

Thiên Sứ Sẽ Thay Anh Bên Em

Contents

Thiên Sứ Sẽ Thay Anh Bên Em	2
1. Chương 01: Sự Trở Lại Của Ác Quỷ	3
2. Chương 02: Ôsin Riêng	6
3. Chương 03: Nhập Học.	13
4. Chương 04: Chào Mừng Anh Trở Về.	17
5. Chương 05: Rắc Rối Ở Bar.	18
6. Chương 06: Hot Boy Gia Long Mất Tích.	21
7. Chương 07: Giải Cứu Và Sự Nổi Giận Của Hot Boy 1.	25
8. Chương 08: Giải Cứu Và Sự Nổi Giận Của Hot Boy 2.	28
9. Chương 09: Giải Cứu Và Sự Nổi Giận Của Hot Boy 3.	32
10. Chương 10: Nước Mắt Của Ác Quỷ.	39
11. Chương 11: Nỗi Lòng Của Một Người Con Gái.	45
12. Chương 12: Tôi Là Ai ?	50
13. Chương 13: Cô Là Người Yêu Của Tôi Sao ?	56
14. Chương 14: Vương Thiên Minh - Giọng Ca Của Mặt Trời.	60
15. Chương 15: Đừng Làm Trái Lối Tao.	65
16. Chương 16: Bí Mật Trong Bóng Tối.	69
17. Chương 17: Bí Mật Trong Bóng Tối 2.	72
18. Chương 18: Trở Về Nhà	76
19. Chương 19: Thái Thiên Hà	79
20. Chương 20: Bữa Tiệc Đặc Biệt.	82
21. Chương 21: Thách Thức.	86
22. Chương 22: Ngày Bầu Cử - Kế Hoạch Bất Thành	89
23. Chương 23: Trở Về Biệt Thự White Rose.	92
24. Chương 24: Bí Mật Của Nó.	96
25. Chương 25: Cuộc Đấu Bất Đầu.	98
26. Chương 26: Cô Em Họ Từ Trên Trời Rơi Xuống.	101
27. Chương 27: Gia Nhập Bang R.i.p.	105
28. Chương 28: Ngày Anh Mất Em.	108
29. Chương 29:xin Lỗi Em.	111
30. Chương 29:xin Lỗi Em.	114
31. Chương 29:xin Lỗi Em.	116
32. Chương 30: Sự Trở Lại Của Kun.	119
33. Chương 31: Màn Tổ Tình Ngọt Ngào.	121
34. Chương 32: Chuẩn Bị - Vũ Khí Bí Mật.	124
35. Chương 33: Nhóc Khang Mất Tích.	127
36. Chương 34: Cuộc Đua Thế Giới Ngầm.	131
37. Chương 35: Nhà Ma Hạnh Phúc.	138
38. Chương 36: Hạnh Phúc???thực Sự Có Tồn Tại Hai Chữ Đó???	141
39. Chương 37: Hấn Tìm Nó.	145
40. Chương 38: Trả Thù Và Quá Khứ Của Hấn.	148
41. Chương 39: Bắt Cóc - Mắc Mưu.	151

42. Chương 40: Em Yêu Cô Ấy.	155
43. Chương 41: Ken Trở Về.	157
44. Chương 42: Đồng Loạt Mất Tích.	160
45. Chương 43: người Giống Người.	163
46. Chương 44: Qúa Khứ Của Hoàng Phi.	166
47. Chương 45: Qúa Khứ Của Hoàng Phi (tiếp)	169
48. Chương 46: Hãy Để Em Sưởi Ấm Trái Tim Anh.	173
49. Chương 47: Đại Nhân Vật.	175
50. Chương 48: Học Sinh Mới.	178
51. Chương 49: Em Trai Thất Lạc.	181
52. Chương 50: Bí Mật Bại Lộ.	183
53. Chương 51: Đánh Nhau.	187
54. Chương 52: Đi Chơi - Nảy Sinh Tình Cảm.	190
55. Chương 53: Nụ Hôn Đầu Bị Cướp.	193
56. Chương 54: Ken Thật.	195
57. Chương 55: Đánh Cắp Tài Liệu.	198
58. Chương 56: Chân Tướng Sự Thật.	201
59. Chương 57: Vạch Trần.	204
60. Chương 58: Khiêu Chiến.	206
61. Chương 59: Kế Hoạch Cướp Hàng.	209
62. Chương 60: Mắc Bẫy.	212
63. Chương 61: Trò Chơi Kết Thúc.	215
64. Chương 62: Truy Tìm Người Bí Ẩn.	218
65. Chương 63: Chơi Biển.	221
66. Chương 64: Hàn Hoàng Nhi, anh Sẽ Bám Theo Em Suốt Đời!!!	224
67. Chương 65: Mất Mạnh Mới.	226
68. Chương 66: Mần Tở Tình Bá Đạo.	228
69. Chương 67: Tai Nạn Bất Ngờ.	232
70. Chương 68: Biến Chứng.	234
71. Chương 69: Chủ Tịch Bang Death Trở Lại.	237
72. Chương 70: Nhiệm Vụ.	240
73. Chương 71: Bị Bắt Cóc.	243
74. Chương 72: Đánh Nhau.	246
75. Chương 73: Lật Mặt Sự Thật.	249
76. Chương 74: Em Mất Anh Thật Rồi Sao???.	253
77. Chương 75: Cuộc Sống Mới.	257
78. Chương 76: Gặp Lại.	260
79. Chương 77: !!! (the End)	262

Thiên Sứ Sẽ Thay Anh Bên Em

Giới thiệu

Nội dung: Tình yêu có bị chia cách khi ‘hắn’ và ‘nó’ biết được sự thật? Một cuộc tình tay ba, giữa hai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-se-thay-anh-ben-em>

1. Chương 01: Sự Trở Lại Của Ác Quỷ

Tên truyện: Thiên sứ sẽ thay anh bên em.

Tác giả: Karry Sky Didi.

Thể loại: Truyện teen.

Sân bay Tân Sơn Nhất vốn đã nhộn nhịp, nay lại càng náo động hơn khi có sự xuất hiện của một chàng hoàng tử tuyết. Từ trong sân bay, một thiên thần bước ra. Đặc biệt, thiên thần không có cánh, cũng giống như con người không biết cười. Đôi mắt màu tím lạnh lẽo, ánh mắt toát ra một làn khí như băng tuyết. Chiếc mũi cao, đôi môi mỏng đỏ, làn da trắng mịn hồng hào càng làm cho thiên thần đó nổi bật hơn hết.

Điểm nhấn cho thiên thần đó là bộ trang phục với chiếc áo phông trắng hình cây thánh giá cộng thêm chiếc quần jean rách đi kèm với chiếc áo khoác da bên ngoài. Và phụ kiện không thể thiếu đó là chiếc kính hiệu che mắt nửa khuôn mặt làm vẻ đẹp của anh thoát ẩn thoát hiện khiến người khác phải say mê. Người đó không ai khác, là hắn - Dương Lâm Hoàng Phi, người mang trên mình vẻ đẹp của mặt trăng.

Mọi người có mặt ở đó dường như bất động, khoảng thời gian dừng lại ngay lúc ấy. Tất cả các ánh mắt đều đổ dồn vào hắn. Từng bước chân hắn đi làm ọi người không thể nào không dõi theo. Hắn bước đến chỗ một con siêu xe Lamborghini Reventon Roadster cùng với 4 con Ferrari đang đậu. Bên con siêu xe là 10 tên vệ sĩ khoác trên mình bộ đồ màu đen, khuôn mặt họ được che lại bởi những cặp kính cũng đen nốt. Thấy hắn bước đến, đám vệ sĩ tản ra hai bên tạo thành một lối đi cho hắn bước vào. Một tên chạy đến mở cửa con siêu xe ra cho hắn bước vào. Sau khi hắn đã yên vị trên xe, chiếc xe lăn bánh chạy mất hút.

Mọi người trong sân bay nhìn hắn lên xe đi mà luyến tiếc, hiếm lắm mới có một người vừa đẹp vừa giàu có mặt ở đây vậy mà lại đi nhanh đến thế. Sau khi hắn đi, sân bay trở lại hoạt động như thường. Mặc dù mới chỉ nhìn thấy hắn nhưng chắc chắn rằng, họ không thể quên được hình ảnh một thiên thần không cánh đã từng xuất hiện tại nơi này.

Ở trên xe, ánh mắt hắn hướng ra cửa sổ nhìn những cảnh vật xung quanh. Cảnh vẫn vậy nhưng người còn đâu. Ánh mắt hắn thoáng qua một tia đau buồn nhưng chỉ trong nháy mắt, khó có thể thấy được. Thu lại ánh mắt của mình, hắn lấy chiếc laptop ra rồi bắt đầu vùi mặt mình vào công việc. Ngón tay thon dài của hắn lướt nhẹ trên hàng bàn phím của laptop. Những hàng chữ dài được hắn đánh ra một cách nhanh chóng. Đôi mắt hắn chăm chú nhìn vào máy tính. Không để một việc gì phân tâm vào.

Thánh ca tuyết thiên thần, trong đêm tuyết rơi.

Vẫn có một bóng ai, cầu nguyện trong mưa tuyết.

Lệ cô gái rơi, bàn tay núp bông tuyết nhẹ rơi.

Ánh mắt nhòa thương nhớ, trái tim tan vỡ.
Ngàn bông tuyết rơi đêm buồn, nàng công chúa sao vẫn đợi chờ.
Một bông tuyết rơi trong lòng ai, hạt tuyết trắng trên bờ mi.
Tuyết vẫn rơi khi mùa xuân đến, tuyết vẫn rơi khi mùa thu tàn.
Tuyết trong lòng... mãi không tan.
Theo năm tháng, tiếng chuông như nổi lòng trong đêm giá băng.
Trái tim còn lưu mãi, ước mong một ngày mai.
Lệ cô gái rơi, bàn tay níu bông tuyết nhẹ rơi.
Ánh mắt nhòa thương nhớ, trái tim tan vỡ.

Tuyết thiên thần.

Bản nhạc tuyết thiên thần vang lên, điện thoại rung rung nhẹ. Hấn khẽ nhắm mắt lại khi nghe đến bản nhạc này. Một bản nhạc buồn. Hấn không vì tiếng chuông điện thoại kêu mà ngừng làm công việc. Mặc kệ chiếc điện thoại đang kêu inh ỏi kia, hấn vẫn không rời mắt khỏi máy tính. Chiếc điện thoại ngừng kêu nhưng sau đó lại kêu tiếp, cứ ba bốn lần như vậy. Mệt mỏi vì bị làm phiền, hấn cầm chiếc điện thoại lên, là một số lạ. Nhấn vào chiếc nút màu xanh, hấn đưa điện thoại lên áp vào tai.

- Ai ? - Chỉ với một chữ nhưng khiến đầu dây bên kia hốt hoảng mà vội trả lời.
- “Là ta, baba con đây.” - Người xưng baba kia lên tiếng. Giọng ông rung nhẹ, không che dấu đi nỗi sợ hãi.
- Chuyện gì ? - Hấn lạnh lùng như tảng băng ngàn năm. Giọng nói có chút căm hận, có chút tức giận và có chút khấn trương.
- “Con vừa về nước phải không. Tối nay con rảnh chứ, đến dự tiệc mừng thọ 80 của bà nội nha. Nội con nói rất nhớ con.” - Ông Kiệt (Baba hấn) biết mình đang làm phiền hấn thì vội vào thẳng vấn đề.
- Không rảnh. - Hấn lạnh lùng phán hai từ mà không nể nang đến người đang nghe là baba mình.
- “Con đừng như vậy. Nội rất nhớ con đó. Nghe con trở về, nội liền nói ba gọi cho con. Ta biết, con còn rất giận ta. Nhưng xin con, hãy đến một lần này vì nội, chỉ vì nội thôi con.” - Giọng nói bên kia rung nhẹ lên, có chút gì đó buồn bã.
- OK. Mấy giờ ? - Hấn khấn trương.
- “7h30, cảm ơn con đã đồng ý.” - Ông Kiệt vui vẻ nói. Ông cứ nghĩ rằng lần này mình cũng sẽ không thuyết phục được hấn nhưng đầu ai ngờ hấn lại đồng ý. Ông thực sự rất vui, rất rất vui.

Cuộc điện thoại kết thúc, hấn vứt điện thoại qua một bên. Hấn mệt mỏi dựa người vào thành chiếc ghế, đôi mắt khép hờ. Hấn suy nghĩ mông lung, bất chợt, hấn ngồi dậy rồi nói với ông tài xế.

- Nghĩa trăng YN.

Nghe thấy giọng nói lạnh băng của hấn, ông tài xế run run trả lời.

- Vâng thưa thiếu gia.

Không khí tắt bật của buổi tiệc khiến mọi người trong biệt thự Moon bận rộn đến mức không có giờ ngồi. Người đi vào, người chạy ra, người đi lên, người đi xuống, nhìn mà chóng cả mặt. Đi đến chiếc ghế salon, nơi có một bà cụ đang ngồi, ông Kiệt ngồi xuống bên cạnh bà cụ đó.

- Sao rồi. Nhóc Moon có về không ? - Giọng bà cụ mang đầy nghi ngờ. Ánh mắt mang đầy tia hy vọng.
- Dạ, mẹ cứ yên tâm. Thằng nhóc nói là sẽ về. - Ông Kiệt không dấu nổi vẻ mặt vui mừng. Lúc này ông chỉ muốn nói với cả thế giới rằng con trai ông sẽ bước vào căn nhà này, căn nhà mà chủ nhân không ai khác chính là hấn.
- Thật sao ? - Nội hấn ngạc nhiên hỏi lại như để khẳng định rằng tai bà không nghe nhầm.

- Tất nhiên là thật rồi. - Ông Kiệt vui vẻ trả lời.

Cả hai người cứ ngồi cười như vậy. Những người hầu mới đến làm thì không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mới lúc này, cả hai đang còn buồn bã lo lắng gì đó mà bây giờ lại vui tươi thế này. Những người mới đến thì không biết nhưng những người đã làm việc lâu năm tại đây thì biết. Bà Trương - mẹ nó thấy cả hai cứ ngồi cười như vậy thì đi đến hỏi.

- Có chuyện gì mà chủ tịch và lão phu nhân lại vui mừng như vậy ? - Bà Trương vừa rót trà vừa nói.

- Nói mọi người chuẩn bị đi. Hôm nay nhóc Moon sẽ trở về để mừng thọ ta. - Nội hần cười nói.

- Sao ? Thiếu gia sẽ trở về à. Chúc mừng lão phu nhân, chúc mừng chủ tịch. - Bà Trương cũng vui mừng thay cho họ. Bà biết họ đã mong chờ đứa cháu này trở về như thế nào và bà cũng là người chứng kiến quá trình khôn lớn của hần. Bà rất hiểu hần. Trong đám người làm thì cũng chỉ có bà và chồng bà biết được quá khứ đau thương của hần. Cũng chỉ có bà mới biết được nội và baba hần đã đau buồn như thế nào khi biết hần quyết định định cư bên Mỹ. Trong cuộc chơi này, không ai là người đúng và cũng không có ai sai cả.

- Con bé Sun đâu rồi. Kêu nó ra đây ta có việc nhờ. - Nội hần nhìn bà Trương rồi nói.

Sau khi đi vào trong kêu nó, bà Trương cũng đi làm việc của mình. Nó đi ra đứng trước mặt nội hần và baba hần rồi nói:

- Lão phu nhân kêu con à ?

- À, bây giờ con có thể thay ta ra nghĩa trang được không ? - Nội hần nhìn nó với ánh mắt buồn buồn.

- Để làm gì ạ ? - Nó lễ phép hỏi lại.

- Con giúp ta đưa bó hoa hồng trắng này ra thăm mộ Lâm Khã Băng được không ? - Nội hần áp úng.

- Tất nhiên là được rồi ạ. - Nó cười cười nhìn nội hần. Mặc dù nó rất thắc mắc không biết người tên Lâm Khã Băng kia là ai nhưng nó không dám hỏi, nó biết nội hần đã nói kín như vậy tức là nội hần muốn giấu nên nó cũng không muốn hỏi để bà phải khó xử.

Bước lên chiếc xe đã được nội hần chuẩn bị, nó ngồi yên vị trong chiếc xe và chiếc xe lăn bánh chạy vụt đi. Tới nghĩa trang YN, nó bước xuống xe và đi lên trên ngọn đồi mà nội hần đã chỉ. Tới ngọn đồi, nó hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy cả một rừng hoa hồng trắng. Nó đi đến chiếc cổng có tên ngọn đồi hoa hồng trắng. Ở đó có một người bảo vệ đang đứng canh gác. Thấy nó đi đến đây, bác bảo vệ vội hỏi:

- Cô là Sun, người mà lão phu nhân đã nói ?

- Vâng, cháu là Sun ạ. Cháu có thể vào được không ? - Nó lịch sự trả lời rồi hỏi lại.

- Tất nhiên là được rồi. Cháu vào đi. - Nói rồi bác bảo vệ đi đến mở chiếc cổng cho nó đi vào.

Nó đi bộ trên con đường đầy hoa hồng khoảng 5' thì thấy một chiếc xe hơi đậu ở đây. Đi lại gần chỗ đậu xe, nó ngây ngất khi thấy một chàng trai, à không, phải nói là một thiên thần đang quỳ bên cạnh một ngôi mộ mang tên Lâm Khã Băng, chính xác là ngôi mộ nó đang tìm. Chàng trai đó mang một vẻ đẹp lạnh lùng khiến người khác phải đau tim và chàng trai đó không ai khác, là hần. Khẽ bước đến trốn sau một cái cây to, nó hướng ánh mắt về phía hần.

Hần quỳ bên ngôi mộ màu trắng, ánh mắt mang một nỗi buồn sâu thẳm. Khẽ lấy bó hoa hồng trắng đang để bên cạnh, hần đưa tay lên vuốt vuốt khuôn mặt cô gái trong hình. Một cô gái thực sự rất xinh đẹp. Mái tóc màu hạt dẻ cũng với đôi mắt đen láy, to tròn làm cô toát lên một vẻ đẹp phương tây. Trên người cô là một chiếc váy màu trắng tinh khiết, nhìn cô không khác gì một nữ thần.

Đặt bó hoa lên ngôi mộ, hần cầm cây đàn violon lên rồi bắt đầu chơi. Những tiếng đàn của hần vang lên. Từng tiếng một khiến hần cảm thấy đau lòng. Nốt nhạc vang xa, được gió thổi đến một nơi nào đó. Gửi đến một người mà hần yêu thương nhất. Bản nhạc Song From A Secret Garden khiến hần nhớ về quá khứ. Một quá khứ êm đềm và hạnh phúc, một quá khứ không đau thương và không hận thù, một quá khứ đầy tiếng cười của một gia đình.

- Mẹ... Phi về rồi đây. Phi về với mẹ rồi đây. Phi nhớ mẹ lắm, nhớ rất nhiều. Chừng nào thì mẹ mới cảm thấy mệt mỏi đây. Mẹ cứ nằm dưới đó không phải rất khó chịu sao ? Mẹ nằm ở đây có lạnh không ? Ở nơi đó, mẹ có vui không ? Mẹ... Từ bây giờ, Phi sẽ không đi đâu nữa hết. Phi sẽ ở đây để trả thù cho những kẻ đã làm mẹ phải đau. Và chắc chắn, ông ta cũng phải chịu tội. - Hắn buông cây đàn xuống, đi đến bên cạnh ngôi mộ. Rồi khẽ thì thầm. Từng lời hắn nói khiến người khác phải đau lòng. Quá khứ của hắn đau thương đến như vậy sao ?

Đang ngồi bên cạnh mẹ hắn, hắn bất chợt đứng lên, đi về phía cái cây gần con xe của mình. Từng bước, từng bước của hắn khiến nó như ngừng thở. Nó cố gắng để không thốt ra một tiếng động gì nhưng dường như ông trời lại không giúp cho nó.

- Áaaaaaa..... - Nó kêu lên đầy sợ hãi rồi chạy ra núp sau lưng hắn. Hắn nhìn nó khó hiểu, đi lại cái cây mà nó đã trốn rồi nhìn vào. Hóa ra chỉ là một con sâu. Hắn không nhìn con sâu nữa mà đi lại đứng đối diện nó rồi hỏi:

- Muốn chết hả ?

2. Chương 02: Ôsin Riêng

Chương 02: Ôsin riêng.

- Muốn chết hả ?

Nó run nhẹ khi nghe thấy giọng nói đầy tức giận của hắn. Nó thật không dám ngược mặt lên nhìn hắn. Hắn thật đáng sợ. Ánh mắt màu tím của hắn giờ đã chuyển sang một màu đỏ. Màu của máu... Đôi tay hắn run lên từng đợt và đầy gân xanh. Hắn dùng ánh mắt căm phẫn nhìn nó. Từng bước chân của hắn tiến gần đến nó. Nó hoảng sợ vội lui lại phía sau. Ông trời đúng là không giúp cho nó. Nó bị ép vào một cái cây khác. Nó định chạy sang một bên để trốn thoát. Dường như, hắn đọc được suy nghĩ của nó. Hắn lấy một tay chặn lại. Tình hình lúc này rất mờ ám.

- Tôi hỏi cô muốn chết hả ? - Hắn tức giận hét lên. Hắn như một con sư tử đang ngủ bị người khác đánh thức.

- Trả lời mau. - Hắn ra lệnh. Hắn ghét nhất là bị người khác bỡ. Hắn cũng ghét luôn loại người đi nghe lén người khác. Rất rất ghét.

- Tã...t nhiề...nhiên...là khô...ng rồi. - Nó ấp úng trả lời. Tiếng hét của hắn làm nó giật mình.

- Nhìn mặt tôi. - Hắn bực mình. Lần đầu tiên hắn gặp một đứa con gái như vậy. Không thèm trả lời câu hỏi của hắn. Nói chuyện với hắn mà không nhìn thẳng vào mặt hắn. Nó đúng là đứa rắc rối nhất mà hắn từng gặp.

Nó ngược mặt lên nhìn hắn. Khuôn mặt nó thoáng đỏ. Đây là lần đầu tiên nó tiếp xúc gần như vậy với một đứa con trai. Và cũng là lần đầu tiên nó thấy một con người đẹp như tượng tạc thế này. Hắn rất đẹp. Từng milimet trên khuôn mặt của hắn đều khiến người khác say mê ngắm mà không rời mắt. Thấy nó cứ nhìn chằm chằm vào mình, hắn vội lên tiếng:

- Đến đây làm gì ? - Hắn lạnh lùng. Bỏ cánh tay của mình xuống, hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của nó khiến nó ngượng ngùng mà quay mặt đi.

- Tôi đến thăm mộ người quen. - Nó vội vàng trả lời. Nó sợ lại phải nghe tiếng “sư tử gầm”.

- Là đó ? - Hắn vừa nói vừa lấy tay của mình chỉ đến ngôi mộ của mẹ hắn.

- Đúng. - Nói rồi, nó đi về phía mộ. Bây giờ hắn mới để ý đến bó hoa hồng trắng trên tay nó. “Rốt cuộc thì cô ta là ai ? Tại sao lại quen biết mẹ ? ” Hắn khó nghĩ. Từ nhỏ đến lớn hắn đã gặp nó lần nào đâu. Đang đau đầu với một mớ suy nghĩ thì điện thoại vang lên. Hắn cầm điện thoại lên thấy một con số quen thuộc thì vội nghe máy rồi lên xe đi mất hút. Nó ngơ ngác nhìn theo bóng dáng chiếc xe hắn. Hắn rất đẹp nhưng cũng rất khó tính, lại còn khá là kiêu ngạo nữa chứ.

Sau khi đã cắm hoa và thắp nhang như lời của nội hấn dặn, nó cũng đi xuống đồi và lên xe về biệt thự để chuẩn bị cho buổi tiệc. Những công việc bận rộn nhưng đầy niềm vui cứ thể hiện ra. Không khí vui vẻ bao quanh biệt thự.

Trái ngược với không khí vui tươi ở biệt thự. Nơi đây đầy mùi vị chết chóc, cũng đầy mùi tanh của máu. Một màu đen bao trùm tất cả. Khung cảnh yên tĩnh đến lạ thường, dường như chỉ có thể nghe thấy tiếng bộ sát di chuyển và tiếng nhịp tim đập.

Ngồi trên chiếc ghế đầy uy nghiêm, ông Vương lẳng lặng nhìn cái tên trước mặt. Hai chân bắt chéo, hai tay vòng lại, khuôn mặt bất cần. Nhìn ông lúc này không một ai nghĩ ông đã ngoài bốn mươi cả.

- Khai mau. - Tiếng hét chói tai của một tên vệ sĩ đứng đối diện ông.

Không nhận được câu trả lời như mong muốn, tên vệ sĩ kia ra sức đánh vào người anh chàng bị trói gần đó. Anh chàng nhăn mặt đau đớn nhưng vẫn không hề tỏ ra sợ hãi. Ngược lại, anh còn ngược mặt lên nhìn thẳng vào mắt ông Vương với một vẻ khinh bỉ.

Khuôn mặt anh rất hoàn mỹ, rất đẹp. Mặc dù trên khuôn mặt đầy những vết thương do bị hành hung. Anh nhếch mép rồi nhẹ nhàng lên tiếng.

- Bỉ ổi. - Giọng nói của anh có chút đau đớn, cũng có chút chán ghét và một chút thách thức.

- Hahaha... Khá lắm. - Ông Vương đứng phắt dậy. Đi thẳng về phía anh rồi cười lớn.

Anh dùng đôi mắt màu huyết nhìn thẳng vào mắt ông Vương. Từng cử động của anh đều khiến người khác phải say mê. Cho dù ở góc cạnh nào thì anh vẫn luôn thể hiện rõ nét nam tính của mình.

- Không phải muốn tôi khai sao ? Muốn người khác khai ra bí mật mà hành hung như thế này sao ? - Anh nhìn ông Vương khinh khỉnh.

- À... Vậy mày muốn gì ? - Ông Vương nhìn anh như hiểu ra vấn đề.

- Lại đây. - Anh nhìn ông Vương rồi thì thào.

Ông Vương không nói gì chỉ lẳng lặng đi đến bên cạnh anh. Khẽ cúi đầu xuống, ghé tai mình lại gần miệng anh. Anh nhẹ nhàng nói với giọng chế diễu.

- Mạng sống của ông. Ok ? - Anh nhếch mép.

- Đánh. - Ông Vương mặt biến sắc. Khuôn mặt đỏ bừng lên vì tức giận. Giọng nói của ông có chút khản trương, cũng có chút ghen ghét. Nói rồi, ông bước thẳng ra ngoài.

Nghe được lệnh, đám vệ sĩ đi đến bên cạnh anh rồi ra sức đánh. Anh cố gắng nhẫn nhịn. Khuôn mặt anh trắng bệch lên hẳn. Đôi mắt nhìn chiếc cửa ông vừa đi ra với lửa hận thù. Anh không còn chịu đựng được bao lâu. Đôi mắt anh từ từ nhắm lại. Nhưng, có tiếng động gì đó, chính xác là tiếng nói của một chàng trai. Anh cố gắng mở đôi mắt của mình ra với chút sức lực cuối cùng.

Đó là một chàng trai rất đẹp, có đôi mắt màu huyết giống anh. Trên người chàng trai đó tỏa ra một hàn khí đáng sợ nhưng sao anh lại thấy nó ấm áp. Chàng trai bước đi đến bên cạnh đám vệ sĩ rồi nói với giọng đầy quyền lực.

- Các người đang làm gì vậy ?

- Chào đại thiếu gia. - Đám vệ sĩ đồng loạt hô to. - Việc này không liên quan đến thiếu gia. Vì thế xin thiếu gia lui ra ngoài ạ. - Một tên to con nhất đứng ra nói.

- Không liên quan à. Nực cười thật. Các người vừa gọi ta là gì mà nói ta không liên quan. Ta ra lệnh cho các người mau thả anh ta ra trước khi ta cho các người về gặp Diêm Vương. - Chàng trai kia anh đứng lên tiếng, ngón tay cái không tự chủ được mà chỉ về phía anh.

- Nhưng... - Đám vệ sĩ dẫn do. Thực sự thì ai họ cũng sợ. Ông Vương hay anh, mỗi người đều có một nét lạnh lùng và đáng sợ riêng. Rốt cuộc thì phải theo ai mới đúng đây.

- Sợ baba ta chứ gì. Yên tâm, những việc còn lại ta sẽ chịu trách nhiệm. Còn bây giờ thì thả người đi. - Như hiểu được tâm tình của đám về sĩ, anh lên tiếng chắc nịch.

Đám vệ sĩ có hơi đắn đo một chút nhưng rồi cũng đi đến cởi trói cho anh. Người anh mềm nhũn ra. Không còn chút sức lực nào. Thân người anh chuẩn bị đổ xuống sàn nhà thì từ đâu, một bàn tay đỡ lấy anh.

Đi anh bước ra khỏi căn phòng. Chàng trai kia cõng anh trên lưng đi xa khỏi căn nhà. Sau một lúc ngắt xỉu, anh cuối cùng cũng tỉnh dậy. Thấy mình đang nằm trên lưng một chàng trai nào đó. Anh ái ngại lên tiếng.

- Tôi có thể tự đi được. - Anh thều thào. Giọng nói vẫn còn chút mệt mỏi.

- Không sao. Tiến phạt phải tiến tới Tây Thiên. Tôi đã mất công cứu anh nên tôi không muốn công sức của mình bị đổ sông đổ biển khi anh lại lẫn ra đường ngắt nữa. - Chàng trai kia nhẹ nhàng nói. Giọng nói nhẹ như bông khiến người khác nghe thật êm tai.

- Cậu đã cứu tôi sao. Cảm ơn nhiều. Cậu tên gì ? - Anh yếu ớt nói. Giọng anh cũng thật nhẹ.

- Không có gì. Tôi tên Thiên Minh_ Vương Thiên Minh. - Chàng trai đó không ai khác là anh, Vương Thiên Minh.

- Cậu là con trai của ông ta sao ? - Anh nhìn Thiên Minh ngạc nhiên. Tại sao Thiên Minh lại cứu anh ? Không phải là ba Thiên Minh muốn giết anh sao ? Lại có ý đồ gì nữa đây ?

- Đúng. Anh đừng lo. Tôi không làm hại anh đâu. Tôi không phải là kẻ tiểu nhân bỉ ổi.- Thiên Minh như nhìn thấu tâm can của anh. - Mà tôi chưa biết tên anh thì phải ? - Thiên Minh cười nhẹ rồi hỏi.

- Tôi là Hưng_Nguyễn Hoàng Khánh Hưng. - Anh cũng cười. Không hiểu sao khi đi bên cạnh Thiên Minh anh lại thấy an toàn như vậy. Rõ ràng là anh vẫn biết Thiên Minh chính là con trai của kẻ thù nhưng anh vẫn không có chút đề phòng nào khi ở bên cạnh cậu.

- Tên đẹp nhỉ. - Thiên Minh vừa đi vừa nói.

Không khí rơi vào im lặng. Không ai nói với ai câu gì. Không một tiếng động nào. Chỉ nghe thấy tiếng gió xào xạc. Tiếng bước chân của Thiên Minh và tiếng thở đều đều của cả hai. Khánh Hưng mệt mỏi thiếp đi trên vai Minh. Thiên Minh lẳng lặng bước đi. Đến một ngôi biệt thự màu trắng, anh mở cổng rồi đi vào.

Con Lamborghini Reventon Roadster phóng như bay trên đường. Không ai thấy được khuôn mặt của người đang chạy xe. Tất cả mọi người đều phải tránh ra hai bên nếu chưa muốn chết. Những lời mắng chửi đến những ngôn từ thô tục được phát ra.

Tuy đã nghe thấy tất cả nhưng hần vẫn không mảy may bận tâm gì chỉ chuyên tâm vào chạy xe. Chiếc xe chạy được khoảng 30 phút thì tới một ngôi biệt thự màu trắng. Bước nhanh xuống xe, hần lấy từ trong túi quần một chiếc mặt nạ màu đen rồi đeo vào sau đó mở cổng đi vào trong biệt thự.

Thiên Minh quay mặt lại khi nghe có tiếng mở cửa phòng. Anh nhìn chăm chăm vào chàng trai đeo mặt nạ đang đứng trước mặt mình.

- Tới rồi sao. - Anh nhàn nhạt lên tiếng.

- Khánh Hưng đâu ? - Hần vào thẳng vấn đề. Hần không muốn tốn thời gian ấy việc nhắm nhí này.

- Đang ngủ. - Thiên Minh kiếm lời.

Không nói gì, hần lẳng lặng bước đến chiếc giường, chỗ Khánh Hưng đang nằm ngủ. Khuôn mặt anh bình yên, không còn nét khinh khỉnh hay đề phòng giống như lúc đối diện với ông Vương nữa. Khẽ lay lay Hưng, hần vừa nói với Thiên Minh.

- Cảm ơn. - Hai từ ngắn gọn nhưng chứa rất nhiều cảm xúc. Khinh bỉ có, chán ghét có, biết ơn có...

Thiên Minh không nói gì, anh đi thẳng ra ngoài. Sau khi anh đi ra, Khánh Hưng cũng tỉnh dậy. Hưng nhúc nhích người, toàn thân ê ẩm. Hưng nhìn vào người đang ngồi bên cạnh mình. Rất quen. Bỗng dưng Hưng ngồi bật dậy rồi cúi đầu nói.

- Chào bang chủ. Chào mừng người trở về.

- Không sao đâu. Ở đây cứ gọi là em được rồi. - Hấn nhẹ giọng.

- Ủ, em về khi nào vậy ? Sao không gọi anh ra đón. - Khánh Hưng cười nhẹ.

- Em mới về lúc sáng. - Hấn nhìn một lượt từ trên xuống dưới người Hưng rồi nói. - Họ có làm gì anh không ? - Hấn tiếp lời. Ánh mắt lộ lên một tia phức tạp.

- Em yên tâm đi. Anh chưa chết. - Hưng cười.

Hấn không nói gì, nhìn vào chiếc đồng hồ trên tường rồi nói.

- Về thôi. Hôm nay em có việc.

- Ủ. - Nói rồi, Khánh Hưng bước xuống giường.

Ra đến cổng. Khánh Hưng quay lại cảm ơn Thiên Minh rồi đi mất hút. Chiếc xe lại chạy với tốc độ “bàn thờ”. Đến một ngôi biệt thự mang kiến trúc Châu Âu. Cả hai bước thẳng vào nhà. Ai về phòng tắm.

Hấn đi đến tủ quần áo lấy một chiếc quần jean và một chiếc áo sơ mi trắng rồi đi vào phòng tắm.

20' sau, hấn bước xuống nhà. Hấn đã đẹp, nay lại càng đẹp hơn. Khánh Hưng nhìn hấn không chớp mắt khiến hấn khó chịu.

- Anh nhìn gì ? Lạ lắm sao ?

- Không có gì. Thôi em đi đi. - Khánh Hưng cười.

Hấn đi vào nhà xe, lấy một con Lamborrghini Aventardo rồi phóng vụt đi mất.

Mọi người đã có mặt đầy đủ tại biệt thự Moon. Tất cả những người ở đây đều là những chủ tịch của tập đoàn khá lớn. Họ đến đây chỉ với một mục đích duy nhất đó là mở rộng thêm mối quan hệ. Và tiếp cận được với chủ tịch tập đoàn Star là ông Dương Long Tuấn Kiệt - baba hấn. Những chủ tịch có con gái khi thấy ông Kiệt thì vội chạy đến chào hỏi, làm quen để kết thông gia.

- Chào chủ tịch Dương. Sức khỏe của ông thế nào ? - Chủ tịch Trần chìa tay ra tỏ ý muốn bắt.

- Cảm ơn chủ tịch Trần. Tôi thì vẫn vậy. - Ông Kiệt cười rồi lịch sự bắt tay lại.

- Xin giới thiệu với chủ tịch Dương. Đây là con gái của tôi, Phương Nhi. - Ông Trần chỉ về phía cô gái mặc chiếc váy màu trắng kia. - Phương Nhi, con lại đây chào chủ tịch đi. - Chủ tịch Trần tiếp lời.

- Dạ, con chào chủ tịch. - Phương Nhi lễ phép.

Như hiểu ra được ngụ ý trong màn giới thiệu này. Ông Kiệt vội vàng lên tiếng.

- Ô, đây là con gái của ông Trần à. Thật là xinh đẹp. Con có thể làm em gái của Moon nhỉ.

Chủ tịch Trần nghe thấy lời nói của ông Kiệt thì nhẩn mặt. Rõ ràng là ông đã ám chỉ muốn Phương Nhi làm vợ con trai ông Kiệt mà. Tại sao lại thành em gái.

- À... Vâng, em gái. - Chủ tịch Trần khó chịu.

Tất cả mọi người trong buổi tiệc đang nói chuyện vui vẻ thì từ cửa. Ba con Ferrari, Lamborghini và BMW thẳng lại. Tiếng kêu chói tai của chiếc xe vang lên. Từ trên xe, ba chàng trai bước xuống. Mỗi người một nét đẹp riêng. Ba chàng bước vào trước con mắt ngạc nhiên của mọi người. Đi đến bên cạnh chiếc ghế salon

gần đó. Ba chàng khẽ cúi người xuống hôn lên đôi bàn tay của một bà lão. Người đó không ai khác là nội hần.

- Con chào nội. Nội khỏe chứ. - Một trong ba chàng trai lên tiếng. Đi kèm với lời chào đó là một nụ cười thiên thần. Tất cả các cô gái cô mặt trong buổi tiệc như chết đứng trước vẻ đẹp như nắng mặt trời của anh.

- Ta không sao. Vẫn ổn. Mấy con biết tin gì chưa. Tối nay, nhóc Moon sẽ đến đây mừng thọ ta đó. - Nội hần cười rất tươi. Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà thể hiện rõ.

- Vậy sao. Tốt quá rồi. - Chàng trai thứ hai cũng cười nhẹ.

Kết....

Tiếng thắng của một chiếc xe nào đó vang lên. Đám bảo vệ thấy nhả hiệu và bảng số của chiếc xe thì vội chạy đến mở cửa ra rồi cúi đầu xuống chào. Từ trên xe, một chàng trai, à không, phải gọi là một chàng hoàng tử bước xuống. Trên người là chiếc áo sơ mi trắng đi kèm là chiếc quần jean. Tuy trang phục đơn giản nhưng vẫn không giấu nổi vẻ đẹp vốn có của anh.

Chàng trai đó bước từng bước chân mạnh mẽ đi vào biệt thự. Baba hần nhìn mà muốn rơi cả nước mắt. Đứa con mà ông mong nhớ suốt 10 năm trời cuối cùng cũng đã trở về. Vâng, đó không ai khác chính là hần - Dương Lâm Hoàng Phi.

Tất cả mọi người có mặt tại biệt thự bây giờ mới mở mang tầm mắt. Trước đây họ gặp rất nhiều người đẹp, ca sĩ, người mẫu... Nhưng... nét đẹp này rất đặc biệt. Có chút gì đó dịu dàng, có chút gì đó nam tính, cũng có chút mạnh mẽ... Họ còn một điều rất thắc mắc. Đây là ai?

Thấy hần đang bước đến bên cạnh mình, nội hần vội đứng dậy. Nhìn chăm chăm vào người hần như thể chỉ cần rời mắt khỏi hần thì hần sẽ biến mất. Bà dang rộng vòng tay của mình ra để đón hần vào lòng. Hần nhẹ nhàng bước vào vòng tay của bà.

- Nội rất hạnh phúc, thực sự rất hạnh phúc. Con có biết nội nhớ con lắm không. Rất rất nhớ. - Nội hần ôm chặt lấy hần. Nước mắt bà khẽ rơi.

Nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay bà, hần ho nhẹ như để lấy lại giọng nói của mình. Bây giờ hần mới để ý là còn có ba nhân vật đang đứng nhìn chăm chăm vào mình.

- Lạ lắm à. - Hần không nhìn ba chàng mà nói.

- Đúng, rất lạ. Có lẽ tại này không quen. - Chàng trai thứ hai lạnh giọng.

- Đừng nhìn tao với ánh mắt đó. - Hần lẳng lẳng bước đến lấy một ly rượu rồi ngồi xuống một chiếc ghế gần đó. Những ánh mắt cứ dõi theo hần. Những cử chỉ của hần đều khiến người khác phải ngạc nhiên. Còn cả lúc hần ôm lấy lão phu nhân nữa. Rốt cuộc hần là ai?

Ba chàng kia cười trừ khi thấy thái độ của hần. Hần luôn luôn đứng đưng như vậy. Đi đến lấy một ly rượu rồi ngồi ngay bên cạnh hần.

- Mày còn nhớ tao là ai chứ ? - Chàng trai thứ nhất hỏi.

- Phan Minh Gia Long. - Hần kiêu lời. Lúc nào hần cũng như vậy. - Còn mày, Nguyên Nguyên, thẳng khùng ngồi bên cạnh là Thiên Khôi. - Hần tiếp lời. Bàn tay của hần chỉ vào chàng trai thứ hai rồi đến chàng trai ngồi bên cạnh. Ngay bây giờ ba chàng chỉ muốn bay đến khuôn mặt anh tuấn của hần để ột phát thối.

- Alô...1...2,3,...4,...5... Hôm nay, tôi tổ chức buổi tiệc này thứ nhất là để mừng thọ mẹ tôi là bà Vũ Quân Linh. Thứ hai, tôi muốn giới thiệu đến mọi người đứa con trai duy nhất của tôi, Hoàng Phi. - Giọng ông Kiệt đều đều.

Mọi người hốt hoảng nhìn về phía hần, nơi mà cánh tay ông Kiệt hướng đến. Hần vẫn vậy, đứng đưng đến lạ thường. Nghe nhắc đến tên mình mà hần vẫn không có ý định đứng lên để chào mọi người. Cầm ly rượu trên tay, hần giương đôi mắt màu tím của mình lên nhìn mọi người. Thấy ánh mắt đầy băng tuyết của hần, mọi người lập tức quay mặt đi chỗ khác. Buổi tiệc cứ thế diễn ra trong sự thấp thỏm lo sợ của mọi người.

Tan tiệc, hấn bước ra cổng định lên xe đi về thì nội hấn từ đâu chạy ra kéo hấn lại rồi nói:

- Ta có chuyện muốn nói với con. Con ngồi xuống đây trước đi đã. - Nội hấn nói rồi ngồi xuống chiếc ghế ở giữa.

Hấn không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi xuống rồi đưa mắt lên nhìn nội. Ba thằng bạn và baba của hấn thì ngồi đối diện. Ông Kiệt đưa ánh mắt đầy đau thương lên nhìn hấn. Mặc dù vẫn biết là baba nhìn mình nhưng hấn vẫn không mấy may bận tâm.

- Nội nói đi. - Hấn mệt mỗi khi cái không khí căng thẳng này cứ bám lấy hấn.

- À... Ta muốn con dọn đến đây ở với ta. - Nội hấn đáp ứng. Tuy đối diện với cháu trai mình nhưng dường như bà Linh vẫn không bớt căng thẳng.

- Không. - Một chữ thôi nhưng cũng đủ làm trái tim của ai đó đau thét.

- Tại sao vậy ? Con định kéo dài mối hận này đến khi nào.-Bà Linh nhìn chăm chăm vào đứa cháu mà bà yêu thương hết mực.

- Đến khi nào ông ta chết. - Hấn đưa ánh mắt hận thù lên nhìn vào mắt ông Kiệt.

- Con hận ta đến mức đó sao ? - Trái tim như có ngàn mũi dao đâm vào. Ông Kiệt đau đớn lên tiếng. Giọng nói chứa đầy hối hận.

Hấn không nói gì, chỉ thu ánh mắt của mình lại, bắt chéo hai chân, ánh mắt khép hờ. Nội hấn thấy hấn im lặng thì vội lên tiếng.

- Con không thấy tội cho ta sao. Ta là người làm sai à.

- Nội không làm sai... Nhưng... Nội là mẹ ông ta. - Hấn vẫn không mở mắt nói.

- Con hãy về đây ở với ta. Ta muốn bù đắp cho con. - Ông Kiệt lên tiếng. Ánh mắt chăm chú nhìn hấn. Từng cử động của hấn đều được thu vào mắt ông.

- Bù đắp à... Nực cười thật. Ông là gì mà đòi bù đắp cho tôi. Ông khiến tôi mất đi mọi thứ rồi muốn bù đắp cho tôi à. Tôi không còn là nó nữa... Không còn là Moon ngu ngốc, lúc nào cũng chạy theo ông như ngày xưa nữa. Tôi...đã...khác. - Hấn cố tình nhấn mạnh ba chữ cuối cùng.

- Nhưng... Sự việc năm đó ta đâu muốn. - Ông Kiệt đau buồn khi nhớ đến quãng thời gian đó. Thời gian mà ông như cái xác không hồn.

- Tôi không muốn kéo dài thêm chuyện này nữa. Đủ rồi. - Hấn lạnh lùng.

- Mày hãy đến đây ở đi. - Chàng trai tên Gia Long bất ngờ lên tiếng.

- Không. - Hấn lặp lại.

- Đừng cứng đầu nữa. Mọi người đã đủ mệt mỏi vì mày rồi. - Còn bây giờ là đến chàng trai tên Nguyên Nguyên.

- Làm đi. - Khôi kiệm lời.

- Thôi được. Ba điều kiện. - Hấn suy nghĩ rồi nói.

- Ba điều gì, con nói đi. - Nội hấn thấy hấn đồng ý thì mừng rỡ.

- Thứ nhất, cuộc sống của tôi miễn xen vào. Thứ hai, lúc nhỏ thế nào thì bây giờ vậy. Thứ ba, tôi không có quan hệ với ông ta. - Hấn nói một mạch.

- Được, ta đồng ý. - Nội hấn miễn cưỡng nói. - Nhưng ta cũng có một điều kiện. - Nội hấn đáp ứng.

- Là gì ? - Hấn kiệm lời.

- Ta muốn con bé Sun chăm sóc cho con. - Nội hấn.

- Tùy nội. - Sau câu nói của hắn, nội hắn cho người gọi nó ra.

Nó bước ra, khuôn mặt nó cúi xuống, không dám ngước đầu lên. Nó biết thể nào nó cũng chết. Đắc tội với ai không đắc lại đi đấp tội với đại thiếu gia nữa thì... Nó chỉ có nước chết.

- Ngước mặt lên. - Hắn ra lệnh. Giọng lạnh băng. Hắn nhìn nó cảm thấy rất quen, không biết đã gặp ở đâu rồi thì phải.

Nó run run, khuôn mặt dần được ngước lên. Hắn nhận ra nó là con nhỏ rắc rối gặp ở nghĩa trang thì khẽ nhếch mép rồi bước thẳng lên lầu mà không nói thêm gì để lại mọi người ngơ ngác nhìn theo. Nó biết mình đã thoát nạn thì vui mừng trong lòng. Nó chào mọi người rồi đi vào trong bếp. Ba chàng Khôi, Nguyên và Long thì lên xe đi về nhà.

—————END CHAPTER 02—————

“““““Giới thiệu nhân vật““““““““

1. Lâm Khắc Thiên Khôi (Nic)

- Bạn thân của hắn, 17 tuổi, IQ: 300/300.

- Gia thế: Con trai cưng của chủ tịch tập đoàn Meteor đứng thứ 2 thế giới.

- Tính tình: Lạnh như băng, ít nói... Giống hắn. Nhưng rất thương em gái.

- Ngoại hình: Cực kỳ đẹp trai, khuôn mặt chuẩn đến từng milimet.... Đôi mắt màu tro và mái tóc màu bạch kim.

- Cực kỳ giỏi võ, sử dụng được tất cả các loại vũ khí. Phó bang R.I.P.

2. Trương Hoàng Nguyên Nguyên (Zic)

- Cũng là bạn thân của hắn, 17 tuổi, IQ: 300/300.

- Gia thế: Con trai của chủ tịch tập đoàn Venus đứng thứ 3 thế giới.

- Tính tình: Vui vẻ, dễ thương, nhưng đôi lúc cũng rất khó tính...

- Ngoại hình: Cũng rất đẹp trai, đôi mắt màu nha và mái tóc màu xanh cây. Là thành viên thứ 3 của FP.

- Cũng rất giỏi võ, sử dụng được tất cả các loại vũ khí. Phó bang R.I.P.

3. Phan Minh Gia Long (Yic)

- 17 Tuổi, cao:1m85, IQ: 300/300. Bạn của hắn luôn.

- Gia thế: Con trai cưng của chủ tịch tập đoàn Long Hải đứng thứ 3 thế giới.

- Tính tình: Vui vẻ, hay cười, ấm áp,...

- Ngoại hình: Cực kỳ đẹp trai, mái tóc màu vàng nâu và đôi mắt màu xanh dương,...

- Giỏi võ luôn, sử dụng được tất cả các loại vũ khí. Phó bang R.I.P.

3. Chương 03: Nhập Học.

CHƯƠNG 03:NHẬP HỌC.

Cốc...Cốc...Cốc...

- Nội vào được chứ?- Nội hần gõ cửa nói.

-.....- Không có tiếng trả lời.Nội hần thấy vậy liền mở cửa đi vào.

Hần ngồi trên chiếc ghế xoay lưng về phía cửa.Nghe thấy tiếng mở cửa,hần quay lại.

- Chuyện gì vậy?- Hần khó chịu hỏi.

- Ngày mai con hãy đi học được chứ - Nội hần đề nghị.

- Tại sao?- Hần có ý không muốn.

- Con hãy đi học để có thêm bạn bè...

- Không thích.-Hần cắt đứt lời nội.Hần không muốn có thêm một mối quan hệ bạn bè hay tình yêu gì hết.Đối với hần việc quan trọng nhất bây giờ là tìm ra kẻ đã hại mẹ hần và trả thù tên đó.

- Ba đứa bạn của con cũng học ở đó mà-Nội hần cố gắng thuyết phục.

- Moon sao?-Hần hỏi.

- Ủ,con đi nha-Nội hần tiếp tục thuyết phục.

- OK-Hần đồng ý.

- Vậy ngày mai con hãy đi học.Ba đứa bạn của con sẽ đến kêu con đi.Còn bây giờ con ngủ sớm đi.Con ngủ ngon nha.

Nội hần nói một mạch rồi bước ra ngoài.Để lại một mình hần. Hần lại ngồi suy nghĩ.Ngài mai hần sẽ trở về ngôi trường ấy.Những kỉ niệm bỗng nhiên tràn về.Không biết từ lúc nào nước mắt hần tràn ra hai bên bờ mi.Hần miên man chìm vào giấc ngủ.

- Không...không...mẹ mẹ đừng bỏ...bỏ Phi mà...Phi hứa sẽ ngoan mà....đừng bỏ Phi...đừng...đừng...Ahhhhhhh. Hần lại mơ,giấc mơ ấy cứ hiện về khiến cho hần chưa có đêm nào ngủ ngon.Mỗi ngày mới của hần đều bắt đầu bằng giấc mơ ấy.Hần tỉnh hần,bước vào nhà vệ sinh làm vsen và bước xuống nhà. Hần bước xuống trong bộ đồ thể thao.Sáng nào hần cũng chạy bộ đăm ra thành thói quen.Hần bước đến chào nội hần rồi chạy đi.Hần không biết rằng có một người nhìn hần với ánh mắt đượm buồn.

~7H30 TẠI PHÒNG ĂN NHÀ HẦN

-- Sun,con cũng mau ngồi xuống ăn đi-Nội hần lên tiếng khi thấy nó cứ thơ thẩn.

- Dạ.-Nó trả lời rồi ngồi xuống đối diện hần.

Nó khẽ liếc nhìn hần.Tuy nó ko có thiện cảm gì mấy vs hần nhưng nó ko thể phủ nhận rằng hần rất đẹp trai.Đôi mắt màu tím than chất chứa bao u buồn. Hần đang ăn thì thấy nhột nhột giống như ai đó đang nhìn mình.Hần ngược mặt lên thì bắt gặp ngay ánh nhìn của nó.Trong giây lát,hai ánh mắt chạm nhau.Nó thấy mình hơi vô duyên thì quay mặt đi nơi khác,má hơi hơi đỏ.

Hần thấy nó như vậy cũng ko nói gì tiếp tục ăn. Mọi người đang ăn uống nói chuyện vui vẻ(Thực ra chỉ có nội hần,nó và papa hần nói thôi còn hần thì im lặng từ đầu film đến cuối film)thì bỗng nhiên ở trước nhà nghe giọng ai oang oang.

- Con chào nội,chào papa buổi sáng tốt lành-Cái giọng oang oang đó là của chàng Long nhà ta đó.Hey,thiệt là...chưa thấy người mà cái miệng đã oang oang.

Pà nội hần thấy 3 nhóc bạn hần đến thì gọi vào ăn sáng luôn.Ai nấy đều nói chuyện vui vẻ chỉ trừ 2 ông tướng lạnh lùng,ngạo mạn là Phi và Khôi. Mọi người ăn xong thì ra phòng khách nói chuyện còn hần lên phòng thay đồ.

Giới thiệu một tý về đồng phục trường Moon nha.Đồng phục của nam gồm một chiếc áo sơ mi dài tay,sắn lên tới khủy tay và có viền màu xanh ngọc,trên cổ có thắt một chiếc caravat cộng thêm cái quần bò dài màu xanh ngọc nốt.Còn của nữ cũng là một chiếc áo sơ mi trắng giống nam và chiếc váy xếp ly màu xanh ngọc dài đến đầu gối.Trên đầu cả nam và nữ đều có đội một chiếc mũ ca nô cũng màu xanh ngọc luôn. Hắn bước xuống trong bộ đồng phục làm toát lên vẻ đẹp như một thiên thần nhưng mang tâm hồn của ác quỷ.Mọi người hơi đơ về độ đẹp trai của hắn.Nhất là papa và nội hắn.Họ ko ngờ là con,cháu của họ lại đẹp đến như vậy.Còn nó há mồm há miệng ra hết.Hắn thấy mọi người như vậy thì đi xuống ns một câu khiến mọi người tỉnh mộng hết.

- Nhìn đủ chưa.-Nói xong hắn quay qua nó ghé vào tai nó nói nhỏ.
- Ngậm miệng lại. Nó nghe hắn nói thì ngại vô cùng vội ngậm miệng.Còn mọi người thì tò mò không biết hắn nói gì với nó.Nói xong hắn chào nội hắn rồi bước đi ra xe.Ba nhóc bạn hắn thấy vậy cũng đi theo. Nội hắn thấy nó không đi thì thắc mắc hỏi.
- Cháu ko đi cùng Phi sao?-Nội hắn nhẹ giọng.
- Dạ lát nữa bạn cháu tới đón.-Nó trả lời. Nội hắn ko nói gì lảng lảng đi vào phòng.Nội hắn đi cũng là lúc bạn của nó đến.Nó lên xe và đi luôn.

Học viện Moon là một trong những học viện giỏi nhất nhì thế giới.Moon được thành lập vào năm 1995 theo ý muốn của phu nhân chủ tịch tập đoàn Star hùng mạnh và lấy tên là Small Star.Năm 1997,học viện được đổi tên là Moon vì sự ra đời vào dịp trăng rằm của đại thiếu gia nhà họ Dương,người thừa kế Star. Năm 2004,Moon được chuyển quyền sở hữu qua cho đại thiếu gia Hoàng Phi.

Học viện Moon được chia ra làm 6 khu vực.Mỗi khu vực được chia ra làm 2 dãy,dãy O và dãy T.Dãy O là nơi dành cho con cái nhà giàu,nhà quý tộc,người thừa kế và có IQ từ 200 trở lên.Còn dãy T cũng dành cho con cái nhà giàu,nhà quý tộc,người thừa kế nhưng có IQ từ 100 đến 200.Đặc biệt Moon ko nhận học viên được học bổng,nhà giàu nhưng IQ dưới 100. Khu vực thứ 1 dành cho tiểu học,khu vực thứ 2 dành cho trung học cơ sở,khu vực thứ 3 dành cho trung học phổ thông,khu vực thứ 4 là nơi căn tin,khu vực thứ 5 là thư viện,khu vực cuối cùng là nơi nghiên cứu,thực hành,hồ bơi,...

~TRƯỚC CỔNG HỌC VIỆN MOON

~Tất cả các học viên đều có mặt trước cổng trường vì nghe tin chủ của ngôi trường này sẽ đến đây và học ở đây.Tiếng xì xào bàn tán ngày một lớn hơn và còn lớn hơn khi thấy 4 con siêu xe Ferrari và Lamborghini dừng lại trước cổng.Từ trên xe 4 chàng trai à không phải gọi là 4 chàng hoàng tử bước xuống.Mỗi người mang một sắc thái riêng.Một vui vẻ,cười tươi.Một bình thường,ko có biểu cảm.Hai người còn lại tỏa ra hàn khí khiến người khác phải run sợ ko dám đến gần.Ba chàng kia thì họ đã biết bởi vì là thành viên của FP. Còn người con trai lạnh lùng kia ko pk là ai.Phải chăng là thiếu gia Hoàng Phi?

Tiếng bàn tán ngày một lớn hơn.Bốn chàng bỏ ngoài tai những nói đó rồi đi thẳng vào trong trước những ánh mắt ngưỡng mộ,ganh tỵ của các nam sinh và ánh mắt yêu mến của các nữ sinh.Tới ngã rẽ,bọn hắn chia nhau ra.Hắn thì đi về phía phòng hiệu trưởng còn ba chàng kia thì đi về lớp.

Những tiếng bàn tán đang dần dần lắng xuống thì một lần nữa lại nổi lên.Trước cổng trường,3 chiếc Mercedes dừng lại,4 cô gái bước xuống,4 cô gái đó ko ai khác là bọn nó.Ba người xinh đẹp như thiên thần,người còn lại thì xấu xí như vẹt bầu.Bọn nó bước vào trước những lời bình luận của mọi người.

- Tại sao 3 princess của chúng ta lại đi với con vẹt bầu Trương Gia Uyên vậy?-Girl 1 thấy vậy bất bình ns.
- Ủ...Đúng là trèo à.-Girl 2 đồng tình.
- Nhi ơi đừng đi cạnh nó.-Boy 1 hét lên.
- Đúng đó Trúc...chẳng xứng chút nào.-Boy 2 hùa theo.

Nghe vậy nó rất buồn nhưng cũng chẳng nói gì,nó ko muốn dính dáng gì đến mấy chuyện này.Nhi thấy biểu hiện của nó thì lôi nó đi trước ánh mắt của mọi người,2 nàng kia thấy thế cũng đi theo.Mọi người cũng giải tán vì các nhân vật chính đã mất dạng.

~TẠI PHÒNG HIỆU TRƯỞNG

~Hiệu trưởng Trần thấy hần bước vào thì hốt hoảng đứng dậy chào hỏi và mời hần ngồi xuống.

- Lớp?-Hần vào thẳng vấn đề.

- Dạ...dạ thiếu gia học lớp 11MOON VIP ạ-Ht Trần đáp ứng.

Hần ko nói gì lẳng lặng bỏ đi.Hiệu trưởng thấy hần đi thì vội vàng gọi lại.

- Chuyện gì?-Hần nhú mồm khó chịu.

- Dạ...dạ...lão phu nhân dặn tôi phải giới thiệu thiếu gia với tất cả mọi người và tận tay đưa cậu vào lớp.-Hiệu trưởng trả lời.

- Được rồi-Hần nói rồi đi trước,ông hiệu trưởng lù lù theo sau.Hiệu trưởng và hần đi đến hội trường sinh hoạt.Tới nơi,ông hiệu trưởng cầm micrô lên và nói.

- Xin mời tất cả các học viên và thầy cô tập trung tại hội trường tôi có chuyện muốn thông báo.-Giọng hiệu trưởng Trần đều đều nhưng cũng có chút run run.

Ông sợ hần.Ông tự dặn mình là không nên được đến gần người nguy hiểm như hần nếu chưa muốn chết. Năm đó,hần đang ngồi trong phòng và nói chuyện với ông,lúc đó hần còn là một cậu bé ngây thơ tinh nghịch,đáng yêu vô cùng.Đang nói chuyện vui vẻ thì bỗng có điện thoại gọi đến báo là mẹ hần bị tai nạn và đã qua đời,mất hần liền tối sầm lại.Hần đập phá mọi thứ trong phòng rồi bỏ đi.Kể từ đó,ông không còn thấy một cậu bé vô tư tinh nghịch nữa mà thay vào đó là một con người lạnh lùng,vô cảm cho đến khi... Một lúc sau,tất cả mọi người đã có mặt đầy đủ.Hiệu trưởng bắt đầu thông báo.

- Ta gọi mọi người đến đây là có chuyện muốn thông báo.Chắc mọi người cũng đã biết chủ của học viện này đã trở về và sẽ học tại đây.Xin giới thiệu thiếu gia Hoàng Phi hay còn gọi là Moon.-Ông cố tránh ko nói ra họ và tên của hần.Ông biết là hần rất ghét điều đó.

Hần bước ra,mọi người nhìn hần ko chớp mắt.Quả thực hần rất đẹp.Đẹp đến mức khiến người ta cứ tưởng thiên thần sống.Mọi người tản ra hai bên nhường một lối đi cho hần.Hần bước đi,ba nhóc bạn hần thấy vậy cũng đi theo,sau bọn hần là ông hiệu trưởng.Bọn hần đi tới đâu mọi ánh nhìn dõi theo tới đó.Khi bóng dáng bọn hần khuất sau hành lang thì tất cả mọi người mới trở về lớp.

~TẠI PHÒNG HỌC LỚP 11MOON VIP

~Cô Lily,cô giáo chủ nhiệm lớp này đi đến lớp,cô dừng lại khi thấy hần và hiệu trưởng.Cô khẽ cúi chào hiệu trưởng và quay sang hần.

- Em là học sinh mới?-Giọng cô nhẹ nhàng êm ái nói.

Hần ko trả lời và trong phút chốc hần thấy hình ảnh mẹ hần trong cô Lily.Cảm xúc bất chợt ứa về.Hần cố gắng kiềm nén để không cho dòng nước mắt chảy ra.Hiệu trưởng thấy biểu hiện của hần thì vội vàng gạt đầu thay cho câu trả lời của hần.Cô Lily thấy vậy thì bước vào trong lớp.Cả lớp thấy cô vào thì bắt đầu ổn định chỗ ngồi.

- Stand up-Lớp trưởng hô to sau đó cả lớp đứng lên.

- Good morning teacher.How are you?-Cả lớp đồng thanh.

- Good morning class.I'm fine,thanks.And you?-Cô giọng đều đều trả lời.

- We're fine thank you.Ok.Sit down.

Khi cả lớp đã ổn định chỗ ngồi cô mới bắt đầu nói.

- Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới.-Cô nhẹ giọng nói.

Những tiếng xì xào lại được dịp nổi lên.Cả lớp lại bước vào vòng xoáy bình luận.Cô Lily thấy vậy thì quay ra cửa và mời hần vào.Hần bước vào trước bao nhiêu con mắt.Mọi người đờ lại hết luôn.Người thì chảy máu mũi,người thì chết lâm sàng...Cô quay sang hần và nói:

- Em giới thiệu đi.- Giọng cô nhẹ nhàng.
- Hoàng Phi hoặc Moon.-Hắn lạnh lùng nói. Ở phía góc lớp có 7 ánh nhìn về phía hắn.
- Chỗ ngồi?-Hắn khản trương.
- À,vì em là học sinh mới nên cô cho em tự chọn chỗ ngồi.-Cô kiên nhẫn nói tiếp.

Hắn bước xuống phía cuối lớp nơi có một chàng trai đang ngồi.Hắn ngồi xuống cạnh chàng trai đó.Người đó không ai khác mà chính là chàng Khôi nhà ta đó.Hắn yên vị vào chỗ của mình.Những ánh mắt dường như vẫn không tha cho hắn.Hắn liếc nhìn mọi người khiến ai nấy run sợ mà quay đi chỗ khác.Buổi học bắt đầu.

*Đây là sơ đồ chỗ ngồi của hắn:

Nguyên—Long/““““““““““/Trần—Trúc
 Gia Uyên——/““““““““““ /Phi—Khôi
 Nhi

Hắn vừa yên vị xuống chỗ ngồi thì từ đâu một cái phi tiêu bay tới.Hắn phát hiện được và lấy hai ngón tay chụp lại,nhẹ nhàng mà mau lẹ.Trên cây phi tiêu có tờ giấy,hắn lấy ra đọc và khẽ nhếch môi. Đây là nội dung tờ giấy:

- Ra chơi,sân sau trường.

————-END CHAPTER 03 —————

-Giới thiệu nhân vật.-

1. Hàn Hoàng Nhi (Kanna)

” data-url=” diendan /downloads/image_prv/87/86467.jpg” style=“border: 0px; display: block; margin: auto;”]

- Bạn của nó,17 tuổi,cao:1m76,IQ:299/300.
- Gia thế: Con gái cưng của chủ tịch tập đoàn Mercury đứng thứ 3 thế giới.
- Tính tình: Lạnh lùng,băng giá,ít nói,...
- Ngoại hình: Cực kỳ xinh đẹp,đôi mắt màu xanh da trời và mái tóc màu xanh rêu.
- Rất giỏi võ,sử dụng được tất cả các loại vũ khí.Phó bang Death.

2. Lâm Khắc Thiên Trúc (Kinna)

” data-url=” s://encrypted-tbn3.gstatic /images?q=tbn:ANd9GcRIhX4uDplovJ-f-29GhrLY_iloMzgTna7yKGp-aY4ZN7eOnk9kXQ” style=“border: 0px; display: block; margin: auto;”]

- Cũng là bạn của nó,17 tuổi,cao:1m77,IQ:300/300.
- Gia thế: Con gái cưng của chủ tịch tập đoàn Meteor.Em gái Khôi.
- Tính tình:Cũng lạnh nhưng không bằng Nhi...
- Ngoại hình:Xinh đẹp vô đối, đôi mắt màu xám và mái tóc màu hạt dẻ,...
- Cũng giỏi võ,sử dụng được tất cả các loại vũ khí (trừ dao).Phó bang Death.

3. Hoàng Thiên Bảo Trân (Kunna)

- Bạn nó luôn,16 tuổi,cao:1m77,IQ:299/300.
- Gia thế:Con gái thứ của chủ tịch tập đoàn Jupiter đứng đầu thế giới.
- Ngoại hình:Rất là baby,đôi mắt màu tro và mái tóc màu nâu đậm.

- Tính tính: Vui vẻ, hòa đồng, thân thiện, hay cười,...(Nhìn vậy thôi chứ Trân nhiều tâm sự lắm.)...Đặc biệt: Trân sợ máu.

- Cũng giỏi võ luôn, sử dụng được tất cả các loại vũ khí. Phó bang Death.

4. Nguyễn Hoàng Khánh Hưng

" data-url="s://encrypted-tbn0.gstatic /images?q=tbn:ANd9GcRWuGNVM_1_83cJ6_kRKct-UBlrdfzv_EPAG0UMakfaG style="border: 0px; display: block; margin: auto;"]

- Người mà hần tin tưởng nhất. 18 tuổi, học tại Moon.

- Được hần cứu khi cả ai ở Mĩ. Hưng không nhớ ba mẹ mình là ai. Hiện tại Hưng đang giúp hần quản lí bang và là người thay thế hần điều hành công ty.

- Hưng cực kỳ giỏi võ, Hưng được hần chỉ dạy tận tình về các thể võ và cách sử dụng vũ khí hạng nặng.

- Hưng rất đẹp trai, hàng triệu cô gái đã phải hiến dâng trái tim mình cho anh nhưng... vô ích. Anh là một người lạnh lùng, vô cảm giống như hần.

4. Chương 04: Chào Mừng Anh Trở Về.

Chương 04: Chào Mừng Anh Trở Về.

Reng...Reng..Reng...

Ba tiếng chuông như vị thần cứu sống tụi nó và tụi hần khỏi những tiết học nhàm chán. Tất cả các học viên hiện giờ đều có chung một mục đích là xuống căn tin để bồi bổ cho cái dạ dày. Bọn nó cũng ko ngoại lệ.

Trúc quay xuống bàn Khôi định rủ đi ăn thì đã ko thấy tấm hơi đâu nữa. Cả Nguyên Nguyên, Gia Long và Phi cũng ko thấy đâu. Cứ nghĩ tụi hần đã xuống căn tin trước nên bọn nó đi xuống luôn.

Trong khi nó chen chúc giữa biển người để cố lấy thức ăn thì Nhi chỉ cần hét lên một tiếng, lập tức tất cả mọi người đều dạt ra hai bên nhường đường cho tụi nó đi. Nó ko ngờ Nhi lại có quyền đến như vậy. "Thật là nể phục". Đó là suy nghĩ của nó. Lấy xong đồ ăn tụi nó kiểm một cái bàn cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống慢慢 bữa trưa của mình. Điều đặc biệt là tụi nó ko hề thấy bóng dáng của bọn hần.

~TẠI SÂN SAU CỦA HỌC VIỆN

~

Một đám người mặc đồ đen, đeo mặt nạ có hình trăng khuyết đứng ngạo nghễ ở đó. Nghe thấy tiếng động, bọn kia quay lại thì thấy hần thờ ơ dút tay vào túi quần đang đi đến chỗ bọn R (Ken sẽ gọi tụi đó là R nha). Bọn R thấy vậy thì lập tức vào thế phòng thủ và chuẩn bị để có thể sẵn sàng tấn công. Hần bước một bước thì bọn R lùi hai bước.

- Sao vậy ? - Hần nói với giọng mỉa mai.

Bọn R thấy vậy thì càng sợ hãi hơn. Bọn hần biết người đứng trước mặt mình không phải là một người tầm thường. Chỉ vì đây là luật của bang bọn hần nên mới phải làm như vậy.

Hần thấy bọn R án binh bất động thì khẽ nhếch môi rồi nói tiếp.

- Vào đi. - Hần nói với giọng ra lệnh.

Bọn kia nghe vậy thì lập tức xông vào. Lần lượt từng người một bị hạ gục dưới tay hần. Hần không ngờ bọn kia lại yếu và tệ đến như vậy. Hần chỉ cần ra một cước thì ba bốn tên đã nằm la liệt dưới đất. Năm phút sau, bọn kia đều đã bị hạ gục dưới tay hần. Nhưng điều đặc biệt là bọn kia ko bị thương, ko rơi một giọt máu. Phải chăng hần quá nường tay hay có điều gì khác.

Soạt...

Từ trong bụi cây, năm chàng trai bước ra. Một tên trong số năm người đó lấy khẩu súng chĩa vào đầu hắn. Mọi người dường như đều bị bất động. Chàng trai chĩa súng vào đầu hắn khẽ nhếch môi bí ẩn. Hắn ko hề có biểu hiện gì gọi là sợ hãi hay run sợ. Chàng trai kia khẽ cầm khẩu súng giơ lên cao và:

Đoàng...

Những sợi dây đủ màu sắc rơi ra bay tứ tung trên bầu trời rồi tiếp đất nhẹ nhàng.

- CHÀO MỪNG ANH TRỞ VỀ. - Tất cả bọn người kia đồng thanh. Có cả năm anh chàng kia nữa.

Hắn quay lại, Rin (chàng trai chĩa súng vào hắn) bất chợt ôm hắn. Bốn tên kia thấy vậy cũng chạy lại ôm lun.

Hắn nhú mồm khó chịu nói

- Đủ chưa. - Hắn gần từng chữ.

Năm tên kia thấy vậy thì vội buông ra. Hắn lúc nào cũng vậy, lạnh lùng đến đáng sợ.

- Rin, quản lý giỏi quá đó. Vỗ dờ thậm tệ. - Hắn khẽ liếc bọn kia rồi quay sang nói với chàng trai tên Rin.

- Hi hi... - Rin chỉ biết gãi đầu cười trừ.

Hắn giỏi võ như vậy thì bọn kia đương nhiên chỉ là bọn tép riu rồi.

- Ra được rồi đó. - Hắn quay sang bụi cây gần đó rồi nói to.

- Ủi, bị phát hiện rồi à ! - Chàng Long nhà ta vẫn là vô tư nhất, anh là người ra đầu tiên rồi lần lượt đến Khôi và Nguyên.

- Chào anh ba, anh tư, anh năm. - Bọn người kia đồng thanh.

Ba chàng nhà ta ko nói gì chỉ khẽ gật đầu.

Còn về phần tụi nó. Khi nghe tiếng đoàng phát ra từ phía sân sau của học viện thì bọn nó và tất cả các học sinh trong học viện đều chạy ùa ra và bắt gặp cảnh ba chàng hoàng tử từ trong bụi đi ra. Tất cả học sinh trong học viện mắt chữ O mồm chữ A vì thấy hoàng tử từ trong bụi đi ra. Hắn thấy mọi người đang nhìn bọn hắn thì vội lấy lại giọng rồi nói:

- Đủ rồi, giải tán đi. - Nghe vậy tất cả mọi người vội chia nhau ra ai về lớp nấy. Vừa lúc đó thì tiếng chuông reo báo hiệu vào lớp cũng vang lên. Tụi nó và tụi hắn cũng đi vào lớp và bắt đầu tiết học mới.

—————END CHAP 3—————

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT MỚI TỶ NHA.

1. Dương Hoàng Tuấn (Rin), 17 tuổi. Người trong bang của hắn. Giúp hắn quản lý bang.
2. Dương Hoàng Thái (Ren), 17 tuổi. Cũng như Rin. Được mệnh danh là “Vua của những con số”.
3. Dương Hoàng Tâm (Ron), 17 tuổi luôn. Làm trong bang của hắn. Được mệnh danh là “Ông hoàng máy tính”.
4. Dương Hoàng Tân (Ran), 17 tuổi. Cũng quản lý bang giúp hắn. Chuyên nghiên cứu và chế tạo vũ khí, thuốc nổ,...
5. Dương Hoàng Thành (Run), 17 tuổi luôn. Chuyên nghiên cứu và chế tạo được liệu, thuốc giải,...

Năm chàng này được hắn lượm ngoài đường và đưa về đào tạo thành những người giỏi. Hắn rất tin tưởng họ. Bọn họ giúp bọn hắn quản lý bang và công ty. Năm người này gọi tắt là 5R.

5. Chương 05: Rắc Rối Ở Bar.

Chương 05: Rắc rối ở bar.

Cuối cùng thì 5 tiết học cũng đã trôi qua trong sự mệt mỏi của tất cả các học sinh và giáo viên. Ba hồi trống như vị cứu tinh của tất cả mọi người cũng không ngoại trừ tụi nó và tụi hần. Các học sinh trong trường dường như quên cơn đói vì mãi mê ngắm trai, gái đẹp là tụi nó (trừ nó nha) và tụi hần.

Hần khê liếc mọi người bằng đôi mắt đầy băng tuyết của mình. Tất cả các học sinh thấy biểu hiện của hần thì khê rùng mình rồi rút lui mặc dù vẫn còn luyến tiếc nhưng bảo vệ mạng sống vẫn quan trọng hơn. Bây giờ trong trường chỉ còn lại 8 người là tụi nó và tụi hần. Bọn nó định ra về thì từ đầu chàng Gia Long của chúng ta xuất hiện ở sau lưng và ra ý định rử rê:

- Ê, mấy người đẹp đi bar chơi không ? - Vừa nói vừa nở nụ cười hút hồn nhưng rất tiếc tụi nó đã được miễn dịch.

- Không rãnh... Tụi này phải về nhà. - Chị Trúc nhà ta từ chối không thương tiếc.

- Sao vậy ? - Gia Long dường như vẫn chưa từ bỏ ý định.

- Lên mà hỏi anh Khôi đi. - Nói xong tụi nó đi thẳng không thèm quay mặt lại.

Trúc thì bị Khôi cấm không cho đến những nơi như vậy vì lý do củ chuối là "Rất nguy hiểm". Còn nó thì phải làm việc nên không đi được. Trần và Nhi thấy hai con bạn không đi thì còn đi làm gì nữa nên tụi nó quyết định không đi.

Còn Long thì đơ như cây cơ vì lần đầu tiên bị gái cho ăn bơ. Bọn nó đi ra tới cổng thì cũng là lúc tụi hần bước đến cạnh Long.

- Gì vậy ? - Nguyên Nguyên hỏi khi thấy Long nhà ta ngây ngẩn cả .

- À không có gì. - Lòng không muốn nói cho tụi hần biết là bị ăn bơ vì thẹn. - Đi bar chơi đi. Lâu lắm rồi không ghé thăm mấy nhóc. - Gia Long như nhớ ra nhiệm vụ cao cả của mình.

- Mà thấy sao ? Khôi quay sang hỏi Phi khi thấy hần không lên tiếng.

Hần không nói gì chỉ nhún vai tỏ ý sao cũng được rồi bước đi trước. Ba chàng kia thấy vậy cũng lủi thủi đi theo sau.

Trên đường, ba con siêu xe phóng như bay với vận tốc ánh sáng khiến ọi người phải dừng lại và nhường đường ấy chàng nhà ta đi nếu không muốn chết.

Bọn hần dừng lại trước bar có tên là RP. Mấy tên bảo vệ gần đó lại lấy chìa khóa và đi cất xe cho tụi hần.

Tiếng nhạc xập xình lúc nhanh lúc nhẹ kéo tất cả mọi người có mặt trong bar lên thiên đường. Đang vui vẻ thì...

RẦM....

Âm thanh rất êm tai làm ọi người phải dừng động tác của mình lại mà ngược nhìn xem thử kẻ nào to gan mà dám đập cửa của bar RP. Từ ngoài cửa bốn chàng trai như thiên thần bước vào thu hút ánh nhìn của mọi người. Hai người thì lạnh lùng, một người thì bình thường không thể hiện cảm xúc, người còn lại thì cười tươi khiến tim của bao cô gái bị trể một nhịp.

Tất cả mọi người trong bar ngây ngất vài phút vì vẻ đẹp thiên sứ của tụi hần nhưng rồi cũng kịp tỉnh lại vì chính bốn thiên sứ đó lại to gan mạo phạm vào lãnh địa của R.I.P. Mỗi người cũng có chung một suy nghĩ đó là tụi hần chết chắc, bọn họ khê tiếc thâm vì tụi hần đẹp trai như vậy mà lại phải chết sớm.

- Haizz... Tiếc thật. Đẹp mà ngu. - Một tên vừa cầm ly rượu vừa tỏ vẻ tiếc nuối nói.

Lời nói vừa thốt ra khỏi cửa miệng thì:

Đoàng....

Một phát súng bắn vào tim của tên đó. Tên đó quy xuống và chết tại chỗ. Người bắn không phải là bọn hần đâu nha, đừng hiểu lầm (quên nữa, Ken bật mí cho là bọn hần chưa bao giờ giết người).

Từ trong quầy bar, năm chàng trai bước ra và cúi đầu chào bọn hần:

- Chào bang chủ, bang phó. Xin lỗi các anh, tụi em quản lý băng không tốt. Mong các anh bỏ qua. - Người bản không ai khác là chàng trai đang nói này. - Rin.

Bọn hắn không nói gì, chỉ lẳng lặng đi lại chiếc bàn gần đó rồi ngồi xuống. Tất cả mọi người có mặt trong bar thì sững sờ đến độ không nói được gì. Người thì cứng đờ lại. Họ không ngờ người trước mặt mình lại là chủ và phó bang của bang R.I.P hùng mạnh nhất thế giới ngầm.

Sau khi thấy tụi hắn đi thì mọi người cũng hết đờ và nhìn theo bọn hắn. Hắn liếc nhìn mọi người khiến ai nấy rùng mình mà tự rút lui.

- Các anh uống gì để em lấy. - Ron lên tiếng hỏi khi thấy không khí hơi căng thẳng.

- Cho bọn anh bốn ly Vodka Diva Diamonds. - Nguyên Nguyên nói thay ba chàng kia. Vì là bạn bè lâu năm nên bọn hắn hiểu rõ sở thích của nhau.

Sau khi Ron bưng đồ uống của bọn hắn ra thì bọn hắn và năm chàng kia ngồi nói chuyện vui vẻ vì đã bao nhiêu năm không gặp lại hắn rồi.

- Tao ra ngoài một lát. Tụi mày cứ uống đi. - Sau khi nghe một cú điện thoại nào đó vừa gọi đến thì Gia Long quay sang bọn hắn rồi nói. Gia Long vừa ra khỏi cửa thì một lần nữa cánh cửa lại đóng dật một cách nhẹ nhàng.

Từ ngoài cửa ba cô gái với vẻ đẹp thiên thần bước vào. Một lần nữa tiếng xì xào của mọi người lại nổi lên. Lần này cũng giống lần trước mọi người đều sợ hãi vì chủ của bar này đang ở đây. Chắc là kết cục sẽ giống tên lúc này đó là chết không thương tiếc.

Tụi nó lại quây pha chế rồi ngồi xuống như chưa có chuyện gì xảy ra. Đang gọi đồ uống thì từ trong một tốp người mặc đồ đen bước ra tiến lại tụi nó. Một tên trong số bốn người kia giơ khẩu súng ra và chĩa về phía đầu của Trúc.

Còn về phần tụi hắn, khi nghe tiếng động mạnh thì lập tức bước ra xem kẻ nào to gan dám quấy rối bar RP. Rin là người bước ra đầu tiên sau đó đến Khôi và ba chàng kia. Theo sau là Ron, Ren, Ran, Run.

Vừa bước ra, Khôi thấy một tên áo đen chĩa súng vào Trúc và chuẩn bị bóp cò thì liền chạy lại giật lấy khẩu súng và cho tên kia một cước. Tên kia tự nhiên bị Khôi ột cước thì hoảng sợ vội quỳ xuống rồi nói:

- Có gì chỉ bảo xin anh cứ nói. Em đã làm gì mạo phạm đến anh sao ? - Tên kia vội nói khi thấy Khôi mặt dần dần biến sắc. Khôi không nói gì bước gần đến Trúc và hỏi:

- Em có bị làm sao không ? Bị thương ở đâu không ? - Khôi hỏi liên tục, vừa hỏi vừa nhìn người Trúc dò xét xem thử có bị thương ở đâu không.

Đây là lần đầu tiên Khôi nói nhiều như vậy. Bởi vì lo cho em gái quá thôi. Giờ Khôi mới để ý thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt ngạc nhiên thì vội lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có của mình. Trúc không nói gì chỉ khẽ lắc đầu, lâu lâu lại liếc qua xem biểu hiện của Khôi.

Khôi từ lo lắng chuyển sang tức giận vì Trúc không chịu nghe lời. Khôi đã nghiêm cấm Trúc không được đến Bar rồi nhưng lần này Trúc không nghe lời đã làm cho Khôi thực sự tức giận.

Nói nãy giờ mà quên mất sự hiện diện của hai nàng Nhi và Trân. Khôi thấy Nhi và Trân thì như hiểu ra vấn đề. Khôi tiến lại gần Nhi và không quên kéo Trúc đi cùng.

- Có phải cô rủ rê em gái tôi không ? - Khôi lớn giọng.

- Anh, không phải đâu. Anh hiểu lầm rồi. Không phải Nhi rủ rê mà. - Trúc thấy Khôi hiểu lầm thì vội vàng giải thích.

- Em không cần nói gì nữa. Đi về. - Khôi nói xong rồi lôi Trúc đi. Trước khi đi không quên liếc nhìn Nhi một cái. Nhi chỉ biết cười lạnh một cái rồi cũng bỏ về nhà. Trân cũng lủi thủi theo sau. Còn bọn hắn thì tiếp tục sự nghiệp uống rượu mà không thêm đề ý đến xung quanh.

Về đến nhà, Trúc vội vàng giải thích cho Khôi hiểu vì sợ Khôi sẽ giận và hiểu lầm Nhi.

- Đứng... - Khôi quay lại và nói, gần như là hét lên.

- Con khóc sao ? - Mẹ cậu quay lại nhìn cậu và thấy trong bóng tối có một thứ nước trong suốt như pha lê đang đọng trên khóe mi của cậu.

Khôi không nói gì. Chỉ lẳng lặng quay lưng và ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Cậu lại ngồi nhìn cô gái trong hình. Bà Liên thấy vậy thì đi đến bên cạnh cậu, đặt tay lên vai cậu vỗ vỗ và nói:

- Còn lại nhớ con bé phải không ? - Bà Liên ân cần hỏi cậu.

- Yun... chết thật rồi phải không mẹ. - Khôi cười nhạt nhẽo. Ánh mắt cậu xa xăm khiến người khác phải đau lòng.

Bà Liên thấy thái độ của cậu như vậy thì rất là buồn. Bà Liên khẽ bước đến bên cậu, ôm cậu vào lòng. Bà cũng đau lắm chứ. Bà cũng như cậu thôi. Đã 9 năm rồi mà cậu vẫn chưa quên được con bé thì cũng đã chứng minh được tình cảm của Khôi dành cho Yun sâu đậm như thế nào. Bà đã cố gắng lắm mới giúp cậu mạnh mẽ được như ngày hôm nay. Không thể để cậu cứ mãi u buồn làm hư hỏng cuộc đời được.

- Nìc, con đừng như vậy nữa. - Bà Liên vừa khóc vừa nói.

- Con không sao. Mẹ ra ngoài đi. - Khôi lấy lại cái giọng lạnh lùng vốn có của cậu nói.

- Ủ, con ngủ sớm đi. Mai đi học. - Bà Liên nhẹ giọng dặn dò cậu. Bà mong cậu hết buồn, mau quên con bé để bắt đầu cuộc sống mới.

Bà Liên bước ra ngoài với một nỗi buồn vô tận. Còn cậu, cậu vẫn như vậy. Cứ lẳng lặng ngắm nhìn tấm ảnh của cô gái tên Yun đó. Một lát sau, cậu đứng dậy, nhìn tấm ảnh cô gái đó một cách luyến tiếc rồi khẽ nói:

- Yun, em ngủ ngon. Anh... mệt rồi. - Cậu nói xong đến hôn lên tấm ảnh đó rồi đi ngủ.

“““““7 giờ sáng“““““

Reng...Reng...Reng...

Tiếng chuông báo thức vang lên. Một bàn tay quơ quơ giữa không trung như đang tìm cái thứ phát ra tiếng kêu chết tiệt đó. Cứ với mãi mà không thấy cái thứ đó đâu. Theo suy đoán logic thì cái thứ âm thanh đó đã có người cầm lấy. Bực mình vì không đẹp được cái thứ đó, Trúc tức giận hét lên.

- Bực quá. Đứa nào phá giấc ngủ của bà. - Trúc hét lên với volume to nhất. Vừa hét vừa lấy hai tay dụi dụi mắt để xem cái tên nào là kẻ phá đám.

- Là tôi. - Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Ồi là thiên sứ sao. Đẹp quá, mái tóc màu xanh lá làm toát lên vẻ đẹp của thiên nhiên, đôi mắt màu nha cuốn hút. Trong giây lát, Trúc tưởng tượng bạch mã hoàng tử đến đón cô đi. Trúc mơ mơ màng màng mà nghĩ.

Ồ... Nhưng mà không đúng. Hoàng tử sao lại mặc đồng phục trường Moon. Vô lý... Đúng, quá vô lý. Phải mở mắt ra xem tên này là ai mới được.

Nói là làm, Trúc mở mắt ra. Và...

- AHHHHHHHHHHHHHHH - Một loạt âm thanh trong trẻo vang lên với tần suất còn to hơn lúc nãy. Trúc há hốc nhìn cái tên con trai đang đứng bịt tai lại. Sau một hồi làm quen với cái loa đang há hốc trên giường kia Nguyên Nguyên lấy lại phong cách rồi nói:

- Cô im đi. Con gái con lừa gì mà.... Đúng là không có ý tứ gì hết. Tôi không ngờ cô lại là em của Khôi đó. Khác nhau một trời một vực. - Nguyên Nguyên nhăn mặt nói.

- Thì kệ tôi. Có chắc là liên quan đến anh. Hừ... - Trúc lườm Nguyên một cái cháy mặt. Như nhớ lại vấn đề, Trúc nói tiếp. - Mà anh lên phòng tôi làm gì ? Anh có ý đồ gì hả ?

- Tôi không bị điên mà có ý đồ với cô. Vì RÃNH VIỆC quá nên tôi mới đồng ý với anh cô mà lên đây kêu cô dậy đi học. - Nguyên Nguyên cố tình nhấn mạnh từ “RÃNH VIỆC” rồi liếc Trúc một cái làm Trúc thấy hơi lạnh lạnh.

- Anh ra ngoài đi. Tôi thay đồ rồi xuống sau. - Trúc thấy hơi ngượng nên lấy lý do để đuổi Nguyên Nguyên ra ngoài.

Nguyên Nguyên không nói gì, lẳng lặng bước đi. Phong cách ngạo nghễ, hai tay đút vào túi quần bước đi tạo nên vẻ nổi bật khiến Trúc hơi đơ. Cố gắng lấy lại tinh thần, Trúc bước vào nhà vệ sinh.

*****5 phút sau*****

Trúc bước xuống với vẻ đẹp thiên thần khiến Nguyên hơi đơ. (Một hai ông bà này thiệt, cứ thay nhau đơ là sao... Haizz tác giả pó tay).

“Hình như người này với người lúc nãy không phải cùng một người.” Đó là suy nghĩ của chàng Nguyên đó.

- Thôi, hai đứa vào ăn cơm đi. Nguyên Nguyên nữa. - Bà Liên nói khi thấy Trúc với Nguyên cứ đơ người nhìn nhau.

Trong bữa ăn mọi người nói chuyện vui vẻ. Riêng có hai con người cứ lén lút nhìn người kia rồi lại đỏ mặt quay đi. Bữa ăn cứ thế mà kết thúc. Ăn xong cả ba đứa lên xe rồi đi học. Vừa ra tới cổng thì gặp Trân đi vào nên Bốn đứa quyết định cùng nhau đến nhà hấn để đón hấn và nó đi học, còn Nhi thì đến sau.

Sau khi có mặt đầy đủ tại nhà hấn thì hấn bước xuống. Bước lại phía Khôi hỏi.

- Thăng Yic ? - Hấn hỏi giọng lạnh khi không thấy Long.

- Đúng rồi, từ nãy đến giờ không để ý. - Nguyên Nguyên nhìn một lượt rồi trả lời.

- Nó không sao đâu. - Khôi nói ọi người yên tâm.

- Sao mà biết nó không sao ? - Hấn vẫn giữ nguyên giọng hỏi lại như khẳng định Long đã có chuyện. Linh cảm của hấn cho hấn biết như vậy.

- Nó gọi cho tao thông báo là hôm nay nghỉ học mà tao quên nói lại. - Khôi vừa nói vừa đứng lên. - Đi học thôi, muộn rồi. Vậy là bọn hấn cùng bọn nó đi tới Moon.

Cũng như mọi ngày, tất cả các học sinh trong trường cả nữ lẫn nam đều tập trung trước cổng trường để chờ đợi sự xuất hiện của những người thừa kế giàu có nhất. Những tiếng bàn tán bắt đầu nổi lên. Bọn nó và bọn hấn bước vào trước những ánh mắt của mọi người. Nhưng hôm nay, lại thiếu đi một hoàng tử.

- Anh Gia Long đâu rồi, tại sao không đi với mấy prince ? - Nữ sinh 1 nói với nữ sinh 2.

- Ủ, tình yêu của tôi biến mất đâu rồi ? - Nữ sinh 2 buồn bã trả lời.

- Anh Khôi, em yêu anh. - Nữ sinh 3.

- Hot boy lạnh lùng Hoàng Phi. Ai nớp zuuuuuuu. - Nữ sinh 4 hét lên.

- Kanna yêu quý, làm bạn gái anh đi. - Boy 1 nói khi thấy Nhi đi qua.

- Sao em cứ như thiên thần vậy Kanna. - Boy 2 hùa theo.

- Con Gia Uyên đó sao cứ đi chung với mấy prince và princess của học viện Moon nhỉ ? - Boy 3 nói.

Bla...bla...bla...

Bọn hấn và bọn nó bước vào lớp trước mọi ánh nhìn của mọi người. Mọi người thấy vậy thì cũng giải tán vì nhân vật chính đã đi và cũng đã đến giờ vào lớp.

- Alô.

-....

- OK, 5h.

Vừa bước vào lớp Khôi đã nhận được một cú điện thoại lạ. Cậu nghe máy xong rồi gọi Nguyên ra ngoài nói chuyện.

- Chuyện gì vậy mày ? - Nguyên Nguyên hỏi khi Khôi lôi cậu xồng xộc ra ngoài.

- Thăng Yic mất tích. - Khôi dựa lưng vào tường, đút hai tay vào túi quần điềm tĩnh trả lời.

- Ờ.... Hả, cái gì. Yic mất tích. Tại sao ? Ai ? - Nguyên Nguyên gầm như là hét lên.

- Nhỏ nhỏ thôi không thăng Moon mà nghe thấy thì... - Khôi bỏ lửng câu nói.

- Vậy giờ phải làm sao ? - Nguyên Nguyên lo lắng hỏi.

- Tan học, 5 giờ tại bang Win. - Khôi nói xong rồi đi vào lớp. Nguyên Nguyên cũng đi theo sau.

- Chuyện gì vậy ? - Hấn dán mắt vào cuốn sách hỏi.

- Không có gì. - Khôi ngồi xuống.

Hấn không hỏi gì nữa. Lấy laptop ra ngồi bấm bấm gì đó. Xong, hấn khẽ nhếch môi bí hiểm.

Tan học, bọn nó và bọn hấn cùng nhau ra về. Hôm nay Nhi có việc nên hấn phải chở nó. Còn 4 người còn lại thì ai về nhà nấy.

Trên xe hấn. Nó lâu lâu lại liếc nhìn hấn. Quả thật hấn rất đẹp, đẹp đến mức như một thiên thần. Nó không phủ định điều đó. Hấn thấy nó nhìn hấn thì khẽ cười nhạt trong tích tắc và cái nụ cười đó đã lọt vào mắt nó. Nó cảm thấy người nóng ran, tim đập lồi một nhịp.

- Cảm giác này là sao ? - Nó khẽ nói. Câu nói đó đã lọt vào tai hấn.

Về đến nhà, hấn chào nội hấn rồi bước thẳng lên phòng. Bà nội thấy biểu hiện của hấn hơi lạ thì gọi nó lại hỏi:

- Thăng Moon sao vậy, Sun ? - Nội hấn hỏi.

- Dạ, con không biết. - Nó trả lời.

- Thôi con đưa nước lên cho Moon uống đi. - Nội hấn cười nói.

Nó gạt đầu rồi đi vào bếp lấy nước sau đó đưa lên cho hấn.

Cốc...cốc...cốc...

Nó gõ cửa phòng hấn. Hấn bước ra mở cửa. Hai ánh mắt bất chợt gặp nhau. Trong giây lát, hấn hơi đơ nhưng cũng lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có.

- Chuyện gì ? - Hấn kéo nó về thực tại.

- Tôi đem nước lên cho cậu. - Nó nói.

Hấn nhìn xuống, thấy ly cà phê đen. Hấn đưa lên gần mắt để kiểm chứng độ an toàn. Nó thấy biểu hiện của hấn thì hiểu ra vấn đề.

- Là do dì Năm làm. - Nó giải thích.

Hấn nghe vậy thì cầm ly cà phê rồi đi vào phòng để nó lại với cục tức.

- Người gì đầu mà khó ưa. - Nó bực tức nói rồi đi về phòng.

Còn về phần Nguyên Nguyên và Khôi thì sau khi về nhà, hai người chuẩn bị vũ khí rồi thẳng tiến đến bang Win.

- Rốt cuộc là có chuyện gì ? - Nguyên Nguyên thắc mắc.

- Gia Long bị bọn bang Win bắt cóc. - Khôi giải thích.

- Khi nào ? - Nguyên Nguyên vừa chạy xe vừa hỏi.

- Hôm đi bar. Chạy nhanh lên. - Khôi vừa nói vừa bấm máy tính.

Hai chàng nhà ta phóng như bay trên đường cho đến khi trước mắt Khôi và Nguyên hiện ra một căn nhà hoang. Hai chàng bước xuống, đi đến giữa bãi đất trống trước căn nhà cùng lúc đó, một đám người mặc đồ đen bao vây hai chàng....

—————END CHAPTER 06—————

7. Chương 07: Giải Cứu Và Sự Nổi Giận Của Hot Boy 1.

Chương 07: Giải Cứu Và Sự Nổi Giận Của Hot Boy 1.

Một đám người mặc đồ đen bước đến bao vây hai chàng. Trên cổ chúng có đeo sợi dây chuyền hình bông tuyết, đó là biểu tượng của bang Snow. Từ trong đám người đó, một chàng trai chừng tuổi tui hấn bước ra. Chàng trai có mái tóc màu vàng, cũng khá đẹp trai nhưng không bằng tui hấn.

- Oh... Chào phó bang R.I.P. Hân hạn được đón tiếp. - Chàng trai đó nói với giọng mỉa mai. Nhìn cái kiểu ăn nói và sắc mặt ngạo nghễ của chàng trai đó thì Nguyên và Khôi cũng đủ biết đó là chủ bang Snow.

- Chúng tôi cũng rất vui khi được diện kiến chủ bang Snow. Nguyên Nguyên khách khí đáp lại.

- Sao vậy ? Bang chủ của các người sợ quá không dám đến sao ? Bảo Duy (chủ bang Snow) nhếch môi tỏ vẻ khinh thường.

- Mà đám.

Nguyên Nguyên tức giận thay đổi cách xưng hô. Đối với Nguyên, Khôi hay Long thì không ai có quyền nhục mạ hấn. Ba chàng coi hấn như là anh trai, rất khâm phục vì hấn quá giỏi. Vì thế không ai có cái quyền coi thường hấn.

- Sao ? Cũng biết tức giận à ? Tao nghĩ tui bây không có cảm xúc chứ ? Duy cũng thay đổi cách xưng hô.

- Gia Long đâu ? Khôi lảng tránh vấn đề nếu không muốn Nguyên Nguyên giết người.

- Hahaha... Tên đó sao ? Chết rồi. Duy nói tỉnh bơ mà không để ý đến sắc mặt của Nguyên Nguyên không còn một giọt máu.

- Mà muốn chết... Nguyên Nguyên rít lên từng tiếng.

- Làm gì mà nóng vậy. Cứ từ từ rồi chúng ta cùng chơi.

Hình như chọc giận Nguyên Nguyên là thú vui của tên Duy này thì phải. Hấn cứ liên tiếp châm lửa giận đang sôi sục trong lòng Nguyên. Bây giờ thì Nguyên Nguyên không kiềm chế được nữa, bước lại nắm lấy cổ áo của Duy gờ nắm đầm lên nhưng chưa kịp đáp xuống mặt tên Duy thì...

Đoàng...

Một tên đàn em của Duy cầm súng lên bắn trúng đầu gối của Nguyên làm cho Nguyên khụy xuống. Khôi thấy vậy thì cho tên kia một phát súng ngay mi tâm khiến tên đó chết ngay tại chỗ. Khôi chạy lại đỡ Nguyên đứng dậy rồi chĩa khẩu súng vào mặt Duy. Tên Duy vẫn bình thản cười như không có chuyện gì xảy ra.

- Chỉ có vậy thôi sao ?

Duy cười khinh bỉ rồi lại vỗ vỗ vai Nguyên như chọc tức cậu. Nguyên Nguyên tức giận vô cùng, cậu lấy khẩu súng tía trong túi ra giơ lên trời và...

Đoàng...đoàng...

Hai phát súng của Nguyên Nguyên bay lên trời nổ tung.

- Đây chỉ là cảnh cáo.

Nguyên Nguyên nhếch môi nói.

- Oh vậy sao ? Thú vị thật.

Duy dường như vẫn chưa biết sợ. Cậu cười tươi hé lộ hàm răng trắng.

- Tao hỏi mày, Gia Long đâu ?

Khôi gần như là mất hết kiên nhẫn.

- Gấp gấp vậy làm gì. Chúng ta cùng chơi một trò chơi đi. Nếu 2 người thắng, tôi sẽ thả tên Long. Thấy sao ?

Duy vẫn cười nói.

- Ok, tụi tao đồng ý. Trò chơi gì ?

Nguyên Nguyên đã lấy lại được bình tĩnh, cậu nói.

- Trò chơi như sau: Bạn bè của 2 người đang ở trên kia.

Duy vừa nói vừa chỉ tay lên trên lầu hai của căn nhà. Cậu tiếp tục nói:

- Từ đây lên trên đó chỉ có một con đường vì vậy hai người hãy theo con đường đó mà lên giải cứu tên đó. Các người chỉ có nửa tiếng để cứu bạn của các người. Còn bây giờ thì “trò chơi bắt đầu”. - Duy vừa nói xong thì một đám người mặc đồ đen, khoảng chừng 30 người bước ra, tiến tới Khôi và Nguyên. Còn Duy thì bước vào nhà rồi mất dạng.

Cuộc chiến bắt đầu, đối với Khôi và Nguyên thì 30 tên không ăn nhằm gì. Chỉ cần một mình Nguyên thì cũng đã đủ cho bọn người đó xuống uống trà với bác Vương rồi. Nguyên Nguyên và Khôi vừa ra một cước thì lập tức 3, 4 tên tiếp đất an toàn. Cuộc chiến cứ thế diễn ra. Khoảng 5 phút sau thì bọn người đó nằm la liệt dưới đất.

Nguyên Nguyên và Khôi bước vào trong nhà. Vừa bước vào trong thì từ đâu xuất hiện 10 tên cao to vạm vỡ. Một trong mười tên đó tiến lại gần Khôi nói.

- Đây là chìa khóa để mở cửa. Ở đầu kia có ba cánh cửa. Nếu hai người đánh thắng chúng tôi thì tôi sẽ đưa chìa khóa để mở cửa. Ok ?

Tên đó vừa nói vừa chỉ tay vào ba cánh cửa gần đó. Nói xong, tên đó ra lệnh cho những tên còn lại xong vào đánh Nguyên Nguyên và Khôi.

Cũng như lúc đầu, chỉ cần ra 4-5 cước thì bọn kia lập tức đo sà. Sau 5 phút chiến đấu, cuối cùng Nguyên Nguyên và Khôi cũng lấy được chìa khóa và bắt đầu đi mở từng cánh cửa. Cánh cửa đầu tiên được mở ra, bên trong là một căn phòng chứa đầy xác người chết. Sang căn phòng thứ hai, ở bên trong xuất hiện thêm ba cánh cửa khác.

Hai chàng tạm thời bỏ qua cánh cửa này đi sang cánh cửa thứ ba. Bên trong cánh cửa là một bộ xương người. Theo như Nguyên và Khôi thấy thì bộ xương người này hình như là mới có. Hai người thấy vậy thì đi qua cánh cửa thứ 3. Nguyên vừa cầm lấy tay nắm cửa, định mở ra thì đột nhiên cánh cửa bị khóa lại.

- Aiss....Bị lừa rồi.

Nguyên Nguyên tức giận rít lên.

- Tên Duy đó, chúng ta không thể khinh thường. Hắn rất hiểu tâm lý của chúng ta. Khôi tấm tắc khen Duy. Quả thật hắn không phải là tầm thường. Ngay cả Khôi mà cũng công nhận điều đó. Từ trước đến nay, cậu chưa bao giờ khen ai cả, bởi vì những người mà cậu biết rất tầm thường chỉ trừ bọn hắn và 5R ra.

- Còn 17 phút nữa...

Nguyên Nguyên nhìn đồng hồ nói. Vết thương ở đầu gối của cậu bắt đầu chảy máu nhiều hơn. Vì hoạt động quá nhiều nên vết thương càng nặng hơn. Nếu cậu không tìm cách cầm máu thì chắc là Long chưa được giải cứu Nguyên Nguyên đã đi trước.

- Chân mày chảy máu kìa. Đứng yên để tao băng bó.

Khôi vừa nói vừa xé cái áo khoác của cậu mà băng bó cho Nguyên. Nguyên Nguyên cũng đứng yên cho Khôi băng bó vết thương vì cậu nghĩ nếu không cầm máu thì cậu sẽ chết mất. Sau khi băng bó xong, Khôi đứng dậy, lấy cái điện thoại trong túi ra, bấm bấm một loạt gì đó. Xong xuôi, Khôi nói:

- Thăng Yic đang ở trên sân thượng. Nó không sao. Rất an toàn.

Khôi trấn an Nguyên. Cậu biết rằng Nguyên Nguyên bây giờ rất hoảng loạn nhưng chỉ là Nguyên không thể hiện ra bên ngoài thôi.

Nói xong, Khôi đi dò xét căn phòng. Ngoài bộ xương ra thì không có gì cả. Căn phòng trống trơn. Khôi nhìn chăm chăm vào bộ xương.

- Mày nhìn gì vậy ? - Nguyên thấy Khôi cứ nhìn vào bộ xương thì thắc mắc hỏi.

- Mày nhìn đi. Ở trong căn phòng này không có gì ngoài bộ xương này cả. Tao chắc chắn phải có một lối thoát nhưng không biết là nó ở đâu. - Khôi trầm ngâm giải thích. Cậu rất chắc chắn điều cậu suy đoán là đúng. Và đúng như suy đoán, bên trong bộ xương có một nút bấm. Khôi bấm cái nút và một cánh cửa xuất hiện. Bên trên cánh cửa có ghi “Xà động”.

- Hang rắn sao ? - Nguyên Nguyên nghi ngờ nhìn Khôi hỏi.

- Chỉ có đường này thôi. - Khôi lên tiếng chắc nịch.

- Vậy thì chúng ta đi thôi. Không còn nhiều thời gian nữa đâu. - Nguyên Nguyên thúc dục.

Khôi và Nguyên Nguyên bước vào trong, bên trong không có gì ngoài một màu đen. Nguyên Nguyên lấy cái bật lửa trong túi rồi bật lên. Trong túi cậu lúc nào cũng có hai thứ vật bất ly thân là cái bật lửa và con dao phòng khi cần thiết.

Khôi và Nguyên Nguyên tiếp tục đi cho đến khi thấy một cái chìa khóa. Bên trên chìa khóa còn có một tờ giấy, chúng được để trên một chiếc bàn cách đó không xa. Nguyên Nguyên định bước đến lấy tờ giấy và chiếc chìa khóa thì Khôi cản lại.

- Đừng đến gần. Tao nghĩ là có bẫy. - Khôi ngừng vực nói.

- Mày cứ lo xa. Đây là xà động mà nãy giờ tao có thấy con rắn nào đâu. - Nguyên Nguyên vẫn thản nhiên nói mà không biết nguy hiểm đang đến gần.

- Cẩn thận..... - Khôi hét lên rồi chạy đến đỡ cho Nguyên Nguyên.

Lúc Nguyên Nguyên vừa thu nhận được câu nói của Khôi thì cũng là lúc Khôi đỡ cho Nguyên. Nguyên Nguyên hoảng hốt chạy lại đỡ Khôi rồi hỏi:

- Mày có sao không ?

- Chưa chết đâu. - Khôi cười nhẹ để trấn an Nguyên.

Bây giờ Nguyên Nguyên mới để ý đến cái thứ đã làm cho Khôi bị thương và đó là một con rắn hổ mang đen Châu Phi. Loài rắn có nọc độc mạnh nhất. Nó có thể gây chết người trong tích tắc.

Nguyên Nguyên đứng dậy tiến đến phía con rắn. Khôi thấy hành động của Nguyên thì cũng đoán được Nguyên định làm gì nên Khôi vội vàng cản lại.

- AAAAAAAAAA... - Khôi bắt chợt hét lên.

- Mày sao vậy Nic ? - Nguyên Nguyên hoảng hốt chạy lại chỗ Khôi ngồi.

- Tao không sao. Mày cứ từ từ, để tao nghĩ cách rồi giết con rắn. Mày mà đến đó thì không ổn đâu. - Khôi ôn tồn nói.

- Ủ. Mày không sao thật chứ. - Nguyên Nguyên ngừng vực nói

Lúc này chỉ là Khôi giả vờ hết lên thôi. Khôi biết là dù có khuyên nhủ như thế nào thì Nguyên Nguyên cũng không nghe nên đành phải dùng khổ nhục kế. Lúc này thì Khôi băng bó cho Nguyên Nguyên còn bây

giờ thì ngược lại... Sau khi băng bó xong Nguyên Nguyên và Khôi nhìn nhau cười. Nụ cười cực kỳ hiếm hoi trên hai gương mặt thiên thần.

Cả hai đứng lên, bây giờ đã đến lúc dốc hết sức để chiến đấu. Nguyên Nguyên và Khôi nhìn con rắn đang nằm yếu rồi khẽ nhếch môi. Khôi và Nguyên đã nghĩ ra cách để tiêu diệt con rắn. Nhưng vấn đề là có thuận lợi hay không thôi.

Nguyên Nguyên cố gắng bước nhẹ nhất có thể để đến chỗ con rắn, chỉ cần một chút sơ xuất làm con rắn tỉnh dậy thì cậu chỉ có nước chết.

Đã xong, cậu đã tiếp cận được con rắn một cách êm đẹp, cậu thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ chỉ chờ Khôi hành động nữa là xong.

Khôi lấy cái dây ở cạnh bên cậu rồi chuyền qua cho Nguyên Nguyên. Cậu giơ tay lên hình thành chữ Ok rồi bắt đầu vào kế hoạch.....

.....TO BE CONTINUE.....

—————END CHAPTER 07—————

8. Chương 08: Giải Cứu Và Sự Nổi Giận Của Hot Boy 2.

Chương 08: Giải Cứu Và Sự Nổi Giận Của Hot Boy 2.

Khôi đã xong việc của mình. Bây giờ cậu ngồi ở một góc trong căn phòng để chờ Nguyên Nguyên hành động. Vì Nguyên Nguyên không cho cậu can thiệp vào việc chiến đấu với con rắn nên cậu đành ngồi một góc nhìn Nguyên Nguyên thực hiện.

Nguyên Nguyên không muốn cho cậu tham gia vì hiện tại cậu đang bị thương, không tiện để tiếp động mạnh. Chấn chấn còn nhiều trận đấu phía trước nữa nên không thể hao phí năng lượng được. Một mình Nguyên có thể tiêu diệt được con rắn.

Nguyên Nguyên cầm sợi dây đến gần con rắn hơn. Cậu từ từ đưa sợi dây lên trước mặt con rắn, đặt thật nhẹ nhàng xuống cổ của nó. Vì con rắn đang ngủ nên Nguyên Nguyên hoàn thành một cách thuận lợi. Xong, cậu đã hoàn thành một bước, chỉ còn một bước nữa thì cậu sẽ vượt qua.

Ở đây là tầng hai rồi nên cậu chỉ cần vượt qua con rắn này rồi lấy chìa khóa chắc chắn cậu sẽ lên tới sân thượng. Nguyên Nguyên khẽ giơ chiếc đồng hồ đeo tay lên xem. Đã 19 phút trôi qua. Bây giờ cậu chỉ còn có 11 phút. Thời gian không còn nhiều, Nguyên Nguyên bỏ chiếc đồng hồ xuống, cậu khấn trương cởi chiếc áo khoác của mình.... Xé đôi ra rồi lấy cột vào hai cánh tay. Xong xuôi, cậu đi đến cạnh con rắn, nhẹ nhàng cầm hai đầu dây lên. Từ từ đưa lên và... cậu mạnh tay cột cổ con rắn lại.

Con rắn đang ngủ thì bật dậy, nhe đôi răng nhọn của mình đến cánh tay phải của Nguyên Nguyên và... cắn. Cũng may Nguyên Nguyên đã đoán trước được nên lấy áo cột tay. Con rắn cứ như vậy, cứ đòi cắn tay của cậu nhưng Nguyên Nguyên đã giữ chặt và cậu rút con dao trong người ra đâm thẳng vào đầu của con rắn.

Dường như con rắn vẫn chưa chịu thua, vẫn cứ vùng vẫy. Nguyên Nguyên muốn kết thúc trận đấu nhanh nên cậu cầm con dao đâm vào đầu con rắn một lần nữa. Con rắn chết tươi. Vậy là trận đấu đã kết thúc...

Nguyên Nguyên và Khôi cùng đi lại lấy chiếc chìa khóa và tờ giấy. Cầm tờ giấy lên, Nguyên Nguyên khẽ nhếch môi.

- Đi thôi. - Nguyên Nguyên kiếm lời. Nói xong Nguyên Nguyên bước trước dẫn đường.

Khôi mặc dù không biết tờ giấy viết gì nhưng vẫn đi theo Nguyên. Hai người đi theo lối mòn của căn phòng cho đến khi hai người bị một đám người khoảng 50 tên mặc đồ đen bao vây. Nhìn như vậy Nguyên Nguyên và Khôi cũng đủ biết là phải đánh nhau, Nguyên Nguyên quay sang Khôi nói:

- Chỉ có 5'.

Không nói gì, Khôi nhếch môi cười rồi gật đầu và cuộc chiến lại diễn ra một lần nữa. Đối với Nguyên Nguyên và Khôi thì 50 tên không là gì cả. 100 hay 200 tên thì một mình Nguyên Nguyên cũng đã đủ làm cho chúng châu diêm vương rồi nhưng đó là lúc hai người lành lặn, còn bây giờ Nguyên và Khôi đều đã bị thương mà lại rất nặng nên không thể đánh lâu.

Nguyên Nguyên và Khôi thay nhau ra những đòn chí mạng vào bọn người đó. Đang đánh thì từ đâu một mũi tên bay đến phía Khôi. Khôi đau đớn ngồi bệch xuống. Mũi tên có độc mà đó là một loại độc tố rất mạnh. Nguyên Nguyên lo lắng chạy lại phía Khôi ngồi.

- Sao vậy ? - Nguyên Nguyên lo lắng hỏi.

- Không sao. Đánh tiếp đi. - Khôi thúc giục.

- Mày cầm cự được không.

- Được.

Nghe câu trả lời từ Khôi, Nguyên Nguyên yên tâm đánh tiếp. Trận chiến không cân sức tiếp tục diễn ra. Nguyên Nguyên cố gắng cầm cự chút sức lực còn lại của mình. Khôi thấy Nguyên đã mất hết sức thì cố gắng đứng dậy đánh tiếp nhưng...

- Khôi, cẩn thận. - Nguyên hét lên với volume to nhất có thể. Vừa hét, Nguyên vừa chạy đến bên cạnh Khôi với tốc độ ánh sáng.

Đoàng..... Một phát súng phát ra từ tên mặc áo đen đứng gần Khôi nhất. Đối tượng để tên áo đen nhắm vào là Khôi. Nguyên Nguyên thấy nguy hiểm nên chạy đến nhưng vừa đến nơi thì cảm giác giống như có một bàn tay ai đó đẩy mình ra. Khôi và Nguyên Nguyên ngã ra hai bên. Phát súng đó không trúng hai người nhưng chắc chắn đã trúng vào ai đó. Vừa định thần lại, Nguyên và Khôi liền đứng dậy xem người nào đã đỡ ột phát đạn. Vừa ngẩng mặt lên thì bắt gặp ngay khuôn mặt nhăn nhó đầy đau khổ của Trúc. Cả người Trúc từ từ ngã xuống. Khôi thấy em gái mình thì lập tức chạy đến đỡ Trúc.

- Em sao vậy ? Sao lại ở đây. - Khôi lo lắng nói. Nước mắt đã tràn ra hai khóe mi nhưng Khôi cố ngăn nó để không chảy ra ngoài.

- Em....khô...ng...sao - Trúc thều thào nói.

- Còn nói không sao. Sao em lại ở đây ? - Khôi tức giận vì sự bướng bỉnh của cô em gái mình. Anh vẫn thắc mắc là tại sao Trúc lại có mặt ở đây. Còn có cả Trần và Nhi nữa.

- Anh...có...sa...o...khô...ng ? - Trúc không trả lời câu hỏi của Khôi. Cô mạnh mẽ lắm, không yếu ớt như Khôi nghĩ đâu.

Nguyên Nguyên đi lại gần Trúc và Khôi. Cậu giúp Khôi đỡ Trúc dậy rồi cởi chiếc áo của mình để băng bó cho Trúc. Nguyên không hiểu sao lúc thấy Trúc bị thương lại cảm thấy nhói ở trong lòng, tim đập nhanh không thể kiểm soát được. Cảm giác này là sao ? Có phải cậu bị đau tim hay không ? Những câu hỏi cứ quanh quẩn trong đầu cậu. Khôi thấy Nguyên Nguyên băng bó thì yên tâm đấu với bọn người đó tiếp.

Bây giờ Khôi mới để ý đến cái tên dám cho đứa em gái mà anh yêu quý bị thương. Khôi khẽ gơ khẩu súng lên và bắn một phát trúng mi tâm tên đó làm hắn chết ngay tại chỗ. Bây giờ, Khôi lại bắt đầu vào cuộc chiến. Nhi và Trần thấy Khôi đã kiệt sức thì cũng vào giúp đỡ. Một đòn của Nhi và Trần cũng đủ giết chết 5,6 tên một lần. Nhi và Trần rất ăn ý nên chốc lát đã hạ gục được hết một nửa.

Nguyên Nguyên ngồi bên cạnh Trúc, cậu ôm Trúc vào lòng. Không hiểu sao cậu lại muốn bảo vệ người con gái này. Cậu không muốn có bất kì tổn thương nào đến Trúc. Trong lòng cậu đã nảy sinh một tình cảm gì đó đối với Trúc. Cậu không biết đó là thứ tình cảm gì. Cậu nghĩ chắc là tình anh em giống như cậu với Khôi mà thôi. Cậu không muốn nghĩ nhiều nữa.

Còn Trúc, Trúc cũng giống Nguyên thôi. Trong lòng cũng nảy sinh một thứ tình cảm gì đó rất khó chịu. Thấy Nguyên buồn thì Trúc cũng chẳng vui chút nào. Thấy Nguyên bị thương Trúc lại cảm thấy đau lòng như ngàn mũi dao đâm vào. Khó chịu lắm.

Sau 3' chiến đấu, cuối cùng Khôi, Nhi và Trân cũng hạ gục những tên kia. Khôi, Nhi và Trân bước lại chỗ Nguyên và Trúc ngồi.

- Em còn đau không ? - Khôi quan tâm hỏi.

- Hihi... Em không sao. Đi thôi. Còn phải cứu Long nữa. - Trúc cười trả lời. Nụ cười của Trúc vô tình lọt vào mắt Nguyên khiến cậu đơ lại.

- Hay là em về đi. Đừng đi nữa. Nguyên Nguyên, mày đưa Trúc về dùm tao. - Khôi nói với Trúc sau đó quay qua nhờ vả Nguyên.

- Không, em không về.

- Đừng có cứng đầu như vậy nữa. Ở đây nguy hiểm lắm. Về đi. - Khôi lớn giọng quát.

- Sao anh được ở lại còn em thì không. Em bằng tuổi anh đấy. - Trúc bướng bỉnh cãi lại.

- Nhưng....

- Nic, cho Trúc ở lại đi. Tao sẽ bảo vệ Trúc. Mày cứ yên tâm. - Nguyên Nguyên ngăn chiến tranh của hai anh em bùng nổ.

Nguyên Nguyên đã nói như vậy thì Khôi cũng không có ý kiến gì nữa. Khôi biết Nguyên rất giỏi võ nên có thể bảo vệ Trúc. Còn Trúc, khi nghe Nguyên Nguyên nói như vậy thì Trúc cảm thấy mặt mình nóng ran lên. Cảm giác ấm áp xen lẫn hạnh phúc cứ chiếm lấy cô.

- Được, đi thôi. - Khôi nói nhanh rồi bước đi trước. Nhi và Trân đi sau. Còn Nguyên Nguyên thì công Trúc đi cuối cùng.

5 người cứ thế đi cho đến khi đến tới sân thượng. 2 tên mặc đồ đen đi đến chặn không cho 5 đứa vào. Phía sau 2 tên đó là Duy. Duy bước đến chỗ bọn nó và bọn hắn đang đứng.

- Không ngờ lại nhanh như vậy. Còn 2 phút nữa đấy. - Duy nhẹ giọng nói.

- Yic đâu ? - Khôi giọng lạnh lạnh nói.

Duy không trả lời chỉ vỗ tay 3 cái. Lập tức Long được đưa ra. Tụi hắn thấy Long thì vô cùng mừng rỡ.

- Thả người. - Nguyên Nguyên giọng trầm trầm.

- Tại sao phải thả ? - Duy tỉnh bơ nói.

- Như đã thỏa thuận. - Nguyên kiêu lời.

- Ồ, các người đã hoàn thành đâu. Còn thử thách cuối cùng nữa. - Duy cười phá lên như chọc tức Nguyên.

- Mày.... - Nguyên tức giận không nói lên lời.

- Thôi đi Zic. Ok thử thách gì nữa ? - Khôi lạnh nhạt nói.

- Đánh nhau. 100 người. Chơi chứ ? - Duy nhàn nhạt lên tiếng.

- Cái gì ? 100 người. Định giết người chắc. - Trúc ở trong lòng Nguyên hét lên.

Bây giờ Trúc cảm thấy lo lắng. Lo lắng cho sự an nguy của Khôi, Nhi, Trân, Long và cả Nguyên nữa. Theo dự đoán của Trúc thì chắc chắn họ sẽ không thắng những tên to cao, bặm trợn kia. Nếu là bình thường thì Trúc có thể chắc chắn chỉ một mình Khôi cũng có thể đánh thắng. Nhưng bây giờ Khôi, Nguyên và cả cô đều đã bị thương không thể cầm cự được. Còn Nhi và Trân thì đều đã dồn sức vào trận đánh lúc nãy nên giờ cũng rất yếu thế. Cũng may tụi nó và tụi hắn đều là những người học võ nên có thể cầm cự được lâu nếu không có lẽ tụi nó và tụi hắn đã chết trước khi cứu được Long.

- Được. - Khôi nói chắc nịch.

- Khá lắm. Không hổ danh là phó bang R.I.P hùng mạnh. - Duy lên tiếng khen ngợi. Cậu đứng qua một bên nhường cho cuộc chiến bắt đầu.

Nguyên Nguyên đặt Trúc qua một bên rồi bắt đầu vào cuộc chiến. Khôi, Nhi và Trần thấy Nguyên lao vào đánh rồi cũng vào đánh luôn. Một cuộc tàn sát lần nữa xảy ra. Nhi và Trần rất ấn tượng trong mọi động tác nên rất nhanh hạ gục được 10 tên. Nguyên và Khôi thì có yếu thế hơn tụi kia vì cả hai đều đã bị thương. Nguyên Nguyên không dám ra xa vì cậu còn một nhiệm vụ nữa là phải bảo vệ Trúc nên cậu chỉ có thể đánh những tên gần Trúc. Còn Khôi thì tiến vào giữa bọn người đó rồi dùng hết sức mà đánh.

Khoảng 20' sau thì tụi nó và tụi hắc đều đã bị thương nên nhanh chóng bị hạ gục. Nhi thì bị một tên bắn lên, Khôi thấy vậy thì lao vào đỡ cho tụi hắc nên lãnh một phát đạn vào vai. Còn Nguyên vì bảo vệ Trúc cũng nhận một phát vào đầu gối bên kia khiến cậu ngã xuống. Trúc chạy lại đỡ và bị tên khác ột phát vào tay. Còn Trần thì bị Duy bắt lại. Cô được đưa lại chỗ Long đang ngồi và cô bị trói tay vào tay Long. Tụi nó và tụi hắc thất bại thảm hại. Tất cả đều bị bắt và đều bị đưa lại chỗ Long đang ngồi.

- Sao rồi ? Mấy người đã thua. Tất cả đều phải chết. Hahaha. - Duy cười lớn như một bậc đế vương nói.

Bọn nó và bọn hắc không nói gì. Khôi ngồi nhắm mắt khép hờ. Phong cách hờ hững của cậu khiến người khác phải si mê. Nguyên Nguyên thì ngồi trấn an Trúc. Còn Long, cậu đang ôm Trần. Bây giờ cậu mới biết là Trần sợ máu. Chẳng trách, Trần lại bị bắt sớm như vậy. Lúc nhìn Trần xuất chiêu, cậu nghĩ rằng Trần không phải là người tầm thường nên không thể dễ dàng bị hạ gục như vậy được. Sau một hồi nói chuyện với cô, Long cũng biết là Trần sợ máu. Còn lý do thì... cô không tiết lộ nữa lời. Bây giờ cậu cảm thấy rất muốn bảo vệ cô gái nhỏ này.

“Lúc ở trường nhìn Trần mạnh mẽ lắm cơ mà. Thật không ngờ.” Đó là dòng suy nghĩ của Long.

- Sao ? Còn trăn trối gì không ? - Duy mỉa mai nói.

- Câm miệng. - Nguyên Nguyên tức giận gất lên.

- Hahaha.... - Duy cười một tràng lớn rồi bước đến chỗ năm tên vệ sĩ đang đứng, nói gì đó rồi bước đi vào trong.

Năm tên vệ sĩ to cao bước đến chỗ tụi nó và tụi hắc đang ngồi, nói:

- Các người sẽ phải chết. - Nói xong, năm tên bắt tụi nó đi.

Vừa chạm vào tụi nó và tụi hắc thì có một bóng đen xuất hiện từ phía sau lưng và...

Soẹt...soẹt...soẹt...soẹt...soẹt...

Năm tên vệ sĩ lập tức ngã xuống. Chết không nhắm mắt. Tụi nó và tụi hắc ngạc nhiên nhìn năm tên vệ sĩ nằm dưới đất, máu từ cổ một lúc ra một nhều. Tụi nó thật không hiểu là ai mà lợi hại như vậy. Tụi nó không biết nhưng... tụi hắc biết.

- Sao lại như vậy hả anh Khôi. - Trúc ngơ ngác hỏi.

- Là thằng Moon. - Khôi thờ ơ nói.

- Không xong rồi. - Nguyên Nguyên mờ ám nói.

- Rốt cuộc là có chuyện gì ? - Bây giờ Trần mới lên tiếng. Cậu nói dài nhất trong ngày của cô.

- Thằng Moon đến cứu chúng ta. Vũ khí để giết bọn người đó là gì thì tụi này không biết nhưng chỉ có Moon mới có vũ khí đó. Nó lợi hại lắm. Chỉ cần vũ khí đó cách da 5cm thì da sẽ bị đứt, phồng và mạch máu sẽ rời ra. Trên vũ khí đó có độc nên chỉ cần đụng vào sẽ chết ngay trong 2s. - Long từ từ giải thích.

- Thì ra là vậy. Quả không tầm thường. - Trúc lên tiếng khen ngợi.

Lúc này. Phi xuất hiện trước mặt tụi nó và tụi hắc. Hắc cứ như là một vị thần. Ánh mắt lạnh băng không một biểu cảm. Hắc mặc một chiếc quần Jeans đen, chiếc áo thun có hình trắng khuyết cũng đen nốt đi kèm cùng chiếc áo da cũng đen luôn. Hắc thoát ẩn thoát hiện dưới chiếc mặt nạ càng làm cho vẻ đẹp tăng gấp bội.

Hắn định bước đến để cởi trói cho tụi nó và tụi hắn thì Duy ở trong đi ra. Phía sau Duy là khoảng 200 tên thuộc hạ của cậu.

- Đánh hắn cho ta. - Duy ra lệnh. Lập tức 200 tên tiến về phía hắn.

Nhanh như chớp, hắn chạy vào giữa đám người đó. Cuộc chiến cứ thế lại một lần nữa diễn ra. Thật là không công bằng. Hắn là một đại cao thủ còn bọn người kia chỉ là tôm tép thì làm sao có thể chơi với hắn. Khoảng 10' sau hắn hạ gục bọn người kia một cách nhẹ nhàng. Bọn người kia chưa kịp đứng vào hắn thì đã bị hắn cho tiếp đất. Sau khi thắng bọn kia, hắn bước đến chỗ Khôi, Nguyên, Long, Trúc, Nhi và Trần đang ngồi lần lượt cởi trói cho bọn họ.

Bây giờ, Duy mới thực sự khâm phục. Khâm phục cái con người đang đứng trước mặt mình. Cậu bây giờ mới được mở rộng tầm mắt. Trước kia, cậu đã quá khinh thường hắn. Nghĩ hắn là một con người kém cỏi, không dám lộ diện. Bây giờ cậu đã tâm phục khẩu phục. Chỉ chưa đầy 10' mà Phi đã hạ gục được hai trăm tên thuộc hạ giỏi nhất của hắn. Quả là tài giỏi.

Cởi trói xong, Phi quay qua nhìn Duy một cái. Ánh mắt lạnh lùng lướt qua người Duy khiến cậu ớn lạnh. Phi cùng tụi nó và tụi hắn bước đi mà không thèm nhìn Duy lại một cái nào nữa. Thấy Phi đi, Duy lên tiếng nói:

- Tôi có thể làm thuộc hạ của cậu được không ?

—————TO BE CONTINUE—————

9. Chương 09: Giải Cứu Và Sự Nổi Giận Của Hot Boy 3.

Chương 09: Giải Cứu Và Sự Nổi Giận Của Hot Boy 3.

Nghe Duy nói, bọn hắn và bọn nó đứng lại. Hắn quay lại nhìn Duy, bắt gặp ánh mắt tha thiết của Duy, hắn hơi khựng lại. Trong một tháng, hắn đánh nhau không quá 10 lần, cứ mỗi lần, cứ mỗi lần như vậy thì hắn lại có thêm vài tên đàn em. Những chuyện như vậy hắn đã gặp nhiều rồi nhưng lần đầu tiên hắn thấy ánh mắt tha thiết như vậy. Thực sự ánh mắt này rất giống...cực kỳ giống.

Mọi người thấy biểu hiện của hắn thì cảm thấy lạ. Lần đầu tiên hắn đờ như vậy. Khôi thấy hắn cứ nhìn chằm chằm vào mắt Duy thì Khôi cũng nhìn theo và...ánh mắt của Khôi cũng như Phi. Nhìn vào ánh mắt ấy, Khôi như chết đứng. Sao lại giống đến như vậy, giống đến mức đau lòng.

Lúc này thì Phi đờ bây giờ lại đến lượt Khôi.Tụi nó và tụi hắn thật không hiểu vì sao nữa.Duy thấy Phi mãi không nói gì thì đi đến trước mặt Phi.

- Được không vậy?-Duy hỏi lại lần nữa.

Bây giờ, Phi đã thực sự thoát ra khỏi ánh mắt đó. Phi quay qua nhìn Khôi một cái, không nói gì, chỉ lẳng lặng bỏ đi. Thấy Phi bỏ đi, Duy đứng lên tiếng ngăn cản nhưng lời chưa kịp nói thì đã bị Khôi ngăn cản. Duy tức giận gạt tay Khôi ra rồi đi theo Phi.

- Đừng đi theo nữa. Moon không trả lời đâu. - Khôi ngăn cản khi Duy đi theo hắn.

- Tại sao ? - Duy thắc mắc.

- Moon đã đồng ý cho cậu vào bang. Từ nay,cậu là người của bang R.I.P .- Long gỡ mối thắt trong lòng Duy. Nhìn ánh mắt Phi thì cậu biết chắc là Phi đã cho Duy vào bang nên không đợi Khôi nói, cậu lên tiếng trước.

- Thật sao. Hahaha.... - Duy vui mừng chạy đến ôm Long.

Gia Lòng bắt ngờ khi bị Duy ôm. Cậu cất giọng đùa giỡn:

- Cậu bị gay à ?

Nghe Long nói vậy, Duy vội vã buông Long ra, quay đi trước. Thấy Duy đi, Long hỏi:

- Đi đâu vậy ?

- Về bang chứ đi đâu. Từ nay cứ gọi tôi là Jen. - Duy quay lại trả lời rồi bước đi tiếp.

- Về thôi. - Mãi nghe hai người này nói chuyện mà này giờ cậu quên vết thương của Trúc và cả bọn đang rỉ máu.

Nhi và Trân bước lên đi trước. Thấy Nhi đi, Khôi thấy nhói nhói ở tim. Trong lòng cậu giờ xuất hiện rất nhiều câu hỏi. Không biết Nhi có sao không ? Có bị thương ở đâu không ? Nhưng mà tại sao cậu lại phải quan tâm Nhi. Nhi có là gì của cậu đâu nhỉ. Cậu khề nhếch môi, từ trước đến nay, cậu chưa quan tâm ai ngoài Yun cả. Cậu thật không hiểu nổi là mình đang nghĩ gì nữa. Lắc đầu với dòng suy nghĩ của mình, Khôi cũng bước đi.

Long thì cố chạy theo Trân. Cậu cũng giống như Khôi. Cậu lo cho Trân lắm. Không biết Trân có hoảng sợ lắm không.... Bao nhiêu câu hỏi cứ quanh quẩn trong đầu cậu khiến cậu nhức đầu. Để tránh tổn hại đến sức khỏe, cậu chạy theo Trân hỏi là xong.

Bây giờ hai cái đứa hạnh phúc nhất vẫn là Nguyên và Trúc. Người ta thì nhức óc suy nghĩ còn hai đứa này thì cứ tí ta tí tưng. Mặc dù là vết thương của Nguyên Nguyên rất nặng nhưng cậu lại không có cảm giác đau đớn mà ngược lại cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc vì được Trúc dìu đi. Trúc cũng vậy, mặc dù vai rất đau nhưng có Nguyên đi bên cạnh lại cảm thấy lâng lâng như ở trên trời ý.

Tụi nó và tụi hần mỗi người một suy nghĩ, một cảm giác nhưng cùng chung một trái tim. Một trái tim đang lớn dần lên ngọn lửa mang tên tình yêu. Hần thì đã về tới nhà. Vừa bước vào nhà đã nghe thấy giọng của một người đàn ông trung niên.

- Con đi đâu bây giờ mới về ? - Người đàn ông đó chính xác là ba hần.

- Tôi đi đâu không liên quan tới ông. Cuộc sống của tôi không cần ông bận tâm. - Hần lạnh lùng trả lời rồi bước thẳng lên phòng mà không thèm nhìn ông dù chỉ một cái.

- Haizz.... -Ông lại thờ dài. Không biết ông đã thờ dài bao nhiêu lần từ khi hần về nhà. Hần là mối lo lắng lớn nhất của ông. Ông phải làm gì đây ?

Còn hần, hần bước thẳng lên phòng rồi đi vào nhà tắm. Hần muốn dòng nước mát sẽ làm hần tỉnh táo lại, lúc này có phải hần rất quá đáng không. Thực sự là hần không muốn nói những lời cay độc như vậy.

Hần đã định tha thứ cho ông nhưng khi nhìn thấy ông thì hần lại nhớ hình ảnh mẹ hần nằm trên một vũng máu, khuôn mặt đầy nước mắt của mẹ đập vào mặt hần... Hần không muốn nghĩ nhiều nữa. Hần sợ khi nghĩ về người mẹ quá cố thì hần sẽ lại nổi giận và có thể giết cả ông. Tốt nhất là không nên nghĩ nhiều quá sẽ khiến mọi chuyện phức tạp.

Sau khi tắm xong, hần bước đến bàn làm việc và bắt đầu giải quyết mớ lộn xộn trong công ty. Nếu không phải hần muốn báo thù ẹ thì hần đã không lập ra cái công ty này để rồi bây giờ ngồi mà giải quyết.

Cốc...cốc...cốc...

- Ai vậy ? - Hần nói khi có người gõ cửa

-Là tôi. Sun đây. Tôi đem nước lên cho cậu đây. Tôi mở cửa vào nhé. - Nó nghe hần hỏi thì vội nói.

- Không cần, tôi tự ra lấy. - Hần nói rồi đi ra mở cửa

Hần mở cửa ra:

- Thưa thiếu gia, tôi đem nước lên cho cậu đây. - Một giọng nói con gái ở ngoài nói vọng vào. - Đập vào mắt hần là bộ dạng nhếch nhác của nó. Nó mặc một chiếc quần sọc ngắn cộng thêm chiếc áo thun in hình Doraemon. Khuôn mặt thì lấm lem bột mì, tóc cột đuôi ngựa nhìn rất là trẻ con. Hần lắc đầu bó tay về bộ dạng của nó. Thật không hiểu nó đang nghĩ gì nữa.

Thấy hần cứ nhìn chằm chằm vào người mình thì nó á ngại lấy tay quơ quơ trước mặt hần. Hần quay mặt đi nơi khác để che dấu khuôn mặt đỏ ửng của mình.

- Tôi đem nước lên cho cậu đây. - Nó lên tiếng trước.

- Ai làm ? - Hấn hỏi.

- Là lão phu nhân làm. Lão phu nhân nhờ tôi đem lên cho cậu. - Nó đem ly sữa đến trước mặt hấn rồi nói.

Hấn không nói gì chỉ giật lấy ly sữa trên tay nó rồi bỏ vào phòng đóng cửa lại. Nó thiệt là bó tay với cái kiểu vô phép vô tác của hấn. Hấn nói một lời cảm ơn thì tổn hại kinh tế nhà hấn thì phải. Nó tức giận bước về phòng và tự hứa với lòng mình sẽ không bao giờ phục vụ ột tên không biết lễ độ như hấn nữa.

Còn hấn, hấn bước vào phòng, đóng cửa lại rồi tiếp tục giải quyết công việc. Đang vật lộn với cái mở hộp đồng, giấy tờ thì có điện thoại gọi đến. Hấn nhìn lên màn hình điện thoại có hiển thị lên cái tên Rin.

- Chuyện gì ? - Hấn lạnh lùng.

-.....

- Được rồi.

-.....

- Anh đến liền.

Đó là tất cả cuộc nói chuyện điện thoại của hấn và Rin. Sau khi nghe điện thoại xong, hấn vào trong phòng thay đồ rồi bắt đầu đi đâu đó. Vừa bước tới đại sảnh thì đã nghe tiếng nói hấn kêu lại.

- Chuyện gì vậy ạ ? - Hấn quay lại hỏi.

- Con đi đâu vậy ? Tối rồi đứng ra ngoài nữa, nguy hiểm lắm. - Nội hấn lo lắng.

- Nội đừng lo, con ra ngoài một tí rồi về. - Hấn trấn an nội.

- Hãy để nội kêu con bé Sun đi với con nha. Sun ơi. - Nội hấn nói rồi kêu nó ra.

- Không cần. - Hấn lạnh lùng.

- Có chuyện gì vậy ạ ? - Hấn vừa nói xong cũng là lúc nó bước ra.

- À, con đi theo Moon nha.

- Đi đâu ạ ?

- Ta cũng không biết nữa. Con cứ đi theo nó là được.

- Con không cần. - Nãy giờ hấn mới lên tiếng.

- Con đi như vậy ta không yên tâm. Cho Sun đi với con đi nha.

- Không.

- Coi như ta cầu xin con đi cũng được. Chẳng lẽ còn muốn bà già này cứ ở nhà thấp thỏm không yên à. - Bà nội hấn ra chiều.

-Được rồi. Con đồng ý. - Hấn suy nghĩ một hồi rồi đồng ý. - Đi thôi.

Nói rồi hấn đi trước, nó te te theo sau.

Ra tới xe, hấn mở cửa sau cho nó lên còn hấn ngồi ở vị trí lái. Hấn phóng với tốc độ ánh sáng trên đường, nó ngồi ở sau tái xanh mặt cứ la hét điên cuồng làm hấn nhức cả đầu. Sau khi chạy xe khoảng 5 phút thì tới một tòa cao ốc, hấn bước vào trước, nó đi nép sau lưng hấn. Hấn đi tới đâu thì mọi người đều cúi chào hấn tới đó. Nó thì cứ ngơ ngác trước nội thất của tòa cao ốc này và cả sự kính nể của mọi người đối với hấn. Hấn và nó cứ đi cho đến khi trước mắt hiện ra một căn phòng. Hấn mở cửa ra rồi bước vào, nó cũng bước vô theo.

Bên trong căn phòng có một bộ bàn ghế sa-lông, một cái ti vi màn hình phẳng, nhà vệ sinh, giường ngủ, nhà bếp.... Cái gì cũng không thiếu. Cứ như đây là một căn nhà nhỏ chỉ vền vẹn có 10 m vuông.

- Cô ngồi đây đợi tôi giải quyết xong công việc sẽ đến đón. Còn cô, chăm sóc cô ta cho tử tế vào. - Hấn nói với nó rồi quay qua căn dặn cô nhân viên đứng bên cạnh hấn.

- Tôi sẽ đi cùng với cậu. - Nó đề nghị.

- Cô ở đây. - Hấn gần từng chữ như để cảnh cáo.

- Nhưng lão phu nhân đã kêu tôi phải đi với cậu. - Nó sợ hãi khi thấy thái độ của hấn.

- TÔI KÊU CÔ Ở ĐÂY..... - Hấn gần như hét lên.

- Đur....được...rồi. Ở đây là được chứ gì. - Nó sợ hãi chạy lại cái ghế sa-lông rồi ngồi xuống.

Hấn không nói gì chỉ lẳng lặng bước đi. Vừa đi, hấn vừa lấy cái mặt nạ màu đen trong túi đeo vào. Thật ra lúc này hấn không muốn nổi giận với nó nhưng mà nó cứ không chịu nghe lời hấn nên hấn mới tức giận vậy thôi. Hấn đi cho đến khi trước mắt hiện ra một cánh cửa màu đen, trên cánh cửa có ghi “Phòng họp R.I.P”. Hấn mở cửa ra rồi bước vào.

Bên trong, mọi người thấy hấn bước vào thì đứng dậy chào hấn. Hấn đi đến chỗ ngồi cao nhất dành ình rồi ngồi xuống, phía bên tay phải hấn là Khôi, tay trái là Nguyên Nguyên và Gia Long. Mọi người nhìn hấn bằng ánh mắt sợ hãi xen một chút lo lắng. Thấy hấn đã ngồi xuống thì mọi người cùng ngồi vào vị trí của mình. Sau khi mọi người đã ổn định, không còn một tiếng ồn nào thì Rin ở trên bục cầm micro lên và nói:

- Xin chào tất cả mọi người. Hôm nay, chúng tôi tổ chức ra cuộc họp này là để chào mừng chủ tịch của chúng ta đã trở lại... Chủ tịch Moon.

Sau tiếng nói của Rin là một tràng pháo tay nhiệt liệt của 100 người lãnh đạo bằng R.I.P. Hấn đứng dậy, khuôn mặt lạnh băng không cảm xúc, chỉ khẽ cúi đầu nhẹ một cái.

- Ngoài việc chào đón chủ tịch của chúng ta trở lại thì tôi còn một việc khác muốn thông báo. Sẽ có một người gia nhập bang của chúng ta.

Tiếng xì xào, bàn tán ngày một lớn sau câu nói của Rin.

- Có người gia nhập sao ? - Một người trong số các vị lãnh đạo ở đây lên tiếng.

- Không biết người đó như thế nào ? - Người khác thắc mắc.

- Chủ tịch Moon cho người đó gia nhập à ?

Những câu hỏi cứ quanh quẩn trong đầu tất cả những người ở đây chỉ trừ tụi hấn. Hấn là một người khó tính, vì vậy việc lựa chọn người nhập bang rất khắt khe. 100 người ở đây đều là những nhân tài do chính tay hấn đào tạo. Họ còn nhớ lúc hấn tuyển dụng họ rất khó. Hàng ngàn người đến đăng kí nhưng hấn chỉ chọn lấy 5 người tài giỏi nhất. Hấn cứ tổ chức tuyển dụng cho đến khi đủ 100 người chính là những người ở đây. Những người tài giỏi nhất đều nằm trong tay hấn rồi vậy thì còn ai gia nhập bang nữa đây.

- Xin mời chủ bang Snow.

Bảo Duy bước vào trước sự ngạc nhiên của mọi người. Một lần nữa, vòng xoay bình luận nổi lên...

- Chủ bang Snow không phải là kẻ thù của chúng ta sao ?

- Đúng vậy. Tại sao chủ tịch lại cho cậu ta vào đây.

- Để giải đáp thắc mắc của mọi người. Tôi xin thông báo bang Snow sẽ xác nhập vào bang R.I.P và bang chủ Snow là Bảo Duy sẽ là người của bang R.I.P. - Sau tiếng nói của Rin là một tràng vỗ tay thật nồng nhiệt để chào đón thành viên mới của R.I.P.

Và họ đã biết nguyên nhân tại sao Bảo Duy lại được vào đây. Chắc là vị chủ tịch trẻ này đã thu phục được thêm một người nữa rồi. Cứ mỗi tháng là lại có vài ba người nhập bang nhưng chỉ là thuộc hạ mà thôi, không phải thủ lĩnh như 100 người ở đây.

- Chào mừng bang chủ Snow gia nhập R.I.P. - Một người đàn ông khoảng 50 tuổi đứng lên và nói. Mọi người thấy người đàn ông đó nói như vậy thì cũng nói theo. Rin dơ tay lên tỏ ý im lặng.

- Bây giờ thì xin mời Bảo Duy lên phát biểu.

Bảo Duy bước lên bục thay thế cho Rin rồi nói:

- Cảm ơn mọi người đã tiếp đón tôi nồng hậu như vậy. Bây giờ tôi đã là người của R.I.P vậy thì mọi người cứ gọi tôi lên Jen đi. - Bảo Duy nói xong cười một cái rõ tươi.

- Được rồi. Mọi việc đã xong, tôi về. - Bây giờ tầng bằng nghìn năm mới lên tiếng. Nói là làm, hắn đứng dậy và bước đi. Mọi người vội cúi người xuống chào hắn cho đến khi bóng hắn khuất dần sau cánh cửa. Hắn đi rồi thì mọi người ai đi làm việc nấy chỉ còn lại Nguyên Nguyên, Khôi, Gia Long và Bảo Duy.

Nó hết ngồi xem ti vi, chơi máy tính, vọc thứ này thứ kia để giết thời gian nhưng sao mà chán quá.

- Chị lại đây chơi với em đi. - Nó quay sang cô nhân viên đang đứng bên cạnh nói.

- Không được. Em cứ chơi đi. Chị đứng đây được rồi. - Cô nhân viên cười tươi nói.

Cạch...

Cánh cửa mở ra, hắn bước vào.

- Cậu về rồi sao. Hay quá.... - Thấy hắn, nó mừng rỡ chạy lại.

- Về thôi. - Hắn nói rồi đi trước để lại nó đơ như cây cơ. Con người này lúc nào cũng vậy...Haizz. Bó tay.

Về đến nhà, vừa thấy hắn thì nội hắn đã chạy đến hỏi hắn đủ điều làm hắn nhức cả đầu. Sau một lúc hỏi đủ thứ, hắn cũng đã được nội tha cho về phòng. Hắn vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ và đánh một giấc.

Còn nó, nó về phòng mình rồi bắt đầu học bài. Cả buổi đi với hắn, nó còn chưa làm bài tập. Bây giờ phải chiến đấu với đầu với đồng bài tập này. Nhưng không hiểu sao cứ mỗi lần nó tập trung vào cuốn sách ngữ văn thì hình bóng hắn lại hiện lên trang sách. Hình ảnh lạnh lùng, tức giận của hắn cứ hiện lên làm nó không thể nào học được và thế là nó quyết định ngủ cho khỏe. Bài tập mai dậy sớm làm cũng được.

Tít...tít...tít...

Cái đồng hồ báo thức cứ kêu lên làm nó không tài nào mà ngủ được. Cầm cái đồng hồ lên và....

- Cái gì ? 7h kém 20. Chết rồi, trễ học rồi. - Nó cứ chạy xốn xáo tìm áo quần và rồi nó bước ra trong bộ đồng phục trường Moon. Nó chạy ra đại sảnh với tốc độ ánh sáng. Vừa ra tới nơi thì nó đã thấy hắn đứng đó cùng nội hắn.

- Sun, con chưa đi học sao ? - Nội hắn quay lại thì thấy nó.

- Dạ... Tại hôm nay con dậy muộn. - Nó ngại ngùng nói.

- Thôi được rồi. Con đi với Moon đi không thôi trễ. - Nội hắn đề nghị.

- Con không thích. - Hắn từ chối nói.

- Nhưng bây giờ đã trễ rồi mà. - Nội hắn.

- Không là không. - Hắn lên tiếng chắc nịch.

- Đi mà. - Nội hắn nài nỉ.

- Thôi khỏi cũng được. Con đi bộ được rồi. - Bây giờ nó mới có dịp lên tiếng.

- Không được. Bây giờ đã trễ rồi còn đâu. Con mà đi bộ thì thể nào cũng bị nhốt ở ngoài cổng. Còn nếu đi với Moon thì bảo vệ mới cho vào. Moon, bây giờ ta ra lệnh con phải chở Sun đi. - Nội hắn nói với nó rồi quay sang ra lệnh cho hắn.

- Đã nói là không thích mà. - Hắn gần như là hét lên.

- Con mà không cho Sun đi cùng thì hôm nay đừng hòng ra khỏi nhà. - Nội hắn đe dọa.

- Thôi được rồi. Đi thì đi. - Hắn miễn cưỡng nói.

Nó và hần bước vào trường trước con mắt của mọi người. Nữ sinh thì nhìn nó bằng ánh mắt hình viên đạn còn nam sinh thì nhìn hần khinh bỉ. Chắc là ghen tỵ với hần đó mà.

Hần không liếc mắt nhìn bọn họ dù chỉ một cái mà đi thẳng vào trong lớp học. Còn nó thì lủi thủi đi sau hần. Vừa bước vào lớp là đã thấy ngay cái bản mặt của Gia Long cười tươi rồi nhìn hần và nó rồi. Hần bước đến chỗ Khôi, Long và Nguyên đang đứng rồi nói:

- Ra sân sau gấp.

Ba chàng dường như đã biết trước được sự việc nên không có gì là ngạc nhiên cả, chỉ lẳng lặng đi theo hần ra ngoài. Còn tụi nó thì khó hiểu nhìn theo.

- Không biết lại có chuyện gì nữa đây. Sao dạo này anh Khôi nhiều bí mật quá vậy ? - Trúc nghi ngờ nói.

- Kệ đi. - Nhi lên tiếng.

- Ủa, Uyên, mày đến khi nào vậy ? - Bây giờ Trúc mới để ý đến sự hiện diện của nó.

- Lúc Phi vào. - Nó vừa ngồi vào chỗ vừa trả lời.

- Xuống căn tin đi. Tao đói quá. - Trân xoa bụng nói.

- Ukm. Mày đi không Uyên ? - Nhi quay qua hỏi nó.

- Không, Uyên phải làm bài tập. - Nó trả lời.

- Ukm, vậy thôi. Tụi tao đi đây. - Trúc nói xong thì bước đi. Nhi và Trân cũng theo sau.

““““““““Ở sân sau học viện““““““““““

- Tụi tao không muốn mày vừa về nước đã phải giải quyết mấy chuyện này. - Nguyên Nguyên lên tiếng khi hần đối diện với cậu.

- Bây giờ mày muốn phạt tụi tao như thế nào ? - Gia Long hỏi khi thấy hần mãi không nói gì.

- Phục vụ. - Hần nhàn nhạt trả lời.

- Ở đâu ? - Khôi kiếm lời.

- Căn tin. - Hần dừng dừng.

- Cái gì ? Mày muốn tụi tao phục vụ cho tụi học sinh trường này ? - Gia Long gần như hét lên.

- Không sai. - Vẫn thái độ đó, hần khoanh tay nói.

- Không còn hình phạt khác sao ?

- Không.

- Vậy thì tụi tao đành phải chịu thôi.

- Được rồi. Vào lớp thôi.

Đó là tất cả cuộc nói chuyện của tụi hần. Hần phạt Khôi, Nguyên vì cái tội tự quyết định đi giải cứu Gia Long mà không thông báo với bang chủ. Còn Gia Long bị phạt vì cái tội tự tiện quyết định đi gặp bang Snow mà không thông báo cho người trong bang.

Luật của R.I.P đã nói rất rõ ràng là không được tự tiện quyết định khi không họp bang hay không thông báo với bang chủ mà đã tự mình giải quyết. Nhưng tới nay đều đang bị phạt. Và hình phạt là do chủ tịch hay những người trong bang họp lại rồi đưa ra quyết định. Và hình phạt cho những hành động trên là: Phải xuống căn tin làm phục vụ cho tất cả các học viên trong học viện.

Tụi hần lên tới trước cửa lớp thì gặp tụi nó đi căn tin về nên cùng nhau vào lớp luôn. Sau khi ổn định ai vào chỗ này thì có Lily bước vào. Hần lại nhìn chăm chăm vào cô. Ánh mắt và cả giọng nói này của cô đều rất giống. Giống đến độ đau lòng.

“Có phải là mẹ về với con không?” - Dòng suy nghĩ này cứ lẩn át tâm trí hấn cho đến khi cô Lily lên tiếng kéo hấn về thực tại.

- Em bị sao vậy ? - Cô Lily bước xuống bàn hấn rồi nói.

Hấn không nói gì chỉ lẳng lặng quay mặt ra nhìn ra ngoài cửa sổ. Hấn không muốn nhìn cô Lily để hy vọng thật nhiều rồi sau đó lại thất vọng. Hấn muốn tránh mặt cô để không làm tưởng đó là mẹ mình.

Khôi thấy biểu hiện của hấn thì như hiểu ra vấn đề. Lúc đầu cậu, Nguyên và Long cũng làm tưởng đó là mẹ nhưng sau một hồi tiếp xúc thì cậu cũng nhận ra điểm khác nhau giữa cô và mẹ.

Khôi khẽ quay qua chỗ cô rồi nói:

- Phi không sao đâu, cô đừng lo.

- Ukm. - Nói rồi cô bước lên bảng bắt đầu bài học mới.

Hai tiết học trôi qua trong sự lo lắng của Khôi, Nguyên và Long. Bây giờ đã đến lúc họ phải chịu hình phạt do hấn đề ra. Thật là khủng khiếp khi nghĩ đến cái cảnh tượng huy hoàng trong căn tin. Phải làm sao đây ?

- Xuống căn tin đi. - Hấn nhắc nhở ba chàng.

Nghe giọng nói lạnh băng của hấn, ba chàng lật đật đi xuống.

- Hay là chúng ta trốn đi. - Long đưa ra ý kiến.

- Không được. Thăng Moon sẽ phát hiện ngay thôi. - Nguyên Nguyên lắc đầu.

- Vậy bây giờ phải làm sao đây ? Tao không muốn phải phục vụ cái đám mê trai đó. - Gia Long nghĩ đến cảnh tượng trong căn tin mà khẽ rùng mình.

- Chịu thôi. Chúng ta không có sự lựa chọn. - Khôi nói rồi đi thẳng xuống căn tin. Long và Nguyên thấy vậy cũng bước theo sau.

Cảnh tượng trong căn tin thật hỗn loạn. Người này chen người khác, xô đẩy lẫn nhau. Chỉ có thể diễn tả bằng hai từ “Khủng khiếp”. Mà nguyên nhân cho sự hỗn loạn này là:

- Ê, tao nghe nói. Hôm nay 3 prince của chúng ta làm phục vụ phải không ? - Nữ sinh 1.

- Ukm, tao cũng nghe nói vậy. - Ns 2.

- Cái gì ? Ba prince của chúng ta làm phục vụ ? - Ns 3 đi ngang qua nghe hai người kia nói vậy thì hét lên.

- Ukm.

- Ở đâu vậy ?

- Căn tin đó.

- Vậy đi thôi. Tôi cũng muốn được ba prince phục vụ.

- Ukm đi thôi.

—————TẠI CĂN TIN—————

- Áaaaaaaa. Anh Moon kìa. - Một nữ sinh thấy hấn ngồi ở góc bàn thì hét lên. Phong cách ngạo nghễ khiến bao nhiêu trái tim của nữ sinh tan ra. Hấn ngồi dựa ra ghế. Hai chân gác lên bàn, tay cầm cái ipod, mắt nhắm hờ. Trên bàn còn có thêm ly cafe đen. Hấn như vậy thì khỏe rồi. Còn Khôi, Nguyên và Long thì khổ hết sức. Cứ chạy tới chạy lui, đi chỗ này đến chỗ khác nhìn đến tội nghiệp.

Gia Long thì bị các nữ sinh kêu đến gọi đồ ăn làm cậu đi không biết bao nhiêu vòng.

- Anh Yic, cho em một sandwich nha. - Một nữ sinh nói rồi đá lông nheo với Long khiến chàng ta chạy mất dép.

Sau một lúc lấy đồ ăn, Long quay lại chỗ nữ sinh đó.

- Cửa bạn đây. - Long đưa sandwich bỏ lên bàn rồi nói.

- Em cảm ơn anh Yic. - Vừa nói, nữ sinh vừa vuốt tay Long khiến cậu cảm thấy ghê tởm.

- Hihi... - Long cố gượng cười một cái rồi chạy không thấy tầm hơi luôn. Mà chính xác là chạy vào washington city rồi nôn tháo thốc. Thiệt là tội nghiệp Long quá.

Nguyên Nguyên cũng chẳng đỡ hơn gì Long. Cậu bị nữ sinh lôi kéo đến nỗi đứt luôn hai nút áo ở trên cùng để lộ ra bờ ngực săn chắc khiến các nữ sinh trầm trồ cả lên. Cậu cứ bị người này đến người khác lôi kéo đến nỗi gần ngất luôn. May mà có Trúc giải cứu kịp thời.

Người đỡ nhất vẫn là Khôi. Cậu mang bộ mặt lạnh băng khiến các nữ sinh không dám đến gần mà chỉ dám kêu cậu đến để ngắm nhìn mà thôi.

Cuối cùng giờ ra chơi cũng kết thúc. Hình phạt của tụi hấn cũng dừng tại đây. Tiếng trống vào lớp như vị cứu tinh cứu ba chàng khỏi cái tụi mê trai này. Ba chàng thở phào nhẹ nhõm rồi đi vào lớp.

Khôi, Nguyên và Long đang đi thì bị Trúc chặn ngang.

- Chuyện gì vậy Kanna ? - Khôi thấy Trúc thì vội hỏi.

- Em có chuyện muốn gặp riêng Zic thôi. Không có gì đâu anh. - Trúc nói xong kéo Nguyên Nguyên đi trước sự ngỡ ngàng của Khôi.

- Bây giờ thì thực hiện lời hứa đi. - Vừa ra tới sân sau thì Trúc vội nói.

- Ukm. Chuyện là.... - Nguyên Nguyên kể lại luật của bang R.I.P cho Trúc nghe. Vì lúc này Trúc đã cứu Nguyên khỏi cái đám hấu trai đó nên đổi lại là Nguyên Nguyên phải cho Trúc biết vì sao Khôi, Nguyên và Long phải làm phục vụ cho căn tin. Sau khi nghe Nguyên kể xong, Trúc gần như là hét lên.

- Hả...Cái gì ? Mấy anh là phó bang R.I.P. - Trúc gần như là hét lên.

- Nhỏ nhỏ thôi. Mọi người nghe hết bây giờ. - Nguyên Nguyên vừa nói vừa bịt miệng Trúc lại.

- Ukm. Vậy mấy anh từ khi nào vào bang R.I.P vậy ? - Trúc thắc mắc hỏi.

- R.I.P là do Moon lập ra. Tụi tui chơi với hấn từ nhỏ nên tụi tui được làm bang phó. - Nguyên Nguyên giải thích. - Cô là em thẳng Nic mà không biết sao ? - Nguyên Nguyên hỏi ngược lại.

- Ờ thì.... Anh Nic không nói thì sao mà biết. - Trúc nói xong rồi bỏ đi để lại Nguyên đứng đơ ở đó.

Một lát sau, Nguyên Nguyên cũng đi vào lớp luôn. Những tiết học bắt đầu trong sự mệt mỏi của Khôi, Nguyên, Long và sự hứng thú của Trúc.

—————END CHAPTER 09—————

10. Chương 10: Nước Mắt Của Ác Quỷ.

Chương 10: Nước mắt của ác quỷ.

- Ê con nhỏ kia là ai vậy ? - Một cô gái đi đường hỏi cô bên cạnh khi nhìn thấy một nữ sinh chạy xe đạp trên đường.

- Tao không biết nữa. Mà nó mặc đồng phục trường Moon kia. Lẽ nào nó học tại đó. Mà học tại Moon sao lại đi xe đạp ? - Girl 2 hòa theo.

- Chắc là được học bổng rồi. Nghèo mà bày đặt vói cho cao. - Girl 1 khinh bỉ.

- Ủ, đúng là trào à. - Girl 2 liếc nữ sinh kia rồi nói.

- Liên quan đến các cô chắc. - Nữ sinh bị đem ra làm tiêu điểm ọi người lên tiếng.

- Ủ thì không liên quan. Chỉ thấy ngứa mắt thôi. - Girl 1 khinh khỉnh nói lại.

- Ai bắt cô nhìn. - Nữ sinh kia nói xong rồi leo lên xe đạp tiếp tục đến trường. Hai cô ả kia bực tức dậm chân rồi bỏ đi luôn.

Nữ sinh kia vừa chạy vừa nhìn đồng hồ. Đã 6h45' rồi, nữ sinh kia hoảng hốt chạy với tốc độ “bàn thờ”. Đang chạy thì chiếc điện thoại kêu lên, cô nàng lấy điện thoại ra nghe mà quên mất mình đang chạy xe. Đúng lúc có một chiếc xe con chạy đến và... Chuyện gì nên xảy ra thì nó cũng xảy ra... Hiện trường bây giờ là.

Một chiếc xe đạp nằm chổng trơ giữa đường và một cô gái với tư thế chụp ếch, bên cạnh là một con Bugatti Veron. Nữ sinh kia đứng dậy, xoa xoa tay rồi tiến thẳng đến chỗ chiếc xe đang đậu và hét to:

- Bước xuống cho tôi.

Nữ sinh kia vừa nói xong. Từ trên xe, một chàng trai bước xuống. Vẻ hào hoa của chàng trai làm cho tất cả mọi người có mặt ở đó như chết đứng và không ngoại trừ nữ sinh đó. Mái tóc màu hạt dẻ, đôi mắt to tròn màu xanh trời. Đúng là một thiên thần sống.

- Có chuyện gì sao ? - Câu hỏi của chàng trai như kéo mọi người trở về thức tại.

- Anh còn hỏi sao. Không lẽ anh không biết là xe của anh đã đụng trúng tôi. - Nữ sinh tức giận nói.

- Có chuyện đó sao. Tôi không biết. - Chàng trai ngơ ngác hỏi lại. Thái độ bất cần đời khiến cho nữ sinh kia càng tức giận hơn.

- Anh còn giả vờ không biết. Vậy anh nghĩ tôi nói dối.

- Không hẳn. - Nói xong, chàng trai kia lên xe và phóng đi mất. Trước khi đi còn quang lại một cọc tiền khoảng 5 triệu rồi nói.

- Đây coi như là tiền bồi thường thiệt hại. Lần sau có muốn làm quen với tôi thì tìm cách khác đi. Cách này của cô, tôi gặp rất nhiều rồi đó. Tôi đi đây.

Nữ sinh kia như chết lặng khi nghe chàng trai đó nói. Sau khi đã tiêu hóa hết những gì đã nghe. Nữ sinh kia mới hét với theo con siêu xe.

- Đồ khùng. Anh bị bệnh hoang tưởng à.

“Đúng là xui xẻo mà. Sáng nay toàn gặp thứ gì đâu không à.” - Nữ sinh kia vừa đón taxi vừa lẩm bẩm.

Chiếc xe đạp của cô đã bị tông cho hư luôn rồi nên bây giờ phải vác cái xác mà đi đón taxi. Trước lúc đi học, cô đã tự giương ngực nói với ba mình là kể từ hôm nay, cô sẽ đi học bằng xe đạp để bảo vệ môi trường và cho ba thấy cô không ỷ lại vào gia đình. Nhưng mà bây giờ chỉ vì cái tên chết bầm đó mà cô phải thất hứa với baba yêu vầu rồi.

Cuối cùng, cô cũng đón được một chiếc taxi và bắt đầu sự nghiệp đến trường mới. Trên xe, cô không ngừng chửi rủa cái tên đã làm cho cô thành ra nông nổi này khiến cho ai đó hất xì mà muốn bênh luôn.

Sân trường học viện Moon như muốn thành cái chợ chỉ vì tất cả các học sinh trong trường đều ủa ra ào ạt khi nghe tin nam ca sĩ nổi tiếng toàn thế giới “Thiên Minh” trở về.

Những tiếng bàn tán ngày một lớn hơn cho đến khi trước mắt họ là một con Bugatti Veron thẳng lại. Từ trên xe, một nam thiên thần bước xuống. Tất cả các học viên trong học viện đều hét lên hai chữ “Thiên Minh”.

Thiên Minh không thèm đếm xỉa đến tiếng hò hét của các học sinh trong trường mà đi thẳng về phía phòng hiệu trưởng. Tất cả các học sinh trong trường hệt hăng khi bị thần tượng thứ hai bỏ một cái rất chi là đẹp. Bây giờ họ chỉ còn biết chờ đợi thần tượng đứng đầu bảng xếp hạng quý tộc là Dương Lâm Hoàng Phi mà thôi.

Trong bảng xếp hạng quý tộc, đứng đầu là cái tên đã quá quen thuộc với các học sinh trong trường rồi.

1. Dương Lâm Hoàng Phi.

2. Vương Thiên Minh.

3. Hoàng Thiên Thiên.
4. Lâm Khắc Thiên Khôi.
5. Trương Hoàng Nguyên Nguyên.
6. Lâm Khắc Thiên Trúc.
7. Hàn Hoàng Nhi.
8. Phan Minh Gia Long.
9. Hoàng Thiên Bảo Trân.
10. Nguyễn Hoàng Kỳ Nam.

—————TẠI PHÒNG HIỆU TRƯỞNG—————

Thiên Minh mở cửa bước vào mà không thềm báo hiệu cho hiệu trưởng biết. Cậu cứ như là một con ma bước nhẹ từng bước đến bên hiệu trưởng và:

- Chào chú. - Giọng nói nhẹ nhàng của cậu làm hiệu trưởng giật mình mà hét lên.
 - Ahhhhhhhh...Maaaaaa... - Hiệu trưởng hét với công suất lớn nhất.
 - Con đây mà chú. - Thiên Minh lại lên tiếng lần nữa.
 - Rym hả con. Sao con về mà không báo cho chú một tiếng. - Hiệu trưởng Trần vui vẻ ôm chầm lấy Thiên Minh hay còn gọi là Rym.
 - Con mới về thôi. Chú cho con quây ở đây nha. Con hết muốn đi Mỹ rồi. - Thiên Minh nũng nịu nói.
 - Cái thằng này. Con về đây ba mẹ con có biết không. - Hiệu trưởng véo mũi cậu một cái rồi nói.
 - Tất nhiên là không rồi. Con trốn về. Chú nhớ phải giữ bí mật cho con đó. Con về đây là để tìm một người.
 - Thiên Minh hơi buồn khi nhắc đến người con gái đó. Người con gái mà cậu yêu say đắm.
 - Tìm người yêu chứ gì. Được thôi, chú sẽ giữ bí mật. Nhưng con hứa là không được quây đâu đó. - Hiệu trưởng nhìn cậu nghi ngờ. Với cái tính lóc chóc như con nít của cậu thì có lẽ cậu sẽ quây cho tanh bành cái trường này mất.
 - OK... Con hứa mà. - Thiên Minh vui cười trở lại và nói chuyện tiếp với hiệu trưởng.
- Đang nói chuyện vui vẻ thì có tiếng gõ cửa. Hiệu trưởng mời người gõ cửa vào. Chưa kịp ngẩng mặt lên nhìn xem là người nào thì đã nghe cái giọng nói rất chi là quen thuộc. Quen thuộc đến nỗi mà hiệu trưởng chỉ muốn đào một cái lỗ chui xuống cho rồi.
- Chú à. - Giọng nói trong trẻo của một người con gái cất lên. Cái giọng nũng nịu này thật sự là không thể nào sai được.
 - Trời ơi. Ác mộng. - Hiệu trưởng hoảng hốt kêu lên khi thấy cô gái đó.
 - Là cô sao. - Thiên Minh nói khi nhận ra đây là cô gái mà mình đụng trúng.
 - Là anh, tên chết bầm. - Cô gái kia tức giận khi nghĩ đến cái chuyện lúc này.
 - Sao vậy. Hai đứa quen nhau à. - Hiệu trưởng bất ngờ nói. Một đứa quây, một đứa ổng ẹo đúng là oan gia mà. Tội nghiệp cho Thiên Minh khi đụng phải bà chằn rồi.
 - Không quen. Chỉ là một tên điên mà lúc này con gặp ngoài đường. - Cô gái liếc Thiên Minh một cái như muốn ăn tươi nuốt sống cậu.
 - Cô... - Thiên Minh cứng họng khi không nói được gì.
 - Thôi. Hai đứa im đi. Vỵ, con đến đây làm gì. - Hiệu trưởng quay qua cô gái tên Vỵ nói.
 - Tất nhiên là để học rồi. Không lẽ đến để đôi co với tên điên. - Vỵ nhếch mép khi nói về Thiên Minh.

- Cô nói ai là tên điên hả. - Thiên Minh tức giận nói.
- Nói ai thì tự mà hiểu. - Vy cười cười nói.
- Cô... - Lần thứ hai Thiên Minh bị hạ võ mồm bởi con nhỏ này.
- Hai đứa thôi đi. Có biết là khổ cái thân già này không hả. - Hiệu trưởng lên tiếng ngăn chiến tranh bùng nổ.
- Nể mặt chú, con sẽ nhịn. - Thiên Minh hất mặt nhìn Vy.
- Cãi không lại nên nói vậy chứ gì. - Vy bĩu môi nói.
- Con có thôi đi không Vy. - Hiệu trưởng tức giận nói. Vy thấy thái độ của chú mình thì không dám nói gì thêm. Ngồi im một chỗ không dám nhúc nhích luôn. - Vy, Minh. Hai con học lớp 11MOON VIP đó. Về lớp đi. - Hiệu trưởng tiếp lời.
- Dạ. Bye chú. - Đồng thanh tập một.
- Ai cho cô/anh nói theo tôi. - Đồng thanh tập hai.

- Hừ. - Cả hai liếc nhau một cái rồi mệnh ai nấy đi. Mỗi người đi một hướng mà không thèm quay lại nhìn. Hiệu trưởng thấy thái độ của cả hai thì bùm miệng rồi lắc đầu bó tay vì độ trẻ con của cả hai.

Tuy cả hai đường ai nấy đi nhưng đều có chung một đích đến đó là phòng học 11MOON VIP nên cả hai lại gặp nhau ở trước cửa lớp học. Vy thì liếc Minh một cái cháy cả mặt, còn Minh thì không thèm nhìn Vy lấy một lần. Cả hai cứ tiếp tục duy trì không khí đó cho đến khi có Lily bước đến bên cạnh rồi nói:

- Hai em là học sinh mới phải không ? - Cô Lily nhẹ giọng hỏi.
- Vâng. Em là học sinh mới, con bạn đó thì em không biết. - Vy liếc xéo Minh một cái làm Minh cảm thấy ớn lạnh..
- Ủ, thôi. Hai em đợi cô vào ổn định lớp rồi hai em vào sau nha. - Cô Lily thấy tình hình không ổn thì vội nói.
- Dạ. - Cả hai đồng thanh.

Thấy cô bước vào lớp, cả lớp đứng dậy chào hỏi cô như mọi ngày. Sau những tiếng chào hỏi. Cô Lily lại nhẹ nhàng lên tiếng:

- Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới.

Sau câu nói của cô Lily, mọi người như đã biết trước được nên không ai lấy làm ngạc nhiên. Chỉ có một vài tiếng nói chuyện nhỏ. Thấy không khí khác thường, cô lấy làm ngạc nhiên, nhưng rồi cũng cô cũng tạm gác nghi ngờ của mình qua một bên và mời hai học sinh mới vào.

- Hai em vào đi. - Cô Lily đi ra ngoài cửa rồi nói.

Một nam một nữ bước vào, tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng tất cả các học sinh trong lớp như chết lâm sàng trước vẻ đẹp của đôi nam nữ này. Nữ sinh thì hò hét, lấy điện thoại ra chụp Thiên Minh khiến cậu muốn xỉu luôn. Còn nam sinh thì không dám làm gì vì họ biết ác quỷ đang ở đây, không thể làm ồn, chỉ có đám nữ sinh kia thấy trai đẹp là quên cả điều đơn giản đó.

Đúng như những gì nam sinh trong lớp đang nghĩ. Ác quỷ nổi giận khiến cả lớp ai nấy tái mặt xanh luôn. Hắn đứng lên rồi nói với chất giọng lạnh băng vốn có của mình:

- Im ngay. - Chỉ với hai chữ mà khiến cho không khí nhộn nhịp trở thành u ám hẳn. Thiên Minh đứng trên bục bảng kê nhếch mép. Cậu cuối cùng cũng đã gặp được đối thủ nặng kí của mình. Cậu bước đến bên cạnh chỗ hắn đang đứng và nói:

- Lâu lắm rồi mới gặp lại cậu, DƯƠNG LÂM HOÀNG PHI.

Thiên Minh hét to tên của hắn khiến khuôn mặt đang bình thường trở thành khuôn mặt trắng bệch, lạnh băng không có một sự sống. Ánh mắt bình thường đã tím nay lại càng tím hơn. Ác quỷ nổi dậy, các học

sinh trong lớp thì muốn ngắt vì hết hồn. Nhìn hần bây giờ thật đáng sợ. Khôi thấy tình hình không ổn thì vội chạy đến chỗ hần đang đứng thì thềm nhỏ:

- Mày bình tĩnh lại đi. Yun không muốn nhìn thấy mày như vậy đâu. - Khôi bình tĩnh nói.

Dường như nghe đến cái tên Yun hần mới trở lại bình thường. Hần bước đến chỗ Thiên Minh và nắm lấy cổ áo Thiên Minh rồi nói:

- Cần thận lời nói. - Nói xong, hần bỏ Thiên Minh ra rồi đi thẳng ra ngoài.

Thấy hần đã bỏ đi, cả lớp thở phào nhẹ nhõm. Ai nói là học chung lớp với idol thì sướng. Toàn là phải chịu tổn thất tinh thần lẫn thể chất. Cô Lily cũng hết hoảng khi thấy thái độ của hần. Không ngờ lúc hần tức giận lại đáng sợ đến như vậy. Ánh mắt hần như muốn giết người, nhưng ánh mắt đó rất buồn, rốt cuộc là lý do gì đã khiến hần trở nên như vậy ???

Thiên Minh bình thần bước lên bục bâng rồi nói:

- Tôi là Vương Thiên Minh, gọi là Rym cũng được. - Nói xong, Thiên Minh ném ánh mắt thách thức về phía Khôi và cười đều một cái khiến Khôi chỉ muốn đến xé xác cậu ta ra thành trăm mảnh.

- Tô...i là Hoàng V...y Vy, mộ...i người c...ứ gọi l...là Ry. - Vy vẫn chưa hết hoảng sợ khi chứng kiến cảnh ngoạn mục lúc này.

Nghe đến cái tên Vy Vy, Trần ngẩng mặt lên nhìn. Đường như đã nhận ra người quen, Trần bước lên bục bâng và ôm chầm lấy Vy.

- Hello cưng. - Bỏ Vy ra, Trần cười tươi nói. Thấy Trần cười, trái tim ai đó lỡ một nhịp.

- Oh my god, là chị sao. - Vy bây giờ mới nhận ra người chị họ thân yêu của mình.

- Chứ còn ai. - Trần véo má Vy rồi nói.

- Thôi, tất cả về chỗ đi. - Cô Lily không muốn kéo dài cái màn nhận người thân của Vy và Trần nên nói.

- Dạ. Em được tự chọn chỗ ngồi phải không cô. - Vy tỉnh ngịch.

- Ủ, học sinh mới được ngồi tự do. - Cô Lily bật cười vì độ trẻ con của Vy.

Vy, Trần và cả Minh bước về chỗ của mình. Vy bước lại chỗ nó đang ngồi rồi nói:

- Mình ngồi đây được không.

Nó đang chăm chú vào quyển sách, khi nghe có giọng nói về phía mình thì nó dời mắt khỏi quyển sách rồi nói:

- Tất nhiên rồi. Mời ngồi. - Nó nở một nụ cười xã giao.

- Chúng ta đã gặp nhau chưa. Nhìn bạn rất quen. - Sau khi ổn định vào chỗ, Vy nhìn nó nghi hoặc.

- Mình nghĩ là chưa. Chắc bạn nhầm người rồi. - Nó cười nhìn Vy.

- Ủ, có lẽ vậy. Bạn không giống chị ấy cho lắm. - Vy cười buồn khi nghĩ đến một người nào đó.

Không khí lại rơi vào im lặng. Minh thì ngồi sau Nhi. Lâu lâu lại nhìn qua nó rồi nhẩn trá suy nghĩ. Không hiểu sao cậu lại cảm thấy nó rất quen, giống người con gái mà cậu tìm kiếm lâu nay. Nhưng nó thì rất xấu xí, còn người đó thì hoàn toàn ngược lại. Cậu lắc đầu để xóa tan mớ suy nghĩ vơ vẩn đó, lấy cái ipod trong cặp ra rồi cậu bắt đầu chìm đắm trong những bản nhạc, bản nhạc của quá khứ.

Sau khi hần đi ra khỏi lớp. Không hiểu sao đôi chân của hần cứ đi mãi, đi mãi cho đến khi trước mắt hần là một ngôi mộ. Một ngôi mộ màu trắng, xung quanh là những giàn hoa bách hợp rất đẹp.

Hần bước đến bên cạnh ngôi mộ rồi quỳ xuống, nước mắt khế rơi. Đã bao nhiêu năm rồi hần không hề rơi một giọt nước mắt nào. Người ta bảo hần là người máu lạnh, không có trái tim, không có nước mắt. Nhưng đâu ai biết rằng, nước mắt của hần luôn chạy ngược vào trong. Đâu ai biết rằng, trái tim của hần đã rỉ máu đến chai lì.

Càng nhìn khuôn mặt của cô gái trong hình, hấn càng đau buồn hơn. Cái tên này, khuôn mặt này hấn không ngày nào là không nhớ đến, không đêm nào mà hấn không mơ. Mơ rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại trở về với thực tại, trở về với thực tại rồi mới biết đó chỉ là mơ.

Tại sao ông trời luôn luôn bắt công với hấn. Hấn đã làm gì sai mà lần lượt những người hấn yêu quý đều bỏ hấn mà đi. Nhiều lúc hấn chỉ muốn chết đi. Chết để lý trí thôi thúc dục. Chết để con tim bớt đau. Chết hai con người có thể hòa làm một. Nhưng người con gái kia lại muốn hấn sống, sống để thay cô chăm sóc cho những người cô yêu quý và sống thay cho phần của cô. Hấn thực sự mệt mỏi.

- Anh mệt lắm em à. Cho anh đến bên em nhé. Anh nhớ em. - Nói xong, hấn lấy trong túi một khẩu súng. Cầm khẩu súng lên chĩa vào trán, hấn lại khẽ nói. - Anh đến với em đây.

Hấn bóp cò, hình ảnh mẹ hiện ra với cây đàn Violon. Bản nhạc thơ ấu Song From Secret Garden vang lên. Hấn cố gắng tìm kiếm nơi phát nhạc trong vô thức. Càng tìm kiếm, tiếng nhạc càng nhỏ dần. Tinh thần hỗn loạn, hấn hét to mong có tiếng trả lời:

- Mẹ...Mẹ phải không ?

- Mặt trăng của mẹ. - Từ chân trời, một tiếng trả lời vọng lại. Nghe thấy có người trả lời, hấn vội chạy đi tìm nơi phát ra tiếng nói. Chắc chắn là mẹ rồi. Nhưng mẹ ở đâu ? Tại sao hấn tìm mãi mà không thấy ? Đang cố gắng tìm kiếm thì giọng nói ngọt ngào ấy lại vang lên một lần nữa.

- Đừng tìm mẹ. Mẹ ở một nơi rất xa. Con không thể tìm thấy đâu.

- Mẹ...mẹ cho Phi đi với. Phi mệt lắm ! Phi nhớ mẹ. - Hấn mệt mỏi kêu lên. Nước mắt lại một lần nữa rơi. Vị mặn chát của nước mắt khiến hấn cảm thấy ghét. Cái thứ chất lỏng đó chảy ngày một nhiều hơn khi giọng nói của mẹ hấn từ phía chân trời vọng lại.

- Không được. Con phải sống. Sống cho ba cuộc đời. Một của con, một của mẹ và một của Thiên My. Hãy nghe mẹ, ở nơi nào đó, sẽ có một người con gái khác cần con. Con yên tâm, mẹ sẽ thay con chăm sóc con bé. Mẹ và Thiên My sẽ luôn ở bên con. Con nhớ chứ ? Mẹ yêu con và mẹ sẽ ở bên con mãi...mãi. - Tiếng nói ngọt ngào đó ngày một nhỏ dần, nhỏ dần và biến mất trong khoảng không gian vô tận.

- Mẹ, đừng bỏ Phi. Đừng mà. Phi xin mẹ. Phi cần mẹ mà. Đừng... - Giọng nói cô đơn của hấn cứ trôi theo gió và gửi đến mẹ ở một miền xa xôi khác.

- Chá...u hức...tôi s...ao hức...vậy ? Đi..hic hic...gọi b...ác Yen ma...u lên. Phi ơi...hic...hic đừng là..m nội sợ mà...con hic hic. - Giọng nói cùng tiếng khóc của một bà lão vang lên. Bên cạnh bà lão, trên chiếc giường trắng toát, một chàng trai với đôi mắt màu tím đang co giật dữ dội. Người đó không ai khác là hấn.

- Để cháu đi gọi. - Gia Long nói rồi chạy vụt đi mất.

- Phi mày tỉnh dậy đi. - Nguyên nguyên hoảng hốt gọi khi hấn co giật ngày một mạnh hơn.

- Mày tỉnh dậy cho tao. - Khôi nói như ra lệnh.

- Con tỉnh dậy đi. Ba xin con. - Papa hấn quỳ xuống bên cạnh giường hấn. Nguyên Nguyên thấy vậy thì vội đỡ papa hấn đứng lên rồi nói:

- Ba bình tĩnh đi. Phi không sao đâu. Ba đừng như vậy mà. - Nguyên Nguyên nói như muốn khóc.

- Mọi người tránh ra. - Bác sĩ Yen hốt hoảng khi thấy tình hình không ổn của hấn. Tất cả mọi người vội tránh sang một bên cho bác sĩ Yen. Cứ mỗi lần thấy hấn nhăn mặt đau đớn thì như có hàng ngàn con dao đâm vào tim mọi người.

- Mau đưa vào phòng cấp cứu. Tình hình không ổn rồi. - Bác sĩ Yen ra lệnh cho y tá làm việc hết công suất. Hấn được đưa vào phòng cấp cứu. Mọi người đứng ngoài như ngồi lên đồng lửa. Bọn hấn thì cứ đi đi lại lại chống cả mặt. Ba hấn thì cứ như người mất hồn, ánh mắt xa xăm nhìn vào trong phòng cấp cứu. Còn nội hấn thì đã ngất xỉu và được đưa vào phòng hồi sức bên cạnh.

-

- Sao ạ ? Bang chủ có chuyện gì sao ?

-

- Vâng, em biết rồi. Bọn em sẽ về nước ngay.

- ...

- Vâng, bye anh.

Cuộc điện thoại của Rin kết thúc. Cậu bước lại bộ ghế salon, nơi mà Ron, Run, Ran, Ren đang ngồi, cậu thả bản thân rơi xuống. Người thì ở đây nhưng tâm hồn đã ở nơi nao.

- Rin, có chuyện gì vậy ? - Ron ngừng bấm máy tính hỏi.

- Rin, Rin... Mày bị sao vậy ? - Mãi không thấy Rin trả lời, Ran sốt ruột.

- Bang chủ bị bắn. - Rin giật mình trả lời.

- Là ai ? - Ánh mắt của Ren nãy lửa.

- Tự tử. - Rin kiêu lời.

.....

Không khí rơi vào im lặng. Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng nhưng có chung một nỗi lo lắng, hy vọng.

- Anh bị bắn ở đâu vậy ? - Run nhắm mắt nói.

- Nào. - Rin như muốn khóc.

Rin rất giống hần. Lạnh lùng đến tàn nhẫn, ai cản đường tiến của bang thì sẽ phải chết. Chưa bao giờ cậu rơi một giọt nước mắt nào vì ai. Mùi vị đau khổ của thế gian, có cái nào là cậu chưa thử qua. Nhưng tại sao lần này, khi nghe tin hần bị bắn, tim Rin lại đau như vậy ??? Thật không hiểu nổi.

- Nguy hiểm lắm sao. - Ron lo lắng.

- Có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng. - Rin không dám nghĩ tiếp.

- Bây giờ phải làm sao ? - Ánh mắt Ren xa xăm.

- Về nước thôi. - Run đi về phòng thu dọn hành lý. Bốn chàng kia thấy vậy ai cũng về phòng nấy.

Bỏ chiếc điện thoại xuống, Gia Long như không còn sức nữa. Cậu thực sự mệt mỏi. Cậu đi đến tủ lạnh rồi lấy chai nước uống hết một hơi.

- Phía Washington đã giải quyết xong chưa. - Nguyên Nguyên lạnh lùng lên tiếng.

- Xong xuôi rồi. Ngày mai, 5R sẽ về. - Gia Long lại cái ghế salon mà Nguyên Nguyên đang ngồi thả cơ thể rơi tự do xuống. Nhìn cậu không còn một chút sức lực nào.

- Mày nên về nghỉ ngơi đi. Việc còn lại cứ để tao và Nic lo cho. - Nguyên Nguyên thấy Gia Long như vậy thì khẽ nói.

- Tao không sao. Chừng nào thằng Moon chưa tỉnh dậy thì tao không thể yên giấc. - Gia Long xoa xoa thái dương.

- Ủ, mà Jen đâu rồi ? - Từ cái ngày mà Bảo Duy vào bang cho đến bây giờ thì cậu không hề xuất hiện trong bang.

- Tao cũng không biết nữa. - Gia Long nghe đến Bảo Duy thì bật dậy. Cậu cũng giống Nguyên Nguyên thôi.

- Jen qua trụ sở ở Anh giải quyết công việc rồi. - Khôi bây giờ mới lên tiếng.

- Sao bọn tao không biết. - Gia Long nhăn trán.

- Mới đi hôm trước thôi. - Khôi không dời mắt khỏi chiếc máy tính.

- Ủ...

Cốc...cốc...cốc...

Gia Long chưa nói hết câu thì có tiếng gõ cửa. Nguyên Nguyên cho vào. Tên cận vệ chạy đến bên cạnh ba chàng rồi bấm báo.

- Thưa chủ nhân, bang Tiger đang muốn chiếm đánh trụ sở của R.I.P ở Hà Nội ạ. - Tên cận vệ run cầm cập. Trái tim như muốn rớt ra ngoài luôn.

- Hừ, thiết là không biết lượng sức mình. Muốn đấu với R.I.P sao. - Gia Long khinh bỉ. - Cử thêm người đến bảo vệ R.I.P đi. Không được manh động. - Gia Long nói tiếp.

- Vâng thưa chủ nhân. - Tên cận vệ cúi đầu.

- Lui đi. - Nguyên Nguyên lạnh giọng.

- Vâng. - Tên cận vệ vui mừng bước thật nhanh ra ngoài giống như chỉ cần ở đây thêm một giây phút nào nữa thì cậu sẽ chết mất.

Hắn vẫn cứ như vậy. Bác sĩ Yen nói tình trạng của hắn đã khá hơn. Nếu ba ngày nữa mà hắn tỉnh lại thì có nghĩa là hắn sẽ ổn và không đáng lo ngày nữa. Nếu không hắn sẽ ra đi mãi mãi.

Nó luôn túc trực bên cạnh hắn, lo lắng, chăm sóc cho hắn. Nó mong hắn tỉnh lại biết bao. Hằng ngày cứ ngồi cạnh hắn rồi nói chuyện với hắn, hát cho hắn nghe. Mọi người đi ngang qua phòng bệnh của hắn cứ nghĩ nó và hắn là một couple nên thương tiếc thay cho nó.

Baba của hắn thì bỏ cả công việc mà đến chăm sóc cho hắn mỗi ngày. Trên khuôn mặt của ông đã xuất hiện thêm nhiều nếp nhăn vì lo lắng cho hắn. Hết người vợ mà ông yêu thương đến người con mà ông từ bỏ tất cả để chăm sóc lẫn lượt muốn bỏ ông mà ra đi. Ông phải làm như thế nào thì gia đình thiếu vắng bóng của một người phụ nữ luôn luôn hạnh phúc bây giờ ?

Hôm nay, vẫn như mọi ngày, nó đến thăm hắn. Trên tay nó cầm một chiếc violon đến bên giường bệnh của hắn ngồi xuống. Trong vài giây im lặng để ngắm nhìn khuôn mặt bình yên, không chút lạnh lẽo nào, nó bắt đầu độc thoại một mình.

- Cậu biết không ? Tôi cũng biết chơi violon giống cậu đó. Không những biết chơi mà tôi còn rất thích nó nữa. Thật là trùng hợp. Tôi cũng biết chơi bản Song From Secret Garden. Bây giờ tôi đánh cho cậu nghe nha. Khi nghe xong, cậu nhớ tỉnh dậy mà nhận xét đó.

Nói rồi, nó cầm cây đàn lên và bắt đầu chơi. Những tiếng nhạc yên bình khiến tâm hồn của người nghe thanh thản. Bất chợt, tay của hắn khẽ cử động. Nó nhìn thấy liên buông cây đàn xuống mà chạy đến bên giường hắn rồi lay người hắn.

- Cậu tỉnh dậy đi. - Nó kêu lên. Không biết từ lúc nào, nước mắt của nó chảy thành dòng. Người nó lạnh lạnh vui sướng. Không hiểu cảm giác này là gì nhưng nó cảm thấy rất hạnh phúc.

Hôm nay mới chỉ là ngày đầu tiên thôi mà hắn đã tỉnh lại rồi thì thật là một tin đáng để ăn mừng. Nó với tay bấm cái nút màu xanh để gọi bác sĩ. Nó cầm đôi bàn tay của hắn lên. Khuôn mặt nó đang vui tươi khi hắn sắp tỉnh thì đột nhiên nhăn lại vì lo lắng.

Tại sao bàn tay hắn lại rung mạnh như vậy. Khuôn mặt của hắn nhăn lại, trắng bệch lên đến đáng sợ. Đôi môi khẽ mấp máy một cái gì đó. Nó ghé tai của mình đến gần một hắn để nghe rõ những gì hắn nói.

- Th...iên M...y, a...anh xi...xin lỗi...i - Giọng nói không ngăn được những tiếng rung của hắn làm nó đau lòng đến phát khóc.

Nhìn vào chiếc máy đo nhịp tim của hắn. Nó lo lắng đến phát điên. Nhịp tim của hắn đập khá mạnh. Từng đợt co giật tim của hắn khiến nó đau đến nghẹt thở. Nó nắm lấy đôi bàn tay lạnh ngắt của hắn, khẽ lay người mong hắn tỉnh dậy nhưng tất cả đều vô vọng.

Nó khóc đến muốn ngất luôn. Cũng may Yen đến kịp lúc. Yen bước lại cạnh chỗ nó đang ngồi rồi nói:

- Cháu bình tĩnh lại. Ra ngoài báo tin cho phu nhân và chủ tịch đi.
 - Vâng. - Nó nhìn hấn với ánh mắt lo lắng. Tim hấn vẫn cứ co giật đến đáng sợ. Đôi môi vẫn mấp máy tên của người con gái khác không phải nó. Nó thu lại ánh mắt của mình rồi bước ra ngoài.
 - Ngồi trên hàng ghế chờ, nó lấy chiếc điện thoại trong túi áo ra rồi bấm số gọi cho baba của hấn. Nó không muốn làm phiền nội hấn vì bà sức quá nên phải nhập viện rồi. Nó không muốn khiến bà lo lắng.
 - “Alô.” - Giọng nó nhẹ nhàng của baba hấn vang lên.
 - Chủ tịch, Moon..hic...hic xảy r...ra chu...yện h..ic rồi. - Nó không ngăn được những tiếng nấc của mình.
 - “Sao lại có chuyện đó. Sun, con ngồi đó đợi ta. Ta đến ngay.” - Baba hấn nói không ngăn được nỗi lo lắng của mình.
 - Nó lại ngồi chờ trong vô vọng. Đôi mắt nó đỏ hoe vì khóc. Sao hấn lại như vậy. Không phải bác sĩ Yen đã nói tình trạng của hấn đã khá hơn rồi sao. Lúc này hấn còn cử động nữa. Lặng lẽ với những suy nghĩ của mình, nước mắt nó lại rơi. Nó lo lắng một ngày nào đó hấn sẽ bỏ nó mà đi. Không biết tình cảm này là gì nhưng có lẽ nó đã yêu hấn.
 - Moon sao rồi ? - Baba của hấn thấy nó ngồi trước phòng cấp cứu thì vội hỏi.
 - Moon đang được bác Yen cấp cứu. - Nó nấc từng tiếng.
 - Thằng Moon không sao đâu mà. Baba bình tĩnh đi. - Nguyên Nguyên đến bên cạnh an ủi baba hấn.
 - Zic nói đúng đó baba. - Gia Long từ xa chạy đến bên cạnh baba hấn.
 - Cảm ơn mấy đứa. May mà có mấy đứa ở bên cạnh ta. - Baba hấn ôm Nguyên và Long lại. Ông coi mấy đứa tội hấn như là con vậy. Thương yêu, đùm bọc từng đứa một. Lúc hấn đi ra nước ngoài định cư, ông đã suy sụp cỡ nào, cũng may mà có tội hấn bên cạnh.
 - Nguyên Nguyên và Gia Long nhìn ông cười. Khôi cũng đi đến bên cạnh baba hấn rồi ngồi xuống. Cậu quay mặt qua nhìn nó.
 - Cô không sao chứ ? - Khôi nhìn nó lo lắng. Không hiểu sao cậu lại cảm thấy cô gái ngồi bên cạnh cậu rất đáng thương. Chưa bao giờ cậu hỏi thăm ai ngoại trừ hai người con gái mà cậu yêu thương nhất.
 - Không sao, cảm ơn cậu. - Nó gượng cười một cái.
 - Khôi không nói gì nữa. Cậu lặng lẽ nhìn vào phòng cấp cứu để chờ đợi một hy vọng. Hy vọng hấn sẽ quay trở lại vì nội vì baba và vì Thiên My, người con gái mà hấn yêu nhất.
 - Ở trong phòng cấp cứu, Yen đang cố điều hòa nhịp tim của hấn lại nhưng sao lại khó quá. Nhịp tim của hấn đang dần yếu đi. Có thể hấn sẽ chết nhưng Yen nhất định phải cứu lấy hấn, cứu lấy người con nuôi mà ông yêu thương nhất.
-
- Ở một nơi nào đó rất tối tăm, hấn lẻ loi bước đi một mình trên con đường phía trước mong tìm thấy được một ít ánh sáng. Hấn cứ đi mãi đi mãi cho đến khi trước mặt hấn hiện ra một cây cầu. Phía bên kia cây cầu là một thế giới khác, thế giới đầy màu hồng, không đau khổ, không phiền muộn.
- Hấn bước sang bên kia cây cầu, đang đi được nửa đường thì phía bên kia cây cầu, Thiên My hiện ra. Hấn chỉ muốn chạy đến bên cạnh Thiên My cho thỏa nỗi nhớ bao nhiêu năm qua.
- Anh không được qua đây nếu không em sẽ biến mất mãi mãi. - Như hiểu được những gì hấn đang nghĩ, Thiên My lớn giọng nói như đe dọa.
 - Nhưng anh rất nhớ em. - Hấn sợ Thiên My sẽ biến mất nên đứng lại rồi hét với qua.
 - Anh nghe em dặn đây. Anh hãy quay về đi. Đừng đi qua đây. Bên kia có một người con gái khác đang chờ anh đấy. - Thiên My hướng đôi mắt của mình về phía chiếc cầu.

Thấy Thiên My nhìn, hắn cũng nhìn theo. Trên dòng nước xanh mát, hình ảnh nó với đôi mắt đỏ hoe hiện ra. Nó khóc đến sưng cả mắt. Đôi môi nó mấp máy tên của hắn. Hắn nhìn thấy mà đau lòng nhưng hiện tại anh chỉ muốn đến bên cạnh Thiên My để hai thế giới sẽ hòa làm một, để hai người sẽ không phải chia đôi. Hắn nhắc đôi chân của mình đi về phía Thiên My đang đứng.

/

/

/

Nhịp tim của hắn ngày một yếu đi khiến Yen lo lắng. Đôi mắt của ông đã đỏ hoe vì sợ hắn sẽ ra đi. Lúc này ông phải bình tĩnh lại. Nếu ông cứ không ổn định tinh thần như vậy thì có thể hắn sẽ ra đi mãi mãi.

- Chuẩn bị dụng cụ để kích tim. - Yen rung rung.
 - Vâng thưa viện trưởng. - Một cô y tá đứng cạnh Yen chạy đi làm nhiệm vụ. Yen bước ra bên ngoài để báo tin ọi người. Thấy Yên bước ra từ phòng cấp cứu, mọi người vội vàng chạy đến hỏi thăm tình hình.
 - Thằng bé sao rồi. - Baba hắn lo lắng.
 - Moon không sao phải không ạ. - Không để Yen trả lời, Long nói như khóc.
 - E rằng thằng nhóc sẽ không qua khỏi cơn nguy kịch. - Yen cúi mặt.
 - Mày nói như vậy là sao. Không phải lúc trước mày nói tình trạng của thằng nhóc đã khá hơn rồi sao. Mày làm bác sĩ kiểu gì vậy. - Baba hắn khích động chạy đến nắm lấy cổ áo Yen mà hét.
 - Baba bình tĩnh đi. - Nguyên Nguyên ôm lấy baba hắn.
 - Mày cứ yên tâm, tao sẽ cố gắng hết sức. Bây giờ tao phải vào trong. Nhưng mày phải chuẩn bị tinh thần trước đi. - Yen nói rồi bước vào trong để baba hắn đứng như trời trồng.
- Nó như chết đứng khi nghe những gì mà Yen nói. Tại sao lại như vậy ? Hắn muốn bỏ mọi người mà ra đi sao ? Không thể như thế được. Nó ngồi bệch xuống hàng ghế chờ. Nó không thể ngờ chuyện này có thể xảy ra. Trái tim nó như vỡ vụn. Nó phải làm sao thì trái tim mới hết đau bây giờ ?

-
- Anh không được qua đây ? - Thiên My đứng bên kia hét lên khi thấy hắn đang đi về phía mình.
 - Anh sẽ đến với em. - Hắn vẫn không dừng lại.
 - Anh đứng lại đó. Nghe em nói rồi anh muốn đi đâu thì đi. - Thiên My bắt lực về thái độ bướng bỉnh của hắn.
 - Được rồi. Em nói đi. - Hắn miễn cưỡng dừng lại.
 - Anh yêu em nhất phải không ? - Thiên My xuống giọng.
 - Tất nhiên là như vậy rồi. - Hắn nhún vai trả lời.
 - Vậy em muốn anh làm gì thì anh sẽ đồng ý phải không?
 - Ngoại trừ quay về nhà... Anh đồng ý hết.
 - Được rồi. Em muốn anh ở bên cạnh anh Khôi, chăm sóc cho anh ấy. Được chứ.
 - Tại sao lúc nào em cũng đẩy anh ra xa em vậy. Anh không muốn. - Hắn hét to.
 - Anh hứa là sẽ đồng ý rồi mà. - Thiên My rơm rớm nước mắt. Hắn thấy Thiên My sắp khóc thì lật đật lên tiếng.
 - Nhưng anh không muốn rời xa em.
 - Ở bên kia sẽ có nhiều người mang lại hạnh phúc cho anh mà. - Thiên Mi lau giọt nước mắt.
 - Người anh cần là em. - Ánh mắt của hắn chùn xuống. - Anh không thể quên được em. - Hắn tiếp lời.

- Vậy anh quay về đi. Em sẽ làm cho anh quên em. Anh giúp em chăm sóc mọi người nhé. Sống tốt nhé anh. Em mãi yêu anh. - Thiên My nói rồi biến mất trong khoảng không vũ trụ. Cây cầu cũng không còn.

Hắn chạy đến cố gắng kiếm tìm nhưng Thiên My đã đi quá xa rồi. Xa hơn tầm với của hắn thì làm sao hắn có thể kéo lại được.

- THIÊN MY... EM GIỎI LẮM. LÚC NÀO EM CŨNG LÀ NGƯỜI BỎ ANH. EM ĐI ĐI, ĐI XA ĐI. ĐỪNG ĐỂ ANH GẶP LẠI EM. - Hắn hét lên, nước mắt đã rơi. Hắn biết tìm Thiên My ở đâu bây giờ. Cây cầu kết nối hắn và Thiên My đến với nhau đã biến mất thì làm sao hắn có thể tìm được cô.

- Em làm anh đau lắm em có biết không ? Được rồi, anh sẽ quay về. Vì em... Chỉ vì em thôi đấy. - Hắn khẽ nói rồi bắt đầu đi về phía ánh bình minh kia.

- Nhịp tim đã ổn định rồi thưa viện trưởng. - Nữ y tá thấy tình hình đã ổn thì vội báo cáo.

- Ổn trời. - Yen vui mừng đến chảy nước mắt. Ông vội chạy ra thông báo cho baba hắn.

Thấy Yen bước ra thì tất cả mọi người vội chạy đến bao quanh lấy ông. Yen cười cười nói:

- Tình hình đã ổn. Nhưng vẫn phải theo dõi. Ổn trời là thằng bé không có mệnh hệ gì.

- Thật sao. Cảm ơn mày. - Baba hắn vừa cười vừa khóc vội ôm lấy Yen.

Không khí vui hân lên, những nỗi lo lắng trong người bỗng chốc tan biến. Hắn thật biết khiến cho người ta lo lắng. Hắn đã được chuyển đến phòng hồi sức và được các y tá bên cạnh 24/24.

Hàng ngày, nó vẫn đến thăm hắn thường xuyên. Yen nói rằng hắn đang có chiều hướng tốt lên và sẽ sớm tỉnh lại khiến nó vui hơn lên thiên đàng. Và bây giờ nó đã biết hắn trong tim nó là gì rồi. Hắn chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng nó. Và nó chắc chắn rằng: Nó đã thích hắn...

Nó vẫn còn một thắc mắc chưa được giải đáp: Thiên My là ai ?

Trong lúc hắn hôn mê, nó luôn nghe thấy hắn gọi cái tên này. Cô ấy chắc chiếm vị trí gì đó rất quan trọng trong lòng hắn. Nó thực sự rất buồn khi nghe hắn cứ luôn miệng gọi cái tên này. Mặc dù nó biết, đối với hắn nó chỉ đơn giản là là một osin không hơn không kém. Nhưng nó vẫn hy vọng, hy vọng một ngày nào đó trái tim hắn sẽ có một cho nó dù chỉ là một góc nhỏ nhỏ thôi cũng đủ rồi.

- Tôi đã yêu cậu mất rồi.

—————END CHAPTER 11—————

12. Chương 12: Tôi Là Ai ?

Chương 12: Tôi là ai?

- Ê, năm anh chàng kia là ai vậy nhỉ ? - Một cô gái thấy năm chàng trai bước ra từ sân bay thì nói.

- Trời ơi đúng là thiên thần. - Girl 2 nhìn năm chàng kia với ánh mắt hình trái tim.

- Đẹp trai quá đi. - Girl 3 đi ngang qua thấy vậy cũng hò hét theo.

Bla...bla...bla...

Nhưng lời bán tán ngày một nhỏ dần đi cho đến khi năm chàng kia lên một siêu xe chờ sẵn rồi phóng vụt đi mất. Những cô gái hò hét lúc này thì tỏ vẻ tiếc nuối.

Trên xe, không khí nặng nề bao trùm tất cả. Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Chiếc xe dừng lại trước bệnh viện M. 5R bước xuống xe rồi vội chạy lên phòng của hắn đang nằm.

5R mở cửa ra thì thấy Nguyên, Khôi, Long và một số người khác đều có mặt tại đó. Trên chiếc giường màu trắng toát, hắn vẫn hôn mê. Khuôn mặt hắn bình yên, không còn mùi vị của sự lạnh lùng, tàn nhẫn của một thủ lĩnh nữa.

5R đi lại chỗ Nguyên, Long và Khôi đang ngồi rồi cùng đồng thanh:

- Chào ba bang phó. Bọn em đã về.

- Ủ, sao không về nhà nghỉ ngơi đi. Mới đi đường xa mệt mỏi lắm đúng không ? - Gia Long quan tâm. Đối với 5R thì bọn hấn không cần phải lạnh lùng giống như ở trong bang.

- Bọn em không sao. Tình hình bang chủ như thế nào rồi ạ ? - 5R ngồi xuống bên cạnh chỗ bọn hấn. Rin thay mặt cả bọn rồi nói.

- Ở đây không cần gọi là bang chủ đâu. Tình hình đã khá hơn. Không đáng lo ngại nhưng vẫn phải theo dõi đặc biệt. - Nguyên Nguyên dựa lưng vào thành ghế, mắt nhắm hờ. Nhìn cậu rất mệt mỏi không còn một sức sống.

- Vâng, mọi chuyện ở đây vẫn ổn chứ ạ. - Ran.

- Ngoài chuyện trụ sở ở Hà Nội bị tấn công thì không có chuyện gì xảy ra cả. - Gia Long nhớ đến chuyện bang Tiger thì khẽ cười nhẹ. Cái bang tiger bé tí teo đó mà lại đòi cướp địa bàn của R.I.P thì thật là nực cười.

- Bang nào vậy anh ? - Run thắc mắc. Không biết bang nào lại to gan đến như vậy. Đến cả R.I.P mà cũng dám động vào.

- Tiger. - Nguyên Nguyên vẫn không mở mắt.

Không khí rơi vào im lặng. Mỗi người làm một việc nhưng lâu lâu lại nhìn hấn như đang trông chờ một điều kỳ diệu gì đó xảy ra. Đang trong cái không khí im lặng không một tiếng ồn thì cánh cửa được ai đó mở ra. Từ bên ngoài, bốn đứa con gái bước vào, ba đẹp một xấu không ai khác là bọn nó.

Nhi, Trúc và Trân thì đi lại chỗ bọn hấn đang ngồi rồi cũng ngồi xuống. Còn nó thì đi lại bên cạnh giường bệnh hấn đang nằm rồi ngồi xuống.

- Tôi đến thăm cậu đây. Sao cậu lâu tỉnh thế. Ngủ hoài cậu không thấy mệt à ! - Nó cứ độc thoại một mình như vậy. Bọn nó và bọn hấn nhìn mà xót xa. Nhi đi đến bên cạnh nó, cô đặt cánh tay lên vai nó rồi khẽ nói:

- Đừng như vậy. - Nhi vỗ vỗ vai nó.

- Uyên không sao đâu mà. - Nó cười một cái cho Nhi yên tâm. Ánh mắt vẫn không rời khỏi người hấn.

Lúc nó chạy đến nhà Nhi rồi ngồi khóc lóc nói rằng hấn bị bắn khiến Nhi giật bắn mình. Nhưng điều khiến Nhi hoảng sợ hơn là tại sao hấn bị bắn mà nó lại khóc còn nhiều hơn cả baba hấn nữa. Rồi nó nói cho Nhi cái cảm giác khó chịu trong người nó thì Nhi kết luận rằng nó đã yêu hấn mất rồi.

Nhi biết bây giờ trong người nó rất khó chịu. Nhi cũng đã từng trải qua cái cảm giác gần giống như thế. Nhưng... cái cảm giác của Nhi còn đau khổ hơn nó nhiều lần. Dù sao thì nó cũng chưa có gì với hấn, nó với hấn cũng chưa yêu nhau, tình cảm cũng chưa sâu đậm. Còn Nhi... Nhi hiểu cái cảm giác đó.

- Đừng chịu đựng một mình như thế. Mà quên là có bọn tao sao. - Trúc cũng đi lại gần nó, cô cười nhẹ như động viên nó.

- Cảm ơn đã ở bên cạnh Uyên. - Nó cười.

Cả ba nhìn nhau, không ai nói một lời nào. Từ xa, Trân nhìn về phía hấn, có một cái gì đó nhói nhói ở tim cô, đau lắm. Cảm giác gì vậy ?

Tối đến, bọn hấn và bọn nó vẫn không rời khỏi phòng bệnh hấn nửa bước. Mỗi người một góc, không ai nói với ai câu gì. Chỉ có Gia Long là lâu lâu lại nhìn Trân rồi cười một cách đau khổ khi thấy Trân chăm chú nhìn hấn.

Cánh cửa phòng hấn mở ra, từ bên ngoài, baba và nội hấn bước vào. Trên tay baba hấn là cả một đồng thức ăn. Baba hấn đem thức ăn đặt lên trên bàn rồi nói:

- Mấy đứa mau ăn chút gì đi. Cả ngày đã không ai ăn gì rồi. Cứ như thế này thì tất cả sẽ ngã bệnh mất.

Tất cả mọi người nghe baba hần nói vậy thì không ai bảo ai mà đi đến bên cạnh bàn rồi bắt đầu ăn. Mọi người đều ăn chỉ trừ nó, nó thậm chí còn không để ý đến sự có mặt của baba và nội hần nữa. Nó cứ chăm chăm nhìn hần như thể chỉ cần một giây nó rời mắt khỏi hần thì hần sẽ biến mất vậy.

Nội hần đến bên cạnh nó, kéo cái ghế gần đó rồi ngồi xuống. Bà cũng chăm chú nhìn hần giống nó, ánh mắt bà buồn buồn, đôi mắt bà đầm đầy nước mắt, trông bà gầy hẩn đi. Nó rời ánh mắt của mình về phía hần mà quay sang nhìn bà. Trông bà thật tội nghiệp.

Thường ngày bà luôn mang sắc thái của một doanh nhân giàu có, thành đạt. Người bà luôn tỏa ra một vẻ sang trọng quý phái khiến người khác không thể không tôn kính. Vậy mà mới mấy ngày hần bị bệnh, bà đã thành ra như vậy. Hần thật sung sướng khi có những người yêu thương hần nhiều đến như vậy.

- Con lại ăn chút gì đi không lại ngã bệnh bây giờ. - Baba hần lo lắng.

- Con không sao, chủ tịch đừng quá lo lắng. - Nó không nhìn ông trả lời.

- Ủ. -Baba hần không nói gì nữa. Ông đi lại cái ghế đối diện nội hần rồi ngồi xuống. Ông nhìn hần, rồi lại cúi mắt xuống đất. Ông không dám nhìn hần... Không, phải nói là ông không có cái tư cách đó. Ngay cả cái tư cách nhìn con trai mình mà ông còn không có thì có lẽ ông không còn gì nữa.

Khôi đi đến bên cạnh baba hần, cậu đặt tay lên vai ông, ánh mắt nhìn vào hần rồi khẽ nói:

- Moon sẽ tha thứ cho baba mà. Đừng quá lo.

- Ta cảm ơn con. Nhưng ta rất sợ. - Ông Kiệt đặt tay lên bàn tay của Khôi đang để trên vai mình vỗ vỗ. Trên thương trường đầm máu bao nhiêu năm ông còn không sợ nhưng chỉ cần hần hận ông, không coi ông là cha đã khiến ông hoang mang đến mức nào. Ông cực kì thương yêu hần !

Màn đêm buông xuống,những ngôi sao lấp lánh bên cửa sổ. Ánh trăng trong veo, tròn như một cái bánh đa báo hiệu ột mùa trăng rằm đã đến. Vào thời điểm này, một sinh linh ra đời.

Một con người của trăng, một con người đến với thế giới để mang hạnh phúc đến ọi người. Nhưng, con người ấy đã chịu quá nhiều tổn thương, bất hạnh khiến con người đó trở nên độc ác. Bên ngoài được ngụy trang bằng khuôn mặt của băng tuyết, một ác quỷ thực thụ, lạnh lùng đến tàn nhẫn, bóng tối bao trùm tất cả lòng thương người, sự ấm áp trong con người ấy.

Nhưng đâu ai biết rằng, bên trong con người đó lại là một trái tim thiên sứ, đầy ánh sáng của mặt trăng. Thiên sứ này được thượng đế cử xuống để bảo vệ và mang hạnh phúc đến cho con gái của ngài. Và thiên sứ đó chính là hần, thiên sứ mặt trăng. Người được thượng đế ban xuống cho trần gian.

Nó đứng bên cửa sổ phòng bệnh của hần, khẽ ngắm ánh trăng đang được treo lơ lửng trên bầu trời với hàng ngàn tinh tú kia. Trăng hôm này rất tròn, thật sự rất đẹp.

- Một tuần nữa là sinh nhật cậu đấy ! Mau tỉnh lại đi. Cậu là heo hay sao mà ngủ nhiều thế. - Nó lăm bắm một mình,ánh mắt nhìn khuôn mặt hần.

Khuôn mặt hần thực sự là rất đẹp, hoàn hảo đến từng xăng-ti-mét. Đôi mắt to tròn, chiếc mũi cao và đôi môi mọng đỏ thêm làn da trắng mịn màng nữa. Quả là một con người mà thượng đế ban tặng. Nó không tự chủ được đưa bàn tay lên chạm vào từng nét trên khuôn mặt hần. Bàn tay nó di chuyển từ chiếc trán cao ráo đến đôi mắt tinh anh, chiếc mũi thanh cao đến đôi môi mềm mại.

- Mau tỉnh dậy đi. Baba cậu lo cho cậu lắm đấy. Còn có cả bà nội nữa. Cậu đừng có làm người khác lo lắng nữa có được không. Nếu cậu mãi mãi không tỉnh lại thì tôi biết làm thế nào đây. Cậu ác lắm. Cậu có biết đây là lần đầu tiên tôi yêu một người không... nhưng tôi thật ngu ngốc khi yêu cậu. Đúng, tôi yêu cậu mất rồi. Tôi biết, cậu mãi mãi không yêu tôi... bởi vì... bởi vì cậu đã yêu một người con gái nào đó. Nhưng biết làm sao đây, lý trí thì làm sao mà thắng cho lại con tim chứ. - Nước mắt nó lại rơi, rất ít khi mọi người thấy nó khóc bởi vì nó quá mạnh mẽ hay nó luôn che giấu nỗi buồn của mình dưới những nụ cười kia.

Nó mệt mỏi nằm gục xuống bên giường bệnh của hần. Đầu nó kê lên cánh tay cứng chắc của hần, ánh mắt khẽ khép lại, đôi môi của nó mấp máy hai từ rồi đi vào những giấc mộng.

- Ngủ ngon.

Ánh nắng nhạt của buổi bình minh xuyên qua lớp kính cửa sổ đi thẳng đến khuôn mặt của một người con gái đắm nước mắt. Ánh nắng ngày một gắt hơn, theo phản xạ tự nhiên, cô gái đó lấy tay che đôi mắt của mình lại rồi từ từ mở ra để dần thích ứng với ánh sáng kia.

Nó đi đến vào phòng về sinh và bắt đầu làm VSCN, 15' sau, nó bước ra với một chiếc áo phông trắng cộng thêm chiếc quần jean, phong cách đơn giản nhưng khá bắt mắt. Mấy hôm nay nó không cần đến trường, baba hần đã xin cho nó nghỉ học vài ngày để tiện cho việc chăm sóc hần.

————TẠI HỌC VIỆN MOON————

Cả trường gần như là náo loạn khi biết tất cả các hot boy và hot girl lần lượt nghỉ học. Đầu tiên là hần, sau đó là đến Khôi, Nguyên và Long, cuối cùng là bọn nó. Họ không hiểu lý do gì mà tất cả đều nghỉ học cùng một lúc nữa. Có khúc mắc gì chẳng.

Tùng...Tùng...Tùng

Ba tiếng trống báo hiệu giờ vào lớp đã đến, sân trường không còn một bóng người. Bên trong các lớp học thì hoàn toàn ngược lại. Không khí nhộn nhịp, vui vẻ. Lớp 11 MOON VIP cũng vậy. Tiếng hò hét reo vui của đám con gái và tiếng nạt của đám con trai. Nhìn thấy Thiên Minh đi vào lớp, đám con gái như muốn chết lâm sàng.

Hôm nay, cũng như mọi ngày, Thiên Minh bỏ lơ đám con gái đang hò hét điên cuồng kia, cậu đi về chỗ ngồi của mình rồi lấy ipod ra và nghe nhạc. Ánh mắt cậu khép hờ, hai chân bỏ lên bàn, vòng tay trước ngực. Phong cách ngạo nghễ này thực sự là rất giống hần. Đôi bàn chân của cậu khẽ nhịp nhịp theo bài hát.

Cậu đang suy nghĩ về nó, nó thực sự rất giống một người mà cậu đang tìm kiếm. Nhưng cậu lại không dám chắc vì nó mang một vẻ quê mùa, còn người con gái kia thì rất ra dáng là một tiểu thư, xinh đẹp như một thiên thần. Cậu tự khẳng định với chính mình nó không phải là người con gái đó. Chắc chắn là như vậy.

Cô Lily bước vào lớp, tất cả đứng dậy chào cô chỉ trừ Thiên Minh, cậu đang nhắm mắt và đeo tai phone nên không biết gì. Thấy Thiên Minh không đứng dậy chào mình, cô Lily đi xuống chỗ cậu đang ngồi, gỡ chiếc phone ra. Thiên Minh tức giận, cậu đứng dậy rồi hét lên.

- Cô muốn chết. - Cậu rít từng chữ qua kẽ răng.

- Ngay cả phép lịch sự tối thiểu em cũng không có sao. - Cô Lily nghiêm túc nói.

- Không có, thì đã sao. Cô lấy cái gì mà dạy tôi. - Thiên Minh nhếch mép.

- Em nên lịch sự với người khác một chút. Đừng hành động như một đứa không có dạy dỗ. - Cô Lily tức giận.

- Đúng, tôi không được dạy dỗ đó, thì đã sao. Tôi là một đứa không ba không mẹ thì lấy gì mà dạy dỗ. Thật là nực cười, ngay cả ba mẹ mà cũng không cần tôi, coi tôi như một cặn bã thì làm sao mà có dạy được chứ. Vì vậy đúng có nói với tôi hai từ lịch sự bởi vì trong con người của tôi không tồn tại hai từ đó. - Thiên Minh nói xong rồi bước ra ngoài.

Cả lớp được đưa từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Chưa bao giờ cô Lily tức giận như vậy cả, ngay cả Thiên Minh cũng tự nhận mình là một đứa không ba không mẹ. Thiệt là kì lạ. Cô Lily nhìn bóng Thiên Minh khuất dần, cô khẽ cười khinh bỉ mình. Cô không có tư cách dạy dỗ Thiên Minh.

Thiên Minh đi thẳng lên sân thượng, không khí trên đó sẽ giúp cậu thoải mái hơn. Cậu đi lại lan can cả sân thượng rồi bước lên. Cậu dang rộng cánh tay của mình ra và hét lớn. Nhìn cậu cứ như một con chim đại bàng to lớn chịu bao nhiêu đau khổ mới đi đến được đỉnh vinh quang.

- Aaaaaaaaaaaaaa.... - Bây giờ, tâm trạng của cậu đã đỡ hơn nhiều. Những kí ức xưa hiện về.

- Anh Rym. Lại đây đi. Một cô bé khoảng chừng tám tuổi vẫy vẫy tay gọi một cậu bé đang đứng phía xa kia. Cô bé đứng trên lan can của một tòa nhà lớn nhất thành phố.

- Ken, cẩn thận đấy. - Cậu bé thấy nguy hiểm vội chạy đến bên cạnh cô bé.

- Hihi. Ken không sao, anh Rym đừng lo. Anh mau lên đây. - Cô bé kéo tay cậu bé lên đứng trên lan can cùng mình. Cậu bé đó không ai khác chính là Thiên Minh.

- Được rồi, bây giờ anh Rym làm giống như Ken nha. - Cô bé dang rộng cánh tay của mình rồi hét lên. - Aaaaaaaaaaaaaa... - Cô bé nở một nụ cười thiên thần rồi quay sang Thiên Minh nói tiếp. - Anh mau làm đi.

- Được rồi. - Nói rồi, Thiên Minh làm giống như cô bé tên Ken đó.

- Aaaaaaaaaaaa...

- Anh thấy sao ? Thoải mái lắm đúng không. Lúc nào em bị mẹ mắng thì em sẽ làm như vậy. Cái này là anh trai em chỉ cho em đó. Anh đừng nói cho ai biết nha.

- Cô bé mỉm cười đưa ngón trỏ lên bỏ trên miệng làm dấu im lặng.

- Ủ, anh biết rồi. Anh sẽ không nói cho ai biết đâu. - Thiên Minh cười xoa đầu cô bé.

- Anh có giận mẹ anh không. - Cô bé đi xuống khỏi lan can rồi ngồi bệch xuống đất.

- Anh không biết. Nhưng anh thấy mình như là một đứa con hoang. Lúc nào ba mẹ cũng đánh đập anh, chửi mắng anh. Chưa bao giờ họ nói với anh như nói với một đứa con mà họ thương nhất cả. - Thiên Minh ánh mắt đượm buồn khi nghĩ đến ba mẹ.

- Anh đừng buồn. Anh còn có Ken ở đây mà. Ken sẽ luôn yêu thương và bảo vệ anh mà. Ken sẽ không bao giờ bỏ rơi anh đâu. - Cô bé bỏ tay mình lên vai Thiên Minh rồi nhẹ nhàng nói.

- Ủ, cũng may có em ở bên cạnh anh. Đừng bao giờ rời xa anh em nhé. - Thiên Minh ôm chầm lấy cô bé. Mọi gánh nặng, mệt nhọc trên vai của cậu dường như đã được tháo bỏ hết.

- Aaaaaaaaaa... Em là đồ lừa đảo. Em đã nói là sẽ không bỏ anh đi cơ mà. - Thiên Minh lại bức xúc hét lên.

- Ba mẹ đã bỏ rơi anh, đến em cũng bỏ anh mà đi. Anh sống trên đời này còn ý nghĩa gì nữa. - Nước mắt cậu chảy thành dòng. Cậu bước xuống lan can rồi ngồi bệch xuống đất. Cậu lấy chiếc ipod ra, cắm dây phone lên tai rồi chìm đắm trong những bản nhạc quá khứ.

Như đã là một thói quen. Lúc nào buồn cậu cũng lấy chiếc ipod này ra rồi nghe, mọi buồn phiền đều tan biến mất. Những thói quen này của cậu đều là do Ken tạo nên, không thể nào xóa bỏ được. Ngay cả chiếc ipod này cũng là do Ken tặng. Người khác nói chiếc ipod này đã cũ sao không vứt đi. Nhưng đâu ai biết rằng, chiếc ipod này rất quan trọng đối với cậu. Đó là món quà cuối cùng mà Ken dành tặng cho cậu.

Đang miên man chìm trong những bản nhạc thì từ đâu một bàn tay giật lấy chiếc ipod cậu đang đeo rồi đeo lên tai người đó. Cậu bức mình vì cứ bị làm phiền. Đã trợn lên sân thượng để không ai phát hiện ra rồi mà.

- Toàn là nhạc tiếng anh. Chán... - Người đó không ai khác là Vy Vy. Cô quăng chiếc ipod lên người cậu rồi ngồi xuống bệch cạnh cậu.

- Cô điên à. - Thiên Minh tức giận. Cậu cầm chiếc ipod lên xem có bị trầy chỗ nào không. Cậu xem chiếc ipod này còn quan trọng hơn cả mạng sống của cậu mà.

- Không. - Vy Vy tỉnh bơ trả lời.

- Sao cô lại ở đây ? - Thiên Minh nhìn Vy ngạc nhiên. Rõ ràng lúc này cậu lên đây không thấy ai cả mà. Không biết Vy Vy đến từ lúc nào nữa.

- Tại sao tôi không được ở đây. Chỗ này là của cậu à. - Vy Vy không nhìn Thiên Minh nói.

- Không. Nhưng cô làm gì ở đây ? - Thiên Minh thắc mắc.

- Cậu làm gì mà hỏi làm thế. Tôi lên đây để ngủ. - Vy Vy ngáp một cái như để chứng tỏ lời nói của mình là đúng.

- Ngủ ? - Thiên Minh như không tin vào những gì mình đang nghe. Một cô tiểu thư chảnh chọe như Vy Vy mà lại lên chỗ bẩn thỉu này để ngủ sao. Thật là không tin nổi.

- Ủ... ở dưới lớp ngủ không thoải mái. Vừa ồn ào lại không được tự nhiên. - Vy Vy mắt khép hờ.

- Cô lên đây từ khi nào vậy. - Thiên Minh á ngại hỏi.

- Trước khi anh đến. - Vy Vy vẫn nhắm mắt.

- Cô có nghe thấy tôi nói gì không ? - Thiên Minh lo lắng.

- Có, nghe hết toàn bộ. - Vy Vy vẫn tỉnh bơ nói làm cho ai kia chỉ muốn sôi máu lên.

- Tại sao cô lại nghe. - Thiên Minh tức giận hét lên.

- Bộ tôi bị điếc à. Anh hét như cái loa vậy có ma mới không nghe. - Thấy Thiên Minh tự nhiên hét lên với mình, Vy Vy hét lại.

- Tôi xin lỗi. - Ánh mắt Thiên Minh đượm buồn.

- Không sao. Mà anh bị bồ đá à. Sao buồn dữ vậy. - Vy Vy ngẩng mặt lên nhìn Thiên Minh.

- Không. - Thiên Minh nói rồi cậu đứng lên đi thẳng về lớp mà không nói một câu gì.

- Cái tên này... - Vy Vy tức giận hét lên. Cô chỉ muốn chạy đến xé xác Thiên Minh ra thôi. Đúng là tên khó ưa mà. Vy Vy cũng không muốn ở đây làm gì, cô cũng đi thẳng về lớp. Những tiết học bắt đầu trong sự tức giận của ai đó, sự buồn bã của một chàng trai và sự hối lỗi của một người mẹ.

Hôm nay, cũng như mọi ngày. Mọi người đều đi vào trong bệnh viện để thăm hân chỉ trừ 5R và ba nàng kia. Bọn họ đều có việc cần phải giải quyết ở bang nên không thể đến được.

Nó lại bước đến ngồi cạnh giường bệnh của hân. Đôi bàn tay lạnh lạnh của nó chạm vào đôi bàn tay nóng rực của hân. Nó cầm bàn tay hân lên rồi áp vào má mình.

- Ngay hôm nay cậu phải tỉnh đấy. Cậu không nhớ một tuần nữa là đến sinh nhật cậu à. - Nó cười cười. Một nụ cười thực thụ, một nụ cười rạng rỡ. Nó có linh cảm hôm nay hân sẽ tỉnh lại. Lúc tối, khi nó đang chìm vào trong giấc ngủ, nó đã mơ thấy hân mỉm cười với nó. Nụ cười của mặt trăng.

Mọi người ngồi xung quanh thấy nó cười thì cảm thấy rất lạ. Không phải mọi ngày nó đều ngồi bên cạnh hân rồi khóc lóc buồn bã sao. Hôm nay nó thật sự rất khác thường. Nó cứ ngồi ngắm nhìn hân mà không biết rằng, điều kì diệu đang đến.

Từng ngón tay rồi đến bàn tay của hân khẽ cử động. Như đã cảm nhận được sự khác thường đó, nó nhìn xuống đôi bàn tay của hân. Nước mắt nó khẽ rơi. Nó biết ngay hôm nay hân sẽ tỉnh mà.

- Moon... Moon tỉnh rồi. - Nó nói không nên lời. Đôi bàn tay nó run run chạm vào đôi bàn tay của hân.

Mọi người nghe nó nói như vậy thì vội vàng chạy đến giường bệnh của hân. Họ thấy đôi bàn tay của hân cử động thì vui mừng không nói nên lời.

- Mày tỉnh dậy rồi sao. - Nguyên Nguyên vui mừng rơi cả nước mắt.

- Moon, mày nghe bọn tao nói gì không. - Gia Long cũng chẳng khác gì Nguyên Nguyên. Cậu khẽ lay người hân.

- Mày làm tốt lắm. - Khôi cười nhẹ. Lâu rồi mới thấy nụ cười tự nhiên của Khôi. Không một chút gượng ép, không một chút muộn phiền.

- Tạ ơn trời. Cảm ơn con đã tỉnh lại. - Baba hân chỉ muốn chạy đến ôm chầm lấy hân nhưng ông biết là ông không thể.

Đôi mắt của hân từ từ hé mở. Hân nhắm mắt khi ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt mình. Khẽ lấy đôi bàn tay lên che cái ánh sáng làm chói mắt đó. Nhưng, bàn tay của hân đã bị một cái gì đó nắm chặt. Cúi mặt xuống nhìn xem thứ đó là thứ gì thì thấy đôi mắt của nó đầm đìa nước mắt.

Hắn nhìn xung quanh như để nhớ ra điều gì đó. Đầu hắn đau như búa bổ. Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra. Bất chợt, hắn quay sang hỏi với mọi người một câu khiến mọi người choáng váng.

- Tôi là ai ?

—————-END CHAPTER 12—————-

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT MỚI.

Ry: Hoàng Vy Vy

- 17 tuổi, cao:1m75, IQ:280/300. Là em họ của Trần.

- Gia thế: Con gái cưng của chủ tịch tập đoàn VPV đứng thứ 8 thế giới.

- Tính tình: Vui vẻ, dễ thương nhưng gặp người mà Vy không thích thì chắc chắn người đó sẽ phải chết vì nhức đầu. (Thiên Minh là một ví dụ).

- Ngoại hình: Rất baby, có một cái răng khểnh, đôi mắt màu xanh biển và mái tóc màu hạt dẻ...

- Vy Vy cũng biết một tí võ để phòng thân, luôn có dao bên người.

13. Chương 13: Cô Là Người Yêu Của Tôi Sao ?

Chương 13: Cô là người yêu của tôi sao?

- Tôi là ai ? - Câu hỏi của hắn khiến mọi người hơi hoảng sợ. Có chuyện gì vậy. Tại sao hắn lại không biết mình là ai. Baba hắn nghe hắn hỏi vậy thì hoảng hốt đi đến giường bệnh của hắn rồi hỏi:

- Tại sao con lại hỏi như vậy ? Con có biết ta là ai không ? - Baba hắn nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn.

- Baba, người nói gì kì vậy. Ba là baba của con, tại sao con không nhận ra người được chứ. - Hắn cười nhẹ rồi cũng nhìn vào mắt baba hắn.

Baba hắn giật mình. Đây là lần đầu tiên kể từ khi mẹ hắn chết mà hắn cười với ông. Một nụ cười đúng nghĩa. Một nụ cười của một đứa con trai dành cho ba mình. Ông vui lắm, ông thực sự rất vui. Chuyện gì đang xảy ra thế này.

Những người khác thấy biểu hiện của baba hắn thì cũng đủ biết là chuyện gì rồi, chỉ trừ nó là đang còn ngơ ngác. Gia Long cũng ngồi xuống bên cạnh hắn rồi hỏi:

- Mày biết tao chứ. - Gia Long không thể dấu nổi niềm vui của mình. Cậu cười muốn toét miệng luôn.

- Cốc... Mày khùng à ? Mày là Gia Long, Phan Bảo Gia Long của tao chứ là ai nữa. Ngu... - Hắn cốc mạnh một cái vào đầu Gia Long khiến cậu như muốn vỡ não ra đây luôn.

- Mày có bị đau ở đâu không hay mày có vấn đề gì ? - Nguyên Nguyên cảm thấy hắn rất kì lạ. Hắn không còn là một Moon lạnh lùng như xưa nữa. Thay vào đó là một con người hoàn toàn mới. Hắn biết cười, biết nói đùa... Hắn thực sự không bình thường.

- Tao nghĩ mày mới là người có vấn đề đó. Điên vừa thôi. - Hắn nhìn Nguyên Nguyên với ánh mắt nẩy lửa. Nguyên Nguyên bây giờ có thể kết luận thêm một câu nữa rằng: Hắn biết hờn dỗi. (Trời ơi, Nguyên Nguyên ơi là Nguyên Nguyên, người ta đâu phải rõ bốt đâu mà không biết....t/g pó tay...haizz).

- Mau đi gọi bác sĩ. - Baba hắn quay sang những tên bảo vệ đứng bên cạnh rồi nói.

- Vâng thưa chủ tịch. - Một trong những tên vệ sĩ đó nói rồi chạy nhanh ra ngoài.

- Cô là ai ? - Ánh mắt hắn nhìn nó, đôi tay không tự chủ được mà đưa lên chỉ trước mặt nó.

Nó nghe hấn nói về mình thì nó nhìn hấn, bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt nó đầy nước mắt. Khuôn mặt nó nhợt nhạt, đôi môi tái tím. Nó mệt mỏi ngồi thụp xuống bên cạnh giường bệnh của hấn. Cuối cùng nó cũng chờ đợi đến cái ngày mà hấn tỉnh lại. Đôi mắt vẫn còn vương nước mắt của nó từ từ nhắm lại. Trước khi nó ngất đi, nó vẫn nghe được tiếng kêu của một ai đó.

- Cô sao vậy ? Mau tỉnh lại đi. - Giọng nói kèm theo những tiếng run của hấn khiến mọi người quay lại. Baba hấn thấy nó ngất xỉu thì vội chạy đến bên cạnh lay lay người nó.

- Sun, con tỉnh lại đi. - Baba hấn bế nó lên rồi quay qua bên chỗ bọn hấn nói.

- Mấy đứa canh chừng Moon dùm ta. - Nói rồi, ông bế nó trên tay chạy ra khỏi phòng.

Lúc baba hấn đi ra cũng là lúc Yen đi vào. Yen thấy hấn tỉnh thì vui mừng đi đến bên cạnh giường bệnh của hấn rồi ngồi xuống. Ánh mắt ông nhìn hấn đầy yêu thương. Ông cầm đôi tay của hấn rồi nói như muốn khóc:

- Con tỉnh rồi sao ? Có biết ta lo cho con lắm không. - Ông biết dù có nói như thế nào thì hấn cũng không trả lời nhưng ông vẫn muốn hỏi han tình hình sức khỏe của hấn.

- Con không sao. Chú đừng như vậy. Đừng buồn vì con. - Hấn nắm lấy đôi bàn tay của Yen.

- Con đang nói với ta sao. - Yen ngạc nhiên nói. Có bao giờ ông hỏi mà hấn trả lời đâu. Nhiều lần thì hấn cũng trả lời một hai câu cho có lệ vậy thôi. Vậy mà hôm nay, hấn nói những ba câu một lần, lại còn nói rất nhẹ nhàng không một chút lạnh lùng. Hấn làm sao vậy?

- Chú bệnh à. Chú đang hỏi con thì tất nhiên con phải trả lời chú rồi. - Hấn cười cười nhìn Yen.

- Con đang cười sao ? - Yen nhìn hấn lại sốc tập hai. Rốt cuộc là cái quái gì đang diễn ra thế này. Biểu hiện của hấn như vậy không khỏi khiến mọi người lo lắng. Thà là hấn cứ lạnh lùng, ngang tàng, hống hách đi còn đỡ làm mọi người lo hơn là như thế này.

- Không lẽ lúc trước con là người không cười, không nói chuyện hay sao mà từ lúc con dậy đến giờ mọi người lại có những cử chỉ kỳ lạ như vậy ? - Hấn nghi ngờ nhìn Yen rồi quay sang nhìn từng người một.

- Thăng bé từ lúc tỉnh dậy đến giờ rất là lạ. Mà hãy kiểm tra dùm tao đi. - Baba hấn từ ngoài cửa lên tiếng. Ánh mắt của ông không dấu nổi sự lo lắng.

- Được rồi. - Yen đứng lên rồi bắt đầu kiểm tra xem tình hình của hấn. Sau một lúc kiểm tra và làm xét nghiệm. Yen đi đến gặp mọi người, ánh mắt của ông có chút buồn bã. Thấy Yen từ xa đi lại. Tất cả mọi người vội chạy lại hỏi thăm tình hình của hấn.

- Rốt cuộc là thăng nhóc bị sao vậy ? - Baba hấn nắm lấy cánh tay Yen hỏi.

- Lúc trước tao đã nói là sẽ để lại triệu chứng đúng không ? - Yen không dám nhìn thẳng vào mắt baba hấn.

- Ủ, có chuyện gì sao ? - Baba hấn nhìn Yen nghi ngờ.

- Thăng nhóc bị chứng mất trí nhớ tạm thời. Đó là triệu chứng của ca phẫu thuật. - Yen cúi đầu, lo lắng baba hấn sẽ bị sốc. Và như những gì Yen đã đoán, baba hấn khụy xuống nền bệnh viện lạnh ngắt. Ánh mắt ông hoảng sợ. Moon sẽ mất trí sao... Không thể nào như vậy được.

- Sao lại có thể như thế được. Rõ ràng lúc này Moon còn nhớ rất rõ từng người mà. - Gia Long chạy đến đỡ baba hấn rồi hỏi.

- Ta cũng không biết. Nhưng ta suy đoán rằng, những kí ức về 10 năm trước và một năm trở lại đây. Moon sẽ không nhớ gì. Cũng đồng nghĩa với việc, Moon sẽ quên rằng mẹ mình đã chết. - Yen ôn tồn giải thích với người hiểu.

- Nếu như vậy thì Moon sẽ quên mất mình đang hận baba. - Nguyên Nguyên suy đoán.

- Và Moon cũng sẽ không lạnh lùng, tàn nhẫn giống như lúc trước nữa. - Gia Long bổ sung cho trọn vẹn câu nói của Nguyên Nguyên.

- Như vậy thì đúng rồi. Biểu hiện của nhóc Moon rất kỳ lạ. Thì ra khi không nhớ ra cái chết của mẹ và Thiên My thì Moon sẽ vui vẻ và cười nói nhiều như vậy. Tất cả cũng tại ta mà Moon không thể sống vui vẻ như những đứa trẻ khác. - Baba hẳn tự trách mình. Tất cả đều là lỗi tại ông.

- Baba đừng nói như vậy. Chính baba là người đã đưa Moon đến với thế giới này mà. - Gia Long an ủi baba hẳn.

Không khí rơi vào im lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ của riêng mình. Nó vừa ở phòng bệnh của mình đi lại thì nghe thấy hết mọi chuyện. Nếu bác Yen nói như vậy thì Moon đã quên nó sao. Chắc là như vậy rồi. Vì lúc Moon tỉnh lại còn hỏi nó là ai mà. Thật là nực cười. Nó thì chờ đợi tình yêu của hẳn còn hẳn thì lại quên mất nó là ai. Đúng là cuộc sống không lường trước điều gì.

Cánh cửa phòng bệnh của hẳn được mở ra, nó bước nhẹ từng bước đến bên hẳn. Hẳn đang nằm ngủ nên không biết là nó vào. Đôi mắt hẳn nhắm nghiền thật yên bình. Đôi môi đỏ mọng nhìn rất đẹp. Ngay cả khi hẳn ngủ, cái vẻ cao cao tại thượng của một vị thiếu gia giàu có vẫn không bị che mất. Nhìn hẳn thật đẹp biết bao. Vẻ đẹp của một thiên thần.

Khẽ đưa bàn tay của mình lên trên khuôn mặt nó. Nó cảm nhận được từng làn da mịn màng như tơ trên tay nó. Mặt nó đỏ ửng lên. Nó đang làm gì thế này. Không biết từ lúc nào nó trở thành một con người háo sắc như vậy.

Hẳn khẽ cựa quậy, nó vội vàng rút bàn tay mình lại. Hẳn mở mắt ra, đập vào mắt hẳn là đôi mắt màu tím than của nó. Mắt nó thật giống mắt hẳn. Ánh mắt có gì đó rất buồn. Một ánh mắt màu tím u buồn. Hẳn từ từ ngồi dậy. Thấy hẳn đang gượng mình ngồi dậy thì nó vội đến đỡ lấy hẳn. Hẳn không hề hất nó ra. (Bởi vì hẳn không bao giờ cho ai đụng vào người mình ngoài mẹ và Thiên My). Nó bỏ chiếc gối cho hẳn dựa lên.

Sau khi cả hai đã yên vị. Hẳn nhìn chăm chăm vào nó như để nhớ ra điều gì đó. Đầu óc hẳn quay cuồng khi hẳn tập trung suy nghĩ. Hẳn khẽ đưa tay lên ôm lấy đầu. Đầu hẳn đau quá. Chuyện quái gì xảy ra thế này.

- Cậu không sao chứ ? Cậu đau đầu à ? - Nó thấy hẳn nhăn mặt đau đớn thì vội chạy đến bên cạnh hẳn mà hỏi.

Hẳn nhìn nó, hẳn đưa tay kéo nó lại gần hẳn hơn. Bây giờ hai khuôn mặt đã gần nhau. Chỉ còn khoảng 3cm nữa thì mắt chạm mắt, môi chạm môi rồi. Hẳn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nó. Nó hoảng sợ vội đẩy hẳn ra rồi đi lại ghế salon và yên vị ở đó.

- Cô là người yêu của tôi sao ? - Nó vừa ngồi xuống nghe câu nói của hẳn thì vội vàng đứng bật dậy.

- Gì ? - Cô hỏi lại như để chắc chắn tai mình không nghe nhầm.

- Tôi không hỏi lại lần thứ hai. - Hẳn nhắm mắt lại. Sao mất trí nhớ rồi mà hẳn vẫn đáng ghét thế nhỉ. Nếu không phải hẳn đang bệnh thì có lẽ nó sẽ bay đến cho hẳn một cước mắt. - Trả lời đi. - Hẳn ra lệnh khi không nghe nó nói gì.

- Ồ... à... Không phải. Tôi là ô sin của anh. - Nó ngập ngừng nói.

- Vậy sao ? Cô yêu tôi ? - Hẳn lại hỏi tiếp. Dường như câu hỏi xoáy trúng tim đen của nó nên nó cúi gằm mặt xuống. Lâu lâu lại liếc xem thái độ của hẳn.

- Nói mau. - Hẳn hét lên. Sao bệnh mà còn sức hét thế nhỉ. Nó liếc hẳn một cái chấy mặt và tất nhiên cái liếc này hẳn sẽ không thấy được.

- Tất nhiên là không rồi. - Nó dối lòng, không dám nhìn thẳng vào mắt hẳn.

- Thật ? - Hẳn nghi ngờ.

- Ồ... Thì có thích chút chút. - Nó thú nhận. (t/g:Chị này nói cho thật...Chút chút cái gì, phải nói là yêu nhiều nhiều chứ...)

- Hahahaha... - Hẳn cười một tràng dài làm mặt nó còn đỏ hơn cả trái trái cà chua.

- Cái tên đáng ghét này. Bà ột phát bây giờ. - Nó thì thâm với chính mình. Ánh mắt nó nhìn hấn. Hấn đang cười sao. Nhìn hấn thật là đẹp. Phải chỉ lúc nào hấn cũng cười vui vẻ như vậy thì tốt biết mấy.

- Nói gì đó ? - Hấn ngừng cười, làm mặt lạnh hù dọa nó.

- Ô... có nói gì đâu... Hjhj... - Nó cười giảng hòa. Thật là muốn cho tên này một đấm mắt. Không ngờ khi hấn không nhớ gì lại có thể vô tư nói chuyện đến như vậy. Không còn cái vỏ bọc lạnh lùng như thường ngày nữa. Thay vào đó là một mặt trăng tỏa sáng, biết cười.

Không khí cứ duy trì như vậy cho đến tối. Từ những lúc hấn chọc cho nó thẹn thùng đến những lúc hấn hờn dỗi khiến nó dễ muốn chết luôn. Từ ngoài cửa, tất cả mọi người nhìn cặp điên điên khùng khùng này mà ngạc nhiên. Mới ngày hôm qua, họ còn thấy chàng trai thì đang hôn mê bất tỉnh còn cô gái thì chỉ biết ngồi bên cạnh chàng trai mà khóc, không ngờ hôm nay lại có thể đùa giỡn vui vẻ như vậy.

- Đúng là tình yêu có thể làm nên tất cả. - Một bà cụ đi ngang qua khẽ thì thầm.

Mặt trời xuống núi nhường chỗ cho ánh trăng và vì sao tỏa sáng. Trăng lên cao, soi sáng xuống trần gian. Phải chăng trăng đang tìm kiếm vị thủ lĩnh của mình ?

Bên cạnh ánh trăng, ngôi sao to và sáng nhất kia là gì ? Ngôi sao kia ở bên cạnh trăng càng tỏa sáng hơn. Trăng và sao. Hai thứ luôn luôn đi với nhau. Nếu trăng không xuất hiện thì cũng chẳng có vì sao nào tỏa sáng.

Nó đứng bên cửa sổ ngắm ánh trăng kia. Rồi lâu lâu lại liếc qua hấn, người đang ngồi nhìn chăm chăm vào nó. Nó nhìn hấn khó hiểu. Bộ mặt nó có dính gì sao mà hấn cứ nhìn mãi vậy?

- Làm gì nhìn tôi dữ thế ? - Nó lại gần hấn rồi hỏi.

- Hihi... Nhìn cô để nhớ ra cô là ai. - Hấn vòng tay, ngênh ngang nói.

- Bó tay. - Nó lắc đầu, đưa hai tay ra trước mặt rồi vất chéo tay lại.

Hấn không nói gì chỉ lảng lạng cười nhẹ một cái rồi lấy chiếc laptop ở chiếc kệ bên cạnh ra bấm bấm gì đó. Nó khó hiểu nhìn theo hấn. Mới nãy còn cười nói vui vẻ sao giờ nhìn mặt hấn căng thẳng thế nhỉ. Hấn lạnh lùng nhìn chăm chăm vào máy tính. Không khí cứ căng thẳng như vậy cho đến khi baba hấn và mọi người bước vào.

- Con sao rồi Moon ? - Baba hấn quan tâm hỏi.

- Con không sao đâu. Baba đừng lo. - Hấn bỏ máy tính qua một bên rồi nhìn baba hấn trả lời.

- Mà đang làm gì vậy ? - Nguyên Nguyên hất mặt về phía chiếc laptop.

- Thiên My là ai ? - Hấn không trả lời câu hỏi của Nguyên Nguyên.

Hấn thực sự không biết Thiên My là ai. Chỉ là lúc nãy hấn mở laptop lên tự nhiên thấy hình ảnh của một cô gái nào đó rất xinh đẹp. Đẹp như một thiên thần. Và cũng trong những giấc mơ khi hấn ngủ, hấn đều mơ thấy hình ảnh cô gái đó nhưng hấn thực sự không biết đó là ai và tại sao lại xuất hiện trong giấc mơ của hấn. Lúc đầu hấn cứ nghĩ đó là nó nên mới hỏi nó có phải là người yêu hấn không nhưng nó đã nói nó chỉ là ô sin mà thôi.

- À... Thiên My là... - Nguyên Nguyên ấp a ập úng. Cậu thực không biết trả lời như thế nào nữa.

- À... Chỉ là một người bạn mà thôi. - Khôi giải vây cho Nguyên Nguyên.

- Bọn mày quen người đó không ? - Hấn nhìn mọi người như để tìm kiếm ra sự thật.

- Tất nhiên là có rồi. Đó là một cô bạn mà chúng ta quen khi ở bên Mĩ thôi. Mà tại sao mày lại hỏi người đó ? - Gia Long thắc mắc.

- Tao thấy hình cô ấy ở trong máy tính. - Hấn hất mặt về chiếc máy tính.

- Ủ, thôi... Đừng nói về chuyện đó nữa. Mày cảm thấy như thế nào rồi ? - Nguyên Nguyên đổi chủ đề.

Nguyên Nguyên sợ khi nói thêm về Thiên My thì hẳn sẽ lại hỏi nhiều hơn. Baba đã dặn không được nói quá nhiều và mẹ hẳn và Thiên My nếu không ông sợ hẳn sẽ nhớ lại quá khứ đau buồn trước đây. Ông sợ hẳn sẽ lại hận ông khi biết được cái chết của mẹ hẳn là do ông đã gián tiếp gây ra. Ông sợ lắm cái cảm giác hẳn nhìn ông bằng con mắt khinh bỉ. Phải chăng đó là hình phạt dành cho ông khi ông đã làm cho hẳn phải đau khổ ?

- Hihi... Tao không chết đâu mà sợ. - Hẳn cười nhẹ làm không khí nhẹ hẳn.

- Mà mẹ đâu rồi baba ? Sao không đến thăm con ? Con nhớ mẹ lắm. - Hẳn nói tiếp. Ánh mắt hẳn lộ rõ nét buồn tủi. Không hiểu sao khi nhắc đến mẹ hẳn lại có cảm giác gì đó rất là mất mát. Như mất một thứ gì đó quan trọng lắm.

Câu hỏi của hẳn lại một lần nữa làm ọi người đứng tim. Không khí vừa dịu đi thì lại bị hẳn làm cho căng thẳng hơn. Không ai dám nhìn xem thái độ của hẳn. Nó thì cúi gầm mặt xuống.

- À... Mẹ... Mẹ... Con đang đi công tác ở bên Mĩ. Ta không báo ẹ là con phải nhập viện. Ta sợ mẹ con lại lo lắng mà lâm bệnh. - Baba hẳn viện cớ.

Hẳn nói là hẳn nhớ mẹ sao ? Tất cả cũng là lỗi tại ông. Chính ông đã cướp đi cái thứ mà hầu hết đứa trẻ nào cũng có. Chính ông đã khiến ột đứa trẻ 7 tuổi mất đi tình yêu của một người mẹ mà đáng lý ra đứa trẻ đó phải thật hạnh phúc chứ không như bây giờ. Chính ông đã biến hẳn thành một con người lạnh lùng tàn nhẫn như bây giờ. Giá như thời gian có thể quay ngược trở lại thì ông sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa và giá như ông không ngu ngốc như ngày hôm đó thì hẳn đã không trở nên như vậy và giá như... Hứ... Cuộc sống của ông chỉ gắn liền với hai từ giá như....

- Khi nào thì mẹ về vậy ạ ? Con muốn gặp mẹ. - Hẳn nhìn baba hẳn như để hy vọng một điều gì đó, rằng baba sẽ nói là “Baba sẽ gọi mẹ con về liền” hoặc “Hôm nay mẹ sẽ vào thăm con” nhưng tất cả chỉ là suy nghĩ của hẳn.

- Ta cũng không biết nữa. Chắc là sẽ một khoảng thời gian dài nữa mẹ mới về. - Baba hẳn buồn buồn nói.

Ánh mắt hẳn sụp xuống khi nghe câu trả lời của baba. Hy vọng của hẳn cũng sẽ vẫn mãi mãi là hy vọng. Hẳn thật rất buồn. Mới xa mẹ mấy ngày thôi mà hẳn đã cảm thấy nhớ như vậy rồi (hẳn đang mất trí nhớ nên hẳn nghĩ rằng mẹ mới đi công tác được mấy hôm trước khi hẳn vào đây) nếu mẹ đi mãi mãi thì hẳn sẽ ra sao đây. Hẳn không dám nghĩ đến điều đó nữa. Hẳn trùm mền kín mít khiến mọi người ngơ ngác. Hẳn bị làm sao vậy ?

—END CHAPTER 13—

14. Chương 14: Vương Thiên Minh - Giọng Ca Của Mặt Trời.

Chương 14: Vương Thiên Minh - Giọng ca của mặt trời.

Cốc...Cốc...Cốc...

Tiếng gõ cửa cứ mãi vang lên mà không có ý định dừng lại.Một mõi vì bị làm phiền,Thiên Minh hét vọng ra.

- Chuyện gì vậy?-Chất giọng mang chút cáu gắt khiến người đứng ngoài cửa giật mình mà vội trả lời.

- Thưa thiếu gia,cậu Hoàng đến nói có chuyện muốn gặp thiếu gia gấp.-Cô hầu khấn trương trả lời.

- Anh Hoàng à?-Thiên Minh hỏi như để chắc chắn rằng mình không nghe lầm.

- Vâng thưa cậu.-Sau câu nói của cô hầu,Thiên Minh vội bật người dậy và lập tức chạy vào nhà vệ sinh với tốc độ tên lửa.

Sau 10' làm VSCN,Thiên Minh bước ra trong bộ áo quần đơn giản.Với chiếc áo phông trắng nhẹ nhàng kết hợp thêm chiếc quần Jeans phá cách khiến anh trở nên bụi bặm hơn.Anh bước thẳng xuống đại sảnh nơi người tên Hoàng đang ngồi chờ.Thấy Thiên Minh,Hoàng vội quay người lại rồi hỏi:

- Sao bây giờ mới xuống.- Giọng Hoàng trầm trầm.Anh đứng lên đi về phía

Thiên Minh,anh nhìn Minh với ánh mắt không cảm xúc.Bây giờ,các cô hầu trong nhà mới có cơ hội để ý vóc dáng của Hoàng.Anh cao,cao hơn Minh.Làn da trắng hồng mịn màng,đôi mắt đen láy,mái tóc vàng hoe hoe.Khuôn mặt anh cũng đẹp như Minh nhưng anh có phần lãng tử hơn,còn Minh trong khá bụi bặm nhưng sự bụi bặm đó lại là nét cuốn hút người khác phái.Thái độ của Hoàng khiến Minh hơi lạnh xương sống,anh vội lên tiếng phân minh.

- Tại hôm quá casting muộn quá nên hôm nay Minh dậy hơi muộn.

- Tạm tha cho cậu.

- Hôm nay có việc gì sao?

- À,anh đến đây thông báo lịch làm việc ngày hôm nay.Có lẽ hôm nay cậu phải nghỉ học rồi.

- Lịch dày lắm à?-Nghe đến công việc ngày hôm nay,Thiên Minh uể oải hẳn ra.Bây giờ thì anh mới thực sự hiểu được cái cảm giác của một minh tinh thực thụ.

- Không dày lắm đâu.Hết ngày thôi à.Hahahaha....-Hoàng cười.

- Thôi,anh nói nhanh đi.-Thiên Minh buồn ra mặt.

- 6h30' - 8h45': Quay quảng cáo.

8h45'- 10h: Chuẩn bị cho đợt ra album mới.

10h - 13h30': Quay phim.

13h30' - 16h : Chụp hình cho báo.

16h - 18h : Thu âm.

18h - 19h : Luyện tập vũ đạo.

19h - 21h : Tham gia chương trình 'Stars of the Year'.Chương trình này khá quan trọng nên phải chuẩn bị thật cẩn thận.Nhiều đấy thôi.- Đọc xong lịch,Hoàng chốt một câu làm Thiên Minh xém té.

- Chắc Minh chết.Anh xếp qua ngày khác được không.Hôm nay Minh muốn nghỉ.Hôm qua Minh đã mệt lắm rồi.-Thiên Minh lười nhác.

- Không được.Những công việc này hôm nay mà không làm thì sẽ không kịp tiến trình như dự tính.Thôi,lên thay đồ đi.Anh chở đi ăn sáng rồi còn đến chỗ làm.

Hoàng nhìn Thiên Minh mà cảm thấy xót.Mới 17 tuổi đầu mà đã phải bước vào cái ngành giải trí đầy nguy hiểm này rồi.Tội thì tội thật đấy.Nhưng Thiên Minh đã bước vào ngành này thì phải chịu như vậy thôi.Ai bảo anh hot quá làm gì chứ.

Sau khi đã thay quần áo xong,anh bước lên xe rồi cùng Hoàng đi ăn sáng và bắt đầu công việc.Đi tới đâu,người người đều vây quanh anh kín mít mặc dù anh đã đội mũ và đeo kính.Công việc khiến anh mệt cả người.Sau khi quay xong quảng cáo,anh lại phải chạy đi chuẩn bị cho album.Khuôn mặt anh đầy mồ hôi,mặc dù rất mệt nhưng khi thấy fan và phóng viên,anh đều phải nhoén miệng lên mà cố gắng nặn ra một nụ cười đúng nghĩa.Nụ cười này,anh đã phải đứng trước gương hàng giờ để có được.Nụ cười giả tạo.

Khác với không khí ồn ào tấp nập đó.Nơi đây đầu mùi thuốc sát trùng,màu trắng bao trùm cả căn phòng.Hắn mệt mỏi dựa người vào thành giường.Khuôn mặt hần hẩn lại đau đớn.Nó ngồi bên cạnh cũng khiếp sợ.

Sau khi chít thuốc xong, ý ta bước ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hấn và nó. Không khí u ám hấn lên. Nó nhìn hấn chăm chăm. Cảm nhận đang có ánh mắt nào đó nhìn mình, hấn lên tiếng.

- Nhìn gì?

- Ai...ai nhìn cậu.- Nghe hấn hỏi, nó áp úng quay mặt đi chỗ khác vì ngượng.

- Thích tôi sao?- Lần này thì nó trợn tròn cả hai mắt lên. Nó bàng hoàng trả lời.

- Cậu thì có gì mà thích. Làm giống mình có giá lắm.

- Tốt....Đừng nên thích tôi. Đây là lời cảnh báo đầu tiên cho cô.- Nói xong, hấn nằm xuống rồi đi vào giấc ngủ. Còn nó, không hiểu sao khi nghe lời cảnh báo của hấn lại cảm thấy buồn. Đúng rồi, nó...không nên yêu hấn thì hơn.

Thiên Minh mệt mỏi dựa người vào ghế, đôi mắt anh khép hờ. Mái tóc che đi một hàng lông mày rậm. Nhìn anh thật huyền bí nhưng cũng không kém phần quyến rũ. Hoàng nhìn anh khẽ lắc đầu rồi lại lay người anh.

- Thiên Minh, dậy đi. Chúng ta tiếp tục làm việc. Máy quay đã sửa xong rồi.

- Nhanh vậy sao?- Thiên Minh nhăn trán.

- Cậu ngủ được 5' rồi còn gì.- Hoàng nhìn đồng hồ.

Thiên Minh đứng dậy, anh đi đến chỗ ekip và tiếp tục chuẩn bị cho album mới.

Cuối cùng thì công việc cũng đã xong. Thiên Minh lại phải lên xe để đi đến nơi khác. Bây giờ anh mới thực sự biết được cảm giác không có giờ nghỉ là như thế nào.

Ở một nơi khác, Nhi đang trong giấc mộng đẹp thì từ đâu, một tiếng kêu khiến Nhi tỉnh mộng hấn. Dụi dụi mắt, Nhi hỏi.

- Chuyện gì vậy?

- Thừa tiểu thư, chủ tịch và phu nhân đã trở về.- Cô hầu nhẹ nhàng.

- Gì?- Nhi như không tin vào tai mình.

- Hai người muốn gặp cô ạ.- Cô người hầu kiên nhẫn trả lời.

- Được rồi. Cô xuống trước đi. Tôi xuống sau.- Nói xong, chưa kịp để cô hầu trả lời

thì Nhi đã bay vào toilet làm VSCN và chuẩn bị để đón papa và mama đại nhân.

Ở dưới đại sảnh, hai trung niên, một cậu bé đang ngồi chờ. Cả hai vừa nói chuyện, lâu lâu lại liếc lên cầu thang như để chờ ai đó. Còn cậu bé chừng 6,7 tuổi gì đó thì đang ngồi lướt lướt ipad. Đó không ai khác là papa, mama đại nhân và cậu em đại quý của Nhi.

Chờ mãi không thấy cô chị yêu quý của mình xuống, cậu bé kia quăng ipad qua một bên rồi đứng lên và nói với baba và mama.

- Con lên kêu chị Kan đây. Chị ấy lâu quá đi mất. Đúng là con gái.

Sau khi nói xong câu nói đó, cậu bé kia hoảng hốt khi nhận được cái lườm đi kèm theo lời nói ngọc ngà của chị mình.

- Key....Lâu ngày không gặp mà cưng đã biết cách nói xấu sau lưng người khác rồi đấy. Chị đây khâm phục.

- Oh....Làm gì có. Em nói xấu trước mặt chị đấy chứ làm gì có sau lưng.- Key cười.

- Võ môn của cưng khá đấy.

- Chị quá khen rồi. Em đâu sao dám so với chị.- Key nhìn Nhi với ánh mắt thách thức.

- Cái thẳng này....Chị thua cưng rồi đó.- Nhi cười. Nụ cười hiếm hoi.

- Hai người chúng ta chắc bị tàng hình rồi nhỉ.-Người phụ nữ trung niên đứng lên rồi nói khi bị hai thiên thần nhỏ của mình bơ đẹp.
 - Mama người nói gì kì vậy.Con nhớ người muốn chết luôn rồi đây này.-Nhi nũng nịu rồi chạy đến ôm lấy người phụ nữ đó.
 - Vậy còn ta thì sao?Con không nhớ ta chứ gì?-Người đàn ông ngồi một bên vờ giận dỗi.
 - Làm gì có.Con cũng nhớ baba đại nhân nữa.-Nhi nói rồi đi qua ngồi cạnh baba mình.
 - Để ta nhìn con xem nào.Con gái ta đã lớn và xinh đẹp thế này rồi à.- Ông Jane cười nhìn Nhi từ trên xuống dưới rồi nhận xét.
 - Tất nhiên là phải đẹp rồi.Con gái của Diana này mà.-Mama Nhi bắt đầu tự sướng.
- Phải công nhận bà Diana rất đẹp.Bà mang một nét đẹp cao sang,quý phái.Làm da trắng hồng mịn màng như thiếu nữ đôi mươi.Đôi mắt đen láy,trong veo.Chiếc mũi khá cao,đôi môi mọng đỏ.Trên người diện thêm chiếc váy màu trắng thuần khiết.Bà như một nữ thần.
- Đến lượt con bị bơ.-Key giận dỗi.
 - Hahaha....Con trai ta đang giận đấy à?- Ông Jane cười sảng khoái.
 - Con đường đường là một nam nhi đại trượng phu.Việc gì phải giận dỗi vì những việc cón con đó.-Key vòng tay rồi ngả người dựa ra ghế sofa.
 - Ê...Có phải là Key của chị không đấy.-Nhi cười đều.
 - Vâng....Không em thì ai.
 - Hai đứa thôi đi.Bây giờ cả nhà chúng ta sẽ đi ăn rồi còn đi chơi nữa chứ.-Bà

Diana cười nhìn hai đứa con của mình.Hai đứa này lúc nào cũng sử dụng võ mồm.Nói vậy thôi chứ cả hai yêu thương nhau lắm.Và đó là cách để thể hiện tình yêu của mình cho đối phương.

- Ok papa và mama đại nhân.-Nhi và Key đồng thanh.

Sau khi đã bàn bạc xong địa điểm để đi chơi.Cả nhà bốn người cùng nhau tươi cười đi ra xe rồi phóng đi mất.Ngồi trên xe,Nhi cảm thấy rất hạnh phúc.Dường như chỉ cần như vậy thì mọi mệt mỏi của cô đều tan biến.Chỉ khi ở bên họ Nhi mới bớt đau khổ và lột bỏ được lớp mặt nạ mang tên “lạnh lùng”.Cô cười rất nhiều.Đây đúng là thứ cô cần.

Sau một ngày làm việc đầy mệt mỏi,cuối cùng,Thiên Minh có thể ngồi nghỉ ngơi được một chút khi họ đang trang điểm cho anh để chuẩn bị cho chương trình ‘Stars Of The Year’ ,một chương trình khá quan trọng.Nó sẽ là một bậc thang giúp anh bước lên một bậc mới.

Trong khi anh đang chuẩn bị thì MC lên và giới thiệu chương trình.Vì chương trình khá quan trọng nên có rất nhiều ca sĩ,diễn viên và giới chuyên gia nổi tiếng đến tham dự.Lần lượt từng ca sĩ lên biểu diễn tiết mục của mình với hy vọng mình sẽ nhận được chiếc cúp bằng kim cương đó.

Sau tiết mục của cô ca sĩ nổi tiếng Kỳ Phương là đến tiết mục của Thiên Minh.Khi nghe MC giới thiệu đến tên anh,khán giả cùng với fan hâm mộ của anh liền lần lượt vỗ tay và cùng hét lên ba chữ ‘Vương Thiên Minh’.Anh bước lên sân khấu trong bộ đồ vest đầy lãng tử.Từng nốt nhạc được cất lên,cả khán phòng im lặng không có một tiếng động nào.Giọng hát trầm trầm của Thiên Minh như xé tan đi bầu không khí yên lặng đó.

Bao nhiêu đêm anh luôn trông mong một người là em đó

Khi cô đơn anh luôn nghĩ đến một người là em đó

Có biết bao đại khờ

Có biết bao đợi chờ

Riêng anh tưởng mình đang trong mơ.

Và anh như thêm ngu ngơ vẫn vợ từ ngày mà em tới
Em mang cho anh bao yêu thương và một cuộc sống mới
Cứ lớn thêm từng ngày
Cứ vẫn vương từng ngày
Những giây phút ta gần bên nhau.
Này em...niềm hạnh phúc trong anh là được nắm đôi tay nhỏ bé...của em
Hãy giữ mãi nụ cười ấy nhé.
Và ngàn lời yêu trong anh như tia nắng mai
Đang chờ đợi một ngày nào bình minh tới
Là khi em hé môi cười
Bao giây phút tuyệt vời
Mang ánh sáng cho tâm hồn anh
Một điều nguyện ước là dù ngày mai cách xa
Tình yêu đó sẽ vẫn mãi trong tim ta
Một bài hát dành tặng chẳng nói lên tất cả
Nhưng anh hứa...sẽ mãi hát vang câu ca.
Hứa sẽ mãi luôn quan tâm bên em
Dù bao sóng gió vòng tay ấy luôn dành chọn
Cho em...
Người đầu yêu...

Sau bài hát đầy vui tươi của Thiên Minh, không khí vui nhộn hẳn lên. Từng tiếng reo hò cổ vũ vang khắp cả khán phòng. Thiên Minh từ từ đi vào trong. Những ánh mắt vẫn không ngừng dõi theo anh cho đến khi anh khuất sau màn sân khấu.

Những tiết mục khác lại được tiếp tục. Sau khi tất cả các tiết mục của các ca sĩ đã kết thúc, MC lại lên bắt đầu công bố kết quả của cuộc thi và trao giải cho ca sĩ có đủ bốn tiêu chí:

1. Hát Hay.
2. Ngoại hình tốt.
3. Được khán giả yêu thích.
4. Khả năng vũ đạo chuẩn.

Lần lượt 30 ca sĩ bước ra. Phía ban giám khảo khá đau đầu vì chỉ có 10 giải mà tới 30 ca sĩ.

- Trên tay tôi là kết quả của cuộc thi. Bây giờ tôi sẽ công bố kết quả ai sẽ là Stars Of The Year. - Giọng MC đều đều. - Đầu tiên là giải siêu vũ đạo dành cho ca sĩ Luân Phong. Thứ hai là giải Khán giả bình chọn nhiều nhất dành cho Thiên Minh. Thứ ba là giải ca sĩ có tiềm năng dành cho Bảo Ny. Thứ bốn là giải ca sĩ có tố chất dành cho Ngọc Hân. Thứ 5 là giải ca sĩ có ngoại hình tốt nhất dành cho Khang Linh. Thứ 6 là giải ca sĩ ít scandal nhất dành cho Phương Cyrey. Thứ 7 là giải ca sĩ có đầu tư nhất dành cho Vương Oanh. Xin mời các idol bước lên phải trước để nhận giải. - MC tiếp lời.

Thiên Minh bước lên phía trước. Khán giả hò reo lên. Hai chữ Thiên Minh vang lên khắp cả khán đài. Những fan quá cuồng thì vội chạy lên trên sân khấu rồi tặng hoa cho idol của mình. Thiên Minh ôm trên tay hàng chục bó hoa rồi chạy nhanh vào trong phòng trang điểm. Những ca sĩ khác nhìn Thiên Minh mà ganh tỵ. Họ phải công nhận, hiện giờ, Thiên Minh đang là ca sĩ hot nhất V-pod.

- Vâng, tiếp đến, tôi sẽ công bố quán quân, quý quân và á quân của Stars Of The Year năm nay. Trước khi công bố ai sẽ là quán quân, tôi sẽ công bố giải thưởng dành cho quán quân. Quán quân sẽ nhận được 1 000 000 000 Đ và đi kèm là một chiếc cúp bằng đá thủy tinh, một huân chương kỉ niệm, một vé đi lưu diễn tại Singapore, một năm làm đại diện cho nhãn hàng nước hoa của tổng công ty DiAmoNs và một chuyến du lịch tại Astraylia.

- Á quân là nam ca sĩ Duy Vương. Quý quân là nữ ca sĩ Kỳ Phương và Quán quân của Stars Of The Year năm nay sẽ là nam ca sĩ.... Vương Thiên Minh. Xin mời cả ba idol lên nhận giải.

Lần lượt cả ba ca sĩ lên nhận giải thưởng của mình trong sự reo hò của khán giả. Sau khi nhận giải thưởng xong, Thiên Minh vội chạy đến lấy chiếc micrô trên tay MC rồi nói:

- 1 000 000 000 này tôi xin gửi đến cô nhi viện Thiên Thần. Nơi cư ngụ của những trẻ không nơi nương tựa. Xin ban tổ chức gửi đến cô nhi viện Thiên Thần rằng: “Rym VM”.

Nghe xong lời nói của Thiên Minh, tất cả các khán giả có mặt tại khán phòng đều hết sức sửng sốt. Đây không phải là một số tiền nhỏ. Nó không nhỏ với mọi người nhưng nhỏ với Thiên Minh. Nói xong, Thiên Minh bước ra khỏi trung tâm rồi đi thẳng ra cổng. Không hiểu sao, vừa mới bước ra cổng đã thấy một đám fan đứng chờ sẵn.

Trong vòng vây của fan, Thiên Minh cố gắng nở một nụ cười thật tươi. Hôm nay, anh thực sự đã rất mệt mỏi. Quản lý và bảo vệ vội giải vây cho Thiên Minh. Anh vội vàng bước lên xe rồi cho tài xế chạy gấp. Trước khi chiếc xe rời khỏi, Thiên Minh khẽ bật cười vì câu nói của fan.

- Vương Thiên Minh, giọng ca của mặt trời.

Hôm nay, anh đã thực sự chói lóa như ánh mặt trời.

—————END CHAPTER 14—————

15. Chương 15: Đừng Làm Trái Lời Tao.

Chương 15: Đừng làm trái lời tao.

Reng...Reng...Reng...

Tiếng chuông báo thức kêu lên in ỏi. Bị tiếng kêu kia làm cho thức giấc, hấn với tay đến tắt chiếc báo thức rồi nhìn sang nó đang nằm trên chiếc ghế sofa và say giấc.

Sau 5' chăm chú nhìn nó, hấn vội lên tiếng:

- Này, dậy đi.

-...

- Dậy đi chứ.-Mãi không thấy nó nhúc nhích, hấn lại kêu lên.

Nó nghe thấy tiếng kêu của hấn thì vội bật dậy chạy đến ngay giường hấn rồi nhìn một lượt từ trên xuống dưới bằng ánh mắt dò xét sau đó nó phàn một câu khiến hấn trợn tròn mắt.

- Mớ ngủ à.

- Điện...Cô mớ ngủ thì có.-Hấn liếc nó một cái cháy mặt.

- Thế cậu kêu tôi làm gì?

- Tôi muốn ra ngoài đi dạo. Suốt ngày cứ nằm trong này ngọt ngào quá.-Hấn vươn vai.

- Gì? Ra ngoài à? Không được đâu. Chủ tịch không cho cậu ra ngoài đâu.-Mặt nó biến sắc.

- Mặc kệ. Tôi muốn ra ngoài.-Nói rồi hấn thô bạo rút sợi dây chuyền nước ra rồi bước xuống giường.

Nó hốt hoảng vội chạy đến ngăn cản hắn nhưng vô ích,hắn cực mạnh.Hắn mặc dù đang bệnh nhưng vẫn khỏe hơn nó gấp 10 lần.Nó đành chịu thua cái tính ngang bướng của hắn mà dìu hắn đi ra khuôn viên của bệnh viện.

Bước ra ngoài khuôn viên,hắn hít thở một hơi thật sâu rồi bước đi trước,nó lủi thủi theo sau.Nhìn những đứa bé vui đùa trong khuôn viên,hắn khẽ mỉm cười.Lâu lắm rồi hắn mới được cười một cách sảng khoái như thế này.

Nó đưa mắt liếc hắn thì bất gặp thấy nụ cười hạnh phúc của hắn.Không hiểu sao,khi nhìn thấy nụ cười đó,tim nó lại đập rộn ràng.Nó cảm nhận được sự ấm áp đã dần trở lại trong con người hắn.

- Anh đẹp trai ơi,lại đây chơi cùng bọn em đi.-Hắn đang đi thì đột nhiên,một cậu bé khoảng chừng 5,6 tuổi chạy đến nắm lấy bàn tay của hắn rồi kéo đi.Hắn ngạc nhiên vừa đi vừa nhìn cậu nhóc.

Cậu nhóc kéo hắn đến chỗ một đám trẻ đang tụ tập.Nhìn thấy hắn,đám trẻ chạy đến bao quanh hắn rồi nói.

- Anh đẹp trai thật đấy.-Cô bé to nhất trong đám trẻ nói.

- Lại cao nữa.-Cô bé khác thêm vào.

- Em thích anh mất rồi.-Một cậu nhóc chạy đến ôm chầm lấy hắn.

Hắn chỉ biết cười rồi vòng tay ôm lấy cậu bé.

- Mấy nhóc cũng rất xinh trai đẹp gái mà.-Hắn vuốt má từng đứa rồi nói.

- Anh đẹp trai tên gì vậy?-Cậu bé lúc nãy kéo tay hắn hỏi.

- Anh tên Phi,ba mẹ gọi anh là Moon.-Hắn giới thiệu.-Còn nhóc tên gì?Nhóc gan nhỉ! Dám kéo tay anh đi.Không sợ anh đánh sao?-Hắn tiếp lời.

- Em tên Phúc là em trai của chị này,tên Ân.-Phúc nói rồi chỉ tay qua bên cô bé lớn nhất đám.- Anh sẽ đánh em sao?-Phúc thấp thỏm lo sợ,nhìn hắn với ánh mắt cảnh giác.

- Hahaha...Nhóc nghĩ sao?-Nhìn điệu bộ và khuôn mặt cảnh giác của Phúc,hắn phì cười.

- Em nghĩ anh sẽ không đánh em.-Thu hồi bộ mặt kia lại,Phúc tự tin nói.

- Tại sao?

- Vì em rất ngoan,lại còn xinh trai nữa.

- Nhóc tự tin vậy.

- Không phải lúc nãy anh bảo bọn em là ai cũng xinh trai và đẹp gái sao.Quân tử nói rồi không được rút lời.Mẹ đã dạy em như vậy.

- Nhóc không tồi nhỉ.

- Tất nhiên rồi.-Phúc hất mặt lên.-Thôi, mình đi chơi đi anh.-Phúc nói tiếp.

Cả bọn chạy vào lấy trái bóng rồi vào cuộc chơi.Hắn cũng không ngoại lệ.Cả đám cứ chạy đi chạy lại toát hết cả mồ hôi.

Ánh nắng chiều rọi lên mái tóc màu tím than của hắn làm hắn trở nên mờ ảo hơn,khuôn mặt đầy mồ hôi khiến người khác say mê.Nó từ xa đứng nhìn hắn chơi như một đứa trẻ,hắn dường như đã vứt bỏ được lớp vỏ lạnh lùng bên ngoài.Hắn giờ đây thật ấm áp,lại còn biết đùa giỡn với đám trẻ kia.Từng câu từng chữ hắn nói ra khiến người khác ấm lòng.

- Nè,vào đây uống nước đi.-Nó kêu tất cả vào.

- Nước gì vậy?-Hắn nghi ngờ.

- Yên tâm,cái này là của nội cậu đem đến.Không có độc đâu mà lo.Mà nếu có độc ý thì cậu chết thôi.-Nó cười rồi quang chai nước cam lên người hắn.

- Tôi không uống cái này.Đưa tôi cà phê đen.-Nói rồi hấn quăng chai nước cam về phía nó.
- Không được,cậu đang bệnh,không được uống cà phê.Rất có hại cho sức khỏe.-Nó trợn mắt lên nói.
- Mặc kệ.Đưa đây cho tôi.-Hấn cứng đầu.
- Không được.Mẹ em nói,uống cà phê rất hại.Sẽ nổi mụn.Da mặt anh đẹp như vậy nếu nổi mụn thì khó coi lắm đó.-Phúc đưa tay vuốt vuốt má của hấn rồi nói.
- Nhóc láu cá thật.Ok,để nhóc khỏi thất vọng,anh vẫn uống cà phê.Hahaha...-Hấn nói rồi nhìn khuôn mặt biến sắc của Phúc mà phì cười.-Ok...Ok,nh uống nước cam là được chứ gì.-Hấn cười giăng hòa khi thấy mặt Phúc càng ngày càng đỏ bừng lên.

Cả đám lại ngồi tán gẫu rồi hòa nhau chêu chọc hấn và Phúc,vậy là từ nay,hấn có thêm một huynh đệ tốt rồi.Phúc rất cá tính,hấn thực rất thích cậu bé này.

Kinh...Kong...

Tiếng chuông cửa vang lên,từ trong căn biệt thự màu trắng,một cô hầu bước ra.

- Xin hỏi anh tìm ai?-Cô hầu cúi chào rồi lịch sự hỏi.
- Tôi đến tìm thiếu gia Thiên Minh.-Một người đàn ông mặc đồ đen nói.
- Cho hỏi anh là gì của thiếu gia nhà chúng tôi?
- Tôi được lệnh chủ tịch Vương đến đón thiếu gia về nhà.
- Vâng,vậy mời anh vào nhà.

Bước vào trong căn biệt thự,tên vệ sĩ tưởng tượng như đang đứng trong cái tủ lạnh.Không khí trong căn biệt thự thật u ám.Thiên Minh từ trên lầu bước xuống,nhìn thấy tên vệ sĩ thì vờ hỏi.

- Có chuyện gì sao?
- Thưa thiếu gia.Chủ tịch cho gọi người về nhà.-Tên vệ sĩ kính cẩn cúi đầu nói.
- Được rồi,đi thôi.

Nói xong,Thiên Minh bước đi trước,tên vệ sĩ đi sau.Bước lên trên con siêu xe mà lòng Thiên Minh cảm thấy bất an.Anh biết lần này trở về nhà chắc chắn sẽ có kết cục như thế nào.Chỉ trong thoáng chốc,nỗi lo sợ của anh ngày một tăng lên khi con xe dừng lại trước cổng biệt thự Thiên Vương.

Bước xuống xe,Thiên Minh được hai tên vệ sĩ hộ tống vào nhà.Thấy Thiên Minh,di Phương nhìn anh với ánh mắt đau lòng.

- Con về rồi sao.Sao con trông hốc hác quá vậy.Có phải con không quen với không khí ở Việt Nam không.Ta lo cho con quá đi mất.- Di Phương nói một mạch,không để cho Thiên Minh nói nửa lời.
- Con không sao đâu dì.Con vẫn ổn.-Thiên Minh cười nhẹ.
- Thôi,con màu vào trong phòng riêng đi.Chủ tịch và phu nhân đang đợi con ở bên trong.
- Vâng.-Nói rồi,Thiên Minh bước vào trong.

Cánh cửa phòng được mở ra,bà Vương vội đưa mắt nhìn về phía cửa.Đứa con trai tội nghiệp của bà lần này thì chỉ có nước chết.Bà vội đứng dậy rồi đi đến ôm chầm lấy Thiên Minh.

- Con khỏe không?Ta nhớ con lắm.
- Con không sao.-Gỡ người bà Vương ra khỏi người mình,Thiên Minh lãnh đạm nói rồi đi đến ngồi đối diện ông Vương.

Không rời mắt khỏi tờ báo,ông Vương lên tiếng.

- Sao,vui chứ.
- Miễn là về Việt Nam,con tất nhiên vui.-Thiên Minh không ngần ngại mà đáp trả câu hỏi của ông.

- Không sợ sao?-Ông Vương vẫn không bỏ tờ báo xuống nói.
- Tất nhiên là sợ.Rất sợ là đằng khác.
- Vậy sao còn dám vác mặt về đây?
- Là ba muốn như vậy mà.
- Thôi,hai người có thể nói chuyện tử tế được không.Ông hỏi thăm con trước đi đã.-Bà Vương đi đến ngồi cạnh Thiên Minh rồi nói.- Con gây quá.-Nhìn Thiên Minh,bà Vương xót cả lòng.
- Biết hậu quả chứ.-Ông Vương không thềm đếm xỉa đến lời của bà Vương.Ông bỏ tờ báo xuống,mặt đối mặt với Thiên Minh rồi nói.Gọng nói của ông lạnh như tảng băng ngàn năm.
- Con tất nhiên biết.-Bất chợt,bị ánh mắt của ông Vương nhìn thẳng vào mắt mình,tâm trí Thiên Minh hơi hoảng loạn.
- Vậy thì đi thôi.-Nói rồi,ông Vương bước ra khỏi phòng cùng với một đám vệ sĩ.

Thiên Minh và ông Vương đứng đối diện nhau,hai ánh mắt đều tỏa ra hàn khí lạnh đến thấu xương.Khẽ cười đểu một cái,ông Vương lên tiếng:

- Sao?Mày có biết kết cục của việc làm trái lời tao chứ?Tao đã nói là mày đừng bao giờ phản bội tao nếu không,mày cũng như bông hoa này.-Ông Vương nhìn Thiên Minh khinh bỉ,ông cầm bông hoa mặt trời và nắm chặt lại.Từng cánh hoa rơi xuống mặt đất và bị chân của ông Vương giẫm nát.
- Mày cũng giống bông hoa này mà thôi.Chỉ biết quay về phía mặt trời,có bao giờ mày nghĩ mày sẽ quay mặt về phía tao chưa.Mày nghĩ nếu mày không giết người,bàn tay mày không nhuộm máu người thì mày sẽ xứng với con bé sao?Mày sai rồi con ạ.Từ cái ngày mày chào đời thì mày đã giết chết một người rồi đó con.Tốt nhất nên đi theo tao.Mày sẽ có được mọi thứ.-Ông Vương tiếp lời.Bàn tay ông bóp chặt chiếc cầm của Thiên Minh làm hằn lên những vết đỏ.
- Ông im đi.Có bao giờ ông coi tôi là con chưa?Có bao giờ ông ôm tôi chưa?Có bao giờ ông cười với tôi một lần chưa?Có bao giờ ông kêu tôi hai chữ “Thiên Minh” chưa? Hừ,...Ông nói muốn tốt cho tôi,vậy tốt chỗ nào ông nói đi.Tôi chỉ cần một người ba yêu thương tôi.Tôi không muốn làm một sát thủ chỉ chuyên đi giết người.Xin lỗi,nhưng tôi không làm được.TÔI...KHÔNG...LÀM...ĐƯỢC...ông hiểu chưa.-Thiên Minh nhìn ông với ánh mắt đầy đau khổ.Đúng,ông chưa bao giờ coi anh là con.
- Mày câm miệng.Mày có tư cách sao?Tốt nhất mày đừng làm trái lời tao.Tao đã cảnh cáo mày rồi.Nếu muốn sống yên ổn thì hãy làm tốt chức trách của một người con.-Nói rồi,ông Vương phẩy tay ra lệnh cho đám vệ sĩ và bước thẳng vào trong nhà.

Được lệnh của ông,đám vệ sĩ vội cúi đầu xin lỗi Thiên Minh và xông vào.Cuộc chiến hỗn loạn bắt đầu.Một mình Thiên Minh phải chiến đấu với 30 tên vệ sĩ cao to của ông Vương.Đánh,đấm rồi đạp.Thiên Minh dần dần kiệt sức đi.Sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn,huống hồ gì anh còn bị....Thiên Minh mệt mỏi ngã xuống mặt đất.Đám vệ sĩ vẫn không ngừng tay cho đến khi,ông Vương bước ra.Ông cầm khẩu súng đến chĩa trước mặt Thiên Minh rồi nói:

- Không sử dụng được thì đành phải phá bỏ vậy.

Thiên Minh nhìn vào ông Vương với đôi mắt to hết cỡ.Không lẽ ông định giết anh.Anh khẽ cười nhạt nhẽo một cái rồi từ từ khép đôi mắt của mình lại.Có lẽ đã đến lúc anh phải buông tay tất cả mọi thứ.Lời hứa với Ken,anh sẽ mãi mãi không thực hiện được.

- Ken,anh xin lỗi.-Anh thì thầm.

Giây phút anh ngất đi,có tiếng của anh đó kêu lên rồi chạy đến ôm chầm lấy người anh và nói.

- Vương Thiên Minh,tỉnh lại đi.

Khuôn mặt rất quen thuộc,anh mệt mỏi chìm vào giấc mộng.Ông Vương nhìn thấy cô gái đó thì hốt hoảng bỏ súng xuống rồi chạy đến bên cạnh cô gái và nói:

- Thiên My,sao con lại về đây.Không phải con đang học sao?

- Nếu con không về kịp lúc thì ba sẽ giết Thiên Minh phải không.Tại sao ba lại có thể làm như vậy?Thiên Minh là con trai của ba mà.-Thiên My - chị gái của Minh bức xúc hét lên.

- Có những chuyện con không biết và cũng không nên biết.-Nói xong,ông Vương đi thẳng vào trong nhà.

Bà Vương chỉ biết đứng nhìn con trai đau khổ.Từng giọt nước mắt của bà rơi xuống.Bà thật có lỗi với Thiên Minh.

—END CHAPTER 15—

~Giới Thiệu Nhân Vật

~Vương Thiên My 17 tuổi,là chị gái của Minh.

- Tính tình:Dễ thương,vui vẻ,hay cười,rất thương Minh.

- Gia thế:Con gái cưng của ông Vương Thiên Lâm - Một mafia khét tiếng.

- Ngoại hình: Xinh đẹp,đôi mắt to và đen láy.Có một cặp lún đồng tiền khá dễ thương.

- Rất giỏi võ,là sát thủ hạng A.

16. Chương 16: Bí Mật Trong Bóng Tối.

Chương 16: Bí mật trong bóng tối.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua tấm kính cửa sổ mà đi thẳng đến mặt ai đó.Khẽ lấy tay đưa lên để che thứ ánh sáng kia nhưng,bàn tay đã bị ai đó đè lên.Thiên Minh mệt mỏi ngồi dậy thì nhìn thấy một hình dáng quen thuộc đang kê đầu lên tay mình mà say giấc.Anh lay lay người cô gái đó rồi kêu.

- Nè,ai vậy?

Bị người khác làm phiền,cô gái đồ nhắm mắt rồi ngồi thẳng dậy.Nhìn thấy em trai mình đang nhìn với cặp mắt ngạc nhiên thì cô khẽ cười và nói:

- Ngạc nhiên không?Chị về với em đây.

- Sao chị lại về đây.Em nhớ chị chết đi được.-Nói rồi,Thiên Minh ôm chầm lấy cô chị yêu quý của mình.Thiên My cũng ôm lấy Thiên Minh.

- Chị về khi nào đây?Không phải là hôm qua...-Thiên Minh bỏ chị ra rồi hỏi.

- Ừ,hôm qua chính là chị.-Nghĩ đến chuyện baba mình đòi giết Thiên Minh thì ánh mắt cô chùng xuống.

- Chị thấy hết sao?-Thiên Minh lo lắng.

- Không,chị chỉ đến đúng lúc baba chuẩn bị bắn em.-Thiên My cười nhẹ.

- Ừ.-Nói xong,Thiên Minh đứng lên chuẩn bị đi đâu đó thì bị Thiên My ngăn lại hỏi.

- Em đi đâu vậy?

- Em có chuyện cần gặp ba.

- Em không được đi.Nằm đây nghỉ ngơi cho chị.Em muốn chết lắm sao.Sao lúc ba chuẩn bị bắn em em không chạy đi.Em muốn chị lo cho em đến chết à.Còn nữa,em bị điên hay sao mà lại về nhà.Em còn không hiểu tính ba à.Chị cảnh cáo em,nếu mà còn như vậy một lần nữa thì...Xẹt.-Thiên My tuôn một trào cho đến câu cuối thì cô lấy tay cắt ngang cổ để ám chỉ.

Thiên Minh ngồi nhìn chị tự biên tự diễn thì phì cười.Chị cậu dễ thương thật.Thấy Thiên Minh cười,cô tức giận không thèm nói chuyện với anh.Có lẽ cách này đã có hiệu quả khi Thiên Minh vội chạy đến chỗ chị ngồi và nói:

- Sorry,em biết lỗi rồi.Chị hai đại nhân tha thứ cho em.-Thiên Minh đỡ giọng cún con ra bnois với My khiến My bật cười,cô nói:

- Tha cho em lần này.Thôi,em nghỉ ngơi đi.Chuyện của ba cứ để chị lo.Em đói không?Chị xuống nhà làm một ít đồ ăn cho em ăn nhé.-Nói rồi,Thiên My đặt Thiên Minh nằm xuống trên giường và đi ra ngoài.

Thiên Minh mệt mỏi chồm mền lại.Anh thật sự rất mệt.Nãy giờ chỉ giả vờ cười nói để chị Thiên My khỏi lo lắng thôi.Đang miên man trong dòng suy nghĩ của mình thì anh nghe tiếng cửa mở.Không thể nào là Thiên My được vì cô mới ra ngoài.Vậy thì là ai?Anh cố gắng im lặng,không gây ra bất kì tiếng động gì.

Người đó đi lại ôm lấy anh rồi khẽ nói:

- Mẹ xin lỗi.-Người đó không ai khác là bà Vương,mẹ của anh.

Nói xong,bà Vương bước ra ngoài và đóng cửa lại.Lúc này,Thiên Minh mới khẽ thì thầm:

- Mẹ không có lỗi.

Chạy nhanh ra gara,Thiên My chọn ỉnh một con Lykan Hypersport màu trắng rồi chạy nhanh đến tổng công ty Thiên Vương.Dừng lại trước cổng công ty,Thiên My nhẹ nhàng bước xuống.Thấy hìn bóng quen thuộc,đám bảo vệ vội chạy đến rồi cúi chào cô và nói:

- Tiểu thư đến đây có việc gì ạ?

- Tôi đến tìm ba tôi.Ông ấy có ở đây không?- Lấy tay tháo chiếc kính đen ra,Thiên My cất giọng hỏi.

- Thưa tiểu thư,chủ tịch đang ở trên phòng làm việc.Có cần tôi đưa tiểu thư lên không ạ?-Bảo vệ kính trọng hỏi han.

- Không cần,tôi tự lên.-Nói xong,Thiên My đẩy cửa rồi bước đi trong hàng trăm con mắt của nhân viên.

Lên tới phòng chủ tịch,thấy My,cô thư kí vội chạy đến ngăn chặn và hỏi:

- Cho hỏi cô là ai?Có hẹn trước với chủ tịch không?-Cô thư kí cúi đầu khẽ hỏi.Vì cô là thư kí mới của ông Vương nên không biết đến sự có mặt của Thiên My và Thiên Minh.

- Cô tránh ra.-Vì quá vội,Thiên My đẩy cô thư kí té ngã rồi đi thẳng vào phòng làm việc của ông Vương.Cô thư kí hốt hoảng vội đứng dậy đuổi theo Thiên My để ngăn chặn cô.

Nghe tiếng mở cửa,ông Vương không thềm ngẩng mặt lên mà nói:

- Thư kí Trần,tôi đã dặn cô là không cho ai đến làm phiền mà.-Lời nói vừa dứt thì ông đã nghe thấy có tiếng đáp trả mình.

- Là con.Xin lỗi vì đã làm phiền ba nhưng con có chuyện cần nói.

Nghe thấy giọng nói thân quen,ông Vương ngược mặt lên thì thấy cô.Ông nói:

- Con muốn hỏi chuyện gì?

Thiên My không trả lời.Cô ái ngại nhìn về phía cô thư kí đang chôn chân ở cửa.Thấy Thiên My nhìn mình,cô thư kí hốt hoảng,sợ hãi mà đi ra ngoài.Cô không thể ngờ người ngồi ở đó lại là Vương Thiên My,sát thủ hạng A,con gái của ông Vương.

Thấy cô thư kí đã ra ngoài,Thiên My nhìn ông Vương với ánh mắt lạnh lẽo và nói:

- Hết con rồi đến Thiên Minh chứ gì?

- Ta chỉ là không muốn Rym yếu đuối.-Ông vương không dám nhìn thẳng vào mắt Thiên My mà nói.

Nhìn biểu hiện của ông,Thiên My nhếch mép một cái rồi nói tiếp.

- Chuyện hôm qua là thế nào?

- Con muốn biết về vấn đề gì?Là lý do hay Thiên Minh?

- Cả hai.-Cô lạnh lùng trả lời.

- Được,hôm nay,ta sẽ cho con biết rõ mọi thứ.Chuyện là.....Còn hiểu rồi chứ.
- Không,không thể nào.Con không tin.Là ba nói dối.Con không tin,không bao giờ tin ba.- Cô liên tiếp phủ nhận.Thực sự chuyện này không thể nào chấp nhận được.Đó là một cú sốc rất lớn đối với cô.
- Con không tin ta cũng được.Nhưng đó là sự thật.Tin hay không thì tùy con.Bây giờ ta có việc.Con về đi.-Nói xong,ông Vương lên bàn làm việc.

Thiên My bàng hoàng đứng dậy rồi đi ra ngoài.Bước chân của cô nặng trĩu.Lê từng bước ra xe,Thiên My khởi động xe và chạy mất hút.Cô bây giờ thực sự không biết đi về nơi nào.Cô sợ về nhà lại sẽ thấy Thiên Minh,cô phải làm sao đây?

Dừng lại trước bar RP,Thiên My đẩy cửa bước vào.Cô kiếm một chiếc bàn xa nhất để tránh sự chú ý của mọi người.Người phục vụ bưng rượu ra.Cô cầm lấy và uống một hơi khiến phục vụ hoảng hốt ngăn cản.

- Tiểu thư,xin cô dừng lại.Rượu này rất mạnh.Cô uống vào sẽ say đấy.
- Mặc tôi,đi đi.-Thiên My xua đuổi.
- Nhưng...-Phục vụ dẫn đo.
- Nhưng nhì gì.Biến.-Thiên My đã thấm hơi men của rượu nên hơi gắt.
- Vâng.-Nói rồi,tên phục vụ chạy mất hút.

Thiên My lại tiếp tục cầm ly rượu lên và uống.Một lát sau,Tên phục vụ lúc nãy bước ra,sau lưng là 5 thằng con trai cực kỳ đẹp.Tên phục vụ đi đến chỗ Thiên My và chỉ vào cô nói:

- Là cô gái này thư quản lí.
- Được rồi,làm tốt lắm.Đi làm việc đi.-Năm chàng đó không ai khác là 5R.

Rin bước đến ngồi bên cạnh Thiên My,anh giắt phang ly rượu đang trên tay cô và đặt xuống bàn.

Đột nhiên bị một thằng con trai làm phiền,Thiên My tức giận nhìn chằm chằm vào Rin rồi quát:

- Anh điên à.Mau trả rượu cho tôi.
- Cô tốt nhất nên ngừng lại.Cô say rồi.Về nhà đi.-Nói rồi,Rin phẩy tay kêu tên phục vụ đến rồi dặn dò.-Đưa cô ta về nhà.

Lời nói vừa dứt,Thiên My tức giận hét lên.

- Tôi có say hay không liên quan đến anh sao?Mà anh là ai?Là gì của tôi mà lên tiếng?Anh biến ngay cho tôi.-Nói xong,Thiên My lấy ly rượu lên và tiếp tục uống mà không thèm để ý đến Rin.
- Cô có dừng lại hay không.Xin tự giới thiệu với cô.Tôi là quản lý của bar này và tôi không hy vọng có một trường hợp say rượu nào xảy ra ở đây.Vì vậy,xin cô để cho chúng tôi làm ăn.-Rin tức giận.
- Quản lí à,được,vậy cùng tôi uống đi,tôi đang rất muốn quây đây.-Nói rồi,Thiên My rót một ly rượu khác và mời Rin nhưng...

Xoảng...Cốc rượu trên tay Thiên My bị Rin quăng xuống nhà và vỡ tan tành.Bỗng nhiên,Rin bế Thiên My trên vai mình rồi đi ra ngoài trước con mắt ngạc nhiên của mọi người và sự giãy dụa của My.Ra khỏi bar,Thiên My tức giận hét lên.

- Bỏ tôi xuống.Anh đang làm cái quái gì vậy.
- Cô tốt nhất nên ngoan ngoãn đi.-Nói xong,Rin ném mạnh Thiên My vào trong xe rồi lên xe và chạy mất hút.Ở trên xe,Thiên My không ngừng la hét khiến Rin thắng xe lại gấp.Rin quay qua nhìn My với ánh mắt đe dọa và nói:
- Nếu cô còn không im lặng thì tôi sẽ...-Rin bỏ dở câu nói.Trên môi anh là nụ cười đầy ma mị.
- Thì sao?Anh sẽ làm gì tôi?-Nhìn thấy nụ cười đen tối của Rin,Thiên My lo sợ hỏi.
- Không biết.-Nói xong,Rin lại tiếp tục chạy xe.

- Dừng lại,tôi nói anh dừng lại ngay.-Thiên My vẫn không ngừng giãy dụa.

Sức chịu đựng của Rin cũng có giới hạn,Rin tức giận thắng xe lại rồi quay qua Thiên My và...Mắt chạm mắt,môi chạm môi.Thiên My mở to hai con mắt ra hết cỡ trong khi Rin thì đang từ từ cảm nhận mùi vị của nụ hôn.

Trong đầu My bây giờ chỉ có duy nhất một ý nghĩ đó là đẩy Rin ra nhưng dường như người cô không còn một chút sức lực nào nữa.Sau một lúc day dưa với môi cô,Rin cũng chịu rời bỏ.Anh nở một nụ cười đều.Nhìn anh thật cuốn hút.

Thiên My bây giờ mới khôi phục lại được lí trí sau nụ hôn của Rin.Mắt cô đỏ bừng lên.Cô tức giận cho Rin một bạt tai rồi mở cửa xe và chạy nhanh ra ngoài.Rin mỉm cười nhìn theo rồi khẽ nói:

- Cô thú vị thật.

Nói xong,Rin khởi động xe và chạy mất hút.

Cốc...cốc...cốc...

Ba tiếng gõ cửa khô khốc vang lên.Từ trong một căn phòng tối đen,một giọng nói phát ra.

- Vào đi.

Được lệnh,người gõ cửa đi vào rồi lại chiếc ghế đối diện bàn làm việc và ngồi xuống.Trong không khí im ắng không một tiếng động,giọng nói lạnh lùng kia một lần nữa lại vang lên.

- Có chuyện gì sao?

- Anh đã tìm ra được một chút manh mối.-Người kia trả lời.Ánh trăng phát sáng,rọi đến khuôn mặt hoàn mỹ của người đó.Đôi mắt to tròn cùng đôi môi mọng đỏ khiến người khác say mê.Người đó không ai xa lạ mà là Khánh Hưng_Người trợ thủ đắc lực của hắn.

- Anh nói có manh mối là sao?Tìm được người rồi à?-Mặc dù không thấy biểu hiện của người kia nhưng Hưng chắc chắn,người đó đang rất căng thẳng.

- Anh đã tìm ra một số chứng cứ để có thể chứng minh lên vụ án kia.-Hưng lãnh đạm nói.Đôi mắt Hưng phát ra một tia sáng lạ thường.Anh rất đẹp.

- Anh đưa hững thứ đó về căn cứ kiểm tra xem.Có gì thì liên lạc sau.Anh nhớ phải cẩn thận bước đi của mình.Không chừng lại có người đang theo dõi chúng ta.-Người kia nói,khẽ kéo chiếc mũ che đi nửa khuôn mặt trên.

- Em nói vậy là sao?Em đang ám chỉ ai?Không lẽ là...-Hưng ngắt quãng.

- Em chỉ nghi ngờ thôi,không dám chắc.Thôi, em phải đi đây.Tránh sự chú ý của mọi người.

- Ừ,em đi cẩn thận.

Nói xong,người kia đi ra khỏi cửa.Anh giống như một hồn ma,thoảng cái đã không còn thấy bóng dáng kia đâu.Hưng cũng khẽ rung mình một cái rồi bước lên xe và phóng đi.

Trong màn đêm tĩnh mịch,một con siêu xe phóng như bay trên đường và dừng lại trước cổng bệnh viện M...

—————END CHAPTER 16—————

17. Chương 17: Bí Mật Trong Bóng Tối 2.

Bóng tối_Kẻ thống trị màn đêm,bóng tối bao trùm khắp cả căn phòng,mùi vị chết chóc lan tỏa nồng nặc.Trên chiếc bàn làm việc,một bóng dáng nào đó đang bấm bấm chiếc máy tính,khuôn mặt của anh đã được che đi

- Chuyện thế nào?-Hắn kiệm lời.Thoáng chốc,khuôn mặt nhanh lại thể hiện sự lo lắng tột độ.

- ...

- Tốt,càng nhanh càng tốt.-Mặt hắn giãn ra.Thở dài một cái rồi tắt điện thoại.

Cánh cửa đột nhiên mở ra,ngoài cửa,Khôi và Long đi vào.Thấy hắn đang ngồi trên ghế sa lon,hai chàng đi đến ngồi ghế đối diện,nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới rồi nói:

- Khá ổn nhĩ.-Khôi kiệm lời.

- Tất nhiên.-Hắn cười nhẹ.

- Mà muốn về nhà không.Để tao sắp xếp,còn phải đi học nữa chứ.Mày nghĩ lâu quá rồi đấy.- Gia Long nhìn hắn nói.

- Không,tao chưa muốn về.Tao thấy còn khá chóng mặt.Khi nào muốn.Tao sẽ về.-Hắn vội vàng lắc đầu.

Khôi và Long ngạc nhiên đến tột độ.Không phải lúc trước hắn ghét hai từ “bệnh viện” lắm sao?Hắn thực sự đã thay đổi rồi sao? Thấy hai chàng nhìn mình chằm chằm,hắn trợn tròn mắt lên nhìn lại hai chàng.Sáu con mắt cứ thế nhìn nhau.

- Bộ tao lạ lắm sao nhìn dữ vậy?-Hắn hỏi.

- Không.Thôi bọn tao có việc phải về trước.Ngày mai tao lại vào.-Gia Long thu lại ánh mắt của mình rồi nói.

- Ủ,mà Nguyên Nguyên đâu?-Hắn nhìn một lượt không thấy bóng dáng Nguyên đâu.Hắn vội hỏi.

- Nguyên Nguyên về Mĩ giải quyết công việc rồi.Vài ngày nữa nó sẽ trở về.Thôi,bọn tao về trước.-Nói xong,Gia Long và Khôi đi mất hút.

Cánh cửa một lần nữa được đẩy ra,nó từ ngoài bước vào.Trên tay là một giỏ trái cây.Đặt giỏ trái cây trên bàn,nó đi đến bên cạnh giường hắn rồi ngồi xuống.

- Cậu sao rồi?Khỏe rồi chứ?- Nó hỏi nhẹ.

- Không sao.- Hắn trả lời.

Nó không nói gì,lẳng lặng nhìn biểu hiện trên gương mặt hắn.Còn hắn,hắn trầm tư suy nghĩ một cái gì đó.Ở một nơi xa xôi nào đó,vẫn có một người chờ đợi một người quay trở về.

—————END CHAPTER 17—————

~GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

~1. Trịnh Minh Huân,bạn thừa nhỏ của hắn.Nhưng vì một số lý do khiến ca hai hiểu lầm và Huân mất tích cho đến bây giờ.

- Tính tình: Thăng thấn,vui vẻ nhưng cũng rất lạnh lùng.

- Ngoại hình: Cực kỳ đẹp trai,khuôn mặt nam tính,...

- Gia thế: Con trai thứ của chủ tịch tập đoàn Trịnh Gia.

- Rất giỏi võ,sử dụng được tất cả vũ khí.

2.Trịnh Minh Huy,anh trai của Huân.Huân và Huy bất đồng quan niệm,Huy rất hận Huân.Còn lý do...

- Ngoại hình: Cũng đẹp trai,nhưng không có vẻ đẹp nam tính như Huân mà là vẻ đẹp hoang dã của rừng xanh,...

- Gia thế: Con trai trưởng của chủ tịch tập đoàn Trịnh Gia.

- Cũng giỏi võ,chỉ sử dụng được súng.

Chương này hơi nhạt nhẽo một tý,mong mọi người thông cảm.Hy vọng mn góp ý ình để mình có thêm ý chí viết nhanh hơn....Tks all

18. Chương 18: Trở Về Nhà

Trong bệnh viện M,hắn ngồi tựa vai vào thành giường bấm bấm gì đó trong điện thoại rồi lại trầm ngâm suy nghĩ.Nó ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt với những biểu hiện mà nó cho là đáng yêu đó bằng ánh mắt khó hiểu.

Một lúc sau,hắn vứt chiếc điện thoại qua một bên,ánh mắt hắn lên một tia chán ghét,nhưng chỉ trong phút chốc,hắn vội thu lại ánh mắt của mình vì thấy nó đang nhìn vào mình.

- Hôm nay là thứ mấy?-Hắn hỏi.Nó như người ở trên trời bị câu nói của hắn kéo về thực tại.Nó vội trả lời.

- Hôm nay là ngày thứ bảy.

- Ở học viện có họt động gì không?-Hắn lại hỏi.

- À,ngày mai có cuộc họp ở trường,ai cũng phải có mặt.-Nó đột nhiên nhớ ra nhiệm vụ cao cả này.Ngày hôm qua,Gia Long đã nhờ nó nói với hắn vậy mà nó quên bống đi.

Hắn không nói gì,lặng lẽ di chuyển ánh mắt của mình ra ngoài cửa sổ,nơi có khu vườn hoa hồng trắng.Hắn nhìn từng cánh vật với ánh mắt u buồn,đôi mắt đã đẹp nay lại càng đẹp hơn.Bỗng nhiên,hắn rút sợi dây chuyền nước ra rồi đứng phách dậy và bước thẳng ra ngoài.Nó ngạc nhiên nhìn theo bóng dáng hắn rồi vội vã chạy theo.

Hắn đi ra khỏi cổng bệnh viện và bước lên con siêu xe đã được chuẩn bị sẵn rồi chạy mất hút.Nó ngơ ngác,vội bắt chiếc taxi gần đó rồi chạy theo chiếc xe của hắn.Ngồi trong xe,nó hồi hộp lo lắng cho sức khỏe của hắn.Bệnh tình của hắn cũng chưa khỏi hẳn mà.Rút chiếc điện thoại trong túi ra,nó vội bấm số điện thoại của Khôi và gọi.

- “Alô.”-Giọng nói lạnh lùng của Khôi vang lên khiến nó run nhẹ.

- Cậu mau mau qua đây.Moon đang chạy xe đi đâu đấy.-Nó run run,vừa lo vừa giận.

- “Tại sao?”- Khôi kiếm lời.Trong lời nói có mang theo âm hưởng lo lắng.

- Tôi cũng không biết nữa.Tôi nói với cậu ấy chuyện học viện ngày mai tổ chức cuộc họp rồi cậu ấy chạy mất tiêu.-Nó sợ hãi trả lời.Khôi đáng sợ thật.

- “Đang ở đâu?”-Khôi hỏi.

- Đường XYZ.- Nó nhìn lên tấm biển quảng cáo mà nói.

- “Được rồi”

Sau câu nói của Khôi,nó chỉ còn nghe được tiếng tút tút dài dằng dặc.Nó sợ hãi bật khóc khi không thấy chiếc xe của hắn đâu nữa.Vậy là nó đã mất dấu.Giờ chỉ còn trông chờ vào Khôi.

Còn Khôi,anh vội chạy nhanh ra ngoài nhà xe trong ánh mắt tò mò của học sinh trong trường.Cậu khởi động xe rồi phóng như bay trên đường.Đến con đường mà nó nói,Khôi giảm vận tốc rồi tìm con xe của hắn nhưng vô ích.Khôi mệt mỏi chạy xe về nhà hắn thì thấy hắn đang ngồi trên sofa và vô tư ăn bỏng ngô rồi xe phim trong sự tức giận của Khôi.Khôi đi đến ngồi bên cạnh hắn,nhìn hắn với ánh mắt nảy lửa.

Cảm nhận được ám khí đang bao quanh mình,hắn lạnh xương sống.Nhìn qua tảng băng ngàn năm đang gồ bên cạnh mình,hắn gượng cười nhẹ một cái rồi nói:

- Chuyện gì mà mày nhìn tao ghê vậy?-Hắn giả ngu.

- Mày còn hỏi hử.Mày có biết tao đã phải bỏ học để đi kiếm mày không?Mày

biết tao kiếm mày mệt lắm không?-Khôi tức giận hét lên.Bao bức xúc kìm nén của cậu nảy giờ đều được bộc phát ra hết.

- Tao sorry.Tại tao có việc.-Hắn vỗ vỗ vai Khôi giảng hòa.

Lửa giận trong người Khôi cũng từ từ hạ dần.Cơn đói bụng ập đến.Đúng là từ sáng đến giờ,anh chưa có một cái gì bỏ vào bụng.Khẽ nhìn xung quanh nhà,không thấy một người giúp việc nào,Khôi hỏi:

- Giúp việc nhà mày đâu hết rồi?

- Không biết,tao mới về nhà mà.-Hắn trả lời.

Đột nhiên,mắt Khôi sáng lên,khẽ nhìn qua hộp bóng ngô trên tay hắn,anh giật phắt lấy rồi ăn vô tư.Hắn ngạc nhiên nhìn hộp bóng ngô biến mất không dấu vết,rồi lại nhìn qua tên thủ phạm đang vô tư soi mà không để ý đến hắn.

- Mày ngon nhỉ.- Hắn ghiền răng nghiến lợi nói.

- Tao tìm mày đói bụng gần chết,ngay cả hộp bóng ngô mà mày cũng tính toán à.-Khôi không rời mắt khỏi hộp bóng ngô mà nói.

- Ok,coi như tao bù ày vậy.-Hắn khẽ nói.

Nhìn Khôi ăn như bị bỏ đói lâu năm,hắn cười nhẹ một cái.Thật không ngờ lại có một ngày hắn nhìn thấy được Khôi vứt bỏ lớp vỏ lạnh lùng mà sống thật với chính mình như vậy.

Bất chợt,Khôi nhớ ra mình hình như đã bỏ quên một thứ gì đó.Nhớ đi nhớ lại và cuối cùng là:

- Mày gọi điện cho Uyên đi.Cô ấy lo ày lắm đó.- Khôi nhẹ giọng.

- Sao?Vậy là con nhỏ đó đi tìm tao à?Sao nãy giờ mày không nói.-Hắn hét lên.Vội vàng lấy chiếc điện thoại trong túi ra rồi gọi cho nó.

Thấy tên hắn hiển thị trên màn hình điện thoại,nó vui mừng bắt máy rồi hỏi tới tấp.

- Cậu sao rồi?Cậu đang ở đâu?Có biết tôi lo lắng không hả?-Nó hét qua điện thoại.

- Cô đang nói chuyện với ai đấy.Tôi không sao.Về nhà đi.Tôi đang ở nhà.

- Hihi...Sorry,được rồi,tôi về nhà ngay.-Nó cười giảng hòa rồi lên taxi và chạy nhanh về biệt thự.

Bước vào nhà,thấy hắn bình yên ngồi trên ghế cùng với Khôi,mọi lo lắng hoàn toàn biến mất.Nghe tiếng bước chân,hắn quay lại nhìn thì thấy nó đang nhìn mình,cười nhẹ một cái với nó rồi quay lại tiếp tục xem tivi.Nụ cười của hắn lọt vào mắt nó,khuôn mặt nó đỏ ửng lên.Vội vàng chạy vào trong để che dấu khuôn mặt đáng xấu hổ này.

- Nè,đi đâu đấy?-Hắn hỏi.

- Tôi vào bếp làm đồ ăn cho cậu.Bộ cậu không đói à.-Nó không quay mặt lại mà trả lời.

- Không,tôi không đói nhưng thằng Nic đói.Làm gì cho nó ăn đi.-Hắn nói rồi tiếp tục xem phim.

Còn nó thì đi thẳng vào phòng bếp.Sau 5' vật lộn với đống đồ ăn.Nó cuối cùng cũng làm ra được vài món cơ bản.Khẽ ra kêu cả hai vào,nó đi đến dọn các món ra trước mặt hai người.Khôi đang đói bụng nên ăn ngấu nghiến.Còn hắn,suốt cả buổi nó chỉ thấy hắn gấp được vài miếng.Ăn xong,hắn và Khôi có việc phải đi đâu đấy,còn nó thì về phòng để chuẩn bị cho cuộc họp ngày mai.

Trên con đường quốc lộ,một con siêu xe phóng như bay và dừng lại trước một tòa nhà lớn mang tên R.I.P.Khẽ lấy chiếc mặt nạ đeo vào,hắn và Khôi bước xuống xe.Cả hai đi vào trong tòa nhà và lên tầng cao nhất.Đứng trước chiếc cửa có ghi bằng hiệu "Leader".Đẩy cửa ra và bước vào,hắn ngồi lên chiếc ghế của mình,còn Khôi thì ngồi đối diện.

Lấy một tập hồ sơ màu đen,Khôi quăng lên trước mặt hắn.Lẳng lặng nhìn tập hồ sơ trước mặt,hắn lấy lên và mở ra.Bên trong là sơ yếu lý lịch của một người mang tên Nguyễn Hoàng Kỳ Nam.Chưa nhìn qua nội dung,hắn lại ném qua cho Khôi rồi nói:

- Đọc đi.

- Họ tên là Nguyễn Hoàng Kỳ Nam, 17 tuổi. Con trai của chủ tịch tập đoàn Nguyễn Kỳ. Hiện đang điều hành tổng công ty IslAnd ở Anh. Từ nhỏ đã sống với dì dưỡng. Ba là Nguyễn Kỳ Nguyên. Mẹ là Hoàng Phương Quyên. Thuộc gia tộc King-Queen. Nằm trong top 10 bảng xếp hạng quý tộc. Từng là hội trưởng hội học sinh của Moon.-Khôi tuôn một tràng.

- Hắn ta đang ở đâu?

- Anh.

- Được rồi, ra ngoài đi.

Nghe được lệnh của hắn, Khôi đứng dậy rồi bước thẳng ra ngoài. Khi đã nghe thấy tiếng đóng cửa, hắn cầm tập hồ sơ lên rồi khẽ lấy tay vuốt vuốt vào khuôn mặt của chàng trai tên Kỳ Nam rồi nói:

- Rất vui được gặp lại.

Trong bar tiếng nhạc sập sinh lúc nhanh lúc chậm, ở trong một góc tối, một cô gái bắt chéo chân rồi nhâm nhi ly rượu trên tay, điệu bộ thật tao nhã nhưng cũng rất cuốn hút. Từng cử chỉ của cô đều lọt vào trong mắt của một chàng trai đứng cách đó không xa. Chàng trai khẽ bước đến bên cạnh bàn của cô. Ngồi xuống bên cạnh cô, cầm lấy ly rượu của mình rồi cụng vào ly của cô. Cô hơi ngạc nhiên khi thấy hành động của anh và còn ngạc nhiên hơn khi thấy khuôn mặt hoàn mỹ của anh. Cô không ai khác mà là Thiên My, còn anh cũng không phải ai xa lạ mà là Rin.

- Sao lại là anh nữa? - Cô nhếch nhác mở miệng.

- Tại sao lại không phải là tôi. - Rin hỏi xoáy lại cô khiến cô hơi có tý chán ghét.

- Hứ, anh ở đây làm gì?

- Đây là bar của tôi. Tôi muốn ở đâu là quyền của tôi. - Rin đá đểu

- Vậy thì tùy anh, tôi đi. - Nói xong, Thiên My bước đi trước con mắt ngạc nhiên của Rin.

Giữ chặt lấy tay cô và níu lại, không ngờ lực kéo của anh quá mạnh khiến người cô ngồi lên trên đùi anh, cả người của cô đều tựa vào khuôn ngực rắn chắc của anh. Nửa ngày trời, cô mới phát hiện ra tình cảnh éo le của mình. Quay lại nhìn cái tên đã gây ra vụ việc này thì một lần nữa, do khoảng cách quá gần, khuôn mặt cô chạm vào mặt anh.

Mắt chạm mắt. môi chạm môi. Không thể nào, đây là second kiss của cô. Tại sao cả hai nụ hôn của cô mà tên này lại cướp mất vậy chứ. Cô vội vàng đẩy anh ra, giơ tay lên định cho anh một tát thì anh đột nhiên hiểu ý của cô liền bắt lấy tay cô lại rồi khẽ nói:

- Là cô hôn tôi đấy chứ. Tôi vô tội.

- Anh còn dám nói, nếu không phải anh kéo tôi thì đâu có ra nông nỗi này. -

Thiên My trút giận lên người Rin.

Cô bây giờ mới nhớ ra, mình đang ngồi trong lòng Rin. Cô vội vàng bỏ Rin ra rồi bước xuống nhưng đã bị cánh tay ai đó giữ lại.

- Anh vô sỉ. Mau bỏ tôi ra. - Thiên My gần như là hét lên.

- Tôi vô sỉ à? Cho cô nói lại. - Rin dùng ánh mắt đe dọa nhìn Thiên My.

- Tôi nói là anh vô sỉ. Dù anh có bắt tôi nói lại cả ngàn vạn lần vẫn vậy thôi. -

Câu nói của Thiên My vừa dứt thì đột nhiên, Rin hôn vào môi cô một lần nữa. Thiên My trợn tròn mắt lên nhìn Rin. Cái quái gì đang diễn ra thế này, nụ hôn thứ ba trong đời của cô. Bỗng nhiên, Thiên My ngừng dẩy dụa, nước mắt của cô rơi xuống, đi vào trong đôi môi của hai người, mặn chát.

Rin hốt hoảng vội buông Thiên My ra, lấy tay lau đi dòng nước mắt trên khuôn mặt đầy hoàn mỹ của My.

- Đáng ghét, anh là đồ đáng ghét. - Thiên My vừa khóc vừa nói, vừa đánh mạnh vào ngực Rin.

- Anh xin lỗi. - Rin cầm chặt lấy tay Thiên My rồi nói.

- Anh chết đi.-Thiên My rút tay của mình ra rồi bỏ đi.

Trong tiếng nhạc sập sinh,Rin ngồi một mình trong góc tối,Ron đi ra,ngồi bên cạnh Rin,vỗ vỗ vai anh rồi khẽ nói:

- Mày yêu rồi Rin ạ.

19. Chương 19: Thái Thiên Hà

Thiên My sau khi rời khỏi bar RP,cô liền phóng xe như bay về nhà.Bước vào trong biệt thự,Thấy Thiên Minh đang ngồi chờ mình,cô vội lau giọt nước mắt đang còn đọng lại trên mi rồi đi đến ngồi cạnh Thiên Minh và nói:

- Bảo bối của chị sao vậy?Ngồi đây làm gì?Vào ngủ đi chứ.

- Thì em ngồi đây chờ chị chứ làm gì.Mà chị đi đâu vậy.Làm em chờ mãi.-Thiên Minh nhìn Thiên My rồi nói.

- Chị ra ngoài có tí việc.Thôi,em đi ngủ đi.Chị về rồi mà.-Thiên My nói với giọng nghẹn ngào khiến Thiên Minh hơi nghi ngờ.

- Chị sao vậy?Chị khóc à?

- Đâu có.Làm sao chị phải khóc chứ.-Thiên My vờ cười một cái để Minh yên tâm.

- Đừng nói dối em.Rõ ràng là chị khóc.Nói đi,ai làm chị khóc?Em đi xử lý hần ngay tức khắc.-Ruột gan Thiên Minh như bị lửa đốt.

- Không có,không có đâu mà Thiên Minh.Chỉ là chị mới gặp lại một cô bạn cũ lâu năm.Vì mừng quá nên chị khóc thôi.-Thiên My viện lý do.

- Được rồi,em tin chị lần này.Thôi,chị về phòng nghỉ đi.-Nói xong,Thiên Minh bước thẳng lên lầu mà không nói gì thêm.

Thiên My cũng đứng ngây ngất một lát rồi bước lên phòng.Ngồi dựa người trên thành giường,Thiên My khẽ lấy tay đưa lên môi mình.Fist kiss,second kiss và third kiss đều bị anh ta cướp lấy cả rồi.Cô biết phải làm sao đây?Đang miên man trong dòng suy nghĩ của mình thì điện thoại đột nhiên vang lên.

- Alô.- Cô nhẹ nhàng bắt máy.

- “Thiên My à,em đang ở đâu vậy?Anh muốn gặp em được không?”- Đầu dây bên kia,một giọng nói trầm ấm vang lên.

- Tôi không muốn gặp anh.Không muốn gặp anh.-Thiên My bức xúc hét lên trong điện thoại.

- “Xin em mà,anh nhớ em lắm.Em đang ở đâu vậy?Trả lời anh đi mà”- Người bên kia van nài.Trong giọng nói mang theo chút tiếng nấc do khóc.

- Anh biến đi.Đừng gọi cho tôi nữa.

- “Anh xin em.Cho anh một cơ hội đi.Em không muốn biết lý do sao?”-Chàng trai kia khấn khoản nài xin.

- Thôi được rồi.Gặp ở đâu?

- “Đến quán cafe Kiu Kiu đi.Anh sẽ ở đó đợi em”

Vừa nghe xong địa điểm,Thiên My vội vàng cúp máy.Khẽ lau hai hàng nước mắt đang lăn dài trên má.Thiên My bước xuống giường rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh.15’ sau,cô bước ra trong một chiếc váy trắng,mái tóc xỏa dài,uốn nhẹ ở phần đuôi,nhuộm màu vàng hoe.Điểm nổi bật ái tóc chính là chiếc băng đô màu kem khá bắt mắt.Phía dưới bàn chân nhỏ bé của cô là đôi giày búp bê cũng màu trắng nốt.

Chọn lấy ình con Lamborghini Huracan,Thiên My bước lên xe rồi chạy thẳng đến địa điểm mà chàng trai kia nói.Từng con đường,từng hàng cây mà ngày xưa cô đã đi qua không biết bao nhiêu lần nay sao trở nên quá xa lạ.Kí ức xưa hiện về.Thiên My cố gạt phẳng kí ức qua một bên,chú tâm vào chạy xe.

Kết...

Tiếng xe của cô vang lên,tất cả các sự chú ý đều tập trung vào cô.Cô bước xuống trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.Lấy tay ngoắc một tên bảo vệ đến cất xe ình,Thiên My tự tin bước thẳng vào trong quán.Một lần nữa,Thiên My lại là tâm điểm chú ý của mọi người.Những tiếng bàn tán vang lên như nuốt chừng cô gái bé nhỏ.Bỏ cái kính hàng hiệu xuống,Thiên My giương đôi mắt trong veo của mình tìm người con trai đã khiến cô đau khổ.

Thấy rồi...Một chàng trai ngồi cạnh cửa sổ,trên người là chiếc áo sơ mi carô cùng với chiếc quần jean phá cách.cảm nhận thấy có ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình,chàng trai kia người lên nhìn.Trong giây lát,hai ánh mắt chạm nhau.Thời gian như ngừng quay ngay tại lúc này.Thiên My vội vàng né tránh ánh mắt như lửa thiêu đốt cô của chàng trai kia.Lặng lẽ đi đến ngồi đối diện anh.Anh chàng kia vẫn không thu ánh mắt của mình lại.Thấy anh ta cứ mãi nhìn mình,Thiên My lên tiếng trước:

- Anh tìm tôi có việc gì sao?

Đáp lại Thiên My là một không gian vắng lặng.Không một tiếng động,chỉ nghe thấy tiếng nhịp tim ai đó đang đập mạnh như muốn bay ra khỏi lồng ngực.Không thấy anh ta có ý định trả lời mình,Thiên My một lần nữa lặp lại câu hỏi.

- Nè,anh tìm tôi có việc gì sao?

- Anh...Chỉ là anh muốn gặp em,anh nhớ em lắm My My à.- Trong lời nói là một mùi nồng nặc cảm xúc vỡ òa.Lời nói đã là bằng chứng thể hiện rằng anh rất nhớ cô.

- Tôi không muốn bỏ phí thời gian đến đây chỉ để nghe anh nói câu này.- Thiên My đồng dục tuyên bố.Đúng...Thời gian của cô là vàng là bạc mà.

- My My à,em đừng nói với anh bằng giọng điệu đó được không?- Chàng trai kia nhìn Thiên My với ánh mắt đau khổ.

- Hứ,vậy anh muốn tôi nói với anh bằng chất giọng gì?

- Em gọi anh như xưa không được sao?

- Không,năm xưa tôi ngu ngốc mới tin anh.mới bị anh làm cho tổn

thương.Bây giờ tôi không như vậy nữa.Tôi là Vương Thiên My,sát thủ hạng A.Không còn là Tiểu My My của anh nữa,anh có nghe rõ không?-Thiên My bắt chọt hét lên.Những ánh mắt xung quanh đổ dồn vào hai người.“Khó chịu” là tâm trạng của hai người bây giờ.

- Anh xin lỗi,thực xin lỗi em.Năm xưa là lỗi của anh.Nhưng,tất cả đều là có lý do.Em làm ơn cho anh giải thích đi được không?-Chàng trai kia nài nỉ.

- Tôi không muốn nghe gì hết.Tôi không muốn lại bị anh một lần nữa lừa gạt.Tôi xin anh,hãy để tôi yên.Tôi đã đau lắm rồi.Xin anh hãy buông tha cho tôi.Cầu xin anh mà,đừng làm tổn thương tôi nữa.-Nước mắt lại rơi.Cô đã hứa với lòng là sẽ không khóc vì anh một lần nữa mà.Thấy cô khóc nước mắt trước mặt mình,chàng trai kia xót xa đưa tay lên lau đi nước mắt của cô.Nhìn cô vì anh mà đau như vậy kì thực anh cũng đau gấp ngàn lần.Chính anh là kẻ đã nhấn tâm tổn thương một cô gái hiền lành như cô.Là anh sai.

- Thôi được rồi,em đừng khóc nữa.Anh sẽ đi,sẽ không để em nhìn thấy anh.Chừng nào tinh thần em ổn định,anh sẽ nói chuyện với em.Nhưng em hãy nhớ rằng,anh mãi mãi yêu em.Chết cũng vẫn yêu em.

Nói xong,chàng trai kia lặng lẽ đứng dậy rồi bước thẳng ra khỏi quán,con Aston Martin DB9 màu trắng đã đợi sẵn ở đó.Khẽ quay mặt lại nhìn bóng dáng nhỏ bé ấy một lần nữa,anh bước thẳng lên xe rồi chạy đi mất hút.

Sau vài phút lấy lại tinh thần,Thiên My lấy chiếc kính đeo cào rồi cũng ra khỏi quán và chạy mất hút.

Sân trường Moon hôm nay vẫn như mọi ngày,vẫn tập trung thật đông đúc để chờ đón ngôi sao sáng nhất năm nay - Vương Thiên Minh.Và đúng như dự tính,con xe của Thiên Minh chạy đến và dừng lại trước cổng học viện Moon.Từ trên xe,anh như một vì sao chói loà bước xuống,ánh hào quang của anh như làm mờ mắt của mọi người.Anh mặc đồng phục đã đẹp,mặc đồ thường còn đẹp hơn.Những ánh mắt,những tiếng hò hét vang lên.Anh chậm chậm bước vào trong sân trường.

Kết...

Tiếng của một con xe khác vang lên thu hút ánh mắt của mọi người và tất nhiên,anh cũng không ngoại trừ.Thấy chiếc xe đã dừng lại,nó vội vàng đi xuống rồi chạy qua bên kia mở cửa xe ra cho đại thiếu gia đi ra.Hắn nhẹ nhàng bước xuống trước con mắt ngạc nhiên của mọi người.Khẽ nở một nụ cười nhẹ,tất cả học viên đều như chết đứng trước vẻ đẹp thiên thần đó.Hắn không cười tất nhiên rất đẹp,nhưng nụ cười của hắn càng khiến người khác không thể nào không chết.

Hắn từ từ bước vào trong,đi ngang qua Thiên Minh,hắn hơi khựng lại một chút rồi lại tiếp tục đi.Nó lùi thối đi theo sau hắn,những ánh mắt hình viên đạn vẫn không rời khỏi nó.Khẽ rùng mình mấy cái khi cảm nhận được ám khí bao quanh mình,nó vội vàng đi nhanh nhanh đến hội trường sinh hoạt.Tất cả các học viên cũng đi theo và yên vị vào chỗ của mình.

Khoảng mấy phút sau khi đã ổn định,hiệu phó bước ra rồi bắt đầu lên tiếng nói rõ mục đích của cuộc họp ngày hôm nay.

- Xin chào các thầy cô giáo cùng toàn thể học viên của Moon.Hôm nay,học viện tổ chức cuộc họp này nhằm mục đích tiến cử ban chỉ huy của hội học sinh.Vì khóa trước,ban chỉ huy hội học sinh đã chuyển trường nên không thể tiếp tục công việc của mình.Sau đây là chức vụ của ban chỉ huy học sinh của khóa trước:

1. Hội trưởng hội học sinh: Nguyễn Hoàng Kỳ Nam.
2. Hội phó hội học sinh: Hoàng Thiên Bảo Trân.
3. Thư kí hội trưởng: Mai Phương Ly.
4. Đội trưởng đội kĩ luật: Dương Hoàng Trình.
5. Đội trưởng đội Học tập: Tôn Trâm Anh.
6. Quản lý các ban học tập: Dương Hoàng Thành.
7. Đội trưởng đội dẹp loạn học đường: Phan Minh Gia Long.
8. Thủ quỹ: Trần Ngọc Quyên.
9. Thủ phó: Phan Minh Gia Long.
10. Thủ trưởng: Hoàng Thiên Thiên.

Khóa này,ban điều hành học viện sẽ bầu cử ra hội trưởng và thủ trưởng.Vì hai trưởng của hội học sinh đã chuyển trường nên không còn điều hành được nữa.Sau đây là bảng danh sách ứng cử viên được thầy hiệu trưởng cùng các thầy cô trong học viện và các học viên bỏ phiếu nhiều nhất:

Đứng đầu là em Dương Lâm Hoàng Phi lớp 11 MOON VIP: 802 phiếu.

Thứ hai là em Vương Thiên Minh lớp 11 MOON VIP: 716 phiếu.

Thứ ba là em Lâm Khắc Thiên Khôi lớp 11 MOON VIP : 710 phiếu.

Hạng bốn là em Hàn Hoàng Nhi lớp 11 MOON VIP : 563 phiếu.

Hạng năm là em Nguyễn Hoàng Khánh Hưng lớp 12 DEMONS WHITE: 355 phiếu.

Hạng sáu là em Thái Thiên Hà lớp 10 ANGEL RED: 354 phiếu.

Sau lời nói của thầy hiệu phó,tất cả học viên trong trường như ong vỡ tổ.Tiếng bàn tán ngày một lớn hơn.Và tất nhiên,mục đích cho vòng xoáy bình luận này chỉ có một đó là về cái tên cuối cùng được thầy hiệu phó xướng lên: Thái Thiên Hà.

- Này,Thái Thiên Hà là ai vậy?Tại sao tao chưa bao giờ nghe cái tên này trong học viện nhỉ?-Nữ sinh một thắc mắc lên tiếng.

- Tao cũng chưa từng nghe qua.-Nữ sinh hai gật gù.

- Chắc lại là một nhân vật bí ẩn nào đó.- Nữ sinh ba khẽ lấy tay xoa xoa cằm tỏ vẻ dăm chiêu.

Bla...bla...

- Tất cả toàn bộ học viên trật tự.Ngày mai là thứ hai,chúng ta vẫn đi học như thường ngày,còn thứ ba,toàn trường được nghỉ để chuẩn bị cho đợt bầu cử.Cuộc họp kết thúc.

Ở trong một góc tối của căn phòng nào đó.Một cô gái ngồi bên ghế,khẽ ngắm ngía mình trong gương rồi nhếch mép nhẹ.Lấy tay xoa xoa mấy tóc hạt dẻ của mình,cô gái cười nhẹ một cái rồi độc thoại một mình:

- Not bad.

Đứng dậy,đi đến tủ đồ,cô chọn ỉnh một chiếc áo khoác da mang vào rồi đi thẳng xuống dưới nhà,nơi có một người con trai đang đợi cô.Khẽ nhìn cô với ánh mắt hài lòng,chàng trai nói:

- So beautiful.We go.

Nói xong,cô gái đi đến choàng lấy tay chàng trai rồi đi thẳng ra ngoài.Bước lên con xe đã được chuẩn bị sẵn,cô gái quay qua mỉm cười nhẹ với chàng trai rồi khởi động xe và chạy đi mất hút.

—————END CHAPTER 19—————

Rốt cuộc thì Thiên Hà là ai?Có điều gì bí ẩn sau cái tên này?Con người này sẽ là một vì sao sáng chỉ đường cho hần hay là một ngôi sao đen dẫn lối hần xuống địa ngục.Cùng Đông Phương Nhược Phi khám phá những chương tiếp theo nhé.Hứa hẹn sẽ có nhiều chi tiết cuốn hút và hấp dẫn hơn.Tks mn ủng hộ. <>

20. Chương 20: Bữa Tiệc Đặc Biệt.

Đoàng...doàng...doàng...

- Này,con không sao chứ.Đừng dọa chú.Tĩnh lại đi.

Trên xe,một người đàn ông cùng một cô bé bảy,tám tuổi hoảng loạn ôm lấy nhau.Cái chết cận kề,trong màn đêm tĩnh mịch,một đốm sáng xuất hiện trước mặt.Thiên Sứ chẳng?Không thể nào.Ba nói trên thế giới sẽ không có Thiên Sứ.

Đùm...

Con xe lao thẳng xuống vực.Tiếng nổ lớn vang lên.Khuấy động cả một vùng trời....Máu...Nước mắt không ngừng chảy.Đôi mắt Thiên Thần từ từ khép lại.Bên kia chân trời,một bàn tay vẫy gọi.Đưa đôi tay bé nhỏ với lấy bàn tay kia...Với không tới.Kiệt sức,mệt mỏi,đau đớn,bàn tay buông lơi giữa không trung,rớt xuống đất.

- Phải tìm cho ra.Sống thấy người chết thấy xác.

Tiếng cỏ cây,tiếng bước chân,tiếng hét chói tai làm cảnh vật xung quanh càng đáng sợ hơn.Gió rít lên từng tiếng.Lạnh lẽo,cô độc....

- Không,không...Mẹ ơi cứu con.Lạnh...Đau quá.

- Sun,Sun,con sao vậy.Tĩnh lại đi con.

Nghe tiếng gọi,nó gật mình choàng tỉnh lại.Nhìn mọi thứ xung quanh,là phòng ngủ của nó.Nhìn qua bên cạnh mình,thấy mẹ ngồi bên cạnh.Nó sợ hãi ôm chầm lấy mẹ.Lại là ác mộng.Thật đáng sợ.Nước mắt khẽ rơi,ướt đẫm đôi vai gầy gò của mẹ.

Lấy bàn tay của mình,xoa xoa lên người nó,mẹ nó nhẹ nhàng nói:

- Đừng sợ,có mẹ ở đây.Đừng khóc,con gái yêu của mẹ nín đi.

- Mẹ à, con sợ lắm. Rất sợ.
- Mẹ biết, con gái tội nghiệp của mẹ.

Ngồi trong vòng tay mẹ, nó lấy lại được bình tĩnh. Một lúc sau, nó buông mẹ ra rồi đứng dậy đi thẳng vào nhà vệ sinh mà không để mẹ nói thêm câu gì. Lấy tay tát nước vào mặt mình, nó tỉnh táo nhìn mình trong gương. Khuôn mặt này, thật khác biệt.

Ánh nắng chói chang xuyên qua ô cửa kính, chiếu thẳng vào mặt của hắn. Khẽ nhắm mắt lại, hắn từ từ mở mắt ra, dần dần làm quen với thứ chói chang kia, hắn bước xuống giường, nhìn qua tấm hình cô gái xinh đẹp bên cạnh rồi khẽ nói:

- Sẽ nhanh thôi. Hãy đợi anh.

Hắn rời ánh mắt của mình khỏi tấm hình đó, nhanh chân bước vào nhà vệ sinh rồi đi ra trong bộ đồng phục của học viện Moon. Đến bàn làm việc, hắn thu lấy chiếc laptop, một số giấy tờ gì đó rồi bước thẳng xuống dưới nhà.

Ở dưới đại sảnh, không có một bóng người, trong bếp cũng không, ngoài vườn cũng tất nhiên không. Hắn mệt mỏi ngồi dựa mình vào chiếc ghế sofa. Thấy hắn ngồi một mình, nó đi lại đứng đối diện hắn rồi hỏi:

- Sao lại ngồi đây? Cậu không đi học à?
- Có. Mọi người đâu hết rồi?
- Mẹ tôi nói hôm nay phải chuẩn bị bữa tiệc gì đó. À mà hôm nay là 15/8 phải không. Vậy là rằm dương rồi. Cũng là birthday của cậu đấy. Cậu không nhớ à-

Bỗng dưng nhớ ra điều này, nó hét lên như vỡ được vàng.

- Ừ, tôi biết rồi. Thôi, cô lên xe tôi chở đi học luôn.

Chưa kịp để nó trả lời, hắn lôi thẳng nó ra ngoài rồi đẩy mạnh vào xe. Bước đến ngồi vào vị trí lái, hắn lên ga rồi phi thẳng đến học viện. Ngồi ghế bên cạnh, nó lâu lâu lại liếc nhìn hắn. Ngũ quan của hắn quả thật khó ai sánh bằng. Khí thế đầy người, lạnh băng cùng hàn khí tỏa ra khiến người ngồi bên cạnh phải run sợ.

Reng...Reng...Reng...

Đang mải mê với dòng suy nghĩ của mình thì điện thoại hắn vang lên. Bản nhạc Tuyệt Thiên Thần vẫn đều đều vang. Hắn với tay lấy cái điện thoại rồi nghe:

- Alô.
- ...
- Tôi biết rồi.
- ...
- Cứ làm theo kế hoạch là được.
- ...
- Tối nay.
- ...
- Được rồi, làm việc đi. Nhớ đấy.

Chưa để đầu dây bên kia trả lời, hắn vội cúp máy. Quảng chiếc điện thoại qua một bên, hắn đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn nó. Bị hắn nhìn chăm chăm vào mình, nó lắp bắp hỏi:

- Cậu...nhì...n cái g...ì?
- Không có gì.

Hắn thu lại ánh mắt của mình,tập trung chạy xe.Sau 5' đua với tử thần,cuối cùng thì hắn và nó cũng đã tới học viện an toàn.Chiếc xe dừng lại trước cổng,nó bước xuống trước hàng trăm con mắt hình viên đạn của nữ sinh.Nó tưởng chừng như đang có hàng trăm mũi tên bắn về phía mình.Khẽ rùng mình một cái,nó vội phi thẳng vào lớp.

Chạy nhanh xuống bàn mình và yên vị vào chỗ ngồi,những ánh mắt dường như vẫn không tha cho nó.Nó sợ hãi úp mặt xuống bàn.Như chợt nhớ ra điều gì đó,nó ngược mặt lên tìm kiếm....Hắn đâu rồi???

Mãi vẫn không tìm thấy hắn,nó lấy điện thoại ra gọi thì " Thuê bao quý khách....".Chưa bao giờ ó cảm thấy ghét bà này như bây giờ.Đang trong cơn hoang mang lo lắng thì Nhi và Trân từ đâu đi đến từ phía sau khiến nó giật mình.

- Hai người làm Uyên giật mình à.

- Hehe...Mà đứng đây làm gì vậy?Không vào lớp đi.Đến giờ học rồi đấy.-Trân cười cười nhẹ rồi nói.

- Ủ,đúng đấy.Vào lớp thôi.-Nhi nói rồi bước thẳng vào lớp.Nó với Trân cũng lủi thủi bước theo sau.

Những tiết học được bắt đầu trong sự lo lắng của nó.

Tùng...Tùng...Tùng...

Nghe được ba tiếng này,nó phóng như bay ra ngoài đường đón taxi rồi chạy thẳng về biệt thự.Vội chạy vào trong đại sảnh thì thấy hắn đang nằm trên sofa bình yên vô sự.Nội lo lắng của nó cũng tan biến nhanh.Đi đến ngồi ghế đối diện hắn,nó khẽ hỏi:

- Nè,sao lúc nãy cậu không vào học?

- Không thích.-Hắn trả lời cộc lốc.

- Tôi bó tay với cậu rồi.Cậu đói không,tôi đi làm gì cho ăn nha.

- Không cần.

Nói xong,hắn bước thẳng lên phòng,nó ngồi dưới ngơ ngác nhìn theo.Cái con người này kì thực rất lạ nha.Cực kỳ khó tính,lại đáng ghét nữa chứ.Nhìn bóng dáng hắn khuất sau cầu thang,nó cũng vội đi vào phòng thay quần áo rồi chạy nhanh đến nhà hàng mà chủ tịch nói.

Ngồi trên chiếc ghế xoay,hắn đưa điện thoại lên nhìn tin nhắn mà baba gửi:

- "Moon à,tối nay con đến nhà hàng FaMiLY nha.Ta có bất ngờ đánh tặng con"

Hắn khẽ nhếch mép khi đọc tin nhắn này.Bước thẳng vào phòng thay đồ,hắn chọn ình một chiếc áo sơ mi trắng treo ở một chiếc tủ riêng biệt,hoàn toàn khác với các tủ quần áo khác.Một chiếc quần jeans đen là thứ đồ được hắn nhắm đến.15' sau,hắn bước ra,ngắm ngía mình trong gương,hắn mỉm cười hài lòng.Giờ khắc quan trọng đã đến.Có lẽ mọi thứ nên kết thúc tại đây...Chọn ình con Lamborghini Veneno Roadster,hắn như một ông hoàng bước lên siêu xe.Khởi động máy,chiếc xe phóng như bay trên đường.

7h30',bữa tiệc bắt đầu,tất cả các khách mời đã có mặt đầy đủ.Chỉ thiếu duy nhất nhận vật chính của buổi tiệc này.Ông Kiệt bận rộn đi từ bàn này sang bàn khác để chào hỏi xã giao.Tuy rất mệt nhưng nụ cười trên khuôn mặt tuần tú của ông vẫn không hề mất.Đã bao nhiêu năm,trong giấc mơ ông mơ đến một ngày được tận tay tổ chức buổi tiệc sinh nhật cho hắn và ngày hôm nay,giấc mơ đã trở thành hiện thực.

- Chào chủ tịch Dương.Sắc mặt của ngài hôm nay rất tốt đó nha.-Thấy ông Kiệt đi đến.Chủ tịch Lâm đưa tay ra bắt rồi nói.

- Haha,hôm nay thằng bạn tôi còn biết đùa cơ đấy.-Ông Kiệt cười to nói.

- Tao biết đùa từ lâu rồi mày.-Chủ tịch Lâm cũng cười.

- Mà Nic đâu?Lâu lắm rồi không thấy thằng nhỏ đến nhà tao chơi nha.

- Nó ở bên kia,mấy bữa nay nhìn nó cũng vui hẳn lên.Tao cũng bớt lo.- Ông Nhật,baba Khôi chỉ về phía Khôi,Nguyễn và Long đang đứng rồi nói.

- Ừ....

Kết...

Ông Kiệt chưa nói hết câu thì một tiếng thảng xe kéo dài vang lên khiến tất cả mọi người chăm chú nhìn vào con xe và chủ nhân của nó. Từ trên xe, hần như một bậc vương đế bước xuống, hai hàng vệ sĩ đứng cúi đầu chào đón hần. Ở trên tầng cao nhất của nhà hàng là một dải băng rôn nhấp nháy đèn LED với chữ “Happy Birthday MOON”. Từ từ bước vào trong, những bước chân của hần như những mũi dao đâm thẳng vào tim mọi người. Hần bước lên trên sân khấu, nơi MC đang đứng. Mãi không thấy MC có phản ứng gì, hần giật micrô rồi nói:

- Trước tiên, tôi chân thành cảm ơn mọi người đã đến dự party này. Điều thứ hai, tôi nghĩ mọi người có lẽ đã biết tôi trở về nước với thân phận là con trai chủ tịch tập đoàn Star Dương Lâm Hoàng Phi. Nhưng tôi không muốn chỉ mang danh phận là thiếu gia, tôi xin tuyên bố. Từ ngày tôi rời khỏi biệt thự Moon thì tôi đã không còn là con của ông ta *chỉ về phía ông Kiệt*. Tôi hiện tại là chỉ là một Dương Lâm Hoàng Phi bình thường, không có chức trách gì với họ Dương cũng không còn quan hệ gì với dòng tộc này. Ngay cả cái tên Moon cũng không thuộc về tôi *vừa nói vừa đi đến giạt cái băng rôn có chữ Happy Birthday Moon*, từ nay hãy gọi tôi là Ric.

Câu nói cuối cùng, hần đi đến trước mặt ông Kiệt rồi nhấn mạnh từng chữ. Nghe từng câu từng chữ hần nói ra như có hàng ngàn mũi dao đâm thẳng vào tim ông. Không phải hần đang mất trí nhớ sao? Không phải hần đã quên mọi thứ sao? Điều gì khiến hần nói như vậy? Lòng ông Kiệt hoang mang vô cùng. Những câu hỏi ấy cứ quanh quẩn trong đầu ông. Rất muốn hỏi nhưng không thể nào mở miệng được. Lời của ông Kiệt như bị nhấn chìm bởi ánh mắt khát máu của hần.

Nhìn vào trong mắt ông Kiệt cùng một cổ lo lắng, lòng hần hả hê cười thầm. Hôm nay có lẽ mọi thứ nên kết thúc.

- Ông rất ngạc nhiên phải không? Muốn hỏi vì sao tôi biết tất cả đúng không? Bởi vì tôi có bao giờ mất trí nhớ đâu mà quên....

- Ồ,...-Hần chưa nói hết câu thì những tiếng ồ vang lên. Không gian như náo nhiệt lên hần nhưng cũng bị ánh mắt lạnh băng của hần dọa cho sợ hãi mà im lặng không một tiếng động.

- Mà cho dù tôi có mất trí thì tôi cũng sẽ không bao giờ quên được ngày đó. Ông nên nhớ lấy. Tốt nhất đừng để tất cả hành động của tôi vượt quá mức kiểm soát. Tôi sẽ không chắc rằng tôi không làm ông đau. Từ ngày mai, tôi sẽ trở về biệt thự White Rose.

Nói xong, hần chậm rãi bước đi nhưng dường như, hần bị một cánh tay ai đó kéo lại. Quay lại nhìn thì thấy Khôi nhìn mình với ánh mắt ngạc nhiên. Hần kéo tay Khôi ra khỏi tay mình rồi nhanh chân bước ra khỏi nhà hàng. Nhìn bóng dáng hần khuất dần, ông Kiệt khụy xuống dưới nền nhà, thật sự thì bây giờ, ngay cả sức để đứng ông còn không có thì lấy gì ngăn cản hần. Khôi, Long, Nguyên và ông Nhật vội vàng chạy đến đỡ lấy ông Kiệt rồi đưa về biệt thự.

Ngồi trên con siêu xe, hần lên ga với tốc độ nhanh nhất. Ánh mắt hần bình thường đã lạnh lẽo, giờ đây còn lạnh hơn. Lấy chiếc điện thoại trong túi, hần bấm lên một dãy số nào đó rồi gọi:

- “Alô”- Đầu dây bên kia, một giọng nói trầm ấm bắt máy.

- Đến bar RP họp gấp. Gọi điện cho Nic, Yic và cả Zic nữa. Nhanh lên.

Chưa kịp để đầu giây bên kia trả lời, hần vội vã cúp máy rồi phóng như bay đến bar. Trong bar, tiếng nhạc sập sinh lúc nhanh lúc chậm, hần khẽ lấy chiếc mặt nạ đeo lên mặt rồi đập cửa và đi vào trong. Tuy nhạc rất to, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng đập mạnh. Tất cả các ánh mắt chăm chú nhìn vào hần. Đột nhiên, như nhớ ra hình dáng này đã từng gặp ở đâu đó, tất cả mọi người có mặt trong bar liền khụy một chân xuống rồi cùng đồng thanh:

- Thiết kiến bang chủ Ric.

—————END CHAPTER 20—————

Lòng hần cũng hoang mang không kém. Không hiểu sao khi vỡ kịch kết thúc một cách trọn vẹn như vậy, hần không vui mà ngược lại lại cảm thấy nuối tiếc. Nuối tiếc điều gì thì hần thực không được. Có lẽ là nuối tiếc những ngày tháng nằm trong bệnh viện được ba và nội quan tâm, nuối tiếc những ngày được bạn bè hỏi han và nuối tiếc những ngày được nó chăm sóc.

- Đừng như vậy nữa. Quá khứ đã qua thì cứ để cho nó qua đi. Đừng luyến lại làm gì, chỉ thêm xước tay mà thôi. Hãy trở về là con người thật của mày đi. Sống trong vỏ bọc đó khiến mày dễ chịu lắm sao? - Gia Long đặt bàn tay của mình lên vai hần rồi khẽ nói.

- Quá muộn rồi. Hiện tại, tao chỉ có thể bước tới chứ không lùi được nữa. Đằng sau lưng tao hiện tại chỉ còn là ngõ cụt. Như tao đã nói, từ nay hãy gọi tao là Ric, không phải Moon.

Nói xong, hần quay qua Hưng nói nhỏ điều gì đó rồi bước đi trước, Hưng bước theo sau. Cả hai đi đến phòng làm việc của bar. Hần đến chiếc ghế của mình, Hưng ngồi đối diện. Vừa thấy Hưng ngồi xuống, hần vội nói:

- Nguyễn Hoàng Kỳ Nam đó, đã tìm ra hần chưa? - Bình thường giọng nói của hần đã lạnh, nay lại càng lạnh hơn, như tảng băng ngàn năm không hề bị tan chảy.

- Anh vẫn đang cho người tìm kiếm, theo như thông tin mới tìm được thì hần hiện đang ở Anh thì phải. - Hưng cầm tập hồ sơ lên, xem xem gì đó rồi nói.

- Nhanh chóng tìm ra hần, càng sớm càng tốt. Còn nữa, điều tra về Thái Thiên Hà. Gửi kết quả qua mail nhanh nhất có thể. Về phần Vương Thiên Minh, ngừng mọi hoạt động liên quan về hần ta lại, để xem tiếp theo hần sẽ đi nước cờ gì. Mọi thứ sẽ nhanh chóng kết thúc thôi.

Lớp học 11 MOON VIP hôm nay náo nhiệt đến lạ thường, hình như có một nhân vật nào đó đã xuất hiện. Hần ngồi bàn dưới cùng một lần lấy chiếc phone đeo vào tai. Để tránh những ánh mắt hám trai rơi thẳng vào người mình, hần ném cho bọn họ một cái nhìn đầy chết chóc. Xong xuôi mọi thứ, hần úp mặt xuống bàn và thưởng mình một giấc ngủ. Nó ngồi bên cạnh nhìn qua hần với hàng ngàn dấu chấm hỏi.

Tùng...Tùng...Tùng...

Tiếng trống vào lớp vang lên, tất cả các học viên ổn định vào chỗ ngồi, cô Lily tươi cười bước vào lớp. Vẫn là những câu chào hỏi quen thuộc mỗi ngày và kết thúc bằng lời nói của cô Lily.

- Ok, sitdown. Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới. Em vào đi. - Cô Lily nói với lớp xong quay ra cửa gọi học sinh đó vào.

Trước mặt mọi người là một cậu nam sinh bảnh bao, đẹp trai và khá lãng tử. Mái tóc màu vàng tôn lên khuôn mặt trắng sáng của cậu. Để giải đáp thắc mắc của mọi người về phía mình, cậu học sinh kia lên tiếng:

- Chào mọi người, tôi là Thái Thiên Hà, là học sinh từ Mỹ chuyển về đây. Xin mọi người giúp đỡ. - Nói xong, cậu học sinh cúi đầu xuống 90 độ chào cả lớp.

Bỗng nhiên, nghe đến cái tên này, theo phản xạ không điều kiện, hần lập tức ngược mặt lên. Thiên Hà cũng để ý nhìn hần từ lúc cậu bước vào cho đến bây giờ, thấy hần nhìn mình, cậu khẽ nhếch mép một cái rồi quay qua cô Lily và nói:

- Em ngồi ở chỗ trống bên cạnh bạn Phi được không ạ?

Cô Lily ngạc nhiên khi nghe lời đề nghị của Thiên Hà, cô vội lên tiếng ngăn cản.

- Không được rồi, chỗ ngồi bên cạnh Phi là của Khôi rồi em ạ. Em chọn chỗ khác đi.

- Không sao, cho Thiên Hà xuống ngồi với tôi cũng được. - Câu nói của cô Lily vừa dứt, hần liền phản bác.

Cả lớp đem đôi mắt ngạc nhiên nhìn hần, ngày hôm nay mọi thứ dường như bị đảo lộn. Đáp lại ánh mắt ngạc nhiên của mọi người là nụ cười cực đều của hần dành cho Thiên Hà. Cả hai cứ đấu nhau bằng biểu cảm và xem cả lớp như không tồn tại.

- Còn Khôi thì sao? - Cô Lily đưa ánh mắt của mình nhìn về phía Khôi.

- Khôi sẽ qua ngồi với Nhi. - Hần lên tiếng chắc nịch như để cho Khôi và Nhi hết đường phản bác.

Nghe giọng nói lạnh băng của hắn,Khôi liền thu dọn đồ đạc và đi qua bàn Nhi ngồi.Thiên Hà thấy vậy thì đi thẳng xuống bàn hắn và yên vị vào chỗ,cô Lily bắt đầu tiết học khi mọi thứ đã ổn định.

- Xin chào,chắc cậu đã nghe đến tên của tôi rồi nhỉ?- Thấy hắn cứ mãi im lặng,Thiên Hà lên tiếng bắt chuyện.

- Tất nhiên.-Hắn lạnh lùng trả lời.

- Vậy chúng ta làm bạn nhé.Cùng cạnh tranh công bằng.Tôi chắc chắn sẽ không nhường bộ cậu đâu.Coi như đây là lời thách đấu mà tôi dành cho cậu.-Thiên Hà mỉm cười nói.Đến câu nói cuối cùng,cậu đưa tay ra tỏ ý muốn bắt tay với hắn.

- Tự tin đến vậy sao?-Hắn không có động tác gì thể hiện bắt tay lại Thiên Hà.

- Tôi tất nhiên nói được thì có thể làm được.-Thu lại cái tay của mình,Thiên Hà cười nhẹ.

- Thôi được rồi.Ok,tôi đồng ý.-Nói rồi,hắn úp mặt xuống bàn tiếp tục giấc ngủ của mình.

Thiên Hà nhìn hắn nhếch mép một cái rồi lấy laptop ra và gửi mail đến một ai đó với lời nói:

“- Bước một hoàn tất.”

—————END CHAPTER 21—————

““““““Giới Thiệu Nhân Vật““““““““““

- Thái Thiên Hà,17 tuổi,cao: 1m80.Từ Mĩ trở về

- Rất giỏi võ,sử dụng được tất cả các loại vũ khí.Là một nhân vật bí ẩn.

22. Chương 22: Ngày Bầu Cử - Kế Hoạch Bất Thành

Ánh nắng chiều nhàn nhạt chiếu rọi khắp cả một tòa cao ốc lớn nhất thành phố.Trong phòng làm việc của Tổng Giám Đốc,một dáng người cao ráo đang ngồi trên chiếc ghế xử lý những văn kiện cần thông qua.Trên gương mặt anh tuấn của anh không giấu nổi sự mệt mỏi nhưng vẫn rất cuốn hút.Có lẽ,những nét mệt mỏi ấy làm toát lên vẻ đẹp tự nhiên của anh khiến người khác say mê.

Cốc...Cốc...Cốc...

- Vào đi.-Giọng nói đầy nam tính của anh vang lên,người gõ cửa nghe vậy liền đẩy cửa đi vào.Đứng đối mặt với anh,cô thứ kí run lên từng đợt,thu lại ánh mắt sợ sệt của mình,cô đưa tập tài liệu bỏ lên bàn rồi nói:

- Đây là văn kiện cần chữ kí của tổng giám đốc,mời anh kí vào.

Không thèm nhìn cô thư kí lấy một lần,anh kí nhanh vào văn kiện mà không đọc qua.Đưa sắp giấy tờ đó đến cho cô,anh nhìn vào đồng hồ đeo tay rồi nói:

- Tối nay không có buổi xã giao gì phải không?

- Vâng thưa sếp.

- Được rồi,cô đưa văn kiện ra bàn rồi cùng tôi đi đến tổ chức.

Nói xong,anh đi xuống gara lấy xe rồi chạy ra trước cổng chính của công ty đợi cô.10' sau,cô bước xuống,thấy xe anh chờ sẵn,cô mở cửa bước vào.Con xe được anh phóng như bay trên đường.Đường phố Luân Đôn tấp nập dòng người và xe,từ xa xa có thể thấy,những cặp tình nhân cùng nhau dạo bộ trên con đường đầy lá vàng rơi.

Cô đưa ánh mắt của mình rời khỏi những cặp tình nhân đó mà di chuyển sang người anh.Nhìn phong cách anh chạy xe,cô khẽ cười nhẹ một cái.Ánh xuyên qua cửa kính,dội đến làn da màu đồng của anh,thật là

đẹp, anh như một bức tượng tạc biết thở và di chuyển. Cảm nhận được ánh mắt cô đang nhìn mình, anh quay sang cô rồi khẽ nói:

- Đừng nhìn tôi như vậy. Cô biết là tôi không thể mà.
- Tôi biết, nhưng không thể cho tôi một cơ hội sao?
- Tôi không muốn cô hy vọng rồi lại thất vọng.

Sau câu nói của anh, cả hai không ai nói thêm một lời nào. Không khí căng thẳng cứ duy trì trong xe, mỗi người đeo đuổi một suy nghĩ cho đến khi, con xe dừng lại trước trụ sở. Bước xuống xe và đi vào trong, anh như một ông hoàng, đi tới đâu, tất cả mọi người đều cúi đầu chào đến đó. Chiếc mặt nạ che đi nửa khuôn mặt tạo cho anh một sức hút đặc biệt khiến người khác không thể không chú ý.

Đứng trước cánh cửa mang tên “D.E”, anh và cô cùng nhau đi vào trong, mọi người đã có mặt đầy đủ và ngồi ngay ngắn vào chiếc ghế của mình, anh bước đến chiếc ghế bên phải, cô đi đến chiếc ghế bên trái, hai người ngồi xuống rồi bắt đầu cuộc họp.

- Chiếc ghế trên cùng kia dành cho ai? Không phải là đã để trống quá lâu sao? - Một trong những người trong phòng lên tiếng. Câu hỏi n cũng chính là điều thắc mắc duy nhất của mọi người bấy lâu nay.
- Đúng rồi đó, chiếc ghế đó là dành cho ai? - Người khác cũng thắc mắc hỏi.
- À, chiếc ghế đó tất nhiên dành cho bang chủ. Cô ấy đã về Việt Nam giải quyết một số công việc và chắc chắn sẽ quay lại sớm thôi. - Cô vội đứng lên giải thích.

Mọi người nhìn nhau thì thầm, bàn tán rồi cũng im lặng, cuộc họp cứ thế âm thầm trôi qua. Tất cả đi ra khỏi phòng họp và bắt đầu công việc của mình. Anh khẽ lấy tay xoa xoa thái dương, mệt mỏi cầm tập tài liệu lên, xem qua một lượt rồi vứt lại chỗ cũ. Nhìn những biểu hiện căng thẳng của anh, cô lấy tay mình đặt lên vai anh, nhẹ nhàng an ủi:

- Không sao đâu. Tôi sẽ giải quyết mọi chuyện thật ổn thỏa. Chắc chắn, trước khi bang chủ trở lại, sẽ không ai biết được chuyện này.
- Cảm ơn cô... đã luôn bên cạnh tôi.

Cô không nói gì, lẳng lặng mỉm cười nhẹ. Cô cùng anh lại đi ra khỏi trụ sở. Con siêu xe chạy bon bon trên đường, những ánh đèn được bật lên ngày một nhiều hơn. Nhìn đường phố Luân Đôn, ánh mắt anh trở nên cô đơn vô cùng, dừng lại trước nhà hàng J, anh nhìn cô rồi nói:

- Cô ăn tối cùng tôi nhé. Hôm nay... tôi thực sự mệt mỏi.

Nói xong, anh cầm tay cô bước vào nhà hàng trong hàng tá ánh mắt của mọi người. Cô và anh, cả hai chọn chiếc bàn khuất xa tầm nhìn của mọi người rồi cùng nhau thưởng thức một bữa tối cô đơn.

Khán đài nóng lên, từng tiếng hò hét, reo vang ngày một nhiều hơn. Chỗ ngồi chật kín, còn có một số fan phải đứng để được xem chính thần tượng của mình biểu diễn. Thiên Minh ở một mù cười hút hồn trước mặt fan. Những ống kính của nhà báo, phóng viên liên tiếp nhấp nháy vào khuôn mặt đầy hoàn mỹ của anh. Bản nhạc anh rất yêu em được anh thể hiện bằng tất cả cảm xúc thực tại của mình, ánh mắt anh buồn rầu nhìn về một phía xa xăm nào đó. Bản nhạc kết thúc, anh lặng lẽ bước vào trong.

Ngồi trên con siêu xe, anh mông lung suy nghĩ. Không biết từ bao giờ, con xe đã dừng trước căn biệt thự Thiên Vương, tài xế gọi anh ba bốn lần nhưng không thấy anh có ý định xuống xe, anh như người mất hồn. Lẳng lặng như một bức tượng.

- Thiếu gia Thiên Minh, đã tới biệt thự rồi thưa cậu. - Tài xế nâng giọng điệu lên. Thiên Minh giật mình rồi gật đầu đi vào nhà. Bà Vương thấy anh thì chạy đến rồi hỏi:
- Sao rồi con? Mọi thứ ổn chứ.
- Vâng, rất ổn.

Nói xong, Thiên Minh bước thẳng lên lầu rồi đóng sầm cửa lại.

Tích...Tích...Tích...

Với tay tắt cái thứ gây ồn ào kia,hắn bước xuống khỏi giường rồi đi vào nhà vệ sinh.Sau 10' hắn bước ra trong bộ đồng phục của học viện.Đi đến bàn làm việc,hắn lấy chiếc điện thoại rồi gọi cho Khôi:

- “Alô”- Đầu dây bên kia,Khôi lên tiếng trả lời.

- Mọi việc tao nhớ mày sao rồi?

- “Đã hoàn tất.Mày cứ yên tâm,không ai có thể ngăn cản chúng ta.”

- Tốt.

Hắn cúp máy,đi xuống dưới đại sảnh,nơi có chiếc Lamborghini chờ sẵn.Trước khi bước lên con xe,hắn nghiêng đầu qua gương gia Trưởng (Baba nó) rồi thì thầm:

- Dọn hành lý cho tôi.Đi học về,tôi muốn mọi thứ đã được sắp xếp gọn gàng ở biệt thự White Rose

Kết....

Chiếc xe dừng lại trước cổng học viện Moon,như đã là một thói quen,tất cả các học viên đều chờ sẵn để được ngắm nhìn thần tượng của mình từ xa.Hắn bước xuống,khẽ nhăn mặt khi thấy Thiên Minh đã đứng đối diện mình,anh nhìn hắn với ánh mắt thách thức.Thiên Minh nhẹ nhàng bước từng bước đến chỗ hắn đứng.

Tới nơi,anh thì thầm vào tai hắn:

- Vẫn khỏe chứ.Nghe nói hôm party sinh nhật mày,có rất nhiều điều thú vị phải không?Tao rất muốn được một lần khiến ày phát điên lên.Không phải sẽ rất thú vị sao.

Nói xong,Thiên Minh bước đi trong hàng trăm con mắt.Hắn cũng khẽ nhếch mép rồi bước vào hội trường sinh hoạt,nơi đang tổ chức cuộc bầu cử hội trưởng và thủ trưởng.Trong không khí đầy căng thẳng,tất cả các học viên trong trường cùng nhau bàn tán về một vấn đề nào đó,mà chủ đề cho họ bàn tán đó là: Ai sẽ là hội trưởng và thủ trưởng khóa này?

Sau khi đã soát phiếu xong,hiệu trưởng Trần cùng các thầy cô trong trường ngồi vào hàng ghế dành ình,giọng thầy phụ trách vang lên nhẹ nhàng:

- Tôi cùng thầy hiệu trưởng và tổng thể thầy cô trong trường đã kiểm soát phiếu xong.Kết quả cũng đã có,xin mời những ứng cử viên bước lên khán đài để thầy hiệu trưởng công bố kết quả.Xin mời thầy hiệu trưởng.-Nói

xong,tất cả 6 ứng cử viên cùng thầy hiệu trưởng bước lên.

Đáp lại sự hồi hộp cùng ánh mắt lo lắng của các học viên là sự bình thản đến là thường của 6 người bọn họ.Hắn và Khôi thì mang ình ánh mắt lạnh lùng,hàn khí băng lãnh tỏa ra khắp nơi khiến mọi người lạnh gáy.Nhi cũng lạnh không kém nhưng trong ánh mắt của cô có chút gì đó phần khởi mà người khác khó có thể phát hiện ra.

Thiên Minh diện ình bộ mặt bất cần đời làm cho tất cả mọi người trong hội trường như chết đứng.Hưng không thể hiện cảm xúc,anh giống như một bức tượng biết di chuyển hơn là một con người.Còn Thiên Hà,người này trang bị ình nụ cười đầy kiêu hãnh nhưng cũng không kém phần rạng rỡ.

Thầy hiệu trưởng đi lên bục rồi bắt đầu bài phát biểu của mình:

- Tôi rất vui vì được chủ trì cuộc bầu cử ngày hôm nay.Xem ra tâm trạng của các ứng cử viên rất tốt.Không để mọi người chờ lâu,bây giờ tôi sẽ công bố số phiếu bầu dành cho cả 6 ứng viên.

Dẫn đầu là em Dương Lâm Hoàng Phi với tổng số phiếu là 31/100.Hạng hai là em Vương Thiên Minh với tổng số phiếu là 27/100.Đồng hạng ba là em Thái Thiên Hà và em Hoàng Nhi với tổng số phiếu là 21/100.Hạng bốn là em Thiên Khôi với tổng số phiếu bầu là 11/100 và hạng năm là em Khánh Hưng với tổng số phiếu là 10/100.

Theo như số liệu trên, em Hoàng Phi và em Thiên Minh sẽ là ban chỉ huy nhưng em Hoàng Phi và em Thiên Khôi đã rút khỏi bầu cử ngày hôm qua cho nên, số phiếu của hai em này sẽ bị bỏ. vậy có nghĩa là, hội trưởng năm nay là em Vương Thiên Minh và thủ trưởng là em Thái Thiên Hà và Hàn Hoàng Nhi.

Sau khi nghe được lời côn bố của thầy hiệu trưởng, tất cả học viên như ong vỡ tổ. Những tiếng bàn tán ngày một lớn hơn. Còn về Thiên Minh, anh nở một nụ cười gượng rồi khẽ gật đầu đồng ý nhận chức hội trưởng. Thiên Hà mặt biến sắc đi vụn phần, anh hoảng hốt đến nỗi không nói nên lời. Sao có thể như vậy được, tất cả đều là sự sắp đặt của anh cả mà. Tại sao mọi thứ không diễn ra như đúng kế hoạch. Đáng lý ra, hần mới chính là hội trưởng chứ. Nhìn thấy sắc mặt của Thiên Hà, hần và Khôi khẽ gật đầu rồi cười nhẹ một cái. Từ từ bước đến bên cạnh Thiên Hà, hần nói:

- Chúc mừng, mọi chuyện quả thật rất thú vị.

Nói xong, hần và Khôi đi khỏi hội trường trước những ánh mắt tò mò của học viên. Bước lên con siêu xe đã chờ sẵn, hần và Khôi đắc ý chạy thẳng đến trụ sở của R.I.P.

Sau khi nhận nhiệm vụ của một thủ trưởng xong, Thiên Hà tức giận lấy chiếc điện thoại trong túi ra, anh thô bạo bấm một dãy số nào đó rồi nói:

- Phương án một bất thành, chuyển qua phương án hai. Chuẩn bị tiến hành.

—————END CHAPTER 22—————

23. Chương 23: Trở Về Biệt Thự White Rose.

Kính...Kong...

Nghe tiếng chuông cửa, một tên bảo vệ vội vàng chạy đến mở cổng, chiếc xe Lamborghini từ từ tiến vào trong khuôn viên biệt thự Moon. Hần nhẹ nhàng bước xuống xe, tên bảo vệ thấy vậy liền đi đến lấy chìa khóa xe rồi cho vào gara. Ở trong đại sảnh, nội và baba hần đã chờ sẵn. Thấy hần, cả hai cùng đứng lên, hần tiến từng bước rồi ngồi đối diện cả hai. Khuôn mặt lạnh băng, phong cách ngạo nghễ khiến hần cuốn hút hơn bao giờ hết.

- Con không thể không đi sao? - Nội hần nén nước mắt hỏi.

- Không thể. - Vừa nói, hần vừa đưa ánh mắt tàn khốc nhìn ông Kiệt.

- Xin con mà. - Nội hần nài nỉ.

- Xin lỗi nhưng không thể. Lên phòng lấy laptop cho tôi. - Hần nói với nội xong liền quay qua quản gia Trương ra lệnh.

Nói xong, hần đứng dậy bước đi mà không thèm nhìn hai người lấy một lần. Cả hai đi theo hần ra tới cổng chính, nhìn chiếc xe hần chạy khuất dần, lòng cả hai như bị lửa đốt. Khó chịu lắm.

Con xe của hần vừa chạy ra khỏi cổng thì nó cũng vừa về đến biệt thự. Trong phút chốc, ánh mắt nó lướt qua con người đang ngồi trong xe kia với ánh mắt buồn tủi. Còn hần, hần cũng đưa mắt nhìn nó nhưng cũng chỉ trong chút lát. Thu ánh mắt của mình lại, hần chú tâm vào chạy xe.

Con siêu xe sau 10' chạy đua với tử thần thì cuối cùng cũng đã tới biệt thự White Rose. Lấy chiếc laptop đã được quản gia bỏ vào trong xe, hần từ từ mở cổng ra, căn nhà vẫn không khác xưa là mấy, lại chiếc xích đu màu trắng gần đó, hần ngồi lên. Vẫn là cái cảm giác đó. Ấm áp đến lạ thường.

- Mẹ à, mẹ vẫn khỏe chứ. Phi nhớ mẹ lắm. Làm sao để nhìn thấy mẹ bây giờ? Mẹ ở nơi đó có tốt không? Phi mệt mỏi lắm.

Hần thì thầm với chính mình. Giọng nói trầm trầm khiến người khác không thể không cảm động. Rồi khỏi chiếc xích đu đó, hần mở cửa đi vào trong nhà. Thả mình rơi tự do trên chiếc ghế sa lon, mọi thứ đã được

quản gia sắp xếp gọn gàng.Đặt chiếc máy tính lên bàn,hắn từ từ mở cửa sổ làm việc ra và tự chôn mình vào trong công việc.

1 giờ...2 giờ...3 giờ...4 giờ...5 giờ rồi 6 giờ ngồi trước máy tính,hắn vươn vai một cái.Lúc này,cái bụng đang biểu tình dữ dội.Biết mình không thể nhìn đói thêm,hắn đi vào trong phòng bếp,mở tủ lạnh ra.Trống không là từ ngữ duy nhất để diễn tả cái tủ lạnh bây giờ.Hắn vội đi đến bàn lấy chùm chìa khóa rồi ra xe chạy nhanh đến siêu thị.

Đẩy cửa bước vào trong,hắn nhanh nhẹn bước đến quầy thực phẩm rồi chọn một vài món đồ gì đó.Sau khi đã chọn xong,hắn hướng về quầy tính tiền đi đến.Đang đi thì đột nhiên,hắn thấy một cậu bé lấy mãi một thứ gì đó ở trên à không với tới.Hắn vội đi đến lấy rồi đưa cho cậu bé.

- Cảm ơn anh.- Nhận lấy món đồ từ tay hắn,cậu bé lễ phép lên tiếng.

- Không có gì.Mà nhóc đi một mình sao?-Hắn xoa đầu cậu bé hỏi.

- Vâng.Tại ba mẹ và chị em bạn nên không thể đi cùng em.Anh cao nhĩ! Ước gì em cũng cao giống anh nhĩ!- Cậu bé mỉm cười nói.

- Chỉ cần nhóc uống nhiều sữa thì sẽ cao thôi.Mà nhà nhóc ở đâu,anh đưa nhóc về.-Hắn cười nhẹ hỏi.

- Em ở biệt thự Hàn Gia.

- Hàn Gia sao?Vậy chị nhóc là Hàn Hoàng Nhi?

- Vâng,sao anh biết.

- Anh học cùng lớp với chị nhóc.

- Oh,có duyên nhĩ.- Cậu bé kia cười cười nhìn hắn với ánh mắt nham hiểm.

- Thôi,anh đưa nhóc ra tính tiền rồi còn về.

Nói xong,hắn nắm lấy tay cậu bé kia rồi dẫn đi ra quầy tính tiền và lên xe về nhà.Trên xe,cậu bé kia không ngừng hỏi đủ điều về hắn.Đại loại là:

- Anh tên gì nhĩ?

- Phi,Dương Lâm Hoàng Phi.-Không hiểu sao,đối với cậu nhóc này,hắn không có một chút đề phòng,tất cả những tính cách lãnh băng,khuôn mặt lạnh lùng đều biến mất,thay vào đó là một chàng trai ấm áp với nụ cười rạng rỡ.

- Tên anh đẹp quá.Còn em,em tên là Khang,Hàn Hoàng Khang.Ước gì tên em cũng giống như anh nhĩ,Dương Lâm Hoàng Khang,cũng rất đẹp mà.

Nghe cậu nhóc phân tích,hắn cười nhẹ.Nụ cười vô tình lọt vào mắt Khang,cậu nhóc nghĩ hắn cười chê mình liền nói:

- Sao?Em chỉ muốn mang họ anh,như vậy không được à?

- Không,nếu nhóc muốn,vậy từ nay anh gọi nhóc là Dương Khang vậy.Ok?

- Dương Khang sao?Rất hay nha.Em thích.Vậy từ nay gọi em là Dương Khang ha.

- Ok.

Kết...

Chiếc xe hộ tống cậu hoàng tử nhỏ dừng lại trước cổng biệt thự Hàn Gia.Hắn bước xuống xe trước,tự mình tận tay mở cửa cho Khang.Thấy Khang bước xuống,đám vệ sĩ gần đó vội chạy đến cúi đầu rồi nói:

- Thiếu gia đã về.

- Ủ,anh vào nhà em chơi không?-Nói với đám vệ sĩ xong,Khang quay qua hỏi hắn.

- Không được rồi,anh phải về,nhóc vào nhà đi.-Hắn lắc đầu từ chối.

- Vậy thôi.Chờ dịp khác vậy.Mà nãy giờ em nói với anh câu này chưa nhỉ?

- Câu gì?

- Anh rất đẹp trai đó.Nhưng vẫn không bằng em-Cậu nhóc ghé vào tai hắn rồi nói nhỏ.Cậu cố tình hạ thấp tông của cậu sau xuống.

- Nhóc cá tính lắm.Khi nào nếu có cơ hội,anh sẽ đến đưa nhóc đi chơi.Còn bây giờ thì nhóc vào nhà đi.

- Vậy thôi,bye bye anh.-Nhóc Khang vẫy vẫy tay rồi đi vào trong biệt thự.

Hắn nhìn bóng dáng nhóc Khang khuất dần rồi thì khẽ cười một cái và lên xe về biệt thự.Trên xe,đầu óc hắn như muốn nổ tung.Hắn thật không hiểu nổi chính mình.Tại sao lại tốt với nhóc Khang đến như vậy?Tại sao lại nói nhiều đến như vậy?Tại sao lại cười khi nhìn những biểu hiện đáng yêu của nhóc?Hàng loạt câu hỏi vì sao khiến hắn đau đầu.Hay là vì,hắn chưa bao giờ là một con người lạnh lùng.Cũng giống như Nguyễn Nguyên nói đó chỉ là vỏ bọc khiến hắn che giấu đi con người thật của mình.Thật là phức tạp.

Mãi chìm đắm trong những dòng suy nghĩ,không biết từ bao giờ,con xe đã dừng trước biệt thự White Rose.Chưa bước xuống xe vội,hắn lấy chiếc điện thoại ra rồi bấm số Khôi gọi.Chưa đầy một phút,đầu dây bên kia liền có tiếng trả lời.

- “Có chuyện gì sao?”-Giọng nói lãnh băng của Khôi vang lên đều đều.

- Mà đang ở đâu vậy?Đến đây có việc gấp.Gọi luôn cả Yic và Zic qua luôn.

Không để đầu dây bên kia trả lời,hắn cúp máy luôn.Ném đồng thức ăn qua một bên,hắn ngồi xuống ghế sofa chờ ba chàng kia đến.Chẳng mấy chốc,ba chàng đã xuất hiện trước mặt hắn.

- Mà gọi tụi tao đến đây làm gì vậy?-Nguyễn Nguyên thắc mắc.

- Công việc bên Mĩ sao rồi?-Không trả lời câu hỏi của Nguyễn Nguyên,hắn hỏi lại.

- Mọi việc đã ổn.Nhưng có lẽ,mày phải qua bên đó một chuyến.

- Lại có chuyện gì nữa sao?

- Cũng không hẳn là có chuyện nhưng...

- Nhưng gì?

- Thôi,không nói chuyện này nữa.Mà mày đã đến trụ sở chưa?

- Làm gì?

- Trời ơi,có phải mày không vậy?Vài ngày nữa là đến ngày tuyển thêm người cho R.I.P đó.- Gia Long bắt ngờ thốt lên.Không thể ngờ người tỉ mỉ,cẩn thận như hắn lại có thể không nhớ ngày này hàng năm.

- Ủ,mấy bữa nay bận quá nên tao quên.Bây giờ đi luôn.-Nói xong,hắn bước thẳng lên lầu chuẩn bị quần áo.Còn lại Nguyễn,Khôi và Long,cả ba chàng đờ mắt nhìn nhau rồi cùng nhau đi ra xe chờ hắn.

Hai con siêu xe phóng như bay trên đường.Ngồi trên xe hắn,Khôi lân la bắt chuyện:

- Thiên My...mày còn nhớ chứ- Khôi hơi ấp úng khi nhắc đến cái tên này.

- Tao chưa từng quên và không bao giờ quên.- Hắn đau lòng khi nghe Khôi hỏi về Thiên My.

- Chuyện này mày tính sao?

- Vẫn như cũ,không có gì thay đổi.

- Vậy Thái Thiên hà,mày không nghĩ sẽ làm gì cậu ta chứ?

- Tao chưa nghĩ đến hắn ta.Nhưng tao chắc chắn,hắn không thể làm chậm đi kế hoạch của tao.

- Ủ

Không khí rơi vào im lặng cho đến khi, tào nhà mang tên R.I.P hiện ra trước mắt. Hai con xe dừng lại trước tòa nhà, bốn chàng trai bước xuống khiến những người đi đường không thể nhấc chân rời khỏi đó. Cả bốn nhanh chân bước vào tòa nhà để giảm bớt tình trạng... tắc nghẽn giao thông.

Thấy bọn hắn, tất cả nhân viên vội cúi đầu chào. Đi nhanh lên phòng dành cho chủ tịch, hắn ngồi vào chiếc ghế của mình, còn Nguyên, Khôi và Long thì ngồi đối diện hắn. Sau khi xem tập hồ sơ của những người ứng cử, hắn chậm rãi nói:

- Rất ấn tượng.

- Mà đã chọn được ai chưa?

- Không thể chọn được. Có lẽ phải chờ đến ngày thi thì mới có thể bắt đầu lựa chọn. Mà đã tìm ra Rin chưa?

- Rồi, để tao gọi điện kêu nó đến. - Nói xong, Gia Long rút chiếc iphone trong túi ra rồi bấm một dãy số nào đó và gọi.

Chưa đầy 10' sau, Rin đã đứng trước mặt hắn. Anh cúi gầm mặt xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh băng của hắn. Thấy Rin, hắn từ từ nhìn người anh một lượt từ trên xuống dưới rồi mới cẩn thận lên tiếng.

- Mấy ngày qua em đi đâu?

- Dạ? - Đột nhiên, cách xưng hô của hắn thay đổi khiến Rin có hơi giật mình. Vội lấy lại bình tĩnh, Rin trả lời. - À, em xin lỗi thưa bang chủ.

- Ở đây không cần gọi như vậy. Mau trả lời đi. - Giọng hắn lạnh lùng.

- Em...

- Sao vậy. Không trả lời được chứ gì. Quên cô ta đi. Chú tâm vào lo việc trong bang. Sau khi mọi thứ kết thúc. Em muốn gì cũng được.

- Anh biết sao?

- Rất rõ là đằng khác. Không gì có thể qua mắt được anh.

- Vâng, em biết rồi. - Rin buồn bã trả lời. Làm sao có thể bắt anh quên được Thiên My chứ. Nhưng... Sao hắn có thể biết được??? Dẹp đi những suy nghĩ trong đầu mình, Rin nhanh chân bước ra ngoài. Khôi, Long và Nguyên thấy mình cũng không còn việc gì nên cũng đi luôn. Trong phòng chỉ còn lại mình hắn. Nhìn tấm hình ở trên bàn làm việc, hắn mỉm cười nhẹ. Đưa tay xoa xoa khuôn mặt cô bé trong hình, hắn thấy tâm hồn mình thanh thản hẳn đi. Đúng rồi, đã lâu rồi hắn không đến gặp cô ấy.

- Xin lỗi vì đã quên mất em.

Nói rồi, hắn chạy nhanh ra nghĩa trang YN, nơi ngôi mộ màu trắng cùng những chậu hoa tiên ông. Đứng trước khuôn mặt của cô gái đó, hắn nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh rồi khẽ nói:

- Ở ngoài này em lạnh chứ? Em có khỏe không? Em có gặp mẹ không? Anh nhớ em lắm. Rất rất nhớ.

Nước mắt lại tràn ra khóe mi, lấy tay lau đi ngăn không cho dòng nước mắt rơi, hắn lại nói:

- Chờ anh, anh nhất định sẽ trở về bên em.

Nói xong, hắn đứng dậy, bước đi, không quên quay lại nhìn cô gái một lần cuối.

—————END CHAPTER 23—————

Liệu đây có phải là lời hứa hẹn? Hay hắn đã biết trước được sự thật? Quay về bên Thiên My hay ở lại vì một người? Hắn sẽ lựa chọn như thế nào? Nên giữ lời hứa hay chỉ vì một người mà trở thành kẻ thất hứa?

Cùng Phi đón đọc những tập tiếp theo nhé. Phi sẽ cố gắng hết sức để có thể cho ra một tác phẩm hay nhất có thể. Cho Phi xin ít cmt đi... Đạo này cần một chút nhận xét của độc giả rồi!!! :)

24. Chương 24: Bí Mật Của Nó.

Ánh nắng ban mai chiếu qua cửa kính rơi đến khuôn mặt của ai đó. Bị thứ ánh sáng kia làm cho thức giấc, nó lấy hai tay dụi dụi mắt. Không xong rồi, cổ nó rất đau nha. Có lẽ vì hôm qua học bài quá khuya nên ngủ quên trên bàn. Nhìn lại chiếc đồng hồ báo thức. 6h sáng, có lẽ vẫn còn sớm chán nhỉ. Nó uể oải bước vào nhà vệ sinh. 10' sau, nó bước ra trong bộ đồng phục của học viện.

Lấy chiếc ba lô trên bàn học, nó đi nhanh ra ngoài đại sảnh, thấy nội hân đang ngồi uốn trà trong vẻ mặt đầy mệt mỏi, nó hỏi thăm:

- Lão phu nhân không khỏe sao?
- Không, ta không sao cả. Chỉ là thằng Moon đi, ta cảm thấy trống vắng quá thôi.
- Phu nhân đừng buồn nữa. Rồi Moon sẽ hiểu thôi. Chào phu nhân, con đi học trước.
- Ừ, thôi con đi đi. Không lại muộn.

Khẽ gạt đầu một cái, nó chạy vội ra đón taxi rồi đến học viện. Giờ này, học viện trống không, không có một bóng người. Nó đi nhanh đến phòng học 11 MOON VIP, đặt chiếc ba lô xuống, nó lấy sách vở ra chuẩn bị cho bài mới.

Đang chăm chú vào bài học thì bỗng nhiên, một đám nữ sinh đi để đứng trước mặt nó. Nhìn thì có lẽ là không có ý tốt gì. Nó sợ hãi vội lên tiếng.

- Mấy người là ai?
- Là ai không quan trọng. Cô có thể đi theo chúng tôi được không? Chị Ly rất muốn một lần được gặp cô đấy.- Một trong những cô gái đó lên tiếng. Cô gái này nhìn cũng rất xinh đẹp. Có thể nói, đẹp nhất trong tất cả các cô gái đứng ở đây và cũng đẹp hơn nó gấp ngàn lần.
- Tôi không rảnh.- Nó thẳng thắn trả lời sau đó lại tập trung vào học bài. Nhưng những cô gái đó vẫn không để cho nó yên. Miễn cưỡng, nó phải đi theo những người đó đến gặp người tên Ly mà họ nói.

Được một đám người hộ tống đến thư viện, nó hiện tại đang đối diện với một cô gái rất xinh đẹp. Đẹp hơn cả cô gái lúc nãy. Nếu như nó không nhầm, thì cô gái này chính là chị Ly mà họ nói. Hot Girl khối 11 DEMON.

- Cô là Ly phải không?- Nó hỏi.
- Phải, xem ra cô cũng biết điều nhỉ.- Cô gái tên Ly đứng dậy, đi về phía nó. Định đưa tay lên vuốt mặt nó nhưng nó hiểu được liền gạt phăng tay Ly ra.
- Cô muốn gì?
- Tôi muốn cô không được đến gần anh Phi. Càng không được nói chuyện với anh Phi.- Ly nói ra mục đích chính của mình. Thì ra là một cô gái có bản tính độc chiếm. Mù quáng thích người không nên thích như nó.
- Cô là gì của cậu ta mà ngăn cấm tôi.
- Là gì sao? Haha, vậy cô là gì của anh ấy?- Nghe Ly hỏi ngược lại mình, nó nhất thời hoảng loạn. Nhưng nhanh chóng sau đó, lấy lại được bình tĩnh, chậm rãi nói từng chữ.
- Là gì không quan trọng. Quan trọng là hàng ngày tôi vẫn được đi học chung với tên hot boy mà cô nói.
- Mà...
- Sao hả?
- Đánh nó cho tao.

Sau câu nói của Ly, cả đám con gái đứng gần đó, khoảng chừng 30 đứa tiến đến phía nó đánh túi bụi. Đám, đá, cào, xé.... Nó hiện tại không khác gì một cái bao tải cho bọn kia xả giận. Từng đợt, từng đợt đòn

khiến nó choáng dần,đôi mắt mệt mỏi từ từ khép lại.Trước khi đi vào giấc ngủ,nó nghe thấy một tiếng nói của ai đó.Rất quen thuộc nhưng không thể mở mắt ra nhìn người đó được,sức lực đã không còn nữa.Nó từ từ đi vào giấc ngủ.

- Ý đông ăn hiệp yếu sao?-Đây chính là giọng nói mà nó nghe thấy trước khi ngủ.

- Thiên...n Thiên Minh.-Nhìn thấy anh,Ly bất chợt không nói nên lời,vừa lo vừa sợ.Hiện tại anh đã là hội trưởng hội học sinh,chắc chắn sẽ không bỏ qua những vụ việc đánh nhau trong trường như thế này.Và đúng như Ly đoán,Thiên Minh lại lấy chức Hội trưởng hội học sinh ra lẽ bọn kia.

- Sao hả?Trong cái học viện này không còn có kỉ luật nữa à.

Ly và cả bọn cúi đầu không dám ngước mắt lên nhìn Thiên Minh,sợ lại gặp phải ánh mắt như muốn giết người của anh.Thấy biểu hiện của cả bọn,Thiên Minh chậm rãi nói tiếp:

- Thôi,coi như chuyện này chưa từng xảy ra.Nhưng nếu có lần thứ hai thì cô và gia đình cô nên chuẩn bị ra đường ở đi.

- Vâng,cám ơn anh,Thiên Minh.-Nói xong,Ly cùng đồng bọn vội vàng chạy vụt khỏi hiện trường.

Sau khi tất cả rời đi,Thiên Minh bước từng bước đến chỗ nó đang nằm.Thân thể bị đánh cho bầm dập.Cả người mềm nhũn ra,không còn một sức sống.Thiên Minh chậm rãi bế nó lên,đặt nó trong lòng mình rồi bước nhanh về phía khu nghỉ dưỡng cho quý tộc.

Đi đến bác bảo vệ khu nghỉ dưỡng,Thiên Minh lấy chìa khóa rồi mở phòng mình ra,đặt nó trên chiếc giường rộng lớn rồi đi vào trong nhà tắm,lấy khăn và chậu nước ra lau chùi khuôn mặt đầy máu của nó.Bàn tay anh nhẹ nhàng,ân cần như sợ làm nó đau.Chưa đầy 5' sau,khuôn mặt nó hoàn toàn sạch sẽ,Thiên Minh mở tròn mắt,ngạc nhiên nhìn khuôn mặt của nó.Thật không thể tin vào mắt mình,anh lấy tay chạm vào làn da nó như để kiểm chứng những gì mình thấy là đúng.

Vừa chạm vào,một cảm giác mát mẻ,mịn màng chuyển đến tay anh khiến anh nhất thời bị kích động.Đưa tay lên chạm vào đôi mắt to tròn màu tím của nó,từ hàng lông mày cho đến lông mi đều rất giống,chính là đôi mắt màu tím này.Lê bàn tay của mình xuống chiếc mũi cao ráo của nó rồi đến bờ môi mọng đỏ.Hiện tại nó không khác gì một thiên thần với khuôn mặt gần như hoàn mỹ nếu không có những vết cào xé của đám người lúc nãy.

Thiên Minh hoảng loạn đứng dậy đi ra ngoài,cánh cửa bị anh đóng mạnh tạo nên một tiếng động lớn khiến nó trong cơn mê man tỉnh lại.Cảm thấy sự khác biệt trên khuôn mặt mình,nó vội lấy một chiếc gương gần đó và soi.Nó hết hồn nhìn lại căn phòng này và nó chắc chắn,Thiên Minh chính là chủ nhân của căn phòng vì trên tường có treo một tấm hình của anh.Nó vội bước xuống giường rồi chạy nhanh đi ra ngoài tìm anh.

Sân trường lúc này không một bóng người,bóng dáng nhỏ bé của nó cứ chạy mãi chạy mãi cho đến khi,trước mắt nó xuất hiện một cánh đồng hoa hồng trắng.Nó chậm rãi đi trên con đường mòn,đến gần một cái cây,nó thấy Thiên Minh đang ngồi dưới gốc cây,trên tay là sợi dây chuyền hình một đôi cánh thiên sứ.Nó lặng lẽ ngồi bên cạnh Thiên Minh.Thấy nó,Thiên Minh vội vàng cất sợi dây chuyền lại rồi đưa ánh mắt của mình về phía những bông hoa hồng.

5 phút...10 phút...15 phút....Không một tiếng động gì.Không thể chịu nổi cái không khí u ám này,nó lên tiếng trước:

- Có lẽ cậu đã thấy khuôn mặt thật của tôi.Cậu có thể....có thể giúp tôi giữ bí mật được không?-Nó hơi ngập ngừng khi nói ra yêu cầu này.

- Tại sao?- Thiên Minh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đầy hoàn mỹ của nó.Cho đến bây giờ,cậu vẫn không thể tài nào tin được chuyện nó lại là...

- Vì tôi có lý do riêng.

- Tôi có thể biết không?

- Vì khuôn mặt này đã khiến cho cả nhà tôi phải ra đường sống.Cũng chỉ vì khuôn mặt này mà đã khiến gia đình tôi suýt mất mạng.Năm tôi 13 tuổi,tôi được lão phu nhân,chính là nội của Moon đưa vào học viện

Moon học. Ngày đó, vì khuôn mặt tôi quá đẹp, nên có rất nhiều chàng trai theo đuổi tôi. Rồi vào một hôm, có một chàng trai từ Pháp chuyển vào Moon và đặc biệt thích tôi. Anh ta hơn tôi 2 tuổi. Gia đình anh ta muốn tôi đính hôn với anh ta nhưng ba mẹ tôi không chấp nhận. Vì quá buồn rầu khi bị từ chối, anh ta đã tự kết liễu đời mình. Anh ta lại là con một nên ba mẹ anh ta tìm đến gia đình chúng tôi trả thù, cũng may nhờ có lão phu nhân mà gia đình tôi đã cứu. - Nói đến đây, bất chợt dòng nước mắt nó rơi xuống, Thiên Minh đưa tay lau đi những giọt nước mắt đó, anh vỗ vỗ vai nó như để an ủi. Thấy lời động viên của anh qua hành động, nó tiếp tục nói tiếp. - Từ đó, tôi luôn muốn giấu đi khuôn mặt này và cũng muốn xóa đi cái kí ức đáng sợ đó. Tôi thực sự rất sợ nó lặp lại một lần nữa. Rất rất sợ. - Nước mắt vẫn không ngừng rơi.

- Đừng sợ. Đừng sợ. Có anh ở đây. Không ai có thể làm hại được em.

Thiên Minh đau lòng ôm nó đặt vào trong người mình, từ từ trấn an nó. Ngay tại lúc này, ở xa xa, một dáng người con trai cao to nhìn cả hai với ánh mắt khinh bỉ. Đó không ai khác là hắn. Vừa định ra đời hoa hồng cho bớt căng thẳng thì bất gặp ngay cảnh này, không hiểu sao, trong lòng lại cảm thấy khó chịu vô cùng, chỉ muốn đi đến cho Thiên Minh một đấm nhưng hắn biết là mình không thể liền quay lưng bỏ đi.

Sau khi khóc cho đến mệt cả người, nó hiện tại như một con mèo nhỏ nằm ngủ trong lòng Thiên Minh, chầm rãi bé nó lên, anh lại đưa nó về phòng của anh ở khu nghỉ dưỡng. Nhìn bộ dạng nó ngủ trong thật đáng yêu. Đôi mắt nhắm nghiền không chút mệt mỏi, không chút muộn phiền. Đôi môi đỏ mọng lâu lâu lại khẽ nhếch lên khiến tự chủ của anh biến mất. Anh đi đến bên cạnh giường nó đang nằm, đưa đôi tay lên chạm vào đôi môi mềm mại của nó. Cảm giác như tay bị tên liệt đi. Bỗng nhiên, nước mắt nó lại rơi một lần nữa.

- Đừng... Đừng mà.... - Trong vô thức, nó hét lên.

Có lẽ, ngay cả trong mơ, quá khứ đó vẫn cứ ám ảnh nó mãi. Thiên Minh xót xa nhìn nó, đưa tay lau đi giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi, anh thì thầm với chính mình:

- Anh nhất định sẽ bảo vệ em.

—————END CHAPTER 24—————

25. Chương 25: Cuộc Đấu Bắt Đầu.

Ngồi trước chiếc máy tính, hắn không thể nào tập trung vào công việc được khi hình ảnh nó và Thiên Minh thân mật cứ xuất hiện quanh quẩn trong đầu hắn. Đẹp bỏ những hình ảnh đó qua một bên, hắn quay qua nhìn chiếc đồng hồ bên cạnh.

5h sáng...

Chắc, vậy là đêm qua hắn thức trắng sao? Cũng đúng thôi, hôm nay là ngày lựa chọn thành viên mới của bang mà, sao có thể không bận rộn. Đi đến tủ quần áo, hắn chọn ình quần jean đen với áo thun đen hình cây thánh giá màu trắng đi kèm là chiếc áo khoác da cũng đen nốt làm nổi bật lên làn da trắng mịn của hắn. Đi nhanh vào phòng tắm thay đồ, hắn bước ra rồi đi đến lấy tập hồ sơ và chìa khóa xe rồi nhanh chân đi xuống gara.

Chọn ình con Lamborghini Reventon, hắn khởi động xe rồi chạy với vận tốc “bàn thờ” đến trụ sở của R.I.P ở đường XYZ. Chiếc xe dừng lại trước cửa của trụ sở, bảo vệ nhanh chân đến cất xe còn hắn đeo chiếc mặt nạ vào rồi chậm rãi đi đến phòng họp R.I.P.

Trong phòng họp, không khí căng thẳng đến là thường. Những người có mặt ở đây âm thầm lau đi những giọt mồ hôi còn vương trên trán. Họ lâu lâu lại liếc nhìn Khôi với ánh mắt khép nép. Bây giờ đã là 6h30 mà bang chủ còn chưa đến thật là khiến cho người ta lo lắng. Hiểu được tâm ý của mọi người, Khôi chầm rãi lên tiếng.

- Bang chủ sắp tới rồi, phiền mọi người đợi thêm lát nữa.

- Vâng, không sao đâu. - Một trong những số đó khách sáo trả lời.

Câu nói vừa dứt thì,cánh cửa được ai đó đẩy ra,từ ngoài,hắn và Bảo Duy bước vào.Tất cả mọi người thấy hắn thì vội vàng đứng lên rồi cúi đầu chào.Không thèm nhìn họ lấy một lần,hắn đi đến chiếc ghế dành riêng rồi từ từ ngồi xuống.Sau khi mọi người đã ổn định,Bảo Duy mới thay hắn phát ngôn:

- Có lẽ mọi người đã biết nội dung cuộc họp hôm nay.Cũng như mọi năm thôi,5R sẽ là người ra luật lệ và thử thách cho các thí sinh,ai vượt qua được thì người đó sẽ được gia nhập bang.Nhưng năm nay có một sự khác biệt so với mọi năm là bang chủ sẽ trực tiếp giám sát cuộc thử thách năm nay.Song song với bang chủ sẽ là ba bang phó,tôi và anh Nguyễn Hoàng Khánh Hưng.Nếu ai có thời gian thì có thể đến sân đấu R.I.P ở đường ABC để trực tiếp giám sát cùng chúng tôi.

- Mọi người thấy thế nào?Có ai có ý kiến gì về cuộc đấu năm nay hay không?

Sau câu nói của Duy,hắn lên tiếng hỏi ý kiến mọi người.Vẫn giọng nói lãnh băng đó,vẫn ánh mắt khác máu đó nhưng tại sao lại khiến mọi người quá ngạc nhiên.Vì sao ư?Vì đây là lần đầu tiên hắn lên tiếng hỏi mọi người.Mặc dù rất ngạc nhiên nhưng không ai dám mở miệng nói nửa lời.

- Sao vậy?Không ai có ý kiến gì sao?-Không thấy ai nói gì,hắn hỏi lại.

- Thưa chủ tịch,cứ làm như mọi năm là được.Chúng tôi đây,không ai có ý kiến gì.-Một trong số những thủ lĩnh ngồi ở đây lên tiếng.

- Vậy được rồi,nếu không ai có ý kiến gì thì cuộc họp kết thúc tại đây.Mọi người đi làm việc đi.11h trưa nay sẽ tiến hành cuộc đấu.-Nói xong,hắn cùng Duy,Khôi,Nguyễn và Long bước ra ngoài.

Cả năm bước lên ba con xe đã được chuẩn bị rồi cùng nhau phóng tới sân đấu R.I.P.Cả năm vừa bước xuống xe,đã thấy Hưng đang từ xa đi tới.

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong.Em có muốn đi kiểm tra không?-Hưng chăm rai nhìn hắn lên tiếng.

- Không cần đâu.Em tin tưởng vào trình độ của anh.

- Mọi người không đói sao?Hay chúng ta đi ăn sáng đi.-Gia Long cho ý kiến và đã được mọi người chấp nhận.

Sau người con trai,cực kỳ xinh đẹp bước vào trong nhà hàng Thiên Long gần đó khiến mọi người như chết lâm sàng.Mỗi người một vẻ đẹp khác nhau,cả sáu như những vị tinh tú trên bầu trời mà không ai có thể với tới.Nguyên Nguyên gọi một đồng thức ăn bày ra cả bàn.Sau khi chén xong bữa sáng,nhìn lại đồng hồ thì lúc này mới được 9h,cả sáu người chia ra,ai làm việc nấy,nhưng đúng 10h30 phải có mặt tại sân đấu.

Gia Long ngồi trên con xe của mình,chạy theo một hướng vô định nào đó.Anh cũng thật sự không biết mình đã đi đâu.Không hiểu sao,con xe của anh lại dừng trước cổng của biệt thự Hoàng Gia.Bước xuống xe,anh nhìn lên căn phòng của một người con gái nào đó.Có lẽ người con gái ấy đã đánh cắp trái tim anh mất rồi.

Chần chừ một hồi lâu,không biết nên bấm chuông hay đi về,cuối cùng anh lựa chọn ình con đường lùi.Có lẽ nên về thì hơn,chắc gì người ta đã thích anh.Nghĩ là làm,anh lên xe rồi phóng vụt đi mất.

Ngồi trong phòng nhìn xuống,thấy Gia Long đi,Trần mới từ từ bước ra ngoài,nhìn xe anh khuất dần sau hàng cây,Trần cười nhạt một cái sau đó vào nhà chuẩn bị đồ đã cho chuyến bay sắp tới của mình.Đúng,cô sẽ phải đi Mỹ một tháng để lo cho trụ sở của Jupiter bên đó.Chỉ một tháng thôi,sẽ nhanh thôi mà.

Ngồi trong lớp học 11MOON VIP,nó lơ lửng lâu lâu lại liếc nhìn ra cửa sổ.Không hiểu sao mới có hai ngày không được nhìn thấy khuôn mặt của hắn,không được nghe giọng nói của hắn mà nó đã nhớ muốn chết.Lặng lẽ thở dài một cái,nó gục mặt xuống bàn,thật không còn một chút tâm trạng nào để học.

Thiên Minh chăm chú nhìn những hành động của nó từ đầu đến cuối.Mọi hành động của nó đều được thu vào mắt anh.Anh đã tự hứa với lòng,sẽ không bao giờ để nó phải buồn,để nó phải khóc thêm lần nào nữa.Lời hứa này sẽ còn hiệu nghiệm cho đến khi nào anh không còn trên đời này nữa.

Tùng,tùng,tùng,...

Ba hồi trống vang lên giải cứu tất cả mọi người,nó từ từ thu dọn cặp sách rồi bước ra khỏi lớp.Thiên Minh vội vàng chạy theo kéo tay nó lại rồi đề nghị:

- Để anh đưa em về.

- Không cần đâu,tôi tự về cũng được.Mà hôm nay hội trưởng cùng với ban chỉ huy hội học sinh không phải họp sao?

- Có chuyện đó sao?Sao anh không biết nhỉ?-Thiên Minh gãi gãi đầu.Thực sự thì trong đầu anh hiện tại không có việc gì khác ngoài việc đưa nó về nhà an toàn.

- Thôi,cậu đi họp đi.Tôi về đây.- Nói rồi,nó bước đi.Nhưng bị cánh tay của ai đó kéo lại.Quay lại nhìn thì thấy khuôn mặt tươi cười của Thiên Minh,nó ngạc nhiên nhìn anh.Mấy hôm nay anh thực sự rất khác lạ nha.Đặc biệt quan tâm đến nó.Thấy nó nhìn mình với ánh mắt ngạc nhiên tốt độ,anh nói:

- Thôi thì để anh gọi tài xế đưa em về vậy.

Không để nó trả lời,anh rút điện thoại trong túi ra rồi gọi cho tài xế của mình đến đưa nó về.Sau khi nhìn chiếc xe an toàn lăn bánh,anh mới yên tâm đi vào họp.Từ xa xa,một bóng dáng nhỏ bé nhìn cả hai với ánh mắt đau buồn rồi bỏ đi.

11h tại sân đấu R.I.P,các ứng cử viên đã có mặt đầy đủ.Tất cả xếp thành một đội hình thật đẹp mắt để chào đón ba vị bang phó và bang chủ đáng kính.Sau khi mọi thứ đã ổn định,Bảo Duy mới chậm rãi nói:

- Xin chào tất cả các thành viên ứng cử.Xin chào ba vị bang phó,bang chủ.Như mọi người cũng đã biết,vào ngày này hàng năm,R.I.P sẽ tổ chức tuyển chọn thêm nhân lực cho bang,giúp bang phát triển mạnh mẽ hơn.Năm nay,cũng như mọi năm,Hưng sẽ thay mặt cho các thủ lĩnh trong bang công bố đề thi năm nay.Xin mời anh lên phát biểu.

Bảo Duy nói xong.liền bước xuống,nhường chỗ cho Hưng phát ngôn.Khẽ điều chỉnh chiếc micrô cho vừa,Hưng từ từ lên tiếng.

- Đề thi năm nay gồm năm thử thách.Thử thách đầu tiên sẽ là phần thi bắn súng ,thứ hai sẽ là đua xe,thứ ba là chế tạo vũ khí,thứ bốn là chế tạo được liệu và cuối cùng là hủy sinh.Ngay bây giờ,chúng ta sẽ đến sân bắn súng để bắt đầu cuộc thi.Xin mời các ứng cử viên cùng các thủ lĩnh di chuyển đến sân bắn.

Tất cả mọi người cùng di chuyển về phía sân bắn.Hắn,Khôi,Nguyên,Hưng và Long cùng nhau đi đến chiếc ghế dành ình rồi ngồi xuống.Phần thi bắn súng sẽ do Ran-Bạc thầy thuốc nổ và súng hướng dẫn.Phần thi này cũng sẽ do Ran phụ trách chấm điểm.Các thành viên đứng vào vị trí của mình,âm thầm giờ súng lên chờ hiệu lệnh.

- Bắn.

Đoàng...Đoàng...Đoàng...Đoàng...Đoàng...Đoàng...Đoàng...Đoàng...Đoàng...

Nghe được hiệu lệnh từ Ran,tất cả các thành viên lần lượt bắn.Nhưng viên đạn nhanh chóng bay thẳng đến bia đạn.Ran cùng một số cận vệ của cậu đi đến kiểm tra bia đạn.Thực sự các thành viên đều bắn rất chuẩn.Nằm ngay vào tâm của bia.Đúng là rất khó để lựa chọn.

Viên đạn thứ nhất là của ứng cử viên số 01:Hoàng Uy Vũ: Nam,16 tuổi.

02: Đoàn Bảo Minh Khuê: Nam,18 tuổi.

03: Nguyễn Khánh Thụ Nhân: Nam,18 tuổi.

04: Nguyễn Phương Linh: Nữ,17 tuổi.

05: Jake: Nam,17 tuổi

06: Phạm Lệ Băng: Nữ,16 tuổi.

07: Thái Thiên Hà: Nam,17 tuổi

08: Trương Hải Đăng: Nam,17 tuổi.

09: Dương Nhật Hạ: Nữ,16 tuổi.

10: Trần Thiên Bảo: Nam,18 tuổi.

Sau một lúc thảo luận cùng với các cận vệ của mình, Ran quyết định. Không ai có điểm cho phần này. Chuyển sang thử thách thứ hai là đua xe. Chuyển sang địa điểm khác: Sân đua xe chuyên dụng, tất cả các thành viên đều đã ngồi vào xe mô tô phân khối lớn do chính Ron thiết kế. Phần thi này sẽ do Ron phụ trách chấm điểm.

Đoàng...

Tiếng súng do chính tay Ron bắn ra, hiệu lệnh đã vang lên, những con mô tô phân khối lớn di chuyển với tốc độ nhanh nhất. Không ai chịu thua ai, bất phân thắng bại. Đến đoạn vực tử thần, tất cả lao nhanh qua vực một cách an toàn. Một tiếng đồng hồ trôi qua, hiện tại vẫn chưa thấy một con xe nào về đích.

- Tình hình có vẻ không mấy khả quan. - Hưng quay sang hấn nói nhỏ.

- Không sao đâu. Ron sẽ biết cách xử lý. - Hấn bình thản trả lời. Khuôn mặt không mang một cảm xúc gì, đúng là phong cách của một vị chủ tịch.

Câu nói của hấn vừa dứt thì một con mô tô lao đến. Sau con mô tô đó là 9 con mô tô khác. Không biết ai sẽ là người về đích đầu tiên. Con mô tô lao nhanh về đích.

Đoàng... Tiếng súng thứ nhất vang lên. Rồi tiếng thứ hai, ba, bốn, năm cho đến tiếng thứ mười.

Bước xuống con siêu xe, các thành viên chậm rãi đi đến vị trí của mình để nghe công bố kết quả của phần thi này.

- Người về đầu tiên là Nguyễn Phương Linh với tổng thời gian là: 1h10'20".

Người thứ hai là Thái Thiên Hà với tổng số thời gian là: 1h10'35".

Thứ ba là Trương Hải Đăng: 1h12'32".

Thứ bốn là Hoàng Uy Vũ: 1h15'00".

Thứ năm là Trần Thiên Bảo: 1h15'42".

Năm người còn lại về đích với tổng thời gian trên 1h20' nên không được tính. - Ron chậm rãi công bố kết quả.

“““““““““““TO BE CONTINUE“““““““““““

26. Chương 26: Cô Em Họ Từ Trên Trời Rơi Xuống.

Tiếp theo sẽ là phần thi chế tạo vũ khí do Ren đảm nhận. Anh nhanh chóng tiến về phía hội trường của sân đấu R.I.P để chuẩn bị. 15' sau, tất cả mọi người đều đã có mặt để dự thi phần này. Bước vào vị trí của mình, các thành viên đã sẵn sàng để chờ hiệu lệnh. Hiệu lệnh vang lên, tất cả các thành viên bắt tay vào công việc chế tạo vũ khí.

10'...20'...30'...1 tiếng trôi qua vẫn chưa ai hoàn thành khẩu súng do Ren đề ra. Cũng đúng thôi, khẩu súng do Ren đề ra cực kỳ phức tạp, đâu có thể dễ dàng tạo ra nó được. Anh và Ran phải khó khăn lắm mới chế tạo ra được khẩu súng hủy diệt này cơ mà.

1h30' trôi qua, cuối cùng thì cũng đã có một thành viên nộp sản phẩm của mình. Cầm khẩu súng trên tay, Ren mỉm cười nhẹ. Quả thật khẩu súng này có nhẹ hơn tiêu chí của anh đề ra, còn tất cả mọi thứ đều thỏa mãn yêu cầu. Anh iow lên bắn thử. Quả thật không tồi. Coi như người này đã nhỉnh vị trí thứ nhất trong phần thi của anh. Tiếp tục chờ những khẩu súng khác được mang lên.

Nhưng chờ mãi, chờ mãi vẫn không thấy khẩu súng nào được đưa ra, anh sốt ruột đi xuống phía cận vệ của mình dò hỏi và đã biết được đáp án. Anh chậm rãi đi lên bục để thông báo.

- Trong phần thi này, duy nhất chỉ có một người hoàn thành. Còn chín người còn lại đã đồng ý từ bỏ. Vậy người duy nhất được điểm đó là Nguyễn Khánh Thụy Nhân.

Vậy là phần thi thứ ba đã kết thúc một cách tốt đẹp. Trước khi chuyển sang phần thi thứ bốn, các thành viên cùng các thủ lĩnh sẽ được nghỉ ngơi 30'. Ngồi trên bàn của mình, hần chậm rãi nhìn mọi người rồi nói:

- Hôm nay quả thật vất vả ọi người rồi.
- Còn tới hai phần thi nữa. Mà đã chọn được ai trong bọn họ chưa? - Nguyên Nguyên cầm chai nước lên uống rồi hỏi.
- Chưa. - Hần lãnh đạm trả lời.
- Không ai lọt vào tầm mắt em sao? - Hưng quảng chai nước cho hần rồi hỏi.
- Tất cả đều tệ. Phần bắn súng thì em không nói nhưng còn phần lắp súng thì không ra một cái gì. Họ chỉ biết bắn mà không biết làm. Thực sự là không hợp với tiêu chuẩn của em. - Hần phân tích. Quả thật bọn họ khá bất tài, vô dụng.
- Thái Thiên Hà thì sao? Mà thấy hần ta như thế nào? - Khôi vòng hai tay, ánh mắt chăm chú nhìn hần hỏi.
- Hần ta sao? Cũng không tồi nhưng cũng không thể gọi là giỏi.
- Mà y kén chọn quá đi. - Gia Long bây giờ mới mở lời.
- Mọi người chuẩn bị đi. Sắp đến phần thi tiếp theo rồi. - Bảo Duy đi đến thông báo cho tất cả.

Nghe xong câu nói của Bảo Duy, tất cả ngồi ngay ngắn vào vị trí của mình, chuẩn bị cho phần thi tiếp theo.

Thử thách tiếp theo sẽ là phần thi chế tạo được liệu do chính Run ra đề và chấm điểm. Đề thi là chế tạo ra một loại được liệu trị được sức ảnh hưởng của chất độc trong súng AK R.I.P B1025 do chính Ran chế tạo. Đề thi này thực sự rất khó nhá.

Các nhiên liệu đã được chuẩn bị đầy đủ trên bàn, nghe hiệu lệnh xuất phát từ Run, tất cả các thành viên bắt tay vào chế tạo.

Những giọt mồ hôi lã lã dài trên má của các thành viên. Vì có sao phải cực khổ như vậy để được vào R.I.P. Chỉ vì hai lý do duy nhất. Thứ nhất, R.I.P hiện tại đang thống trị thế giới ngầm, vào được R.I.P cũng đồng nghĩa với việc cơ hội làm ba chủ của các bang khác cao lên đến 92%. Lý do thứ hai đó là, họ đã phải trải qua cuộc tra khảo rất khổ cực, tranh đấu với 1000 người mới có thể được đứng dự thi ở đây như ngày hôm nay nên không thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy được.

Gần 2h sau, các được liệu được mang lên phía Run để anh kiểm tra và chấm điểm. Tốt, các được liệu hầu như không có vấn đề gì. Có những mẫu còn rất tốt, có thể nói giống được liệu do anh chế tạo ra đến 98%. Sau khi xem xét xong, anh từ từ cầm kết quả đi về phía bục và thông báo:

- Các mẫu của mọi người thực sự rất tốt nhá. Vì không thể lựa chọn theo sản phẩm nên tôi sẽ chọn theo thời gian. Ai xong trước thì sẽ thắng. Người đầu tiên là Dương Nhật Hạ với tổng thời gian là 1h40'23". Người thứ hai là Trần Thiên Bảo với tổng số thời gian là 1h40'51". Người thứ ba là Jake với tổng thời gian là 1h42'17". Người thứ bốn là Phạm Lệ Băng với tổng thời gian là 1h45'24". Người thứ năm là Đoàn Bảo Minh Khuê với tổng thời gian là 1h46'55".

Nói xong, Run bước xuống nhường chỗ Bảo Duy phát biểu. Đứng trên bục nhìn xuống tất cả, Bảo Duy khẽ nở một nụ cười nhẹ. Anh chậm rãi nói:

- Bốn vòng thử thách đã thuận lợi vượt qua. Hiện tại chỉ còn vòng cuối cùng, vòng hủy sinh. Trước khi đến vòng này, tôi xin thay mặt cho các thủ lĩnh công bố số điểm hiện tại của 10 thành viên.

01: Hoàng Uy Vũ: 40 điểm

02: Đoàn Bảo Minh Khuê: 20 điểm.

03: Nguyễn Khánh Thụ Nhân: 100 điểm.

04: Nguyễn Phương Linh: 100 điểm.

05: Jake: 60 điểm.

06: Phạm Lệ Băng: 40 điểm.

07: Thái Thiên Hà: 80 điểm.

08: Trương Hải Đăng: 60 điểm

09: Dương Nhật Hạ: 100 điểm.

10: Trần Thiên Bảo: 100 điểm.

Xin mời các thành viên cùng các thủ lĩnh đến đại sảnh của sân đấu R.I.P để chuẩn bị cho phần thi cuối cùng.

Sau câu nói của Bảo Duy tất cả cùng di chuyển đại sảnh.Mọi người đã ổn định vào vị trí của mình.Vì phần này là phần thi quyết định cho nên khá là căng thẳng.Mà người giao đề và chấm điểm lại là cao thủ Rin và Khánh Hưng,thật khó để vượt qua nha.Rin và Hưng chậm chậm đi về phía micrô để công bố đề thi.

Đề thi cho thử thách hủy sinh năm này là hai người sẽ bắt cặp với nhau và cùng giao chiến.Ai hạ gục đối phương trong thời gian ngắn nhất sẽ dẫn đầu trong bảng danh sách ứng cử.

Cặp đầu tiên là: Hoàng Uy Vũ và Trần Thiên Bảo.

Thứ hai là: Đoàn Bảo Minh Khuê và Jake.

Thứ ba là: Phạm Lệ Băng và Nguyễn Phương Linh.

Thứ bốn là: Thái Thiên Hà và Trương Hải Đăng.

Thứ năm là: Dương Nhật Hạ và Nguyễn Khánh Thụ Nhân.

Cuộc chiến bắt đầu.

Cặp đầu tiên bước lên sân đấu,cả hai đều tỏa ra khí chất cao lãnh khiến người khác không thể cưỡng lại.Cả hai cùng nhau ra những chiêu võ rất cao cường.Hiện tại,Hoàng Uy Vũ đang có lợi thế hơn,Thiên Bảo chút nữa đã bị hạ gục nhưng cũng may,anh đã lợi dụng tình thế để đánh lại Uy Vũ.Đòn karate của anh liên tiếp tấn

công Uy Vũ.

Đụp...

Uy Vũ ngã xuống,Thiên Bảo vẫn không ngừng ra đòn.Rin và Hưng vội chạy đến ngăn cản Thiên Bảo.Anh nường tay,không ra đòn nữa.Đứng lên khẽ nhếch mép với Uy Vũ một cái,dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Vũ,anh khẽ nói.

- Tôi đã thắng.

- Trần Thiên Bảo chiến thắng với số thời gian là 30'12".- Giọng Rin vang lên trên micrô.Thật là không tồi.

Cuộc chiến thứ nhất kết thúc,hai thành viên khác bước lên sân đấu.Chăm rãi bắt tay với nhau.Hiệu lệnh vang lên,cả hai bắt đầu ra những chiêu đòn cổ hạ gục đối phương.Bất phân thắng bại là ngôn từ hiện tại dùng để diễn tả tình trạng của cả hai.Người này tấn công thì người kia lại tránh.Cứ như vậy,cả hai đã dần mất sức.

Nhân lúc Minh Khuê sơ hở,Jake ra đòn quyết định.Minh Khuê bị hạ gục,máu me tràn lan lên cả sân đấu.Nhân viên bảo hộ vội vàng chạy đến đưa anh đi sơ cứu.Kết quả đã quá rõ,Jake chiến thắng với thời gian 35'47".Cặp thứ ba lên sân.Đây là một cặp nữ,xem ra rất hấp dẫn.Cả hai nhìn nhau nở một nụ cười đều rồi bắt đầu xuất chiêu.Nhìn hai người chiến đấu xinh đẹp như những thiên thần.Nhưng thiên thần muốn bước chân vào R.I.P thì chỉ có cách là sát thương lẫn nhau mới có thể sống sót.

Lệ Băng mệt mỏi hạ gục xuống,Phương Linh vẫn không ngừng tay.Những cú đấm của cô liên tiếp hạ xuống khuôn mặt hoàn mỹ của Lệ Băng.Lệ Băng bất tỉnh,Phương Linh ngừng tay,mỉm cười chiến thắng.29'35" là thời gian trận đấu kết thúc.

Cặp thứ bốn nhanh chân bước lên sàn đấu. Cúi đầu chào nhau một cái, Thiên Hà và Hải Đăng khẽ nhếch mép. Hiệu lệnh vang lên, cả hai bắt đầu cuộc đấu. Không ai chịu thua ai, Thiên Hà dứt khoát còn Hải Đăng mạnh mẽ, người này đánh thì người kia tránh. Thật khó để lựa chọn, đúng là bất phân thắng bại.

10'...15'...20'...25'...30'...

Thời gian thấm thoát trôi qua, hiện tại cả hai đã mất khá nhiều sức lực. Đánh, đâm rồi đá, Hải Đăng khụy xuống, nhân cơ hội, Thiên Hà ra đòn, Hải Đăng phát hiện được liền tránh qua một bên rồi dùng tất cả sức lực của mình ra đòn quyết định. Vì lực quá mạnh và nhanh, Thiên Hà không tránh né kịp nên bị ngã xuống. Cơ thể rơi tự do và đáp sàn một cách thô bạo. Hải Đăng chiến thắng với tổng thời gian là 34'53".

Chỉ còn ập cuối cùng là một nam một nữ: Dương Nhật Hạ và Nguyễn Khánh Thụ Nhân. Nghe đến hai cái tên này, Nguyễn Nguyên quay sang hẳn rồi khẽ hỏi:

- Mà thấy sao? Ai sẽ thắng đây? Hẳn ta là con trai đấy.

- Đừng khinh thường em tao chứ. - Hẳn mỉm cười nhẹ rồi nói.

Cả hai cùng nhau bước lên sàn đấu. Tiếng hiệu lệnh vang lên, trận chiến được bắt đầu bằng những đòn nhẹ nhàng. Có lẽ Thụ Nhân có lợi thế hơn vì anh là con trai, ra đòn mạnh hơn nhưng cũng đừng khinh thường Nhật Hạ. Nhìn thoáng qua, có thể thấy rõ, đòn của Nhật Hạ đã được qua huấn luyện hẳn hoi. Nhật Hạ ra đòn, Thụ Nhân tiếp sàn một cách nhẹ nhàng. Vẫn không chịu thua, anh đứng lên tiếp tục cuộc chiến.

Lần này, Nhật Hạ ra đòn mạnh hơn, Thụ Nhân ngã xuống sàn. Anh bị chấn thương khá nặng, được đội nhân viên bảo hộ đưa đi sơ cứu. Vậy là Nhật Hạ thắng với thời gian khá ngắn là 27'56".

Kết thúc vòng thử thách cuối cùng, Bảo Duy cầm kết quả trên tay khẽ mỉm cười nhẹ. Anh nhanh chân bước lên bục rồi từ từ phát biểu.

- Vậy là năm vòng thử thách đã trôi qua. Hiện tại trên tay tôi là kết quả chính thức, tôi sẽ công bố danh sách 5 thành viên được làm lễ gia bang vào ngày mai.

Thành viên thứ nhất, cũng là người có tổng số điểm cao nhất: Dương Nhật

Hạ: 200 điểm, cấp bậc được trao: Sát thủ

Thứ hai là: Nguyễn Phương Linh: 180 điểm, cấp bậc được trao: Cao thủ.

Thứ ba là: Trần Thiên Bảo: 160 điểm, cấp bậc được trao: Cao thủ.

Thứ bốn là: Trương Hải Đăng: 100 điểm, cấp bậc được trao: Siêu Thiên.

Thứ năm là: Jake Dominich Collins: 80 điểm, cấp bậc được trao: Siêu Thiên.

Những thành viên còn lại đều bị loại.

Nói xong, Bảo Duy chậm rãi bước xuống. Vậy là trận chiến đã kết thúc, tất cả mệt mỏi ra về.

Bước vào trong biệt thự hoa hồng, hẳn thả cơ thể tự do trên bộ sofa. Mắt khẽ nhắm hờ mệt mỏi. Như chợt nhớ ra gì đó, hẳn rút điện thoại ra, bấm một dãy số rồi gọi. Đầu dây bên kia có tín hiệu trả lời, là giọng con gái:

- Alô.

- Đến ngay biệt thự White Rose. - Hẳn lạnh lùng dập máy.

Kính kong...

Hẳn đứng dậy, ra mở cửa. Trước mặt hẳn là Dương Nhật Hạ, khẽ nhìn Hạ với ánh

mắt chăm chăm, hẳn quay lưng đi thẳng vào trong rồi nghiêm túc ngồi trên ghế sofa. Nhật Hạ hiểu được ý liền đóng cửa lại rồi đi đến ngồi đối diện hẳn. Nhìn khuôn mặt lạnh băng của hẳn cùng đôi mắt khát máu, Nhật Hạ khẽ rùng mình một cái. Trong đầu cô hiện tại chỉ xuất hiện duy nhất một câu hỏi: "Anh ấy có giết mình không nhỉ?". Mãi không thấy hẳn lên tiếng, Nhật Hạ mở lời trước.

- Nè, anh nói gì đi chứ.

- Về khi nào?- Hấn đưa đôi mắt của mình nhìn chăm chăm vào Nhật Hạ.

- Một tuần.- Nhật Hạ cúi đầu trả lời.

- Ở đâu?

- Em ở trong khách sạn.

- Ba mẹ biết không?

- Em trốn về thì làm sao ba mẹ biết được.- Nhật Hạ lí nhí.Đợt này cô chỉ có nước chết.Khẽ lén lút nhìn sắc mặt đang dần biến sắc của hấn,Nhật Hạ sợ hãi thu mình lại.

- Giỏi nhỉ.Về Mĩ ngay.- Hấn quát lên một cái khiến Nhật Hạ giật mình.Nhưng vì sự nghiệp được lêu lổng đi chơi,cô nhất định phải vào hang cọp một lần để dụ cho được con cọp quý này.

Nói là làm,cô nhanh chân đi qua ngồi bên cạnh hấn,khẽ tỏ vẻ như một con thỏ non.

- Thôi mà anh.Chỉ một lần này thôi.Em hứa sẽ ngoan ngoãn,không quậy phá,không làm tổn thất gì đâu mà.Ba mẹ sẽ không biết đâu.Làm ơn đi anh,please.Nha nha nha.- Vừa nói,cô vừa lúc lắc cánh tay rắn chắc của hấn.

Cô đưa cái bộ mặt cún con ra nài nỉ hấn.Thực sự thì chỉ cần nhìn thấy cái bộ mặt đáng yêu này của cô,hấn không thể không mềm lòng.Cô lúc nào cũng đưa cái chiêu này ra sử dụng với hấn.Nhưng dù đã quen,hấn vẫn không thể cưỡng lại được.

- Thôi được rồi.Nhưng chỉ một lần này thôi đấy.Mau gọi quản lí dọn hành lí về đây.- Hấn ra lệnh.

Nói xong,hấn bước thẳng lên lầu.Nhật Hạ đơ mắt nhìn hấn rồi cũng nhanh tay gọi điện cho quản lí khách sạn.Xem ra khi ở nhà của hấn thì cô hết có cơ hội để quậy phá và tung hoành rồi.

—————-END CHAPTER 26—————

27. Chương 27: Gia Nhập Bang R.i.p.

Xoảng...Xoảng...

Hàng loạt những âm thanh chói tai liên tiếp vang lên.Hấn mệt mỏi nằm trên giường đưa hai tay bịt tai lại.Nhưng dường như,những thứ âm thanh đó không hề giảm xuống mà đang có xu hướng tăng lên.Bước xuống giường với khuôn mặt hầm hực,hấn đi theo thứ âm thanh đó.Trước mặt hấn hiện tại là cái bếp tan hoang.Nào là chén,xoong,nồi,thức ăn bị bày bừa ra cả nhà.Còn có một mùi hôi gì đó rất khó chịu.

Xoảng...

Lại thêm một tiếng nữa,hấn cùng khuôn mặt hầm hực của mình đi vào bếp.Nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của Nhật Hạ đang loay hoay với chảo mực cháy khét,hấn tức giận đi đến tắt bếp rồi lôi Nhật Hạ ra ngoài phòng khách.Đứng trước khuôn mặt tím tái vì giận của hấn,Nhật Hạ không khỏi rùng mình một cái.

- Giải thích đi.- Hấn ngồi trên ghế sa lon,hai chân bắt chéo,phong cách ngạo nghễ như một ông hoàng tức giận lên tiếng.

- Em...em chỉ muốn làm bữa sáng cho anh thôi mà.- Nhật Hạ cúi đầu,giọng lí nhí.

- Không cần.Anh yêu cầu em làm sao?- Hấn quát.

- Không cần thì thôi.Việc gì mà anh quát lên như thế.Đau họng bây giờ.- Nhật Hạ quan tâm.

- Thôi được rồi,lên thay đồng phục rồi anh đưa đi ăn sáng.Còn phải đi học nữa chứ.- Hấn hạ giọng.

Nói xong,hấn bước thẳng vào phòng.Thay ình bộ đồng phục của học viện rồi ra gara lấy con Lamborghini Aventardo và cùng Nhật Hạ đi đến nhà hàng happy.

Chậm rãi bước vào trong nhà hàng,cả hai hiện tại nhận được rất nhiều sự chú ý của mọi người.Chọn in chiếc bàn khuất xa nhất,cả hai cùng gọi món rồi bắt đầu ăn thả ga.

Đứng trước cổng học viện Moon,Thiên Minh đang hận được khá nhiều sự quan tâm thái quá của đám fan trong trường.Khẽ gượng cười một cái thật tươi.Thiên Minh lấy tay phẩy phẩy hai tên vệ sĩ ở bên kia đường.Thấy được sự cầu cứu của thiếu gia,hai tên vệ sĩ vội chạy đến giải vây.

Đi nhanh vào lớp 11 MOON VIP,Thiên Minh đưa ánh mắt của mình ra phía cổng học viện,chờ đợi một ai đó.Mãi vẫn không thấy người đó đến,Thiên Minh sốt ruột chạy đi tìm.Đi nhanh ra cánh đồng hoa hồng trắng,anh thấy một bóng dáng nhỏ bé nào đó đang xoay lưng về phía mình,cứ ngỡ là nó,anh nhanh chân vừa chạy lại vừa gọi to:

- Trương Gia Uyên.

Người đó quay lại,không phải là nó,là Hoàng Vy Vy.Vy Vy nhếch mép một cái rồi đi đến chỗ Thiên Minh đang chôn chân rồi khẽ nói:

- Tưởng tôi là Uyên sao?

- Là cô à.- Thiên Minh ngạc nhiên hỏi lại.

- Sao cứ không phải là tôi?- Vy Vy đá đếu.

- Cô không vào học sao?- Thiên Minh mệt mỏi ngồi bệt xuống bãi cỏ xanh.

- Không...Tôi hỏi anh điều này được không?- Vy Vy cũng ngồi xuống bên cạnh anh.Cô chần chừ hỏi.

- Là gì?- Thiên Minh nhẹ giọng hỏi.

- Nếu tôi yêu anh thì sao?- Vy Vy cười nhẹ.Một nụ cười chua xót,mặc dù đã biết được câu trả lời nhưng...cô vẫn muốn tự mình nghe thấy câu trả lời của anh.

- Sao cô có thể yêu tôi chứ.Cô đùa chắc.- Thiên Minh cười gượng.Nụ cười gượng gạo nhất của anh.

- Tôi hỏi thật.Anh trả lời đi.-Vy Vy nhìn thẳng vào ánh mắt của Thiên Minh.Trông cô không giống như đang đùa.Thiên Minh biết mình không thể để cho Vy hy vọng nên vội nói:

- Đừng yêu tôi.Cô sẽ không hạnh phúc đâu.- Thiên Minh nghiêm nghị.

- Ủ,tôi biết rồi.Cảm ơn anh...đã trả lời tôi.

Nói xong,Vy Vy đứng dậy rồi đi thẳng.Nhìn theo bóng dáng nhỏ bé và cô đơn của cô.Anh cảm thấy mình thật tội lỗi.Anh lại khiến thêm một cô gái bị tổn thương,anh đáng chết lắm.Nhưng vì người anh yêu,anh có thể làm tất cả,cho dù có phải làm tổn thương tất cả các cô gái trên đời và kể cả việc giết một người,việc mà anh chưa bao giờ làm và cảm thấy thật kinh tởm.

Khẽ lấy chiếc ipod trong túi ra,đeo tai nghe vào và tự thưởng inh bản nhạc buồn “anh ổn mà em”.Nhâm nhi từng điệu nhạc,Thiên Minh mệt mỏi gục đi giữa bãi cỏ cho đến khi,một người nào đi ngang qua thấy và gọi anh dậy.

Cô Lily chậm rãi bước vào lớp,sau cô là một học sinh mới.Người đó không ai khác mà là Dương Nhật Hạ-cô em họ quý hóa của hắn.Sau khi đã ổn định lớp,cô Lily ới từ từ nói:

- Hôm nay,cô rất vui vì được thầy hiệu trưởng mang đến một học sinh mới.Các em cùng hoan nghênh bạn mới nào.-Cô Lily cười một cái thật tươi rồi quay ra cửa gọi Nhật Hạ vào.

Trước mặt cả lớp là một khuôn mặt thiên thần,có chút gì đó giống hắn.Nụ cười rất đẹp cùng hàm răng trắng sáng.Tóc cô buộc lên cao lộ ra cao ráo.Cô mỉm cười rồi bắt đầu màn giới thiệu về mình.

- Chào cả lớp,mình là Dương Nhật Hạ,em họ của anh Phi.Mình mới từ Mỹ chuyển về,hy vọng các bạn giúp đỡ mình.-Vừa nói,Nhật Hạ vừa cúi đầu thể hiện lời chào của mình.

Nghe Nhật Hạ nói, cả lớp hướng ánh mắt của mình về phía hắn. Bỗng nhiên, nhận được sự nhiệt tình của mấy chục ánh mắt, hắn lạnh lùng nhìn về phía Nhật Hạ. Rồi khỏi sự chỗ ngồi của mình, hắn kéo tay Nhật Hạ lôi xuống. Đặt cô ngồi vào bàn của Thiên Minh, hắn hăm dọa:

- Em mà phá phách thì anh cho bay về Mỹ đấy.

Nhật Hạ sợ hãi ngồi im phăng phắc. Hắn thaais thái độ ngoan ngoãn của Hạ thì yên tâm đi về chỗ ngồi.

Ở đây bên cạnh, nó nhìn Nhật Hạ với ánh mắt ngạc nhiên. Như cảm nhận được sự ưu ái nào đó đang hướng về phía mình, Nhật Hạ đưa đôi mắt trong veo của mình nhìn nó. Nhận biết được thái độ hơi quá của mình, nó thu ánh mắt lại tập trung học bài. Nhật Hạ mỉm cười đầy thú vị.

- Đó có lẽ sẽ là nhận vật đặc biệt đây.- Nhật Hạ lẩm bẩm với chính mình.

Năm tiết học trôi qua một cách nhẹ nhàng, bọn hắn vội lên xe đi đến trụ sở R.I.P để chuẩn bị cho lễ gia bang. Trước khi đi, hắn không quên quay qua căn dặn cô em họ bị tăng động của mình.

- Về nhà trước đi. Đúng 7h có mặt ở bang. Nhớ đấy.

- Em biết rồi mà. Thôi anh đi đi.- Nhật Hạ xua đuổi hắn.

Thấy thái độ ngoan ngoãn của Hạ, hắn yên tâm lên xe. Chiếc xe chạy vụt đi, biến mất sau hàng cây xanh trên đường. Nhìn con xe khuất dần, Nhật Hạ mỉm cười bí hiểm một cái. Có lẽ đã đến lúc cô được tung hoành rồi. Hôm nay nhất định phải quây một trận cho ra trò. Nhật Hạ vội vàng đón một chiếc taxi rồi nhanh chóng chạy về biệt thự White Rose.

Đứng trước tủ quần áo, Nhật Hạ phân vân không biết nên chọn ình trang phục gì. Sau một lúc suy nghĩ, cô quyết định lấy ình chiếc áo thun trắng cùng chiếc quần da đen ôm sát khoe đôi chân thon dài. Đến bàn trang điểm, cô buộc mái tóc lên cao chừa phần mái xéo ở trước. Ngắm ngía mình trước gương, hình như thiếu thiếu một cái gì đó. Đi đến tủ quần áo, lấy ình một chiếc áo khoát da rồi mang vào. Đã quá hoàn hảo.

Xuống gara, chọn cho mình con mô tô Suzuki GSX-R1000 màu đen, Nhật Hạ chăm rãi đội mũ bảo hiểm rồi leo lên xe phóng đi mất hút. Thẳng xe lại trước bar Death TS. Cô từ từ bước vào trong bar. Tiếng nhạc sập sinh lúc nhanh lúc chậm kéo tất cả mọi người vào một thế giới khác, thế giới hoan lạc. Nhật Hạ tránh sự chú ý của mọi người nên chọn ình một chiếc bàn khuất xa các tầm nhìn, ngay lập tức một ly cocktail được mang ra kèm theo là một nụ cười thiên thần.

Ngước mắt lên nhìn con người đó, Nhật Hạ vui mừng chạy đến ôm chầm lấy. Người đó cũng vui vẻ đáp trả lại cái ôm. Sau khi dây dưa không dứt, Nhật hạ chậm rãi buông người đó ra rồi từ từ ngồi xuống. Thấy vậy, người đó cũng an tọa.

- Sao anh lại ở đây.- Sau khi cả hai ổn định, Nhật Hạ mới lên tiếng.

- Chỉ là muốn đến Death học cách pha chế cocktail của Trâm Anh thôi mà.- Người đó từ từ ném thử ly cocktail trên tay rồi nói.

- Vậy Trâm Anh đâu? Lâu rồi em cũng chưa được gặp nhỏ đó nha.- Nhật Hạ cúng ném thử ly cocktail trên bàn rồi hỏi.

- Cô ấy có việc bận nên đi rồi.- Hải Đăng mỉm cười rồi nói.- Bảo bối à, em không phải bị boss giữ ở nhà sao? Sao lại ngồi đây?- Anh tiếp lời. Khuôn mặt bình thường đã đẹp, hiện tại khi thêm một chút độ nồng của cocktail càng làm cho anh hấp dẫn thêm.

- Anh Ric đã đến R.I.P để chuẩn bị cho lễ gia bang nên em tranh thủ đi chơi thôi.- Nhật Hạ nũng nịu.

- Em tốt nhất đừng nên gia nhập bang. Trong bang không phải có rất nhiều chuyện phức tạp sao? Sẽ rất nguy hiểm.- Hải Đăng nghiêm túc nhìn Nhật Hạ. Thật sự anh không muốn bảo bối của mình có mệnh hệ gì nha.

- Ừ...Anh đừng có lo. Anh không tin vào năng lực của em sao. Chỉ là em muốn giúp anh Ric thôi. Anh ấy không phải là đã quá yêu thương em.

- Thôi được rồi. Nhưng nhớ là phải bảo vệ bản thân mình đấy. Anh sẽ ở sau lưng dõi theo em.- Hải Đăng nắm lấy đôi tay của Nhật Hạ rồi khẽ nói.

- Em biết rồi.Em muốn đi chơi.Anh đưa em đi nha.-Nhật Hạ đưa đôi mắt cún con nhìn Hải Đăng.
- Không được.Sắp đến giờ rồi.Mau đến bang nếu không...Em biết hậu quả à.- Hải Đăng cười đều.
- Được rồi,được rồi.Đi thì đi.-Nhật Hạ nói rồi dậm chân đi ra lấy xe.

Không khí trong hội trường của bang tập nập người đi lại.Những tiếng nói,những đồ vật được sắp xếp cứ vang lên khuấy động cả một vùng.Trong một căn phòng ở trên tầng cao nhất của tòa nhà,hắn chiêm chệ đứng nhìn khung cảnh cả thành phố.Hai tay vòng lại,ánh mắt đắm chiêu với dòng suy nghĩ đang hiện hữu trong đầu.

Bất chợt,cửa phòng mở ra,Khánh Hưng chậm rãi bước vào.Nghe tiếng mở cửa,hắn quay đầu lại nhìn.Thấy Hưng,hắn từ từ đi để chiếc ghế dành ỉnh rồi ngồi xuống,Hưng cũng ngồi đối diện hắn.Ánh mắt anh chăm chú nhìn từng cử động của hắn rồi lên tiếng.

- Em hài lòng với kết quả chứ.
- Không hẳn.- Hắn kiệ lời.
- Nhật Hạ đó...Thật sự phải cho vào bang sao?Như vậy rất nguy hiểm cho con bé.- Khánh Hưng lo lắng.
- Anh yên tâm đi.Hải Đăng sẽ bảo vệ con bé.- Hắn cười nhẹ khi nhớ đến Hải Đăng.
- Hải Đăng sao?Sao lại là hắn ta.-Hưng nhú mày.
- Vì hắn và Nhật Hạ là couple.
- Thật vậy sao?-Hưng nghi ngờ.
- Ừ...Thôi,sắp đến giờ rồi.Anh chuẩn bị đi.

Nói xong,cả hai đi ra khỏi phòng rồi nhanh chân cùng nhau xuống hội trường.Trước khi bước vào,hắn không quên lấy chiếc mặt nạ đặc biệt ra rồi đeo vào.Xoang xuôi,cánh cửa mở ra,hắn chậm rãi đi từng bước đến vị trí cao nhất dành ỉnh.Đưa ánh mắt màu tím lên nhìn mọi người,ai nấy sợ hãi không dám hé môi.

Chờ ọi thứ ổn định,lễ gia bang được diễn ra một cách xuôn xẻ.Nhưng cnf có một vấn đề khá tai hại là:

- Thừa chủ tịch,tôi có một thỉnh cầu.-Một trong những thủ lĩnh của bang R.I.P là ông Kiên vội nói khi lễ gia bang kết thúc.
- Mời.-Hắn lạnh lùng.
- Làm việc với người đã nhiều năm nhưng vẫn chưa biết được khuôn mặt của người.-Ông Kiên câu nệ.
- Đúng rồi,người nên cho chúng tôi một lần được thấy khuôn mặt chứ.- Người khác tán thành.
- Từ từ sẽ biết.Chưa phải lúc.

Nói xong,hắn đứng dậy,bước đi trước hàng chục con mắt.Để lại những nỗi tò mò trong lòng mọi người.Hắn quá bí ẩn...

————— END CHAPTER 27 —————

28. Chương 28: Ngày Anh Mất Em.

Ngồi trước bàn làm việc,Trúc thất thần nhìn chăm chăm vào chiếc laptop.Như không tin vào mắt mình,Trúc đưa tay dụi dụi mắt.Không phải là giả,không phải ảo giác,vậy là thật sao?Không thể tin được.

Với tay lấy chiếc điện thoại bên cạnh laptop,Trúc nhanh nhanh bấm một dãy số nào đó rồi gọi.

- “Alô.”- Đầu dây bên kia lãnh đạm hồi âm.

- Con Trân...Chuyến bay của nó hiệu là gì?-Trúc nói không nên lời,cổ họng như bị ứ nghẹn.

- “MPS 6558.Mà mày hỏi có chuyện gì vậy?”- Nhi thắc mắc.

Xoảng...

Lời nói của Nhi vừa dứt,thì một tiếng động đổ vỡ vang lên làm chói tai.Sau đó là một chuỗi tín hiệu dài.Chuyện gì xảy ra đây.

Nghe câu trả lời của Nhi,Trúc thất thần đánh rơi cả điện thoại.Cô như không còn chút sức lực nào mà ngồi bệch xuống sàn nhà.Đôi mắt chảy ra một thứ gì đó trong suốt,ướt đẫm.Là nước mắt...

Gạt phẳng mọi suy nghĩ qua một bên,Trúc đứng dậy rồi chạy nhanh xuống đại sảnh và gọi to:

- Anh Nic...Anh Nic...

- Nic ra ngoài rồi.Có chuyện gì sao?Tại sao lại khóc?-Nguyên Nguyên vừa hỏi vừa lắc mạnh vai Trúc.

- Anh...Đưa tôi đến biệt thự Hoàng Gia được không?- Trúc không nhìn Nguyên Nguyên mà nói.Đôi mắt cô hướng về một nơi xa xăm nào đó.

- Được.-Nói rồi,Nguyên Nguyên chạy đi lấy chìa khóa xe.

Kết...Chiếc xe thẳng nhanh,dừng lại trước cổng biệt thự Hoàng Gia.Trúc vội mở cửa xe rồi nhanh chân chạy vào đại sảnh,Nguyên Nguyên cũng vội chạy theo.Gi thế này???Không tin vào mắt mình nữa,trước mặt cô là một thi thể.Lẽ nào là của

Trân.Không...không thể nào...Trúc mất hết sức lực dần ngã người ra sau,may có

Nguyên Nguyên chạy đến đỡ kịp.Ôm cô trong lòng mình,Nguyên Nguyên đưa mắt nhìn xung quanh và cả thi thể trước mặt.

- Chuyện này là sao?-Nằm trong lòng Nguyên Nguyên,Trúc gượng mình lên hỏi.Đúng...Cô cần một lời giải thích.

Nghe câu hỏi của cô,tất cả mọi người có mặt ở đó không ai dám hé răng nói nữa lời.Sợ sẽ làm kích động đến cô.

- Có ai trả lời cho tôi không???- Không ai trả lời mình,Trúc tức giận hét lên.

Nhìn thấy bộ dạng tức giận của Trúc,một cô hầu vội giải thích.

- Thưa tiểu thư,những gì tiểu thư thấy là đúng.Thiếu thư Bảo Trân mất rồi ạ.-Cô hầu vừa khóc vừa nói.

Nghe câu trả lời,Trúc cười...Đúng...Cô cười,một nụ cười chua xót,một nụ cười trấn an chính mình.

- Cô đùa chắc.Kun hiện tại đang ở bên Mĩ.Đang ở bên Mĩ đó.-Trúc xúc động hét lên lần nữa.

- Tôi biết tiểu thư đã đọc tin tức rồi.Máy bay của tiểu thư Bảo Trân gặp nạn và nổ trên đường bay đến Mê-xi-cô.-Một cô hầu khác giải thích.

- Vậy ý cô nói.Đây là thi thể của...Kun.-Trúc bình tĩnh nói ra từng chữ.

- Vâng thưa tiểu thư.

- Không...Không thể nào.Tôi không tin.-Trúc hét lên.Cô lại khóc,một lần nữa nước mắt lại tuôn trào.Tình thần hoảng loạn.Đôi môi liên tiếp mấp máy dòng chữ “Tôi không tin”.

- Kin...Bình tĩnh đi.-Nguyên Nguyên ôm cứng Trúc vào trong người.Từ từ trấn an cô.

Anh hiện tại cũng đang rất lo lắng.Vì sao ư???Nếu Gia Long biết được tin này thì không biết anh sẽ ra sao nữa?Anh biết là Gia Long đã yêu thâm Trân từ lâu nhưng chưa dám nói ra mà.Đây có lẽ sẽ là cú shock đối với Gia Long.

Một mối...Đau đớn...Trúc ngất lịm đi trong vòng tay của Nguyên Nguyên.Nhìn Trúc khóc,tim Nguyên Nguyên như có hàng ngàn mũi tên đâm vào.Đau lắm.Vội bế Trúc vào phòng ngủ của biệt thự,Nguyên Nguyên đưa tay lau đi giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi của Trúc.

- “Đừng khóc...Anh đau lắm.”-Nguyên Nguyên thì thầm.

Thu lại đôi tay của mình,Nguyên Nguyên vội cầm điện thoại lên,anh chần chừ.Không biết có nên gọi cho Gia Long không.Anh sợ Gia Long sẽ suy sụp mất.Không nghĩ nhiều nữa.Anh bấm số điện thoại của Khôi rồi gọi.Chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia,Khôi đã hét toáng lên.

- “Kin đâu?”

- Đang ở với tao.Mày yên tâm.

- “Con bé biết tin rồi sao?”

- Ừ,biết rồi.Có nên cho Yic biết không?

- Nên.Để tao nói.Mày cứ ở yên đó.Trông coi cho Kin cẩn thận.

- Ừ.

Cuộc nói chuyện kết thúc,Nguyên Nguyên quăng điện thoại qua một bên.Đi lại chiếc ghế bên cạnh giường Trúc rồi ngồi xuống.Lấy tay vén đi những sợi tóc còn vương lại trên cái trán hoàn mĩ của cô,anh trầm ngâm nhìn thật kĩ khuôn mặt của cô.Tìm anh bỗng nhiên đập mạnh,như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Cảm giác này là sao”-Anh thì thầm với chính mình.Vừa nói vừa đưa tay lên đặt trước ngực.

Đang trong trạng thái thình lạng,anh bỗng nhiên nghe tiếng hét nào đó ở ngoài đại sảnh.Giật mình...Anh bước ra ngoài.Là Gia Long.Đúng như anh đoán,Gia Long đang rất kích động.

Nhìn thấy thi thể Trân trước mặt mình.Gia Long như phát điên.Trân bị biến dạng hoàn toàn,thân người bị cháy đen thui.Hoàn toàn không thể nhận ra.Gia Long đi đến,nước mắt anh tuôn rơi,đôi mắt đỏ hoe,khát máu.Bàn tay run run đưa lên chiếc khăn trắng trùm lấy Trân,anh mở ra,đau lòng nhìn cô gái mình yêu trước mặt.

- Anh không tin.Hoàn toàn không tin.Em mau tỉnh dậy đi.Xin em mà.Đừng đùa nữa.Nếu em tỉnh lại,anh nhất định sẽ bày tỏ tất cả tình cảm của mình với em mà.Anh xin em.Đừng đi.- Gia Long khóc.Khi một người con trai rơi nước mắt chính là lúc họ cảm thấy đau khổ nhất.Và hiện tại,Gia Long đang trong trạng thái đó.

- Yic,bình tĩnh đi.- Khôi giữ Gia Long lại.Trấn an anh.

- Mày nói đi.Không phải là thật đúng không?Làm ơn nói không phải thật đi.- Gia Long bóp chặt lấy tay Khôi,đôi mắt anh hằn lên,thật đáng sợ.

- Mày nghe tao nói đây.Kun chết rồi.Chết thật rồi.Hoàng Thiên Bảo Trân đi rồi.Mày nghe rõ rồi chứ.- Khôi tức giận hét lên.Anh đang ngăn không cho Gia Long yếu đuối.Anh sợ...Anh sợ Gia Long sẽ lại giống như anh khi mất Thiên My.

- Không...Không thể nào.-Gia Long lăm lăm nắm lấy tay của mình về phía Trân.

Ngồi bệch xuống nền nhà,anh mệt mỏi đưa hai tay lên ôm lấy đầu.Đầu anh đau quá...Rất đau.Thấy tình trạng của Gia Long,cả Khôi và Nguyên vội chạy đến bên cạnh anh,lo lắng hỏi tới tấp.

- Mày sao vậy?Lại đau đầu nữa sao?Trả lời tao đi, Yic?

- Nè...Mày đừng đùa.Đau lắm sao?Tao gọi cho chú Yên nha.

- Không...Đừng gọi.Tao không sao.Tao ổn.- Gia Long từ từ trấn tĩnh mình lại rồi nói.

Anh phải bình tĩnh,không được kích động.Thấy Gia Long đã dần khôi phục,Nguyên và Khôi bớt lo hẫng đi.Nhưng cả hai vẫn phải ngồi canh chừng Gia Long để tránh tình trạng như lúc nãy tiếp diễn.

Tang lễ của Trân được diễn ra một cách xuôn xẻ.Trong suốt tang lễ,Gia Long,Nhi và Trúc không có biểu hiện gì lạ thường.Họ chỉ ngồi bên cạnh quan tài,không rơi một giọt nước mắt.Khuôn mặt lạnh tanh,không có một giọt máu.Có lẽ do họ đã quá đau khổ nên không thể rơi nước mắt được nữa.

Những ngày sau đó,Gia Long liên tiếp mất tích.Sau giờ học,sau khi họp bang,anh đều chạy thật nhanh đi đâu đó.Không hề có ý định nói chuyện hay đi chơi với bọn hắc.Mà thôi kệ,miễn là anh không suy nghĩ khổ đại là được rồi.

Ngồi trên đồng cỏ xanh,nơi có một ngôi mộ của một người con gái xinh đẹp,Gia Long dang rộng hai tay ra đón nhận lấy khí trời.Anh thả mình xuống bãi cỏ,đưa đôi mắt lên nhìn bầu trời xanh thẳm,khẽ thì thầm:

- Em sao rồi.Em nhìn thấy anh không?Anh ở đây.Ngay bên cạnh em.Em ở đó có vui không?Có biết trái tim anh đang đau lắm không?Có phải đã quá muộn để nói anh yêu em không nhỉ?Anh ngốc lắm phải không em.Giá như ngày hôm đó anh nói yêu em thì có lẽ đã khác nhỉ.Haha...Anh vô dụng,anh bất tài khi đã để em đi.Kun à...Em về với anh được không?Xin em đấy.Anh mất em thật rồi sao?

Gia Long đưa ánh mắt của mình nhìn về phía hình ảnh của cô gái trong mộ.Nước mắt anh lại rơi.Anh thật yếu đuối.Chỉ biết khóc mà thôi.Xin lỗi vì đã không thể đem em về từ tay của tử thần....

————— END CHAPTER 28 —————

Giới Thiệu Nhân Vật

1.Dương Nhật Hạ: 16 tuổi,cao:1m70,IQ:270/300.

- Em gái bảo bối của hắc.(Em họ)

- Sống ở Mỹ với hắc và bame.Ba của cô là em trai ruột của ba hắc và là chủ tịch

tập đoàn Dương Thị.

- Vì được hắc nuông chiều từ nhỏ nên Nhật Hạ khá bướng bỉnh và phụ thuộc quá nhiều vào hắc cho đến khi gặp được Thiên Bảo.

- Cực kỳ baby nha,khuôn mặt rất ư là dễ thương,...

- Về phần võ thuật thì khỏi nói rồi.Được chính tay bậc thầy Dương Lâm Hoàng Phi chỉ dạy mà.

2. Trần Thiên Bảo: 17 tuổi,cao:1m85,IQ:287/300.

- Sống ở Mỹ từ nhỏ với tên là Zane.

- Ba là thủ tướng nước Mỹ.

- Năm 16 tuổi thì gặp được Nhật hạ và đem lòng yêu cô.Hiện tại họ đã là một couple siêu kute luôn nha.

- Cũng rất giỏi võ.

29. Chương 29:xin Lỗi Em.

Những ngày không còn Trân,Nhi và Trúc như cái xác không hồn.Làm việc gì cũng đều không chú tâm vào.Ngay cả ăn,cả hai cũng không thực hiện được đến nỗi Nhi phải nhập viện còn Trúc thì nằm la liệt trên giường,không bước xuống nổi.Ngồi bên giường bệnh của Trúc,Nguyễn Nguyên xót xa nhìn khuôn mặt tiều tụy của cô,khuôn mặt gầy gọt đến xanh xao.

Khẽ lay lay người Trúc,Nguyễn Nguyên vừa gọi cô dậy:

- Nè,dậy đi chứ.

- Ừm...

Cô như con mèo nhỏ bị đánh thức,không chịu mở mắt tỉnh dậy,cô cuộn tròn mình trong chăn ấm.Hành động nhỏ dễ thương của cô làm cho Nguyễn Nguyên rung động.Đưa tay lên vuốt khuôn mặt của cô,Nguyễn Nguyên vội thức tỉnh mình.Anh một lần nữa gọi cô dậy.

- Kin...Dậy đi...Đừng nường nữa.

Nghe thấy giọng nói dễ thương mang theo một tia cưng chiều, Trúc cứ ngỡ là Khôi nên lấm bắm đủ để cho Nguyên Nguyên nghe thấy.

- Ừm...Anh Nic, đừng làm ồn. Em muốn ngủ. Em mệt lắm.

Nghe thấy lời nói dễ thương đi kèm là điệu chu mỏ đáng yêu của Trúc, Nguyên Nguyên cười nhẹ. Đặt tô cháo đang bưng trên tay qua một bên, Nguyên Nguyên ôm lấy Trúc vào lòng. Gối đầu cô lên tay mình rồi từ từ nằm xuống bên cạnh cô. Tìm được một chỗ ngủ lí tưởng, Trúc thoải mái đi vào giấc ngủ.

Trong một góc khuất của bar R.I.P, Gia Long cùng Khôi ngồi uống rượu. Cầm ly rượu loại mạnh trên tay, Gia Long đưa lên mũi hít một hơi thật sâu rồi nhấp một ngụm vào miệng. Cứ ngỡ khi uống say sẽ quên được hình bóng Trần nhưng không ngờ, càng uống, anh càng nhớ Trần nhiều hơn. Trái tim của anh như bị khoét một lỗ, gió lùa vào...lạnh ngắt.

Khôi ngồi bên cạnh, nhìn chằm chằm vào Long, không thể để hiện trạng này xảy ra được nữa. Nếu cứ như vậy thì Gia Long sẽ buồn mà chết mất. Anh gạt ly rượu trên tay Long ra, quăng xuống sàn nhà...vỡ tan. Gia Long nhìn anh cảm phần.

- Mà làm gì vậy? Đừng cản tao.- Anh tức giận hét lên.

- Bốp...Mày tỉnh táo lại cho tao.- Khôi tặng Gia Long một cú đấm khá đẹp vào mặt. Vì chỉ có cách này mới có thể đánh thức Long mà thôi.- Kun sẽ vui khi nhìn thấy mày như vậy sao. Người đi cũng đã đi rồi. Giờ mày muốn sao nữa.- Khôi nói tiếp. Khuôn mặt anh đỏ lên, những tia giận dữ phát ra từ đôi mắt của anh khiến người khác phải cúi nể.

- Nhưng...Làm sao tao có thể quên cô ấy đây? Cô ấy cứ luôn hiện diện trong đầu tao mà.- Gia Long thả mình rơi tự do xuống ghế, đưa hai tay ôm lấy đầu.

- Tao biết...Và tao cũng đã như mày. Rồi mày sẽ nhanh quên thôi. Đừng tự hủy hoại mình nữa. Thôi...Cùng tao về nhà.

Nói xong, Khôi đi đến đỡ Gia Long lên con siêu xe gần đó rồi phóng vụt đi mất.

Nhìn chiếc xe khuất dần, một tên to con bặm trợn nào đó khẽ nhếch môi rồi lấy điện thoại ra gọi:

- Thưa chủ tịch, đã tìm thấy người.

- “Tốt...Haha...Mau mau đem hắn ta đến đây. Càng sớm càng tốt.”

- Vâng...Thưa ngài.

Cuộc điện thoại kết thúc, tên đó leo lên con mô tô bên cạnh rồi phóng vụt theo con xe của Khôi và Long.

Dừng con xe lại trước biệt thự Phan Gia, Khôi và Long vừa mở cửa bước xuống thì một đám khoảng 20 người mặc đồ đen bao quanh hai chàng. Từ từ lấy lại bình tĩnh và khuôn mặt lãnh băng của mình, Khôi chầm rãi lên tiếng.

- Muốn gì?

- Oh...Chào phó bang R.I.P. Chúng tôi không có ý xấu. Chỉ muốn đưa hai vị đến gặp chủ tịch của chúng tôi bàn chút công việc thôi mà.- Tên to con lúc này cười nhẹ rồi nói. Giọng nói thể hiện rất rõ, bọn chúng không có ý làm hại hai chàng. Nhưng muốn gặp hai chàng để làm gì?

- Chủ tịch??? Là ai???- Gia Long trong tình trạng say sấn hỏi.

- Ông Nguyễn Hoàng Minh Quân.- Tên kia trả lời. Đi kèm là nụ cười xã giao.

- Chủ tịch tập đoàn Nguyễn Hoàng???- Khôi thắc mắc.

- Đúng...Vậy bây giờ có thể đi theo tôi được chưa?- Hắn ta kiên nhẫn trả lời.

- Đi.

Nói xong, cả hai bước lên chiếc xe của bọn kia rồi chạy đi.

Ngồi trong văn phòng, ông Quân sốt ruột nhìn đồng hồ. Lâu lâu lại đi đến cửa kính nhìn xuống đại sảnh. Và cuối cùng Khôi cùng với Long đã xuất hiện. Khẽ chỉnh đốn lại trang phục, ông Quân ngồi xuống chiếc ghế của mình. Đối diện ông là hai chàng, phong cách ngạo nghễ khó cưỡng của Khôi và cuốn hút của Gia Long làm nên một bức tranh khá sinh động. Khẽ cười nhẹ một cái, ông Quân mới từ từ lên

tiếng.

- Có lẽ hai vị đây đã biết đến tôi nên tôi khỏi cần phải giới thiệu vậy. Mục đích gọi hai vị đến đây vì muốn hợp tác với M.B, đây là bản hợp đồng đôi bên cùng có lợi, mời hai vị xem qua. - Nói rồi, ông Quân thấy một tập văn kiện về phía Khôi.

Lấy tập văn kiện, Khôi từ từ xem xét. Những điều luật trong hồ sơ khá thú vị và nếu hợp tác thành công thì M.B chắc chắn sẽ thu được một món lời khá lớn. Nhưng vấn đề ở chỗ: Khôi không phải là người đứng đầu tập đoàn và anh không có quyền quyết định khi chưa họp hội đồng.

- Xin lỗi nhưng tôi không thể. - Khôi lịch sự trả lời.

- Sao vậy? Những điều lệ trong hợp đồng không hợp lý sao? - Ông Quân ngạc nhiên.

- Những điều lệ trong hợp đồng thực sự rất tốt nhưng tôi không thể kí khi chưa có sự cho phép của ban quản trị. - Khôi chăm rãi giải thích. - Chúng tôi có thể đi được chưa? - Khôi tiếp lời.

Anh hiện tại đang rất sốt ruột nha. Muốn mau chóng trở về nhà để chăm sóc cho cô em phiền phức. Không biết Trúc có làm gì Nguyên Nguyên không nữa đây. Khôi hiểu tính cách của Trúc khá khó và thích gây thù chuốc oán với Nguyên Nguyên nên sợ Trúc sẽ làm hại đến Nguyên. Giải pháp hiện tại chỉ có cách chạy về nhà thật nhanh để ngăn chặn chiến tranh bùng nổ.

Nghĩ là làm, anh dìu Gia Long đứng dậy rồi đi ra con xe và phóng vụt về nhà. Ở sau lưng, ông Quân cười nhẹ.

“Đúng là một chàng trai có nguyên tắc. Thôi được rồi, tôi sẽ nhanh chóng đưa cô bé ấy trả cho cậu.” - Ông Quân tự lẩm bẩm với chính mình.

Nằm trong vòng tay của Nguyên Nguyên, Trúc khẽ cựa quậy vì bị mỗi người khi nằm mãi một tư thế. Bất chợt, cảm thấy có một vật gì đó đặt trên người mình, Trúc mở mắt lên nhìn. Chỉ là một cánh tay thôi mà. Như chợt nhớ ra, Trúc tự hỏi rốt cuộc thì là cánh tay của ai. Tò mò lén ắt cả nỗi buồn ngủ, Trúc mở mắt ra.

Đập vào mắt Trúc là khuôn mặt hoàn mỹ của ai đó, đôi mi cong dài, đôi mắt nhắm nghiền khá hoàn mỹ. Nhìn kĩ lại...

- Aaaaaaaaaa... Trương Hoàng Nguyên Nguyên, anh đang làm cái gì vậy? - Trúc bất thành linh hét lên.

Âm thanh quá lớn cùng quá gần, Nguyên Nguyên nhất thời không tự chủ được ngã xuống giường, đúng lúc đó, Khôi mở cửa bước vào.

Thấy Nguyên Nguyên lăn lóc đau đớn dưới sàn nhà, Khôi nhìn Trúc tức giận quát.

- Nè, em làm gì Nguyên Nguyên vậy? - Vừa nói, vừa đi đến Nguyên.

- Em đâu có làm gì đâu. Tại anh ta đẩy chứ. - Trúc uất ức biện minh.

- Còn dám chối. - Khôi trừng mắt, cảm phẫn nhìn Trúc.

- Nìc... Không phải do Kin, tao tự té. - Nguyên Nguyên bênh vực.

- Mà nói thật. - Khôi ngờ vực.

- Ừ... Xin lỗi em. - Trả lời Khôi xong, Nguyên Nguyên quay sang Trúc, âm thầm nói.

- Hừ... - Trúc liếc xéo Nguyên Nguyên một cái rồi bỏ đi.

Nhìn dáng người nhỏ bé của Trúc khuất dần sau căn phòng, Nguyên Nguyên quay sang nói với Khôi:

- Đúng đối xử với Trúc như vậy.

- Tao là đang ngăn chặn tình cảm của mày và con bé. Nên nhớ, trả thù mới quan trọng.

- Tao biết.

Nói rồi, Nguyên Nguyên mệt mỏi nằm xuống. Khôì lẳng lẳng đóng cửa rồi bước ra ngoài. Thời gian này, nên để cho Nguyên Nguyên một mình để cậu ấy suy nghĩ lại thì tốt hơn.

—————END CHAPTER 29—————

30. Chương 29: xin Lỗi Em.

Những ngày không còn Trân, Nhi và Trúc như cái xác không hồn. Làm việc gì cũng đều không chú tâm vào. Ngay cả ăn, cả hai cũng không thực hiện được đến nỗi Nhi phải nhập viện còn Trúc thì nằm la liệt trên giường, không bước xuống nổi. Ngồi bên giường bệnh của Trúc, Nguyên Nguyên xót xa nhìn khuôn mặt tiều tụy của cô, khuôn mặt gầy gọt đến xanh xao.

Khẽ lay lay người Trúc, Nguyên Nguyên vừa gọi cô dậy:

- Nè, dậy đi chứ.

- Ừm...

Cô như con mèo nhỏ bị đánh thức, không chịu mở mắt tỉnh dậy, cô cuộn tròn mình trong chăn ấm. Hành động nhỏ dễ thương của cô làm cho Nguyên Nguyên rung động. Đưa tay lên vuốt khuôn mặt của cô, Nguyên Nguyên vội thức tỉnh mình. Anh một lần nữa gọi cô dậy.

- Kin...Dậy đi...Đừng nướng nữa.

Nghe thấy giọng nói dễ thương mang theo một tia cưng chiều, Trúc cứ ngỡ là Khôì nên lẩm bẩm đủ để cho Nguyên Nguyên nghe thấy.

- Ừm...Anh Nic, đừng làm ồn. Em muốn ngủ. Em mệt lắm.

Nghe thấy lời nói dễ thương đi kèm là điệu chu mỏ đáng yêu của Trúc, Nguyên Nguyên cười nhẹ. Đặt tô cháo đang bùng trên tay qua một bên, Nguyên Nguyên ôm lấy Trúc vào lòng. Gối đầu cô lên tay mình rồi từ từ nằm xuống bên cạnh cô. Tìm được một chỗ ngủ lí tưởng, Trúc thoải mái đi vào giấc ngủ.

Trong một góc khuất của bar R.I.P, Gia Long cùng Khôì ngồi uống rượu. Cầm ly rượu loại mạnh trên tay, Gia Long đưa lên mũi hít một hơi thật sâu rồi nhấp một ngụm vào miệng. Cứ ngỡ khi uống say sẽ quên được hình bóng Trân nhưng không ngờ, càng uống, anh càng nhớ Trân nhiều hơn. Trái tim của anh như bị khoét một lỗ, gió lùa vào...lạnh ngắt.

Khôì ngồi bên cạnh, nhìn chằm chằm vào Long, không thể để hiện trạng này xảy ra được nữa. Nếu cứ như vậy thì Gia Long sẽ buồn mà chết mất. Anh giật ly rượu trên tay Long ra, quăng xuống sàn nhà...vỡ tan. Gia Long nhìn anh cảm phẫn.

- Mà làm gì vậy? Đừng cản tao.- Anh tức giận hét lên.

- Bốp...Mày tỉnh táo lại cho tao.- Khôì tặng Gia Long một cú đấm khá đẹp vào mặt. Vì chỉ có cách này mới có thể đánh thức Long mà thôi.- Kun sẽ vui khi nhìn thấy mày như vậy sao. Người đi cũng đã đi rồi. Giờ mày muốn sao nữa.- Khôì nói tiếp. Khuôn mặt anh đỏ lên, những tia giận dữ phát ra từ đôi mắt của anh khiến người khác phải cúi nể.

- Nhưng...Làm sao tao có thể quên cô ấy đây? Cô ấy cứ luôn hiện diện trong đầu tao mà.- Gia Long thả mình rơi tự do xuống ghế, đưa hai tay ôm lấy đầu.

- Tao biết...Và tao cũng đã như mày. Rồi mày sẽ nhanh quên thôi. Đừng tự hủy hoại mình nữa. Thôi...Cùng tao về nhà.

Nói xong, Khôì đi đến đỡ Gia Long lên con siêu xe gần đó rồi phóng vụt đi mất.

Nhìn chiếc xe khuất dần, một tên to con bặm trợn nào đó khẽ nhếch môi rồi lấy điện thoại ra gọi:

- Thưa chủ tịch, đã tìm thấy người.
- “Tốt...Haha...Mau mau đem hắn ta đến đây. Càng sớm càng tốt.”
- Vâng...Thưa ngài.

Cuộc điện thoại kết thúc, tên đó leo lên con mô tô bên cạnh rồi phóng vụt theo con xe của Khôi và Long.

Dừng con xe lại trước biệt thự Phan Gia, Khôi và Long vừa mở cửa bước xuống thì một đám khoảng 20 người mặc đồ đen bao quanh hai chàng. Từ từ lấy lại bình tĩnh và khuôn mặt lãnh băng của mình, Khôi chăm rả lên tiếng.

- Muốn gì?
- Oh...Chào phó bang R.I.P. Chúng tôi không có ý xấu. Chỉ muốn đưa hai vị đến gặp chủ tịch của chúng tôi bàn chút công việc thôi mà.- Tên to con lúc này cười nhẹ rồi nói. Giọng nói thể hiện rất rõ, bọn chúng không có ý làm hại hai chàng. Nhưng muốn gặp hai chàng để làm gì?
- Chủ tịch??? Là ai???- Gia Long trong tình trạng say sấn hỏi.
- Ông Nguyễn Hoàng Minh Quân.- Tên kia trả lời. Đi kèm là nụ cười xã giao.
- Chủ tịch tập đoàn Nguyễn Hoàng???- Khôi thắc mắc.
- Đúng...Vậy bây giờ có thể đi theo tôi được chưa?- Hắn ta kiên nhẫn trả lời.
- Đi.

Nói xong, cả hai bước lên chiếc xe của bọn kia rồi chạy đi.

Ngồi trong văn phòng, ông Quân sốt ruột nhìn đồng hồ. Lâu lâu lại đi đến cửa kính nhìn xuống đại sảnh. Và cuối cùng Khôi cùng với Long đã xuất hiện. Khẽ chỉnh đốn lại trang phục, ông Quân ngồi xuống chiếc ghế của mình. Đối diện ông là hai chàng, phong cách ngạo nghễ khó cưỡng của Khôi và cuốn hút của Gia Long làm nên một bức tranh khá sinh động. Khẽ cười nhẹ một cái, ông Quân mới từ từ lên tiếng.

- Có lẽ hai vị đây đã biết đến tôi nên tôi khỏi cần phải giới thiệu vậy. Mục đích gọi hai vị đến đây vì muốn hợp tác với M.B, đây là bản hợp đồng đôi bên cùng có lợi, mời hai vị xem qua.- Nói rồi, ông Quân thấy một tập văn kiện về phía Khôi.

Lấy tập văn kiện, Khôi từ từ xem xét. Những điều luật trong hồ sơ khá thú vị và nếu hợp tác thành công thì M.B chắc chắn sẽ thu được một món lời khá lớn. Nhưng vấn đề ở chỗ: Khôi không phải là người đứng đầu tập đoàn và anh không có quyền quyết định khi chưa họp hội đồng.

- Xin lỗi nhưng tôi không thể.- Khôi lịch sự trả lời.
- Sao vậy? Những điều lệ trong hợp đồng không hợp lý sao?- Ông Quân ngạc nhiên.
- Những điều lệ trong hợp đồng thực sự rất tốt nhưng tôi không thể kí khi chưa có sự cho phép của ban quản trị.- Khôi chăm rả giải thích.- Chúng tôi có thể đi được chưa?- Khôi tiếp lời.

Anh hiện tại đang rất sốt ruột nha. Muốn mau chóng trở về nhà để chăm sóc cho cô em phiền phức. Không biết Trúc có làm gì Nguyễn Nguyên không nữa đây. Khôi hiểu tính cách của Trúc khá khó và thích gây thù chuốc oán với Nguyễn Nguyên nên sợ Trúc sẽ làm hại đến Nguyễn. Giải pháp hiện tại chỉ có cách chạy về nhà thật nhanh để ngăn chặn chiến tranh bùng nổ.

Nghĩ là làm, anh dìu Gia Long đứng dậy rồi đi ra con xe và phóng vụt về nhà. Ở sau lưng, ông Quân cười nhẹ.

- “Đúng là một chàng trai có nguyên tắc. Thôi được rồi, tôi sẽ nhanh chóng đưa cô bé ấy trả cho cậu.”- Ông Quân tự lẩm bẩm với chính mình.

Nằm trong vòng tay của Nguyên Nguyên, Trúc khẽ tựa quây vì bị mỗi người khi nằm mãi một tư thế. Bất chợt, cảm thấy có một vật gì đó đặt trên người mình, Trúc mở mắt lên nhìn. Chỉ là một cánh tay thôi mà. Như chợt nhớ ra, Trúc tự hỏi rốt cuộc thì là cánh tay của ai. Tò mò lần ạt cả nỗi buồn ngủ, Trúc mở mắt ra.

Đập vào mắt Trúc là khuôn mặt hoàn mỹ của ai đó, đôi mi cong dài, đôi mắt nhắm nghiền khá hoàn mỹ. Nhìn kĩ lại...

- Aaaaaaaaaaaaa... Trương Hoàng Nguyên Nguyên, anh đang làm cái gì vậy? - Trúc bất thành linh hết lên.

Âm thanh quá lớn cùng quá gần, Nguyên Nguyên nhất thời không tự chủ được ngã xuống giường, đúng lúc đó, Khôi mở cửa bước vào.

Thấy Nguyên Nguyên lăn lóc đau đớn dưới sàn nhà, Khôi nhìn Trúc tức giận quát.

- Nè, em làm gì Nguyên Nguyên vậy? - Vừa nói, vừa đi đến Nguyên.

- Em đâu có làm gì đâu. Tại anh ta đẩy chứ. - Trúc uất ức biện minh.

- Còn dám chối. - Khôi trừng mắt, cảm phần nhìn Trúc.

- Nic... Không phải do Kin, tao tự té. - Nguyên Nguyên bênh vực.

- Mà nói thật. - Khôi ngờ vực.

- Ủ... Xin lỗi em. - Trả lời Khôi xong, Nguyên Nguyên quay sang Trúc, âm thầm nói.

- Hứ... - Trúc liếc xéo Nguyên Nguyên một cái rồi bỏ đi.

Nhìn dáng người nhỏ bé của Trúc khuất dần sau căn phòng, Nguyên Nguyên quay sang nói với Khôi:

- Đúng đối xử với Trúc như vậy.

- Tao là đang ngăn chặn tình cảm của mày và con bé. Nên nhớ, trả thù mới quan trọng.

- Tao biết.

Nói rồi, Nguyên Nguyên mệt mỏi nằm xuống. Khôi lẳng lặng đóng cửa rồi bước ra ngoài. Thời gian này, nên để cho Nguyên Nguyên một mình để cậu ấy suy nghĩ lại thì tốt hơn.

—————END CHAPTER 29—————

31. Chương 29: xin Lỗi Em.

Những ngày không còn Trân, Nhi và Trúc như cái xác không hồn. Làm việc gì cũng đều không chú tâm vào. Ngay cả ăn, cả hai cũng không thực hiện được đến nỗi Nhi phải nhập viện còn Trúc thì nằm la liệt trên giường, không bước xuống nổi. Ngồi bên giường bệnh của Trúc, Nguyên Nguyên xót xa nhìn khuôn mặt tiêu tụy của cô, khuôn mặt gầy gọt đến xanh xao.

Khẽ lay lay người Trúc, Nguyên Nguyên vừa gọi cô dậy:

- Nè, dậy đi chứ.

- Ừm...

Cô như con mèo nhỏ bị đánh thức, không chịu mở mắt tỉnh dậy, cô cuộn tròn mình trong chăn ấm. Hành động nhỏ dễ thương của cô làm cho Nguyên Nguyên rung động. Đưa tay lên vuốt khuôn mặt của cô, Nguyên Nguyên vội thức tỉnh mình. Anh một lần nữa gọi cô dậy.

- Kin... Dậy đi... Đừng nường nữa.

Nghe thấy giọng nói dễ thương mang theo một tia cứng chiều, Trúc cứ ngỡ là Khôi nên lẩm bảm đủ để cho Nguyên Nguyên nghe thấy.

- Ừm...Anh Nic,đừng làm ồn.Em muốn ngủ.Em mệt lắm.

Nghe thấy lời nói dễ thương đi kèm là điệu chu mỏ đáng yêu của Trúc,Nguyên Nguyên cười nhẹ.Đặt tô cháo đang bưng trên tay qua một bên,Nguyên Nguyên ôm lấy Trúc vào lòng.Gối đầu cô lên tay mình rồi từ từ nằm xuống bên cạnh cô.Tìm được một chỗ ngủ lí tưởng,Trúc thoải mái đi vào giấc ngủ.

Trong một góc khuất của bar R.I.P,Gia Long cùng Khôi ngồi uống rượu.Cầm ly rượu loại mạnh trên tay,Gia Long đưa lên mũi hít một hơi thật sâu rồi nhấp một ngụm vào miệng.Cứ ngỡ khi uống say sẽ quên được hình bóng Trần nhưng không ngờ,càng uống,anh càng nhớ Trần nhiều hơn.Trái tim của anh như bị khoét một lỗ,gió lùa vào...lạnh ngắt.

Khôi ngồi bên cạnh,nhìn chằm chằm vào Long,không thể để hiện trạng này xảy ra được nữa.Nếu cứ như vậy thì Gia Long sẽ buồn mà chết mất.Anh gạt ly rượu trên tay Long ra,quăng xuống sàn nhà...vỡ tan.Gia Long nhìn anh cảm phần.

- Mày làm gì vậy?Đừng cản tao.-Anh tức giận hét lên.

- Bốp...Mày tỉnh táo lại cho tao.- Khôi tặng Gia Long một cú đấm khá đẹp vào mặt.Vì chỉ có cách này mới có thể đánh thức Long mà thôi.- Kun sẽ vui khi nhìn thấy mày như vậy sao.Người đi cũng đã đi rồi.Giờ mày muốn sao nữa.- Khôi nói tiếp.Khuôn mặt anh đỏ lên,những tia giận dữ phát ra từ đôi mắt của anh khiến người khác phải cau nẹ.

- Nhưng...Làm sao tao có thể quên cô ấy đây?Cô ấy cứ luôn hiện diện trong đầu tao mà.- Gia Long thả mình rơi tự do xuống ghế,đưa hai tay ôm lấy đầu.

- Tao biết...Và tao cũng đã như mày.Rồi mày sẽ nhanh quên thôi.Đừng tự hủy hoại mình nữa.Thôi...Cùng tao về nhà.

Nói xong,Khôi đi đến đỡ Gia Long lên con siêu xe gần đó rồi phóng vụt đi mất.

Nhìn chiếc xe khuất dần,một tên to con bặm trợn nào đó khẽ nhếch môi rồi lấy điện thoại ra gọi:

- Thưa chủ tịch,đã tìm thấy người.

- “Tốt...Haha...Mau mau đem hắn ta đến đây.Càng sớm càng tốt.”

- Vâng...Thưa ngài.

Cuộc điện thoại kết thúc,tên đó leo lên con mô tô bên cạnh rồi phóng vụt theo con xe của Khôi và Long.

Dừng con xe lại trước biệt thự Phan Gia,Khôi và Long vừa mở cửa bước xuống thì một đám khoảng 20 người mặc đồ đen bao quanh hai chàng.Từ từ lấy lại bình tĩnh và khuôn mặt lãnh băng của mình,Khôi chầm rãi lên tiếng.

- Muốn gì?

- Oh...Chào phó bang R.I.P.Chúng tôi không có ý xấu.Chỉ muốn đưa hai vị đến gặp chủ tịch của chúng tôi bàn chút công việc thôi mà.- Tên to con lúc nãy cười nhẹ rồi nói.Giọng nói thể hiện rất rõ,bọn chúng không có ý làm hại hai chàng.Nhưng muốn gặp hai chàng để làm gì?

- Chủ tịch???Là ai???- Gia Long trong tình trạng say sấn hỏi.

- Ông Nguyễn Hoàng Minh Quân.- Tên kia trả lời.Đi kèm là nụ cười xã giao.

- Chủ tịch tập đoàn Nguyễn Hoàng???- Khôi thắc mắc.

- Đúng...Vậy bây giờ có thể đi theo tôi được chưa?- Hắn ta kiên nhẫn trả lời.

- Đi.

Nói xong,cả hai bước lên chiếc xe của bọn kia rồi chạy đi.

Ngồi trong văn phòng,ông Quân sốt ruột nhìn đồng hồ.Lâu lâu lại đi đến cửa kính nhìn xuống đại sảnh.Và cuối cùng Khôi cùng với Long đã xuất hiện.Khẽ chỉnh đốn lại trang phục,ông Quân ngồi xuống chiếc ghế

của mình.Đối diện ông là hai chàng,phong cách ngạo nghễ khó cưỡng của Khôi và cuốn hút của Gia Long làm nên một bức tranh khá sinh động.Khẽ cười nhẹ một cái,ông Quân mới từ từ lên

tiếng.

- Có lẽ hai vị đây đã biết đến tôi nên tôi khỏi cần phải giới thiệu vậy.Mục đích gọi hai vị đến đây vì muốn hợp tác với M.B,đây là bản hợp đồng đôi bên cùng có lợi,mời hai vị xem qua.-Nói rồi,ông Quân thấy một tập văn kiện về phía Khôi.

Lấy tập văn kiện,Khôi từ từ xem xét.Những điều luật trong hồ sơ khá thú vị và nếu hợp tác thành công thì M.B chắc chắn sẽ thu được một món lời khá lớn.Nhưng vấn đề ở chỗ: Khôi không phải là người đứng đầu tập đoàn và anh không có quyền quyết định khi chưa họp hội đồng.

- Xin lỗi nhưng tôi không thể.-Khôi lịch sự trả lời.

- Sao vậy?Những điều lệ trong hợp đồng không hợp lý sao?- Ông Quân ngạc nhiên.

- Những điều lệ trong hợp đồng thực sự rất tốt nhưng tôi không thể kí khi chưa có sự cho phép của ban quản trị.-Khôi chăm rãi giải thích.- Chúng tôi có thể đi được chưa?-Khôi tiếp lời.

Anh hiện tại đang rất sốt ruột nha.Muốn mau chóng trở về nhà để chăm sóc cho cô em phiền phức.Không biết Trúc có làm gì Nguyên Nguyên không nữa đây.Khôi hiểu tính cách của Trúc khá khó và thích gây thù chuốc oán với Nguyên Nguyên nên sợ Trúc sẽ làm hại đến Nguyên.Giải pháp hiện tại chỉ có cách chạy về nhà thật nhanh để ngăn chặn chiến tranh bùng nổ.

Nghĩ là làm,anh dìu Gia Long đứng dậy rồi đi ra con xe và phóng vụt về nhà.Ở sau lưng,ông Quân cười nhẹ.

“Đúng là một chàng trai có nguyên tắc.Thôi được rồi,tôi sẽ nhanh chóng đưa cô bé ấy trả cho cậu.”- Ông Quân tự lẩm bẩm với chính mình.

Nằm trong vòng tay của Nguyên Nguyên,trúc khẽ cựa quậy vì bị mỗi người khi nằm mãi một tư thế.Bất chợt,cảm thấy có một vật gì đó đặt trên người mình,Trúc mở mắt lên nhìn.Chỉ là một cánh tay thôi mà.Như chợt nhớ ra,Trúc tự hỏi rốt cuộc thì là cánh tay của ai.Tò mò lấn át cả nỗi buồn ngủ,Trúc mở mắt ra.

Đập vào mắt Trúc là khuôn mặt hoàn mỹ của ai đó,đôi mi cong dài,đôi mắt nhắm nghiền khá hoàn mỹ.Nhìn kĩ lại...

- Aaaaaaaaaaaaa...Trương Hoàng Nguyên Nguyên,anh đang làm cái gì vậy?-Trúc bất thành linh hét lên.

Âm thanh quá lớn cùng quá gần,Nguyên Nguyên nhất thời không tự chủ được ngã xuống giường,đứng lúc đó,Khôi mở cửa bước vào.

Thấy Nguyên Nguyên lảo đảo đau đớn dưới sàn nhà,Khôi nhìn Trúc tức giận quát.

- Nè,em làm gì Nguyên Nguyên vậy?- Vừa nói,vừa đi đến Nguyên.

- Em đâu có làm gì đâu.Tại anh ta đẩy chứ.- Trúc uất ức biện minh.

- Còn dám chối.- Khôi trừng mắt,cầm phẫn nhìn Trúc.

- Nic...Không phải do Kin,tao tự té.-Nguyên Nguyên bênh vực.

- Mà nói thật.- Khôi ngờ vực.

- Ừ...Xin lỗi em.- Trả lời Khôi xong,Nguyên Nguyên quay sang Trúc,âm thầm nói.

- Hứ...- Trúc liếc xéo Nguyên Nguyên một cái rồi bỏ đi.

Nhìn dáng người nhỏ bé của Trúc khuất dần sau căn phòng,Nguyên Nguyên quay sang nói với Khôi:

- Đúng đối xử với Trúc như vậy.

- Tao là đang ngăn chặn tình cảm của mày và con bé.Nên nhớ,trả thù mới quan trọng.

- Tao biết.

Nói rồi, Nguyên Nguyên mệt mỏi nằm xuống. Khôilặng lặng đóng cửa rồi bước ra ngoài. Thời gian này, nên để cho Nguyên Nguyên một mình để cậu ấy suy nghĩ lại thì tốt hơn.

—————END CHAPTER 29—————

32. Chương 30: Sự Trở Lại Của Kun.

Nằm ngửa mình trên bãi cỏ xanh, Gia Long đưa đôi mắt màu huyết của mình nhìn lên bầu trời thăm thẳm. Ánh mắt mang một tia sầu bi đến đáng thương. Với tay lên, muốn nắm lấy những đám mây bồng bềnh kia nhưng rất tiếc là không thể. Buông lơibàn tay giữa không trung, Gia Long cất lên tiếng hát trầm ấm của mình.

Cho đến hôm nay thì nỗi nhớ đọng đầy

Ngồi đây hát khúc hát cho em

Và đêm nay người ơi

Chỉ muốn nói :

Là anh nhớ em

Người yêu ơi anh đang nhớ em

Muốn được bên em thật gần tình yêu ngọt ngào

Để hạnh phúc cho đôi ta

Và em có biết rằng

Tình yêu mới chỉ từ hôm qua

Nhưng anh tin một tình yêu đang cháy trong tim anh

Hãy để anh được nói

Anh yêu em....

Tiếng hát của anh vừa dứt thì một giọng nói nhẹ nhàng khác vang lên.

- Anh...Buồn đến như vậy sao?

Nghe giọng nói quen thuộc của ai đó, nước mắt của Gia Long khẽ rơi. Với một hy vọng nhỏ nhoi nào đó đang chảy trong tim, anh bất giác quay mặt lại. Vẫn là khuôn mặt xinh đẹp đó, nụ cười hồn nhiên đó, đáng người thanh mảnh đó nhưng làm anh nhớ đến phát khóc. Cứ ngỡ là mình lại đang ảo tưởng nên đôi mắt anh chùng xuống.

Nước mắt nhẹ rơi, hình bóng ấy vẫn đứng ở đó, vẫn đang mỉm cười với anh. Một lần nữa, giọng nói nhẹ nhàng kia lại vang lên.

- Đừng khóc.

- Anh sẽ không khóc nếu như em mãi ở bên anh.

Người ta vẫn nói, khi đàn ông khóc là khi họ đã quá đau khổ. Và đúng như vậy, Gia Long hiện đang ở trong tình trạng đó. Trái tim như bị ai xé nát thành từng mảnh, đau lắm...rất lắm...Anh mệt mỏi lê từng bước chân đi đến bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, đặt tất cả mọi sự bận tâm, mọi mối lo âu ở đằng sau. Ngay bây giờ, anh chỉ muốn cảm nhận hơi ấm của cô để biết rằng, cô chính là đang ở cạnh anh.

5' sau, anh quỵn luyến buông cô ra, cả hai cùng ngồi trên bãi cỏ xanh rì rào. Anh vẫn không rời mắt khỏi cô, cứ nhìn chăm chăm cô như thể chỉ cần rời mắt đi thì cô sẽ biến mất. Thấy Gia Long cứ mãi nhìn mình như vậy, Bảo Trân ái ngại lên tiếng:

- Đừng nhìn như vậy.

- Anh xin lỗi. Chỉ là anh sợ em sẽ lại đi mất. Nhưng tại sao em lại có thể...- Gia Long cúi đầu, anh thì thào nhỏ.

- Em chưa bao giờ chết cả. Chuyến bay đó, em không lên.- Trân đưa ánh mắt của mình về một phía xa xăm nào đó. Thầm cảm ơn cô gái đã chết thay cô, đã giúp cô được sống.

- Vậy thì thể đó là ai?- Gia Long thắc mắc.

- Nguyễn Phương Linh.- Bảo Trân chậm rãi nói ra từng chữ.

Nghे đến cái tên này, Gia Long thất thần trong giây lát. Trên gương mặt anh mang một tia đau buồn xen lẫn là biết ơn.

- Sao lại có thể là cô ấy chứ.

- Trước lúc em lên máy bay thì gặp Phương Linh. Cô ấy nói cô ấy phải hoàn thành một nhiệm vụ đó là kích hoạt quả bom trên máy bay. Cô ấy nói em không được lên, hãy để cô ấy là người thay thế. Và lại, cô ấy cũng muốn thử lòng anh xem trong trái tim anh... có còn chỗ của cô ấy nữa không nên... em đã đồng ý.- Trân chăm rãi kể lại mọi chuyện.

- Không thể nào. Sao lại có thể như vậy chứ? Tại sao em lại đồng ý với cô ấy? Em có biết làm như vậy thì cô ấy sẽ chết không? Tình yêu không phải là thứ dùng để thử thách đâu.- Gia Long liên tục lắc đầu phủ nhận. Anh gào to lên, quở trách Trân.

- Em không muốn cô ấy chết nhưng...- Trân nói không nên lời. Cô không nghĩ rằng, Gia Long lại có thể quát mình như vậy.

- Em đi đi... Anh muốn yên tĩnh.- Lấy lại bình tĩnh, Gia Long nhẹ nhàng nói. Anh quay mặt về nơi khác, tránh không nhìn Trân. Anh sợ mình sẽ lại nổi giận.

- Được rồi, em sẽ đi. Nhưng trước khi lên máy bay, cô ấy có đưa cho em lá thư này, dặn em là phải tận tay đưa lại cho anh và nói "Nguyễn Phương Linh mãi mãi yêu anh".- Trân đặt lá thư vào trong lòng bàn tay anh rồi lặng lẽ bước đi.

Trên đồng cỏ xanh rì chỉ còn lại Gia Long. Cầm lá thư trên tay, anh run run mở ra. Nhìn những nét chữ quen thuộc của Phương Linh, anh nghẹn ngào rơi nước mắt đọc từng chữ.

"Chào anh, có lẽ khi anh đọc được bức thư này thì em đã không còn ở trên đời nữa. Nhưng anh đừng buồn, cũng đừng khóc. Tuy em đã đi xa nhưng trái tim này vẫn mãi bên anh. Vẫn luôn sưởi ấm con tim lạnh giá của anh. Em xin lỗi vì 2 năm trước đã rời bỏ anh nhưng... em là có lý do riêng, sau này anh sẽ hiểu. Mong anh hãy quên em đi, ở bên kia chân trời, em sẽ luôn luôn cầu chúc anh hạnh phúc. Anh à, em sợ anh cô đơn nên em đã mang một thiên sứ đến thay em yêu anh và người đó là Hoàng Thiên Bảo Trân, xin anh đừng làm cô ấy buồn. Em- Nguyễn Phương Linh mãi mãi yêu anh."

Đúng... Người anh yêu hiện tại là Trân và mãi mãi cũng là Trân. Người chết thì cũng đã chết rồi. Tại sao anh lại có thể làm tổn thương cô. Anh thật là đồ tồi.

Gia Long đứng phắt dậy, chạy nhanh ra xe rồi phóng đi mất hút. Dừng lại trước biệt thự Hoàng Gia, Gia Long bấm chuông inh ỏi. Một cô hầu bước ra, mở cửa rồi bực bội hỏi:

- Cậu là thiếu gia Gia Long phải không? Cậu đến đây có việc gì?

- Tôi đến tìm Kun. Cô ấy có nhà không?

- Cậu bị điên à. Tiểu thư Kun mất rồi còn gì. Cậu có sốt không?- Cô hầu bực tức quát anh.

Vậy là có thể hiểu được, Trân chưa về nhà. Vậy thì cô có thể đi đâu? Nghĩ một lúc, Gia Long khởi động xe rồi phóng đi mất hút. Sau khi Gia Long đi, cô hầu cẩn thận đóng cửa lại rồi đi vào phòng của Trân và nói:

- Thừa tiểu thư, cậu Gia Long đã đi rồi.
- Tốt. Ba mẹ ta đâu rồi? - Trần lạnh đăm lên tiếng. Ánh mắt vẫn dõi theo chiếc xe của Gia Long.
- Chủ tịch và phu nhân hiện tại đang ở bên Mỹ lo việc của thiếu gia. - Cô hầu cung kính trả lời.
- Được rồi. Chị ra ngoài đi. Tôi muốn nghỉ ngơi. - Nói rồi, Trần đi đến giường, thả cơ thể rơi tự do trên chiếc giường yêu dấu và đi vào giấc ngủ.

—————END CHAPTER 30—————

33. Chương 31: Màn Tổ Tình Ngọt Ngào.

Tiếng chuông báo thức kêu inh ỏi khuấy động cả một gian phòng. Nằm trên chiếc giường yêu quý, Nhi mơ hồ quơ quơ tay nhằm mục đích tắt chiếc báo thức đáng ghét. Tìm mãi nhưng không thấy chiếc đồng hồ đâu, Nhi tức giận ngồi thẳng dậy, dụi dụi mắt rồi la hét điên cuồng.

- Có để cho tôi yên không hả???

- Chị mà ngủ nữa là trẻ học thật đó nha.

Trước mặt Nhi là cậu em trai yêu quý đang cầm chiếc đồng hồ báo thức trên tay. Mặt Key nhăn lại trông đến đang yêu, đôi môi chúm chím cất lên giọng nói ngàn vàng.

- Key...Cưng để cho chị ngủ thêm lát nữa đi mà. - Nhi khấn khoản nài xin. Gì chứ...Ồ trước mặt cậu em trai vô cùng dễ thương này thì cô có thể thoải mái cởi bỏ chiếc mặt nạ lạnh lùng mà sống thật với bản thân.

- Chị Kan à....Coi như em cầu xin chị. Chị dậy nhanh đi nếu không đứa em đẹp trai của chị sẽ bị hoàng thái hậu chém đầu mất. - Key tự kỉ.

- Mặc xác cưng...Chị NO quan tâm. - Nói rồi, Nhi tiếp tục chui vào trong chăn và trở lại với giấc mộng đẹp của mình.

- Chị muốn em dùng biện pháp mạnh chứ gì...OK, được thôi, Key đẹp trai rất sẵn lòng. - Key tiếp tục sự nghiệp ngơ ca về “đẹp trai” vốn có của mình.

- Thôi...thôi được rồi. Chị tự dậy. Chị không muốn tắm đâu. - Nhi cười gượng giảng hòa. Nói xong, cô nhanh chân bước xuống giường rồi phi thẳng vào nhà vệ sinh để lánh nạn.

Key nhìn bà chị đáng yêu của mình khẽ cười đểu một cái. Cái biện pháp mạnh mà Key nói thì hầu như lúc nào cũng đem ra dọa Nhi và vẫn thành công như thường. Vì sao ư??? Có ai muốn mới sáng sớm mà tắm nước đá không??? Muốn nắm điểm yếu của Nhi khi ngủ rất dễ. Chỉ cần mang một thau nước đá đến rồi đổ hết vào người cô là OK...Lần sau sợ đến già. Và đó cũng là lí do khiến cô trở nên sợ....đá.

Từ từ bước ra khỏi phòng Nhi, Key nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi bắt đầu cười hả hê. Chầm rãi bước xuống nhà, nơi có hoàng thái hậu Diana đang ngồi, Key bắt đầu kể được những chiến công vang dội khi hù dọa được cô chị yêu quý Nhi. Bà Diana ngồi nghe Key kể thì chỉ biết cười. Con trai bà thật láu cá.

Sau 15' tự kỉ với cái nhà vệ sinh, Nhi bước xuống trong bộ đồng phục của học viện. Đi kèm là chiếc ba lô yêu dấu và cái laptop khá quan trọng mà hầu như lúc nào cô cũng mang theo bên người. Nhi từ từ đi đến chào bà Diana rồi bước lên con xe yêu quý và phóng vút đến học viện.

Ngồi trong lớp học, nó vẫn đang thả tâm hồn của mình theo mây gió mà không hay biết Thiên Minh đã ngồi cạnh nó từ lúc nào. Thấy nó vẫn mãi không có phản ứng gì cho thấy nó đang sống, Thiên Minh tò mò hỏi.

- Em đang nghĩ gì vậy?

Khẽ giật mình một cái, nó quay sang nhìn Thiên Minh với ánh mắt khác thường rồi chậm rãi trả lời.

- Chỉ là tôi đang nghĩ nếu một ngày mọi người biết được gương mặt thật của tôi thì sao nhỉ?

- Có sao đâu. Biết rồi thì thôi, khỏi mất công dấu diếm.- Thiên Minh nhún vai, nhẹ nhàng trả lời.
- Nhưng nếu như vậy thì tôi sợ sẽ một lần nữa tổn thương.- Ánh mắt của nó lộ ra một tia lo lắng.
- Không sao đâu. Có anh ở đây. Sẽ không ai làm hại em được.- Thiên Minh trấn an nó.
- Nhưng cậu sẽ không thể mãi mãi ở bên tôi được. Nếu một ngày nào đó, cậu biến mất thì tôi biết làm sao?- Nó hoang mang.
- Em yên tâm. Nếu có ngày đó thì anh sẽ nhờ thượng đế mang một thiên thần khác đến thay anh bên em, yêu em và mang cho em thật nhiều hạnh phúc.- Thiên Minh dịu dàng mỉm cười.
- Cậu yêu tôi sao?- Nó hoài nghi. Ánh mắt toát lên một vẻ cô độc đến lạ thường. Bàn tay run lên từng đợt, đợi chờ câu trả lời tự chính miệng của anh.
- Nếu anh nói “anh yêu em” thì sao? Em có yêu anh không?- Thiên Minh cười nhạt. Trên khuôn mặt anh chất chứa rất nhiều hy vọng. Hy vọng nó yêu anh.
- Đừng yêu tôi. Anh sẽ không hạnh phúc.- Nó nhàn nhạt trả lời sau đó bước đi.

Trong lớp học yên tĩnh chỉ còn lại một mình anh. Bất giác, anh cười, một nụ cười khinh bỉ. Khinh bỉ chính mình. Đã có một người con gái bị anh dùng câu nói này làm tổn thương. Và bây giờ là đến lượt anh tổn thương.

Còn người phức tạp thật. Người yêu mình thì mình lại không yêu. Còn người không yêu mình thì mình lại yêu say đắm. Cứ như vậy tạo thành một vòng luẩn quẩn mãi mãi không thể dứt được. Tại sao ông trời cho họ gặp nhau, yêu nhau mà không cho họ đến với nhau.

Hàng loạt cảm xúc đang cuộn lấy Thiên Minh khiến anh đau đến trái tim như không còn máu. Từ mình đứng dậy, anh bước ra ngoài. Đi đến cánh đồng hoa hồng trắng, anh thả cơ thể mình tự do trên bãi cỏ xanh. Gió mát lùa qua người anh, khẽ đùa nghịch. Cứ như vậy, anh chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay biết.

Tin tức Trần chưa chết nhanh chóng được loan truyền ra ngoài. Nghe tin này, Nhi và Trúc mừng đến phát khóc. Cả hai vội chạy đến biệt thự Hoàng Gia và tận mắt nhìn thấy Trần đang mạnh khỏe, cả hai vui mừng ngồi lì ở nhà Trần tâm sự thâu đêm. Còn Gia Long vẫn vậy, vẫn mãi miết đi tìm Trần.

Ngày hôm nay, sau khi tan học, Gia Long nhanh chóng tạm biệt mọi người rồi leo lên con siêu xe nhanh chóng đi đến biệt thự Hoàng Gia khi nghe Trúc và Nhi nói Trần đang ở đó.

Dừng lại trước cổng biệt thự, Gia Long vội bước xuống xe rồi đi đến bấm chuông inh ỏi. Cô hầu hôm bữa bước ra, nhìn thấy Gia Long, cô ta tức giận hét lên.

- Cậu lại đến đây làm gì?
- Xin chị, cho em gặp Kun.- Gia Long khẩn khoản.
- Tôi đã nói tiểu thư Kun mất rồi mà. Chính cậu cũng tận mắt nhìn thấy còn gì.- Cô hầu nhăn mặt quát.
- Em biết là Kun vẫn đang còn sống và đang ở trong nhà. Xin chị cho em gặp cô ấy.- Gia Long gần như muốn khóc, đôi mắt anh đỏ hoe.
- Xin lỗi nhưng...
- Chị để cho hần ta vào đi.- Chưa để cô người làm nói hết câu, Trần nhìn Gia Long với đôi mắt lạnh lùng rồi thẳng thừng nói.
- Em... Anh xin lỗi.- Nhưng vớ được vàng, Gia Long vội vàng chạy đến, nắm lấy đôi bàn tay lạnh ngắt của Trần rồi khẩn trương nói.
- Ở đây không thích hợp. Đi chỗ khác nói chuyện.- Trần lạnh lùng.

Nói xong, cô bước thẳng lên xe của Gia Long, yên vị trên chiếc ghế phụ. Gia Long cũng vội ngồi vào vị trí lái xe và khởi động máy rồi chạy mất hút. Dừng lại trước quán cà phê Kiu Kiu, cả hai cùng bước xuống xe. Chọn inh chiếc bàn khuất xa tầm nhìn của mọi người, Gia Long gọi đồ uống. Không muốn lãng phí thời gian, Trần đi thẳng vào vấn đề.

- Anh muốn gì? Nói nhanh đi.
- Xin em đừng giận anh. Tại lúc đó anh không bình tĩnh được.- Gia Long cố gắng giải thích.
- Tôi không quan tâm.-Trần lãnh đạm.
- Những ngày qua, anh đã tự suy ngẫm với chính mình. Và kết quả là em đã cướp gọn trái tim anh. Em chiếm lấy nó rồi thì em phải chịu trách nhiệm đi chứ.
- Ý anh là...
- Anh yêu em.- Gia Long lấy một chiếc hộp nhỏ trong ba lô rồi đưa ra trước mặt Trần và nói.

Thấy những hành động vừa rồi của Gia Long, Trần mắt chữ O miệng chữ A không còn gì để nói. Cổ họng cô như bị ứ nghẹn lại. Gia Long vẫn giữ nguyên động tác, không hề có ý định thu hồi chiếc hộp về. Những ánh mắt của tất cả mọi người trong quán dường như đều đổ dồn về phía đôi trai tài gái sắc này.

Mãi không nghe được câu trả lời cùng phản ứng của Trần, Gia Long bỏ chiếc hộp nhỏ xuống bàn rồi chậm rãi đi về phía sân khấu. Cầm micrô lên, anh nhẹ nhàng cất tiếng hát của mình.

Bao nhiêu đêm anh luôn trông mong một người là em đó

Khi cô đơn anh luôn nghĩ đến một người là em đó

Có biết bao đại khờ có biết bao đợi chờ

Riêng anh tưởng mình đang trong mơ

Và anh như thêm ngu ngơ vẫn vợ từ ngày mà em tới

Em mang cho anh bao yêu thương và một cuộc sống mới

Cứ lớn thêm từng ngày cứ vẫn vương từng ngày

Những giây phút ta gần bên nhau

Này em niềm hạnh phúc trong anh là được nắm đôi tay nhỏ bé của em

Hãy giữ mãi nụ cười ấy nhé

Và ngàn lời yêu trong anh như tia nắng mai

Đang chờ đợi một ngày nào bình minh tới

Là khi em hé môi cười bao giây phút tuyệt vời

Mang ánh sáng cho tâm hồn anh

Một điều nguyện ước là dù ngày mai cách xa

Tình yêu đó sẽ vẫn mãi trong tim ta

Một bài hát dành tặng chẳng nói lên tất cả

Nhưng anh hứa sẽ mãi hát vang câu ca!

Hứa sẽ mãi mãi luôn quan tâm bên em

Dù bao sóng gió vòng tay ấy luôn dành trọn cho em

Người đầu yêu.

- Anh đã chờ ngày hôm nay rất lâu rồi em biết không. Chờ một người con gái đến xóa tan sự băng giá trong con tim anh và sưởi ấm nó. Người đó không ai khác chính là em. Người con gái đã cho anh biết thế nào là yêu, là thương, là nhớ, là đau. Hoàng Thiên Bảo Trần. Làm bạn gái anh nhé!!!- Bài hát kết thúc, anh đem những lời chân thật từ tận đáy lòng của mình thổ lộ với Trần. Trên tay anh còn có cả một chùm bong bóng hình trái tim màu hồng rất đẹp mắt.

Trong khi mọi người đang đắm chìm trong màn cầu hôn lãng mạn thì Trân lại há hốc kinh ngạc. Cô không thể ngờ được Gia Long lại có thể làm những thứ này vì cô. Mãi vẫn không thấy phản ứng của cô, tất cả mọi người trong quán Café cùng nhau đồng loạt hô to.

- Nhận lời đi... Nhận lời đi... Nhận lời đi...

Những câu nói đó vẫn không ngừng vang lên cho đến khi Trân chậm rãi bước đến bên cạnh Gia Long và đồng dục nói “Em đồng ý.”

Nghe được câu trả lời từ chính miệng của Trân, Gia Long vui sướng đi xuống bàn lấy chiếc hộp nhỏ rồi mở ra. Oà... Ánh hào quang của kim cương tỏa sáng lấp lánh. Một sợi giây chuyền hình trái tim, bên trong lồng hình ảnh chiếc máy bay đang bị cháy làm bằng kim cương trắng. Anh từ từ đeo sợi giây chuyền lên cổ của cô.

- Sao lại là máy bay.- Trân thắc mắc.

- Vì chính chiếc máy bay này đã cho anh biết anh yêu em đến nhường nào. Đã cho anh biết giữa em và Phương Linh, ai mới là người quan trọng.- Gia Long cẩn thận giải thích.

Sợi giây chuyền đã đẹp, đeo lên cổ ngọc ngà của cô càng tỏa sáng nhiều hơn. Trân xúc động ôm lấy Gia Long, tất cả mọi người trong quán nhìn hai người ghen tỵ. Quả thật là một đôi trai tài gái sắc.

Nhưng liệu sau này có còn sóng gió nào khiến cả hai phải chia lìa không? Tình yêu của họ có mãi vẹn toàn như vậy? Có một người thứ ba trong mối tình đẹp như mộng này không? Những chương tiếp theo chính là câu trả lời.

—————END CHAPTER 31—————

Thông báo: Vì sắp đến kỳ thi học kì 2 nên đây sẽ là chương cuối cùng trước khi Min ngừng viết... Nhưng đọc giả yên tâm, khi nào thi xong, Min sẽ đăng tiếp. Đừng bỏ truyện nha. Cho Min xin ít bình luận đi ạ... Khen chê gì cũng được.... :D

Còn nữa, có nhiều người hỏi Min là vì sao Thiên My đã nói chết rồi mà những chương sau mình lại nói đến cô ấy.

=> Xin thưa với đọc giả rằng: Đó là một phần trong câu chuyện của Min, không thể tiết lộ. Sau này mọi người cũng sẽ hiểu ra mà thôi.

=> Lời cuối cùng, Min chúc các đọc giả thi tốt nè, được điểm cao nè và mang phần thưởng về ình nữa... :)

34. Chương 32: Chuẩn Bị - Vũ Khí Bí Mật.

Rời khỏi quán cà phê Kiu Kiu, Gia Long cùng Trân tay trong tay dạo bộ trên đường. Ánh nắng chiều dọi bóng hai người, khung cảnh trở nên thật mơ hồ. Giống như chuyện tình trong tranh. Mọi người đi đường đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ghen tỵ nhìn cả hai. Những chàng trai luôn luôn dùng cái nhìn đầy thèm thuồng về phía Trân. Gia Long bực tức lôi kéo Trân đi vào một cái ngõ. Anh ép cô vào tường rồi nói:

- Em không được nhìn ai khác ngoài anh đâu đấy.

- Anh đang ghen à???- Trân hỏi đầy thú vị, Chàng trai của cô cũng biết ghen có đấy.

- Đâu...Đâu có...Làm gì phải ghen chứ.- Gia Long bị nói trúng tim đen liền ấp úng trả lời.

- Tốt nhất là anh nên thừa nhận anh ghen đi.- Trân nhún mày.

- Được rồi. Thừa nhận thì thừa nhận. Có gì đâu.- Gia Long đỏ mặt quay về phía khác.

- Hahaha...- Trân cười một tràng dài khiến Gia Long ngượng chín mặt. Anh xấu hổ bước đi trước, để lại Trân tùm tùm cười phía sau.

Sợ Gia Long giận,Trân vội chạy theo dỗ dành.Gia Long hiện tại giống như một đứa con nít đòi kẹo trông đến dễ thương.Cả hai cứ cùng nhau cười nói như vậy cho đến khi dừng lại trước cổng biệt thự Hoàng Gia.Gia Long nghiêm túc quay mặt về phía Trân,anh nhìn vào đôi mắt cô,giọng trầm trầm.

- Nghe anh nói này.Anh không hy vọng sau này em đánh nhau hay tham gia vào bang Death nữa.Như vậy rất nguy hiểm.Còn nữa,nếu sau này anh có mệnh hệ gì thì em phải sống thật tốt đó.

- Anh nói vậy là sao???Sắp có chuyện gì xảy ra à???Anh nói như kiểu anh sắp phải đi xa ấy.Em không thích đâu.- Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của anh,Trân lo lắng sợ anh sẽ rời bỏ mình.Đôi mắt của anh lộ lên một tia phức tạp.

- Anh chỉ nói nếu thôi mà.Em yên tâm,anh sẽ làm của nợ bám theo em suốt đời.- Nhìn Trân lo lắng ình,anh không nỡ khiến cô đau lòng liền đổi chủ đề trêu chọc cô.

- Anh nhớ những lời anh nói đấy.- Trân mỉm cười.

- Hihi...Thôi em vào nhà đi.Nhớ ngủ sớm đấy.Không được thức khuya.Không được mơ về thằng con trai khác ngoài anh.Mai anh đến đón em đi học.- Gia Long bá đạo nói.Bỗng nhiên,anh ôm chầm lấy cô,khẽ thì thầm.-Anh sẽ rất nhớ em.

- Em cũng vậy.Thôi...Em vào nhà đây.Bye anh.- Rời khỏi còng tay của Gia Long,Trân quyến luyến bước vào nhà.

Nhìn bóng dáng Trân khuất dần sau cánh cổng,Gia Long khẽ thở dài một cái rồi bước lên con siêu xe và phóng vút đến bar R.I.P.Đứng trên phòng nhìn xuống,mọi hành động của Gia Long đều được Trân thu vào tầm mắt.Kể cả cái thở dài bất đắc dĩ của anh.Những lời nói mang đầy hàm ý của anh khiến cô lo sợ.Sợ sẽ mất đi anh.Sợ cái cảm giác không anh bên cạnh.

Kết....

Con xe của Gia Long dừng lại trước bar R.I.P.Anh hùng dũng bước xuống xe rồi đi vào bar.Bước nhanh đến chiếc bàn khuất xa mọi tầm nhìn,nơi mà bọn hần,Hưng,Bảo Duy và 5R đang ngồi.Gia Long chầm rãi ngồi xuống.

- Làm gì giờ mới đến.- Nguyên Nguyên lạnh giọng.

- Tao có việc.- Gia Long cười nhẹ khi nghĩ về Trân.

- Việc của mày là đi chơi với gái chứ gì.- Nguyên Nguyên nhếch mép.Anh đã được nghe Khôi kể về chuyện Gia Long đi tỏ tình rồi rồi.Và thậm chí,anh cùng

Khôi,Nhi,Trúc và Bảo Duy rình tại trận màn tỏ tình đầy ngọt ngào của Gia Long.

- O...Sao mày biết???- Gia Long ngạc nhiên,hai mắt mở to hết sức.

- O...Ồ quả mơ.Có gì mà qua mắt Zic đẹp trai này chứ.- Nguyên Nguyên tự ki.

- Zic ơ,xuống đi,ở trên đó lạnh lắm.- Gia Long nhìn lên trần nhà,một tay vẫy vẫy gọi Nguyên Nguyên đang ở trên chín tầng mây xanh xuống.

- Thôi dùm tao.- Bảo Duy ngắt ngang màn đầu khẩu của hai chàng trai nhà mình.

- Vào vấn đề chính.Có lẽ mấy đứa cũng đã nhận được thông báo của anh ngày hôm qua rồi.Bây giờ phải lên kế hoạch và chiến lược đầy đủ mới có hy vọng thành công.- Hưng ôn tồn giải thích.

- Nhưng sẽ rất khó vì trụ sở ở Đức chúng ta không đầu tư nhiều nên lực lượng ở đó khá không ổn.- Bảo Duy vòng tay lại,anh từ từ nói.Mấy ngày vừa qua anh đã khảo sát bang ở bên Đức.Tuy nó đã trang bị khá kĩ và tân tiến nhưng vẫn thua trụ sở ở Việt Nam.

- Không sao đâu.Ngày mai anh sẽ điều người đến đó.- Hưng lắc đầu.Anh cười gượng cho cả bọn yên tâm.

Thực sự thì trận đấu lần này tất cả khó mà sống sót.Nhưng nếu có vũ khí bí mật của hần thì cơ hội thành công sẽ là 100%.Nhưng hần đã nói,không có việc gì nghiêm trọng thì không nên dùng thứ đó.Thứ đó rất

độc.Cho đến bây giờ,mọi người vẫn chưa biết đó là gì nữa.Kiểm chẳng...Hay súng...Tất cả đều không thể trả lời câu hỏi này ngoài hấn.

Hấn vẫn im lặng,nhìn mọi người cùng nhau bàn bạc chiếc lục.Hai tay vòng lại,đôi mắt khép hờ ngửa lên nhìn trần nhà.

- Điều người đến không hấn sẽ tốt hơn đâu.- Khôi lãnh đạm.- Mà có ý kiến gì không?- Khôi tiếp lời.Đôi mắt nhìn hấn đầy hy vọng.

- Không.Mọi người chuẩn bị đi.Ngày mai chúng ta sẽ qua Đức.- Nói rồi,hấn đứng dậy bước đi.Hưng thấy vậyh cũng đi theo sau hấn.

- Sao???Ngày mai à...Sớm vậy.-Gia Long hét lên.

- Ồ,mày có người yêu nên không muốn đi chứ gì.Haha....Như vậy tao càng thích đi sớm.- Nguyên Nguyên giương mặt lên thách thức.

- Mà....- Gia Long cứng họng.Đành lẳng lặng bước đi.

Cũng không còn việc gì nên Nguyên,Duy và Hưng lên xe đi về trụ sở ở đường XYZ.

Ngồi trên con xe,lâu lâu khẽ nhìn biểu cảm của hấn,Hưng chầm rãi lên tiếng:

- Không thể đem vũ khí bí mật ra sử dụng sao?

- Không thể.

- Vì sao?Trận đấu này sẽ rất nguy hiểm.Kẻ thù là ông Harryson đấy.Em không thể đem tính mạng của mọi người ra đùa giỡn như vậy được.- Hưng nhăn mày,tức giận hét lên.

- Thứ đó rất nguy hiểm.Có thể làm hại đến mọi người.Nếu lấy nó ra sử dụng thì có thể sẽ gây nhiều mối tai họa về sau.- Ánh mắt hấn chùng xuống.Trong đáy mắt hiện lên một tia lo lắng.

- Anh xin lỗi.- Biết mình đã quá đáng nên Hưng vội xin lỗi.Hấn lo lắng ọi người như vậy mà anh lại lớn tiếng...Thật là có lỗi.

- Không sao.Anh chạy nhanh về nhà đi.Em mệt lắm rồi.- Hấn lấy lại chất giọng lạnh lùng rồi ngửa người ra ghế,mệt mỏi nhắm mắt lại.

Nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi cùng ủy khuất của hấn,Hưng lại càng cảm thấy hối hận hơn.Nhưng hôm nay hấn cũng rất lạ thường.Từ ngày anh quen biết hấn cho đến nay chưa bao giờ nghe hấn than vãn một câu.Kể cả lúc bị thương hay lúc mệt mỏi nhất.

Kết...

Con xe dừng lại trước biệt thự White Rose.Chậm rãi bước về phòng,hấn thả mình rơi tự do xuống chiếc giường yêu quý.Ánh nắng nhìn thẳng lên trần nhà,suy nghĩ mông lung gì đó rồi bật dậy,đi đến xoay tাম hình của mẹ hấn trên tường ra.

Đằng sau tấm hình có một chiếc nút màu đỏ.Hấn bấm nút,ngay lập tứ,một mật thất sau tủ sách được mở ra.Từ từ bước vào trong,hấn đi đến bàn làm việc to lớn,mở tủ bàn ra,lấy chiếc hộp màu đen.Phủ lớp bụi trên chiếc hộp,hấn mơ hồ nhìn chằm chằm vào nó.Có nên mở hay không?

Đứt khoát vứt bỏ cái tư tưởng đang phân vân đó,hấn đeo găng tay bảo hộ vào mở chiếc hộp ra.Đôi tay run run cầm chiếc đuôi voi lên.Có nên dùng nó không?Nhưng nếu không may xảy ra cố sự gì thì sao?Hấn một lần nữa phân vân.Tự đặt ra câu hỏi cho chính mình.

Chiếc đuôi voi này thực sự rất nguy hiểm.Nó chính là bảo vật mà bọn hấn nói do chính tay chủ tịch thế giới ngấm tạo nên.Độc tố của chiếc đuôi voi này khá mạnh.Như Gia Long đã nói trước đây.Chỉ cần vũ khí này cách da 5cm thì ngay lập tức da sẽ bị đứt,phồng,các mạch máu sẽ rời ra.Trên vũ khí đó có độc tố nên chỉ cần tiếp xúc với nó sẽ chết trong 2s.

Nó cực kì nguy hiểm nên không thể sử dụng bừa bãi được.Nhưng nay tình hình cấp bách,nếu không sử dụng nó thì có lẽ mọi người sẽ phải đổ máu ở Đức mất.

Bước nhanh ra khỏi mật thất,cẩn thận đóng nó lại,hắn đi đến tủ quần áo,thu dọn một số thứ cần thiết vào va li rồi đi xuống nhà dưới.

Thấy hắn,Hưng vội lên tiếng:

- Em đi đâu vậy?

- Anh mau gọi trực thăng riêng đi.Ngay tối hôm nay,chúng ta sẽ qua Đức.- Hắn ngồi xuống sô pha,nhâm nhi tách cà phê của Hưng rồi ra lệnh.

- Nhanh vậy sao.- Hưng ngạc nhiên.

- Ủ.- Hắn lạnh giọng.

- Nhưng còn Nic,Zic,Yic,Duy thì sao?

- Em nghĩ không nên kéo bọn họ vào mớ rắc rối này nữa.Gia Long vừa mới có thể quên đi Phương Linh mà sống vui vẻ trở lại nên tốt nhất đừng hủy diệt cuộc sống của nó thêm lần nữa.Còn Nguyên Nguyên và Khôi,cả hai phải ở lại để điều hành R.I.P nếu chúng ta không thể trở lại.Vả lại,Nguyên và Khôi còn chưa xác định được trái tim mình nữa.- Hắn ôn nhu lạ thường.Lần đầu tiên hắn gọi chính tên thật của mọi người mà không phải là biệt danh.

- Ý em là sao?- Hưng thắc mắc.

- Nhi và Trần có lẽ là người mà Khôi và Nguyên yêu.- Hắn lãnh đạm.

Hưng mất chữ O miệng chữ A nhìn hắn.Sao chuyện gì hắn cũng có thể biết cả vậy???

- Anh đừng có dùng ánh mắt đó nhìn em.Em đã từng nói với anh rằng không gì có thể qua mắt được em mà.Chỉ là em không muốn thể hiện qua bên ngoài thôi.Mà người ta vẫn có câu.Người ngoài cuộc lúc nào cũng sáng suốt hơn người trong cuộc mà.Câu này chính là nói về Khôi và Nguyên hiện tại.- Hắn tiếp lời.

- Ủ.Nhưng...

- Không nhưng nhị gì nữa hết.Anh chuẩn bị đi.

Nói rồi,hắn đứng dậy,bước ra ngoài chiếc xích đu trắng.Đưa đôi mắt màu tím của mình lên nhìn ánh trăng sáng chói kia.Tâm trạng hắn chùng xuống hẳn.

Cũng giống như hắn.Ở trong biệt thự Moon,cũng là đôi mắt màu tím đó.Nó nhìn trăng.Hai con người cùng một tâm trạng.Cùng một nhịp đập.Nhưng gia cảnh,tính cách,số phận của hai người khác nhau.Liệu họ có thể đi chung trên một con đường???

—END CHAPTER 32—

Chap cuối cùng trước khi Min đi thi nà...Thi xong Min đăng tiếp ha...

35. Chương 33: Nhóc Khang Mất Tích.

Chiếc trực thăng của hắn hạ cánh xuống sân sau biệt thự.Phi cơ riêng bước xuống khỏi trực thăng,đi đến trước mặt hắn,cúi đầu chào.

- Chào chủ tịch.Mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi rồi.

- Tốt.Lên trực thăng đi.- Hắn lạnh lùng trả lời.- Anh chuẩn bị xong hết chưa?- Nói với phi công xong,hắn quay qua Hưng đang đứng bên cạnh rồi hỏi.

- Đợi một chút nữa được không.- Hưng vừa nói vừa nhìn đồng hồ.Trên khuôn mặt anh hiện rõ hai chữ “chờ người”.

- Sao vậy.Anh đợi ai à?- Hắn thắc mắc.

Kết...

Sau câu hỏi của hắn,một con xe thắng lại trước cổng biệt thự.Từ trên xe,5R và Duy bước xuống.Nhanh chân chạy đến trước mặt hắn,Duy vội lên tiếng.

- Ric,mày tính chiến đấu một mình à?

- Sao mày biết mà đến.- Hắn hỏi.Khuôn mặt hắn biến dạng,hậm hực nhìn về phía Hưng.

Cảm nhận được ánh nhìn đầy tia lửa của hắn hướng về phía mình,Hưng sởn gai ốc.Không dám ngẩng mặt lên nhìn hắn.Gì chứ một khi mà hắn đã giận thì nên cách xa 10m.

- Nguyễn Hoàng Khánh Hưng.- Hắn rít lên từng tiếng.

- Anh...

- Anh...anh....anh cái gì.- Chưa để Hưng giải thích,hắn hét lên.

Trong màn đêm tĩnh mịch,tiếng hét của hắn làm ai đó đang ở trong bụi rậm giật mình.Tiếng hét giống như tiếng gầm của một con sư tử đang nổi cơn giận.Hưng lo sợ,không dám nói gì thêm.Ngay cả 5R và Duy cũng không dám hó hé một lời dù rất muốn bên vực Hưng.Không thấy Hưng nói gì,hắn lại lên tiếng.

- Tốt nhất đừng nên bán đứng em.- Nói rồi,hắn lên trực thăng riêng,yên vị trên đó mà không thèm nhìn mọi người ở dưới.

- Ric giận anh rồi làm sao?- Duy nhìn Hưng với ánh mắt lo lắng.

- Không sao đâu.Mấy đứa lên đó đi.- Hưng trấn an cả bọn.

- Còn anh thì sao?- Rin ái ngại nhìn Hưng.

- Anh đi theo sau.Còn một số công việc nữa anh cần phải giải quyết.Thôi,mấy đứa lên trực thăng đi.- Hưng thúc dục.

Sau khi nhìn 6 người họ yên vị trên trực thăng và cất cánh,Hưng mới yên tâm lên trên một con xe đã được chuẩn bị sẵn rồi phóng vút đến trụ sở của R.I.P.

Nhìn họ từng người một khuất dần,nó thở phào nhẹ nhõm bước từ trong một bụi cây gần đó ra.Vốn dĩ chỉ muốn đến nhìn trộm hắn một lát cho thỏa nỗi nhớ ai ngờ lại chứng kiến cảnh hắn đi xa.Nhìn chiếc máy bay vút tận trên trời,trong hốc mắt nó như có một thứ chất lỏng trong suốt nào đó chảy ra.

Lấy tay quệt đi giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi,nó khẽ thì thầm:

- Tôi có còn được gặp lại cậu không đây!!!

Ở một nơi khác,Khôi đang say giấc trên chiếc giường yêu quý thì chiếc điện thoại kêu lên inh ỏi.Một mỗi khi bị làm phiền,Khôi bắt máy trong trạng thái bực tức:

- Alô.

Đáp lại anh là một tràng khóc dài thút thít của một đứa con gái nào đó.Vừa lo lắng,vừa tức giận,Khôi lại lên tiếng lần nữa.

- Ai vậy?

- Là tôi,Nhi.- Đầu dây bên kia trả lời.Nghe đến cái tên nay,Khôi như tỉnh ngủ,anh lo lắng hỏi tiếp.

- Cô sao vậy?Sao lại khóc?

- Em trai tôi đi lạc mất rồi,anh tìm nó giúp tôi được không?- Nhi trả lời,không dấu đi được những tiếng nấc.

- Ok,tôi đến ngay.

Nói rồi,Khôi nhanh chóng cúp điện thoại.Anh đến bàn làm việc vợ lấy chòm chìa khoá xe và chiếc áo khoác da mang vào rồi đi nhanh xuống gara.Chọn ình con Ferrari quen thuộc,anh lên xe rồi khởi động máy,chạy với tốc độ “bàn thờ”.Dừng lại trước biệt thự Hàn Gia,Khôi bấm chuông ình ỏi.Một cô hầu ra mở cửa và hỏi:

- Cậu là Khôi?

- Đúng.

Nghe câu trả lời của anh, cô hầu vội mở cửa rồi mời Khôi vào. Đi nhanh đến đại sảnh, trước mắt Khôi là Nhi với khuôn mặt đầm nước mắt. Bên cạnh còn có Trúc và Trân đang an ủi. Nguyên Nguyên thì cố gắng gọi điện thoại cho ai đó. Còn gia Long... bám sát Trân như keo kéo. (Tg: Haizz... Nhà người ta đang có chuyện mà cái thằng cha Long này tỉnh bơ là sao. Ở đây không phải chỗ hẹn hò đâu nha cha. Gia Long: Mà muốn gì... Tg: Em xl, em lộn... *chạy không có dép mà mất*)

- Có chuyện gì vậy? - Khôi ngơ ngác hỏi Gia Long.

- Em trai Nhi là Hàn Hoàng Khang mất tích rồi. - Gia Long tỉnh bơ trả lời.

- Không sao đâu. Để tôi gọi người tìm giúp cho. - Khôi trấn an Nhi. - Mà ba mẹ cô đã biết chưa? - Khôi tiếp lời.

- Cảm ơn. Ba mẹ tôi hiện tại đang ở bên Mỹ, tôi chưa thông báo vì sợ họ lo lắng. - Nhi nhìn Khôi cảm kích.

- Ừ.

Thấy Nhi đã dần ổn định lại tinh thần, Khôi yên tâm đi ra ngoài, bước lên con siêu xe, Khôi nhanh chóng chạy đến trụ sở của R.I.P. Nhìn thấy anh, ai nấy đều cúi đầu chào. Vớ đại một tên cận vệ, anh gấp gấp hỏi:

- Rin đâu?

- Dạ thưa bang phó, Chủ tịch và 5R cùng Bảo Duy đã qua Đức rồi ạ. - Tên cận vệ ấp úng trả lời. Khi đứng gần một người lãnh bằng như Khôi thì hẳn ta vẫn không thể nào bình tĩnh bước.

- Khi nào? - Khôi kiệm lời.

- Dạ, mới đi lúc 7h.

- Ừ.

Chưa để tên cận vệ chào, Khôi vội chạy lên phòng sát thủ. Đạp tung cánh cửa một cách thô bạo, Khôi đưa mắt tìm kiếm một người nào đó.... Thấy rồi.

- Nhật Hạ, em giúp anh việc này được chứ? - Khôi lấy lại hơi thở rồi hỏi.

- Việc gì vậy ạ? - Nhật Hạ ngạc nhiên.

- Em tìm giúp anh một cậu bé trai, tên Hàn Hoàng Khang. Hình đây. - Khôi đưa tấm hình của nhóc Khang cho Hạ.

- Được rồi. Đợi em một lát. Mà nhóc đó lạc ở đâu vậy? - Nhật Hạ nhận lấy tấm hình rồi hỏi.

- Trung tâm mua sắm SY. - Khôi kiệm lời.

- Ok....

Nói xong, Nhật Hạ đi đến bấm bấm gì đó trên chiếc laptop của mình. Những người khác trong phòng bây giờ mới để ý đến sự có mặt của Khôi. Họ vội đứng dậy cúi đầu chào anh. Anh không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Điều anh lo lắng nhất bây giờ là làm sao tìm được nhóc Khang để trấn an Nhi. Còn những thứ khác, anh không quan tâm.

Anh thực sự cũng không hiểu mình đang nghĩ gì nữa. Tại sao lại lo lắng khi thấy Nhi khóc? Tại sao lại cuống cuống đi tìm nhóc Khang về cho Nhi?... Trong đầu anh hiện tại không có gì ngoài những câu hỏi tại sao. Có lẽ sau vụ việc này, anh phải về xem lại tình cảm của mình mới được.

- Xong rồi. Em tìm thấy nhóc Khang rồi anh Nic ơi. - Nhật Hạ mừng rỡ gọi Khôi.

- Đâu? - Khôi như vớ được vàng, anh nhanh chân đi đến nhìn trước màn hình laptop của Nhật Hạ.

- Đây.Có hai nút màu đỏ đang di chuyển và một trong hai nút đó là Khang.Nút còn lại thì em không biết.Theo hướng di chuyển thì em suy đoán là đang đi về phía ngoại thành.Có lẽ là nhóc Khang bị bắt cóc.- Nhật Hạ xoa xoa cằm.

- Được rồi,cảm ơn em nhiều lắm.Anh đi đây.- Nói rồi Khôi bước đi.

- Anh có cần em kêu người theo dõi chiếc xe này không?- Nhật Hạ hỏi.

- Ủ,em cho người theo dõi đi.Cảm ơn em.- Khôi quay mặt lại.Mỉm cười trả lời.

- Không có gì.-Nhật Hạ cũng cười.

Đi nhanh về biệt thự Hàn Gia,Khôi vui vẻ báo tin cho Nhi biết:

- Đừng khóc nữa.Nic tìm được nhóc Khang rồi.- Khôi dịu dàng dỗ dành Nhi.

Nghe đến cái tên Khang,Nhi bình tĩnh,đôi mắt đầm nước chăm chăm nhìn Khôi.Cô nắm lấy đôi tay rắn chắc của anh,lắc lắc hỏi:

- Vậy...Key hiện tại đang ở đâu?

- Có lẽ là Key bị bắt cóc rồi.- Giọng Khôi trầm trầm,cố gắng phát ra thật nhỏ.Hy vọng Nhi không nghe thấy.

Nghe được câu trả lời từ Khôi,Nhi hoảng loạn ngất lịm đi.Đỡ lấy Nhi,Khôi xót xa nhìn hkuoon mặt hoàn mỹ của cô.Anh đặt cô trong lòng mình,ôm thật chặt lấy cô như sợ bị lấy mất.

- Cái gì???- Trúc và Trần đồng thanh hét lên.

- Anh Nic,anh không đùa chứ.- Trúc nhìn Khôi nghi ngờ.

- Nhật Hạ đã điều tra giúp anh và con bé đang điều người đi tìm kiếm.- Khôi vẫn không rời mắt khỏi Nhi.

- Anh Yic,anh tìm nhóc Khang giúp em được không?- Trần nhìn Gia Long với đôi mắt không thể nào đáng thương hơn.Nhìn thấy biểu cảm dễ thương của Trần,Gia Long không thể nào không động lòng.

- Ủ,để anh tìm cho.- Nói rồi,Gia Long cầm điện thoại lên,định gọi cho ai đó thì một giọng nói quen thuộc khác ở ngoài cửa vang lên.

- Không cần tìm nữa.Anh đưa nó về đây.- Người đó không ai xa lạ mà là Hưng.

- Sao???..Sao anh lại tìm được?- Nguyên Nguyên ấp úng.

- Trên đường ra ngoại thành để giải quyết công việc,anh thấy một đám người lôi kéo cậu bé này vào trong một kho hàng cũ kĩ.Cậu bé kêu cứu nên anh giúp.Vậy thôi.- Hưng giải thích.

- Vậy chấm dứt trên định vị là anh.- Khôi như hiểu ra vấn đề.

- Chị Kan.- Thấy Nhi nằm trong lòng Khôi,Key nhanh nhẩu chạy đến.

Bây giờ mọi người mới có dịp để ý đến tư thế mờ ám của Nhi và Khôi.Ngày lúc đó,Nhi tỉnh lại,thấy mấy con mắt đang dán trên người mình,Nhi nhìn lại một lượt.Hình như có gì đó không đúng.Chính là cô đang nằm trong lòng của ai đó.Ngước mắt lên nhìn,đạp vào mắt cô là khuôn mặt hoàn mỹ của Khôi.Anh cũng đang nhìn cô.Bốn mắt nhìn nhau.

- Áaaaaaa.....- Nhi hét lên một tràng dài.Giật mình,Khôi buông Nhi ra.

- Anh làm gì vậy?- Nhi tiếp tục hét lên với công suất không nhỏ.

- Lúc...Lúc này cô ngất trên người tôi còn gì.- Khôi ấp a ấp úng.

- Vậy tại sao anh không đặt tôi xuống.*Lúng túng*

- Lúc này không chú ý...nên tôi quên mất...*Đỏ mặt*

- Hai người thôi đi.Có vậy thôi mà cũng om xòm.Tôi với Trần đây này.Có sao đâu? *Nắm tay* - Sau một lúc xem kịch chán chê,Gia Long mới lên tiếng ngăn cản họ.

- Tôi và hắn không giống hai người. Hai người là couple còn tôi và hắn không là gì cả.- Nhi vừa nói vừa chỉ về phía Khôi.
 - Vậy thì hai người có gì luôn đi.- Nguyên Nguyên cười đều.
 - Có gì là có gì. Mà im mồm.- Khôi vừa tức vừa ngại hét lên.
 - Thì hai người trở thành một couple giống như Trân và Long í.- Trúc hùa theo Nguyên Nguyên. Tiện đà, cô gác tay mình lên vai anh.
 - Này...Này...Lấy cái tay của cô xuống. Đừng có lợi dụng.- Nguyên Nguyên hất tay Trúc xuống khỏi vai mình, phũ phũ vai chọc tức Trúc.
 - Ai thêm lợi dụng anh chứ...Hừ....- Ném cho Nguyên Nguyên một cái liếc cháy da cháy thịt, Trúc hừ lạnh.
 - Mấy đứa thôi đi. Lớn rồi mà cứ như con nít.- Hưng lên tiếng ngăn chặn chiến tranh bùng nổ.
 - Anh là...- Bây giờ Nhi mới để ý đến sự có mặt của Hưng và nhóc Key.- Key...Cưng về khi nào vậy? Cưng có biết là chị lo cho cưng lắm không?- Nhìn thấy Key, Nhi vui mừng đến nỗi rơi nước mắt.
 - Em mới về. Là anh Hưng cứu em- Key đỡ giọng cún con. Đưa tay chỉ về phía Hưng.
 - Anh là Hưng, là bạn của ba thằng này.- Hưng mỉm cười nhìn Nhi.
 - Dù sao cũng cảm ơn anh.- Đáp trả lại nụ cười của Hưng, Nhi cũng nở một nụ cười thân thiện.
- Nhìn thấy Nhi cười với Hưng mà không phải anh. Bất giác, trong lòng anh như có ngọn lửa gì đó đốt cháy, nóng lắm.
- Thôi, chào mấy đứa, anh về đây.- Nói rồi, Hưng bước đi. Nhưng, có cánh tay nào đó giữ anh lại. Quay lại nhìn thì thấy Khôi. Anh ngạc nhiên nhìn Khôi hỏi:
 - Có chuyện gì nữa vậy?

—————END CHAPTER 33—————

36. Chương 34: Cuộc Đua Thế Giới Ngầm.

- Có chuyện gì vậy?
 - Em có chuyện muốn
- hỏi anh. Anh đi theo em một lát.- Khôi kéo tay Hưng đi. Trước khi đi, Khôi quay lại gọi Nguyên Nguyên và Gia Long. - Hai đứa bây nữa. Đi theo tao.
- Nghe Khôi gọi, Gia Long và Nguyên Nguyên chỉ biết ngoan ngoãn đi theo.
- Hai con xe của họ
- dừng lại trước trụ sở của R.I.P. Bước nhanh lên phòng dành cho bang phó, sau khi tất cả đã ổn định ngồi xuống, Khôi mới từ từ vào vấn đề chính.
- Chuyện của Ric là
 - sao?
 - Mấy đứa biết rồi
 - à?

- không.Chỉ mỗi em
biết.- Khôi lãnh đạm trả lời.

- Rất cuộc là có
chuyện gì?- Nguyên Nguyên tức giận hỏi.Từ nãy đến giờ hai người bọn họ đã cho
anh và Gia Long ra rìa rồi.

- Ủ,chính xác là có
chuyện gì?- Gia Long hòa theo Nguyên Nguyên.

- Ric qua Đức rồi.-
Hưng vòng tay,hờ hững trả lời.

- Gì???Không phải
nói là ngày mai mới đi sao?- Gia Long gần như hét lên.

- Ric nói không muốn
làm liên lụy đến mọi người nên một mình đi qua bên đó.Nhưng mấy đứa yên tâm,5R
và Bảo Duy cũng đã đi theo nó rồi.Bây giờ có lẽ anh cũng phải đi.- Hưng điềm
đạm giải thích cặn kẽ.

- Cái thằng này
thiệt là.....Hết nói nổi.Đã nói là có phúc cùng hưởng có họa tự chịu...á
lộn...cùng chịu rồi mà.- Gia Long.

- Anh cho bọn em đi
theo quá đó với luôn.- Nguyên Nguyên.

- Đúng đó.- Gia Long
gật đầu tán thành.

- Không được.Anh đi
một mình là được rồi.Mấy đứa phải ở đây để lo chuyện của bang và bar nữa.- Hưng
lắc đầu không đồng ý.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì
hết.Thôi,đến giờ rồi.Anh phải đi đây.- Nói rồi,Hưng lặng lặng bước đi.
Nhìn bóng dáng anh
khuất dần,Khôi lo lắng không ngớt.Nếu lỡ trận này có chuyện gì xảy ra thì sao?Nếu
hắn một lần nữa xảy ra chuyện thì Khôi biết ăn nói thế nào với nội và baba đây?Haizz.....
Lại nói đến hắn,sau
khi trực thăng hạ cánh ở khuôn viên biệt thự bên Đức,hắn cùng 5R,Bảo Duy đi vào
chuẩn bị cho cuộc chiến đầy căng thẳng.Đúng 11h tối,Hưng cũng có mặt tại biệt
thự.Tất cả cùng đi đến trụ sở của R.I.P ở đường XYZ.
Sau khi đã bàn bạc

mọi thứ thật ổn thỏa,tất cả cùng lên đường đi đến nơi giao chiến.Dẫn đầu là con xe của hần và Hưng,sau đó là của Bảo Duy và 5R,cuối cùng là 200 cận vệ xuất sắc nhất ở Đức.

Kết...Con xe của hần

thăng lại,tạo nên một tiếng động lớn.Hần cùng Hưng kiêu hãnh bước xuống xe.Đi đến đối diện thủ lĩnh của thế giới ngầm,cũng chính là kẻ thù của hần,hần lãnh đạm lên tiếng:

- Chào ngài.

- Haha...Chào vị chủ

tịch trẻ.Hôm nay rất vinh dự được cùng ngài trò chuyện.

Bây giờ hần mới có

cơ hội nhìn kĩ con người đang đứng trước mặt.Là một lão gia gia khoảng 50- 60 tuổi.Đôi mắt khá tinh anh,cái trán cao ráo cùng với mái tóc đã bạc phơ.Nhìn khuôn mặt của ông ta không có chút gì là đề phòng hần cả.Không lẽ ông ta lại có thể thả lỏng một cách tự do trước kẻ thù của mình như vậy sao?

- Sao vậy?Vị chủ

tịch trả nhìn tôi như vậy làm tôi chột chút không quen.

Ngay cả lời nói cũng

khá thận trọng và khách sáo.Qủa không hổ danh một thời là chủ tịch thế giới ngầm.Ông Thái Vi Khiết.

- Nghe đại danh ngài

đã lâu,bây giờ mới được gặp nên tôi có hơi mạo phạm.Xin ngài thứ lỗi.- Hần cũng lịch sự trả lời.

- Haha...Để chủ tịch

trả chề cười rồi.- Ông Khiết cười to sảng khoái.

- Thủ lĩnh,xin ngài

đừng nhiều lời với kẻ bị ổi,ra tay đi.- Một tên cận vệ của ông Khiết chỉ vào mặt hần rồi hung hăng nói mà không biết nguy hiểm đang đến gần.

Nhưng như một bóng

ma,bước đến trước mặt tên đó,anh dùng tay,bẻ đi ngón tay dơ bản đã chỉ vào mặt hần như để cảnh cáo.Vâng từ trước cho đến này,hần ghét nhất là bị ai đó chỉ vào mặt.

- Áaaaaaaa...- Tên

đó khó nhọc kêu lên.

Thấy đồng bọn của

mình bất ngờ bị đánh thì những tên cận vệ của ông Khiết liền tiếp lao vào một

cách mù quáng.Chỉ một mình Hưng đã hạ được khoảng 10 tên trong vòng 5'.

- Khá lắm...Haha...-

Ông Khiết vỗ tay ca ngợi Hưng khiến những tên cận vệ kia vô cùng tức giận.

- Cảm ơn nguyên chủ

tịch đã quá khen. (Nguyên chủ tịch: Chủ tịch cũ.)

- Nhưng tôi cũng xin

nói luôn.Đụng vào người của tôi sẽ không có kết cục tốt.- Ông Khiết thay đổi

giọng hẳn.Quay qua đám cận vệ khoảng 250 người,ông nói.- Lên.

Nghe được lệnh của

chủ tử,cả đám xông lên.Bên người của R.I.P cũng xuất chiêu bảo vệ hẳn.Cuộc

chiến bắt đầu.Tất cả mọi người đều hòa vào trong đám người đó,không nhận thấy

được ai.Chỉ còn hẳn và Hưng bình thản ngồi xem kịch hay.

Đám rồi đấy...Cứ như

vậy,dần dần sinh lực của tất cả dần cạn kiệt.Trên bãi đất chỉ còn lại khoảng

100 người mà hơn 60 người là cận vệ của ông Khiết.Tình hình có vẻ không ổn.Nếu

cứ như vậy thì hẳn thua chắc.Nắm được tình hình hiện tại,Hưng nhập vào cuộc

đấu.Còn hẳn vẫn ngồi nhắm tình thế.

Từng đòn Hưng ra dứt

khoát và mạnh mẽ khiến bao tên phải hạ gục dưới chân anh.Nhưng,có một tên chơi

xấu,đánh lén sau lưng nên anh bị ngã quỵ xuống.Nhân cơ hội đó,tên đó cầm khẩu súng lên,bắn ngay vào ngực phải.Máu trong miệng phun ra,anh mê mẩn ngất lịm

đi.Trong vô thức,anh thấy hẳn đi đến,hạ nhanh tên đó.

Hắn bây giờ mới bắt

đầu tham gia vào cuộc chiến.Những tên cận vệ của ông Khiết đến gần hẳn liền bị

hạ gục trong 5s,hắn cũng không dám ra xa chỉ đứng gần Hưng để bảo vệ cho Hưng.Có

lẽ đã đến lúc máu nóng trong người hẳn dâng trào.Ác quỷ lập tức xuất hiện.

Trên sân đấu chỉ còn

lại 5R,Bảo Duy,hắn,khoảng 35 tên cận vệ của ông Khiết và ông Khiết.Khẽ chỉnh

lại chiếc mặt nạ trên mặt mình,hắn đeo găng tay bảo hộ vào.Từ từ lấy chiếc hộp

từ trong túi quần ra,hắn mở hộp.Cầm lấy chiếc đuôi người.Đôi mắt màu tím khẽ

người lên,tìm mục tiêu.Ánh mắt dừng lại ở tên đang chuẩn bị đánh lén Duy...

Xoẹt...

Tên đó ngã

xuống,chết không nhắm mắt.Trong vô thức,Bảo Duy sợ hãi,nhớ lại cái ngày mà hẳn

đã hạ gục 200 tên cận vệ của Duy chỉ trong vòng 10'.Duy khẽ rùng mình một cái

rồi biết tục trận đấu.

Ngồi trên chiếc ghế

cao,ông Khiết trở mắt nhìn hấn cùng thứ vũ khí đang cầm trên tay nhưng,vẫn không thể thấy được thứ vũ khí đó là gì.Lẽ nào đây chính là lời đồn mà mọi người truyền nhau.Rằng vị chủ tịch ở đời thứ 10 có một vũ khí bí mật gọi là Vua Tử Thần.Không xong rồi,có lẽ ông nên vào trận ngay lập tức.

Hấn vẫn không ngừng

tay,30 tên cuối cùng cũng bị hấn xử lý một cách nhanh gọn lẹ nhưng...

- Phụt...- Ron bắt

giác phun ra một vũng máu từ miệng.Bảo Duy cùng Rin,Ran,Run,và Ren hốt hoảng đi đến bên cạnh Ron hỏi liên tục.

- Này Ron,mày không

sao chứ?

- Ron à,đừng dọa

tao.

- Mau tỉnh lại đi.

- Mày làm sao vậy?

- Ric,Ron...làm sao

vậy.- Bảo Duy vội đi đến hỏi hấn.

- ... - Hấn không

trả lời,chỉ lẳng lặng nhìn về phía Ron với ánh mắt đau buồn,hấn xoa xoa mái tóc màu nâu đậm của Ron và khẽ thì thầm bên tai anh.- Em yên nghĩ đi.Anh xin lỗi.Ric có lỗi với em.- Nghe được câu nói từ hấn,Ron khẽ gật đầu nhẹ,anh cười thật tươi rồi từ từ nhắm mắt lại,chìm sâu vào giấc ngủ ngàn năm.

- Ric,mày nói gì

vậy?Ron sao thế này?- Bảo Duy bức xúc hét lên.

- Chủ tịch,Ron....

- Chết rồi.- Hấn

lạnh giọng.Thờ ơ,lãnh băng,vô tâm là những từ ngữ hiện ra để miêu tả hấn.Trong đáy mắt hấn lên một ngọn lửa bi thương nhưng không ai có thể thấy được.

- Anh đừng đùa.- Mắt

Ran ngấn nước.Cố gắng lắm anh mới có thể nói trọn vẹn ba chữ.

- Không đùa.

- Không thể nào.- Rin

hét lên.

- Haha...Nhìn những

người thân tín bên cạnh mình ra đi có phải là rất đau khổ không?- Ông Khiết cười khinh bỉ.

Máu nóng trong người

Rin tăng lên đến đỉnh điểm khi nghe câu nói mỉa mai này của ông. Rin không chán chừ mà đi vào cuộc đấu với ông. Rin có lẽ vẫn chưa phải là đối thủ của ông Khiết khi những đòn của anh đều không có tác dụng gì với ông ta cả.

- Jen, bảo vệ Khánh

Hưng.- Hắn quay qua ra lệnh cho Bảo Duy rồi vội đi đến giải cứu Rin.

Rin bị ông Khiết cho

một chưởng vào ngực trái liền bay ra xa và ói ra một vũng máu, anh hiện tại không còn sức lực để chiến đấu nữa. Muốn đứng lên nhưng không được, anh đành phải nằm yên nhìn hắn và ông Khiết đánh. Run thấy vậy thì vội đi đến đỡ Rin rồi nói:

- Mày không sao chứ?

- Ủ, tao không

sao. Ron...- Nghe nói đến cái tên Ron. Bất giác, Rin và Run hướng ánh mắt của mình về phía Ron đang yên nghĩ. Ran vẫn thất thần ôm lấy thi thể của Ron khóc trong vô thức, còn Ren thì cứ ngồi ngơ ngẩn như người mất hồn. Cũng đúng thôi, cả 5 người bọn họ đều đã sống với nhau từ nhỏ nên cũng có thể gọi là anh em một nhà. Tuy không cùng huyết thống nhưng những suy nghĩ thì luôn luôn tựa như nhau mà.

Lại nói đến hắn, cuộc

chiến vẫn căng thẳng diễn ra. Tình hình vẫn không mấy khả quan khi võ công của ông Khiết khá thâm hậu. Trong vô thức, bàn tay hắn lấy thứ vũ khí đó ra.

Soẹt...

Ông Khiết ngã

xuống, âm thầm xuống gặp bác Vương. Cuộc chiến kết thúc, tất cả đều mang thương tích, duy chỉ có hắn là mang một vết xước bên cánh tay phải. Xem ra không nghiêm trọng lắm.

- Rin, đi đến bế

Ron.- Hắn ra lệnh cho Rin rồi từ từ đi về phía Hưng đang nằm, lấy tay xem nhịp tim nơi tay Hưng, vẫn còn đập. Hắn khẽ giáng mày ra, thở nhẹ một cái rồi gọi Run đến sơ cứu vết thương cho Hưng. Xong xuôi hết mọi việc, tất cả lên chiếc trực thăng gần đó rồi bay thẳng về Việt Nam. Một đêm chiến đấu khá căng thẳng và mệt mỏi.

Ngồi trên chiếc

giường quen thuộc của mình,nó lại trầm tư suy nghĩ về hấn.Nó lại nhớ hấn rồi đấy.Nhớ nụ cười của hấn và nhớ luôn cả hình ảnh hấn lãnh khốc với nó.Xua tan đi mớ suy nghĩ vớ vẩn trong đầu,nó lấy sách ra đọc bài nhưng khuôn mặt hấn lại hiện ra trên trang sách khiến nó khó chịu.Cứ nhớ hấn như vậy thì nó phải học làm sao đây.

Quăng quyển sách qua

một bên,nó mệt mỏi nằm xuống giường.Dù sao ngày mai cũng là chủ nhật,học làm gì ệt.Tự thưởng ình một giấc ngủ thì tốt hơn.

Tít...Tít...Tít...

Chiếc điện thoại cứ

kêu lên,nó vội lấy chiếc điện thoại.Là một tin nhắn,số lạ.Nó bấm đọc tin nhắn.

" Là anh,Thiên

Minh đây.Ngày mai em rảnh chứ.Đi chơi cùng anh được không?

" Tại sao?"-

Nó nhắn lại.

" Anh muốn đưa

em đến một nơi này." Chưa đầy 2',bên kia đã có phản hồi.

" Được rồi.Gặp

nhau ở đâu?"- Vì tò mò nói Thiên Minh muốn đưa đến nên nó ngay lập tức đồng ý.Dù sao thì cũng phải đi chơi để giải tỏa Stress.

" Ngày mai anh

sẽ đến đón em."- Thiên Minh vui mừng reply ngay lập tức.

" Ừ,vậy thì mai

gặp.Tôi ngủ đây.Cậu ngủ ngon."

" Ừ,em cũng ngủ

ngon."

Đêm hôm đó chính là

có một người vì được đi chơi mà ngủ không yên còn một người thì được gặp người mình yêu nên cũng thần điên bát đảo không kém.

—————END

CHAPTER 34—————

Nó: Trương Gia Uyên.

Đây là khuôn mặt thật của nó.

37. Chương 35: Nhà Ma Hạnh Phúc.

Sáng hôm sau...

Trước cổng biệt thự Moon, một con siêu xe mô tô Yamaha YZF R1 đậu sẵn ở đấy. Chậm rãi mở chiếc mũ bảo hiểm ra, Thiên Minh hất mái tóc của mình sang một bên rồi đi đến bấm chuông.

Một cô hầu bước ra, anh nhìn cô mỉm cười thân thiện. Thoáng chốc, cô ta bị vẻ đẹp của anh làm cho mê muội mà không nói được gì. Nhưng dù sao, thiếu gia Moon cũng đẹp gấp bội anh nên cô ta nhanh chóng lấy lại tinh thần và hỏi:

- Anh tìm ai?

- Trương Gia Uyên. Tôi có hẹn với cô ấy.- Thiên Minh trả lời, đi kèm là một nụ cười thường nhật.

- Vâng... Để tôi đi gọi cô ấy.- Nói rồi, cô hầu cẩn thận đóng cổng lại và đi vào biệt thự gọi nó.

15' sau, nó mới từ trong biệt thự bước ra. Cũng như mọi ngày, nó diện ình chiếc quần jean rách, chiếc áo pull hình trái tim và đi kèm là đôi kính cận không thể thiếu. Còn anh, phong cách khá đơn giản, chiếc quần jean rách và chiếc áo sơ mi màu xanh rêu đậm nhưng cũng không làm lu mờ đi vẻ đẹp của anh mà ngược lại càng làm cho anh phá cách hơn.

Ngẩn ngơ trước vẻ đẹp của Thiên Minh, nó cứ đứng đơ như vậy cho đến khi, Thiên Minh lên tiếng.

- Chúng ta đi được chưa?

- Ừ.- Nó gật đầu theo bản năng. Ánh mắt vẫn không rời khỏi người Thiên Minh.

Thiên Minh mỉm cười nhẹ khi thấy biểu hiện của nó. Anh đi đến, lấy chiếc mũ bảo hiểm, đội cẩn thận cho nó và anh rồi lên con xe và phóng vụt đi. Vì Thiên Minh chạy khá nhanh nên nó sợ hãi hét với lên. hy vọng anh có thể nghe thấy.

- CẬU CHẠY CHẬM LẠI MỘT CHÚT ĐƯỢC KHÔNG?

- Như vậy là chậm nhất rồi.- Thiên Minh cười đều.- Nếu sợ thì em cứ ôm eo anh đi. Anh sẵn sàng hy sinh.- Thiên Minh tiếp lời. Trên khuôn mặt anh hiện tại chỉ có thể diễn tả bằng từ “Đều”.

- Không cần.- Nó cự tuyệt.

Nghe câu trả lời của nó, anh không hài lòng mà tiếp tục tăng ga. Con xe phóng như bay trên đường khiến nhiều người phải tránh né nếu không muốn đi gặp bác Vương. Nó sợ hãi, không còn cách nào khác là phải ôm Thiên Minh. Cảm nhận được vòng tay ấm áp của nó, Thiên Minh mỉm cười hạnh phúc. Chỉ muốn giây phút này ngừng lại đây mãi mãi.

Kết...

Con mô tô thắng lại, dừng trước cổng khu vui chơi DE. Cả hai bước xuống xe, nó ngơ ngác nhìn sự đồ sộ của khu vui chơi này. Ngẩn ngơ không biết phải làm gì thì bàn tay Thiên Minh, nắm lấy tay nó kéo vào trong khu vui chơi. Đi nhanh đến mua vé của tàu lượn siêu tốc, cả hai cùng bước lên. Nó thì ngồi trên hò hét khiến Thiên Minh điếc cả tai nhưng anh vẫn cứ cười như một thằng điên. Bước ra khỏi chỗ quái gở đó, cả hai cùng nhau đi đến địa điểm thứ hai: Xe đung.

Chọn ình hai con xe gần nhau nhất, cả hai cùng lên xe, thắt dây an toàn thật cẩn thận. Xe được khởi động, chạy xung quanh. Thiên Minh cứ chạy đến đụng nhẹ vào xe nó. Nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của nó, anh vui vẻ đắm chìm vào khoảng không gian này. Thật rất mong thời gian sẽ ngừng lại ngay lúc này. Sẽ không có ai chia cách anh và nó thêm một lần nào nữa.

Mỉm cười đi ra khỏi chỗ xe đung, cả hai lại bước đến một địa điểm mới.” Nhà ma hạnh phúc”. Cai tên nghe có vẻ rất kì quặc. Đã là nhà ma thì làm gì mà có hạnh phúc nhỉ?

- Em muốn vào không?- Thiên Minh quay sang, hỏi ý kiến nó.

Nó không trả lời, chỉ đứng nhìn nhà ma. Bất chợt, một kí ức nào đó hiện lên trong đầu nó. Thật sự không thấy rõ nhưng thứ nó cảm nhận được là ngôi nhà ma này. Nó đã từng đến đây sao? Chần chừ một hồi lâu, nó cũng

quyết định đi vào.Nó thật sự rất muốn biết,thứ vụt qua trong đầu nó lúc nãy là gì.Có lẽ liên quan đến ngôi nhà ma này.

Chậm rãi bước vào trong,nó đi trước,Thiên Minh theo sau.Vừa vào,cả hai nhìn thấy một chùm bong bóng màu hồng trên tay của một con ma nào đó.Đi sâu vào trong,một con ma trắng nhảy ra,hù dọa cả hai.Nó hốt hoảng vội vàng chạy ra sau lưng Thiên Minh trốn.Thấy nó sợ hãi,Thiên Minh đuổi con ma đi.

Cả hai tiếp tục bước tiếp,cho đến khi,một cánh cửa màu trắng mang tên " Bí mật của hạnh phúc" hiện ra trước mắt họ.Không hề chần chừ,Thiên Minh nắm lấy đôi tay đã lạnh ngắt của nó kéo vào trong.Bên trong là một căn phòng màu trắng,có một chiếc bàn,bên cạnh là một con ma cũng trắng nốt.Con ma đưa chiếc bình thủy tinh ra trước mặt cả hai.Cầm lấy chiếc bình,nó run run mở tờ giấy trong bình ra.

- Đừng khiến nhau đau khổ.Đừng quá mù quáng.Buông tay là tốt nhất.- Nó đọc lên hàng chữ trong tờ giấy.- Vậy là sao?- Nó hỏi tiếp.

- Không biết.- Thiên Minh nhún vai.- Thôi kệ nó.Chúng ta ra ngoài,anh đưa em đi ăn.- Anh tiếp lời.Chưa để nó ú ớ gì thêm,anh kéo nó đi luôn.

Ở một nơi khác,trái ngược với không khí vui tươi ở công viên,ở nơi đây toàn mùi vị tang thương.Máy bay trực thăng hạ cánh xuống sân sau của biệt thự White Rose.Từ trên trực thăng,hắn cùng với 5R và Bảo Duy bước xuống.Trên tay Bảo Duy là Hưng,còn trên tay Rin là thi thể của Ron.

Bước từng bước thật chậm vào trong biệt thự,đặt Hưng và Ron lên chiếc hai ghế sofa khác biệt.Hắn không nhìn mọi người thêm một lần nào mà bước thẳng lên phòng.Bấm chiếc nút màu đỏ sau tấm hình,hắn bước vào trong mật thất.Cất thật cẩn thận chiếc đuôi voi vào trong hộp,xong xuôi,hắn bước ra ngoài.

Đi vào phòng tắm,ngâm mình trong dòng nước mát,hắn trầm tư suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra ở Đức.Lắc đầu xua tan những dòng suy nghĩ đó,hắn từ từ bước ra khỏi phòng tắm trong chiếc áo thun trắng hình cây thánh giá và chiếc quần jean đen.

Cốc...Cốc...Cốc...

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên,đi kèm là một giọng nói đầy quen thuộc của Bảo Duy.

- Ric,...Mày xuống nhà đi.Bác Yen đến rồi.

- Ủ,...- Nói xong,hắn bước ra,ngạo nghễ bước xuống nhà.

- Hưng sao rồi?- Đi đến ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bác Yen,hắn trầm trầm hỏi.

- Không còn nguy hiểm nữa.Nhưng có lẽ thằng bé sẽ không tỉnh lại sớm đâu.Hiện tại chỉ có thể ngồi chờ điều kì diệu xảy ra mà thôi.- Yen nhìn hắn chăm chăm.

- Đừng nhìn như vậy.Khó chịu.- Hắn nhăn mặt,quay ra hướng khác nói.

- Cháu không tính là sẽ về biệt thự Moon sao?- Yen thay đổi giọng hắn.

- Không.Nếu không có việc gì thì chú về đi.Tôi muốn nghỉ ngơi.- Hắn lãnh đạm.

Yen không còn gì để nói.Ông lặng lẽ bước về.Trước khi đi,ông để lại cho hắn một câu nói:

- Đừng hối hận về những gì mình đã làm.

- Mày nghĩ bác ấy có ý gì?- Không biết từ lúc nào,Khôi đã đứng ngay phía sau lưng hắn và hỏi.

- Không chắc.- Hắn lắc đầu.

- Hưng sao rồi?- Nguyên Nguyên ngồi xuống đối diện hắn,anh thờ ơ hỏi.

- Đã qua cơn nguy kịch nhưng có lẽ sẽ khó có thể nhanh chóng tỉnh lại.- Hắn lãnh băng trả lời.Trong mắt hắn hiện tại không có một chút gì gọi là thương xót hay quan tâm mà chỉ toàn là băng tuyết.

- Còn Ron?- Gia Long nhìn hắn đầy nghi ngờ.

- Mày muốn biết gì?- Hắn lãnh cảm.

- Tất cả những gì đã xảy ra ở Đức.- Khôi cũng lạnh lùng không kém.- Và tại sao Ron lại chết.- Khôi tiếp lời.
- Cũng tại vũ khí bí mật của tao.Cũng chính tao đã nói sử dụng nó rất nguy hiểm.Ron chính là một ví dụ điển hình cho sự nguy hiểm đó.- Hấn nhún vai trả lời như là một điều đương nhiên phải xảy ra.

- Vậy,Ron chết là do mày.- Nguyên Nguyên kết luận.

- Thông minh.- Hấn khen ngợi.

- Hứ...- Không nói gì thêm,Gia Long và Khôi hừ lạnh rồi bỏ đi.

Trong phòng khách của biệt thự chỉ còn lại một mình hấn và Nguyên Nguyên.Lẳng lẳng đi đến sau lưng hấn,vỗ nhẹ vào vai hấn rồi nói:

- Mày thật quá độc ác.

Nói xong,anh cũng đi.Hấn ngồi trên ghế,cười lạnh một cách cô độc.Đôi bàn tay nắm thật chặt thành nắm đấm.Đấm mạnh lên mặt bàn bằng kính.

Xoảng...

Những mảnh kính rơi xuống sàn nhà,tạo một tiếng động lớn,bàn tay hấn rướm

máu,đỏ chói.Từng giọt rơi tí tách xuống sàn nhà.Rất...Chính là cảm giác hiện tại của hấn.Nhưng không phải là rất vì vết thương ở bàn tay mà là rất ở tim.Tim hấn bị câu nói của Nguyên Nguyên khứa ột đường dài.

Đúng,...hấn chính là một kẻ độc ác như vậy....Nhưng chỉ có độc ác,hấn mới có thể nhanh chóng hoàn thành mọi việc,xử lý tất cả các chương ngại vật.Mau chóng trở về bên cạnh Thiên My và mẹ.

Quay trở lại với nó và Thiên Minh,cả hai hiện tại đã chén một bữa no nê ở nhà hàng.Ngồi thở phò phò trên bàn ăn,nó quay sang hỏi Thiên Minh:

- Nơi cậu muốn đưa tôi đến là đâu?Chúng ta đi được chưa?Đúng 5h chiều tôi phải về nhà đấy.

- Ủ,ngay bây giờ anh sẽ đưa em đi.

Nói xong,Thiên Minh thanh toán tiền rồi dẫn nó ra xe.Con siêu xe phóng vút trên đường khoảng 15' thì dừng lại trước một đồng cỏ xanh bát ngát.Nó ngơ ngác bước xuống xe rồi đi nhanh đến đồng cỏ.Thiên Minh cũng xuống xe và đi theo sau nó.Khung cảnh thật thanh bình và lãng mạn.Nó không tự chủ được thốt lên một câu:

- Đẹp quá.

- Em thích không?- Thiên Minh nhìn thấy thái độ yêu thích của nó thì vui mừng hỏi.

- Thích,...Rất rất thích.- Nó không nhìn Thiên Minh mà trả lời.

- Vậy thì tốt rồi.Anh đưa em qua đây xem.- Thiên Minh nắm lấy tay nó,kéo qua phía bên kia của đồng cỏ.

Òa...Là một vườn hoa hồng trắng,có rất nhiều hoa hồng trắng nha.Bên cạnh còn có một con suối nữa chứ.Thật là thơ mộng,như trong truyện cổ tích.Cả hai cùng nhau ngồi xuống trên bãi cỏ,dưới một cái cây,ánh mắt hướng ra phía cánh đồng hoa hồng trắng.

- Tại sao cậu lại biết nơi này?

- Hồi nhỏ,có một cô bé nào đó đưa anh đến đây.Đồng cỏ này chính là do cô ấy gây dựng nên.- Thiên Minh mỉm cười khi nghĩ đến cô bé đó.

- Chắc cô bé đó phải rất đẹp nhỉ!

- Tại sao em lại nghĩ như vậy?

- Bởi vì chỉ có những người đẹp mới có thể tạo ra một nơi như chốn tiên giới thế này.- Nó cười,tưởng tượng ra hình dáng cùng khuôn mặt của cô bé đó.

- Em nói đúng.Cô bé đó thực sự rất đẹp.Nhưng người ngồi bên cạnh anh còn đẹp hơn.- Thiên Minh khéo léo khen nó.

- Mắt anh bị cận à.Có cần tôi ượn kính đeo không?Tôi mà đẹp gì.
- Ừ,hiện tại có thể em không đẹp nhưng khuôn mặt thật của em hoàn mỹ vô cùng.- Thiên Minh lấy tay mở chiếc kính cận trên mặt nó ra.
- Mất đi chiếc kính này,khuôn mặt nó có vẻ xinh xắn hơn rất nhiều.Nhưng nếu không có lớp phấn trang điểm trên mặt thì nó hơn còn xinh đẹp hơn cả một thiên sứ.
- Trả kính lại cho tôi.- Nó với tay lấy cái kính nhưng Thiên Minh lại đưa cao hơn.
- Nếu em muốn thì lại đây mà lấy.- Thiên Minh chạy ra xa rồi quay lại hét to lên.
- Anh được lắm.- Nó lăm bằm rồi đuổi theo Thiên Minh.

Trên đồng cỏ xanh ngát,một nam một nữ đùa giỡn với nhau thật vui vẻ.Người ngoài nhìn vào cả hai với ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn hạnh phúc.Liệu hạnh phúc này có mãi tồn tại không?

Một mỗi,cả hai thả cơ thể rơi tự do lên bãi cỏ.Thiên Minh lấy hai tay bỏ lên đầu,đôi mắt màu huyết của anh nhìn chằm chằm vào những đám mây trôi bồng bềnh tạo ra những hình thù cực kỳ bắt mắt.Bất chợt,nó quay sang hỏi anh:

- Tại sao cậu lại đưa tôi đến đây?
- Không biết nữa.Nhưng em là người đầu tiên anh dẫn đến đây.- Thiên Minh nhìn nó,anh lại cười.Ngày hôm nay,anh cười rất nhiều.Nhưng không còn là nụ cười do tập luyện mà là nụ cười thật sự của anh.Anh thực sự cảm thấy rất vui và thoải mái khi ở bên cạnh nó.

Nó không nói gì nữa.Cả hai cứ im lặng như vậy,mọi người đeo đuổi một ý nghĩ riêng.Cho đến khi,mặt trời xuống núi,thế chỗ ặt trắng.Không biết từ lúc nào,nó đã thiếp đi trên tay anh.

—END CHAPTER 35—

38. Chương 36: Hạnh Phúc???thực Sự Có Tồn Tại Hai Chữ Đó???

Khẽ lay lay nó tỉnh dậy,Thiên Minh chăm chú nhìn vào khuôn mặt của nó.Nó mở mắt ra,ngơ ngác khi khuôn mặt của anh đi sát vào mặt mình.Nó then thùng đứng dậy,quay mặt đi chỗ khác.Anh cũng đứng dậy,đứng sau lưng nó,lên tiếng:

- Chúng ta về thôi.
- Ừ,...- Nó trả lời.

Xong rồi,cả hai cùng bước lên con xe mô tô của Thiên Minh.Quyết luyến rời khỏi đồng cỏ.Ngồi trên xe,không ai nói một câu gì.Nhưng lâu lâu,Thiên Minh lại nhìn qua gương chiếu hậu,xem thái độ của nó.

Nhìn những cảnh vật xung quanh,nó khẽ mỉm cười.Lâu lắm rồi,nó mới có cảm giác thoải mái thế này.Từng đợt gió lạnh thổi vào người nó,mái tóc dài tung bay,tạo nên một mỹ cảnh tuyệt đẹp.

Con xe dừng lại trước cổng biệt thự Moon.Cả hai bước xuống xe.Trả mũ bảo hiểm lại cho Thiên Minh,nó lí nhí nói:

- Cảm ơn cậu vì ngày hôm nay,thực sự tôi rất vui.- Nó nở một nụ cười tươi.
- Không có gì.Em vui,anh cũng vui.- Thiên Minh nắm lấy tay nó.
- Thôi,tôi vào nhà đây.Cậu cũng về đi.- Nó rút tay ra,quay lưng đi vào trong biệt thự.
- Em cũng ngủ ngon.- Thiên Minh hét với theo.

Nhìn bóng dáng nó khuất dần,Thiên Minh mới yên tâm mà bước lên xe.Trong màn đêm tĩnh mịch,một con mô tô phóng như bay trên đường.Làn gió lạnh được con xe xé rách toạt tạo nên một tiếng động khá lớn.Người đi đường dường như không biết đã có thứ gì đi qua.Chỉ thấy một đốm sáng soẹt qua như ma.

Kết...

Con xe dừng lại trước cổng biệt thự Thiên Vương. Thò tay vào túi lấy chiếc card rồi quẹt qua máy kiểm tra. Nhận được tín hiệu từ chiếc thẻ cho biết là người trong nhà. Cánh cổng ngay lập tức tự động mở ra. Thận trọng chạy con siêu xe vào, Thiên Minh chậm rãi bước đến đại sảnh biệt thự.

Thấy bà Vương đang ngồi trên bộ ghế sa lon chờ đợi ai đó, Thiên Minh lơ đãng như không thấy mà bước thẳng lên phòng.

- Ta ngồi đây là đợi con. Con có thể nói chuyện với ta một chút được không? - Thấy Thiên Minh không ngó ngàng gì đến mình, bà Vương vội lên tiếng gọi anh lại.

Anh không trả lời, chỉ lẳng lặng đi đến ngồi đối diện với bà Vương, hai chân bắt chéo, đôi mắt anh không dám nhìn thẳng vào bà Vương. Thấy bà Vương mãi không lên tiếng, anh mới hỏi.

- Mẹ... muốn nói gì?

- Con có thể nghe lời ba con lần này nữa không? - Bà Vương nhìn Thiên Minh nài nỉ.

- Cái gì con cũng làm theo lời ba. Nhưng làm sát thủ thì không. Xin mẹ hiểu cho con. - Thiên Minh lạnh lùng cất giọng.

- Nhưng...

- Con buồn ngủ rồi. Con đi ngủ đây. - Thiên Minh ngắt ngang. Nói xong, anh bước thẳng vào phòng. Tiếng cửa va chạm lớn làm bà Vương giật mình.

Ngồi trên sofa, bà khẽ thở dài, ánh mắt bi thương nhìn vào cửa phòng Thiên Minh. Một lúc sau, bà mệt mỏi thiếp đi. Thiên Minh thấy vậy liền đi ra dìu bà vào trong phòng. Đắp chăn cho bà thật cẩn thận, anh mới bước ra ngoài.

Hai ngày hôn mê, Khánh Hưng cuối cùng cũng tỉnh lại trong sự chờ đợi của mọi người, kể cả hân. Vừa mở mắt ra, anh đã nhìn thấy khuôn mặt đầy lo lắng của hân ở bên cạnh mình. Lúc nào anh bị thương hay việc gì, khi tỉnh dậy, hân luôn là người ở bên cạnh anh. Thật cảm động. Đứa em trai này, thực sự anh rất thương hân. Vì hân mà chết cũng cam lòng.

- Anh tỉnh lại rồi sao? Có cảm thấy đau ở đâu không? - Hân liên tiếp hỏi.

Hưng lắc đầu, cười nhẹ để hân yên lòng.

- Anh có đói không? Để em làm gì cho anh ăn ha. - Bảo Duy lên tiếng. Ánh mắt thâm quầng vì mất ngủ. Trông anh hiện tại như con gấu trúc.

- Cảm ơn Jen. - Hưng thều thào. Sức lực của anh dường như đều bị trút cạn.

- Thôi, mọi người ra ngoài để anh Hưng nghỉ ngơi. - Nguyên Nguyên nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Hưng thì đau lòng lên tiếng xua đuổi mọi người.

Nghe Nguyên Nguyên, tất cả ra ngoài phòng khách của biệt thự White Rose nghỉ ngơi. Tất cả mệt mỏi thả cơ thể mình xuống sofa. Khẽ thở dài một cái, như sự nhớ ra điều gì đó, Gia Long hốt hoảng bật người dậy, lật đật tìm kiếm chiếc điện thoại bảo bối.

- Mà tìm gì vậy? - Nguyên Nguyên thấy Gia Long cứ lon ton tìm kiếm gì đó thì lên tiếng hỏi.

- Điện thoại tao đâu? - Vẫn không ngừng tìm kiếm, Gia Long thở hắt ra hỏi lại.

- Điện thoại của mày hỏi tao làm gì. - Nguyên Nguyên lơ đãng trả lời. Câu nói của Nguyên Nguyên khiến Gia Long như muốn bùng cháy. Người anh nóng rạn lên. Khó nhọc chạy đi tìm tiếp.

- Mày muốn gọi cho Kun chứ gì? - Nguyên Nguyên cười gian tà.

- Ủ, mày cho tao mượn điện thoại đi. - Gia Long nài nỉ.

- No way. - Nguyên Nguyên phũ phàng trả lời. Nhưng đột nhiên, anh suy nghĩ gì đó rồi nói tiếp. - Một điều kiện. OK?

- Điều kiện gì? - Gia Long như vớ được vàng, mừng rỡ hỏi. Ánh mắt anh lóe lên một tia sáng lạ thường.

- Gọi tao bằng sư thầy.Tao ày mượn.- Nguyên Nguyên nhếch mép gian tà.

- Cái gì?Mày thích chết à.- Gia Long nghe điều kiện của Nguyên Nguyên thì máu trong người như sôi lên.Anh quát.

- Ồ,không muốn thì thôi vậy.Tao không ép.- Nguyên Nguyên nhún vai.

- Hừ...Sư thầy...Cho con mượn điện thoại.- Gia Long hừ lạnh.Anh nghiêng răng nói lên từng từ.

- Con ngoan.Nè,cầm lấy.- Xoa xoa đầu Gia Long như một con cún con,Nguyên Nguyên thấy con iphone về phía anh.

Khuôn mặt Gia Long hiện tại trông đến khó coi.Nhưng nhận được con iphone thì mặt giãn ra,nhanh tay bấm lấy một dãy số quen thuộc,anh sốt ruột ngồi nghe nhạc chuông.

- “Alô.”- Cuối cùng,đầu dây bên kia cũng có tín hiệu.Gia Long mừng rỡ vội vàng nói.

- Là anh đây.Xin lỗi em mấy gày qua anh không liên lạc với em được.

- “Yic,không sao đâu.Em cũng đã nghe tin Hưng xảy ra chuyện rồi.Anh có mệt không?Em đến thăm anh nhé?”- Trần trả lời.Trong giọng nói đầy ngọt ngào của cô không giấu nổi vẻ lo lắng cùng với sự thương yêu vô tận.

Cảm nhận được sự ấm áp mà Trần mang lại,Gia Long thấy dường như mình là người hạnh phúc nhất thế giới.Anh không ngờ cô lại lo lắng ình đến như vậy.Anh thật may mắn khi có cô bên cạnh.

- Anh không sao.Em đến đây đi.Nhớ gọi Trúc mang đồ đến cho Nguyên và Long thay nữa.

- “Em biết rồi.Thôi,anh cúp máy đi.”

Sau câu nói của Trần là một tràng dài tiếng “tút tut...”.Gia Long dường như đang đắm chìm trong mật ngọt của Trần mang đến mà không hề hay biết,Nguyên Nguyên đang nhìn mình với ánh mắt khinh bỉ.(Tụi hần hay dùng ánh mắt này nhìn nhau chứ không có ý gì đâu nha...)

- Có gái rồi là quên mất đi đại sự à nha.- Nguyên Nguyên nói móc.

- Gì?- Gia Long bây giờ mới tỉnh lại.

- Không có gì.- Nguyên Nguyên lắc đầu,bỏ vào phòng ngủ dành cho khách.Anh hiện tại rất cần được nghỉ ngơi.Hai ngày mất ngủ là đã quá đủ rồi.

Kính...Kong...

Nguyên Nguyên vừa đi cũng là lúc Trần,Trúc và Nhi tới.Vừa bước vào trong biệt thự đã thấy ánh mắt mong đợi của Gia Long.Nhìn thấy Trần,Gia Long mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy cô khiến Nhi và Trúc rợn cả da gà.

- Nè,ở đây không phải là nơi để cho hai người thể hiện tình cảm đâu đấy.- Trúc xiên xỏ.

- Hihi...- Gia Long và Trần ngại ngùng cười đại.

- Em mang đồ ăn đến ọi người ăn nè.Mà mọi người đâu hết rồi.- Trần nhìn một lượt quanh biệt thự,không có ai ngoài Gia Long và ba người bọn họ.Khoan...Có một người đang ngon giấc trên ghế sofa,không ai khác mà là Khôi.

- Thôi,kệ tụi nó.Anh đói.- Nhìn những thứ đồ ăn trên tay Trần đầy mùi hương thơm,anh xoa xoa bụng.

- Ủ,đi vào đây.Em dọn cho ăn.

Nói xong,Trần và Gia Long cùng nhau đi vào bếp.Một bàn ăn thịnh soạn được bày ra.Gia Long hiện tại chính là đang ngập trong hạnh phúc a.

- Kệ hai đưa nó.Mày đánh thức anh Nic đi.Tao đi kiểm thẳng cha Zic.- Trúc phân công nhiệm vụ.

Nói rồi,cả hai ai làm việc nấy.Mỗi người đi mỗi ngả.Nhi nhẹ nhàng bước đến chỗ Khôi đang ngủ,khẽ lay lay anh dậy,gioọng nói đầy ấm áp của Nhi vang lên đều đều.

- Nè, anh dậy đi. Dậy thay quần áo rồi ngủ tiếp.

Vẫn không thấy Khôi có động tĩnh gì, Nhi đưa tay mình, chạm vào ánh tay rắn chắc của anh, lắc lắc.

- Đừng ngủ nữa.

Cảm nhận được một hơi ấm nào đó chạm vào mình, anh mơ hồ kéo lấy cánh tay Nhi. Hai tay anh nhấc bổng cô lên, đặt trên thân người mình, an tâm chìm sâu hơn vào giấc ngủ. Vòng tay anh ôm chặt lấy cô như sợ bị lấy mất.

Bất giác bị ôm chặt vào trong lòng của một tên con trai, Nhi hoang mang không biết phải làm gì. Cô chính là đang tựa đầu vào cơ ngực săn chắc của anh, khuôn mặt cô nóng rạn lên. Tiếng thở cùng tiếng nhịp tim đều đều của anh làm cô cảm thấy an tâm lạ thường. Nhi không còn cảnh giác gì nữa, mí mắt nặng trĩu. Mơ hồ chìm vào giấc ngủ.

Lại nói đến Trúc, cô đến hỏi Gia Long xem Nguyên Nguyên đang ở đâu. Chầm rãi bước vào căn phòng dành cho khách, nhìn Nguyên Nguyên nhắm nghiền mắt ngủ say, Trúc thấy tim mình đập thật nhanh. Dừng như đã bị mất kiểm soát.

Bước từng bước thật chậm đến bên cạnh giường của Nguyên Nguyên, Trúc nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh anh. Khẽ đánh thức anh dậy.

- Nè, đồ khùng, anh mau mau dậy cho tôi.- Không hề dịu dàng như Nhi, Trúc gần như quát lên.

- Gì vậy... Có im không hả.- Nguyên Nguyên gắt lên.

- Anh còn dám mắng tôi hả. Biết vậy không thêm đem quần áo đến cho anh.- Trúc đánh nhẹ vào ngực Nguyên Nguyên, giọng hờn dỗi.

- Nè, giận à.- Nguyên Nguyên như tỉnh ngủ. Ngồi dậy, đối diện Trúc, anh thì thầm.

- Ai thêm giận anh. Đồ đáng ghét.- Trúc bĩu môi.

- Không giận thì nhìn anh này.- Nguyên Nguyên bỗng nhiên thay đổi cách xưng hô.

Trúc không nói gì, lẳng lặng ngược mắt lên nhìn sâu vào đôi mắt màu nha của

Nguyên Nguyên. Hai ánh mắt chạm nhau, mang một nhu tình gì đó.

- Chuyện hôm bữa. Nic mắng em, anh xin lỗi.- Nguyên Nguyên cúi đầu, thì thầm.

- Ủ, không sao. Tôi không còn để bụng chuyện đó nữa. Anh mau thay quần áo đi. Rồi con xuống ăn tối nữa.- Trúc bình tĩnh, tránh xa Nguyên Nguyên rồi khẽ nói.

- Ủ.

Nói xong, Nguyên Nguyên đi vào nhà tắm riêng, đóng chặt cửa lại. Anh đưa tay lên ngực trái của mình, nơi có trái tim đang đập loạn xạ như muốn nhảy ra ngoài.

Đứng ở ngoài, nhìn cánh cửa đóng chặt, Trúc mới bình tâm thở phào nhẹ nhõm. Cô như mất hết sức lực, ngồi thừ trên chiếc giường to lớn. Tay cô chạm phải thứ gì đó, đưa mắt nhìn qua. Chết... Nguyên Nguyên đi tắm mà quên mang đồ. Trúc ái ngại vội lên tiếng, hy vọng Nguyên Nguyên ở trong có thể nghe thấy.

- Nè... Đồ khùng.

- Gì? Muốn tắm cho tôi à. Vào đây.- Nguyên Nguyên cười to khi nghĩ đến sắc mặt của cô gái ở ngoài.

- Đồ điên. Anh quên lấy quần áo nè.- Đúng như Nguyên Nguyên dự đoán, mặt Trúc hiện tại rất phong phú nha. Bấy sắc cầu vồng, trên mặt cô có đủ.

Mở cửa phòng tắm, Nguyên Nguyên bước ra trong tình trạng... Áo quần đầy đủ. Nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Trúc, Nguyên Nguyên giật lấy túi quần áo trên tay rồi xoay người bước đi. Nhưng chợt cảm thấy gì đó không đúng, chính là Trúc. Cô từ lúc anh bước ra cho đến bây giờ không nhìn anh lấy một lần, còn quay mặt về phía bên kia. Lẽ nào cô nghĩ anh không mặc gì.

- Này, quay lại đây.- Nguyên Nguyên ra lệnh.

- Không.- Trúc vẫn cứng đầu.

- Quay lại.- Nguyên Nguyên quát.

- Đã bảo không là không mà.- Trúc hét lên.Bực mình, không kiềm chế được bản thân, cô quay lại.Nhìn Nguyên Nguyên một lượt từ trên xuống dưới.Bỗng nhiên, cô nói một câu tự bán đứng chính mình.- Anh còn mặc quần áo hả?

Nói xong câu nói, cô mới biết là chính mình đã phản bội mình.Thật là ngốc chết mà.Đây có gọi là không đánh mà khai không nhỉ?

- Vậy em nghĩ sao.Muốn anh không mặc quần áo à.- Nguyên Nguyên cười gian tà.

- Không.- Trúc đỏ mặt.Cô vội chạy ra ngoài để che dấu đi bản mặt hiện tại đang rất phong phú của mình.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng cười dai dẳng đầy thú vị của Nguyên Nguyên.Trúc của anh thật thú vị.

—END CHAPTER 36—

39. Chương 37: Hấn Tìm Nó.

Từ trong phòng Nguyên Nguyên bước ra, Trúc hờ hững nhanh chân đi đến phòng khách của biệt thự, nơi Khôi đang nằm ngủ.Nhìn vào hai con người đang nằm ngủ trên ghế sofa, Trúc che đôi mắt cùng với khuôn mặt đã đỏ của mình lại, lật đật chạy ra sân vườn tránh cảnh tượng mờ ám của Nhi và Khôi.

- Um..

Do tư thế ngủ của hai người đã nằm quá lâu nên Nhi đổi sang tư thế khác.Cô cựa quậy làm cho Khôi bả giác tỉnh giấc.Cảm nhận được có một khối thịt nào đó đè lên người mình, Khôi đưa đôi mắt lạnh lẽo của mình lên nhìn vật thể đó.Đập vào mắt anh là khuôn mặt đáng yêu của Nhi đang ngủ.

Đôi mắt nhắm nghiền làm lộ lên hàng lông mi dài, dày và cong vút.Chiếc mũi cao ráo cùng với đôi môi đỏ mọng.Khi cô ngủ, môi hơi cong lên rất đáng yêu.Không còn là bộ mặt lạnh lùng, băng giá như trước nữa.Thay vào đó là khuôn mặt ngáy ngủ, dễ thương đến làm sao.Lúc cô ngủ hình như không có một chút đề phòng nào, thả lỏng hoàn toàn cơ thể.

Khôi không còn tự chủ được mình, tiếng lòng anh đang gào thét dữ dội.Đưa đôi tay của mình chạm lấy đôi môi mọng đỏ của cô, tay anh như bị tê liệt.Bỗng nhiên, cánh tay của cô ôm lấy eo của anh, đầu tựa vào ngực anh, tìm một chỗ ngủ thật thoải mái và ấm áp.

Anh thở phào nhẹ nhõm.Ôm cô lên nằm trên người mình.Mắt chạm mắt, môi chạm môi.Đúng lúc đó, Nhi tỉnh lại.Trợn trong đôi mắt lên nhìn Khôi, Nhi hốt hoảng vội nhào bật xuống khỏi người anh.Ái ngại không dám nhìn anh.Không biết phải làm thế nào để đối diện với anh thì anh đột nhiên lên tiếng:

- Xin lỗi.- Không còn là vẻ mặt ngạo mạn thường ngày, thay vào đó là bộ mặt hối lỗi.Trông anh thật giống như trẻ con mắc lỗi bị mẹ phạt.Thực sự rất đáng yêu.

- Ừ...Không có gì.- Nhi không dám nhìn anh.Mặt cô đỏ lên đến đỉnh điểm.

- Cô....không giận tôi sao?- Khôi ngạc nhiên.Nếu là những đứa con gái khác, chắc chắn sẽ nhảy dựng lên, cho anh một tát hay gì đó chứ.Đang này ngược lại, cô bình tĩnh đến là thường.

- Tôi không giống như những đứa con gái khác.- Như hiểu tiếng lòng anh.Nhi cười nhẹ trả lời.

Nói xong, cô lẳng lặng bước đi để lại Khôi ngơ ngác nhìn theo.Nhìn bóng dáng cô khuất dần, Khôi mỉm cười thú vị, ánh mắt lộ lên một tia nhìn khác thường.

- Xem ra em rất thú vị.

Đi thật nhanh ra khỏi biệt thự, Nhi chăm rãi bước đến sân sau của khu vực. Một bóng dáng nào đó hiện ra trước mặt cô. Là Trúc sao? Cô từ từ đi đến nơi Trúc đang ngồi, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Trúc.

Giật mình khi có sự xuất hiện đột ngột của Nhi. Trúc áp úng lên tiếng.

- Sao...mày lại r...a đây???

- Chỉ là muốn hóng gió một chút thôi.- Ngước mắt nhìn lên bầu trời trong xanh kia. Nhi cười nhẹ trả lời.

- Dạo này mày hai cười nhỉ??? Có chuyện gì vui sao? - Nhìn Nhi cười, Trúc lại thắc mắc.

- Không biết tại sao tao lại cười nữa. Chỉ cảm thấy tâm tình rất tốt.- Nhi cũng không hiểu nổi chính mình. Từ khi xuất hiện Khôi trong cuộc đời mình, cuộc sống của cô càng ngày càng có ý nghĩa và bớt tẻ nhạt hơn.

- Mày thấy anh tao thế nào? - Trúc đổi chủ đề.

Đột nhiên nhắc tới Khôi, Nhi giật mình, nhìn sang Trúc với ánh mắt khác thường. Nhìn Trúc cười, một nụ cười đều nhất từ trước đến nay, Nhi tin chắc rằng, Trúc đã thấy tất cả cảnh tượng lúc cô ngủ cùng Khôi.

- Mày thấy hết rồi sao?

- Thấy gì? - Trúc vờ hỏi lại.

- Thấy gì cần tao nói ra sao.- Nhi cười như không. Chính xác là cười không ra nước mắt.

- Ủ, tao thấy hết. Tư thế của hai người lúc đó thực sự rất mờ ám nha.- Trúc cười gian nhìn Nhi.

Nhi không nói gì, chỉ lẳng lặng quay mặt qua nơi khác để che dấu đi khuôn mặt đỏ hoe của mình. Hiện tại cô thật muốn đào một cái lỗ để chui xuống mà.

Thấy sự thẹn thùng của con bạn, Trúc cười hả hê. Nhưng, đột nhiên, Nguyên Nguyên từ đâu xuất hiện khiến Trúc giật bản mình. Nụ cười của cô trở nên cứng nhắc. Nguyên Nguyên đang đi về phía bọn họ. Phải làm sao đây?

- Đi theo tôi.

Vừa nói, Nguyên Nguyên vừa thô bạo nắm lấy đôi tay mỏng manh của Trúc kéo đi. Để lại Nhi ngơ ngác nhìn theo. Đường như đã kịp tiếp thu tất cả các thông tin. Nhi cười nham hiểm rồi chạy vào trong biệt thự. Thấy Khôi, Nhi có hơi né tránh những rồi cũng ngồi xuống bên cạnh anh, lẩn la bắt chuyện.

- Kin và Nguyên Nguyên coa vấn đề hả?

- Sao lại hỏi vậy? - Khôi nhìn Nhi ngơ ngác.

- Tại lúc tôi nói chuyện với Kin thì Nguyên Nguyên xuất hiện và kéo nó đi.- Nhi từ từ giải thích.

- Chắc là hai đứa nó cở tình cảm. Nhưng cũng không liên quan đến tôi nên tôi không quan tâm.- Khôi lạnh giọng hẳn. Ánh mắt nhìn Nhi đầy phức tạp.

Đột nhiên Khôi lạnh lùng như vậy làm Nhi không quen. Cô cứ ngỡ mình đang làm phiền anh nên nói:

- Ủ. Tôi có việc. Về trước.

Nói rồi, Nhi bước đi. Để lại một mình Khôi. Lòng anh đột nhiên trở nên lạnh đi. Cảm giác cô đơn vây bám lấy anh. Tâm trạng trở nên hụt hẫng như bị mất đi thứ gì đó rất quan trọng. Là Nhi sao?

Lúc nãy, anh đã suy nghĩ rất lâu. Không nên vì một người con gái mà làm mất đại sự. Điều quan trọng nhất đối với anh bây giờ là giúp hấn trả thù, không phải là chuyện tình cảm nam nữ.

Vì vậy, phải thờ ơ với tất cả mọi thứ. Không được rung động trước bất kì ai nếu không muốn có điểm yếu. Chính hấn đã nói như vậy với anh. Tốt nhất, anh nên trở lại con người của trước kia. Một Lâm Khắc Thiên Khôi lạnh lùng, tàn ác.

Ring...Ring...Ring...

Con điện thoại của anh rung lên. Với tay lấy chiếc điện thoại, anh nghe máy. Đầu dây bên kia nói gì đó khiến anh phải ba chân bốn cẳng chạy lên phòng hấn gấp. Đứng trước cửa phòng hấn, Nguyên Nguyên, Gia Long và Bảo Duy cũng đã có mặt đầy đủ.

Tất cả mở cửa phòng bước vào. Hấn nôi xoay lưng về phía cửa, nghe tiếng mở cửa thì xoay người lại.

- Có chuyện gì gấp lắm sao? - Khôi lạnh lùng hỏi.

- R.I.P bị tấn công. - Hấn kiệm lời, ánh mắt đăm chiêu. Cả người toát ra một hơi lạnh khiến người khác sởn gai ốc.

- Là ai làm? - Nguyên Nguyên thắc mắc. Lại là ai dám cả gan đụng đến R.I.P chứ.

- Thái Thiên Hà.

- Gì? Tao thấy hấn ta vắng bóng lâu rồi mà. Cứ nghĩ đã trốn đi lên vùng núi nào rồi chứ. - Gia Long.

- Bây giờ phải làm sao? - Bảo Duy vẫn đang còn ngơ ngác.

- Đến R.I.P ngay lập tức. Yic, mày ở lại canh chừng Hưng. Không cho ra ngoài và cũng không nói cho Hưng biết chuyện này. Còn Nic và Zic, tụi mày nhanh chóng chạy đến R.I.P xem tình hình thế nào. Tao và Bảo Duy phải về biệt thự Moon lấy chút đồ. Tất cả mau thi hành. - Hấn phân công cho từng người.

Nghe chỉ định, tất cả ai nấy đi làm việc của mình. Ngồi trên con siêu xe, Bảo Duy rung từng đợt khi khí lạnh trên người hấn tỏa ra liên tục. Dù đã ở một mình cùng hấn nhiều lần nhưng anh vẫn chưa thể cảm thấy tự nhiên khi ở cùng Khôi, Nguyên Nguyên và Gia Long. Nỗi lo sợ của anh cũng đã dập tắt khi cổng biệt thự Moon hiện

ra trước mắt.

Kết...

Con siêu xe thắng lại, chờ kiểm duyệt độ an toàn rồi mới được vào. Cả hai nhanh chóng bước xuống xe. Tiến thẳng vào đại sảnh.

Nội hấn và ông Kiệt đang nhâm nhi li trà thì hấn xông vào. Không dấu nổi cảm xúc vui mừng, nội hấn mừng rỡ ôm lấy đứa cháu mà bà yêu đến tận xương tủy. Sau một lúc để bà ôm, hấn gạt bà ra rồi nói:

- Sun, cô ta đâu rồi?

- Con tìm con bé có việc gì? - Nội hấn ngạc nhiên. Đột nhiên trở về nhà rồi còn tìm nó. Hấn có vấn đề thật rồi.

- Nội không cần biết. - Hấn lạnh lùng.

Nghe hấn nói như vậy, bà cũng không còn cách nào khác là cho người đi kêu nó ra. Tốt nhất là đừng can thiệp quá nhiều vào chuyện của hấn. Miễn là được nhìn thấy đứa cháu trai này là bà vui rồi.

Nó bước ra, nhìn thấy hấn, nó vui mừng nói không nên lời. Nhưng cũng nhớ ra nhiệm vụ hấn đã dặn. Vội chạy nhanh vào phòng, nó mở học tủ ra, lấy chiếc mặt nạ mà hấn vẫn thường đeo. Từ từ đi ra ngoài, nơi hấn đang đứng, nó đưa chiếc mặt nạ ra rồi nói:

- Cửa cậu này.

Nhìn chiếc mặt nạ trên tay nó, hấn lạnh lùng giật lấy rồi trả lời.

- Cảm ơn.

- Mà tại sao cậu lại đưa tôi giữ. - Nó thắc mắc.

- Không có gì. Cô đừng hỏi nhiều. Nghe tôi nói đây. Ngày mai, ra khu vườn hoa hồng trắng của học viện, tôi có việc nhờ cô. Chuyện này, không thể cho bất kì ai biết. Hiểu chưa? - Hấn ghé vào tai nó, khẽ thì thầm.

Hơi thở đầy nam tính của hấn phả vào tai nó khiến cả mặt nó đỏ lên vì nhột và ngại. Mọi người trong nhà thấy biểu hiện của nó thì nhìn cả hai với ánh mắt nghi ngờ.

- Tôi b...iết...rồi.- Nó áp úng khi đối diện với hấn gần như vậy.

- Thôi,tôi có việc,phải đi đây.- Hấn nói to rồi nhanh chân bước lên con siêu xe rồi rời khỏi biệt thự.

Sau khi nhìn hấn khuất dần nơi cánh cổng,nội hấn mới khẽ nhìn nó tra hỏi:

- Moon nói gì với con vậy?

- Dạ...Dạ không có gì đâu ạ.Con xin phép về phòng trước.- Nó tránh né câu hỏi của nội hấn.Vội vàng chạy nhanh về phòng,nó đóng rầm cửa lại.Dựa người mình vào cánh cửa,nó thở phào nhẹ nhõm.

Trầm tư suy nghĩ về hình ảnh của hấn,nó như chìm vào một thế giới khác.Những hình ảnh của hấn cứ hiện ra trước mắt khiến nó không khỏi cảm giác nhớ nhung.Có lẽ hấn là thuốc phiện mà nó đang sử dụng từng ngày.Nó ngiên hấn mất rồi.

—————END CHAPTER 37—————

40. Chương 38: Trả Thù Và Quá Khứ Của Hấn.

Con siêu xe phóng vút như bay trên đường cao tốc.Ngồi trong xe,Bảo Duy sợ hãi nắm chặt lấy hai bên ghế ngồi.Mặc dù đã nhiều lần đua xe với tốc độ lớn nhưng Bảo Duy vẫn chưa thể quen được với cái tốc độ ánh sáng này.Mà lại còn chạy trên cao tốc nữa chứ.Vì tính mạng của mình,Bảo Duy lấy hết can đảm 17 năm tích lũy ra rồi nói:

- Ric,mày chạy chậm lại một chút được không?

Câu nói vừa dứt,Bảo Duy cảm nhận được có một luồng khí lạnh nào đó phả vào người mình.Không lẽ hấn đã nổi giận.Khẽ quay qua liếc liếc khuôn mặt hấn,Bảo Duy dường như không còn một chút máu nào khi nhìn thấy khuôn mặt hấn càng ngày càng lạnh hơn.

Nhưng đột nhiên,tốc độ xe giảm xuống khiến Bảo Duy hơi bất ngờ.Biết mình thoát nạn,Bảo Duy lấy tay xoa xoa ngực như để hoàn hồn lại.Gọng nói lạnh băng của hấn vang lên,giúp Bảo Duy bình tâm lại.

- Dọa mày sợ sao?

- Cũng hơi hơi.- Bảo Duy ngạc nhiên trả lời.Từ khi nào hấn biết quan tâm đến người khác thế nhỉ?

Kết...

Con xe thắng lại trước trụ sở của R.I.P.Chầm rãi bước xuống xe,hấn thấy chiếc chìa khóa về phía tên bảo vệ rồi mới từ từ đi vào trong trụ sở.Trước đại sảnh,khung cảnh tan hoang,mọi thứ đều bị đổ vỡ hết.Nhìn một lượt tất cả mọi thứ,hấn và Bảo Duy chăm chú nhìn vào người mà đã gây ra sự việc này.

Một tên con trai mặc áo da đen,chiếc quần jean cũng đen nốt.Trên đầu còn đội cả một chiếc mũ phớt kaki màu đen luôn.Khuôn mặt hấn ta hiện ra,đôi mắt đầu sự hận thù và khát máu.Đôi môi khẽ mấp máy cái gì đó rồi tiếp tục lao vào 10 tên vệ sĩ còn lại của R.I.P.Nhìn thấy khuôn mặt của tên đó,Bảo Duy bất ngờ hét lên.

- Thái Thiên Hà.

- Đúng,là tao.- Dẹp xong 10 tên vệ sĩ,Thiên Hà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đã được che đi bởi chiếc mặt nạ của hấn.Môi mọng đỏ khẽ nhếch lên 30 độ tạo thành một đường cong hoàn mỹ.Ánh mắt bắn một chùm tia hận thù về phía hấn.

- Muốn gì???- Giọng hấn lạnh như ở bắc cực.

- Muốn gì à???Mạng của mày.- Thiên Hà cười to.Nụ cười này,rất quen.

- Mày là...- bảo Duy như nhớ ra điều gì đó,anh đưa tay chỉ về phái Thiên Hà rồi nói.

- Cháu nội của ông Thái Vi Khiết.Nhớ rồi chứ.- Thiên Hà mặt không cảm xúc trả lời.
 - Haha..Thì ra muốn đến đây để trả thù.Mày nghĩ mày sẽ thắng R.I.P sao.Mày là cái thứ gì mà đòi đấu với R.I.P.mày dựa vào cái gì mà đến đây phá?- Bảo Duy nói với chất giọng mỉa mai.
 - Hừ...- Thiên Hà cứng họng.Hừ lạnh một cái.
- Tay anh cầm chặt lấy khẩu súng,đưa lên chĩa vào chán cao ráo của hắn.Anh nghiêng răng rồi nói.
- Nợ máu phải trả bằng máu.
 - Mày dám.- Bảo Duy rít lên.
 - Không có gì mà tao không dám làm.- Thái Thiên Hà cười nửa miệng.

Thiên Hà kéo còi và

Đoàng...

Tiếng động lớn vang lên khiến không gian im ắng trở nên thật ồn ào.Khẩu súng được thả xuống,khủy tay Thiên Hà rướm đầy máu.Ánh mắt vẫn chiếu hàng ngàn tia cảm phẫn về chỗ hắn đang đứng.

Vâng,người trúng đạn không phải hắn mà là Thái Thiên Hà.Người bắn không ai khác là Khôi.Khôi từ từ cất khẩu súng vào trong túi rồi đi đến bên cạnh hắn và hỏi:

- Mày có sao không?
- Không.- Giọng nói 1000 độ của hắn khiến tất cả như đóng băng.Từ từ đi đến bên cạnh Thái Thiên Hà,hắn khế vào tai anh,thì thầm.
- Đừng bao giờ mơ tưởng đến việc lật đổ vào R.I.P.- Hơi thở lạnh băng của hắn phả vào gáy của Thiên Hà khiến anh không rét mà run.Nói xong,hắn bước đi trước ánh mắt hận thù của Thiên Hà.
- Mày nghĩ mày có thể dễ dàng giết Ric sao.Nếu dễ giết như vậy thì Ric đã không thể thay ông nội mày mà đứng lên làm chủ tịch thế giới ngầm rồi.Haha...- Bảo Duy mỉa mai.Anh cũng bước đi theo hắn,để lại là một tràng cười khinh bỉ dài vô tận.

Tức giận,..căm thù,...sợ hãi,...Thiên Hà ôm lấy cánh tay rướm máu của mình đi nhanh ra khỏi trụ sở của R.I.P.Nhanh chân lên con siêu xe,Thiên Hà khởi động xe rồi phóng vút như bay trên đường XYZ.

—————TẠI PHÒNG CHỦ TỊCH—————

Hắn ngồi chiếm chệ trên chiếc ghế chủ tịch.Xoay người về phía cửa kính phía sau lưng,nhìn cảnh vật ban đêm.Bầu trời đầy sao,sáng chói,ánh trắng sáng lên trong đêm,trổn vào những đám mây.Ánh sáng của trăng tắt huyệt.Cũng như hắn,một con người mãi mãi không thể vứt bỏ hận thù mà sống.

Nhìn Thiên Hà,hắn lại nhớ về khoảng thời gian ở Mĩ.Hắn cũng đã từng chém giết.Vì hận thù,hắn đánh người không lí do.Chỉ cần đứng trước mặt hắn nói đến chữ “mẹ” hay “Mẹ” thì ngay lập tức,kẻ đó được làm bao cát miễn phí cho hắn xả giận.

Bao nhiêu tháng sống trong hoàn cảnh đó,hắn càng ngày càng trở nên mù quáng.Càng ngày càng giống như một con quỷ sa tan.Quá quen với những trận đòn của hắn,tất cả mọi người lúc đó chỉ cần nghe đến cái tên Ric thì ngay lập tức,họ cách xa hắn 10m.Mặc cho chú (baba Nhật Hạ) và Nhật Hạ khuyên nhủ,hắn vẫn cứ bước trên con đường tội lỗi đó.

Những ngày tháng cứ dần trôi qua như vậy cho đến một ngày,hắn gặp được Hưng,người đã thay đổi hắn.Tiếp xúc với Hưng càng nhiều,hắn lại càng cảm thấy quy mến Hưng hơn.Dần dần hiểu được hoàn cảnh sống của Hưng,hắn mới hiểu được rằng, trên thế giới này, không phải chỉ có hắn là người đáng thương nhất.

Hưng còn đáng thương hơn hắn.Không ba, không mẹ, một mình chống chọi với cuộc sống khắc nghiệt trên vùng đất xa lạ nhưng một lời hoán than hay trách móc từ Hưng,hắn cũng chưa bao giờ nghe thấy.Hưng chính là người đã khiến hắn có ý chí.Từ đó,hắn coi Hưng như người thân duy nhất của mình trên đất khách..

Quyết tâm nổi lên, hần ngày ngày cố gắng tạo dựng một cơ đồ to lớn với hy vọng có thể trả thù ẹ và Thiên My. 7 năm, chính 7 năm đã làm thay đổi hần. Hần trở nên khát máu và lạnh lùng với tất cả, chỉ trừ Nguyễn Hoàng Khánh Hưng.

Nhớ lại khoảng thời gian đó, hần thực sự hối hận vì đã lãng phí khoảng thời gian đó cho những việc vô bổ.

Cốc... cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa truyền đến, cắt ngang dòng suy nghĩ của hần.

- Vào đi.- Hần lạnh lùng nói.

- Mày không về nhà sao?- Nguyễn Nguyên nhìn hần. Thấy tâm trạng suy tư cùng một chút mệt mỏi hiện lên trên mặt hần, Nguyễn Nguyên quan tâm hỏi.

- Ủ, về chứ.- Nói rồi, hần với tay lấy chiếc áo khoác da trên thành ghế rồi đứng dậy

bước đi ra khỏi cửa, Nguyễn Nguyên cũng theo sau hần.

Về đến biệt thự White Rose, hần tha từng bước chân mệt nhọc của mình lên phòng. Với tay lấy bộ quần áo trong tủ, hần mở hồ bước vào nhà tắm. Thả mình trong dòng nước mát, hần mệt mỏi suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra. Từ việc Vương Thiên Minh trở về rồi đến chuyện Trịnh Minh Huân ghé vào bar của hần, Thái Thiên Hà ngay từ lúc nhập học đã thách đấu với hần. Những chuyện này không lẽ có liên quan đến nhau sao???

Đau đầu vì mớ suy nghĩ hỗn loạn này, hần lau sạch người rồi bay thẳng lên giường, đánh một giấc ngủ thật ngon.

Lén lén đi từng bước chân thật nhỏ nhẹ, Nhật Hạ hé cửa rồi nhìn vào phòng hần. Thấy hần đã ngủ rất say, Nhật Hạ mới từ từ chạy xuống gara lấy con siêu xe rồi phóng nhanh đến bar Death TS. Bước xuống con mô tô với phong cách ngạo nghễ, Nhật Hạ đập cánh cửa bar rồi từ từ đi vào như thể nơi đây chỉ có mình cô.

Những ánh mắt hình chăm chăm vào cô như quái thú.

Cảm thấy khá khó chịu nhưng Nhật Hạ vẫn ung dung đi đến quầy bar. Chợt nhớ ra một cái gì đó, anh chàng Bartender chạy nhanh đi vào trong phòng nhân viên, gọi một cô nàng khá xinh đẹp ra rồi chỉ vào Nhật Hạ. Cô nàng thấy Nhật Hạ thì khẽ cười nhẹ rồi thay anh chàng đó làm bartender hôm nay.

Vừa ngồi xuống quầy bar, Nhật Hạ không thèm nhìn lấy cô nàng bartender mà khẽ gọi:

- Cho một ly whisky.

- Không được, Whisky rất mạnh. Uống vào sẽ say đấy.- Cô nàng bartender lên tiếng ngăn cản.

Cảm thấy giọng nói này và câu nói này khá quen nên Nhật Hạ ngược mặt lên nhìn cô nàng kia. Bất chợt, gặp phải khuôn mặt quen thuộc của cô bạn mình đang pha chế, Nhật Hạ vui mừng đến mức hét lên.

- Tôn Trâm Anh. Tao nhớ mày chết đi được.- Nhật Hạ vừa hét vừa ôm chăm lấy Trâm Anh.

- Tao không có bị less đâu à nha. Bỏ ra coi, họ nhìn kìa.- Trâm Anh đưa ánh mắt của mình đảo khắp một vòng rồi khẽ nói.

Nghe Trâm Anh nói vậy, Nhật Hạ cũng đưa mắt nhìn mọi người. Thấy trạng thái đáng xấu hổ của mình, Nhật Hạ cười gượng một cái rồi vội buông Trâm Anh ra. Từ đằng xa đi đến, Hải Đăng cất lên giọng nói ngàn vàng của mình:

- Nè bảo bối. Ai cho phép em ôm người khác hả.

- Xí,... Cậu nhỏ mọn như vậy từ khi nào thế hả.- Trâm Anh bĩu môi.- Trả vợ lại cho cậu nè.- Cô tiếp lời, tiện tay đẩy Nhật Hạ về phía Hải Đăng.

- Hihi... Đăng giỡn thôi mà.- Hải Đăng nở nụ cười giảng hòa. Anh đón lấy thân người Nhật Hạ vào lòng mình. Ôm thật chặt.

- Ngọt quá nha.- Trâm Anh cười gian xảo.

- Tất nhiên.Mà Anh về nước khi nào vậy.Sao không gọi Đăng ra đón.- Hải Đăng ngồi xuống,kêu một ly cocktail loại nhẹ ỉnh và Nhật Hạ rồi nói.
- Mới về hôm qua thôi.Lần này về nước e rằng sắp có đại chiến.- Trâm Anh hạ giọng xuống,cảnh giác nhìn xung quanh rồi mới từ từ thì thầm với Đăng và Hạ.
- Ý mày là sao?- Nhật Hạ nghi ngờ nhìn Trâm Anh.
- Tao nghe nói Ken sắp về nước.- Trâm Anh cười nửa miệng,tỏ ra vẻ khá thích thú.
- Thông tin từ đâu???- Hải Đăng ngờ vực hỏi.
- Thuộc hạ của Ry.- Trâm Anh kiêu lời.
- Như vậy thì không phải anh Phi sẽ gặp nguy hiểm sao?Không được,em phải về báo cho anh Phi.- Nhật Hạ nói xong,cô liền bước đi.Nhưng bị cánh tay của Trâm Anh kéo lại.
- Mày điên à.Chuyện này không được tiếp lộ ra ngoài đâu.- Trâm Anh gần như quát lên.
- Nhưng...
- Không nhưng gì hết.Nếu anh Phi của mày tài giỏi thì hẳn ta chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.
- Ừ.

Nói rồi,cả ba lại cùng nhau đi đến một phòng R.I.P của bar để hàn huyên tâm sự.Một tháng xa nhau,bộ này cảm thấy khá thiếu vắng rồi.Đây chính là khoảng thời gian tốt nhất để cho họ giải bày tâm sự và cũng chính là khoảng thời gian chuẩn bị cho cuộc đại chiến các bang phái.

—END CHAPTÉ 38—

41. Chương 39: Bắt Cóc - Mắc Mưu.

Chương 39: Bắt cóc - Mắc mưu.

Ánh nắng ban mai chiếu lên khắp cả căn phòng,bị thứ ánh sáng đó làm cho chói mắt,nó đưa tay lên che mặt lại.Từ từ làm quen với thứ ánh sáng đột ngột đó,nó nhanh chân bước vào nhà tắm làm VSCN.Vẫn như mọi ngày,nó bước ra trong bộ đồng phục của học viện rồi đi nhanh đến trường.

Bước vào phòng học 11 MOON VIP,nó đã thấy hấn.Hấn hôm nay đặc biệt đến sớm.Nó đi về chỗ ngồi của mình thì bị cánh tay hấn giữ lại.Vừa ngạc nhiên vừa lo sợ,nó hỏi:

- Có chuyện gì sao?
 - Đi ra cánh đồng hoa hồng trắng.Tôi có chuyện cần nói.- Hấn lãnh đạm trả lời.
- Nói xong,hấn bước đi,để lại nó ngơ ngác nhìn theo.Tiêu hóa hết câu nói của hấn,nó quăng chiếc cặp trên bàn rồi đi ra cánh đồng hoa hồng.
- Ra đến nơi,nó thấy hấn đang đứng xoay lưng về phía mình.Bóng dáng hấn trông thật cô đơn.Cả người vẫn toát lên một vẻ lạnh lùng như thường ngày nhưng trông đó còn có chút bi thương.Chậm rãi bước về phía hấn,tới nơi,nó hỏi:
- Có chuyện gì sao???
 - Cô...Dọn đến biệt thự White Rose ở cùng tôi đi.- Hấn nhìn nó,âm ỉm đề nghị.Hai tay đút vào túi quần,phong cách ngạo nghễ khiến nó nhìn không chớp mắt.Lấy lại bình tĩnh,nó trả lời.
 - Tại sao cậu lại kêu tôi đến đó???
 - Thực ra ở bên chỗ tôi cần một người giúp đỡ.Tôi không muốn có người lạ ở trong nhà nên nhờ cô.

Vẫn chất giọng lạnh lùng đó nhưng sao nó thấy ấm áp quá. Hấn nói không muốn có người lạ ở trong nhà mà hấn lại gọi nó đến ở. Vậy có nghĩa là hấn không coi nó là người lạ. Nghĩ đến đây, trái tim của cô dường như đang nhảy múa trong lồng ngực.

- Được. Dù sao tôi cũng là ôsin của cậu mà.- Nó thản nhiên trả lời. Vậy là mỗi ngày nó có thể nhìn thấy hấn rồi.

- Tốt. Sau khi đi học về. Cô chờ tôi ở cổng, tôi đưa cô về nhà thu dọn đồ.

Chưa kịp để cô ú ớ gì, hấn đã bỏ đi. Chỉ còn lại mình nó, nó vui sướng ra mặt. Đôi mắt như biết cười nhìn ra cánh đồng hoa hồng trắng. Bỗng nhiên, một bàn tay nào đó bịt lấy miệng nó, thuốc mê trong chiếc khăn khiến nó mơ hồ mất đi.

Thấy nó không còn vẫy vùng, người ở phía sau nó ra hiệu ok. Từ trong bụi đi ra, Ly- người đã đánh nó lần trước mỉm cười nham hiểm. Ra lệnh cho tên kia bỏ nó vào trong chiếc bao, cả hai cùng bước lên con xe gần đó rồi phóng vụt mất.

Tùng...Tùng...Tùng...

Tiếng trống vang lên, tất cả các học viên đều đã bước vào lớp. Tại phòng học 11 MOON VIP, Thiên Minh lo lắng cứ trông ngóng nhìn ra phía cửa sổ. Thấy nó vẫn chưa đến lớp, trong lòng Thiên Minh cảm thấy bất rứt khó chịu vô cùng. Anh đứng phắt dậy rồi đi ra ngoài. Đến cánh đồng hoa hồng trắng, đi về phía cái cây mà nó va anh vẫn thường hay ngồi, anh bực dọc nằm xuống bãi cỏ xanh.

Bất chợt, thấy cần cần một cái gì đó ở dưới lưng, anh ngồi phắt dậy rồi nhìn xem. Hóa ra chỉ là một chiếc vòng đính. Nhìn chiếc vòng này cảm thấy rất quen nha. Anh đưa lên ngắm ngía. Hàng chữ ở trong đập vào mắt anh.

” Trương Gia Uyên, mẹ yêu con.”

Một cảm giác gì đó không lành hiện hữu trong đầu anh. Đứng phắt dậy chạy xung quanh tìm kiếm nhưng không thấy. Anh lại về chỗ cũ tìm kiếm lại một chút manh mối. Đập vào mắt anh là chiếc khăn màu trắng. Đưa lên xem, là một chiếc khăn tẩm thuốc mê. Vậy là anh có thể chắc chắn, nó đã bị bắt cóc.

Chạy nhanh ra xe, anh gọi điện cho ai đó rồi bước lên xe và phóng vụt đi.

Ở trong lớp, hấn vẫn chăm chú vào chiếc laptop, thấy có gì đó không đúng, hấn nhìn một lượt xung quanh tất cả. Thiếu sự có mặt của nó. Vậy nó đi đâu? Lúc này hấn và nó nói chuyện chẳng lẽ nó cúp học? Gạt phăng dòng suy nghĩ đó qua một bên, hấn tiếp tục chăm chú vào công việc.

Cuối cùng, những tiết học nhàm chán cũng kết thúc. Hấn nhanh chân chạy ra phía nhà xe mà bỏ mặc những con người ở phía sau:

- Thăng Ric sao vậy nhỉ???- Gia Long nhìn thấy bộ dạng gấp rút của hấn thì hỏi.

- Không biết. Tao thấy hấn ngồi trong lớp mà cứ nhìn qua bàn của Sun.- Nguyên Nguyên cũng thắc mắc không kém.

- Nhắc đến con Uyên mới nhớ. Sao hôm nay nó không đi học nhỉ?- Trúc quay sang hỏi Nguyên Nguyên.

- Cô hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai. Tôi đâu phải ba má của Sun.- Nguyên Nguyên đứng đưng mà không biết, ai đó bên cạnh đang xì khói vì tức.

- Anh không bớt vô duyên được à. Đồ khùng.- Trúc tức giận hét lên.

- Tôi vô duyên chứ đâu có ra duyên đâu mà sợ.- Nguyên Nguyên lè lưỡi trêu chọc Trúc khiến tất cả các học viên có mặt ở đó chết lâm sàng. (T/g: Haizz.... Còn đâu là hình tượng nam thần chứ. *nhìn kinh bỉ*/- NN: Cần con mắmm thúm như người xen vào sao?-T/g: Oa oa oa...Ta đi méc Phi đại nhân.)

- Anh...

- Thôi, hai người làm ơn đi.- Trần khuyên can.

- Đúng đó, nghe bà xã đại nhân của tao nói đi.- Gia Long hòa theo.

Trúc và Nguyên Nguyên khinh bỉ nhìn Gia Long.

Từ này đến giờ, vẫn có hai con người im lặng như tờ. Cả hai cứ như tảng băng ngàn năm. Không ai nói một câu gì, chỉ lâu lâu lại liếc qua đối phương một cái rồi lại thôi.

Quay trở lại với hấn, hấn đã đứng trước cổng học viện đợi đã 15' nhưng vẫn không thấy nó đâu. Trong lòng đang sôi máu khi nó thất hứa thì từ đâu, một cây phi tiêu bay đến. Cầm tờ giấy trên cây phi tiêu, hấn cười nửa miệng rồi lên xe phóng vụt đi.

Về đến biệt thự White Rose, hấn ngay lập tức mở ti vi siêu mỏng lên. Đập vào mắt hấn là khuôn mặt thống khổ của nó, cả người nó chỉ toàn máu là máu. Tay chân đều trắng trợn hết cả. Đôi mắt của nó nhìn lão về phía tên con trai đằng xa. Chất giọng lạnh băng của nó đột nhiên vang lên khiến cho căn phòng càng trở nên u ám hơn.

- Mà muốn gì?

- Từ từ rồi cô sẽ biết. Xem ra cô có giá trị lợi dụng lắm.- Người con trai kia bước đến bên cạnh nó, cười đầy thú vị.

- Thái Thiên Hà, đừng làm loạn. Chúng ta trao đổi đi.- Chất giọng lạnh băng của hấn vang lên.

Nghe giọng hấn, cả Thiên Hà và nó đều hướng mắt về phía màn hình. Vẫn là cái khí chất như bậc đế vương đó, hấn ngã lưng vào sofa, cười nửa miệng. Hai tay vòng lại, khuôn mặt bất cần như thể, đừng thách thức hấn.

- Trao đổi gì?

- Mà muốn gì, tao ày thứ đó. Đổi lại, đưa cô ta trả về cho tao.

Nghe vậy, nó cực kì ngạc nhiên, mắt mở to hết cỡ, nhìn hấn bất ngờ. Nó đáng giá đến vậy sao?

- Ok, thứ tao muốn là R.I.P.

- Được thôi, gặp nhau ở đâu?

- Căn nhà hoang ở đường XYZ. Chỉ được một mình mà đến, nếu tao phát hiện ra còn ai đến thì mà sẽ không bao giờ được gặp lại cô ta.

Cậu nói vừa dứt thì từ bên kia, tiếng súng vang lên. Hấn chỉ có việc là ngồi trên ghế xem kịch. Thái Thiên Hà hoảng loạn nhìn Rin đang chia súng về mình. Tại sao lại có thể? Tại sao hấn lại nhanh đến như vậy? Biết được nỗi thắc mắc trong lòng Thiên Hà, hấn từ từ giải thích.

- Định vị chỉ để làm cảnh thôi à. Mấy phút nói chuyện giữa tao và mà thì cũng đủ để tao định vị vị trí của mà rồi. Sao??? Trò này vui chứ??? Nếu tao mà ngu ngốc như mà thì tao đã không thể làm chủ tịch thế giới ngầm thay ông nội mà rồi.- Hấn cười khinh bỉ.

Thiên Hà bây giờ mới biết mình bị lừa. Chỉ một phút sơ hở của anh mà đã gây nên lỗi lớn này.

- Trói hấn ta lại.- Bên kia, giọng Rin mạnh mẽ.

Nghe lệnh, mấy tên cận vệ đi đến trói Thiên Hà cùng một số người khác. Còn Rin, anh đi đến cởi trói cho nó. Nó mệt mỏi ngất vào trong lòng Rin. Quay qua Thái Thiên Hà, thấy hấn ta nhìn mình với ánh mắt rất bi thương, còn có chút nhung nhớ, Rin cũng hơi ngạc nhiên. Ánh mắt của hấn ta sao lại giọng người mà anh thương nhớ vậy chứ.

Gật phăng những dòng suy nghĩ hỗn loạn kia sang một bên, anh đưa tất cả lên xe rồi trở về biệt thự White Rose.

Tất cả mọi người nghe tin hấn gọi thì vội có mặt đầy đủ ở biệt thự. Xò Thiên Hà quỳ xuống trước mặt hấn, Rin mở chiếc khăn biệt mệnh hấn ta ra.

- Mà thật nham hiểm.- Thiên Hà nhìn hấn với ánh mắt tức giận. Lửa hận đang cháy lớn trong lòng anh.

- Giờ mà mới biết sao. Muộn quá đấy.- Hấn cười nửa miệng.

- Hừ...- Thiên Hà hừ lạnh, anh quay mặt sang chỗ khác.

Thấy thái độ ngang ngạnh của Thái Thiên Hà, Rin tức giận nắm mạnh một phát vào bụng anh. Anh quần quai đau đớn nhưng ánh mắt vẫn không thu lại những tia nhìn khinh bỉ. Quay sang nhìn Rin với ánh mắt trách cứ, bỗng nhiên, trên mắt Thiên Hà có một thứ chất lỏng nào đó chảy ra.

Cố ngăn dòng nước mắt lại nhưng không thể. Nước mắt rơi ngày một nhiều hơn. Rin thấy vậy thì ngạc nhiên vô cùng. Chỉ một đám của anh mà hắn ta đã khóc sao. Còn ánh mắt kia nữa. Nó thực sự rất quen thuộc. Tất cả mọi người từng sống nhìn vào Thiên Hà như sinh vật lạ.

Nước mắt không ngừng rơi, lớp hóa trang trên mặt cũng vì vậy mà trôi hết. Trước mặt mọi người, không còn là Thái Thiên Hà nữa. Nhìn thấy khuôn mặt đó. Đột nhiên, lòng Rin đau thắt. Đó không phải là Thiên My mà ngày đêm anh mong nhớ sao. Chậm rãi đi đến, Gia Long tháo bộ tóc giả trên đầu Thiên Hà, Gia Long ngạc nhiên kêu lên:

- Thiên My, sao lại là em.

Tất cả mọi người đều sửng sốt. Nghe đến cái tên này, hắn đột nhiên ngồi phất dậy, nhìn cô một lượt từ đầu đến chân. Thấy biểu hiện của hắn, Khôi hiểu ra rồi thì thâm vào tai hắn.

- Tao sẽ giải thích ày sau. Bình tĩnh đi.

Nghe Khôi nói, hắn cũng thu hồi lại bộ dạng ngạc nhiên của mình nhưng ánh mắt vẫn luôn luôn dõi theo từng hành động của Thiên My.

- Em không sao chứ.- Tay Rin run run đỡ Thiên My lên. Cởi trói cho cô, anh độ nhiên ôm cô vào lòng.

Mọi người thì chỉ biết trố mắt lên nhìn từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Thiên My xô Rin ra, nước mắt vẫn cứ rơi. Cô nhìn anh bằng đôi mắt căm phẫn. Anh cảm thấy thực sự rất ối hận. Tại sao mình lại có thể lỗ mãng như vậy chứ.

- Anh xin lỗi.- Rin cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Thiên My.

- Muốn chém muốn giết cứ tùy.- Mặc kệ lời nói của Rin, Thiên My vẫn kiêu ngạo nói.

- Xin anh, hãy tha cho cô ấy. Anh muốn làm gì em cũng được.- Rin quỳ xuống, chân thành nói.

Thấy Rin làm như vậy, Thiên My ngạc nhiên vô cùng. Cô biết lòng tự tôn của một người đàn ông rất cao. Họ sẽ không bao giờ chịu quỳ gối trước mặt một người nào. Nhưng, Rin lại vì cô mà làm như vậy đủ để chứng minh cho cô thấy, tình cảm của anh dành cho cô nhiều đến mức nào.

Đưa tay đỡ lấy anh đứng dậy, nhìn sâu vào trong mắt anh, cô mới từ từ nói:

- Anh không cần phải làm như vậy. Mau đứng lên đi. Em không cần hắn tha.- Cô vẫn không ngừng đưa ánh mắt giận dữ về phía hắn.

- Ai sai cô???- Giọng vẫn lạnh như bình thường nhưng trong đó có chút gì đó gọi là quan tâm.

Thiên My vẫn cứng đầu, cô quay phắt mặt đi, không nói nửa lời. Thấy thái độ của cô, Rin vội đi đến khuyên nhủ cô, anh nói:

- Em mau nói thật đi, Như vậy sẽ được tha mạng.

- Không cần hắn tha.- Thiên My vẫn cứng đầu.

- Em...- Rin hết cách trị cái cô ngang bướng này.

- Thôi đi Ric. Mau tha cho Thiên My đi.- Gia Long khẩn khoản cầu xin hắn.

- Mau tha đi. Nhưng hãy giữ cô ấy lại. Cô ấy sẽ giúp rất nhiều cho kế hoạch của chúng ta.- Khôi thì thâm vào tai hắn.

Nghe Khôi nói, hắn yên tâm gật đầu rồi quay sang Thiên My

- Được rồi,tôi sẽ tha cho cô.Nhưng cô không được ra ngoài biệt thự nửa bước.Rin,em ăn chừng cô ta.- Nói xong,hắn bước vào phòng và ra hiệu cho Khôi đi theo.Thấy hắn khuất sau cánh cửa,Rin mới thở phào nhẹ nhõm,anh ôm lấy Thiên My,vui mừng nói:

- Đừng ngang bướng nữa.Anh sợ mất em lắm.

—————END CHAPTER 39—————

42. Chương 40: Em Yêu Cô Ấy.

Bước vào phòng làm việc,hắn đi đến chiếc ghế của mình,thả cơ thể mệt mỏi rơi xuống.Cả thân người ngã ra thành ghế,ánh mắt khép hờ,hai tay vòng lại.Nhìn hắn thật cuốn hút.Thật tiếc khi không có một ai có thể nhìn thấy trạng thái hờ hững của hắn lúc này.

Không gian rơi vào yên tĩnh,không ai nói với ai câu nào.Khôi thì chỉ biết lặng lẽ nhìn thái độ cùng trạng thái của hắn.Anh đang lo lắng,không biết nên giải thích chuyện này như thế nào nữa.Mãi không thấy Khôi lên tiếng giải thích,hắn lạnh giọng hỏi:

- Bây giờ thì có thể nói rồi chứ???

- Cô ấy là Vương Thiên My,con gái của ông trùm Vương Thiên Lâm.Cô ấy vừa về nước được mấy ngày.Bọn tao gặp My trong lúc đi làm nhiệm vụ.Vì lúc đó,mày đang ở Mĩ nên không biết đến sự tồn tại của My.Lúc nghe tên của My,tao cũng đã nghĩ cô ấy là Yun nhưng không phải.My và Yun hoàn toàn khác nhau.Mày quên Yun đi.Con bé đã mất rồi.Đừng cố nhớ làm gì nữa.- Ánh mắt của Khôi chất chứa hàng tá nỗi buồn khi nhắc đến cái tên Yun.

Đã 7 năm trôi qua nhưng những hình ảnh về Yun vẫn còn đậm nét trong lòng hắn và Khôi.Phải làm sao thì cả hai mới có thể nhanh chóng quên Yun đây???

- Tao không làm được.- Vẫn cái giọng lạnh lùng ấy nhưng sao Khôi lại có cảm giác trong lời nói của hắn mang rất nhiều bi thương cùng khổ ải.

Không để Khôi nói thêm gì,hắn bỏ ra ngoài.Đi vào một căn phòng nào đó,nhìn đứa con gái đang say giấc trên giường.Trái tim hắn như bị dao cứa vào khi thấy những vết thương trên người nó.Đi đến ngồi bên cạnh giường nó.Hắn đưa tay vuốt những cọng tóc còn vương lại trên cái trán cao ráo của nó.

Lấy chiếc khăn tay trong túi áo ra,hắn lau đi những vết thương trên khuôn mặt nó.Những lớp phấn trang điểm cũng vì vậy mà mất đi.Vẻ đẹp thiên sứ bị chôn giấu được hiện ra.Cũng không mấy ngạc nhiên khi thấy khuôn mặt thật của nó vì hắn đã được thấy lúc Thiên Minh thấy.

Đưa tay chạm vào làn da mát rượi cùng với đôi mắt màu tím của nó.Cảm giác xưa quay về.Bất chợt,nó tỉnh dậy.Không còn là tảng băng ngàn năm nữa.Thay vào đó là ánh mắt đầy yêu thương của hắn,nó ngạc nhiên vô cùng.Đưa tay chạm vào mặt mình,không còn lớp phấn nữa.Nó hốt hoảng đứng lên nhưng không còn sức lực.Cả thân người đổ ập xuống giường.

- Cứ nằm đó.- Vẫn là giọng nói lạnh lùng đó nhưng sao nó cảm thấy trong giọng nói ấy mang rất nhiều thứ cảm xúc phức tạp.

- Cậu...Sao...???- Nó ấp úng nói không nên lời.Và nó cũng chẳng biết nói gì cho hợp lí nữa.

- Khuôn mặt của cô,...tôi đã biết trước.Khỏi hỏi ệt.Tôi tất nhiên sẽ không nói cho ai biết sự thật này.Và hơn nữa,tôi không muốn cô ột người nào thấy khuôn mặt thật của cô.Kể cả Vương Thiên Minh.- Hắn bá đạo nói.tay hắn nắm lấy cổ tay nó.Đau nhức nhưng vẫn không dám ho he một lời nào.

- Từ nay trở đi.Cô sẽ ở đây.Ngoài những việc tôi bắt cô phải làm thì cô không được ra ngoài nửa bước.Còn nữa.Đồ đạc trong nhà,cô không được đụng vào.Không được vào phòng của tôi khi không được cho phép.Tạm thời như vậy đi.Đây là phòng cô.- Hắn lạnh nhạt.Ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt nó.

Nghe những điều luật mà hắn nói,nó cảm giác như mình đang bị đi tù.Ức chế,khó chịu,nó phản bác lại mà quên mất hậu quả khi không nghe lời hắn.

- Tôi không thích.Cậu là gì mà bắt ép tôi.

Và tất nhiên,sau khi nói xong,nó mới kịp nghĩ về hậu quả của việc này.Sắc mặt nó tái dần đi.Hai tay cứ mà sát vào nhau.Mồ hôi tuôn đầm đìa.Đầu cúi xuống,không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đầy tàn khốc của hắn.Còn hắn,thấy biểu hiện đầy thú vị của nó,hắn cười nhẹ rồi hù dọa nó.

- Cho cô nói lại.

- Tôi...Tôi...Tôi nghe theo anh là được chứ gì.- Nó nhất thời ấp úng.Lấy lại dũng khí,nó trả lời.

- Tốt.

Hắn phán một từ ồi lạnh lùng bước ra ngoài.Cánh cửa được đóng sầm lại.Chỉ còn một mình nó ở trong căn phòng đầy u ám này.Hơi rợn rợn tóc gáy,nó vội bước ra ngoài.Đi dạo trong khuôn viên biệt thự.Dừng lại trước chiếc xích đu màu trắng đã khá cũ vì không ai đụng đến.Thần thờ nhìn chiếc xích đu một hồi lâu,nó quyết định ngồi xuống.

Một cảm giác ấm áp nào đó len lỏi trong lòng nó.Đưa tay vuốt những tác gỗ,nó cứ có cảm giác như nơi này rất quen thuộc.Lẽ nào lúc nhỏ đã đến đây nhưng không nhớ sao???Gạt phăng những suy nghĩ ấy qua một bên,nó đứng dậy,bỏ vào trong phòng.

Ở trên phòng cao nhất của biệt thự,một bóng dáng cao ngạo nhìn nó với ánh mắt đầy thù vị.Bên cạnh là một chàng trai khác,ánh mắt màu huyết như lửa nóng chiếu những tia phức tạp lên người nó.Hưng nhếch mép,cười bí hiểm hỏi hắn.

- Em không phải rất ghét người khác đụng vào chiếc xích đu đó sao?

- Đúng.Nhưng cô ta thì khác.- Chất giọng lãnh băng kia vang lên,ngay lập tức,cả gian phòng toát lên một mùi nguy hiểm.

- Tại sao???- Hưng thắc mắc.

- Cô ta là trường hợp đặc biệt.Kế hoạch sẽ nhanh chóng thành công nếu có sự góp mặt của cô ta.- Hắn bí hiểm trả lời.

- Em có thể nói rõ hơn không???

- Vương Thiên Minh yêu cô ta.Như vậy thì không phải sẽ có lợi cho R.I.P sao.- Hắn cười đều.Trong mắt mang đầy tia hả hê.Không chỉ vì trả thù mà hắn muốn làm như vậy.Thứ hắn muốn là Vương Thiên Minh phải cả đời đau khổ khi dám đối đầu với đại ác ma như hắn.

- Em chắc chắn Vương Thiên Minh yêu cô ấy.- Hưng có chút nghi ngờ.Nhưng lại thắc mắc,tại sao mọi thứ,hắn có thể biết hết nhanh gọn như vậy.

- Chắc chắn.

- Tốt...Nhưng đừng hỏi hện.

Nghe câu nói đầy mờ ám của Hưng,hắn đưa ánh mắt khó hiểu cùng lãnh băng về phía anh.Như hiểu được câu hỏi của hắn qua ánh mắt,Hưng nhếch mép rồi nói:

- Em thích cô ấy.

- Vớ vẩn.- Lời nói của Hưng vừa dứt,hắn ngay lập tức nổi trận lôi đình.

- Như em đã nói.Người ngoài cuộc lúc nào cũng sáng suốt hơn.Câu nói này chính là dành cho em.Em nghĩ lại xem.Từ lúc em gặp cô ấy ở nghĩa trang cho đến lúc gặp lại cô ấy ở biệt thự Moon rồi đến cái ngày mà em và anh cùng thực hiện kế hoạch,sau đó em tỉnh lại.Cảm giác của em khi thấy cô ấy là gì???- Hưng chậm rãi phân tích.

- Người em yêu là Thiên My.- Hắn bắt giác hét lên.

- Sai lầm.Yun đã biến mất trong lòng em rồi.Dạo này,em thường xuyên quên mất Yun không phải sao.Yun không còn trong trái tim em nữa mà thay vào đó,cô ấy ở trong tiềm thức của em.Em chỉ lợi dụng cô ấy để làm cơ sở cho sự dối trá của mình mà thôi.Tại sao không còn những kế hoạch như ở Mỹ mà chúng ta đã đặt ra.Em muốn trừng phạt Thiên Minh và Gia Uyên vì hai người họ luôn luôn bên nhau.Vì vậy,kế hoạch nhanh chóng bị thay đổi.Không phải sao???

Như bị Hưng nói trúng tim đen,hắn bắt lực ngồi bệch xuống sàn nhà lạnh ngắt.Hắn chính là đang lợi dụng Yun sao???Hắn chính là đã không còn yêu Yun nữa sao???Đúng là dạo này,hắn thường hay rất quen mắt Yun.Nhưng hắn nghĩ,vì mình quá chú tâm vào kế hoạch mà quên cô thôi.

- Phi,đừng tự lừa dối chính mình nữa.Hãy inh một cơ hội,cho Khôi và Nguyên Nguyên một cơ hội để quên đi hận thù mà yêu thêm lần nữa.Thức chất,anh biết trái tim em rất ấm mà.Em còn nhớ Khang và Phúc không???Hai đứa trẻ mà em đã mới gặp lần đầu đã cảm giác thật thân quen.Lúc chơi đùa với Phúc,lúc nói chuyện vô tư với Khang,đó mới chính là con người thật của em.- Hưng đưa hai tay nắm lấy hai vai hắn,lắc mạnh.Lần đầu tiên,Hưng gọi thẳng tên hắn và cúng là lần đầu tiên,Hưng khiến ho hắn nhất thời bị mất đi phương hướng.

- Không.Anh đừng nói nữa.- Lấy lại giọng lãnh băng,hắn hét lớn rồi đứng dậy bỏ đi.

Trong căn phòng tối mịt mù,chỉ còn lại một mình Hưng.Mỉm cười chua chát,Hưng cũng đứng lên,thì thào với chính mình.

- Rồi sẽ có một ngày em hối hận Phi ạ.

Lại nói đến hắn,sau khi bước ra khỏi căn phòng đó,hắn lên con siêu rồi phóng vút trên đường.Ánh mắt mang một tia cô độc đến đáng thương.Bàn tay vẫn cứ điều khiển xe nhưng mà tâm hồn lại để ở chỗ những lời nói của Hưng.

Chiếc xe vẫn chạy như bay nhưng chính chủ nhân của nó lại không biết nên chạy về đâu.Trong vô thức,một thứ nước trong suốt nào đó chảy trên khóe mắt của hắn.Sấm,chớp nổi đùng đùng.Chiếc xe dừng lại,tấp vào một bên đường.

Bất chợt,mưa ào ào đổ xuống.Hắn bước ra khỏi xe,cảm nhận những hạt mưa trút trên đầu mình.Nước mắt vẫn không ngừng rơi,hòa vào mưa.Ở phía đối diện hắn,hình ảnh một cô gái xinh đẹp hiện ra.Nụ cười tựa nắng mai,chiếc váy trắng dường như không bị ướt bởi mưa.Trên người cô toát ra một thứ ánh sáng chói mắt.Xinh đẹp đến lạ thường.

Cô gái đó nhìn hắn mỉm cười nhẹ.Đôi môi tái tím của hắn cứ liên tục mấp máy hai từ “Thiên My”.Chạy nhanh qua bên kia đường,cố gắng với tay ôm chặt lấy cô gái đó nhưng vẫn không được.Hắn càng đến gần,hình ảnh cô càng mờ nhạt và rồi,cô biến mất.Hắn bình tĩnh.

Vẫn là ảo ảnh về cô.Bây giờ thì hắn có thể khẳng định.Hưng đã nói sai.Trong tim hắn vẫn còn rất đậm nét hình ảnh của Thiên My.Hắn vẫn còn rất yêu cô ấy.Là Hưng sai.Hắn vẫn còn yêu cô ấy.

Mưa ngày một lớn hơn,trên đường cao tốc rộng lớn,một thân hình to lớn đổ ập xuống mặt đường.

—————END CHAPTER 40—————

43. Chương 41: Ken Trở Về.

“Chuyến bay từ Luân Đôn về Việt Nam sắp hạ cánh,mong quý khách thắt dây an toàn tránh gây nguy hiểm....Flights from London to Vietnam was about to land, wish you a seatbelt avoid dangerous.”

Tiếng nói dịu dàng của cô tiếp viên vang lên.Trên khoang hạng Vip của chuyến bay,hai con người,một nam một nữ đang say giấc thì bị tiếng nói đó làm cho tỉnh lại.Cả hai thắt dây an toàn lại,chàng trai quay sang nói với cô gái.

- To Viet Nam, what would you do??? (Đến Việt Nam, em muốn làm gì trước.)
- Visit Death. (Ghé thăm trụ sở Death.)- Cô gái cười bí hiểm trả lời.
- Okay, but before we go home. (Ừ, nhưng chúng ta phải về nhà trước.)- Chàng trai nhếch mép nói.
- Okay.(Ừ.)

Cuộc đối thoại ngắn ngủi nhưng mang rất nhiều điều bí ẩn đến. Từ trong sân bay, cả hai bước ra thu hút hàng ngàn ánh nhìn của mọi người. Khuôn mặt của chàng trai thì được che lại bởi cặp kính hàng hiệu. Công cô gái là chiếc mặt nạ có hai chữ DE.

Nhìn thấy chiếc mặt nạ đó, từ đằng xa, một đám người mặc đồ đen bước đến. Thấy hai người bọn họ thì vội cúi đầu chào. Một tên con trai ăn mặc khá bảnh bao, khuôn mặt cũng được che dấu bởi cặp kính nhìn hai người rồi nói:

- We e to Viet Nam. A long time we didn't meet. I miss two people very much. (Chào mừng trở về Việt Nam. Một thời gian dài đã không gặp hai người. Tôi rất nhớ hai người nha.)
- Hello, Huan. We miss you too. (Chào Huân, chúng tôi cũng nhớ cậu.)- Chàng trai cười nhẹ, ôm lấy chàng trai kia.
- Ken, you are beautiful girl. (Ken, em thật đẹp gái.)- Chàng trai kia nhìn sang cô gái bên cạnh, cười tươi khen ngợi.
- Tkanks. (Cảm ơn anh.)- Cô gái tên Ken trả lời. Trên môi vẫn là nụ cười bí hiểm thường ngày. Không ai có thể đoán được trong đầu óc của cô đang nghĩ gì và nụ cười kia có ý nghĩa gì ngoài trừ chàng trai đi với cô - Ryan.
- Well, we go home. (Thôi, chúng ta về nhà.)- Ryan cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Cả ba cùng đám vệ sĩ lên xe, phóng vụt về ngôi biệt thự kiểu Pháp, khá sang trọng.

Bước vào trong biệt thự, cảm giác thân quen tràn ngập lấy cả hai. Mọi thứ trong biệt thự vẫn không hề thay đổi. Chỉ có điều, người đã không còn nữa. Nhìn về tấm hình to lớn nhất, được đặt ở chính diện của biệt thự, đôi mắt của Ryan và Ken như bị nhòe đi.

Trên tấm hình là một cô bé khoảng chừng 8,9 tuổi, mặc một chiếc váy trắng, mỉm cười vui vẻ. Đôi con ngươi to tròn màu tím trong thật đặc biệt. Khuôn mặt hiền lành, xinh đẹp như một thiên sứ. Nụ cười thật ngọt ngào. Cô chính là thiên sứ hạ trần.

- Huan, Still not a trace anything? (Huân, đã tìm ra cô ấy chưa?)- Ryan cầm lấy nước mắt, quay sang chàng trai lúc nãy hỏi. Rồi ánh mắt của mình khỏi tấm hình, Trịnh Minh Huân trầm tư trả lời. Trong đáy mắt hiện lên một tia thất vọng.

- No. (Chưa)

- Don't worry. We'll search. (Đừng lo, chúng ta sẽ cùng tìm.)- Ryan đặt tay lên vai Huân

Huân không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu. Cả ba lại nhìn về phía tấm hình đó, ánh mắt đầy chua xót.

- Two people went to the room prepared. In later, we will e Death. (Hai người lên phòng chuẩn bị đi. Lát nữa, chúng ta sẽ đến Death.)- Huân nói với cả hai rồi đi thẳng vào phòng mình.

Hai người kia nhìn nhau rồi cũng đi về phòng.

Bình tĩnh lại sau cơn hôn mê dài, hần đưa hai tay xoa xoa thái dương. Cử động người, hần ngồi dậy, nhìn người con gái đang ngồi trên ghế mà ngon giấc. Bất giác, trong lòng hần có chút ngọt ngào.

Bị ánh nắng sớm chiếu thẳng vào trong mắt, nó mơ hồ tỉnh dậy. Thấy hần đang nhìn chăm chăm vào mình, nó ngưng ngừng quay mặt sang chỗ khác. Hai bên má đỏ lên trông thật dễ thương.

- Cậu đỡ chưa?- Chợt nhớ ra là cả đêm qua hần sốt nặng, nó chạy đến hỏi thăm.
- Tối qua ai đưa tôi về?- Không trả lời câu hỏi của nó, hần hỏi ngược lại bằng chất giọng 1000 độ C ở Bắc Cực. Giọng lạnh băng của hần vang lên khiến nó giật mình. Nó hoảng sợ trả lời.

- Là người tên Hưng. Hưng nói anh bị mắc mưa.- Nó trả lời.

- Được rồi, cô ra ngoài đi. Tôi cũng về phòng đây.

Nói xong, hắn bước xuống giường bệnh, bỏ đi, để lại nó ngơ ngác một mình.

Trở về phòng, hắn bước thẳng vào phòng tắm. Sau 15' làm VSCN, hắn bước ra trong chiếc áo sơ mi trắng kiểu cách, chiếc quần jean ống côn khá bắt mắt. Chọn in hình đôi giày sneaker nam cổ cao bằng da rồi mang vào, hắn hiện tại trông thật phá cách, lông mày rậm đã được che đi bởi mái tóc màu tím than.

Với tay lấy chiếc chìa khóa xe trên bàn, hắn đi xuống gara.

Con lamborghini chạy với tốc độ bàn thờ trên đường. Dừng lại trước một tòa nhà cao ốc to lớn mang tên ba chữ "R.I.P". Con xe gây sự chú ý không ít của nhiều người. Thấy nhãn hiệu cùng biển số xe, tên bảo vệ hốt hân chạy đến mở cửa.

Hắn bước xuống trước con mắt trái tim cùng ghen tỵ của hàng ngàn người. Vẫn là cái bản mặt kênh kieu, lãnh băng thường ngày, hắn được bảo vệ đẩy cửa bước vào. Thấy hắn, mọi người có mặt ở đó vội xếp hai hàng, tạo thành một lối đi cho hắn. Tất cả cúi đầu chào rồi đồng loạt hô to:

- Chào chủ tịch.

Hắn lặng lặng gật đầu, bước chân vẫn không ngừng đi. Từ đằng xa, một chàng trai có vẻ điển trai nhanh chân đi đến, đằng sau lưng anh là một cô gái khá hoàn mỹ. Thấy hắn, chàng trai và cô gái kia cúi đầu chào:

- Chào chủ tịch.

- Sao muộn vậy?- Tuy chỉ là một câu hỏi bình thường nhưng độ lạnh của nó khiến tất cả mọi người run cầm cập.

- Thưa chủ tịch, tôi và Lin đang duyệt các tài liệu liên quan đến công trình tòa tháp ở Đức.- Chàng trai kia trả lời, trong giọng nói mang rất nhiều lo sợ. Mồ hôi rơi ướt đầm cả chiếc áo hàng hiệu.

- Tốt.

Hắn lạnh lùng trả lời. Nói rồi, hắn bước đi, không thèm quay lại nhìn mọi người lấy một lần. Chàng trai kia và cô gái tên Lin thấy vậy cũng vội vã chạy theo sau. Các nhân viên tiếp tân cùng một số người có mặt ở đó thì đã có chủ đề cho buổi tám hôm nay.

- Chủ tịch thật đẹp trai.- Một cô tiếp tân nhìn hắn với ánh mắt hình trái tim.

- Chủ tịch thật là soái quá. I love you.- Cô khác nhìn theo bóng dáng hắn nói.

- Nếu chủ tịch yêu tôi thì tốt biết mấy.- Một cô nữa chấp hai tay lại, miệng tưởng nói.

- Ảo tưởng vừa thôi mấy cô. Hãy nhớ, chủ tịch mới 17 tuổi.- Một anh chàng nào đó đi ngang qua, thấy mấy cô đang tự kỷ thì vội thức tỉnh.

- Ờ thì người ta 17 tuổi. Nhưng người ta giỏi, người ta đẹp, người ta tài ba nên chúng tôi thích, anh không bằng chủ tịch nên ganh tỵ à.- Cô gái 1 liếc xéo chàng trai.

- Mấy cô cứ ngồi đó mà ảo tưởng đi. Mơ cả đời cũng không thấy đâu. Hừ...- Chàng trai kia hừ lạnh rồi bỏ đi.

Tất cả cũng giải tán rồi chăm chú vào công việc khi thấy bà trưởng phòng khó tính đang đi về phía họ.

Tít...

Tiếng thang máy kêu rồi dừng lại. Hắn ngao nghễ bước ra, hai tay đút vào túi quần, phong thái thật cuốn hút. Bước vào trong sảnh phòng có tấm biển mang tên *Phòng chủ tịch*, hắn ngồi xuống chiếc ghế dành in hình, hai người lúc nãy vẫn đứng nhìn những hành động của hắn.

- Báo cáo đi.

Nghe thấy chất giọng lạnh băng của hắn, Lin run sợ vội cầm một kiện giấy lên đưa đến trước mặt hắn rồi nói:

- Đây là những hợp đồng quan trọng,cần có chữ kí của của chủ tịch,mời ngài duyệt qua.

Đưa mắt xuống những bản hợp đồng kia,hắn đọc lướt qua rồi kí nhanh.

- Min,thông báo lịch làm việc hôm nay đi.- Hắn đưa tập hồ sơ cho Lin rồi quay sang chàng trai tên Min ra lệnh.

- Hôm nay chủ tịch chỉ cần đi ăn bữa tối với ông Nguyễn Hoàng Minh Quân để bàn về dự án tòa nhà khu đô thị mới ở Úc.Những việc còn lại,phó chủ tịch đều sẽ đi thay ngài.- Min cẩn trọng đọc lịch trình cho ngày hôm nay.

- Tốt.Tất cả đi làm việc của mình đi.Đúng 7h tối nay,Min và Lin,hai người theo tôi đi bàn dự án đó.

Nói rồi,hắn đứng dậy bước đi.

Học viện Moon vẫn ồn ào,rộn rã như mọi ngày.Trước cổng học viện,4 con siêu xe dừng lại gây sự chú ý hàng ngàn ánh mắt của các học viên trong trường.Con Lamborghini màu bạc đầu tiên là của Trân và Long,hai người hạnh phúc,tay trong tay bước vào trường trước sự ngưỡng mộ lẫn ghen tỵ của mọi người.

Còn con BMW màu đen là của Nguyên và Khôi,hai anh chàng tài tử sở hữu một lượng fan không hề nhỏ. Thấy hai chàng,đám fan hò hét như được mùa.Con Ferrari màu đỏ cực ngầu là của Nhi và Trúc,Nhi trong bộ mặt lãnh băng như mọi ngày,còn Trúc,cô cười muốn toạc cả miệng.

Con xe cuối cùng là chiếc Lamborghini Aventador LP700-4 màu trắng,nó và Bảo Duy bước xuống trong sự ngỡ ngàng của tất cả các học viên.Vẻ đẹp của Bảo Duy làm đốn tim các nữ sinh,mái tóc được anh vuốt keo dựng ngược lên trong thật bắt mắt,khuôn mặt hoàn mỹ,thân người cao ráo.Đi bên cạnh nó đứng là không xứng chút nào.

- Anh chàng kia là ai vậy?Thật sự rất đẹp trai.- Nữ sinh 1 mắt hình trái tim nhìn Bảo Duy.

- Nhưng sao lại đi cùng con vịt bầu Trương Gia Uyên thế nhỉ?- Nữ sinh 2 ngỡ ngàng khi nhìn thấy Bảo Duy cười với nó.

- Thật là uống phí trai đẹp.- Nữ sinh 3 liếc xéo nó.

- Thăng đi bên cạnh con Uyên chắc mắt bị lé rồi.Nghĩ sao đi cùng con nhỏ xấu xí đó trời.- Boy 1 nhìn Bảo Duy khinh bỉ.

- Mắt thăng cha đó có vấn đề.- Boy 2 kết luận.

Bỏ qua những lời bàn tán của mọi người,tụi nó và tụi hắn vẫn cứ hiên ngang bước đi.Yên vị trong chỗ ngồi của mình,nó bất gặp ánh mắt hình viên đạn của Ly (người bắt cóc nó).Nó cảm hận cô ta lắm,nhưng vẫn xem như không có chuyện gì.Lấy quyển sách ra,nó chăm chú đọc sách mà không hay biết,Thiên Minh đã ngồi bên cạnh mình từ lúc nào.

—————END CHAPTER 41—————

44. Chương 42: Đồng Loạt Mắt Tích.

Thiên Minh chóng cảm,cảm chú từng hành động của nó.Nhìn nó đọc sách trông thật thanh thản,đôi mắt màu tím không còn muện phiền hay mệt mỏi nữa.Giác quan của nó cảm nhận được,ai đó đang nhìn mình,đưa đôi mắt nhìn người bên cạnh,nó xém tí nữa là ngã ngửa khi thấy ánh mắt màu huyết cùng khuyên mắt phóng đại của anh.

- Cậu làm gì ở đây vậy?- Nó nhìn Thiên Minh ngạc nhiên.

- Ngồi xem em đọc sách thôi.Em đọc tiếp đi.- Thiên Minh cười cười trả lời,anh vẫn chóng cảm nhìn nó khiến nó hơi bối rối.

- Cậu nhìn chăm chăm như vậy tôi đọc sách thế nào được.- Nó e ngại nhìn anh.

- Ờ ha...Thôi,em đọc đi,anh về chỗ vậy.

Dù hơi tiếc nuối nhưng Thiên Minh đành ngậm ngùi cay đắng quay về vị trí của mình. Màn nói chuyện cùng những cử chỉ thân mật của ca hai lọt vào mắt cả lớp. Ai nấy mắt chữ O, miệng chữ A nhìn Thiên Minh và nó. Ở cửa lớp, một đôi mắt màu tím quan sát hai người từ nãy đến giờ.

Thấy Thiên Minh đã đi, hần mới vô lớp, đi đến ngồi cạnh nó, chỗ lúc nãy Thiên Minh ngồi. Hần nắm chặt lấy cổ tay của nó, đe dọa:

- Cô không được nói chuyện với bất kì ai cả. Nghe rõ chưa?

Sự xuất hiện đột ngột của hần làm nó giật mình, một lần nữa, nó xém bật ngửa ra sau vì sợ. Từ từ ổn định lại tinh thần, tiếp thu đầy đủ câu nói của hần, nó gật đầu. Thấy cái gật đầu bất đắc dĩ của nó, hần hài lòng về chỗ ngồi. Đôi môi hần nhếch lên 30 độ khi cảm nhận được, một đôi mắt màu huyết đang chiếu những tia lửa nóng về phía mình.

Hai tiết học đầu tiên trôi qua trong sự mệt mỏi của mọi người. Nghe thấy tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi, Gia Long ngay lập tức chạy đến bàn của Trần, nói với chất giọng ngọt xớt khiến bạn Nguyên Nguyên và bạn Trúc nhà ta được mùa nôn mửa.

- Vợ yêu, chúng ta xuống căn tin đi.

- Ok.- Trần mỉm cười trả lời.

- Đi thôi.- Gia Long nói rồi, nắm tay Trần bước đi.

- Ê thằng khỉ kia. Đi ăn không hẹn bạn bè hả mày.- Nguyên Nguyên hét với theo.

- Cho mày đi theo để làm kì đà cản mũi à.- Gia Long quay lại lè lưỡi trêu Nguyên Nguyên.

Cả lớp được thấy một màn tình từ ngọt ngào như vậy thì không khỏi ngưỡng mộ cùng ganh tỵ. Còn Nguyên Nguyên và Trúc thì nhìn bóng dáng hai bạn họ khuất dần với ánh mắt khinh bỉ.

- Vợ yêu, chúng ta xuống căn tin nào.- Nguyên Nguyên quay sang Trúc, nhái lại lời của Gia Long lúc nãy. Ánh mắt tình tứ nhìn Trúc.

- Ok chồng yêu.- Trúc cũng hòa theo. Giọng nói ngọt đến mức, Nguyên Nguyên ngồi bên cạnh nổi hết cả da gà. Vừa nói, cô vừa nắm lấy tay Nguyên Nguyên quơ quơ.

- Ê, đừng có nhân cơ hội mà lợi dụng nha.- Nguyên Nguyên rút bàn tay ngọc ngà của mình lại, giả vờ phũ phỉ.

- Xí,... Ai thèm lợi dụng anh. Đồ khùng.- Trúc liếc xéo Nguyên.

- Nè, giận hả?- Thấy Trúc quay lưng lại, Nguyên Nguyên vội đổ dành. Không thấy Trúc trả lời, Nguyên Nguyên càng sốt ruột hơn, anh nói tiếp.

- Đừng giận mà.

- ...

- Bây giờ cô muốn gì tôi cũng chịu. Đừng giận nữa.- Nguyên Nguyên đành xuống nước cầu xin.

- Thật không?- Trưng bộ mặt giả dối ra, Trúc hỏi. Nguyên Nguyên đành gật đầu bất đắc dĩ.

Thấy được cái gật đầu của Nguyên, Trúc nhảy cẫng lên, vui mừng. Mở tròn hai mắt to hết cỡ, Nguyên Nguyên ngơ ngác khi thấy sự thay đổi sắc mặt nhanh như chong chóng của Trúc.

- Mày bị lừa rồi con.- Bảo Duy đi ngang qua, vỗ vỗ vai anh như để an ủi. Trước khi đi, Bảo Duy không quên để lại một tràng cười mỉa mai Nguyên Nguyên cùng với câu “Đồ đại gái”.

Ngơ ngác một hồi lâu, Nguyên Nguyên mới phát hiện ra mình bị Trúc lừa. Nhưng phát hiện ra thì cũng đã quá muộn.

- Đi thôi người hầu.- Trúc lôi Nguyên Nguyên đi.

Một lần nữa, cái lớp lại trở nên náo loạn khi thấy hot boy bị gái ăn hiếp.

- Sun, đi cần tin với anh.- Thiên Minh đi đến bàn nó, lôi kéo nó đi nhưng bị bàn tay của ai đó chặn lại. Người đó không ai khác chính là hân.

Thấy hân nắm tay nó không cho đi, Thiên Minh bực tức gần giọng:

- Bỏ ra.

- Cô nhớ những gì đã hứa với tôi chứ.- Không thèm trả lời Thiên Minh, hân quay sang đe dọa nó. Ánh mắt khát máu của hân khiến nó sợ hãi.

- Xin lỗi, tôi đang đọc sách. Không thể đi cùng cậu. Với lại tôi không đói. Cậu cứ đi đi.- Nó á ngại từ chối Thiên Minh.

Nghe câu trả lời của nó, Thiên Minh bỏ tay nó ra. Anh nhìn hân với ánh mắt tóa lửa rồi bỏ đi. Tất cả mọi người trong lớp được một phen hoảng sợ khi thấy hai hot boy ẩu đả với nhau. Không khí tưởng chừng như đông băng khi cảm nhận được hơi thở của hân càng ngày càng trở nên lạnh lẽo hơn.

- Tốt nhất nên làm đúng những gì đã hứa. Đừng hòng qua mặt tôi.- Bỏ lại một lời đe dọa dành cho nó, hân cũng đi mất.

Sợ hãi, nó ngồi thừ xuống ghế. Không biết từ lúc nào, Nhi đã ở bên cạnh nó. Đưa tay xoa xoa vai nó để trấn an, Nhi nói:

- Đừng sợ, không sao đâu. Có tao ở đây, không ai có thể làm hại mày.

- Cảm ơn.- Nó nhìn qua Nhi, một cảm giác an toàn nào đó tràn ngập cả cơ thể.

Ở một nơi khác, trong một căn phòng tối tăm, hai cái bóng màu đen in hân lên tường. Cô gái ngao nghể ngồi trên chiếc ghế, hai tay vòng lại. Còn chàng trai, đôi mắt thâm sâu, mày rậm chau lại, suy nghĩ một cái gì đó. Đợi mãi không thấy chàng trai lên tiếng, cô gái sốt ruột hỏi:

- Bao giờ mới có thể gặp họ?- Cô gái đó không ai khác là Ken. Cô phát âm tiếng việt một cách nhuần nhuyễn.

- Đừng nóng, họ học xong, tôi sẽ cho người đi đón ngay lập tức.- Ryan cười nhẹ.

- Ừ.

Cuộc nói chuyện của cả hai vừa kết thúc thì từ bên ngoài, Trịnh Minh Huân đẩy cửa bước vào. Thấy sự nóng lòng của Ken, Huân cười, anh nói:

- Tôi đã cho người đi đón họ rồi. Hai người cứ yên tâm.

Ken và Ryan mỉm cười hài lòng. Cả ba lại rơi vào trong trạng thái im lặng.

Trở lại với học viện Moon. Năm tiết học trôi qua đầy mệt mỏi và căng thẳng. Tất cả các học viên ồ ạt ra về. Cái nắng gay gắt như đốt cháy tất cả, dưới sân trường, 10 cái bóng in hân xuống sân.

Trân và Long vẫn cứ như vậy, tay trong tay bước đi. Nguyên Nguyên thì khổ cực vì phải vác cái ba lô cực nặng cho Trúc. Thiên Minh luôn luôn đi song song với nó, dõi theo những hành động, cử chỉ của nó. Còn lại là Bảo Duy, hân, Khôi và Nhi thì như tảng băng di động. Không ai thể hiện một chút cảm xúc nào.

Đến cổng trường, Bảo Duy cùng nó về nhà trên chiếc Lamborghini. Thấy nó cùng Bảo Duy về, Thiên Minh và hân cũng chạy xe phóng vụt đi mất. Gia Long, Nguyên Nguyên và Khôi thì phải khổ sở đi lấy xe để hộ tống ba cô tiểu thư về nhà.

Đứng trước cổng học viện, Nhi, Trúc và Trân vừa đợi bọn hân, vừa nói chuyện rôm rã với nhau. Đang nói chuyện vui vẻ thì từ đâu, ba chiếc xe màu đen chạy đến. Từ trên xe, năm tên vệ sĩ cao to bước xuống rồi nói gì đó với mấy cô. Nghe hân ta nói, cả ba không ai hẹn ai mà bước lên xe. Con xe phóng vụt đi mất, không để lại một dấu vết nào.

Ba con siêu xe chạy ra từ nhà xe của trường. Đến cổng học viện, cả ba đưa mắt tìm kiếm bọn nó nhưng vẫn không thấy. Chạy đi tìm những vùng lân cận nhưng vẫn không có một chút dấu vết nào.

Sau một lúc tìm kiếm, cả ba có mặt tại điểm khởi đầu để báo cáo thông tin cho nhau.

- Lẽ nào là bị bắt cóc sao???- Gia Long thở hắt hắt hỏi.

- Không thể nào.Ba người họ đều là cao thủ.Không thể bị bắt cóc mà không có một chút dấu vết như vậy được.- Nguyên Nguyên suy đoán.

- Zic nói đúng đó.Chúng ta cứ về biệt thự White Rose xem.Nếu đúng là bị bắt cóc thì chắc chắn bọn bắt cóc sẽ liên lạc.- Khôi nói,đôi mắt mang đầy sự lo lắng.

- Ừ.

Nói rồi,cả ba chàng lên xe trở về biệt thự.Ngồi trên ghế sa lon ở phòng khác,Gia Long cứ thấp thỏm lo âu.Lâu lâu lại hướng ánh mắt ra phía cửa,trông ngóng Trân trở về.Nguyên Nguyên cũng chẳng khác gì Gia Long là mấy nhưng anh bình tĩnh hơn.Duy chỉ có Khôi,vẫn là vẻ bất cần đó nhưng trong đáy mắt vẫn không dấu nổi sự lo lắng.

Nguyên Nguyên kể lại tất cả sự việc cho hần nghe.Nó ở trong bếp tình cờ cũng nghe được.Một nỗi lo sợ nào đó xông lên não.Đánh rơi cái xoong xuống sàn,tạo ra một tiếng động lớn.Bọn hần ngay lập tức chạy vào thì thấy nó đang đứng chôn chân ở đó.Không một cảm xúc gì.

- Cô sao vậy???- Hần nhìn nó thất thần như vậy thì cũng khá lo lắng.

- Không...Không sao.- Nó ấp úng trả lời.

- Tốt.Cô lên phòng ngay.Không được xuống nhà khi không có sự cho phép của tôi.- Hần gần giọng.

Nó giật mình vội phóng vụt vào phòng,đóng chặt cửa lại như sợ hần ăn thịt.

Bọn hần trở lại phòng khách,tất cả đều trầm ngâm suy nghĩ gì đó.Đột nhiên,hần lên tiếng:

- Đến nhà họ xem sao.

- Ừ.

Nói rồi,cả ba cùng ra gara lấy xe rồi phóng vụt trên đường cao tốc.

—————END CHAPTER 42—————

45. Chương 43:người Giống Người.

Sau 15' chạy xe,cuối cùng căn biệt thự Hoàng Gia cũng hiện ra trước mắt.Đó là một căn biệt thự khá lớn mang kiến trúc kiểu Pháp.Sau khi đã kiểm tra độ an toàn,ảnh cổng lập tức mở ra.Cả bốn chạy xe vào trong khuôn viên biệt thự.

Bước nhanh đến đại sảnh,bọn hần thấy một người đàn ông quý phái,khá sang trọng thì vội tiến đến chào:

- Chào bác.- Cả bốn đồng thành nhưng mỗi người mang một phong cách,giọng nói khác nhau.Gia Long âm áp,Nguyên Nguyên điềm đạm,Thiên Khôi bất cần và Hoàng Phi lạnh lùng.

- Mấy đứa là ai???- Nghe thấy tiếng nói,Hoàng Kỳ quay lại nhìn từng đứa dò xét.Ánh mắt ông bỗng nhiên dừng lại trên người hần,một nụ cười nhẹ xuất hiện trên khuôn mặt vốn đã anh tuấn của ông.- Con là Hoàng Phi,con trai của anh Kiệt phải không???- Hoàng Kỳ đi đến gần hần,ân cần hỏi.

- Vâng.- hần lạnh lùng,nhìn Hoàng Kỳ khó hiểu.- Bác là...- Hần tiếp lời,đôi mày đẹp vì thắc mắc mà nhíu lại tạo thành một đường công tuyết đẹp.

- Haha...Ta là em của Kiệt,tên là Hoàng Kỳ,chắc con đã nghe anh Kiệt kể qua ta rồi chứ.- Hoàng Kỳ cười lớn.

- Tất nhiên đã nghe qua danh tính.Dương Long Tuấn Kỳ,chủ tịch tập đoàn Jupiter.- Hần nhếch mép bí hiểm.

- Không.Bây giờ ta là Hoàng Kỳ,không còn là con cháu nhà họ Dương nữa.- Hoàng Kỳ lấy lại vẻ mặt nghiêm túc trả lời.

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra???- Nguyên Nguyên và Gia Long khó hiểu nhìn cả ai người bọn họ. Cái gì Dương Long Tuấn kỳ rồi Hoàng Kỳ gì ở đây??? Thật khó hiểu.

Đối với Nguyên Nguyên và Gia Long thì thật rắc rối nhưng, Khôi biết tất cả. Những gì liên quan đến nhà họ Dương, từ quá khứ cho đến hiện tại, anh đều nắm rõ hết.

- Trở lại vấn đề chính, mấy đứa đến đây làm gì???- Hoàng Kỳ cười nhẹ, thân thiện hỏi cả bốn.

- Dạ, tụi con là bạn của Kun, Kun có nhà không ạ???- Gia Long là người lên tiếng trả lời, anh lễ phép hỏi lại.

- Con bé đi học chưa về. Sao vậy??? Tụi con tìm nó có việc gì à???- Hoàng Kỳ nhìn biểu hiện lo lắng trên mặt của Gia Long thì không khỏi nghi ngờ.

- À, không có việc gì đâu ạ. Tụi con tìm Kun để bàn về một số vấn đề trên lớp, nếu cô ấy không có ở nhà thì tụi con xin phép đi về ạ.- Nguyên Nguyên thay cả bọn trả lời.

- Ủ.- Hoàng Kỳ nhìn cả bọn ra về, trong lòng không khỏi thắc mắc.

- Cho người theo dõi bốn đứa nó.- Hoàng Kỳ ra lệnh cho bác quản gia đang đứng bên cạnh.

- Vâng.- Nghe lệnh, quản gia vội chạy đi thi hành.

Trở lại với bọn hắc, sau khi rời khỏi biệt thự Hoàng Gia, bọn hắc đến địa chỉ thứ hai đó là biệt thự nhà Hàn Gia. Phóng nhanh trên đường lớn, bọn hắc dừng lại trước căn biệt thự sang trọng rồi tiến vào đại sảnh.

- Aaaaa... Anh Phi.- Nhóc Khang đang ngồi măn măn bồng ngô và xem phim, thấy hắc thì vội chạy đến ôm chầm lấy hắc.- Anh đến đây có việc gì vậy???- Nhóc Khang buông hắc ra, nhìn hắc hỏi.

- Bọn anh đến tìm chị Kan. Kan có ở nhà không???- Khôi là người trả lời.

- Chị Kan đi học chưa về. Có việc gì sao ạ???- Nhóc Khang ngáy ngô hỏi tiếp.

- Ủ... cũng không có gì.- Nguyên Nguyên cười nhẹ.

Tình hình lúc này khiến Gia Long, Nguyên Nguyên và Khôi thực sự lo lắng. Không biết bọn họ có chuyện gì xảy ra không nữa. Tại sao lại biến mất không dấu vết như vậy???

Đang tong cơn miên man suy nghĩ thì từ đâu, tiếng bước chân truyền đến tai cả bốn. Từ trên cầu thang, một người phụ nữ, cao sang, quý phái bước xuống. Bà cười hiền nhìn tất cả. Bộ váy trắng trên người càng làm bà toát lên vẻ đẹp thanh thoát, nhẹ nhàng.

- Mẹ...- Nhìn thấy bà, nhóc Khang vội chạy đến ôm chầm lấy người mẹ yêu dấu.

- Key ngoan...- Bà nhẹ nhàng nói, ôm chặt lấy Key vào lòng.

Khuôn mặt, giọng nói và cử chỉ của bà khiến hắc như chết lặng. Không khí trong người hắc như bị trút hết. Trái tim đau quặn, không thể thốt được nên lời. Đôi mắt màu tím buồn đã nhòe đi vì nước mắt. Đôi môi vốn màu hồng giờ đã chuyển sang tím. Hắc thật đáng thương.

—————HỒI TƯỞNG QUÁ KHỨ—————

- Mẹ... Qua đây.- Một cậu bé nhỏ đứng bên kia đường, lấy tay ngoắt ngoắt người phụ nữ đang cầm trên tay hai cây kem.

Thấy cậu bé, bà nhanh chân bước đến bên cậu, ôm lấy cậu rồi nói.

- Phi của mẹ ngoan. Kem của con đây. Mau ăn đi.- Bà cười hiền dịu.

- Phi cảm ơn mẹ.- Hắc mỉm cười hạnh phúc, bên cạnh là người ba đang nhìn cả hai mẹ con với ánh mắt yêu thương, gia đình hạnh phúc như vậy, vui vẻ như vậy, có sao bây giờ lại thành ra thế này.

—————KẾT THÚC HỒI TƯỞNG—————

Mọi người thấy biểu hiện của hắc thì không khỏi lo lắng, duy chỉ có Khôi là cùng trạng thái với hắc. Cả hai cứ ngồi nhìn chằm chằm vào bà Diana không chớp mắt.

- Mấy đứa là...- Bà Diana nhìn cả bọn hỏi.

Ánh mắt của bà dừng lại ở người con trai có đôi mắt màu tím sẫm đã bị nhòe đi vì nước mắt. Hình ảnh này, thật thân quen. Đôi mắt đó mang một màu bi thương nào đó. Còn cả khuôn mặt góc cạnh này, thật khiến bà cảm thấy nhớ nhung. Một tia đau lòng nào đó xuất hiện trong lòng bà, đưa tay lau đi giọt nước mắt trên khuôn mặt hoàn mỹ, một chút ấm áp nào đó khiến bà không muốn rời tay khỏi hân.

- Mẹ, đây là anh Phi. Anh ấy là anh của con. Mọi người gọi anh ấy là Moon. - Key láu lỉnh giới thiệu về hân ẹ biết.

Moon... Moon... Nghe đến cái tên này, một tia kích ức nào đó xẹt qua trong đầu bà nhưng... Chỉ trong giây lát, tất cả đều biến mất không giấu vết.

- Bác tên là gì ạ??? - Khôi lấy lại bình tĩnh, cố gắng hỏi hết câu.

- Diana... Ta là Diana William. - Bà Diana nhìn Khôi mỉm cười thân thiện.

- Bác có biết cậu ấy là ai không??? - Khôi đưa tay, chỉ về phía hân đang ngồi.

Mang một tia hy vọng nào đó, hân vẫn dùng ánh mắt mong đợi nhìn từng biểu hiện của bà.

- Cậu ấy tên Phi. Key đã nói rồi mà. - Bà Diana ngạc nhiên trả lời.

- Ngoài chuyện ấy thì bác còn biết gì nữa không ạ??? - Khôi cố gắng hỏi tiếp.

- Không.

Câu trả lời của bà Diana khiến Khôi và hân gần như mất hết hy vọng. Quả thật bà Diana giống mẹ hân 100% chỉ có điều, bà Diana già hơn mẹ hân rất nhiều. Điều đó là tất nhiên vì 10 năm đã trôi qua còn gì.

Nguyên Nguyên và Gia Long ngơ ngác nhìn từng biểu hiện của hai người bọn họ. Tất cả hành động của Khôi và hân đều khiến hai người thắc mắc. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy???

- Có ai nói cho tôi biết, có chuyện gì xảy ra không??? - Nguyên Nguyên bất chợt lên tiếng. Gia Long ngồi bên cạnh cũng gật đầu đồng tình.

Cả hai thực sự rất ghét việc bị Khôi và hân đẩy ra ngoài. Hầu như mọi hành động của Khôi và hân đều không nằm trong tầm tay của Nguyên và Long.

- Chuyện này. Tôi sẽ kể với cậu sau. - Khôi lấy lại giọng nói lạnh lùng, còn lạnh hơn cả băng trả lời.

- Bây giờ, chúng cháu xin phép đi về. - Khôi quay sang bà Diana, lịch sự chào hỏi rồi bước đi. Bốn con xe phóng như bay trên đường cao tốc. Hình ảnh đó, giọng nói đó, khuôn mặt đó, chưa ngày nào là hân quên. Nhưng nếu đó là mẹ thì tại sao lại không biết hân??? Tại sao lại không nhận ra hân??? Mẹ quên hân rồi sao???

Nghĩ đến đây, nước mắt hân không cầm cự được mà trực trào. Bàn tay nắm chặt lấy vô lăng, chân của hân tiếp tục nhấn ga, tăng tốc lên đỉnh điểm. Bỗng nhiên, từ đâu xuất hiện một chiếc xe nào đó và...

Rầm....

Một cuộc va chạm lớn xảy ra, nhìn chiếc xe hân gặp tai nạn, Khôi, Nguyên và Long gần như chết lặng. Dừng con xe lại, chạy nhanh đến phía xe hân, Khôi và Long cố gắng kéo hân ra trong tình trạng bất tỉnh. Còn Nguyên Nguyên thì liên lạc cho chú Yen.

- Về nhà... - Hân lấy chút hơi thở còn lại, ra lệnh cho Khôi và Long.

- Không được. Phải đến bệnh viện. - Long phản nộ. Đến nước này rồi mà hân còn dõ cái giọng ra lệnh đó cho bọn hân nữa chứ.

- Về... nhà... cho tao.. - Hân búống bình.

- Được rồi. Zic, gọi chú Yen đến biệt thự White Rose.

- Ừ.

Nhìn hân bất tỉnh nằm trên chiếc giường trắng toát, nó không khỏi đau lòng. Đây là lần thứ hai nó thấy hân trong tình trạng như vậy. Trái tim như bị bóp nghẹt, không còn chút hơi thở nào.

- Ric sao rồi bác???- Gia Long lo lắng hỏi Yen.

- Không sao.Thằng bé chỉ mệt quá nên ngất thôi.Va chạm cũng không lớn nên không có gì đáng lo ngại.Nghĩ ngơi một chút sẽ tỉnh ngay thôi.- Bác Yen cười nhẹ,trấn an cả bọn.- Mà mấy đứa đã cho Kiệt biết chưa???- Yen tiếp lời.

- Ric nói không được gọi cho ba.- Nguyên Nguyên lắc đầu bó tay.

- Ủ,thôi bác về đây.Mấy đứa chăm sóc thằng bé cẩn thận nhé.- Yen dặn dò cẩn thận rồi bước đi.

Trong căn phòng trắng toát chỉ còn lại tiếng thở đều đều của bọn hấn và nó.Nó vẫn cứ nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của hấn,truyền hơi ấm.

- Mẹ...Mẹ...Phi nhớ...mẹ lắm.Đừng...bỏ Phi mà...Xin mẹ...- Trong cơn mê sảng,hấn đau đớn kêu lên.Nước mắt từng giọt rơi ra khiến cả bọn đau lòng.

- Đừng lo,có tôi ở đây.Đừng sợ.- Nó nắm chặt lấy tay hấn,cố gắng trấn an hấn.

Như tìm thấy được một hơi ấm nào đó,hấn liền không kêu nữa,bàn tay hấn nắm chặt lấy tay nó,không muốn buông.

- Chuyện ở việt thự Hoàng Gia là thế nào???- Nguyên Nguyên nhớ đến những hành động bất thường của Khôi và hấn thì hỏi.

- Ra ngoài đi.Tao sẽ kể.- Khôi lạnh giọng.

- Tôi cũng muốn nghe.- Nó lên tiếng.Nó cũng rất muốn biết những chuyện về hấn,về quá khứ của hấn và lí do khiến hấn trở thành một con người như vậy.

- Đi theo tôi.

Nói rồi,tất cả bước ra ngoài phòng khác,Khôi mệt mỏi thả người rơi tự do xuống bộ ghế sofa êm ái.Nguyên,Long và nó ngồi đối diện Khôi.

- Chuyện là thế nào.Quá khứ của Ric là sao vậy???Mày mau nói đi.-Gia Long không chịu nổi cái sự im lặng của Khôi,anh lên tiếng hỏi.

- Khoan đã.Bọn tôi cũng muốn nghe.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc,bọn hấn và nó hướng ra phía cửa thì nhìn thấy Trân,Nhi và Trúc đang đi vào.Vừa ngạc nhiên,vừa vui mừng,Gia Long vội chạy đến bên cạnh Trân,anh hỏi:

- Em có làm sao không???Em đi đâu vậy???Có biết anh lo không hả.- Gia Long trách yêu.

- Em xin lỗi.Nhưng trước tiên,hãy nghe Nic kể xem đã.- Trân nhìn Gia Long,cười nhẹ.

- Ủ.

Nói rồi,cả bọn ngồi xuống ghế sofa,nhìn Khôi ra ý hãy bắt đầu.Khôi lạnh lùng,bắt đầu kể về quá khứ của hấn.

—————END CHAPTER 43—————

Chuyện gì sẽ xảy ra???Quá khứ của hấn như thế nào???Có bí mật gì đang xảy cái quá khứ đau khổ đó???

Đón xem chương tiếp theo: Chương 44:Quá khứ của Hoàng Phi.

46. Chương 44: Quá Khứ Của Hoàng Phi.

10 năm trước.

Biệt thự Moon sang trọng,to lớn,tràn đầy tiếng cười của trẻ con.Trên chiếc ghế salon dài,hai cậu bé đang cùng nhau thưởng thức bóng ngô và xem phim.Khung cảnh thật yên bình và vui tươi.

- Moon,tao nghe mẹ nói,ngày mai mẹ mày sẽ đi Mĩ đấy.- Cậu bé điển trai với mái tóc màu bạch kim vừa ăn bông ngô vừa lên tiếng.

- Không.Tao không tin.Mẹ sẽ không bỏ tao đi.- Hấn giầy dựa,ra sức lắc đầu phủ nhận.

- Tao đùa thôi.- Khôi cười lớn nhìn hấn.

- Mày dám...- Hấn hét lên rồi đuổi theo Khôi.

Cả hai cứ nghịch ngợm như vậy,một người đuổi,một người chạy khắp khuôn viên biệt thự.Người hầu trong nhà nhìn hai cậu bé dễ thương không khỏi ấm lòng.

- Moon,Nic hai đứa mau lại đây uống nước nè.- Từ đằng xa,bà Trương kêu lớn.Bà mỉm cười nhìn hai cậu bé nhỏ.Mái tóc màu tím của hấn rực sáng lên trong nắng chiều,còn mái tóc màu bạch kim của Khôi lúc ẩn lúc hiện thật bắt mắt.

- Tụi con đến đây.- Hấn hé lớn rồi cùng Khôi chạy đến chỗ bà Trương.Cả hai mệt mỏi thả cơ thể rơi tự do xuống bãi cỏ xanh ngắt trong khu vườn.

- Mệt không hả???-Bà Trương ân cần lau mồ hôi trên khuôn mặt của hai chàng hoàng tử nhỏ.- Đây,hai đứa mau uống nước đi.-Bà Trương mỉm cười hiền từ.

- Vâng.- Khôi và hấn cùng ngồi dậy,lấy chai nước cam,uống hết một hơi.

Từ đằng xa,một người phụ nữ xinh đẹp đang đi đến chỗ bọn họ.Vóc dáng hoàn mỹ của bà đi cùng với chiếc váy trắng tinh khiến các cô gái 18 tuổi cũng phải ghen tỵ.Trên người bà tỏa ra một nét quý phái nào đó làm người khác phải cảm thấy e sợ.Bà mỉm cười nhẹ nhàng,đôi mắt màu tím sáng rực lên giữa cái nắng chiều.Bà giống như một thiên sứ được thượng đế ban tặng cho trần gian.

- Hai đứa có mệt lắm không???- Bà đưa tay xoa xoa hai cậu con trai dễ thương,đáng yêu này.

- Không ạ.- Hấn và Khôi cùng đồng thanh.

- Mẹ với ba cãi nhau phải không ạ???- Hấn ngây ngô,nhìn mẹ bằng ánh mắt buồn buồn hỏi.

- Sao con lại nói vậy.Mẹ với ba đâu có cãi nhau.- Mẹ hấn cười hiền,lấy tay xoa xoa đầu cậu con trai bé nhỏ.

- Chính con và Khôi thấy ba và mẹ cãi nhau mà.- Hấn vừa nói vừa nhìn sang Khôi tìm sự đồng tình.

- Đúng ạ.Hôm qua,con và Moon đã thấy.- Khôi cũng gật đầu.

- Không có chuyện gì đâu.- Mẹ hấn lắc đầu,ánh mắt chùng xuống.

Những cử chỉ đó tuy nhỏ nhưng không thể thoát khỏi ba cặp mắt dò xét của hấn,Khôi và bà Trương.

Đêm đến,căn biệt thự sáng rực với ánh đèn.Hai bóng dáng nhỏ bé đứng trốn sau một bức tường.Cách đó không xa,một đôi vợ chồng trẻ đang lớn tiếng với nhau.Người đàn ông với khuôn mặt tức giận lấy tay hất những thứ trên bàn xuống.

Xoảng...Xoảng...

Tiếng đổ vỡ lớn khiến hai cậu bé hoảng loạn mà ôm lấy nhau.Không thềm để ý đến xung quanh,người đàn ông tức giận ném vỡ tấm ảnh cưới của bọn họ.Người phụ nữ đứng bên anh chịu trận,nước mắt không ngừng rơi xuống.Người đàn ông thấy vậy càng tức giận hơn.

- Khóc cái gì.Đừng đem nước mắt ra hù dọa tôi.- Người đàn ông hét lên.- Nói,cô và hấn ta đã làm gì???- Người đàn ông nói tiếp.Gọng nói mang đầy tia tức giận.

- Anh hiểu lầm rồi.Em và anh ấy không có gì cả.- Mẹ hấn khóc nức lên.Tay trắng hồng của bà nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của ông Kiệt,ra sức giải thích.

- Hiểu lầm...Nực cười thật.Vậy hình ảnh này là gì???- Ông Kiệt cầm một sấp hình ảnh ra ném thẳng vào mặt mẹ hấn.

Tay bà Băng run run cầm sấp hình lên.Đó là hình bà và một người đàn ông nào đó vui vẻ đi vào khách sạn.

- Hứ,...Còn gì để nói không??- Ông Kiệt cười lạnh.

- Không phải như vậy.Tất cả không phải như anh nghĩ đâu.Anh phải tin em chứ.- Bà Bằng cố gắng giải thích cho ông Kiệt hiểu.

- Tôi chỉ tin vào những gì tôi nhìn thấy.Đồ đàn bà dơ bẩn.- Ông Kiệt lạnh lùng hất phăng tay bà Bằng ra.Hung hăng đi đến nắm lấy cái cổ trắng nõn nà của bà,siết chặt.

- Kiệt...Bỏ..em...ra....Đau quá.- Bà Bằng dùng sức kéo tay ông Kiệt ra nhưng không thể.Dù sao,bà cũng chỉ là một người phụ nữ.Làm sao có thể thắng ông Kiệt.

- Đồ đàn bà đê tiện.- Ông Kiệt nghiêng răng ken két.

Không còn hơi sức nữa.Không khí như bị trút hết,bà Bằng mệt mỏi buông lỏng tay.Thấy vậy,ông Kiệt hốt hoảng buông bà ra.

- Khụ...Khụ...- Bà Bằng ngồi bệt xuống sàn nhà,ho sặc sụa.Nước mắt vẫn không ngừng rơi,bà nhìn ông Kiệt bằng đôi mắt đầy bi thương.

- Cô biến đi cho tôi.Tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa.Cô chết đi.- Ông Kiệt tức giận hét lên.

Ở xa xa,hắn và Khôi nghe tiếng hét của ông Kiệt thì không khỏi hoảng loạn.Cả hai cậu bé sợ hãi nương tựa vào nhau.

- Là anh nói đó.- Bà Bằng cười chua xót,nói trong nước mắt.

Nói xong,bà đứng dậy bước đi.Đến chỗ hắn và Khôi đang đứng,bà ôm cả hai vào lòng.Vuốt nhẹ mái tóc của cả hai,bà nói:

- Hai đứa mau đi ngủ đi.Khuya rồi.Ngày mai còn đi học nữa.- Bà mỉm cười nhẹ,trấn an cả hai.

- Vâng ạ.

Nghe lời mẹ,cả hai bước về phòng,mệt mỏi đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau,trong phòng hiệu trưởng rộng lớn.Hắn vô tư ngồi trên bộ ghế salon nhâm nhi trái táo.Hiệu trưởng vừa lo làm việc,lâu lâu lại liếc qua cậu cháu bé nhỏ mỉm cười nhẹ.

- Con chơi hoài như vậy không mệt sao.- Hiệu trưởng rời mắt khỏi đồng tài liệu,ng nghiêm túc nhìn hắn hỏi.

- Không mệt.Chơi như vậy rất vui.Chú lại đây chơi cùng con đi.Chơi một mình rất buồn.- Hắn bí xị mặt nhìn hiệu trưởng với ánh mắt cầu khẩn.

- Chú bận việc.Không thể chơi với con được.- Hiệu trưởng trở lại bàn làm việc,tiếp tục vùi mặt vào đồng tài liệu,hồ sơ.

Hắn bặm môi,không thềm chú ý đến hiệu trưởng nữa.

Ánh trăng dần lên cao.

Màn đêm rực sáng ánh đèn.

Ngồi trên thanh cửa sổ.

Mong ước được một lần nữa gặp em.

Để được một lần yêu em,quan tâm em,chăm sóc em.

Cớ sao duyên phận khắc nghiệt.

Làm hai ta phải mãi xa nhau.

Tiếng chuông điện thoại vang lên há tan bầu không khí vốn đã yên tĩnh.Cầm lấy con đê yêu,hắn bấm nút nghe máy.Đầu dây bên kia liền truyền đến một giọng nói thất thanh xen lẫn nước mắt.

- Moon,mau về nhà đi con.

- Ai vậy???- Hắn ngạc nhiên hỏi.

- Là ta, gì Trương đây.- Đầu dây bên kia khóc nức thành tiếng khiến hấn không khỏi hốt hoảng.
- Có chuyện gì xảy ra sao??- Tự nhiên trong lòng hấn lại dâng lên một nỗi lo lắng.
- Mẹ con...Mẹ con bị tai nạn.- Gì Trương nói lớn để át đi những tiếng còi xe cộ.
- Không...Không thể nào.Con không tin.- Hấn hét lên trong điện thoại.

Bàn tay nhỏ bé run run làm chiếc điện thoại rơi xuống sàn nhà, vỡ tan tành.Nước mắt làm nhòe đi đôi mắt màu tím.Mọi thứ xung quanh cứ mờ mờ, ảo ảo khiến hấn cảm thấy cực kỳ ghét.

Rầm...

Từ ngoài cửa, Khôi xông thẳng vào, nhìn thấy thái độ của hấn thì cũng đủ biết, hấn đã biết tất cả.

- Chúng ta đi thôi.

Nói xong, Khôi nắm lấy tay hấn kéo đi. Chiếc xe màu đen đang chờ cả hai ở dưới cổng học viện. Thấy cả hai, người tài xế vội mở cửa rồi phóng vụt trên đường lớn. Tới con đường, nơi chiếc xe đang bốc cháy.

Nhìn thấy toàn bộ mọi thứ, hấn như chết lặng. Đôi chân nhỏ bé không còn đứng vững nữa mà khụy xuống. Nước mắt cũng trực trào. Bàn tay run run nắm lấy sợi dây chuyền trên cổ. Đôi môi trở nên tím tái hấn đi.

- MẸ...- Hấn hét lên khiến tất cả mọi người có mặt ở đó hoảng hốt. Khôi đặt tay lên bả vai hấn. Anh cũng khóc.

Rầm...Đoàng...

Sấm...Chớp nổi đùng đùng, sáng rực như xé tan cả bầu trời. Rồi mưa ào ào trút xuống, ngọn lửa cũng vì vậy mà tắt hấn. Tất cả chỉ còn là một nắm tro tàn.

TO BE CONTINUE

—————END CHAPTER 44—————

Mọi người cho Min xin ít nhận xét đi nà...

Lấy động lực viết tiếp...

Đón xem tập tiếp theo nhé: Chương 45: Quá khứ của Hoàng Phi (tiếp).

47. Chương 45: Quá Khứ Của Hoàng Phi (tiếp)

Mưa càng ngày càng ồ ạt hơn, lớn hơn. Trên con đường lớn, một cậu bé chạy trong mưa. Bàn chân nhỏ bé chạy không ngừng nghỉ. Nước mắt hòa vào mưa, tan biến giữa khoảng không trung vô tận.

Ông trời dường như thương tiếc cho số phận nhỏ bé của cậu mà nổi sấm chớp đùng đùng. Cậu bé bất lực ngã xuống mặt đường đầy nước mưa. Lạnh cóng... Trước khi đi vào cơn hôn mê, cậu thấy một bóng dáng nào đó. Mẹ trở về bên cậu chăng... Không... Không thể nào...

- Moon, con mau tỉnh lại đi.- Bà Trương gọi lớn. Vừa gọi vừa lay lay người hấn.

Nhưng sức lực hoàn toàn không còn. Hấn mệt mỏi đi vào cơn hôn mê sâu.

Những ngày sau đó, hấn luôn tự nhốt mình trong căn phòng tối tăm. Không nói chuyện với ai, không tiếp xúc với bất kì một ai. Mặc cho những lời khuyên can của mọi người, hấn vẫn cứ như vậy. Như một cái xác không hồn.

Cốc...Cốc...Cốc...

Tiếng gõ cửa khô khốc vang lên, hấn thu mình vào góc tối, không hèm để ý đến mọi thứ.

Cạch...

Cánh cửa được mở ra, Khôi chậm rãi bước vào. Anh chưa xót nhìn hấn đang thu mình vào một góc tường. Đôi mắt màu tím mang đầy tia bi thương không tả được.

- Mày ra ngoài đi. Mọi người đang chờ mày dưới nhà đấy.- Khôi nhàn nhạt lên tiếng. Giọng nói cũng lạnh đi vài phần.

- ...

Đáp lại Khôi là một sự im lặng bất thường. Anh hoàn toàn bất lực với một con người cứng đầu, ngang ngược như hấn.

- Đừng như vậy nữa. Mau xuống nhà đi.- Khôi gằn giọng.

- Chính ông ta hại chết mẹ.- Đột nhiên, giọng nói lạnh thấu xương của hấn vang lên. Trong giọng nói còn mang hương vị của hận thù và đau khổ.

- Ý mày là sao???- Khôi ngây ngô hỏi lại.

- Mẹ tự tử là vì ông ta. Hôm qua ông ta nói mẹ chết đi nên mẹ mới nghĩ quẩn như vậy. Ông ta chính là hung thủ gián tiếp giết chết mẹ tao.- Đôi mắt hấn hằn lên một tia hung ác. Giọng nói đầy phần nộ.

- Tao cũng đã từng nghĩ vậy nhưng...- Khôi bỏ dở câu nói.

- Tao mặc kệ. Tóm lại là. Tao...ghét...ông...ta.- Hấn cố tình nhấn mạnh bốn từ cuối cùng.

- Tao không quan tâm.- Khôi bó tay cái tính ngang ngược bẩm sinh của hấn. Anh hùng hăng bước ra ngoài.

Cánh cửa đóng sầm lại tạo thành một tiếng động lớn. Bỗng nhiên, hấn đứng phắt dậy, đi về phía máy tính, tìm kiếm một thứ gì đó.

Vừa bật máy tính lên là hàng ngàn bài báo viết về mẹ hấn hiện ra trước mắt. Nào là “Phu nhân chủ tịch tập đoàn Star vì quá đau khổ nên tự sát.”, “Tai nạn bất ngờ. Lâm Khã Bằng-Phu nhân chủ tịch tập đoàn Star tử nạn.”...v...vv...

Nhìn thấy hình ảnh mẹ, tim hấn đau đến nghẹt thở. Hấn thô bạo gấp chiếc laptop lại, đau đớn thu mình vào một góc.

Cứ như vậy, ba năm trôi qua trong nháy mắt. Hấn bây giờ đã là một cậu bé mười tuổi. Càng lớn, khuôn mặt mũi nam của hấn càng hiện ra rõ nét. Từng nét trên khuôn mặt đều khiến người khác ngây ngốc. Đôi mắt màu tím càng ngày càng đậm nét, càng trở nên u buồn hơn.

Trên bàn ăn rộng lớn, ba con người đang dùng bữa. Không khí trên bàn ăn rất căng thẳng khiến người hầu gần đó không dám hó hé một lời. Cậu bé 10 tuổi lạnh lùng ăn hết phần của mình. Còn người đàn ông ngồi đối diện thì lâu lâu lại liếc nhìn cậu con trai cưng. Người phụ nữ lớn tuổi e dè nhìn hai người bọn họ.

- Con ăn xong rồi. Xin phép nội. Con đi học.- Hấn lãnh đạm đứng dậy, cúi đầu chào nội rồi xoay người bước đi mà không thèm để ý đến ông Kiệt đang nhìn mình với ánh mắt đượm buồn.

- Hello cả nhà.- Từ bên ngoài, một giọng nói trong trẻo vang lên, xóa tan bầu không khí ngột ngạt.

- Yun, Khôi, mau vào đây ăn sáng đi con.- Nội hấn nhìn thấy Thiên My thì không khỏi vui mừng. Bao nhiêu năm qua, cũng chính vì con bé này mà trái tim của hấn cũng trở nên ấm áp hơn nhiều. Vết thương trong lòng cũng dần dần được khôi phục.

Với một hy vọng mỏng manh rằng hấn lại có thể một lần nữa trở lại là con người trước đây. Trở lại là một Dương Lâm Hoàng Phi tươi cười, vui vẻ. Tất cả mọi người đều hy vọng, cô bé này sẽ là vị thiên sứ xóa tan tảng băng trong lòng hấn.

- Vâng ạ. Anh Khôi, mau đến đây.- Yun kéo tay Khôi, ngồi xuống bàn ăn mà không thèm để ý đến hấn.

- Cháu mời bà, mời bác.- Yn cười nhẹ. Nụ cười thật ấm áp như nắng mai.

- Ủ. Cháu mau ăn đi.

Hắn nhìn Yun bằng con mắt hình viên đạn nhưng không giấu nổi sự yêu thương. Hắn hung hăng đi đến, nắm chặt lấy cổ tay nhỏ bé của Yun, gần giọng.

- Lâm Khắc Thiên My, em còn ăn được sao???

- Sao lại không.- Yun ngơ ngác nhìn hắn. Thái độ của hắn càng làm cho Yun thích thú hơn.

- Mau đi theo anh.- Vừa nói, hắn vừa lôi Yun đi trước con mắt vui mừng của mọi người trong nhà. Khôi thấy vậy cũng mỉm cười chạy theo.

Đi đến khu vườn hoa hồng trắng trong sân biệt thự, hắn buông tay Yun ra, trừng mắt nhìn cô.

- Lần sau, không được tự tiện đến nhà anh.

- Tại sao lại không được. Anh Nic đến được thì em cũng đến được.- Thiên My cứng đầu nhìn hắn.

- Em...

- Em đúng là đồ cứng đầu.- Khôi từ đằng xa đi đến thay hắn nói.- Ý mày là vậy phải không???- Khôi cười nhẹ nhìn hai người bọn họ.

- Đúng.- Hắn gật đầu.

- Giờ mày mới biết con nhóc này cứng đầu thì hơi muộn đấy.- Khôi trêu chọc hắn nhưng lại liếc mắt nhìn Yun.

- Anh hai...- Yun uất ức hét lên.

- Đi học thôi.- Khôi kéo hắn đi, để Thiên My lại một mình nhìn hai người bọn họ.

Một lúc sau, cô vội chạy theo cả hai rồi cùng nhau đến học viện.

Trong lớp học Tiểu Học Bảng A5.

Hắn oai phong gác chân lên bàn, hai tay đặt trước ngực. Mắt nhắm hờ, tai đeo phone. Không thèm để ý đến mọi người xung quanh. Thiên My từ ngoài chạy vào, đi đến ngồi cạnh hắn, thô lỗ giật lấy chiếc phone rồi đeo vào tai mình. Hắn ngạc nhiên nhìn Thiên My. Con nhóc này không biết sợ sao.

- Lâm Khắc Thiên My. Em to gan quá rồi đó.- Hắn gần giọng, nhìn Thiên My bằng ánh mắt hình viên đạn. Cả lớp thất thần nhìn vào hai người bọn họ. Cặp đôi này hiện đang hot nhất học viện nhà.

- Aiyo...Anh đừng gọi cả họ và tên em như vậy chứ Dương Lâm Hoàng Phi. Gan em làm sao to bằng gan anh được.- Thiên My vô tư trả lời. Môi đỏ mọng cong lên tạo thành một đường nét tuyệt mỹ.

- Em cũng đừng có gọi cả họ tên anh như vậy.- Hắn chính thức bó tay với con nhóc ngỗ ngược này.

- Gọi cả họ và tên anh là đặc quyền của em. Chỉ một mình em được gọi như vậy thôi.- Thiên My bá đạo nói. Cô chính là đang đánh dấu chủ quyền sao.

- Được rồi. Sau này ngoài em ra. Anh sẽ không cho bất cứ ai đem họ và tên anh ra gọi.- Hắn cười nhẹ. Đã rất lâu rồi, mọi người mới có thể thấy được nụ cười thiên thần này.

- Khụ...Khụ...Đừng có mà tình cảm vậy chứ.- Khôi từ ngoài đi vào nhìn thấy toàn bộ màn nói chuyện này thì không khỏi sờn gai óc.

Thấy Khôi, hắn vui mừng chạy đến, kéo anh ra ngoài mà không thèm để ý đến ánh mắt ngạc nhiên cả Thiên My. Đến một nơi khuất tầm nhìn, hắn nhìn Khôi rồi nói.

- Mày giúp tao chuyện này được không???

- Chuyện gì??? Mày nói đi.- Khôi lãnh đạm. Hai tay đút vào túi quần, cả thân người dựa vào tường, hờ hững hỏi.

- Hôm nay là ngày kỉ niệm 1 năm tao và Yun quen nhau. Mày giúp tao đem Yun đi để tao chuẩn bị mọi thứ. Xong xuôi, tao sẽ gọi mày về.

- Ok.- Khôi trả lời.

- Cảm ơn.- Hẩn lạnh lùng.

Kế hoạch được bàn xong,cả hai thằng đứng cười nham hiểm với nhau mà không hay biết,ở đằng xa,Thiên My đang nhìn bọn họ với ánh mắt đầy thú vị.

- Hai người giỏi lắm.Dám giấu bốn cô nương.Để xem.- Thiên My tự nói với chính mình.

Căn biệt thự White Rose do chính mẹ hẩn tặng nay đã trở thành nơi kỉ niệm một năm ngày hẩn và Yun quen nhau và cũng là ngày,mẹ rời xa hẩn mãi mãi.Nhìn lại nơi này.Hẩn lại nhớ đến người mẹ thân yêu.

Chiếc xích đu màu trắng là nơi Thiên My thường hay ngồi.Cô thích nhất là ngồi ở đây vì ở đây có thể cảm nhận được làn gió mát.Có thể nhìn ra khu vườn hoa hồng trắng do chính tay mẹ hẩn chăm sóc.

Hẩn cùng bà Trương bận rộn chuẩn bị mọi thứ.Nào là hoa,bánh kem,đồ ăn,...Rất rất nhiều thứ được bày ra bàn.Từ trong ra ngoài của khuôn viên biệt thự đều được hẩn trang trí bằng bong bóng màu hồng nhìn rất bắt mắt.

- Xong rồi.-Bà Trương mỉm cười nhìn thành quả của mình.- Moon,con lại đây ném thử món ăn do dì nấu đi.- Bà Trương ngoắc ngoắc tay kêu hẩn đang ngồi xem phim ở phòng khách.

- Vâng.- Hẩn mỉm cười chạy vào.

- Wow...Rất ngon nha.Chắc chắn Yun sẽ thích.- Hẩn phấn khích khi nhớ đến nụ cười của Thiên My.

Đoàng...Đoàng...Đoàng...

Đang chuẩn bị mọi thứ thì tự nhiên,một tiếng nổ lớn vang lên làm khuấy động cả căn biệt thự.Bà Trương và hẩn hốt hoảng chạy ra phía cổng.

Hẩn thất thần nhìn Thiên My bất lực nằm dưới mặt đường.Ngực trái của cô chảy rất nhiều máu,ánh mắt vẫn hướng về phía hẩn,bàn tay đưa ra như muốn nắm lấy tay hẩn.

- Phi...Dương...Lâm...Hoàng...Phi...-Thiên My cố gắng thuê thảo từng chữ.

- Anh...Anh đây...Em làm sao vậy.Tại sao lại thành ra như thế này.- Hẩn nói trong nước mắt.Bàn tay run run nắm lấy tay cô.Để thân người cô dựa vào mình.

- Lâm Khắc Thiên Khôi,...Nói cho tao biết,chuyện gì đã xảy ra.tại sao Yun lại như vậy???- Hẩn quay sang nhìn Khôi đang thất thần đứng bên cạnh,

- Anh...Anh...Đừng như...vậy...Xin lỗi...Vì không...thể ở bên...cạnh anh được nữa...Khụ...Khụ...Anh giúp em...chăm sóc anh Khôi...và...và gia đình em...Được không anh...- Vừa nói,Thiên My vừa ho không ngừng.Những dòng máu tươi cứ liên tục chảy từ trong miệng ra khiến Khôi và hẩn thực sự rất đau lòng.

- Anh không cho em đi.Xin em đấy.Mẹ cũng bỏ anh đi rồi.Đến em cũng không cần anh sao...Lâm Khắc Thiên My,nếu em đi,anh sẽ hận em suốt đời.- Hẩn hét lên,vừa nói vừa lay lay người Thiên My.

- Khụ...Khụ...Không sao.Anh cứ...cứ hận em đi...Như vậy....Anh sẽ nhanh quên em hơn.- Thiên My cố gắng nói trong nước mắt.

- Không...Anh không cho em đi...Đừng rời xa anh mà em...Xin em đấy...- Hẩn khóc nức lên,tay vẫn nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của Yun.

- Anh nghe em...nói...Phi à,anh phải sống...thật tốt...Ở bên kia,...em sẽ...sẽ mãi dõi theo anh...Đừng tự làm đau...bản thân mình...Hãy tha thứ...cho bác Kiệt...Bác ấy...đã rất hối hận....Xin anh chăm sóc anh Khôi giúp em...Hãy quên em đi...Dương Lâm Hoàng Phi...Em mãi mãi yêu anh.- Yun cố gắng thốt ra những lời cuối cùng.Và đó cũng là lần cuối hơi thở của cô còn vương lại trần gian.

- KHÔNG...LÂM KHẮC THIÊN MY,ANH KHÔNG CHO EM ĐI...ANH GHÉT EM.- Hẩn đau đớn hét lên.

Đây là một cú sốc lớn đối với một đứa trẻ 10 tuổi.Cùng một ngày,cả hai người mà hẩn yêu thương nhất đều lần lượt rời bỏ hẩn mà đi.Hẩn hận,hận cái ngày này.Hận luôn cả tình yêu đang cháy rực.

Trái tim hoàn toàn đã khép lại.Đôi mắt trở nên vô hồn,hoàn toàn không có một tia ấm áp.Dòng máu hận thù càng ngày càng chảy mạnh hơn.Một cậu bé 10 tuổi bỗng chốc biến thành một con quỷ khát máu.

48. Chương 46: Hãy Để Em Sưởi Ấm Trái Tim Anh.

Phòng khách rộng lớn hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều của 7 con người. Quá khứ của hắn quả thật quá đau buồn. Không ngờ, một con người ương ngạnh, khát máu như vậy lại là con người cô đơn nhất.

Không ai có thể tưởng tượng được, cuộc sống không có mẹ, cuộc sống mà chính ba là người gián tiếp giết mẹ. Có phải cuộc sống đó sẽ rất đau khổ không. Vậy mà hắn-hiện thân của ác quỷ lại là một đứa trẻ đáng thương như vậy. Cùng một ngày, mất đi hai người yêu thương nhất, quả thật rất khó chấp nhận.

- Vì vậy mà cậu ta lạnh lùng sao???- Trúc nhìn cả bọn với ánh mắt thất thần. Chưa bao giờ cô nghĩ, hắn lại là người đáng thương đến như vậy.

- Không. Đó chỉ là lý do phụ. Phi lạnh là vì muốn mình không có điểm yếu, muốn mình trở thành một con người không ai có thể đánh bại để... để trả thù.- Khôi nhàn nhạt lên tiếng. Hai tay vòng lại, mắt nhắm hờ hững, cả thân người dựa vào thành ghế. Trông anh thật cuốn hút.

- Vậy... Cô gái tên Thiên My đó là ai???- Nó thắc mắc nhìn Khôi hỏi.

Nghe thấy cái tên này, Khôi mở mắt ra, ngồi bật dậy, nhìn nó khác thường. Giọng ứ nghẹn lại, không nói được lời nào. Trúc nhìn từng biểu hiện của Khôi, biết anh không thể nói được, cô liền thay anh trả lời.

- Thiên My là em gái của anh Khôi tên đầy đủ là Lâm Khắc Thiên My. Nếu cô ấy không chết thì bây giờ cô ấy sẽ là một thiếu nữ 16 tuổi. Nhỏ hơn chúng ta 1 tuổi.- Khôi chậm rãi giải thích. Vừa nói, cô vừa cười chua xót. Cười cho chính số phận ác nghiệt của mình.

- Có phải thằng Phi ghét ai kêu cả họ và tên của mình vì Thiên My.- Nguyên Nguyên chợt nhớ ra vấn đề này. Vài năm trước, khi hắn về nước xử lý công việc, anh có một lần gọi tên đầy đủ của hắn liền bị hắn đánh cho phải nhập viện mấy ngày. Từ đó trở đi, anh không dám một lần nào gọi tên như vậy nữa. Chỉ có thể gọi là Moon hoặc Ric.

- Ừ.

Tất cả như hiểu ra mọi chuyện, gật gật, gù gù. Bỗng nhiên, Nguyên Nguyên đứng dậy, kéo Trúc đi trước con mắt ngạc nhiên của mọi người. Cả hai cùng đi đến bãi cỏ nhân tạo sau biệt thự.

Trúc thả cơ thể của mình rơi tự do xuống bãi cỏ, Nguyên Nguyên thấy vậy cũng ngồi xuống bên cạnh. Gió thổi vào cả hai, mát rượi.

- Anh kéo tôi ra đây có việc gì???- Trúc nhìn Nguyên Nguyên thắc mắc.

- Anh rất thắc mắc. Thiên My là em gái Khôi, vậy sao em lại gọi Thiên My là cô mà không phải là em gái???- Nguyên Nguyên cười nhẹ nhìn Trúc. Đây chính là điều anh thắc mắc nhất từ lúc nghe câu chuyện đó.

- Bởi vì, tôi không phải con ruột của nhà họ Lâm. Tôi là con nuôi.- Trúc cười chua xót.

Nguyên Nguyên hoàn toàn chấn động khi nghe được sự thật này. Là thật sao??? Trúc thực sự không phải máu mủ nhà họ Lâm sao???

- Em đùa chắc.- Nguyên Nguyên nhìn Trúc, cười nhẹ như không tin vào những gì mình nghe thấy.

- Tôi không đùa. Tôi là một cô nhi được mẹ anh Khôi nhận nuôi. Tôi chính là vật thay thế. Thay thế Thiên My làm em gái anh Khôi.- Trúc tự cười cho chính số phận của mình.

Ngay cả ba mẹ ruột cũng bỏ cô. Cũng may, cũng may nhà họ Lâm thương tình nhận nuôi cô. Để cho cô có được một gia đình đầy đủ. Cô chính là mang ơn nhà họ Lâm, mang ơn mẹ và mang ơn anh Khôi.

Chính Khôi đã không kì thị cô mà xem cô như em ruột để cô cảm nhận được hơi ấm gia đình. Ông trời có lẽ đã quá ưu ái cho cô khi cô được tái sinh trong một gia đình như vậy.

Ngay lúc này, Nguyên Nguyên cảm thấy thương cô gái trước mặt hơn bao giờ hết. Một cô gái nhỏ thật đáng thương. Anh ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng an ủi. Nỗi đau của cô cũng chính là nỗi đau của anh. Hãy để anh cùng cô chịu đựng nỗi đau này.

Ngay từ lúc cô biến mất ở cổng trường, trái tim anh dường như nghẹt thở. Cũng kể từ lúc đó, anh nhận ra, con tim anh đã không còn là của anh nữa rồi. Cô gái này chính là chủ nhân của nó. Trúc buồn, anh cũng buồn. Trúc vui, anh tất nhiên vui.

- Tại sao anh và Long lại không biết đến quá khứ của Phi??? Không phải bọn anh là bạn thân từ nhỏ sao???- Trúc rời khỏi người anh, dưng đôi mắt đẹp của mình ra, ngây ngô hỏi.

- Chỉ có Khôi mới là bạn thân từ nhỏ của Phi. Thực ra, anh biết đến Phi khi cậu ấy ở Mỹ. Cậu ấy nhờ anh về Việt Nam giúp Khôi quản lí bang R.I.P. Năm đó, anh 12 tuổi, công ty của gia đình anh gặp sóng gió. Giá cổ phiếu liên tiếp bị hạ sàn. Công ty tưởng chừng như sẽ đóng cửa. Ai ngờ, một công ty bí ẩn nào đó đã cứu giúp công ty gia đình anh và người đứng đầu chính là Phi. Kể từ lúc đó, anh mang ơn Phi rất nhiều. Bất kể cậu ấy muốn anh chết, anh sẽ chết. Mạng sống anh là của cậu ấy. Còn Long thì anh không biết. Khi anh trở về Việt Nam thì đã gặp cậu ấy.- Nguyên Nguyên chậm rãi phân tích.

Cuộc đời anh chính là do hấn cứu. Hấn chính là ân nhân mà cho dù cả đời Nguyên có đi theo phục vụ hấn cũng không thể trả hết mối ân tình to lớn này.

- Thì ra là vậy.- Trúc gật gật gù gù.

- Trúc này...- Nguyên Nguyên bất chợt gọi tên cô khiến cô koong khỏi tò mò.

- Có chuyện gì sao???

- Em cảm thấy anh là người như thế nào???

- Ủ...Rất đáng ghét.- Trúc cười nhẹ.

- Cái gì???- Đầu Nguyên Nguyên chính xác là đang bốc khói nghi ngút.

- Lúc em gặp anh lần đầu cảm thấy anh rất lạnh lùng. Sau đó, anh liền chọc tức em, em rất ghét anh. Thực sự lúc đó anh rất đáng ghét. Nhưng không hiểu sao bây giờ em lại cảm thấy anh...đáng yêu.- Trúc ngượng ngùng nói nhỏ hai từ cuối cùng.

Nguyên Nguyên cười, một nụ cười thật tươi. Hai chiếc răng khểnh cũng vì nụ cười đó mà lộ ra, đẹp mê hồn. Nguyên Nguyên ôm Trúc vào lòng, ôm thật chặt như sợ Trúc biến mất. Anh thì thào vào tai cô.

- Còn ấn tượng đầu của anh về em đó chính là một đứa con gái chua ngoa. Đến ấy giờ ấn tượng ấy cũng không hay đổi.- Nguyên Nguyên cười gian xảo. Nói xong câu, anh buông Trúc ra rồi chạy thật nhanh.

Nghe Nguyên Nguyên nói, Trúc đầu xì khói. Khuôn mặt vì tức giận mà đỏ ửng lên trông rất đẹp. Trúc cũng đứng dậy, đuổi theo anh. Ở trên xa, một khuôn mặt thiên thần nhìn hai nười bọn họ khẽ cười. Người đó không ai khác là nó.

Nó chậm rãi bước về phía giường bệnh hấn đang nằm. Nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của hấn, thì thào.

- Họ thật hạnh phúc phải không???- Đáp lại nó là một không gian hoàn toàn im lặng.

- Thực sự, tôi rất hâm mộ người con gái tên Thiên My đó. Cô ấy có thể khiến cậu khóc, cô ấy có thể khiến cậu cười. Vì cô ấy, cậu có thể làm tất cả. Cô ấy quả thật rất hạnh phúc.- Nó cười chua xót.- Tôi hy vọng một lần ánh mắt của cậu hướng về phái tôi những có lẽ đó mãi mãi chỉ là hy vọng. Đúng, tôi yêu cậu, thực sự rất yêu cậu.- Bỗng nhiên, nước mắt nó chảy dài. Lần đầu tiên, nó đứng trước mặt hấn nói ra ba từ này.

- Tôi đã quyết định. Từ nay sẽ sống thật với khuôn mặt của mình. Cậu có thể sống trong đau khổ như vậy thì tại sao tôi phải sợ nó chứ. Tôi muốn mình thật hoàn hảo, thật xứng đáng để yêu cậu. Xin hãy cho tôi một cơ hội để được yêu cậu. Có được không???- Nó lăm bắm, vừa nói, nó vừa vuốt vuốt, mái tóc màu tím của hấn.

Đến cả khi hấn ngủ thì cái bản chất cao ngạo của một đại thiếu gia vẫn luôn luôn hiện diện trên khuôn mặt. Nhưng cái nét lạnh lùng, tàn nhẫn thì hoàn toàn biến mất. Còn nó, đôi mắt màu tím khi không có cái

kính trông trở nên hút hồn hơn, làn da trắng không tì vết. Cái trán cao được che đi bởi tóc mái thưa, đôi môi mọng đỏ thật cuốn hút. Nó thật xinh đẹp. Về đẹp thánh thiện, hiền lành.

Bất chợt, tay hắn nắm lấy tay nó, hắn mở mắt ra, nhìn nó với đôi mắt dịu dàng. Nó hốt hoảng nhìn hắn, không lẽ những gì nó nói từ nãy đến giờ hắn đều nghe thấy cả chứ. Như hiểu được tiếng lòng nó, hắn lên tiếng.

- Những gì cô nói, tôi đều nghe thấy cả rồi.- Vẫn cái giọng lạnh lùng đó nhưng cũng có một chút ấm áp của nắng ban mai.

Nó hiện tại thật muốn đào một cái lỗ để cho chính mình chui xuống. Thật là mất mặt a.

- Tôi...Tôi...Thôi cậu quên đi.- Nó ngại đến mức không nói được gì.

- Khỏi phải giấu. Haha...Mà này, tôi không thích cô để mặt như vậy đi học đâu.- Hắn nhăn mặt lại nhìn nó đe dọa.

- Nhưng...Để như trước kia không phải là rất xấu sao???- Nó khó hiểu nhìn hắn. Rốt cuộc ý của hắn là gì???

- Tôi mặc kệ. Tóm lại, tôi không thích cô để khuôn mặt đó.- Hắn gằn giọng.

“Thực ra thì tôi không thích cho người khác nhìn thấy khuôn mặt thật của cô” -

Đó chính là suy nghĩ bá đạo trong đầu hắn.

- Ủ. Tôi biết rồi.- Nó gật gù gù gù.- Cậu đã đỡ hơn chưa???- Nó đưa tay vuốt vuốt trán hắn như để chắc chắn rằng hắn không có làm sao.

- Tôi ổn rồi.- Hắn ôn nhu trả lời. Đây là lần đầu tiên, hắn để yên cho nó chạm vào người mình.- Thiên My, cô biết cô ấy sao???- Hắn nghiêm túc nhìn nó hỏi.

- Khôi đã kể cho tôi nghe.- Nó cười nhẹ khi nghĩ đến người tên Thiên My đó.- Cô ấy, quan trọng đến vậy sao???- Nó bất giác hỏi. Nhưng khi hỏi xong thì nó mới cảm thấy hối hận. Lại chọc vào ổ kiến lửa rồi.

- Rất quan trọng. Nhưng cô ấy chỉ còn là kí ức. Hãy cho tôi thời gian. Có được không??? Hãy đợi tôi đến khi vết thương ở đây lành hẳn. Để tôi có thể cảm nhận được mình hoàn toàn yêu em chứ không phải xem em như một người thay thế. Em hiểu chứ.- Hắn dịu dàng hỏi. Vừa nói, hắn vừa lấy tay nó đặt lên ngực trái của mình. Nơi có một trái tim đang ấm lại từng ngày.

Nó thật sự hoang mang khi nghe hắn nói những lời như vậy. Hắn thật khác thường. Từ lời nói đến hành động. Không còn là một Dương Lâm Hoàng Phi lạnh lùng, tàn nhẫn, độc ác nữa. Hắn hiện tại chính là một con người dịu dàng, ôn nhu đến khác thường.

- Được. Tôi sẽ chờ cậu. Tôi sẽ giúp cậu chữa lành vết thương ở tim. Tôi sẽ giúp sưởi ấm trái tim cậu thêm lần nữa.- Nó nói, nước mắt lại rơi lần nữa trực trào.

Điều nó ước mong bấy lâu nay đã trở thành sự thật sao. Không thể tin được. Trong lòng nó vui mừng không tả được. Hy vọng...Hy vọng đây không phải là một giấc mơ.

- Cảm ơn em. Đã yêu một con người như tôi.

Hắn mỉm cười. Một nụ cười nhẹ nhàng, không một mối. Hắn đưa tay lau đi giọt nước mắt trên mi nó, ôm nó vào lòng, để nó nghe thấy được con tim hắn chính là đang đập rất mạnh vì nó.

Cảm nhận được hơi ấm của hắn, nó yên bình đi vào giấc ngủ.

- Thiên My, anh nhất định trả thù cho em.- Hắn thì thầm với chính bản thân mình. Ánh mắt lộ nên một tia tà ác.

—————-END CHAPTER 46—————

49. Chương 47: Đại Nhân Vật.

Cốc...Cốc...Cốc...

Tiếng cửa phòng khô khốc vang lên đánh thức ai đó tỉnh dậy. Vừa mệt vừa buồn ngủ, hần uể oải đứng dậy mở cửa. Trước mặt hần là khuôn mặt thiên thần của nó. Trên người nó là bộ đồng phục của học viện.

- Đi học sao???- Hần gầm gừ.

- Ủ. Tôi lên kêu anh dậy đi học.- Nó nở một nụ cười thật tươi mà không hay biết, mặt hần đang biến sắc.

- Cô tính để khuôn mặt như vậy đi học sao???

- Đúng vậy.- Nó gật đầu.

Nghe câu trả lời của nó, hần chính thức nổi cáu. Không phải hôm qua hần đã dặn nó không được để khuôn mặt như vậy đi học sao??? Nó đúng là đồ đáng ghét. Dám không nghe lời hần sao???

- Đi vào hóa trang cho tôi. Hôm qua tôi đã căn dặn cô như thế nào hần.- Hần hét lên khiến nó giật bắn mình. Nhưng vì sự nghiệp xinh đẹp trước mặt hần, nó giương ngực lên cãi lại.

- Nhưng... Tôi không thích.- Đây là câu nói gan nhất trong ngày.

Lần đầu tiên, nó dám nói với hần bằng cái giọng điệu đáng ghét đó. Con nhỏ này đúng là chán sống rồi.

- Mặc xác cô. Biến- Trở lại là con người của trước kia, lạnh lùng, độc ác, hần rít lên từng tiếng rồi xoay bước vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Nó ở ngoài ngơ ngác nhìn cánh cửa khép lại. Nó đã làm cho hần giận sao??? Mặc kệ những suy nghĩ đó, nó chậm rãi bước xuống nhà dưới. Nơi Khánh Hưng đang dùng bữa sáng.

- Mau lại đây ăn sáng đi. Ric không xuống sao???- Hưng thấy nó liền gọi đến ngồi đối diện rồi hỏi.

- Không biết nữa. Ric bị gì ấy. Cứ thay đổi 360 độ khiến em không biết thể nào mà lần nữa.- Nó cười nhẹ. Ở trước mặt Hưng không hiểu sao nó lại có cảm giác rất an toàn.

- Ủ, kệ nó. Em ăn đi.- Hưng đẩy cái trứng ốp la về phía nó rồi nói.

Nó cười tươi gật đầu. Nó xem Hưng như là anh trai vậy. Hưng vừa dịu dàng, vừa ôn nhu, vừa tạo cho nó một cảm giác an toàn. Không giống như ở gần hần và Khôi. Cả hai đều tạo bất an cho nó.

Nó và Hưng vừa ăn bữa sáng xong thì cũng là lúc hần từ trên lầu bước xuống. Với dáng vẻ cao ngạo thường ngày, hần đi đến nắm lấy tay nó lôi đi. Trước khi đi không quên quay sang căn dặn Hưng.

- Có chuyện gì thì gọi điện cho em.

Thấy cái gật đầu của Hưng, hần yên tâm lên xe rồi phóng vụt đi. Nó hoảng loạn bám chặt ghế ngồi vì hần đang chạy xe với vận tốc 180 km/h. Sau 5' chạy đua với tử thần, cuối cùng con xe cũng đã chịu dừng lại. Trước mặt nó là một cửa hàng thời trang. Không phải là cả hai nên đến trường sao. Sao lại ở đây???

Hàng ngàn thắc mắc của nó đều được giải đáp khi hần quay sang, thì thào vào tai nó.

- Nếu muốn để bộ mặt này đi học thì cũng nên thay đổi một chút chứ nhỉ.- Hần nhếch mép tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Nhìn hần thật cuốn hút. Nó dường như bị vẻ đẹp đó hút hồn nên không có phản ứng gì.

Hần thấy vậy liền lôi nó đi. Cửa kéo được đẩy ra. Cả hai bước vào trong những con mắt ngưỡng mộ của mọi người.

- Chào sếp.- Từ xa xa, một cô gái nhỏ chạy đến, cúi đầu chào hần.

- Victoria đâu???- Hần lạnh lùng hỏi mà không thèm để ý đến ánh mắt hình trái tim của cô gái nhỏ đang đứng trước mặt.

- Vic đang đợi ngài ở trong phòng. Mời ngài.- Cô gái kia cung kính đi trước dẫn đường, còn hần nắm tay nó đi sau.

Được hần nắm tay, một cảm giác ấm áp nào đó len lỏi trong tim. Hần chính là đang cho nó cảm nhận được sự thay đổi của hần sao???

Cả ba đi đến một căn phòng vip,nơi có một cô gái xinh đẹp đang ngồi đợi sẵn.Thấy hấn,cô gái đó đi đến cười một cái rồi nói.

- Hello.Lâu ngày quá mới gặp lại đại ca đây.
- Chị đừng nói vậy.- Hấn cười nhẹ,ôm chầm lấy Victoia,khách sáo nói.
- Đại ca à,hôm nay đến đây có việc gì đây???- Vic cười,buông hấn ra rồi nhẹ nhàng hỏi.
- Chị giúp em thiết kế mấy bộ quần áo cho cô gái này giúp em.- Hấn đưa nó đến trước mặt Vic rồi nói.
- Em chào chị.- Nó cười thân thiện cúi đầu chào Vic.

Nó ngơ ngác nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình.Đây chẳng phải là nhà thiết kế nổi tiếng Victoria sao???Một bộ quần áo do cô ấy thiết kế ra ít nhất cũng lên đến hàng chục,hàng trăm triệu chứ đâu phải chơi.Mà nó lấy tiền đâu a trả đây???Tên chết giẫm nhà hấn.

- Hello cưng.
- Wow...Cô gái này thực sự rất xinh đẹp nha.- Vic nhìn nó,tấm tắc khen ngợi.- Bạn gái của đại ca sao???- Vic thì thầm vào tai hấn hỏi.

Hấn không trả lời,chỉ lẳng lặng liếc Vic một cái cháy mặt.

- Haha...Được rồi,không đùa với đại ca nữa.Xin phép đại ca cho em đưa cô bé này đi đo.- Vic cười chế giễu rồi lôi nó đi.

Tính tình của Vic là vậy.Nửa thật,nửa đùa.Không biết lúc nào cô mới trưởng thành nữa.Đã 20 tuổi rồi mà cái tính cách trẻ con đó vẫn chưa sửa được nữa.Haizz...Hấn chính thức bó tay với cô chị đáng yêu này.

Khoảng nửa tiếng sau,Vic và nó cùng nhau bước đến chỗ hấn.Thấy cả hai,hấn vội chạy đến hỏi.

- Khi nào em mới có thể lấy quần áo.
- Đại ca à,đừng nóng lòng như vậy chứ.Lát tan trường,cả hai đến lấy là được.- Vic cười nhẹ rồi trả lời.
- Tốt.Thôi em đi đây.Bye.- Hấn lãnh đạm trả lời.
- Bye đại ca,bye cưng.- Vic thân thiện chào hấn rồi mỉm cười chào nó.
- Bye chị.- Nó cũng vội vàng cúi đầu.

Ở một nơi khác,trong căn biệt thự lớn.Hai chàng trai đang dùng bữa sáng trên bàn ăn thì một cô gái xinh đẹp bước xuống.Cả hai chàng trai ngây ngất nhìn cô gái đó không chớp mắt.

- Nè,đừng có nhìn tôi như vậy chứ.- Ken cười nhẹ.Cai mặt nạ có chữ DE đã được cô gỡ bỏ.Khuôn mặt tinh xảo như khắc vì vậy mà lộ ra.Hai cái lúm đồng tiền cũng vì cười mà rõ lên hấn.
- Đi thôi.Chúng ta không có nhiều thời gian đâu.- Ryan lấy lại vẻ lãnh đạm thường ngày,khẩn trương nói.
- Được rồi.Huân,chuẩn bị xe chưa???- Ken quay sang Trịnh Minh Huân,nhẹ nhàng hỏi.
- Ok rồi.- Huân đưa tay lên làm hiệu ok rồi cười.
- Tốt.Ryan,chúng ta đi nhanh thôi.
- Ừ.

Nói rồi,cả Ken và Ryan cùng nhau lên con xe đã được Huân chuẩn bị và phóng vút đến học việc Moon.

Kết...

Con xe dừng lại trước học viện,tạo ra một tiếng kêu lớn.Các ánh mắt cũng vì vậy mà chăm chú nhìn vào họ.Từ trên xe,Ryan và Ken bước xuống.Lại một đôi trai tài gái sắc xuất hiện.Mọi người có mặt ở đó không khỏi ngơ ngác khi nhìn thấy chàng trai.Bỗng nhiên,một học sinh ở đó hét lên.

- Nguyên hội trưởng Nguyễn Hoàng Kỳ Nam trở về.

- Đúng rồi.Là hội trưởng Kỳ Nam.- Một nữ sinh khác cũng hét lên.

Nhận ra người quen,các học sinh trong trường như ong vỡ tổ.Ai nấy đều đi đến bao vây xung quanh Kỳ Nam.Nghệt thở,khó chịu,Kỳ Nam tức tối quát lên.

- Có tránh ra không hả.

Dường như tiếng hét của một hội trưởng củ vẫn có giá trị khi lần lượt tất cả các học sinh đều tránh xa anh 2 mét.Mỉm cười hài lòng,anh nắm lấy tay Ken rồi đi về phía phòng hiệu trưởng.

Lúc anh vừa đi khuất cũng là lúc 6 con xe khác xuất hiện.Từ trên con Lamborghini màu cam rực rỡ,hai con người tựa thiên thần bước xuống thu hút tất cả các ánh nhìn của mọi người.Người con gái với đôi mắt màu tím to tròn,đôi môi mọng đỏ càng làm cô trở nên thu hút hơn.

Người con trai cũng với đôi mắt màu tím nhưng nó lại có nét buồn hơn,mang nhiều tâm tư hơn.Mái tóc màu tím đầy cuốn hút,phần mái được tỉa lớp trông rất bắt mắt.Đôi môi mọng đỏ đầy cuốn hút.

Cả hai cùng nhau sánh bước khiến mọi người không khỏi ngưỡng mộ.Nhưng nỗi thắc mắc đã lần áp tất cả.

- Con nhỏ đi bên cạnh anh Phi là ai vậy nhỉ???- Một nữ sinh kênh kiệu liếc xéo nó rồi nói.

- Mặc kệ nó.Chắc chắn chị Ly sẽ xử nó giống như đã xử con Trương Gia Uyên.- Nữ sinh 2 đệm vào.

- Trời ơi,cô ấy thật xinh đẹp.- Boy 1 hú lên.

- Thiên thân ơi,hãy về đội của anh.- Boy 2 nhìn nó với ánh mắt hình trái tim.

Những lời nói ấy đã lọt vào đôi tai thánh như tai thỏ của hắn.Hắn hơi nhăn mặt lại khi thấy những ánh mắt thèm khát của đám con trai.Bỗng nhiên,hắn kéo nó đi lại gần hắn hơn rồi nắm lấy tay nó như để đánh dấu chủ quyền.

Nó hơi bất ngờ nhưng cũng vội lấy lại bình tĩnh.Hắn là vậy,rất tùy hứng.Nó mặc kệ,miễn là được thấy hắn mỗi ngày là đủ.

END CHAPTER 47

50. Chương 48: Học Sinh Mới.

Lớp học 11 MOON VIP rộn rã hơn thường ngày khi xuất hiện một tiểu thiên thần đi cạnh Dương Lâm Hoang Phi.Tin này đang là tin hot nhất trong website của học viện.Một đại ác ma tàn nhẫn,độc ác xưa nay chưa từng đếm xỉa đến con gái mà nay lại đi chung với một tiểu thiên thần xinh đẹp đến như vậy.Thật là khó tin.

Từ xa xa,cô Lily tươi tắn bước về phía lớp học.Sau lưng cô là Ken và Ryan,hai nhân vật cũng khá là hot.Sau khi cả lớp đã yên vị tại chỗ của mình,cô Lily mới nhàn nhạt lên tiếng.

- Hôm nay lớp chúng ta...có học sinh mới.- Cô Lily chậm rãi nói ra từng chữ như để thu hút sự chú ý về phía mình.

- Ồ...chắc chắn là hội trưởng Kỳ Nam và cô gái đi cạnh anh ấy rồi.- Một nữ sinh ảo lá bình luận.

- Chuẩn luôn.Nhưng không biết cô gái đó là ai nhỉ???- Nữ sinh 2 từ bàn bên kia mà nhiều chuyện chạy qua bên này hóng ha hóng hớt.

- Lẽ nào là người ấy của Kỳ Nam sao???Oh mai chuối,thật không thể tin được.- Nữ sinh 3 mắt chữ O,miệng chữ A khi nghĩ đến chuyện này.

- Mấy mụ nhiều chuyện.Bạn gái hay không thì mặc xác người ta.Ai cần mấy mụ quản.- Nam sinh 1 bất bình nói.

- Đúng đấy.Mấy mụ ăn không ngồi rồi dư mỡ hay sao vậy.- Nam sinh 2 hòa theo.

- Dư mỡ thì đi mà hút mỡ đi.Thông cảm,mấy đứa nó rãnh rỗi sinh nông nổi ý mà.- Nam sinh 3 đang đọc sách cũng không chịu nổi mà lên tiếng.

- Mấy ông..Mấy ông chết với tội này..- Cả ba nữ sinh kia đồng thanh.Ánh mắt tỏa lửa khiến cả lớp không khỏi bật cười và không ngoại trừ tội nó và tội hắn.

- Thôi,trật tự nào.- Cô cũng cười.Lớp học này,thật là cá biệt.

- Mời hai em vào lớp.- Cô Lily quay ra cửa,nơi Ry và Ken đang đứng rồi nói.

Cả hai cùng nhau bước vào trước con mắt mê trai cả đám nữ sinh và con mắt mê gái của đám nam sinh.

- Hai em giới thiệu đi.- Cô Lily mỉm cười thân thiện nhìn cả hai rồi đề nghị.

- Hello everyone,mình à tên là Di,Trần Phương Di.Mình 17 tuổi.Rất vui được làm quen với mọi người.- Ken vừa nói vừa nở một nụ cười đẹp hút hồn.

Cả đám nam sinh được dịp hò hét.Nào là “Phương Di,hãy về đội của anh.” rồi lại “Hú hú...Anh yêu em,Phương Di”...v.v.v...Còn đám nữ sinh thì bủn rủn môi tỏ vẻ khinh bỉ.

- Chào,tôi là Kỳ Nam,16 tuổi.Có lẽ mọi người đã biết tôi rồi nên khỏi cần nói nhiều.- Ryan lãnh đạm.Hai tay dút vào túi quần,hờ hững như không có gì.Cái phong cách đó càng khiến cho đám nữ sinh đứng ngồi không yên.

Bỗng nhiên,ánh mắt ánh nhìn về phía người con gái đang chăm chú nhìn người con trai ngồi bên cạnh.Một cảm giác quen thuộc nào đó khiến Kỳ Nam không tự chủ được mà liền chạy xuống làm quen.

- Xin chào,tôi là Kỳ Nam,có thể làm quen được không???- Kỳ Nam khiến cả lớp được một phen ngạc nhiên,hội trưởng lãnh đạm của họ đây sao.Từ ngạc nhiên chuyển sang sợ hãi khi Kỳ Nam đang nói chuyện với người của đại ác ma.

Câu nói của Kỳ Nam vừa dứt liền có hai cặp mắt tỏa lửa nhìn về phía anh.Cảm nhận được ám khí bao vây xung quanh,Kỳ Nam không khỏi rung mình.

- À...ừ...Xin chào,tôi là Uyên,Trương Gia Uyên.- Nó ngơ ngác trả lời.Đây là lần đầu tiên có người tự động đi để làm quen với nó.Qủa nhiên sắc đẹp có vô vàn lời thề.Trước kia,khi nó còn là một con vịt xấu xí thì làm gì có ai thèm đếm xỉa vậy mà bây giờ,...Haizz...

Nghe câu trả lời của nó,cả lớp được một phen chấn động ngoại trừ Thiên Minh và hắn vì cả hai đều đã được nhìn thấy khuôn mặt thật của nó trước rồi.Tiếng xì xào bàn tán lại nổi lên như gió.

- Xin lỗi,cô ấy là người của tôi.Tốt nhất cậu đừng nên đụng vào.- Hắn nhìn Kỳ Nam cảnh cáo.Ánh mắt mang đầy tia lửa nóng chiếu về phía Kỳ Nam.

Kỳ Nam nhếch mép,hừ lạnh một cái rồi xoay người bước về chiếc bàn phía sau lưng nó,ngồi xuống.Phương Di nhìn thái độ của Kỳ Nam thì bật cười nhẹ.Nụ cười đó vô tình lọt vào mắt các nam sinh trong lớp,ngay lập tức,tiếng hò hét lại một lần nữa vang lên.Mặc kệ những gì đang xảy ra,Phương Di vẫn ung dung đi đến ngồi bên cạnh Kỳ Nam.

- Tốt rồi.Chúng ta bắt đầu học thôi.- Cô Lily mỉm cười nói.

Tùng...Tùng...Tùng...

Ba hồi trống vang lên,tất cả các học sinh uể oải lần lượt kéo nhau đi xuống căn tin.Gia Long hớn hờ chạy đến kéo tay Trân đi như mọi ngày.Còn Nguyên Nguyên và Trúc,cả hai vẫn chí chèo với nhau như mọi ngày.Nhưng đến cuối cùng,Nguyên Nguyên vẫn là người chịu thua.

- Tôi có thể mời cô đi ăn được không???- Kỳ Nam đi đến trước mặt nó,cười nhẹ rồi ra lời đề nghị.

- Không.- Nó chưa kịp trả lời thì từ đâu,hai giọng nói đồng thanh phát ra.

Cả lớp không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh ba hot boy tranh nhau một đứa con gái.

- Tôi hỏi cô ấy chứ không phải hai người.- Kỳ Nam đưa đôi mắt lạnh của mình nhìn cả hai.

- Nhưng cô ấy là người của tôi.- Thiên Minh và hắn đồng thanh tập 2.

- Này cậu nhóc,cậu nhỏ hơn tôi 1 tuổi đấy.Ăn nói cho cẩn thận.- Thiên Minh nhếch mép nhìn Kỳ Nam.

Tình hình là ba người bọn họ đang cùng nhau đấu mắt.Không ai chịu thua ai.Bỗng nhiên,Thiên Minh đưa mắt của mình nhìn sang nó rồi hỏi:

- Em nói xem.Trong ba người,em sẽ đi cùng ai???

- Tôi...Tôi...- Câu hỏi của Thiên Minh là nó cực kỳ bối rối.Đây không phải là bắt nó lựa chọn sao.

- Cô ấy sẽ đi cùng tôi.Có phải không,Sun.- Bảo Duy không biết từ đâu nhảy ra giải vây cho nó.

Như vớ được phao cứu hộ,nó vội vàng gật đầu rồi đi theo Bảo Duy để ba con người đó ngơ ngác nhìn theo.Bảo Duy vừa đi vừa rùng mình khi cảm nhận được những hàn khí đang vây quanh mình.

Đến bãi cỏ xanh sau sân trường,Bảo Duy ngồi bệt xuống bãi cỏ,nó thấy vậy cũng ngồi xuống theo.Cảm nhận được làn gió mát đang đùa nghịch với tóc mình,nó cười nhẹ.Nụ cười vô tình lọt vào mắt Duy khiến lòng anh cảm thấy sao xuyên.Mãi không thấy Duy lên tiếng,nó nói:

- Cảm ơn Duy đã cứu tôi.

- Không có gì.Chỉ là thấy ngứa mắt thôi.Mà không ngờ Uyên lại hot như vậy nha.Thằng Ric khó tính,lạnh lùng như vậy cũng thích Uyên.Thiên Minh là ca sĩ nổi tiếng,người người theo đuổi mà cũng làm cái đuôi của Uyên đó thôi.Còn Kỳ Nam,hội trưởng cũ vừa mới chuyển về lại trúng tiếng sét ái tình rồi.Haizz...May mà Bảo Duy này còn tỉnh táo.- Bảo Duy khẽ thở dài một cái.

- Vậy ý của Duy là ba người bọn họ không tỉnh táo chứ gì.- Nó cười khi thấy sự vui tính của Duy.

- Ấy ấy...Không phải vậy.Chỉ là...Chỉ là Duy lỡ lời.- Bảo Duy vội vàng biện minh.

- Haha...Nhìn mặt Duy rất buồn cười nha.- Nó bỗng nhiên cười lớn khiến Bảo Duy ngây ngất nhìn mà không chớp mắt.Nụ cười của nó quả thật rất đẹp.

Ở xa xa,một hình bóng đứng nhìn hai người bọn họ với ánh mắt buồn.Nhìn nó cười với người con trai khác,Thiên Minh cảm thấy như có hàng ngàn mũi dao đâm vào tim mình.Tại sao người nó chọn không phải là anh chứ???

Ở một nơi khác,trên chiếc ghế dựa trong căn phòng tôi tắm,một chàng trai ngạo nghễ ngã người ra ghế dựa.Tên thuộc hạ đứng đối diện anh,cầm một tập tài liệu đưa đến trước mắt anh rồi nói.

- Đây là những gì sắp cần.Thông tin mật về người tên Vương Thiên Minh.- Tên cận vệ cung kính.

- Đọc nó cho tôi.- Hưng uy nghiêm ngồi trên ghế lớn ra lệnh.

- Vâng.Vương Thiên Minh 17 tuổi.Năm 7 tuổi bị lạc ba mẹ nên được ông trùm Mafia Vương Thiên Lâm nhận nuôi và sống ở Mỹ.Mới đây,cậu ta trốn ba mẹ về Việt Nam sau đó bị phát hiện.Vì không muốn trở thành một mafia,cậu ta chống đối lại ba nuôi mình và quyết định làm một minh tinh.Cách đây không lâu,ba nuôi có ý định giết cậu ta vì tội không làm theo ý ông ấy.Cũng may,chị gái nuôi là Vương Thiên Mỹ kịp thời đến cứu nên cậu ta giữ được mạng sống.- Tên cận vệ cầm tài liệu lên đọc không thiếu một chữ nào.

- Còn gì nữa không???Lý do cậu ta lạc ba mẹ là gì???Lúc trước cậu ta sống ở đâu???- Hưng lạnh lùng nhìn tên cận vệ khiến hắn ta không khỏi lạnh xương sống.

- Trước khi được ông trùm Vương Thiên Lâm nhận nuôi,cậu ta sống gần khu biệt thự đường S.Nhà cậu ta ở sát bên cạnh biệt thự Hoàng Gia.Ba mẹ ruột đều không điều tra được.Chỉ biết rằng,cậu ta có một anh trai nhưng đã bị thất lạc cùng lúc với thời điểm cậu ta được nhận nuôi.- Tên cận vệ run run trả lời.

- Tốt.Cảm ơn.Ra ngoài đi.- Hưng dựa người ra ghế,lãnh đạm ra lệnh.

- Vâng...Cảm ơn sếp.- Nghe được câu ra ngoài,tên cận vệ mừng đến nỗi ba chân bốn cẳng phóng nhanh hỏi chỗ đó.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình Hưng.Anh đứng dậy,đi đến chỗ cửa kính,từ trên tầng cao nhất của tòa nhà nhìn xuống.

- Vương Thiên Minh,cuối cùng thì anh cũng đã tìm được em.- Hưng lẩm bẩm với chính mình.Ánh mắt mang đầy tia vui mừng không thôi.

Mười mấy năm qua, anh nỗ lực sống cũng chỉ để tìm kiếm đứa em trai thất lạc này. Quả là không uống công anh còn sống trên đời. Cuối cùng, đưa em trai anh yêu nhất cũng đã được tìm ra.

—————END CHAPTER 48—————

51. Chương 49: Em Trai Thất Lạc.

Trên con đường lớn, Thiên Minh uể oải bước đi như một cái xác không hồn. Nghĩ đến chuyện nó cười với người khác, lòng Thiên Minh lại lạnh đi vào phần. Cuối cùng, anh là kẻ thất bại.

Đang đi thì bỗng nhiên, một người nào đó đi ngang qua rồi dừng vào anh. Không thèm để ý đến hắn ta, Thiên Minh vẫn tiếp tục đi tiếp. Người đó bực tức quay lại, nhìn anh quát lớn.

- Ê, mày dừng trúng tao đấy.

- Thì sao???- Thiên Minh thấy thái độ ngông cuồng của hắn ta liền tức giận hỏi lại.

- Thăng ranh con. Mày không biết nói xin lỗi hả. Muốn ăn đòn phải không???- Bị Thiên Minh chọc cho tức giận, hắn ta đi đến nắm lấy cổ áo Thiên Minh, mắt trừng lên hỏi.

- Thật đúng lúc, tao đang muốn đánh nhau đây. Có ngon thì vào đi.- Thiên Minh cười khinh bỉ rồi lấy tay đẩy hắn ta ra.

Tiền đà, hắn ta ngã nhào xuống đất. Vừa đau, vừa tức giận, hắn ta đi đến cho Thiên Minh một cước. Nằm dưới đất nhìn lên, Thiên Minh nhếch môi đứng dậy rồi vào cuộc đấu với hắn ta. Cả hai cứ thế lao vào nhau.

Một lúc sau, Thiên Minh thì đang nằm lún lóc dưới mặt đường. Còn tên đó, hắn cười đểu nhìn Thiên Minh rồi bỏ đi. Trước khi đi không quên để lại một lời nói ám chỉ.

- Ranh con, ra đường đừng có ngông cuồng như vậy. Có người lo ày lăm đó.

Thiên Minh khó hiểu nhìn hắn ta. Hắn ta là đang ám chỉ gì vậy nhỉ??? Mặc kệ tất cả, Thiên Minh lồm cồm đứng dậy rồi bước đi như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Còn về tên đã đánh nhau với Thiên Minh, hắn ta đi về phía con ngõ cách đó không xa. Hắn ta cung kính cúi đầu chào chàng trai đang đứng quay lưng về phía mình.

- Sao rồi. Có lấy được không???- Hưng xoay người lại, đối diện tên đó, chậm rãi hỏi.

- Đây thưa sếp. Nhưng tại sao lại phải lấy máu của cậu ta.- Tên đó đưa ra một chiếc khăn trắng có nhuộm máu rồi hỏi.

- Đừng thắc mắc quá nhiều. Lần này ngươi làm tốt lắm. Nhưng ngươi quá mạnh tay với Thiên Minh rồi đó. Ta nói chỉ cần lấy một ít thôi mà.- Hưng từ xa nhìn Thiên Minh đau đớn bước đi thì không khỏi xót lòng.

- Xin lỗi sếp. Nhưng tên đó giãy dụa quá mạnh nên...

- Thôi, không nói nhiều nữa. Liên lạc với Rin, nói cậu ta đến trụ sở gặp tôi.- Hưng lạnh nhạt cắt ngang lời của tên cận vệ rồi nói.

- Vâng.

Nghe được câu trả lời, Hưng hài lòng lên con xe màu đen rồi phóng vụt đi.

Trong cửa hàng thời trang lớn của thành phố, hắn và nó đang ngồi chiếm chỗ trên bộ ghế sa lon để chờ lấy quần áo. Khoảng 5' sau, Victoria bước ra trong mấy chiếc túi khá đồ sộ. Cô mỉm cười nhìn cả hai rồi nói.

- Quần áo của hai đứa đây. Có gì không hài lòng thì đưa đến chị sửa lại nhé.

- Vâng ạ.- Nó cười nhẹ. Nụ cười vô tình lọt vào mắt hắn khiến hắn đơ vài giây.

- Cảm ơn chị.- Hắn nhìn Vic, lãnh đạm nói.

- Đại ca à, có cần phải lạnh nhạt vậy không. Nè, lâu rồi đại ca và Hưng chưa mời chị đi ăn cơm đấy nhé.- Vic giả vờ nhăn mặt lại tức giận.

- Được rồi.Nếu rảnh,em và Hưng sẽ mời chị ăn.Bây giờ em có việc phải đi.Tạm biệt chị.- Hấn chính thức bỏ tay với cô chị như con nít này.

Nó đứng bên cạnh cũng lên cười.Không ngờ nhà thiết kế Victoria nổi tiếng cũng có những lúc trẻ con như vậy.Thật là đáng yêu chết đi được.

- Ủ,hai đứa về đi.Tạm biệt cả hai.- Vic đưa tay lên vẫy vẫy.

- Tạm biệt chị.- Nó bị hấn kéo đi liền nhanh miệng nói.

Ngồi trên con xe của hấn,nó ngo ngác nhìn vào đồng quần áo ở phía sau.Hấn định mở tiệm thời trang sao.Chỉ là quần áo thôi mà,có cần mua nhiều vậy không???

- Vứt hết đồng quần áo của em ở nhà đi.Từ nay,mặc những bộ đồ đó cho tôi.- Hấn bá đạo nói.

Đây,cái căn bệnh ra lệnh cho người khác lại phát tác nữa rồi.Vì không muốn cãi nhau,nó đánh ngậm đắng nuốt cay mà ngồi im.Không thấy nó có phản ứng gì,hấn hài lòng mỉm cười rồi nói tiếp.

- Tôi đưa em đi ăn.Em muốn ăn ở đâu???

- Ở đâu cũng được.- Nó nhanh miệng trả lời.Nghe đến ăn,mắt nó sáng rực lên.

Thấy biểu hiện đầy dễ thương của nó,hấn không tự chủ được mà cười nhẹ rồi tập trung vào chạy xe.Con xe dừng lại trước nhà hàng Pháp nổi tiếng.Cả hai bước vào trước con mắt ngưỡng mộ của mọi người.Qủa là một đôi trai tài gái sắc.

Ở một nơi khác,Hưng ngồi dựa mình trên chiếc ghế to lớn.Ánh mắt đầy lo lắng nhìn Rin đang ngồi đối diện mình.

- Có kết quả chưa???- Hưng sốt ruột hỏi.

- Em đã nhận được kết quả từ bác Yen.- Rin lãnh đạm trả lời.

- Tốt.Vậy kết quả như thế nào???Em nói anh nghe xem.- Hưng nghe được câu trả lời của Rin liền ngay lập tức hỏi lại.

- Kết quả ADN cho thấy,anh và Vương Thiên Minh chính là anh em ruột.- Rin hồ hững trả lời.Vừa nói,anh vừa đưa tờ giấy xét nghiệm ADN cho Hưng xem.

Hưng như không tin vào những gì mình đang thấy.Anh liên tục dụi dụi mắt để chắc chắn rằng mình không nhìn nhầm.Vương Thiên Minh chính là em trai của anh sao.Sau bao nhiêu năm thì cuối cùng,đứa em trai đáng thương của anh cũng đã được tìm ra.Anh vui lắm,thực sự rất vui.

- Nếu Thiên Minh là em trai anh vậy còn Ric thì sao???- Rin lo lắng hỏi.

Nghĩ đến vấn đề này,nụ cười trên môi của Hưng bỗng nhiên bị dập tắt.Chưa bao giờ anh nghĩ đến vấn đề này.Tại sao kẻ thù của Ric lại là Thiên Minh chứ.

- Anh không biết.- Lần đầu thứ 2,Hưng cảm thấy mình thật bất lực,tâm trạng thật khó chịu.Lần đầu tiên là lúc,anh lạc mất Thiên Minh,tâm trạng cũng không khác hiện tại là bao.

Rin lặng lẽ đi ra ngoài nhường lại không gian yên tĩnh cho Hưng.Anh đau khổ đứng dậy.Dù sao,Thiên Minh cũng là em trai anh.Trước tiên anh phải đi tìm Thiên Minh đã.Sau đó tính tiếp.

Nghĩ là làm,anh chạy nhanh xuống gara,lấy con xe quen thuộc rồi phóng vút trên đường.Trên xe,anh gọi điện cho Rin nhờ điều tra xem Thiên Minh đang ở đâu.Nhận được địa chỉ,Hưng nhanh chóng chạy đi.

Con xe dừng lại trước một quán cafe lớn,nơi Thiên Minh đang quay cảnh mới cho bộ phim sắp ra mắt.Anh nhanh chân bước vào bên trong.Nhìn thấy Thiên Minh một mình ngồi nghỉ trên chiếc ghế gần đó,Hưng không khỏi xót xa.Anh đi đến ngồi đối diện Thiên Minh rồi hỏi:

- Một lát không???

- Anh là...???- Nhìn Hưng,Thiên Minh không khỏi thắc mắc.Như chợt nhớ ra điều gì đó,Thiên Minh nói tiếp.

- Anh là Nguyễn Hoàng Khánh Hưng.Người tôi đã cứu khỏi tay ba???(Xem lại chap 2).

- Đúng.- Hưng cười nhẹ nhìn đứa em trai trước mặt. Đôi mắt Thiên Minh như sáng lên khi thấy anh.

- Anh đến đây có việc gì sao???- Thiên Minh ngơ ngác nhìn Hưng.

Đôi mắt màu huyết của Hưng khiến Thiên Minh không thể nào rời khỏi được. Hưng có đôi mắt giống anh nhưng, mắt của Hưng sâu hơn, đầy tâm trạng hơn. Ngày xưa, mẹ nuôi đã từng nói với anh, người có đôi mắt sâu thì sẽ nhìn thấu tâm can của người khác.

- Chỉ là tiện đường đi ngang qua nên ghé vào đây uống cafe thôi. Ai ngờ lại thấy cậu. Có thể cho tôi mời cậu một bữa cơm để cảm ơn lần cậu đã cứu tôi không???- Hưng lãnh đạm hỏi như không có chuyện gì xảy ra.

- Được rồi. Chúng ta đi.- Thiên Minh cười nhẹ rồi kéo tay Hưng đi.

- Này đi thật hả. Cậu đang quay phim mà.- Hưng được Minh kéo đi thì không khỏi vui mừng. Anh lấy lại trạng thái bất cần rồi hỏi.

- Tôi mệt lắm. Muốn nghỉ ngơi. Chúng ta đi được chưa???- Thiên Minh dừng lại, quay lại nhìn Hưng với ánh mắt mệt mỏi rồi nói.

Thấy Thiên Minh như vậy, Hưng không khỏi xót xa. Cậu em trai của anh chịu khổ quá nhiều rồi. Đã đến lúc anh đem lại hạnh phúc cho cậu.

- Ủ. Chúng ta đi thôi.- Hưng mỉm cười.

Cả hai cùng nhau đi đến một nhà hàng gần đó rồi gọi món. Sau khi đã ăn no nê, Hưng nghiêm túc nhìn Thiên Minh hỏi.

- Vương Thiên Lâm không phải ba ruột của em đúng chứ???-

- Ủ, sao anh biết.- Thiên Minh nhìn Hưng ngạc nhiên.

- Sao anh biết không quan trọng. Nghe anh hỏi tiếp đây. Trước lúc được Vương Thiên Lâm nhận nuôi, em có một người anh trai phải không???- Hưng lại tiếp tục hỏi. Vừa hỏi, anh vừa nhìn thẳng vào mắt Thiên Minh khiến Minh bối rối.

- Đúng. Ý đồ của anh là gì??? Anh tiếp cận tôi có mục đích gì???- Bây giờ thì Thiên Minh mới cảm thấy Hưng không đơn giản như anh nghĩ.- Có phải bang chủ của các người sai anh đến điều tra tôi không???- Thiên Minh tiếp lời. Ánh mắt lộ rõ sự tức giận. (Thiên Minh không biết bang chủ R.I.P là hắc.)

- Không phải. Em đừng sợ. Anh chỉ muốn biết thôi. Nghe anh hỏi tiếp. Tại sao em lại không đi tìm anh trai mình???- Hưng trấn an Thiên Minh. Cố gắng làm Minh tin tưởng anh hơn.

- Tôi có lý do.- Thiên Minh lạnh nhạt. Anh nhìn Hưng đề phòng.

- Lý do là gì??? Không thể nói cho anh biết sao???- Hưng nghi hoặc nhìn Thiên Minh.

- Không.

Nói rồi, Thiên Minh lẳng lặng quay người bỏ đi. Trên bàn ăn rộng lớn chỉ còn lại một mình Hưng. Anh trầm ngâm suy nghĩ. rồi lấy điện thoại gọi cho Rin.

- Rin, giúp anh điều tra về quan hệ của Vương Thiên Lâm và Vương Thiên Minh.

—————END CHAPTER 49—————

52. Chương 50: Bí Mật Bại Lộ.

Trong phòng khách rộng lớn, hắc ngòi chiếm chệ trên ghế sofa dài, từ từ nhâm nhi tách cafe do chính ta nó pha. Đối diện hắc là Hưng, anh lo lắng ngồi nhìn từng biểu hiện của hắc. Ánh mắt màu huyết lộ nên tia lo lắng cùng sốt ruột.

- Có chuyện gì thì anh nói đi???- Nhìn tâm tình đầy rối loạn của Hưng, hắc không khỏi thắc mắc.

- Chuyện là...- Hưng ấp a ắp úng.

- Chuyện là gì???- Hấn nghi ngờ nhìn Hưng. Thằng anh này hôm nay lại có chuyện gì nữa đây. Trước đây, Hưng chưa từng có biểu hiện đầy nghi hoặc như thế này.

- Anh...Anh đã tìm ra được em trai thất lạc rồi.- Hưng trả lời. Đáy mắt lộ lên tia vui mừng cùng lo lắng.

- Vậy thì tốt quá rồi còn gì. Nhưng, sao em vẫn cảm thấy anh không vui. Không phải trước đây anh luôn mong muốn tìm được em trai sao.- Hấn nhìn sâu vào trong mắt Hưng, thấy một tia khác thường liên hồi.

- Ừ, anh rất vui khi tìm ra em trai nhưng...Em trai anh chính là Vương Thiên Minh. Kẻ thù của em.- Hưng lấy hết can đảm 18 năm tích lũy nói lên ba chữ Vương Thiên Minh.

- Cái gì???Anh chắc chứ.- Hấn nghi hoặc nhìn Hưng rồi hỏi.

- Anh chắc. Anh đã xét nghiệm ADN và kết quả cho thấy, anh và Thiên Minh là anh em ruột.- Hưng từ từ phân tích. Lâu lâu, anh lại lên người mặt lên nhìn biểu hiện của hấn.

- Tại sao???Tại sao lại cứ phải là Vương Thiên Minh.- Hấn vô thức nhìn Hưng đầy căm phẫn. Ánh mắt hấn như có hàng ngàn tia lửa hận thù. Ánh mắt mà chỉ dành ột mình Vương Thiên Minh.

- Anh xin em, hãy tha cho Thiên Minh. Trước đây, anh chưa từng xin em một điều gì, nay anh chỉ mong rằng, em có thể tha cho Thiên Minh. Em muốn anh chết cũng được. Anh sẽ thay Thiên Minh chết.- Hưng chấp hai bàn tay lại, cả người quỳ xuống trước mặt hấn. Khẩn khoản cầu xin.

Người ta đã từng nói, quýt làm thì cam chịu. Vì vậy, Thiên Minh gây ra lỗi lầm nay thì chính anh sẽ đền tội cho Minh. Bởi vì,...Bởi vì anh muốn bù đắp cho Minh. Bù đắp những tháng ngày, anh không bên cạnh Minh, không thể dạy dỗ cậu.

- Không. Người nào làm, người đó chịu. Anh tốt nhất nên chuẩn bị mọi thứ đi. Vương Thiên Minh,...Em sẽ giao hấn ta cho anh xử lý. Đừng phản bội em. Anh biết hậu quả của kẻ phản bội mà đúng không.- Hấn đứng dậy, lạnh lùng bước đi.

Trước khi rời khỏi phòng khách rộng lớn, hấn không quên để lại một câu cảnh cáo. Hưng như ngã quỵ xuống. Giữa em trai và ân nhân,...Anh phải chọn ai???

Giết Thiên Minh ư???Xin lỗi, anh không làm được. Nhưng phản bội hấn thì quả thật, anh không phải là con người nữa. Bao nhiêu năm sống ở đất khách quê người, nếu không có hấn thì có lẽ, Nguyễn Hoàng Khánh Hưng này đã không còn ở trên đời nữa. Vậy bây giờ,...Phải làm sao đây???

Hấn tức giận bước thẳng vào phòng. Cảnh cửa bị hấn thô bạo đóng lại khiến nó đứng bên ngoài không khỏi giật mình.

Cốc...Cốc...Cốc...

Âm thanh khô khốc của cánh cửa vang lên, no lo lắng đứng bên ngoài chờ đợi hấn mở cửa.

- Vào đi.- Giọng nói lạnh lùng của hấn vang lên.

Vừa sợ hãi, vừa lo lắng, nó mở cửa bước vào. Căn phòng với gam màu đen khiến nó không khỏi run vì lạnh xương sống.

- Ai đấy???Có chuyện gì???- Hấn ngồi trên chiếc ghế lớn, xoay lưng về phía nó đang đứng nên không biết là ai.

- Là tôi, Sun.- Nó run run trả lời.

- Em vào đây làm gì???- Bỗng nhiên, cái giọng lãnh băng của hấn trở nên dịu dàng một chút khiến nó bớt lo hơn. Hấn xoay người lại, đi đến đứng gần nó rồi hỏi.

- Tôi,...Tôi chỉ muốn hỏi anh cần gì không thôi???- Đối diện với hấn, tim nó đập rộn ràng lên. Một phần là vì sợ và một phần là vì rung động.

- Không cần. Em về phòng đi.- Hấn lắc đầu, ôn nhu nói.

- Ừm. Nó cười nhẹ rồi đi thẳng.

- Này.

Bất chợt,hắn kêu nó lại khiến nó hơi ngạc nhiên.Xoay người lại,nó hỏi:

- Có chuyện gì sao???

- Mấy bộ quần áo của Vic có vừa với em không???- Hắn cho hai tay vào túi quần,cả thân người vì lười nhác mà dựa vào bàn,hờ hững hỏi.

- Rất vừa.Cảm ơn anh.- Nó mỉm cười nhẹ nhàng rồi trả lời.Sau đó,không đợi hắn nói tiếp,nó liền bước ra ngoài.Cánh cửa được nhẹ nhàng đóng lại.

Hắn ở bên trong,bất giác cười khi nhìn thấy nó.Nhưng chỉ trong chốc lát,nụ cười đó liền biến mất.Thay vào đó là ánh mắt đầy gian tà cùng một cái nhếch môi đầy bí ẩn.

- Trương Gia Uyên.Xin lỗi vì đã đưa em vào cuộc chơi này.Nhưng,...Em chính là một con cờ tốt.- Hắn tự thì thầm với chính mình.Ánh mắt lộ lên hàng ngàn tia hận thù.

Trong quán cafe Kiu Kiu nổi tiếng,hai chàng trai ngồi đối diện nhau.Hưng đưa tách cafe đen không đường lên nhâm nhi.Mùi vị không tệ.

- Sao rồi???- Buồng tách cafe xuống,Hưng nhìn Rin ngồi đối diện rồi hỏi.

- Em đã điều tra được.Nhưng anh sẽ phản bội anh Ric sao???- Rin hoang mang nhìn Hưng.

- Anh chắc chắn sẽ không phản bội Ric và vẫn phải bảo vệ Thiên Minh.- Hưng nói đầy kiên định.

- Tốt thôi.Thực ra trước đây,không phải anh và Thiên Minh lạc nhau mà là do chính Vương Thiên Lâm sắp đặt.Vì Vương Thiên Lâm yêu mẹ của anh nên đã sát hại ba anh để chiếm đoạt mẹ anh.Đúng lúc Vương Thiên Lâm ra tay với ba anh thì Thiên Minh phát hiện.Lúc đó anh đang du học ở Mỹ.Vì muốn bịt miệng,không cho Thiên Minh nói ra bí mật này nên ông ta đã sắp đặt ra việc lạc nhau và nhận nuôi Thiên Minh.Về phần ba mẹ anh.Sau khi Vương Thiên Lâm sát hại ba anh thì ba anh lập tức biến mất.Còn mẹ anh thì đi theo Vương Thiên Lâm.- Rin từ từ đọc những tài liệu trong hồ sơ.Đọc xong một phần,Rin ngược lên nhìn biểu hiện của Hưng.

Mặt Hưng đang dần dần biến sắc.Ánh mắt mang đầy tia hận thù.Đôi môi tái tím lên trông thật đáng sợ.

- Tại sao bà ấy lại đi theo Vương Thiên Lâm???- Hưng kìm nén lại sự tức giận,anh hỏi.

- Vì Vương Thiên Lâm uy hiếp bà ấy.Nếu bà ấy không đi theo ông ta thì ông ta sẽ giết Thiên Minh.Nên bắt buộc,bà ấy phải đi theo ông ta.- Rin lãnh đạm đọc tiếp.

- Tại sao Thiên Minh không đi tìm anh???- Hưng thở phào nhẹ nhõm.Một chút nữa là anh hiểu lầm mẹ anh rồi.

- Vì Vương Thiên Lâm nói,ba và anh trai đang ở trong tay ông.Nếu Thiên Minh dám đi tìm kiếm ba hay anh trai thì ngay lập tức,ông ta sẽ giết hai người.Vì vậy,cả Thiên Minh và mẹ anh đều không dám manh động.Cả hai phải nghe theo lời Vương Thiên Lâm.

- Vậy còn Vương Thiên My,con bé là con của Vương Thiên Lâm và mẹ anh sao???- Hưng lo lắng nhìn Rin.Hy vọng không phải là như vậy.Hy vọng,mẹ anh sẽ không phản bội ba anh.

- Không phải.Vì muốn mẹ anh phải đau khổ nên ông ta ra ngoài chơi bởi rồi có Thiên My.Và hiện tại,mẹ Thiên My là ai thì không một ai biết ngoại trừ Vương Thiên Lâm.- Nhắc đến Thiên My,ánh mắt Rin sáng lên.Cuối cùng thì Thiên My đã trở về bên anh và chấp nhận anh rồi.

- Ba anh là ai??? Em có biết ba anh đang ở đâu không???- Hưng tiếp tục hỏi.

- Ba anh đang ở ngoài vùng ngoại ô gần đây.Ba anh tên là Nguyễn Hoàng Minh Quân.Mấy ngày trước,ba anh có gặp Ric để bàn chuyện làm anh.Và ba anh cứ nghĩ mẹ,Thiên Minh và anh đã chết nên không đi tìm kiếm.- Rin.

- Tốt rồi.Cảm ơn em.- Thắc mắc cuối cùng đã được giải đáp,mày đẹp của Hưng giãn ra.Anh cười nhẹ hài lòng.

- Không có gì. Thôi em đi trước.- Rin chào tạm biệt Hưng rồi bước ra khỏi quán cafe.

Hưng trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi lấy con iphone trong túi ra, bấm một dãy số nào đó rồi gọi. Chưa đầy 2', đầu dây bên kia đã có tiếng trả lời.

- “Alô. Ai vậy???”

- Là anh, Hưng đây.

- “Lại muốn điều tra gì nữa đây???”- Đầu dây bên kia, Thiên Minh bực tức hỏi.

- Em đến quán cafe Kiu Kiu đi. Anh sẽ nói cho em biết, ba ruột em và anh trai em ở đâu.- Hưng nhếch mép.

- “Sao??? Anh biết họ ở đâu???”- Nghe đến ba và anh, Thiên Minh vui mừng hỏi.

- Biết. Rất rõ là đang khác. Vậy bây giờ em có đến không???”- Hưng mỉm cười nhẹ.

- “Đến... Đến. Đợi tôi một lát.”- Thiên Minh ngay lập tức trả lời.

- Tốt. Anh cho em 5'.

Cuộc điện thoại kết thúc. Thiên Minh ba chân bốn cẳng phóng đến quán cafe nổi tiếng Kiu Kiu. Thấy Hưng, Thiên Minh chạy đến ngồi đối diện anh. Hưng nhìn thấy Thiên Minh thì cười nhẹ rồi gọi một ly nước cam đến cho Minh.

- 4'46s. Không tệ. Khá nhanh đấy.- Hưng nhìn đồng hồ rồi nói.

- Vào thẳng vấn đề chính. Ba và anh tôi ở đâu???”- Thiên Minh nóng lòng hỏi.

- Đừng căng thẳng. Anh trai em, đang ngồi trước mặt em.- Hưng nhìn Thiên Minh bằng đôi mắt chứa đầy yêu thương.

- Giả dối. Tôi không tin.- Thiên Minh ngay lập tức phản ứng.

- Tin hay không là quyền của em. Nhưng, đó là sự thật.- Hưng đưa tờ giấy xét nghiệm ADN ra trước mặt Thiên Minh rồi nói tiếp.- Anh và em có quan hệ huyết thống 99,9%.

Thiên Minh run run cầm lấy tờ giấy lên. Mắt như bị nhòa đi. Nhìn từng dòng chữ trên tờ giấy, Thiên Minh như không tin vào mắt mình. Là thật sao???

- Vậy còn ba. Còn ba thì sao???”- Thiên Minh kìm nén lại cảm xúc, anh hỏi bằng giọng khàn khàn.

- Ba rất khỏe mạnh và sống rất tốt. Ba đã đổi tên thành Nguyễn Hoàng Minh Quân và hiện tại đang điều hành tập đoàn 2H&Y.- Hưng vừa nói vừa lên nhìn sắc mặt của Thiên Minh.

- Vậy tại sao ba không đi tìm chúng ta???”- Thiên Minh đau lòng hỏi. Lẽ nào ba không cần anh và mẹ nữa sao???

- Ba nghĩ mẹ, anh và em đã chết nên không tìm kiếm nữa. Đừng buồn. Anh nhất định sẽ tìm cách tiêu diệt Vương Thiên Lâm, cứu mẹ và em ra khỏi nhà họ Vương để gia đình chúng ta được đoàn tụ.- Hưng nắm lấy đôi tay sớm đã lạnh đi của Thiên Minh, ôn nhu nói.

Thiên Minh tin tưởng nhìn Hưng rồi gật đầu.

- Bây giờ em về nhà đi. Hãy giấu chuyện em đã biết anh và ba. Hãy chăm sóc mẹ thật tốt. Đừng hận mẹ. Mẹ không phản bội ba đâu. Em về đi. Đừng để Vương Thiên Lâm nghi ngờ. Tạm thời em hãy nghe lời ông ta. Như vậy sẽ an toàn hơn.- Hưng dặn dò Thiên Minh thật cẩn thận rồi nhanh chân rời khỏi nơi đó.

Thiên Minh nhìn bóng dáng Hưng khuất dần, ánh mắt lộ lên một tia gian ác.

- Vương Thiên Lâm. Tôi nhất định sẽ cho ông sống không bằng chết.

—————END CHAPTER 50—————

53. Chương 51: Đánh Nhau.

Lớp học 11MOON VIP vẫn vui vẻ,nhộn nhịp như mọi ngày khi ba hot boy suốt ngày tranh nhau một đứa con gái và kết quả cuối cùng vẫn là,nó không chọn ai cả.Hắn bực tức kéo nó đi trước mấy chục con mắt trong lớp.

Đến cánh đồng hoa hồng trắng,hắn buông tay nó ra.Tức giận nhìn nó bằng đôi mắt tóe lửa.

- Sao em không chọn tôi???- Hắn bá đạo hỏi.

- Nếu chọn anh thì không phải Kỳ Nam và Thiên Minh sẽ rất buồn sao.- Nó không để ý đến sắc mặt hắn,vô tư nói.

- Mặc kệ họ.Họ vui hay buồn thì liên quan gì đến em.Cần em quan tâm sao.- Hắn nắm chặt lấy cổ tay nó,nghe thấy nói.

- Đồ ích kỷ.- Nó lẩm bẩm,không dám nói lớn.Sợ hắn sẽ nghe được.

- Nói gì.Tôi cho em nói lại.- Vâng,tuy bạn Uyên nhà ta nói cực kỳ nhỏ nhưng vẫn không thể nào qua mắt được đại soái ca Hoàng Phi.

- Không...Không có gì.Á...Vào học rồi.Chúng ta vào thôi.- Nghe được tiếng trống cứu tinh,nó vui mừng kéo tay hắn đi.

Thoát được một kiếp nạn,nó vui mừng cứ luôn miệng cảm tạ trời đất.Đối diện với hắn là một cực hình.Cái khí chất băng lãnh cùng độc ác của hắn khiến nó sợ hãi không thôi.Nhưng chỉ cần một ngày không thấy hắn,trái tim nó dường như vỡ vụn,đau lắm luôn.

Trở lại với hắn và nó.Cả hai cùng nhau đi đến hồ bơi để chuẩn bị cho tiết học tiếp theo.Trong phòng thay đồ của nữ.Một đám con gái nào đó đi đến bên cạnh nó,đe dọa.

- Mày tốt nhất nên tránh xa Phi ra.Loại nghèo nàn như mày,không xứng đáng với Phi đâu.- Một trong những đứa con gái đó là Loan lên tiếng.Loan nhìn nó như cái gai trong mắt mình.Không sớm muộn gì đi thì sẽ có ngày,nó làm hại đến mình.

- Vậy xin cho hỏi Phi là gì của cậu???Cậu có thể ngăn cản được tôi sao.- Nó dùng ánh mắt sắc bén của mình nhìn Loan khiến cô ta không khỏi rùng mình.

- Mày...Mày giỏi lắm.Chỉ là một con nhỏ nghèo nàn mà dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với tao.Mày muốn chết hả???- Loan gầm gừ.Hai mắt long sòng sọc nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Sao đây.Muốn đánh nhau à???Trương Gia Uyên này rất sẵn lòng.- Nó dùng đôi mắt khinh bỉ nhìn Loan.

Bao nhiêu năm chịu nhục nhã như vậy đã là quá đủ rồi.Đã đến lúc nó đứng lên chống lại bọn nhà giàu khinh người kia.

- Tốt.Ra về,tao đợi mày sau sân trường.Tao sẽ ày biết hậu quả khi đụng đến Trần Bảo Loan này.- Loan nguyền rủa nguyền rủa lợi quát lớn rồi bỏ đi.

Cách đó không xa,Phương Di nhìn nó đầy thú vị.Sắp có chuyện hay để xem rồi.

- Trương Gia uyên,cô quả thật không tồi.- Phương Di nhếch mép rồi bỏ đi.

Sau khi thay một bộ đồ bơi xong,nó bước ra trước hàng chục con mắt của mọi người.Đôi chân dài trắng mịn không tí vết.Mái tóc được búi lên cao để lộ ra vầng trán đầy kiêu hãnh.Nó nở một nụ cười nhẹ khiến đám con trai ngả lả quay ra.

- Uyên,lại đây nè.- Thấy nó,Trần gọi lớn.Bên cạnh Trần còn có Gia Long,Nhi,Trúc,Nguyễn,Khôi,hắn và Duy nữa

Nó chậm rãi bước đến.Hắn từ đầu đến cuối nhìn nó không chớp mắt.Cảm nhận được mùi hoa oải hương bên của nó,hắn không tự chủ được mà nhếch môi lên.

- Oa...Da Uyên trắng thật đấy.- Trúc đứng bên cạnh Nguyễn Nguyên,trầm trồ khen ngợi.

- Đúng vậy. Da con gái là phải trắng như thế. Chứ ai như em, da đen xì.- Nguyên Nguyên bấu môi, nhìn Trúc từ trên xuống dưới rồi phán xét.

- Anh nói gì hả??? Cho anh nói lại.- Trúc bật tức hét lên. Hai tay cô chống lên ngang hông, mặt đỏ bừng lên trông thật xinh đẹp.

- À...à...Anh nhầm...Ý anh là da em có màu nâu. Làn da nâu đang được ưa chuộng đấy.- Nguyên Nguyên sợ hãi, vội vàng chữa lại lời nói.

- Tốt...Anh mà còn dám xỉa sói em...Em đảm bảo cho anh sống không bằng chết.- Trúc dơ nắm đấm lên, đe dọa khiến Nguyên Nguyên không dám hó hé nữa lời.

Cặp đôi này là vậy. Cứ gần nhau là thể nào cũng có đại chiến. Nhưng một ngày không gặp nhau là y như rằng, cả hai sốt ruột không thôi. Cứ bồn chồn, lo lắng rồi nhớ nhung. Đúng là tâm trạng khi yêu nhau.

- Hai người hôn đi. Ngày nào cũng chỉ chốc như vậy không mệt sao??? Như tôi với Trần đây này. Có bao giờ cãi nhau đâu.- Gia Long đứng ở xa, nhìn hai bọn họ với ánh mắt khinh bỉ. Vừa nói, anh vừa nắm lấy tay Trần.

- Vì mày đại gái nên không dám cãi nhau với Trần. Cái đồ sợ vợ.- Nguyên Nguyên liếc xéo Gia Long.

Gia Long thấy vậy cũng chẳng thèm nói gì thêm. Cãi nhau với Nguyên Nguyên thì thà cãi nhau với cái đầu gối còn đỡ tức hơn.

Hắn, nó, Nhi, Khôi và Duy chỉ biết đứng bịt miệng cười. Hai cái cặp này lúc nào cũng vậy. Nhưng như vậy cũng vui, nghe họ cãi nhau cũng là một niềm vui của cuộc sống đấy.

Về phía Khôi và Nhi, cả hai vẫn cứ lạnh băng như vậy nhưng lâu lâu, cả hai lại lén liếc nhìn biểu hiện của đối phương.

Tiết học được bắt đầu. Mọi người đều phải trải qua kì thi bơi. Một trong những môn thi do ban giám hiệu nhà trường đề ra. Cũng không quá khó khi 100% đều đã vượt qua kì thi một cách mỹ mãn.

Ba tiết học đầy mệt mỏi cuối cùng cũng đã xong. Bọn hắn và bọn nó uể oải ra về. Trên sân trường rộng lớn. Mấy cái bóng của bọn hắn và bọn nó in xuống sân trường. Không biết từ đây chui ra, Bảo Duy chạy đến bên cạnh bọn hắn, ra ý định rủ rê.

- Ê, đi đâu chơi đi. Mấy bữa nay căng thẳng quá. Đi xả sì trét đê.

- Ô sờ kê luôn. Nhưng mà đi đâu???- Nguyên Nguyên ngu ngơ hỏi.

- Ngu. Vậy mà cũng hỏi nữa. Đúng là ngu mà.- Gia Long đi đến cốc vào đầu Nguyên một cái rõ đau rồi nói.

- Vậy tóm lại là đi đâu???- Nguyên Nguyên vừa xoa đầu vừa hỏi.

- Sao hỏi tao.- Gia Long nói.

- Vậy sao mày cốc đầu tao. Mày thích chết hả.- Nguyên Nguyên bức tức đến nổi, hai má đỏ lên phừng phừng.

- Tao cốc đầu mày hả...Ô...Tao sorry.- Gia Long vừa nói vừa chạy vòng quanh tụi hắn. Nguyên Nguyên không chịu thua. Anh tức giận đuổi theo.

- Hai thằng bây thôi dùm cái. Lớn đầu mà như con nít.- Khôi bật cười nhẹ.

- Nói tóm lại là đi đâu nè.- Bảo Duy ngăn chặn chiến tranh bùng nổ.

- Đi biển đi. Ở đó vừa thanh bình, vừa mát mẻ nữa.- Trần cười nhẹ.

- Ok..Đi nha trang ấy.- Nó cũng lên tiếng. Được ra biển chơi chính là mong muốn bấy lâu nay của nó.

- Ừ. Quyết định vậy đi. Bây giờ mọi người trở về nhà chuẩn bị đồ đã rồi có mặt tại biệt thự White Rose.- Hắn bắt đầu giao nhiệm vụ ọi người.

- Nhất chí.- Tất cả đồng loạt hô to.

- Về thôi.- Hắn nắm lấy tay nó kéo đi.

Đột nhiên điện thoại nó có tin nhắn. Lấy điện thoại ra, là một số lạ.

“Sợ nên không dám đến hả.~Trần Bảo Loan~” Đó chính là nội dung tin nhắn.

Nó bất chợt nhớ ra vụ thách đấu với Loan.Vì quá nhiều việc nên nó quên chuyện này.

Thấy nó có vẻ chần chừ,hắn bóp chặt lấy tay nó,nhìn nó bằng ánh mắt lạnh lùng,hắn lãnh đạm hỏi:

- Có chuyện gì sao???

- Tôi có chút chuyện.Anh về nhà trước đi.- Nó nắm lấy tay hắn,nhẹ nhàng vỗ vỗ vào như để bảo rằng mọi thứ vẫn ổn.

Hắn yên tâm bước lên con xe rồi phóng vụt đi.Nó thấy con xe của hắn khuất dần thì yên tâm quay ngược đi vào sân sau của học viện.Tháo bỏ lớp vỏ yếu đuối,nó ngạo nghễ bước đến trước mặt Bảo Loan.

- Giờ muốn thế nào???- Nó tiến sát mặt mình đến mặt Loan,nói bằng hơi.

- Mày...To gan lắm.- Long trợn tròn mắt,tức giận nhìn nó.

- Haha...Gan tao chưa to bằng mày.- Nó ung dung nói.Nghe câu nói của nó,máu nóng trong người Loan sôi sùng sục.

- Mày...Không muốn sống nữa chứ gì.Được thôi,tao sẽ ày đi châu Diêm Vương.- Loan rít lên.

Nói xong,Loan ra hiệu cho bọn người xã hội đen xông thẳng vào nó.Nó nhếch mép,vô tư nhìn đám người đó đang xông vào mình cho đến khi,tên đầu đàn đã đến gần nó.

Bụp...Bốp...

Nó ra hai chiêu thật tầm thường,tên đầu đàn ngay lập tức ngã xuống.Loan từ xa hốt hoảng nhìn nó.Cái quái gì đang diễn ra vậy???Không phải chị Ly xử nó rất dễ dàng sao.Nó không biết võ mà.

Những tên khác thấy đại ca của mình bị đánh thì lần lượt xông vào.Khoảng 20' sau,50 tên to con nằm lăn lóc dưới chân nó.Nó đặt một chân lên bụng tên to con nhất,khinh bỉ nhìn Loan đang run cầm cập ở đằng xa.

- Mày...Mày...- Loan ấp úng nói không nên lời.Cô nàng như không tin vào mắt mình liền lấy hai tay dụi dụi mắt cho đến khi chắc chắn rằng,những chuyện đang diễn ra trước mặt mình là sự thật.

- Sao???Không ngờ tao lại biết võ chứ gì???Mấy quá xem thường tao rồi đó.- Nó đi đến trước mặt Loan,bóp chặt cằm của cô nàng khiến ả ta la oai oái.

- Sao mày không chửi tao như lúc nãy đi.Sao không lớn tiếng nữa đi.Sao vậy???Tao hỏi là sao mà???- Mỗi câu,nó càng tăng lực ở tay lên khiến mặt Loan tái mét.

Thấy Loan như sắp gục đi,nó buông ả ta ra rồi bước đi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.Đến một bụi cây gần đó,nó nói:

- Ra được rồi.

- Oh...Bị phát hiện rồi sao.- Từ trong bụi cây,Phương Di cười như không rồi bước ra.

- Mục đích của cô là gì???Tại sao lại theo dõi tôi???- Nó lạnh lùng như tảng băng ngàn năm.

- Không là gì cả???Chỉ thấy chuyện vui nên ở lại xem thôi.- Phương Di nhún vai trả lời.

- Cô là ai???- Nó chốt một câu cuối cùng.Nó đề phòng nhìn Phương Di.

- Tôi là ai không quan trọng.Cô biết võ sao???- Phương Di.

- Không biết nữa.Chỉ là đánh bừa vậy mà cũng trúng.- Nó cười nhẹ.

Thực ra nó chưa bao giờ đi học võ.Chỉ là khua khua vài cái ai dè cũng đánh được.Nó cũng không hiểu được chính mình nữa.

- Ủ.Thôi tôi về trước.Kỳ Nam đang đợi tôi.- Phương Di cười từ biệt rồi vẫy vẫy tay chào.

- Bye.- Nó cũng vẫy tay chào lại.

Trên con đường lớn, Phương Di chạy xe với tốc độ ánh sáng. Vừa chạy, cô vừa lẩm bẩm.

- Ken à, tôi nhất định sẽ khiến cô phải lộ mặt.

—————END CHAPTER 51—————

54. Chương 52: Đi Chơi - Nảy Sinh Tình Cảm.

Trong đại sảnh rộng lớn, Bảo Duy ung dung ngồi trên bộ sa lon xem phim. Cứ cách 5' anh lại nhìn đồng hồ một lần. Nguyên Nguyên ngồi đối diện nhìn biểu hiện của Duy thì cũng ngán ngẩm lắc đầu.

- Làm gì nhìn đồng hồ hoài vậy???

- Mấy đứa này đến giờ rồi mà vẫn chưa thấy đến. Tao đặt vé máy bay lúc 2h chiều đấy.- Bảo Duy tức giận nhìn về phía cửa.

- Bây giờ mới có 1h45' chứ mấy.- Nguyên Nguyên nhìn đồng hồ của mình, vô tư nói mà không hay biết, ngọn núi lửa ngồi đối diện chuẩn bị bùng nổ.

- Mày tỉnh lắm Nguyên à. Từ đây ra sân bay cũng mất 20' rồi đó con.- Bảo Duy đi đến cú vào đầu Nguyên Nguyên rồi nói.

- Mặc xác mày. Thằng khùng, cứ ngồi đó mà nhìn đồng hồ đi. Tao vào bếp kiếm thức ăn.- Nguyên Nguyên tức giận xoa xoa đầu rồi đứng dậy bước thẳng vào bếp mà không thèm nhìn Bảo Duy thêm một lần nào nữa.

- Ờ...Mày đi cho khuất mắt tao.- Bảo Duy lấy cái gối sofa ném Nguyên Nguyên nhưng ai ngờ.

Bụp...

Khôi mặt đen xì nhìn Bảo Duy bằng đôi mắt như muốn ăn thịt người. Vâng,...Chính xác là cái gối đã phi thẳng vào mặt Khôi đẹp trai. Bảo Duy trợn tròn hai mắt nhìn Khôi rồi cười giảng hòa.

- Mày muốn đi gặp bác Vương hả thằng kia.- Khôi rít lên từng chữ khiến Bảo Duy lạnh xương sống.

- Ấy ấy, Khôi đẹp trai đừng giận. Đến Nha Trang, tao hứa sẽ mua ày thật nhiều, thật nhiều hải sản. Ok chứ.- Bảo Duy kéo Khôi ngồi xuống bên cạnh mình, nhẹ nhàng đưa ra lời đề nghị hấp dẫn.

Nghe đến đây, tự nhiên trên đầu Khôi xuất hiện ba vạch đen cùng con quạ chạy qua. Bảo Duy nghĩ Khôi là con nít chắc. Gì mà hải sản chứ. Bảo Duy ngậy thơ thật.

- Mày nghĩ tao là con heo à.- Khôi cười như không.

- O...Ở nhà, mỗi khi mà cháu tao khóc, tao cũng “dụ dỗ” nó như vậy mà ta.- Bảo Duy vừa nói xong câu thì ngay lập tức, hai cái Khôi hạ cánh an toàn trên mặt anh.

- Thằng Khôi là cháu mày hả.

Chính xác một cái gối là của Khôi, cái còn lại là của Nguyên Nguyên. Nguyên vừa cầm cái bánh rán nhau ngâu nghiến vừa nói.

- Mày lại muốn gì đây hả thằng kia.- Bảo Duy trợn tròn mắt nhìn Nguyên Nguyên.- Cái gì ngon vậy. Cho tao ăn với.- Thấy cái bánh rán trên tay Nguyên, Bảo Duy như quên mất mình đang cãi nhau với anh mà chạy đến giựt lấy cái bánh.

- Hừ...Cho mày vậy.- Nguyên Nguyên đau lòng nhìn cái bánh ra đi không giấu vết.

Kết...

Từ ngoài cửa, ba con siêu xe thẳng lại tạo nên một tiếng động lớn. Từ trên xe, Nhi, Trúc và couple Long- Trần bước xuống cùng một đồng hành lí. Cả bốn người ung dung bước vào đại sảnh.

- Nè thằng khỉ kia. Mày không thấy bà đang vác một đồng đồ nặng thế này hả???- Vừa bước vào phòng khách, Trúc đưa ngón trỏ chỉ vào Nguyên Nguyên khi đang thấy anh vô tư ngồi xem phim.

- Vậy thì sao???- Nguyên Nguyên ngu ngơ hỏi.

- Mà không biết ra vác đồ cho bà à???Người gì đâu mà không ga lăng tí nào.Nhìn Long kia,con trai là phải như thế chứ.- Trúc hờn dỗi nói.

- Hừ...Em đừng so sánh anh với thằng Long đó.- Nguyên Nguyên liếc xéo Gia Long khiến Long nhà ta rợn cả tóc gáy.

Không thèm đôi co với Nguyên Nguyên,Trúc đi thẳng vào phòng khách,cô mệt mỏi ngồi xuống bên cạnh Khôi rồi lấy chai nước lọc uống hết một hơi.

- Đi được chưa???- Bảo Duy vừa xử lí cái bánh rán vừa hỏi.

- Đợi thằng Ric và Sun nữa.- Khôi nhàn nhạt trả lời.

Câu nói của Khôi vừa dứt thì từ trên cầu thang,hắn và nó bước xuống.Vẫn là dáng vẻ ngạo nghễ thường ngày nhưng hôm nay lại có chút dịu dàng hiếm thấy.Diện ỉnh chiếc áo thun đơn giản cùng chiếc quần jean baggy,nó mỉm cười khi đi bên cạnh hắn.

- Đi thôi.- Đến chỗ cả bọn,hắn lạnh lùng lên tiếng.

Nghe giọng nói lãnh băng của hắn,cả bọn vội đưa hành lí ra xe rồi phóng nhanh đến sân bay.

Sau 30' ngồi máy bay,bọn hắn và bọn nó uể oải bước về biệt thự của hắn.Đứng trên lan can sân thượng,nó thoải mái đưa hai tay ra đón lấy gió trời.Làn gió làm tóc nó bay phất phới.Khung cảnh lãng mạn như vậy đã sớm bị ai đó nhìn thấy.

Hai tay dút vào túi quần,chậm rãi bước về phía nó,hắn lên tiếng:

- Thích không???

- Rất thích.Biệt thự này là của anh sao???- Nó hướng ánh mắt mình ra biển.

Biệt thự này rất tuyệt vời.Đứng ở trong phòng cũng có thể nhìn thấy biển,nghe được tiếng óng nhè nhẹ.

- Biệt thự này là của ngoại tôi.Ngoại tặng tôi nhân dịp sinh nhật lần thứ 8.Lúc đó,cả nhà tôi và gia đình Khôi cùng nhau đi du lịch tại đây.Rất hạnh phúc.- Hắn cũng nhìn ra biển.Đôi mắt tím buồn buồn khi nhớ lại chuyện cũ.

Nó không nói gì,chính xác là không biết nói gì.Nó đặt tay mình lên tay hắn,nhẹ nhàng xoa xoa như để an ủi.Dù sao,..Hắn cũng đáng thương hơn đáng ghét.

Ở xa xa,ngoài bờ biển thơ mộng,một đôi nam nữ đang cùng nhau đi dạo.Chàng trai cao lớn,ngũ quan anh tuấn.Còn cô gái xinh đẹp hoàn mỹ.Cả hai như thiên sứ đi dưới cái nắng chiều.Hai người đó không phải ai xa lạ mà là Nhi và Khôi.

- Rất mát phải không???- Khôi bỗng nhiên lên tiếng làm không khí bớt căng thẳng hơn.

- Ừm...- Nhi gật đầu cười nhẹ.

- Em đã bao giờ đi biển chưa???- Khôi vừa nói vừa ngồi xuống bãi cát mịn.

- Có một lần đi với ba mẹ.Nhưng không phải ở Nha Trang mà là Hawaii.- Nhi cũng ngồi xuống bên cạnh Khôi.Hướng ánh mắt ra biển lớn mà nói.

- Cảm giác thế nào???Có phải rất vui không???

- Đi với gia đình thì tất nhiên là vui rồi.Nhưng cảm giác đi cùng với bạn bè thì hoàn toàn khác.Có vui vẻ,có hạnh phúc,có hồi hộp,...Nhiều cảm giác lắm.Còn anh???- Nhi chăm chú nhìn từng biểu hiện của Khôi rồi hỏi.

- Lần đầu tiên anh đi cùng gia đình của anh và của Phi.Cảm giác lúc đó rất hạnh phúc.Anh,Phi và Thiên My cùng nhau chơi đùa dưới cát rất vui vẻ.Nhưng bây giờ,khi quay trở lại đây.Anh lại cảm thấy khó chịu,rất đau ở đây*chỉ vào tim*.- Khôi đau lòng nhìn ra biển.Những hình ảnh của ba người bọn họ cứ hiện ra trước mắt anh khiến anh rất khó chịu.

- Không sao đâu. Bây giờ còn có tôi, có mọi người ở cạnh anh, anh sẽ không phải cô đơn đâu.- Nhi đặt tay của mình lên vai Khôi, nhẹ nhàng trấn an, xua tan nỗi sợ hãi sâu thẳm trong con người Khôi.
- Cảm ơn em. Hứa với anh, không rời xa anh nhé.- Khôi dịu dàng nhìn Nhi, chờ đợi cái gật đầu từ cô.
- Ừ.- Nhi cười nhẹ rồi gật đầu.
- Khôi vui vẻ ôm Nhi vào lòng. Cảm anh đặt trên vai cô thật nhẹ nhàng. Anh mất anh bỗng trở nên gian xảo. Anh giờ tay lên đưa ra dấu Ok về phía ba chàng trai ở đằng xa.
- Yeah.... Thành công rồi.- Nguyên Nguyên, Bảo Duy và Gia Long ở đằng xa, thấy Khôi làm dấu Ok liền hét lên.
- Thành công gì???- Không biết từ đâu chui ra, Trúc và Trân đồng thanh hỏi.
- À...Ồ...Không có gì.- Cả ba chàng vội vàng chối.
- Thằng khỉ kia, có nói không thì bảo.- Trúc tức giận nhìn Nguyên Nguyên.
- Phan Minh Gia Long.- Trân cười gian xảo rồi rít lên từng chữ.- Có nói không???
- Ồ...thì nói.- Nguyên Nguyên và Gia Long đồng thanh.
- Ê hai thằng kia. Định tạo phản à.- Bảo Duy ngoặt mặt mình hai thằng sợ vợ.
- Mày im mồm.- Gia Long bịt miệng Duy lại, còn Nguyên Nguyên thì kể cho hai nàng ta về kế hoạch vĩ đại của bọn họ.
- Cái gì???- Nghe xong kế hoạch của ba chàng, cả Trân và Trúc đồng thanh hét lên. Còn Nguyên Nguyên, Gia Long và Bảo Duy thì cười gian xảo.
- Một bản diễn văn suốt mướt. Một cái ôm nhẹ nhàng. Vậy thôi sao???- Trúc khinh bỉ nhìn ba chàng.
- Vậy thôi mà xem kìa, bạn Nhi đã bị bạn Khôi lừa rồi.- Bảo Duy vừa nói vừa hướng ánh mắt của mình về phía cặp tình nhân xa xa.
- Không được, tôi phải đi đến ngăn chặn họ lại.- Trân vừa nói vừa hùng hổ bước về phía trước.
- Trân vừa đi được mấy bước thì...
- Bụp...Bụp...Bụp...
- Vâng, chính xác là ba nắm cát hạ cánh an toàn tại cái lưng đáng yêu của Trân. Và thủ phạm ném không ai khác mà là Nguyên, Duy và Trúc. Gia Long mặt méo xệch nhìn Trân.
- Này, tao nghĩ mày phải bênh vực tao chứ.- Trân đi đến đôi diện Trúc, khó hiểu nhìn cô.
- Bênh cái đầu mày. Khôi là anh trai tao. Nếu Nhi và Khôi trở thành một couple thì không phải tốt sao.- Trúc cười nham hiểm.- Mà nếu ba người bày trò cho anh Khôi thì mấy người được gì???- Trúc quay sang chỗ Duy, Nguyên và Long rồi hỏi.
- Một bữa hải sản miễn phí.- Long, Duy và Nguyên đồng thanh.
- Chỉ có vậy thôi sao. Mấy người chỉ đáng giá bằng một bữa hải sản. Hừ,...- Trúc khinh bỉ nhìn ba chàng.- Nhưng đến lúc đó thì cho tôi ăn với nha.- Trúc cười nhẹ.
- Cô cũng chỉ đáng giá bằng bữa hải sản.- Cả ba chàng đồng thanh. Còn Trân ở bên cạnh thì cười như được mùa.

—————END CHAPTER 52—————

55. Chương 53: Nụ Hôn Đầu Bị Cướp.

Trong một nhà hàng hải sản lớn, 9 con người hoàn mỹ đang dùng bữa. Năm chàng trai với ngũ quan anh tuấn, bốn cô gái xinh đẹp như thiên thần. Mọi người có mặt trong nhà hàng đều tận dụng từng giây từng phút để ngắm mỹ nam mỹ nữ bước ra từ trong truyện.

Đánh chén xong bữa no nê do Khôi bao, cả bọn hẹn nhau qua Vinpearl chơi. Trên chiếc du thuyền Sovereign to lớn, Trân và Gia Long đang đứng ở mũi thuyền đóng phim Titanic phiên bản lỗi. Những người còn lại thì ngồi bên hàng ghế chờ.

- Này, Uyên sao vậy???- Trúc vừa vỗ vỗ má nó vừa gọi.

Nó tự nhiên đang ngồi bên cạnh Trúc rồi đột nhiên lăn đùng ra như vậy là sao. Khuôn mặt nó tái nhợt lại khiến ai nấy đều lo lắng. Hấn bế thốc nó lên rồi đưa vào một căn phòng sang trọng trong du thuyền.

Đặt nó nằm trên giường, hấn lo lắng lấy thuốc rồi chườm khăn cho nó. Chẳng mấy chốc, nó tỉnh lại. Mở mắt ra, nó thấy hấn dịu dàng nhìn mình thì không khỏi cảm động. Từ khi nào, ánh mắt dịu dàng đó của hấn lại hướng về phía nó vậy.

- Tỉnh rồi sao??? Có không khỏe ở đâu không???- Thấy nó tỉnh lại, hấn vui mừng nắm lấy bàn tay của nó, lo lắng hỏi.

- Tôi không sao.- Nó lắc đầu, cười nhẹ nhìn chăm chăm vào hấn.

- Còn không sao. Em có biết là em vừa ngất không??? Em có biết là em làm cho tôi lo lắng không??? Em bị say sóng sao không nói cho tôi biết.- Ngọn lửa nóng trong người ngay lập tức bùng nổ, hấn tức giận hét lên.

- Xin lỗi.- Nó sợ hãi, cúi đầu rồi lí nhí nói.

Hấn thấy biểu hiện của nó thì vội vàng thu lại ánh mắt giận dữ. Dùng tay của mình nắm chặt lấy tay nó. Ánh mắt dịu dàng nhìn nó.

- Được rồi. Đừng sợ. Cảm thấy ổn chưa???- Hấn nhẹ nhàng trấn an nó rồi hỏi.

- Tốt hơn rồi.- Nó mỉm cười trả lời.

Không khí rơi vào im lặng, nó mơ màng chìm vào giấc ngủ, còn hấn thì vẫn cứ chăm chú nhìn nó từng chút một. Chẳng mấy chốc, du thuyền đã cập bến ở Vinpearl.

Cả bọn cùng nhau bước xuống thuyền, đi đến khu Resort đã thuê sẵn rồi bước vào. Nhi và nó ở cùng một phòng, Trân và Trúc ở chung phòng, Long và Khôi ở một phòng, Duy và Nguyên cùng phòng và hấn một mình một phòng.

Sau khi đã phân chia xong, ai về phòng nấy để thu dọn đồ đạc và có mặt ở đại sảnh để cùng đi chơi.

Không lâu sau đó, cả bọn cùng nhau đến khu giải trí nổi tiếng ở Vinpearl. Tới đó, từng cặp một tách ra. Nguyên và Trúc thì đi vào thủy cung ngắm cá. Khôi và Nhi thì cùng nhau đi xem cá heo biểu diễn. Long và Trân cùng nhau đến mê cung tình yêu để hâm nóng tình cảm. Bảo Duy thì lại mò đến bãi biển để tìm mấy em xinh xinh mặc bikini.

Riêng hấn và nó, cả hai lại lên lút đưa nhau đi chơi đường trượt 6 làn. Đứng trước máng trượt như những con rắn khổng lồ, nó hoảng hốt không dám nhìn thêm một lần nào nữa.

- Có thể không chơi trò này không???- Nó kéo kéo tà áo của hấn, e dè đề nghị.

- Không.- Hấn lạnh lùng phán một câu.

- Nhưng tôi rất sợ.- Nó đưa ánh mắt cún con ra nhìn hấn.

- Kệ em.- Hấn phũ phàng từ chối rồi nắm lấy tay nó kéo lên máng trượt.

Sau khi nó đã yên vị trên chiếc phao mà không dám trượt xuống, hấn lấy chân, đá cái phao khiến nó di chuyển. Cái phao di chuyển với tốc độ ánh sáng. Nó hốt hoảng hét lên, hai mắt nhắm lại, không dám nhìn cảnh vật xung quanh. Cảnh vật sẽ rất yên tĩnh nếu không có tiếng hét chói tai của nó.

Trượt một lúc,cuối cùng cái phao cũng chịu dừng lại.Nó hoảng sợ bước xuống,lấy tay xoa xoa tim,tự trấn an lại mình.

- Phù....May mà chưa chết.- Nó lẩm bẩm.

- DƯƠNG LÂM HOÀNG PHI.ANH MUỐN CHẾT HẢ.- Nó tức giận hét lên khi thấy hấn đang tươi cười đi về phía mình.

Nghe nó đem cả họ và tên của mình ra gọi,hấn không kìm nén được cảm xúc mà nhanh chân đi đến bên cạnh nó.Khuôn mặt hấn đỏ bừng lên,mái tóc màu tím vì ánh nắng mặt trời chiếu vào mà trở nên sáng hơn.Hấn bước đến gần nó,giật mạnh nó về phía mình và...Mắt chạm mắt,môi chạm môi.Hấn chính là đang hôn nó.

Nó mở to hai mắt lên nhìn hấn.Cái quái gì đang xảy ra vậy.Nụ hôn đầu của nó chính là bị hấn cướp rồi sao.

Trong khi hấn đang cảm nhận sự ngọt ngào của nụ hôn thì nó lại cố gắng dùng hết sức để đẩy hấn nhưng đều là vô ích.Vì hấn là con trai,sức mạnh hơn nên nó đành để hấn hôn vậy.

Đầu lưỡi của hấn tiến vào môi nó,chiếm hết sự ngọt ngào và rút hết không khí đi.Nụ hôn vẫn cứ mãi triển miên cho đến khi nó sắp ngất đi vì bị lấy hết không khí.Hấn luyến tiếc rời khỏi bờ môi nó.

Nó thở hổn hển,nhìn hấn đầy cảm phấn.

- Dừng nhìn tôi như vậy.Tất cả là tại em đấy nhé.- Hấn cười gian xảo nhìn nó.Hai tay đút vào túi quần,hờ hững nói.

- Sao lại tại tôi.- Nó chính thức bó tay với tên ngang ngược này.Sao trên đời lại có loại người này chứ.

- Em kêu cả họ và tên của tôi còn gì.Trong cuộc đời này,thứ tôi ghét nhất là bị gọi FULL NAME.- Hấn gằn giọng,nhấn mạnh hai từ cuối cùng.Ánh mắt trở nên hung ác hơn rất nhiều.Bàn tay bóp chặt lại như để kìm nén sự tức giận.

Thấy biểu hiện đầy gian ác của hấn,nó rùng mình một cái.Nó quên mất điều cấm kị này.Nhưng tất cả cũng là tại hấn.

- Chính anh đẩy phao của tôi còn gì.- Nó phản bác.

- Mặc kệ em.Không thèm đôi co với em nữa.- Hấn lãnh đạm nói rồi ngạo nghễ bước đi.Thấy vậy,nó cũng vội chạy theo.

- Đây,anh chưa chơi rượt máng mà.

- Mất hứng rồi.- Hấn vẫn cứ bước tiếp mà nói.Nhìn hấn có vẻ hơi né tránh.

- Đây,anh đẩy tôi xuống rồi không chơi nữa là sao.Gì kì vậy.

- Đã nói là mất hứng rồi.- Hấn xoay người lại,đối diện với nó nói.

- Vậy thì chơi trò khác.Chúng ta đi cáp treo đi.- Nó đề nghị.Ánh mắt nó sáng lên khi nghĩ đến được đi cáp treo,thứ mà nó ước muốn được đi bấy lâu nay.

- Cá...p...Cáp...Treo...sao???- Hấn ấp a ấp úng.Khó khăn lắm hấn mới nói được hết câu.

- Sao vậy.Đi rất vui mà.Không biết,tôi muốn đi cáp treo.Chúng ta đi nha???- Nó nói xong,không thèm nghe câu trả lời của hấn.liền trực tiếp nắm lấy tay hấn rồi kéo đi.

Hiện tại,cả hai người đã yên vị trong hộp của cáp treo.Nó phấn khích nhìn cáp treo đang từ từ di chuyển.Còn hấn,hấn ngồi một góc ở đó,cúi mặt xuống,hai mắt nhắm chặt lại,không dám nhìn cảnh vật xung quanh.Nó hơi ngạc nhiên về thái độ cùng hành động đầy kì lạ của hấn.Thế nào lại không thích đi cáp treo cơ chứ???Hấn sợ gì sao.

- Đây,anh làm sao vậy.- Nó đi đến ngồi bên cạnh hấn,quan tâm hỏi.

- Không sao,em tránh dậy đi.- Hấn hất tay nó,lên tiếng xua đuổi.

- Anh bị làm sao thì nói đi.- Nó bực mình quát lớn.

- Tôi...Tôi sợ độ cao được chưa.- Hấn bắt giắc hét lên.
 - Cái gì???Hahahahahahaha.....- Nó như vừa nghe được một bí mật động trời mà hét lên.Tiếp theo sau đó là một tràng cười lớn.
 - Cười cái gì.Im ngay.- Mặt hấn hiện tại đã đỏ như trái gấc.
- Biết ngay thể nào khi hấn nói ra,nó cũng phản ứng như vậy mà.Lúc nhỏ,anh nói với Khôi,Khôi cũng phản ứng như nó hiện tại vậy.Chuyện này,đáng cười lắm sao.
- Hahahahahahaha....Người như anh mà cũng có cái để sợ sao.Sợ gì không sợ lại đi sợ độ cao.Hahahahahahaha...- Nó vẫn cứ ôm bụng cười như một con điên khiến hấn mặt càng đỏ hơn.Hấn hận không thể đem con nhỏ phiền phức này bằm ra thành trăm mảnh.
 - Im ngay.Đây là bí mật quốc gia.Cấm em tiết lộ.- Hấn gằn giọng.
 - Cái gì mà bí mật quốc gia chứ.Hahahahaha...Mà khoan.Thế cái chuyện lúc nãy,anh đưa tôi đi chơi máng trượt là thể nào.Cái đó cũng cao như cáp treo mà.Anh không sợ sao.- Nó chợt nhớ ra vấn đề này,thắc mắc hỏi.
 - Thì...Thì tôi có chơi đâu.- Hấn hơi né tránh.
 - Sao anh lại kéo tôi đi chơi.
 - Thì...Thì...
 - Thì sao???
 - Thì tôi chỉ muốn hù dọa em chút thôi.Tôi biết em sẽ sợ cái trò đó nên tôi đưa em đi chơi.Còn tôi nhân dịp em sợ thì chuẩn luôn.- Hấn cô tư giải thích mà không hai biết,bên cạnh mình,một ngọn núi lửa đang chực trào.
 - CÁI GÌ???- Nó tức giận hét lên.
- Hấn không nói gì,chỉ im lặng cúi đầu chuẩn bị tư thế chạy.Vừa đúng lúc chiếc cáp treo dừng lại.Hấn nhanh chóng bước ra ngoài rồi ba chân bốn cẳng chạy như bị ma đuổi.
- Nó thấy vậy thì vội vàng đuổi theo.Trên con đường trải đầy nắng vàng,một đôi nam nữ đang cùng nhau nô đùa,khung cảnh thật bình yên và hạnh phúc.Nhưng ai biết được sau này,sóng gió lại ập đến với họ thì sao???

—————END CHAPTER 53—————

56. Chương 54: Ken Thật.

Sau hai ngày rong chơi ở Vinpearl,tụi nó cùng tụi hấn quyết định trở về Tp Hồ Chí Minh vì phải đi học và còn rất nhiều việc cần giải quyết.Chuyến bay từ Nha Trang về HCM hạ cánh,bọn nó và bọn hấn uể oải trở về nhà.

Hấn chở nó về biệt thự White Rose xong thì ngay lập tức chạy đến trụ sở R.I.P.Đeo nhanh chiếc mặt nạ vào,hấn trở lại là con người của trước kia,lạnh lùng,tàn khốc.Hấn ngạo nghễ bước vào phòng chủ tịch rồi ngồi trên chiếc ghế dành ỉnh.

Hưng chăm chú ngồi nhìn từng biểu hiện của hấn.Sau khi hấn đã ổn định,Hưng mới từ từ lên tiếng:

- Em gọi anh đến đây có việc gì sao???- Giọng nói nhẹ nhàng của Hưng xóa tan cả không gian tĩnh lặng vốn có của căn phòng.
- Điều tra về Diana William ngay bây giờ.- Hấn lạnh lùng ra lệnh.
- Nhưng tại sao lại phải điều tra người đó.Người đó liên quan gì đến em sao???- Hưng thắc mắc.

- Đừng hỏi nhiều.- Hấn nói xong,ngạo nghễ bước ra khỏi phòng chủ tịch rộng lớn.

Rầm...

Cánh cửa bị hấn đóng lại một cách thô bạo tạo nên một tiếng động lớn.Hưng giật mình quay lại nhìn cảnh cửa.Hấn hôm nay thật kì lạ.Chưa bao giờ,hấn có thái độ như vậy với Hưng.Cũng chưa bao giờ,hấn nói với Hưng câu “Đừng hỏi nhiều”.Anh thực sự càng ngày càng không hiểu nổi con người hấn.

Gật phăng những dòng suy nghĩ ấy qua một bên,Hưng đứng dậy,đi nhanh ra khỏi trụ sở R.I.P.Bước thẳng lên con siêu xe đã được chuẩn bị sẵn,Hưng phóng như bay đến quán cafe quen thuộc Kiu Kiu.

Anh lãnh đạm bước vào trong quán cafe rồi đưa mắt tìm người quen.Sau khi đã xác định được mục tiêu,Hưng nhanh chóng đi đến ngồi đối diện người đó rồi lạnh nhạt hỏi.

- Em đã tìm được bằng chứng gì chưa???

- Vương Thiên Lâm đúng là một con cáo già.Những tài liệu mật của ông ta thì không ai có thể đụng đến.Mà ông ta cất ở đâu,em cũng không biết nữa.- Thiên Minh tức giận đập mạnh một cái xuống bàn.Mắt màu huyết của anh đỏ ngầu,răng cắn chặt môi đến bật máu.

- Thiên Minh,trán em sao vậy??- Hưng nhìn vết thương trên trán Thiên Minh,đau lòng hỏi.

- Không sao đâu.Hôm qua,em đi vào phòng ông ta lấy cấp một số tài liệu liền bị ông ta phát hiện.Còn sau đó thì có cái vết thương này.- Thiên Minh vừa nói vừa chỉ vết thương trên trán.

- Em...Thôi,để anh tự tìm kiếm tài liệu được rồi.Em đừng làm những việc này nữa.Rất nguy hiểm.- Hưng xót xa nhìn cậu em trai mà anh yêu thương nhất.Đứa em trai này đã phải chịu khổ quá nhiều rồi.

- Không sao.Em sẽ giúp anh lật đổ Vương Thiên Lâm để gia đình chúng ta được đoàn tụ.- Thiên Minh đưa ánh mắt nhìn về phía xa xôi,hy vọng có thể có được hạnh phúc.

Ở một nơi khác,trong căn phòng tối tăm,một thần hình nhỏ nhắn ngồi trên chiếc ghế lớn.Cả thân người ngã ra thành ghế,mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại.Đôi môi vẫn mấp máy.

- Ryan,giúp tôi điều tra về Trương Gia Uyên.

- Sao lại điều tra cô ấy.- Ryan sáng mắt lên khi nghe đến tên nó.

- Tôi nghĩ,cô ấy là...

- Là Ken thật.

Chưa để Ken (Phương Di) hết câu,Ryan đã lên tiếng thay cô.Lần đầu tiên gặp nó,Ryan đã cảm thấy ánh mắt màu tím đó rất quen.Dần dần,anh tiếp cận nó nhưng vẫn không điều tra được gì.Rất cộc,thân phận nó là như thế nào.

- Nhưng...Tôi không tìm được chứng cứ chứng minh cô ấy là Ken.- Ryan tiếp lời.Ánh mắt mông lung nhìn về một phía xa xôi vô định.

- Tôi có chứng cứ.Mấy hôm trước,tôi thấy cô ấy đánh nhau với một lũ côn đồ.Những chiêu võ của cô ấy đều hướng tới điểm chí mạng.Nhưng khi tôi hỏi cô ấy thì cô ấy nói cô ấy không biết võ.Chỉ tùy tiện đánh mà thôi.- Ken nghi ngờ.

- Vậy..Ý của cô là...Gia Uyên chính là Ken và cô ấy mất trí nhớ sao???- Ryan (Kỳ Nam) nhăn trán,ánh mắt mang đầy tia ngạc nhiên.

- Đúng.Nếu muốn biết cô ấy có phải Ken không thì chỉ có một cách duy nhất đó là.Tìm vết sạm chữ “Kenna Kai” ở sau lưng.Đó là cách duy nhất để nhận biết,cô ấy có phải là Ken - bang chủ của chúng ta hay không???- Phương Di lạnh lùng phân tích.

- Được rồi.Tôi sẽ điều tra chuyện này.Trong thời gian đó,cô cứ tiếp tục đóng giả Ken cho đến khi,mọi chuyện sáng tỏ.- Ryan nói xong liền đứng dậy bước đi.

Phương Di ngơ ngác nhìn theo anh. Cô khẽ thở dài. Hy vọng anh có thể nhanh chóng tìm ra Ken thật để cô có thể nghỉ ngơi. Cô đã quá chán ghét với cái thế giới ngăm đầy mưu mô này rồi. Hiện tại, cô chỉ muốn sống một cuộc sống thật bình yên.

Hắn ngồi trước chiếc máy tính, ánh mắt chăm chú đọc từng hàng chữ mà Hưng đã gửi qua mail. Mà đẹp nhũn lại, căng thẳng đọc không bỏ sót một chữ nào.

“Diana William, 38 tuổi. Là vợ của Jake William. Có hai người con, một trai một gái. Hiện tại, bà là người đứng đầu giới thời trang. Bà có ba công ty thời trang bao phủ toàn cầu.”

Đọc đến đây, lòng hắn không khỏi lạnh đi vài phần. Bà ấy có chồng, có con rồi chắc chắn không thể nào là mẹ của hắn được. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng hắn vẫn kiên trì đọc tiếp những phần còn lại.

“Cách đây 7 năm, bà ấy bị tai nạn nên đã mất đi ký ức trước kia. Lúc đó, bà ấy đang mang thai cậu con trai tên Key 2 tháng. Sau vụ tai nạn kinh hoàng đó, bà ấy cùng gia đình mình qua Mỹ định cư, để lại cô con gái đầu ở Việt Nam học. Tên tiếng Việt trước kia của bà ấy là LÂM KHÃ BĂNG.”

Đọc đến ba chữ “Lâm Khã Băng”, nước mắt của hắn trỗi trào. Thực sự là mẹ sao??? Không thể nào tin được. Mẹ của hắn còn tồn tại trên đời này. Nhưng mẹ đã có gia đình riêng, có hạnh phúc riêng, liệu mẹ có còn cần hắn nữa không???

Bất chợt, hắn đứng lên, lấy chìa khóa xe rồi bước lên xe, phóng nhanh đến biệt thự Hàn Gia.

Kết...

Con se dừng lại trước biệt thự Hàn Gia tạo nên một tiếng động lớn. Hắn nhanh chân bước ra khỏi xe, đi đến chỗ nhóc Key đang đứng. Vì trong lúc chạy xe, hắn gọi điện cho Key trước nên Key đứng đây đợi sẵn. Thấy hắn, Key vui mừng chạy đến ôm chầm lấy hắn.

- Anh tìm Key có việc gì vậy???- Key buông hắn ra, nhau nhàu hỏi.
- Anh đưa Key đi ăn kem, chịu không???- Hắn mỉm cười. Không biết từ lúc nào, hắn lại cảm thấy rất vui vẻ khi nhìn thấy cậu bé này. Phải chăng đây là tình anh em. Dù sao thì mẹ hắn cũng là mẹ Key mà.
- Oh yeah... Vậy chúng ta đi luôn phải không???- Key vui mừng nhảy lên.
- Ừ, đi luôn.- Hắn cười nhẹ rồi xoa đầu Key.

Cả hai nhanh chân đi đến rồi bước lên xe hắn. Chiếc xe được khởi động rồi phóng vút đi. Trên xe, Key vui vẻ nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất khiến hắn cười mãi không thôi. Cuối cùng, con xe cũng dừng lại trước quán kem nổi tiếng.

Cả hai vui vẻ bước vào trong. Chọn inh một chiếc bàn khuất ánh nhìn nhất, cả hai ung dung bước đến rồi ngồi xuống. Sau 5', kem lạnh được bưng ra. Nhìn Key ăn ngấu nghiến, hắn bỗng dưng bật cười.

- Key này.- Hắn đột nhiên gọi tên khiến Key không khỏi ngạc nhiên.
- Gì vậy anh???- Vẫn chăm chú vào ly kem, Key hỏi.
- Mẹ của em mất trí nhớ sao???- Hắn nhìn chằm chằm vào Key, chờ đợi câu trả lời.
- Sao anh biết ạ???- Key kinh ngạc nhìn hắn hỏi lại.
- Nghe anh hỏi tiếp đây. Chị Kan, không phải con ruột của mẹ em phải không???- Hắn hy vọng, hy vọng Nhi không phải con của mẹ.
- Đúng ạ. Mẹ em là mẹ kế của chị Nhi. Mẹ của chị Nhi mất lúc sinh chị Nhi rồi.- Key vô tư trả lời.

Nghe được câu trả lời này, hắn thở phào nhẹ nhõm. Nhưng còn một nghi vấn nữa. Là Key, có phải em của hắn không??? Lúc mẹ mang thai Key được hai tháng rồi bị tai nạn, có nghĩa là lúc mẹ chưa bị tai nạn thì đã có Key, vậy Key có thể là con của ba rồi.

- Key, em... em có phải con ruột của ba em không???- Hắn phải lấy hết can đảm để nói cho trọn câu này.
- Sao anh lại hỏi vậy. Em tất nhiên là con ba rồi.- Key nhìn hắn khác thường.

- Ủ,thôi em ăn đi.- Hấn cười trấn an Key rồi nói.

Key cúi xuống,tiếp tục sự nghiệp ăn kem của mình.Còn hấn,hấn rơi vào trạng thái trầm lắng.Hấn vẫn cứ theo đuổi những suy nghĩ của mình.Bỗng nhiên,hấn đứng dậy,đưa Key đi đến một nơi khác.Trong đêm tối,con siêu xe phóng bạt mạng trên đường và dừng lại trước cổng bệnh viện M.

—————END CHAPTER 54—————

57. Chương 55: Đánh Cắp Tài Liệu.

Kết...

Con xe của hấn dừng lại trước cổng bệnh viện.Hấn và Key từ trên xe bước xuống khiến mọi người ngây ngất.Cả hai từ từ bước vào bên trong bệnh viện và đi đến phòng của bác Yen.

- Anh Phi,sao chúng ta lại đến đây???- Key ngơ ngác ngược mặt lên nhìn hấn.Vừa đi,Key vừa tranh thủ nhìn xung quanh hành lang.

- Em đừng hỏi.Cứ đi theo anh là được.- Hấn lãnh đạm trả lời.

Bước chân hấn vẫn không ngừng đi cho đến khi,căn phòng mang tên hai chữ “viện trưởng” hiện ra trước mắt.Không thèm gõ cửa,hấn ung dung mở cửa bước vào.Hấn đưa Key lên ngồi đối diện bác Yen rồi nói:

- Giúp cháu xét nghiệm ADN.

Yen kinh ngạc nhìn hấn,nói không nên lời.Ánh mắt lộ nên vẻ ngạc nhiên,hai mắt Yen mở to.Lại có vấn đề gì nữa đây.

- Cháu muốn xét nghiệm với cậu bé này sao???- Yen nhìn hấn rồi lại nhìn sang Key,kinh ngạc hỏi.

Càng nhìn Key,Yen lại càng cảm thấy cậu bé này giống Kiệt.Chẳng lẽ đây là con riêng của Kiệt (Baba hấn) sao???Không thể nào.Từ lúc Khã Băng (Mama hấn) mất,có lẽ Kiệt cũng đã mất đi thú tính của đàn ông rồi.

- Đúng.- Hấn chắc chắn nói.

Yen không nói gì,chỉ lẳng lặng đến khử trùng rồi lấy máu của Key và hấn.Key ngơ ngác nhìn hấn,ánh mắt mang đầy tia ngạc nhiên.Hấn thấy vậy thì nhẹ nhàng nắm lấy tay Key,trấn an.Sau khi lấy máu xong,Key và hấn ngồi bên ghế sa lon chơi,còn Yen thì tất bật chạy đi xét nghiệm này nọ.

1 giờ sau,Yen cầm bản ADN trở về.Khuôn mặt sớm đã nhăn đi vì tuổi già của Yen lấm tấm mồ hôi.Ông cầm tờ giấy xét nghiệm đưa đến trước mặt hấn rồi nói:

- Cùng huyết thống.

Nghe câu nói này,hấn vui mừng thấy rõ.Bằng chứng là hấn ôm chầm lấy Key,cười đến muốn rớt cả hàm.Yen thì được đưa từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.Kể từ lúc mẹ và Thiên My mất,chưa bao giờ ông thấy hấn vui vẻ đến như vậy.

- Thăng bé này...Là con riêng của ba con sao???- Yen ngu ngơ chỉ vào Key rồi nhìn sang hấn hỏi.

- Tùy bác nghĩ.- Hấn lãnh đạm nói.

Nói xong,hấn cùng Key đứng dậy chào Yen rồi bước thẳng ra ngoài.Yen nhìn cánh cửa đóng lại thì trong lòng không khỏi lo lắng.Yen sợ,hấn sẽ làm hại Key khi biết nhóc Key là con riêng của Kiệt (Bác nghĩ sâu xa quá nhỉ).

Hấn dìu nhóc Key bước lên xe,trong lòng vui mừng không thôi.Khuôn mặt hấn tươi tắn hẳn lên.Không còn nét lạnh lùng,tàn nhẫn của thường ngày nữa.Hấn nhanh chân đưa Key trở về biệt thự Hàn Gia.

Nhìn bóng Key khuất dần sau cánh cổng biệt thự,hấn từ thầm nhủ với chính mình rằng:

- Key,đợi anh....Đợi anh tìm ra kẻ chủ mưu hại mẹ,anh nhất định sẽ đưa mẹ và em về đoàn tụ với ba và anh.

Ở một nơi khác, trong một căn phòng to lớn, một chàng trai đang rón rén đi vào bên trong căn phòng. Thân hình cao lớn, ánh mắt màu huyết hân lên đầy tia hận thù. Trên trán anh vẫn còn lấm tấm vài giọt mồ hôi vì căng thẳng.

Thiên Minh đi đến bàn làm việc, mở từng học bàn một ra, tìm kiếm một thứ gì đó. Thấy chiếc laptop để trong học bàn, anh cầm nó ra và khởi động. Hai chữ password hiện ra trước mắt. Anh bấm bấm một chuỗi gì đó, ngay lập tức, màn hình bắt đầu hiện ra.

Thiên Minh đau đầu nhìn những con chữ và dãy số trước mặt. Cắm USB vào máy, anh tắt cả các tài liệu đó. Hoàn thành xong mọi việc chỉ trong vòng 10', anh thở phào nhẹ nhõm.

Anh bước từng bước thật nhẹ nhàng thì đột nhiên, anh vấp phải một con sư tử vàng khiến nó xoay khỏi vị trí đó. Ngay lập tức, cái giá sách mở ra một căn phòng bí mật khác. Thiên Minh từng bước đi vào bên trong căn phòng. Cách cửa lập tức đóng lại. Mọi thứ quay trở về vị trí cũ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Gian phòng tối om, Thiên Minh đi đến, bật công tắc lên. Anh khá ngạc nhiên vì trong này là một căn phòng đầy vàng, kim cương và những tài liệu mật.

- Đây chắc hẳn là vàng ông ta khai thác trái phép rồi.- Thiên Minh nhìn những hộp vàng và kim cương lăm lăm.- Lão ta cũng gồm thật. Xây hẳn một cái mật thất như thế này. Chắc chị Thiên Mỹ cũng không biết đến căn phòng này rồi.

Đột nhiên, ở bên ngoài có tiếng cửa mở. Thiên Minh như nín thở. Anh bước nhẹ từng bước đến cửa, áp tai vào một khe nhỏ, nghe ngóng tình hình bên ngoài.

- Chuyện tao cần dặn mày làm sao rồi???- Vương Thiên Lâm lạnh lùng hỏi tên thuộc hạ đang đứng đối diện mình.

- Thưa ông chủ. Tôi đã chuẩn bị xong mọi thứ. Chỉ chờ Vương Thiên Minh sập bẫy nữa là được.- Tên thuộc hạ kính cẩn trả lời.

- Tốt. Vương Thiên Minh, tao nhất định sẽ giết chết mày. Tao sẽ không để cho dòng máu của Nguyễn Hoàng Ngọc Quân tồn tại trên đời này.- Vương Thiên Lâm rút lên từng tiếng khiến tên thuộc hạ sợ hãi đến nổi co rúm người lại.

(Nguyễn Hoàng Ngọc Quân là tên trước kia của baba Thiên Minh và Hưng.)

Nghe Vương Thiên Lâm nhắc đến tên ba mình, Thiên Minh tức giận nắm chặt tay thành nắm đấm. Ánh mắt màu huyết sắc bén nhìn Vương Thiên Lâm đầy thù hận. Nếu ánh mắt có thể giết người thì Vương Thiên Lâm đã chết từ lâu rồi.

- Tài liệu về quả bom DH 745 đã hủy chưa???- Vương Thiên Lâm thu lại vẻ đáng sợ của mình, ông ta lãnh đạm hỏi.

- Vâng thưa ông chủ, những tài liệu đó đang nằm trong mật thất.- Tên thuộc hạ đó không ai khác là Trần Thiên Bảo, người đã tham gia cuộc lựa chọn người mới cho R.I.P (Chương 26). Hắn ta cúi đầu, kính cẩn trả lời.

- Nhanh chóng hủy nó đi. Nếu để người khác biết được thì sẽ không hay đâu.- Vương Thiên Lâm nhìn Trần Thiên Bảo rồi ra lệnh.

- Thuộc hạ đã rõ.- Trần Thiên Bảo nghiêm nghị trả lời.- Nhưng... Tại sao lại phải hủy tài liệu về quả bom đó.- Trần Thiên Bảo thắc mắc.

- Vì quả bom này đã giết chết Lâm Khã Băng, phu nhân của chủ tịch tập đoàn Star.- Vương Thiên Lâm lạnh lùng nói như tảng băng ngàn năm.

- Bà ấy là mẹ của bang chủ Ric mà. Tại sao lại giết bà ta???- Trần Thiên Bảo nhăn trán hỏi tiếp.

- Vì chồng bà ta là Dương Long Tuấn Kiệt đã giết chết em trai ta. Đầu tiên, ta sẽ giết chết Lâm Khã Băng, sau đó là Dương Lâm Hoàng Phi và cuối cùng là Dương Long Tuấn Kiệt. Hahahahaha.... Rồi tất cả sẽ phải chết.- Vừa nói, Vương Thiên Lâm cười lên tạo thành những tiếng cười man rợ. Ông ta thực sự đã bị hận thù làm cho điên rồi.

Trần Thiên Bảo nhìn biểu hiện như nười điên của ông ta thì không khỏi hoảng sợ.Nhưng dù sao,ông ấy cũng là ân nhân của anh nên anh không thể phản bội ông ấy.

Ở trong mật thất,Thiên Minh nghe những điều ông ấy nói thì không khỏi lo lắng.Chưa bao giờ,anh cảm thấy sợ Vương Thiên Lâm như lúc này.Nếu ông ta biết anh ở trong này thì anh chết không thấy xác cũng là điều dễ hiểu.Nhưng vì gia đình,anh lấy hết can đảm đi lục từng sấp tài liệu một.

Bộp.....

Một chiếc hộp đen rơi xuống.Thiên Minh ngơ ngác cầm chiếc hộp lên xem xét thật kĩ.Chết tiệt,...Lại phải có mã khóa mới mở chiếc hộp này ra được.Đang suy nghĩ không biết nên làm thế nào thì cánh cửa mật thất đang dần được mở ra.Thiên Minh nhanh chóng đặt chiếc hộp vào chỗ cũ rồi tìm một góc nép mình vào.

Trần Thiên Bảo từ ngoài bước vào,hắn ta đi đến lấy chiếc hộp màu đen rồi mở khóa ra.Bên trong chiếc hộp,một sấp tài liệu màu vàng,một mảnh boom và khẩu súng do Vương Thiên Lâm tự đặc chế hiện ra trước mắt Thiên Minh.Lấy hết dũng khí 17 năm tích lũy ra,Thiên Minh bước đến từ đằng sau Trần Thiên Bảo và....

Bộp...

Trần Thiên Bảo từ từ ngất đi do cú đánh khá mạnh ở sau gáy của Thiên Minh.Thấy hắn ta ngất lịm,Thiên Minh vui mừng lấy những thứ trong chiếc hộp rồi lên ra ngoài một cách nhanh chóng.

Anh bước nhanh lên con xe của mình rồi phóng vút đi.Vừa ra đến cổng chính thì có hai chiếc xe màu đen đang đuổi theo anh.Nhìn qua gương chiếu hậu,Thiên Minh hoảng hốt khi thấy Vương Thiên Lâm và Trần Thiên Bảo đnag theo sát mình.Anh tăng ga,phóng như bay trên đường lớn.Hai người kia thấy vậy cũng nhấn ga đuổi theo.

- Shit...- Thiên Minh bực tức tiếp tục tăng ga.

Vừa chạy,anh vừa cố gắng gọi điện cho Hưng.Chưa đầy 2',đầu dây bên kia liền có tín hiệu trả lời.

- “Alô.”

- Anh Hưng,mau cứu em.- Thiên Minh sợ hãi nói qua điện thoại.

- “Thiên Minh,có chuyện gì vậy???”- Hưng lo lắng hét lên.

- Vương Thiên Lâm đang đuổi theo xe em.Em lấy được chứng cứ rồi.- Thiên Minh vừa chạy xe vừa nói.

- Được rồi.Em cứ giữ điện thoại đó,đừng cúp máy.Anh sẽ nhanh chóng đến cứu em.

Cuộc điện thoại kết thúc.Thiên Minh tiếp tục chú tâm vào chạy xe.Anh cứ chạy từ đường này rồi vòng sang đường khác.Khoảng 15' sau,có 5 con xe màu trắng xuất hiện sau xe của Vương Thiên Lâm và Trần Thiên Bảo.

Kết....

Năm con xe màu trắng thẳng lại trước xe của hai người họ.Nhân cơ hội đó,Thiên Minh liền chạy xe đi mất hút.Từ trên 5 con xe,Hưng và 10 tên đàn em to con bước xuống.Vương Thiên Lâm cũng ra khỏi xe.Còn Trần Thiên Bảo thì ngồi trong xe để quan sát.Vì dù sao,Hưng cũng là người của R.I.P.Nếu để Hưng biết Thiên Bảo phản bội bang thì chắc chắn,anh chết không toàn thây.

- Bọn mày làm cái gì vậy hả???- Vương Thiên Lâm đi đến trước mặt Hưng rồi hét lớn.

- Chào ông Vương.- Hưng khinh bỉ cúi đầu làm vẻ kính trọng.

- Sao bọn mày thẳng lại trước xe tao???- Vương Thiên lâm quát lên.Ánh mắt lộ rõ vẻ tức giận.Nếu bây giờ,Vương thiên lâm giết Hưng thì cũng chẳng có gì ngạc nhiên.

- Oh...Chỉ là tôi thấy ông Vương đáng kính đây chạy trước mặt nên muốn dừng lại chào hỏi một chút thôi.- Hưng khách sáo nói.Anh vỗ cái đầu để che đi ánh mắt muốn giết người của mình.Hai tay anh nắm chặt lại,cố gắng kìm nén cơn tức giận.

Dù sao, trước mặt anh cũng là người đã làm tan nát gia đình anh. Còn muốn giết anh, ba và Thiên Minh nữa chứ. Nếu ngay bây giờ, anh được quyền giết ông ta thì anh chắc chắn sẽ cho ông ta chết không toàn thây.

Chỉ vì Rin cầu xin anh đừng giết ông ta. Vì dù sao, ông ta cũng là ba của Vương Thiên My, người con gái Rin yêu nên anh tạm tha cho ông ta mà thôi. Nhưng chắc chắn, anh sẽ không để cho loại cặn bã này tồn tại trên đời này.

- Tôi không có thời gian. Lần khác, tôi sẽ mời hậu duệ của R.I.P đi dùng cơm. Bây giờ tôi có việc phải đi. Chào cậu.- Như kìm nén được cơn tức, Vương Thiên Lâm nhìn Hưng đầy kính nể rồi chào tạm biệt và bỏ đi.

Nhìn chiếc xe của ông ta khuất dần, Hưng nhếch môi một cái rồi nói:

- Vương Thiên Lâm, hãy cầu nguyện cho chính mình đi. Vì nếu tôi là thượng đế, tôi sẽ cho ông biết thế nào gọi là ĐỊA NGỤC.

—————END CHAPTER 55—————

58. Chương 56: Chân Tướng Sự Thật.

Trong đại sảnh rộng lớn, hần cùng Hưng và Thiên Minh mặt đối mặt. Khuôn mặt hần không cảm xúc, đôi mắt lạnh lùng nhìn Thiên Minh dò xét. Cả thân người ngả ra thành ghế, ngạo nghễ vòng hai tay lại. Đối diện hần là Hưng với khuôn mặt lấm tấm mồ hôi. Hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, lưng hơi khom. Lâu lâu, Hưng đưa mắt nhìn thái độ của hần.

- Có chuyện gì thì nói nhanh đi. Tôi không có nhiều thời gian.- Hần lạnh lùng nói như không. Ánh mắt vẫn dõi theo từng hành động của Thiên Minh.

Bốp...

Thiên Minh hờ hững ném sấp tài liệu màu vàng đến trước mặt hần. Anh đưa ánh mắt màu huyết của mình, lạnh đạm nhìn hần như khiêu khích. Hưng thấy tình hình khá căng thẳng thì vội lên tiếng.

- Đây là những bằng chứng cho thấy Vương Thiên Lâm buôn lậu vàng và kim cương. Còn có tài liệu về quả boom DH 745.

- DH 745 sao??? Là quả boom đã gắn trong xe của mẹ em.- Hần ngơ ngác cầm tài liệu về quả boom lên. Chăm chú đọc từng chữ.

- Ủ. Quả boom này do Vương Thiên Lâm sáng chế ra. Và hung thủ hại chết mẹ em là Vương Thiên Lâm.- Hưng khẳng định chắc nịch. Ánh mắt anh lạnh lẽo khi nghĩ đến Vương Thiên Lâm.

Hần cau mày lại khi nghe từng câu từng chữ mà Hưng nói. Vương Thiên Lâm chính là hung thủ hại mẹ sao??? Nhưng vì sao ông ta phải hại chết mẹ chứ??? Từ trước đến nay, hai gia đình Dương - Vương đâu có xích mích gì xảy ra chứ??? Vậy lý do ông ta hại mẹ anh là gì???

Như hiểu được nỗi thắc mắc trong lòng hần, Thiên Minh đưa tay vào túi áo, lấy chiếc iphone của mình ra, bấm bấm một loạt gì đó. Ngay lập tức, một giọng nói lạnh lùng được phát ra.

- “Tài liệu về quả boom DH 745 đã hủy chưa???”

- “Vâng thưa ông chủ, những tài liệu đó đang nằm trong mật thất.”

- “Nhanh chóng hủy nó đi. Nếu để người khác biết được thì sẽ không hay đâu.”

- “Thuộc hạ đã rõ. Nhưng... Tại sao lại phải hủy tài liệu về quả boom đó.”

- “Vì quả boom này đã giết chết Lâm Khã Băng, phu nhân của chủ tịch tập đoàn Star.”

- “Bà ấy là mẹ của bang chủ Ric mà. Tại sao lại giết bà ta???”

- “Vì chồng bà ta là Dương Long Tuấn Kiệt đã giết chết em trai ta. Đầu tiên, ta sẽ giết chết Lâm Khã Băng, sau đó là Dương Lâm Hoàng Phi và cuối cùng là Dương Long Tuấn Kiệt. Hahahahaha.... Rồi tất cả sẽ phải chết.”

Đây chính là cuộc nói chuyện giữa Vương Thiên Lâm và Trần Thiên Bảo mà Thiên Minh đã nghe được khi trốn ở trong mật thất.Vì muốn lưu giữ lại một ít chứng cứ nên anh đã nhanh chóng thu âm lại đoạn hội thoại này.

- Sao hả???Đã đủ tin chưa???- Thiên Minh nhàn nhạt lên tiếng xóa tan không khí u ám trong căn phòng rộng lớn.Anh vừa nói vừa thu lại chiếc iphone của mình,ánh mắt âm thầm nhìn hấn.

Hấn hoàn toàn không có một động tĩnh gì cho thấy mình đang sống.Đôi mắt lạnh lùng nhắm hờ lại.Mi tâm nhàn nhạt như đang suy nghĩ điều gì đó.Đột nhiên,hấn đứng lên,nhẹ nhàng đi đến trước mặt Thiên Minh rồi đưa tay ra và nói:

- Cảm ơn.

Hưng và Thiên Minh ngạc nhiên nhìn hấn.Đây là lần đầu tiên hấn có biểu hiện kì quặc như vậy.Lấy lại được bình tĩnh,Thiên Minh đứng dậy,mỉm cười nhẹ rồi đáp trả lại cái bắt tay của hấn,anh nói:

- Đây coi như là những gì tôi bù đắp cho cậu vì khoảng thời gian tôi đã làm hại cậu ở Mĩ.

Ngừng lại một lát,Thiên Minh lại tiếp tục nói:

- Nhưng về Gia Uyên,tôi sẽ không nhường cô ấy cho cậu.- Thiên Minh nhẹ nhàng nói.

Cái gì,anh cũng có thể cho hấn nhưng nó thì không.Khoảng thời gian mà anh cảm thấy ý nghĩa nhất đó chính là khoảng thời gian quen biết nó.Vì vậy,anh sẽ không bao giờ buông tay nó và sẽ làm mọi cách để giữ nó bên mình mãi mãi.

- Vậy...Chúng ta cạnh tranh công bằng.- Hấn cười như không,ánh mắt nghiêm nghị nhìn Thiên Minh.

Hưng thật sự được đưa từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác.Hấn thực sự thích nó thật sao.Không phải trước kia,hấn nói với Hưng chỉ dùng nó làm con cờ để trả thù Thiên Minh sao???Hấn thực sự thay đổi quá nhiều rồi.

- Được...Cạnh tranh công bằng.- Thiên Minh cũng không thua kém hấn,cười lãnh đạm rồi nói.

Cả hai đang cùng nhau đấu mắt thì từ đâu,một con xe màu trắng dừng lại trước cửa chính tạo nên một tiếng động lớn.Tất cả không ai hện ai mà dời ánh mắt của mình về phía con xe.

Từ trên xe,nội và baba hấn nhanh chóng bước xuống.Cả hai gấp rút đi vào trong biệt thự.Ông Kiệt và nội nhìn hấn với ánh mắt đầy nhung nhớ và yêu thương.Cả hai đi đến ngồi đối diện hấn,nhìn chằm chằm vào hấn như thể chỉ cần một giây rời khỏi hấn thì hấn sẽ biến mất vậy.

Thấy tình hình khá căng thẳng,Hưng vội vàng kéo Thiên Minh đi vào trong,nhường chỗ cho gia đình họ nói chuyện.Trong phòng khách rộng lớn chỉ còn lại tiếng thở đều đều của ba con người.Không chịu nổi cái không khí u ám này,hấn đành phải lên tiếng trước.

- Ba và nội đến đây có việc gì sao???

Nghe hấn hỏi,ông Kiệt và nội hấn không khỏi ngạc nhiên.Lần đầu tiên kể từ lúc mẹ hấn mất,hấn gọi ông Kiệt bằng một tiếng “ba”.Cả hai vẫn cứ ngơ ngác mở to mắt nhìn hấn mà không hề có ý định trả lời.

- Sao vậy???- Hấn nhìn hai người họ dợn mắt ra thì thắc mắc hỏi.

- À...à...Không có gì.Mà con hỏi gì nhỉ???- Nội hấn lấy lại bình tĩnh,nhìn hấn hỏi.

- Con hỏi hai người đến đây làm gì???- Hấn kiên nhẫn lặp lại câu hỏi.

- Chúng ta đến thăm con không được sao???- Nội hấn nhìn hấn bằng ánh mắt đầy yêu thương.

- Tất nhiên là được.- Hấn cười nhẹ nhìn cả hai rồi nói.

Cả hai người lại một lần nữa ngoặt mặt ra vì kinh ngạc.Hấn lại con cười với hai người nữa chứ.Có ai làm ơn cho hai người biết,hấn là đang bị yêu quái phương nào nhập vào không???

- Khoan,...Ta có chuyện muốn hỏi con.- Kiệt bỗng nhiên lên tiếng.Ánh mắt chăm chú nhìn từng nét mặt của hấn.

Ông nghĩ,hắn sẽ lại lãnh đạm và nói “Tôi không có chuyện gì để nói với ông” nhưng không phải,ông đã đoán sao,hắn nhẹ nhàng cười rồi nói:

- Được,ba hỏi đi.

Ông Kiệt chính thức đơ lại vì câu trả lời rất chi là tỉnh của hắn.Từ khi nào,hắn chịu tha lỗi cho ông vậy.

- Ba nghe bác Yen nói,con đưa một cậu bé đến bệnh viện xét nghiệm ADN.- Ông Kiệt vui mừng hỏi.Thật lòng mà nói thì tâm trạng ông đang rất vui vẻ.Đưa con trai sau 7 năm xa cách cuối cùng cũng chịu gọi ông một tiếng “ba”.

- Đúng.Hắn gật đầu.

- Bác Yen còn nói,con và thằng bé đó có cùng huyết thống.Vậy là sao???- Kiệt kinh ngạc nhìn hắn.

Thằng bé đó không thể là con của hắn vì thằng bé đó năm nay đã 7 tuổi.Cũng đồng nghĩa với việc,hắn 10 tuổi có con.Chuyện đó tất nhiên là trái sự thật.Nhưng thằng bé đó càng nhất định không phải là con ông.Vì sao ư???Rất đơn giản,từ khi Khã Băng,vợ ông mất,ông cũng giống như tu sĩ,đã ăn chay từ lâu rồi nên không thể có con riêng ở bên ngoài.Mà nếu có đi chăng nữa thì hắn chắc chắn sẽ diên tiết lên chứ không phải ngồi đây gọi ông bằng ba.

- Thì con và thằng nhóc đó là anh em.- Hắn bình thản trả lời như thế,đây là điều hiển nhiên.

- Sao có thể như vậy được chứ.Con đùa chắc.- Ông Kiệt trợn tròn mắt nói lớn.

- Sao lại không thể chứ.Thằng bé đó là em trai con.Là con của ba.Thằng bé tên Hoàng Khang,thường ngày gọi là Key,7 tuổi.

- Sao lại có thể là con của ba chứ.Ba từ trước đến nay,chỉ có một mình con là con,chỉ có một mình Khã Băng làm vợ thì sao có thể có đứa con ngoài dã thú chứ.

- Ai nói đó là đứa con ngoài dã thú.Câu nào con nói với ba,Key là con ngoài dã thú của ba.

- Nói tóm lại là như thế nào???Ta thực sự không hiểu gì hết.- Nội hắn nhìn cả hai đầu khẩu qua lại,nhìn không được đành phải lên tiếng tìm câu trả lời.

- Key là máu mủ của ba,là em trai ruột của con.Key là do mẹ sinh ra.- Hắn nhẹ nhàng nói.Cả thân người ngã xuống thành ghế,hờ hững nhắm hai mắt lại.

- Là do Khã Băng sinh ra sao???- Ông Kiệt kinh ngạc há hốc hỏi.Lần đầu tiên ông nghe chuyện,người chết sinh ra được trẻ con.

- Đúng vậy.Trong vụ tai nạn lần đó,mẹ chưa chết.Mẹ chỉ bị mất trí nhớ nên không thể quay về tìm chúng ta.- Nhắc đến mẹ,đột nhiên một thứ nước trong suốt chảy từ mắt hắn ra.

- Thật sao.Khã Băng còn sống thật sao???Mẹ con đang ở đâu???Ba sẽ lập tức đi đón mẹ về.- Ông Kiệt xúc động hỏi dồn dập.

- Mẹ hiện tại sống rất tốt.Đừng nên tìm mẹ.- Hắn lạnh lùng nói.

- Tại sao chứ???

- Mẹ chính là bị người ta hãm hại.Nếu bây giờ đón mẹ về,để kẻ thù biết được thì sẽ không hay.Nên tốt nhất,hãy để mẹ ở đó cho an toàn.Chờ con xử lý xong mọi việc,con nhất định sẽ đưa mẹ và em trở về.- Hắn từ từ phân tích.

Ông Kiệt và nội hắn thấy vậy thì không nói gì thêm.Đứa cháu này quả thật tài ba như lời đồn.Làm chuyện gì cũng phải tính trước sau.Thật sự rất giống ông Kiệt lúc còn trẻ.Người ta thường nói,con nhà tông không giống lông cũng giống cánh quả không sai mà.

—————END CHAPTER 56—————

59. Chương 57: Vạch Trần.

Sau khi tiễn ông Kiệt và nội ra về, hấn cũng nhanh chân cùng Hưng và Thiên Minh ghé trụ sở của R.I.P ở đường XYZ. Trong con xe lớn, cả ba im lặng, không ai dám nói một tiếng gì. Chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều của cả ba.

Kết...

Con xe dừng lại trước trụ sở R.I.P. Hấn lấy chiếc mặt nạ trong túi ra, cẩn thận đeo vào rồi cùng Hưng và Thiên Minh bước vào trong. Thấy hấn và Hưng, tất cả mọi người vội vàng cúi đầu chào. Thiên Minh ngơ ngác nhìn hai người bọn họ. Hưng là trợ lý của bang chủ R.I.P thì anh đã biết rồi. Nhưng còn hấn, hấn là gì mà lại được kính trọng như vậy???

Tất cả đi đến phòng dành cho sát thủ. Cánh cửa được mở ra, mọi người ngơ ngác khi thấy hấn cùng Hưng đến đây. Bình thường, chủ tịch và trợ lý không phải rất bận sao??? Từ lúc tuyển chọn người mới thì hấn và Hưng chưa đặt chân đến đây lần nào. Chỉ kiểm tra qua điện thoại mà thôi. Hôm nay chắc hấn phải có chuyện gì rất quan trọng đây.

Hấn đưa mắt màu tím của mình nhìn xung quanh như để tìm kiếm một ai đó. Hấn dừng ánh mắt lại ở cô em họ Nhật Hạ của mình, cười nhẹ một cái với cô rồi tiếp tục đưa mắt tìm kiếm tiếp. Mãi vẫn không thấy người đó, hấn đành lên tiếng hỏi.

- Lin đâu???

- Sếp Lin đến phòng chế tạo cùng sếp Min rồi thưa boss.- Người trả lời không ai khác mà là Trương Hải Đăng, người yêu của Nhật Hạ. Anh vừa nói vừa cung kính cúi đầu. Bàn tay anh nắm chặt lấy tay Nhật Hạ.

Nghe Hải Đăng gọi hấn bằng từ “Boss”, Thiên Minh há hốc mồm ngạc nhiên. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng, người mình đối đầu lại là boss của một tổ chức ngầm lớn như vậy. Hấn lại còn là chủ tịch của thế giới ngầm nữa chứ. Harryson là chính hấn đánh bại sao??? Thiên Minh thật không thể tin được những gì mình đang nghe thấy.

- Dương Nhật Hạ, mau đi gọi Lin về đây ngay.- Hấn quay sang Nhật Hạ, ra lệnh.

- Vâng thưa boss.- Nhật Hạ gật đầu rồi nhanh chóng đi đến gọi điện cho Lin.

Trong khi chờ đợi, hấn cùng Hưng và Thiên Minh ngồi xuống bộ ghế salon rồi nhâm nhi tách cafe. Vừa thoải mái thư giãn, hấn vừa đảo mắt liếc nhìn từng người một. Ánh mắt hấn dừng lại ở chỗ của Trần Thiên Bảo vì thấy hấn ta đang nhìn chằm chằm vào Thiên Minh với ánh mắt lo sợ.

Cạch...

Cánh cửa được mở ra. Từ bên ngoài, Lin và Min đi vào thu hút ánh nhìn của mọi người. Lin và Min vừa thấy hấn thì vội vàng chào:

- Chào boss.

- Hai người biết tôi không có nhiều thời gian mà đứng không???- Hấn lạnh lùng nhìn Lin và Min bằng con mắt băng tuyết.

Gian phòng lớn gần như đóng băng bởi câu nói đầy tức giận của hấn. Không ai dám ho he, gây nên một tiếng động nào. Chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều của mọi người.

- Xin lỗi boss. Vì bên phòng chế tạo khá nhiều việc nên tôi đến hơi muộn.- Linh vừa nói vừa không ngừng lau mồ hôi trên trán. Cô và Min đã phải chạy như bay về đây nhưng vẫn cứ muộn. Đáng chết thật.

- Khỏi biện minh. Tạm gác chuyện này qua một bên.- Hấn lạnh lùng nói.

- Tôi đến đây để xem người của cô đào tạo như thế nào thôi.- Hấn tiếp lời. Vừa nói, hấn vừa đưa mắt nhìn từng người một.- Gần đây có chuyện gì xảy ra hay không??? Báo cáo tất cả cho tôi.

- Dạ,...Mới mấy ngày trước,thông tin về khẩu súng LK 9926 do Nhật Hạ chế tạo ra bị lộ ra ngoài.Ngày chủ tịch đi Nha Trang thì 2 chiếc xe đua hiệu R.I.P Car chuẩn bị ra mắt bị rò rỉ.Do vậy nên chúng ta đã thiệt hại một khoản không hề nhỏ.- Lin đổ mồ hôi,run run báo cáo.

- Vậy sao không báo cho tôi biết.- Thanh âm rất nhẹ nhưng chứa đầy sự nguy hiểm.- Thiệt hại bao nhiêu???- Hấn hỏi tiếp.Ánh mắt vẫn không rời khỏi Trần Thiên Bảo cho dù là nửa giây.

- Dạ,...Tổng thiệt hại cho khẩu súng là 460.000 USD.Còn thiệt hại về hai chiếc xe là 4.000.000 USD.- Vừa nói,Lin vừa cúi đầu,không dám nhìn mặt hấn.Cô thực sự rất rất sợ nhìn thấy đôi mắt khát máu của hấn.

- Đã điều tra ra nguyên nhân bị rò rỉ chưa???- Hấn kìm nén tức giận,lạnh lùng hỏi.

- Thưa boss,đã điều tra nhưng không được.- Lin run run trả lời.Lần này cô xong rồi.

- Vương Thiên Minh,cậu nói xem,trong đây ai là gián điệp.- Hấn đột nhiên quay sang Thiên Minh,nhẹ nhàng hỏi như đang đùa giỡn.

Nghe hấn nói như vậy,Trần Thiên Bảo đổ mồ hôi hột.Hấn đang chuẩn bị nhảy ra cửa sổ để tẩu thoát nhưng ai ngờ,hấn bị Thiên Minh giữ lại.Thiên Minh nhìn hấn khinh bỉ rồi nói bằng chất giọng mỉa mai.

- Trần Thiên Bảo,có gan làm rồi không nhận sao.Quân tử như vậy không hay đâu.

Trần Thiên Bảo bị Thiên Minh tó gọn thì cười nhếch mép,hấn ta khinh bỉ nhìn hấn và Thiên Minh rồi nói:

- Vương Thiên Minh,ông chủ có công nuôi mày khôn lớn để bây giờ mày phản bội ông ấy sao.Còn mày,Ric,chính ba mày đã giết em trai ông chủ còn gì.Được rồi,giờ tao đã nằm trong tay tụi bây,muốn chém muốn giết thì tùy.

- Mạnh miệng nhỉ.Nhưng tao sẽ không giết mày.Như vậy thì đã quá dễ dàng ày rồi.Tao muốn mày sống không bằng chết khi dám đối đầu với tao.- Hấn rít lên từng tiếng.Vừa nói,hấn vừa cười độc ác.

- Đưa nó đi.- Nói xong với Thiên Bảo,hấn quay sang Lin và Min rồi ra lệnh.

- Vâng thưa boss.

Cả hai nhanh chóng rời đi.Gian phòng ngập tràn mùi nguy hiểm.Mọi người sợ hãi,không ai dám nhìn hấn.Chỉ có cô em họ không sợ trời không sợ đất này đi đến gần hấn rồi nói:

- Anh Phi,Thiên Bảo là nội gián sao???- Nhật Hạ lay lay cánh tay rắn chắc của hấn,hỏi.

- Ừm.Mà em sao rồi.Ở chung cư đó có tốt không???Hay em về biệt thự White Rose ở với anh đi.Để em ở một mình như vậy...anh không yên tâm.- Hấn quay sang Nhật Hạ,yêu thương hỏi.

- Em muốn tự lập mà.Với lại,có Hải Đăng ở cùng em nữa.Anh đừng lo.- Vừa nói,Nhật Hạ vừa kéo Hải Đăng đến,ôm lấy cánh tay của Hải Đăng,mỉm cười nhẹ nhàng.

- Tốt thôi.Hải Đăng,giúp tôi chăm sóc Nhật Hạ.- Hấn mỉm cười rồi quay sang Hải Đăng nhờ cậy.

- Cậu yên tâm.Tôi sẽ yêu thương và bảo vệ Nhật Hạ thật tốt.

- Được rồi,anh đi đây.- Hấn gật đầu hài lòng.

Xử lý xong mọi việc,hấn quay trở về biệt thự White Rose.Còn Minh và Hưng thì về chung cư cao cấp ở.Vì Hưng muốn tự tay chăm sóc cho đứa em trai nên muốn dọn ra khỏi biệt thự White Rose.

Trở lại với hấn,sau khi về biệt thự.Hấn uể oải định lên phòng nghỉ ngơi thì nghe một tiếng đổ vỡ khá lớn.Hấn đưa đôi mắt mệt mỏi của mình tìm kiếm nơi phát ra tiếng động đó.Trong bóng tối,hấn di chuyển như một hồn ma.

Xoảng,...

Tiếng đổ vỡ lại một lần nữa vang lên,hấn mệt mỏi lần theo tiếng động dẫn đến nhà bếp.

- Làm gì vậy???- Nhìn thấy nó đang loay hoay thu dọn mảnh vỡ,hấn hỏi.

- Oái,...Anh về khi nào vậy???- Nó hốt hoảng đứng lên vuốt tim rồi hỏi.

- Mới về.Tôi hỏi em đang làm gì vậy???- Hấn đứng dựa mình vào tường,hai tay vòng lại,hờ hững hỏi.
- Chỉ là...Tôi sợ anh đói cho nên nấu một chút gì đó cho anh ăn thôi.- Nó cúi đầu,không dám ngược mắt lên nhìn hấn.

- Tôi ăn ở ngoài rồi.- Hấn lãnh đạm nói rồi bước lên phòng.

Nhưng vừa bước được hai bước thì hấn khựng lại.Hấn xoay người lại,nhìn nó đang chăm chú dọn từng mảnh vỡ rồi khẽ nói.

- Đừng làm nữa.Đi ngủ đi.

- Anh ngủ trước đi.Tôi dọn xong sẽ ngủ.- Nó không rời mắt khỏi bãi chiến trường,nói.

Hấn không thèm nói gì mà đi đến bế nó lên.Mặc kệ nó la hét cỡ nào,hấn vẫn bước từng bước lên cầu thang rồi tiến vào phòng hấn.

Phịch...

Hấn ném thẳng nó xuống giường.Nó hoảng hốt ngồi dậy,mặt đối mặt với hấn.Chưa bao giờ nó ghét nhìn thấy cái bản mặt của hấn như lúc này.

- Đồ khùng,anh làm gì vậy hả???- Nó hét lên.

- Cho em nói lại.- Hấn găm gừ.Tiến từng bước đến trước mặt nó.

- Tôi...Tôi...- Nó nhất thời không biết nói gì.

Nếu nói lỡ hấn điên lên đánh nó thì sao.Còn không nói thì chẳng lẽ bây giờ ở đây.Mà thôi,ở đây cũng được,miễn giữ được tấm thân này là được.Thấy thái độ ngoan ngoãn của nó,hấn hài lòng đi vào nhà tắm.Nó ngơ ngác nhìn theo.Như hiểu được vấn đề,nó hét lên:

- Nè,đồ khùng,anh mang tôi vào đây rồi bắt tôi ngồi vậy hả???

- Em xem ti vi đi.- Hấn ở trong phòng tắm nói vọng ra.

- Không rảnh.Tôi về phòng đây.Đồ khùng.

Nó nói rồi đứng dậy bước đi.

Cạch...

Cánh cửa được đóng lại.Hấn ở trong phòng tắm bất giác cười nhẹ.Từ khi nào hấn trở nên như vậy nhỉ???Hấn thật sự không hiểu nổi mình nữa.

—————END CHAPTER 57—————

60. Chương 58: Khiêu Chiến.

Ánh nắng sáng sớm luồn qua khe cửa,truyền thẳng đến mặt hấn.Khẽ nhăn trán lại,hấn uể oải tỉnh dậy rồi bước vào nhà vệ sinh làm VSCN.5' sau,hấn ảm đạm bước ra trong bộ đồng phục của học viện Moon.

Với tay lấy chùm chìa khóa và ba lô,hấn nhanh chân đi xuống nhà dưới.Đang đi trên cầu thang thì một mùi thơm đánh thức khứu giác của hấn.Lần theo mùi thơm đó,hấn thấy trước mặt mình là một bàn ăn thịnh soạn.Và trong bếp,nó đang loay hoay với nồi soup cực thơm.

- Em nấu hết sao???- Hấn vừa nói vừa đưa tay múc một muỗng soup và uống.

- Tất nhiên.- Nó cười dịu dàng.- Thôi,anh mau ra ăn đi.Chúng ta còn phải đến trường.- Nó ngại ngùng nói.Tình hình là nó và hấn đang đứng rất gần nhau.Với cự li này,cả hai có thể bị hiểu lầm khi người khác nhìn thấy.

- Được.- Hấn cười nhẹ rồi ngồi xuống bàn ăn.Nó cũng ngồi đối diện hấn.

Nhìn những món ngon trước mặt, hấn không ngần ngại mà chén tất cả. Chẳng mấy chốc, bần ăn lớn với đầy thức ăn chỉ còn lại những mảnh vụn. Nhìn hấn vui vẻ ăn từng món do mình nấu, nó cười hạnh phúc. Đây chính là điều mà nó mong ước bấy lâu. Một cuộc sống thật êm ả. Không sóng gió, không muộn phiền.

Ăn xong bữa sáng, cả hai nhanh chóng lên con xe và phóng vụt đến học viện.

Vẫn như mọi ngày, cả hai vẫn phải chịu hàng ngàn con mắt của mọi người dòm ngó. Không thèm để ý đến xung quanh, hấn nắm lấy tay nó rồi kéo thẳng vào lớp.

Vừa bước vào lớp thì từ đây, Kỳ Nam đã đứng trước mặt nó. Thấy nó, anh vui mừng chào lớn:

- Hello Uyên.

- Hi Nam.- Nó mỉm cười chào lại.

Hấn đứng bên cạnh nó thấy vậy thì không hài lòng mà kéo nó đi. Một lần nữa, hấn bị cản trở bởi một tên con trai khác. Người đó không phải ai xa lạ mà chính là Thiên Minh. Anh cười nhăm nhử rồi nhìn nó hỏi:

- Uyên có làm sao không???

- Làm sao là làm sao???- Nó ngơ ngác nhìn Minh. Nó thực không biết Thiên Minh là đang ám chỉ cái gì nữa.

- Thì khi đi bên cạnh tên Phi này Uyên không bị mấy fan girl của hấn tấn công à???- Thiên Minh vừa nói vừa liếc qua xem thái độ của hấn.

- Minh, cậu tốt nhất nên tránh ra. Đừng để tôi động tay động chân.- Hấn cảnh cáo. Đôi mắt màu tím không còn lạnh lùng nữa. Trong lời nói cũng mang đầy tia châm chọc.

- Ồ, vậy hả. Tôi sợ quá.- Thiên Minh chính là đang cố tình chọc tức hấn đây mà.

- Biết sợ thì tốt. Mau tránh ra.- Hấn nói xong, không thèm nghe Thiên Minh nói thêm một lời nào nữa mà đẩy anh ra rồi kéo nó đi về chỗ ngồi.

Sau khi cả hai đã yên vị thì cũng là lúc, tiếng trống vang lên. Tất cả học sinh ngồi vào chỗ của mình và bắt đầu những tiết học.

Ở một nơi khác, trên chiếc ghế lớn, Vương Thiên Lâm ngao nghể ngồi xem tài liệu. Đang chăm chú thì đột nhiên, điện thoại vang lên. Ông ta nghe máy. Không biết người gọi đã nói gì mà sắc mặt ông ta thay đổi thấy rõ. Hai mắt vì tức giận mà đỏ hoe lên. Ông ta nắm chặt hai tay lại, kìm nén cơn tức.

Cuộc điện thoại kết thúc, ông ta tức giận rít lên từng tiếng:

- Dương Lâm Hoàng Phi, mày giỏi lắm. Dám đụng đến người của tao. Mày sẽ phải trả giá thật đắt.

Trở lại với hấn và nó, 5 tiết học cuối cùng cũng trôi qua trong sự mệt mỏi của mọi người. Nghe thấy tiếng trống trường, tất cả các học sinh lần lượt ra về. Long và Trân thì cùng nhau chạy đi trước. Nghe nói là hẹn hò gì gì đó. Còn Trúc và Nguyên, cặp đôi này liên tiếp đấu võ miệng, cuối cùng thì người thua vẫn là Nguyên. Vì thua nên anh chàng đành phải đưa Trúc đi ăn kem. Còn Nhi và Khôi, hai người này lại lén lút dẫn nhau đi đến sở thú để xem...khỉ. Chỉ còn lại hấn, nó và Duy. Cả ba nhanh chóng lên xe rồi rời khỏi học viện.

Đang chạy xe thì tiếng chuông iphone vang lên, hấn bắt máy. Đầu giây bên kia truyền đến một giọng nói gấp rút.

- “Phi, mau đến trụ sở.”- Người gọi không ai khác mà là Hưng. Trong giọng nói của anh chứa đầy tia hoảng loạn.

- Sao vậy???- Một nỗi lo lắng nào đó xâm chiếm toàn bộ người hấn.

- “Trụ sở có kẻ đột nhập. Trần Thiên Bảo đã tẩu thoát. Em mau đến đây đi.”

- Được rồi. Em đến liền.

Nói xong, hấn chú tâm vào chạy xe. Lâu lâu, mi tâm hấn nhăn lại thể hiện sự lo lắng. Vậy là Vương Thiên Lâm đã chính thức khiêu chiến với hấn rồi.

- Có chuyện gì sao???- Nó ngồi ghé bên cạnh,nhìn thấy những biểu hiện đầy lo lắng của hấn thì thắc mắc hỏi.

- Không có gì đâu.Bây giờ tôi đưa em về.Sau đó tôi có việc phải đi nên em ở nhà một mình nhé.- Hấn cười nhẹ trấn an nó.

- Ủ.Nhớ về sớm.

- Ủ.

Sau khi đưa nó về nhà,hấn phóng như bay đến trụ sở R.I.P.Bước vào bên trong,hấn thấy Hưng,Thiên Minh,Khôi,Nguyên,Long và Duy đã có mặt đầy đủ ở phòng họp.

- Chuyện là như thế nào???- Hấn thắc mắc hỏi.

- Vương Thiên Lâm cho người đến phá R.I.P và cứu Trần Thiên Bảo.- Duy đứng lên,đi đến trước mặt hấn rồi nói.

- Có lẽ Vương Thiên Lâm đã bắt đầu hành động rồi.- Hưng xoa xoa cằm,suy tư nói.

- Ủ.- Hấn gật đầu.

Cả người mệt mỏi ngã ra thành ghế.Ánh mắt nhìn lên trần nhà,suy tư nghĩ ngợi gì đó.Bỗng nhiên,hấn bật dậy,nhìn mọi người bằng ánh mắt khác thường rồi nói:

- Chúng ta nên chuẩn bị đi.Vương Thiên Lâm có thể đánh thẳng vào R.I.P bất cứ lúc nào.Khôi,Nguyên,hai người sẽ phụ trách huấn luyện đội cận vệ xuất sắc để canh giữ trụ sở 24/24.- Hấn quay sang giao nhiệm vụ cho Nguyên và Khôi.

- Ok.Bọn tao đi ngay luôn.- Nguyên và Khôi đồng thanh rồi nhanh chóng rời khỏi phòng họp.

- Duy và Long,hai người hãy đến phòng sát thủ và phòng chế tạo xem tình hình sản xuất súng thế nào rồi.Nói họ hãy làm nhanh một chút.Lần này phải sản xuất với số lượng thật lớn.

- Ủ.- Duy và Long gật đầu rồi đi thi hành nhiệm vụ.

- Anh Hưng và Minh,hai người sẽ giúp tôi quan sát mọi động tĩnh của Vương Thiên Minh.Còn nữa,anh Hưng hãy gọi Rin đưa Vương Thiên Mỹ qua Mỹ để tránh mặt một thời gian.Chờ khi bắt được Vương Thiên Lâm rồi hãy đưa cô ta về.

- Ủ,anh biết rồi.

- Lần này có vẻ căng thẳng nhỉ.Có cần tôi điều động thêm người không???- Thiên Minh đột nhiên lên tiếng.

- Cậu là ca sĩ,có tham gia vào thế giới ngầm đâu mà có người.- Hấn kinh ngạc nhìn Minh.

- Phi ơi là Phi,cậu biết một mà không biết hai.Nếu tôi không có người tương trợ thì có thể thoát khỏi Vương Thiên Lâm một cách dễ dàng như vậy sao.- Thiên Minh cười nhẹ.

- Ý cậu là sao???-

- Tôi có quen biết với một băng đảng mafia ngầm ở Mỹ.Nếu cậu muốn,ngay lập tức tôi sẽ liên lạc với họ.- Thiên Minh giải thích.

- Được,liên lạc với họ giúp tôi.Cảm ơn cậu.- Hấn cười rồi ôm lấy Thiên Minh.

- Chúng ta là bạn mà.- Thiên Minh cũng cười.

- Được rồi.Chúng ta mau đi làm nhiệm vụ thôi.Không có nhiều thời gian nữa đâu.- Hưng lên tiếng,cắt ngang màn nhận bạn bè đầy sướt mướt này.

- Ủ.- Thiên Minh gật đầu rồi cùng Hưng rời khỏi phòng họp rộng lớn.

Hấn cũng vội vàng rời khỏi trụ sở và về biệt thự White Rose.

Nó đang ngồi trên sofa xem hoạt hình thì thấy hấn về.Vừa mừng,vừa lo,nó vội chạy đến bên cạnh hấn rồi hỏi:

- Anh,...không sao chứ???
- Uyên này???- Hất ngồi xuống ghế sô pha,hai tay vòng lại,ngghiêm túc nhìn nó.
- Gì vậy???- Nó lo lắng hỏi.Chưa bao giờ nó thấy hấn lại ngghiêm túc nhìn nó như vậy.Nét lạnh lùng đã được gỡ bỏ.Thay vào đó là sự ngghiêm ngghi,hấn thật sự có rất nhiều bộ mặt.
- Em có yêu anh không???

Phụt,...

Nó đang uống ly nước,nghe hấn hỏi vậy liền phun ra hết.Nó mở to hai mắt nhìn hấn như sinh vật lạ.

- Anh hỏi gì kì vậy???
- Trả lời anh.- Hấn lãnh đạm nhìn nó,mày đẹp nhần lại.
- Tất nhiên là...có rồi.- Nó ngại ngừng trả lời.
- Tốt.Nếu em yêu anh thì hãy đáp ứng anh một việc được không???- Hấn cười nhẹ,nói.
- Việc gì???Anh kì lạ lắm.
- Anh không có gì kì lạ cả.Em hãy trở về biệt thự Moon sống đi.Đó là điều anh muốn.- Hấn hồ hững nói như không.
- Anh...không đùa chứ.Anh làm sao vậy???- Nó ngơ ngác nhìn hấn.
- Anh không đùa.Em đi đi.Anh cần yên tĩnh một thời gian.Anh không muốn ai làm phiền.Vì vậy em hãy về biệt thự Moon sống đi.- Hấn trở lại dáng vẻ lạnh lùng,bất cần như ngày trước.
- Được.Nếu anh muốn,em sẽ đi.Tạm biệt anh.- Nó nói trong nước mắt rồi chạy vụt lên phòng và thu dọn đồ đạc.

15' sau,nó chậm rãi bước xuống,nhìn hấn một lần cuối rồi rời đi

Nhìn bóng nó khuất dần,hấn đau lòng ôm lấy tim.Không biết từ lúc nào,nước mắt hấn khẽ rơi.Từng giọt,từng giọt,mặn chát.Hấn đã suy ngghi thật kĩ rồi.Lần này đấu với lão cáo già Vương Thiên Lâm không biết sống chết thế nào,không biết hấn có bảo toàn được tính mạng không.Hấn vì không muốn nó đau lòng nên đành phải làm như vậy.Thà đau một lần rồi thôi còn hơn là đau dài dài.

- Trương Gia Uyên,anh xin lỗi.

—————-END CHAPTER 58—————

61. Chương 59: Kế Hoạch Cướp Hàng.

Người ta thường nói,sau cơn mưa trời lại sáng nhưng còn những thứ mưa đã phá tan đi thì sao.Những mảnh vỡ ai đâu dễ lành lại được ngay.Những mảnh vỡ đó cũng giống như trái tim của nó,đã bị hấn phá vỡ.

Trên con đường đến trường quen thuộc,nó bước từng bước nặng nề như lết đi.Cả người không có một chút sức sống.Bỗng nhiên,đang đi thì nó bị ai đó đụng trúng.Đáng lẽ,nó không thèm để ý đến mà bước tiếp nhưng,người đó bỗng nhiên nói:

- Ken,là em phải không???

Nó quay qua quay lại nhìn mọi người như để chắc chắn rằng hấn ta đnag gọi mình.Nó đứng cách anh ta 3 mét,tay nó tự chỉ vào người mình rồi hỏi lại.

- Anh đang hỏi tôi sao???
- Đúng vậy.- Người con trai đó gật đầu,nhìn nó đầy ngạc nhiên.
- Tôi là Ken???
- Em sao vậy???Không nhớ anh sao???- Chàng trai đó đi đến gần nó,nắm lấy tay nó rồi hỏi.

- Xin lỗi, chắc anh nhận nhầm người rồi. Tôi không phải là Ken gì gì đó đâu. Tôi tên là Trương Gia Uyên. Nó ngơ ngác nhìn từng biểu hiện của anh chàng kia. Chợt nhận ra, anh ta đang nắm lấy bàn tay mình, nó vội vàng rút tay ra rồi lùi lại vài bước.

- Vậy sao. Có lẽ tôi nhận nhầm người thật. Xin lỗi. - Chàng trai đó ngại ngùng gãi gãi đầu nói. Ánh mắt của anh ta vẫn mở to tròn nhìn nó không rời mắt. Đột nhiên, anh ta nhìn lên bộ đồng phục trên người nó rồi hỏi.

- Em cũng học ở Moon sao???

- Ừ. Tôi học lớp 11 MOON VIP. - Nó cười nhẹ trả lời.

- Anh học lớp 12 MOON VIP. Vậy là chúng ta cùng trường. Anh mới từ Mỹ về, anh không quen đường lắm. Chúng ta có thể đi cùng nhau không?? - Chàng trai đó ngơ ngác nhìn nụ cười của nó.

- Tất nhiên rồi. - Nó thân thiện trả lời.

Nói rồi, nó và chàng trai đó cùng nhau đi đến học viện. Ở xa xa, trong con xe cao cấp, một ánh mắt màu tím nhìn cả hai. Ánh mắt đó di chuyển lên người nó, nhìn nó lạnh lùng rồi nói:

- Gia Uyên, em giỏi lắm. Mới đó mà đã có tình mới rồi sao???

Nhìn hai người họ vui vẻ như vậy, tim hắn lại lạnh đi thêm vài phần. Hắn hờ hững khởi động xe rồi chạy ngang qua nó như không quen biết.

Chiếc xe dừng lại trước học viện Moon. Vẫn như mọi ngày, hắn chính là đại minh tinh của mọi người. Mặc dù hắn có hơi lạnh một chút nhưng gần đây, hắn vẫn cười thể nên số lượng fan nữ ngày một tăng lên.

Hắn lạnh lùng bước xuống xe, chuẩn bị đi vào thì hắn thấy nó và chàng trai đó đang chậm rãi đi vào cổng. Hắn nhếch mép cười khinh bỉ rồi bước qua. Nó thấy thái độ của hắn như vậy thì thực sự rất đau lòng.

- Em sao vậy?? - Chàng trai đó thấy nó cứ ngơ ngác nhìn theo hắn thì hỏi.

- Không... không sao. - Nghe chàng trai đó hỏi, nó thu ánh mắt của mình lại rồi trả lời.

- Uyên.

Cả hai đang tình bước đi thì từ đâu, giọng nói “trong trẻo” của Trúc vang lên. Nó và chàng trai đó quay ra sau thì thấy Duy, Nguyễn, Long, Khôi, Trần, Trúc, Nhi và hắn đang đi đến chỗ nó.

Nhìn thấy hắn lạnh lùng như vậy, tim nó lại trở nên đau hơn. Không thèm để ý đến hắn nữa, nó đành quay mặt về hướng khác. Vừa đến chỗ của nó thì Trần tự nhiên chạy đến ôm chầm lấy chàng trai đi cùng nó. Trần khóc sụt sùi mà không buông chàng trai đó ra.

Anh chàng đó cũng ôm đáp trả lại Trần. Anh đưa tay xoa xoa lưng cô như để an ủi. Bỏ cô ra, anh đưa tay lau những giọt nước mắt còn lại trên mặt cô rồi mắng yêu:

- Mít ướt.

Gia Long nhìn những cử chỉ thân mật của hai người họ thì tức giận tím cả mặt. Anh quát lớn lên:

- Nè,..Thằng kia, mày làm gì vợ tao vậy hả?? - Gia Long vừa hét lớn vừa nắm chặt lấy cổ áo của chàng trai đó rồi hạ một quyền lên khuôn mặt đẹp trai của anh chàng.

- Gia Long, anh làm cái gì vậy hả. - Trần đi đến đẩy Gia Long ra xa rồi đỡ anh chàng đó. Thấy máu miệng của anh chàng đó chảy ra, Trần đưa tay lau đi rồi tức giận đứng lên tặng cho Gia Long một bạt tai.

Tất cả mọi người ở đó hoảng hốt nhìn ba người bọn họ. Còn tụi nó và tụi hắn thì trở mặt đứng xem chuyện tình “ba tay”. (T/g: Chính xác tay ba)

- Em...Bệnh vực hắn ta sao?? - Gia Long nhìn Trần đầy khó hiểu.

- Anh biết anh ấy là ai không?? - Trần mặt đỏ bừng bừng hỏi.

- Hắn là ai thì có liên quan sao?? Em quá đáng lắm, vì hắn mà đánh anh. - Gia Long điên tiết hét lên.

- Hoàng Thiên Thiên. - Trần đột nhiên hét lên ba chữ.

- Thiên Thiên thì kệ...- Nói đến đây,Gia Long đột nhiên cứng họng lại.Mặt anh tối sầm.Miệng vẫn liên tục lẩm bẩm ba chữ “Hoàng Thiên Thiên” như người điên.

- Anh ấy là anh trai em đó.Thấy sao.- Trần nhếch mép.

Bốp...Bốp...Bốp...

Không biết từ đâu chui ra,Duy cùng Nguyên Nguyên vỗ tay rồi đi đến vỗ vỗ nhẹ vào vai Long như để an ủi.

- Phim rất hay.Rất kịch tính thật.- Nguyên Nguyên cười nhẹ tấm tắc khen ngợi.

- Gia Long ơi là Gia Long,lần này đụng phải anh vợ rồi.Haizz,...để tao về chuẩn bị quan tài trước vậy.- Duy vừa nói vừa lắc đầu ra về tiếc nuối.

- Uổng thật,đẹp mà chết sớm.- Khôi cũng đi đến,hùa theo hai tên kia.

- Anh em ơi,mau góp tiền mua nhang và hoa đến viếng thằng Long đề....- Nguyên Nguyên vừa hét lên vừa cầm cái mũ rồi đi...xin tiền.

Tình hình lúc này rất căng thẳng.Thiên Thiên thì đang từ từ đứng lên và lau đi vết máu đỏ tươi trên miệng.Anh và Trần nhếch mép đứng từ xa nhìn từng biểu hiện của Gia Long.

Còn về phần Long,anh như chết lặng đứng tại chỗ,không có một biểu hiện gì cho thấy anh đang sống cả.

- Em rě,sao vậy???-Thiên Thiên đi đến bên cạnh Gia Long,mỉa mai gọi hai từ “em rě”.

- Hi anh.Ủa,ai đánh anh vậy???Để em xử tên đó.- Gia Long giả ngu,quan tâm hỏi Thiên Thiên.

- Anh không biết thằng đó là thằng nào nữa.Tự nhiên bay đến đánh anh.Em xử lý hẩn giúp anh.Cho hẩn chết đi cũng được.- Thiên Thiên nghiêng răng khi nói câu cuối.

- Anh,...Em xin lỗi.- Gia Long cúi mặt,lo lắng nói.

- Tại sao phải xin lỗi anh.Em đâu có làm gì đâu???- Thiên Thiên vờ như không biết gì,hỏi.

- Anh,...Em sorry mà.- Gia Long chuyển sang chế độ năn nỉ.

- Anh hai,tha cho anh ấy đi.- Trần cũng thay Gia Long quay sang nói với Thiên.

- Được rồi,nể tình em gái tôi,tôi tha cho cậu.Tốt nhất nên đối xử tốt với Trần một chút.Nếu không,cậu xác định đi.- Thiên Thiên cảnh cáo.

- Dạ,em biết rồi.- Gia Long ngoan ngoãn gật đầu.

Cả bọn nhanh chóng đi vào lớp của mình vì tiếng trống trường đã vang lên.Trong lớp học,hắn không ngừng liếc nhìn nó.Nó cũng vậy.Hai ánh mắt chạm nhau rồi lại quay đi.Cứ như vậy,năm tiết học nhanh chóng trôi qua.

Vừa nghe thấy tiếng trống thì bọn hắn (bao gồm cả Minh và Duy) liền lên xe rồi phóng vút đến trụ sở R.I.P.Vừa bước vào phòng họp,bọn hắn đã thấy Hưng và một chàng trai nào đó ngồi cạnh nhau.Nhận ra Thiên Thiên,Gia Long tươi cười đến chào hỏi.

- Hello anh Thiên.

- Hi.- Thiên vui vẻ nói.- Oh,Thiên Minh,lâu lắm rồi mới gặp em đây.Lần này gọi anh về có việc gì nhờ cậy sao???- Thấy Thiên Minh,Thiên Thiên đi đến đánh nhẹ vào vai cậu thay cho lời chào hỏi.

- Không lẽ có việc em mới gọi cho anh được sao???- Thiên Minh cười nhẹ đùa giỡn.

- Anh còn lạ gì em nữa.Nói đi,có chuyện gì cần anh giúp đây???

- Đúng là chỉ có Hoàng Thiên Thiên hiểu Vương Thiên Minh này.Em gọi anh là có việc cần giúp.Trước tiên,em giới thiệu với anh,đây là Hoàng Phi,người đứng đầu R.I.P.Còn đây là ba bang phó.Kia là anh trai thất lạc của em,Khánh Hưng.Người này là Bảo Duy,quản lí bang R.I.P.- Thiên Minh lần lượt chỉ vào từng người rồi nói.

Hắn từ lúc bước vào phòng học và nhận ra Thiên Thiên thì khuôn mặt lạnh hân. Dù sao, chàng trai này cũng đã làm cho nó vui vẻ như vậy. Còn cười với nó nữa chứ. Nghĩ đến đây, hắn lại càng không có chút thiện cảm nào với chàng trai này.

Thấy hắn cứ nhìn chằm chằm vào mình như muốn ăn tươi nuốt sống, Thiên Thiên hơi ngạc nhiên. Anh có đặc tội gì với hắn sao??? Đẹp những dòng suy nghĩ ấy qua một bên, Thiên Thiên nhìn vào chiếc mặt nạ trên mặt hắn rồi chìa tay ra, tươi cười nói:

- Chào boss, tôi là Thiên Thiên. Rất vui được làm quen.

- Chào. Tôi là Phi, cứ gọi Ric.- Hắn hờ hững trả lời rồi chìa tay ra, đáp trả cái bắt tay của Thiên.

- Vậy tốt rồi, chúng ta vào vấn đề chính. Mọi người ngồi xuống đi.- Hưng lên tiếng.

Nghe vậy, tất cả mọi người yên vị vào chỗ của mình. Trên chiếc ghế lớn nhất, hắn ngồi ở đó, hai tay vòng lại, người dựa vào thành ghế, hờ hững nhìn mọi người.

- Duy, Long, chuyện chế tạo vũ khí tiến hành đến đâu rồi???- Hắn lạnh lùng hỏi.

- Đã sắp hoàn thành rồi. Chỉ còn 20 khẩu súng, 5 quả bom nữa là ok.- Duy đứng lên, cầm tờ giấy đọc qua rồi báo cáo.

- Tốt. Nguyên, Khôi, việc huấn luyện đội cận vệ đã xong chưa???- Hắn tiếp tục nhìn về phía Khôi và Nguyên hỏi.

- Đã hoàn thành. Đội cận vệ gồm có 100 người. 10 người thay nhau canh giữ ở cổng chính. 10 ở cổng phụ. 20 người ở các khuôn viên của tòa nhà R.I.P. 20 người ở các kho vũ khí, ô tô,... Ngoài ra, trong hành lang, lối thoát hiểm của mỗi tầng đều có cận vệ canh giữ.- Nguyên Nguyên thay mặt Khôi nói.

- Rất tốt. Còn về những động tĩnh của Vương Thiên Lâm thì sao???-

- Gần đây, ông ta có liên lạc qua đoàn mafia của Mĩ để tìm thêm viện trợ. Còn nữa, tối nay, lúc 9h30, ông ta sẽ giao một kiện hàng ma túy qua Đức để kiểm thêm tiền mua vũ khí. Địa điểm là ở cảng ABC.- Thiên Minh trả lời. Ánh mắt lạnh đi vài phần khi nhắc đến Vương Thiên Minh.

- Được rồi. Rất tốt. Mọi người chuẩn bị đi. Tối nay chúng ta sẽ trực tiếp đi cướp lô hàng đó. Thiên Minh và Hưng, hai người sẽ đem 30 cận vệ mai phục sẵn ở đó. Còn Long và Duy, hai người sẽ theo dõi mọi hành động của Vương Thiên Lâm và Trần Thiên Bảo. Nguyên, Khôi, hai người sẽ trực tiếp cùng tôi đi cướp lô hàng rồi giao cho cảnh sát. Đúng 9h tối nay, chúng ta sẽ lập tức hành động.- Hắn lần lượt phân phó cho từng người.

- Rõ.- Tất cả đồng thanh.

- Thiên Thiên, anh có thể cho tôi mượn 10 sát thủ cấp 1 không???- Hắn quay sang Thiên Thiên, hỏi.

- Ok. Tối nay tôi sẽ đem người đến cho cậu. Tôi có thể trực tiếp đi cùng cậu được không. Phi vụ này xem ra rất hấp dẫn. Tôi cũng muốn tham gia.- Thiên Thiên phấn khởi hỏi.

Những nhiệm vụ như thế này thực sự rất cuốn hút nha. Lâu rồi, anh cũng chưa được tham gia vào những phi vụ béo bở như vậy. Quả thật rất hứng thú.

- Được, tối nay chúng ta gặp nhau ở quảng trường XYZ.

—————-END CHAPTER 59—————-

62. Chương 60: Mắc Bẫy.

Biệt thự Hoàng Gia đầy ắp những tiếng cười khi Hoàng Thiên Thiên trở về. Trong phòng khách rộng lớn, ba con người ngồi trên ghế sofa rồi cùng nhau nói chuyện.

- Thiên Thiên, con về lúc nào vậy??? Sao không nói ta ra đón.- Hoàng Kỳ vừa nhâm nhi tách trà nóng, vừa nhìn Thiên Thiên đầy thương yêu hỏi.

- Con mới về ngày hôm qua. Định tạo cho ba và Trân bất ngờ ấy mà.- Thiên Thiên cười nhẹ trả lời.

- Haha...Thằng ranh con.Lần này về nước có chuyện gì đây???- Hoàng Kỳ cười lớn.Ánh mắt nhìn Thiên tra hỏi.

- Sao ba lại hỏi vậy.Thằng con này nhớ ba nên về thôi.- Thiên xụ mặt,nhìn Hoàng Kỳ đầy uất ức.

- Được rồi.Không đùa nữa.Hai đứa mau lên phòng nghỉ ngơi đi.Ngày mai còn phải đi học nữa.- Hoàng Kỳ xua xua tay,đuổi hai anh em họ về phòng.

- Vâng,bye bye ba.Moa~.- Trân đi đến,hôn vào má Hoàng Kỳ rồi chạy vụt lên phòng.

- Chúc ba ngủ ngon.- Thiên cười nhìn biểu hiện trẻ con rồi lắc đầu.

Lần này anh về đây,trước tiên là vì Thiên Minh nhờ vả,sau đó là dạy dỗ cho cô em này một bài học.Việc cuối cùng là phải tìm cho được Ken.Haizz...Nhắc đến Ken mới nhớ,lúc sáng,khi Thiên thấy nó đã cảm thấy rất quen thuộc.Ánh mắt màu tím đỏ chỉ có Ken và con trai của bạn mẹ Thiên mới có.Sao nó và hần lại có ánh mắt đó nhỉ???

Nghĩ đến đây,đầu Thiên lại đau nhức muốn chết.Chắc là do tác dụng phụ của thuốc đây mà.Vứt những dòng suy nghĩ ấy vào một xó xỉnh nào đó,Thiên Thiên mệt mỏi cài báo thức lúc 8h30' rồi chìm vào giấc ngủ.

Ở một nơi khác,trong căn biệt thự mang một chút phong cách cổ kính và một chút phong cách hiện đại,một cô gái nhí nhảnh với bộ quần áo Đôrêmon dễ thương đang ngồi chiêm chệ.Cô vừa xem ti vi vừa ăn bỏng ngô,trong rất trẻ con.

Đối diện cả hai là một người phụ nữ đứng tuổi.Mái tóc đen láy thả xuống ngang vai,trên mặt vẫn xuất hiện một nỗi lo khó tả.

- Mẹ...Mẹ sao vậy???- Cô gái đó thấy mẹ mình không có nhúc nhích gì liền lấy tay lay lay bà ấy và gọi lớn.

- Không,mẹ không sao.- Bà ta cười hiền,nhìn cô gái trước mặt.- Vy Vy,Trân dạo này sống tốt không???- Bà ta đột nhiên hỏi đến Trân khiến Vy Vy cực kỳ ngạc nhiên.

Mẹ cô mấy bữa nay vẫn cứ như vậy.Quan tâm cô chị họ Hoàng Thiên Bảo Trân một cách kì lạ.Sáng nào,mẹ cũng đưa cô đi học để nhìn Trân.Rồi mỗi tối,mẹ lúc nào cũng hỏi cô về những việc Trân làm ở lớp.Nào là: “Chị Trân hôm nay tâm trạng tốt không?” rồi lại là “Trân hôm nay cười có nhiều không,ăn có ngon không,có bị ai bắt nạt không...???”.Cô thực sự càng ngày càng không hiểu mẹ cô nghĩ gì nữa.

- Sao mẹ quan tâm chị ấy vậy???Cứ như vậy thực sự con không phân biệt được con là con của mẹ hay chị ấy là con của mẹ nữa.- Vy Vy chu miệng,hơn dỗi nói.

- Tất nhiên con là con của mẹ rồi.Tại vì Trân mất mẹ từ nhỏ nên mẹ quan tâm Trân là điều đương nhiên rồi.Dù sao mẹ cũng là cô của con bé mà.- Bà Phương xoa xoa đầu Vy Vy,cười như không nói.

- Mẹ quan tâm thái quá đấy.- Vy giận dỗi nói xong rồi bước thẳng lên phòng mà không thèm nhìn mặt bà Phương một lần nào nữa.

Bà Phương nhìn bóng Vy khuất dần thì cười khổ.Vy Vy lúc nào cũng như vậy khiến bà đau đầu mãi không thôi.

Reng...Reng...Reng...

Tiếng chuông báo thức kêu inh ỏi,hần mệt mỏi với tay lên tắt nó.Nhìn vào đồng hồ,đã 8h30',hần nhanh chân bước xuống giường rồi đi vào nhà tắm.5' sau,hần bước ra trong chiếc quần jean đen,chiếc áo thun đen,đi kèm là chiếc áo da cũng đen luôn.Hần nhìn mình trong gương,hần từ từ mang đôi giày màu đen vào rồi lấy chiếc mũ snapback,chùm chìa khóa và chiếc túi đen rồi đi nhanh xuống gara.

Chọn ình con Bugatti Veyron màu đen,hần nhanh chóng lên xe rồi phòng vụt đến quảng trường XYZ.

Kết...

Con xe của hần thẳng lại tạo nên một tiếng động lớn.Từ trên xe,hần oai phong bước xuống.Ngạo nghề đi về phía Khôi,Nguyễn,Long,Duy và Thiên đang đứng,hần bắt đầu phân vị trí ọi người.

- Cảng ABC có rất nhiều lối thoát.Chúng ta phải bao vây tất cả.Nguyên,mày đem 10 cận vệ của R.I.P và 2 sát thủ của Thiên đi bao vây ở cổng số 1 của cảng.- Hấn chỉ về phía Nguyên rồi ra lệnh.

- Ok.- Nguyên Nguyệt gật đầu,anh đưa tay lên làm hiệu ok.

- Long và Duy,hai người có nhiệm vụ phải bao vây ở cổng 4,5,6,tránh kẻ địch chạy thoát.Hai người đem 20 tên cận vệ và 4 sát thủ đi theo.Nhớ phải cẩn thận đấy.- Hấn phân công cho Long và Duy.

- Tụi tao biết rồi.- Duy trả lời thay Long.

- Thiên,anh đem theo 4 sát thủ cấp 1 còn lại và 20 cận vệ của R.I.P bắt sống lấy tất cả bọn buôn lậu đó rồi đem đến đồn cảnh sát.Công việc này có hơi nguy hiểm nên anh phải thật cẩn thận.- Hấn quay sang Thiên Thiên,cẩn thận dặn dò rồi giao nhiệm vụ.

- Ừ,tôi biết rồi.- Thiên Thiên gật đầu.

- Khôi,mày đi cùng tao cướp lô hàng đó.Mày cướp ở cửa đông,tao cướp ở cửa tây.Sau khi rời khỏi chỗ đó,chúng ta sẽ gặp nhau tại đây và cùng đưa lô hàng ma túy đó đến cảnh sát.Mày nhớ phải cẩn thận đấy.Rõ chưa???

- Rõ.

- Bây giờ thì mọi người đi làm nhiệm vụ của mình đi.Nhớ phải luôn luôn giữ liên lạc cho nhau.Hưng và Minh hiện đang mai phục ở cảng rồi.Chúng ta nhanh chóng thi hành.- Hấn nói.

Nghe vậy,tất cả mọi người lên xe đi đến cảng ABC.Đến đó,mỗi người chia ra mỗi hướng để thi hành nhiệm vụ.Khôi và hấn thì đến mai phục trước đường lớn để khi xe đến,có thể dễ dàng cướp hàng.

Tích...

Đồng hồ điểm đúng 9h30',hấn và Khôi hồi hộp nhìn về phía đường lớn nhưng không thấy một bóng xe nào.Hấn lo lắng kết nối với Minh và Hưng rồi hỏi:

- Minh và Hưng,hai người báo cáo tình hình đi???

- “Thưa boss,không thấy Vương Thiên Lâm và Trần Thiên Bảo xuất hiện.Chỉ có vài tên cận vệ tầm thường.”- Bên kia dây,Thiên Minh vừa quan sát vừa trả lời.

- Được rồi.Tiếp tục theo dõi.

- “Rõ”

Tít...Tít...Tít...

Chiếc máy liên lạc vừa được cúp thì lại kêu thêm lần nữa.Hấn đưa lên nghe.

- Minh,có chuyện gì sao???- Một cảm giác bất an xông lên não khiến hấn lo lắng không thôi,hấn hỏi.

- Phi,chúng ta bị mắc lừa rồi.Không có cuộc mua bán ma túy nào ở đây cả.Chính Vương Thiên Lâm đã gài bẫy chúng ta.Hưng hiện tại đã bị bắt.Còn Nguyên,Long,Duy thì đang đánh nhau với người của lão Vương.Người của ông ta rất nhiều,ước chừng 500 tên.Mọi người bây giờ đã rất kiệt sức rồi.- Thiên Minh sợ hãi báo cáo.

- Chết tiệt.Được rồi.Cứ giữ liên lạc.Tao đến ngay.- Hấn tức giận rít lên.

- Sao vậy???- Khôi đứng bên cạnh,thấy thái độ tức giận cùng lo lắng của hấn thì hỏi.

- Chúng ta bị mắc lừa rồi.Phải nhanh chóng đến cảng thôi.Người của chúng ta đã bị lão Vương bao vây.Mọi người hiện tại đang đánh nhau với ông ta.- Hấn vừa giải thích vừa kéo Khôi lên xe và chạy vụt vào cảng.

Thấy con xe của hấn chạy đến,lập tức,khoảng 20 tên cận vệ của ông Vương bao vây quanh chiếc xe.Hấn và Khôi nhìn nhau,khẽ gật đầu rồi mở nắp mui ra vào nhẩy ra bên ngoài.Hấn và Khôi chạy nhanh đến chỗ Nguyên,Duy và Long đang đánh nhau rồi hòa vào trận đấu.Thiên Minh thấy hấn đến thì cũng lao ra đánh nhau luôn.

Trên tầng cao của cảng, Vương Thiên Lâm và Trần Thiên Bảo nhìn thế trận của bọn hắn thì khẽ nhếch mép. Lão ta cười lớn, quay sang nhìn Trần Thiê Bảo đắc ý. Lần này, bọn hắn chỉ có nước chết mà thôi.

- Hahahaha...Bảo, người làm tốt lắm.- Ông ta khen ngợi.

- Cảm ơn chủ nhân quá khen.- Trần Thiên Bảo cúi đầu.

- Hahahaha...Người cũng giỏi lắm. Nghĩ ra được kế sách này. Lần này, bọn người Dương Lâm Hoàng Phi chết chắc.

Trở lại với bọn hắn. Trận đấu vẫn cứ tiếp tục diễn ra. Bọn hắn mỗi người một nơi, đánh đấm liên tục. Đám người của lão Vương quả thật huấn luyện không tệ, cũng khá giỏi nhưng chưa bằng người của R.I.P.

Hắn vừa đánh vừa cố liên tục liên lạc với Thiên Thiên nhưng không được. Hắn vút cái mayslieen lạc qua một bên, hòa mình vào trận đấu. Cứ mỗi đòn hắn ra liền đánh bại được 3 đến 4 tên cận vệ. Giá như...Giá như có vũ khí đuôi voi ở đây thì tốt biết mấy. Mọi người chắc chắn sẽ được cứu. Nhưng đó chỉ là giá như.

Sức người cũng có giới hạn. Sau 30' đấm đá, mọi người cũng dần cạn kiệt sức lực đi.

Phập,...

Nguyên Nguyên trong phút lơ là đã bị một tên cận vệ chơi xấu. Hắn ta dùng dao đâm vào tay trái Nguyên. Khôi thấy vậy liền chạy đến cho tên đó một đấm. Nguyên Nguyên đau đớn ôm cạnh tay và dùng chân đánh nhau tiếp.

Sức lực anh đã hết và do cánh tay rỉ máu quá nhiều nên anh bị đánh bại một cách dễ dàng. Trước khi ngất đi, anh còn thấy hình ảnh của Trúc hiện ra. Cô thật là đẹp.

Bốp...

Tên đánh Nguyên bị Duy ột chưởng. Duy vừa đánh vừa cố gắng ngăn không cho tên nào đến gần chỗ Nguyên. Nguyên đang nằm. Bọn hắn ngừng đánh, dừng lại ngắm đại trận. Đang vui mừng vì còn không nhiều địch thì từ đâu 100 tên khác chạy ra. Bọn hắn lại tiếp tục một mỗi lao vào trận chiến.

Mới đánh được khoảng 30 tên thì lần lượt, Duy và Long ngã xuống vì kiệt sức. Trận đấu chỉ còn lại hắn và Khôi vẫn còn đánh. Cả hai phải vừa phòng thủ, vừa bảo vệ ấy tên đang nằm kia và vừa đánh trả nữa nên sức lực cạn kiệt đi rất nhiều.

Bịch...Bốp...Chát...

Hắn quay lại thì thấy một tên cận vệ của ông Vương ngã xuống. Chính xác là tên đó đang đánh lên anh thì bị một bóng đen nào đó đánh cho ngất lịm.

Hắn ngơ ngác nhìn bóng đen đó đang lao vào trận đấu. Bóng đen đó mặc một bộ trang phục màu đen với chiếc quần da ôm sát cơ thể và chiếc áo thun đen. Đi kèm à chiếc áo khóa da và chiếc mặt nạ màu đen. Chính xác thì bóng đen đó là vóc dáng của một cô gái.

Hắn đang hoang mang không biết đó là bạn hay là thù thì bóng đen đó nhanh như chớp đi đến bên cạnh hắn và nói:

- Cần thận.

—————END CHAPTER 60—————

63. Chương 61: Trò Chơi Kết Thúc.

- Cần thận!!!

Nói xong, bóng đen đó hòa vào trong đám người và lao vào trận đấu. Hắn ngơ ngác nhìn bóng đen đó đầy ngạc nhiên khi bóng đen đó chính là đang đánh bọn người của lão Vương. Bây giờ thì hắn đã có thể yên tâm vì có thêm một người đến giúp. Dù không biết đó là ai.

Trận đấu vẫn tiếp tục.Hắn,Khôi,Minh và người bí ẩn chia nhau ra,mỗi người một góc để đánh.Hắn vừa lo phòng thủ,vừa đánh trả và lâu lâu lại nhìn về phía người bí ẩn.Người đó võ công không tệ nếu không thể nói là quá giỏi.Những đòn đánh của người đó đều hướng đến điểm chí mạng của đối thủ.Thật sự rất công phu.

Cứ mỗi lần ra đòn là người đó lại hạ được 3 đến 4 tên cận vệ của lão Vương khiến bọn hắn không khỏi ngạc nhiên.Rốt cuộc,thân phận của người này là gì???Có quen biết gì bọn hắn sao???

Ở trên cao,lão Vương nhìn bóng đen đó đầy tức giận.Cái quái gì đang xảy ra vậy???Ông ta không nghĩ rằng,sẽ có một cao thủ đến giúp bọn hắn.Kế hoạch lần này có chút trục trặc rồi.Bọn hắn đã hạ gần hết người của ông rồi.

- Bây giờ phải làm sao đây???- Ông ta lo lắng quay sang hỏi Trần Thiên Bảo.

- Thuộc hạ không lường trước được việc này.- Trần Thiên Bảo cúi đầu,sợ hãi trả lời.

- Chết thật.May liên lạc qua Mĩ tìm kiếm thêm cận vệ đi.- Lão Vương tức giận hét lên.

- Vâng thưa chủ nhân.- Trần Thiên Bảo cúi đầu rồi nhanh chân bước ra ngoài gọi điện thoại.

Hắn ta nói nói gì đó,mặt cứ nhăn lại trông rất khó coi.Sau 5' nghe điện thoại,hắn quay trở lại với một nỗi lo lắng tột đỉnh.

- Sao rồi.- Thấy Trần Thiên Bảo đi vào,lão Vương sốt ruột hỏi ngay.

- Bên Mĩ nói cận vệ đã hết.Không còn nhiều nữa.Không thể đưa sang Việt Nam ngay được.- Trần Thiên Bảo cố gắng nói nhỏ hết sức nhưng vẫn không thể nào che giấu được Vương Thiên Lâm.

- Shit...Chúng ta đi xuống đó.Cầm súng đi.Lần này một là chúng ta sống và bọn người của Dương Lâm Hoàng Phi chết.Hai là ngược lại.- Vương Thiên Lâm rít lên.Ông ta cùng Trần Thiên Bảo đi xuống.

Trận đấu vẫn đang diễn ra.Người của Vương Thiên Lâm nay chỉ còn được khoảng 100 tên.Bọn hắn vẫn đang cố gắng xử lý nốt những tên đó.

Đoàng...Đoàng...

Lão Vương ngạo nghễ bước từ trên cầu thang xuống.Vừa đi,ông ta vừa đưa súng nhắm về phía hắn bắn những viên không trúng phát đạn nào.Ông ta tức giận nắm chặt lấy khẩu súng rồi bắn tiếp.

Đoàng...

Một phát đạn trúng ngay vào tay của Khôi.Khôi đau đớn khụy xuống.Máu tươi liên tiếp ứa ra.Thiên Minh thấy vậy thì vội đi đến đỡ lấy Khôi và trốn vào sau một khoang container gần đó.

- Khôi,cậu ở đây.Đừng đi đâu cả.Tôi sẽ ra giúp cho Phi.Nhớ ngồi yên ở đây.- Thiên Minh đặt Khôi nằm xuống rồi cẩn thận dọn dõ và rời đi khi thấy cái gạt đầu của Khôi.

Hắn vừa đánh vừa cố gắng tiến đến gần chỗ lão Vương một cách nhanh nhất.

Chỉ còn 3m....2m....1m....

Đoàng...

Lão Vương phát hiện ra hắn đang tiến đến gần mình thì đưa súng lên và bắn.Rất may mắn khi viên đạn chỉ sượt qua tay và chảy ít máu.Hắn cười đều nhìn lão Vương rồi nhảy lên bên cạnh lão.Hắn ôm lấy cổ của lão và khống chế khẩu súng trên tay lão.

Trần Thiên Bảo thấy vậy thì liền đưa súng lên và nhắm nhưng hắn và lão Vương cứ dính chặt nhau,di chuyển liên tục nên Thiên Bảo không dám bấm cò vì sợ trúng lão Vương.

Hắn biệt được thời cơ tốt liền thả lão Vương ra,đi đến giật lấy khẩu súng trên tay Trần Thiên Bảo và chia vào người lão.Vương Thiên Lâm được hắn bỏ ra thì cầm lấy khẩu súng đang nằm dưới sàn ồi chia về phía hắn.

Tình hình là Vương Thiên Lâm và hắn đang chia súng về đối phương,cả hai nhìn nhau bằng ánh mắt chứa đầy thù hận.

- Vương Thiên Lâm, ông chuẩn bị chờ chết đi.- Hấn nghiêng rằng, nói ra từng tiếng. Ánh mắt đầy lạnh lùng nhìn chăm chăm vào ông ta như muốn đóng băng tất cả.

- Hahahaha...Trò chơi chưa kết thúc. Ai là người phải chết còn chưa rõ.- Lão Vương cười lớn như một tên điên trốn trại, ông ta nói.

- Đừng quá kiêu ngạo. Nếu ông không đẩy tôi đến mức này thì có lẽ, tôi sẽ suy nghĩ lại mà tha cho ông một con đường sống.- Hấn ảm đạm nói như không. Ánh mắt vẫn không rời khỏi Vương Thiên Lâm cho dù là nửa giây.

- Mày nói dối. Tao không tin, mày sẽ tha cho tao.- Vương Thiên Lâm hét lên. Ông ta chuẩn bị bóp còi thì hấn lại nói.

- Vương Thiên My,...Cô ta đã xin tôi tha thứ cho ông. Và chính tôi cũng đã từng nghĩ sẽ tha cho ông. Vì sao ư??? Vì, tôi thương cảm con gái ông. Tôi không muốn Thiên My phải sống một mình trên cõi đời này. Và càng không muốn, cô ấy giống tôi khi tôi mất đi mẹ.- Giọng hấn nhỏ dần. Hấn đau lòng nhìn con người trước mắt.

Nghe hấn nhắc đến Vương Thiên My, lão Vương bỗng nhiên hạ khẩu súng xuống. Ánh mắt chứa đầy tia đau khổ. Nếu,...ông chết đi thì không phải, Thiên sẽ chỉ còn một mình sao. Vì vậy, ông không thể chết được.

Nghĩ đến đây, ông ta liền cầm chắc khẩu súng trong tay và tiếp tục chia về phía hấn,...bóp còi.

Trong giây phút, ông ta bóp còi thì một tiếng hét đầy đau đớn vang lên.

- BA,...ĐỪNG MÀ.

Tất cả mọi người liền ngừng tay, nhìn về phía người con gái đó. Thiên Minh thì đỡ lấy Khôi. Còn người bí ẩn đó nhân lúc không ai để ý liền chạy đi. Hừng không biết từ đâu chạy đến phía Minh và Khôi rồi đứng nhìn lên chỗ hấn và lão Vương đang đánh nhau.

Vương Thiên My, con gái Vương Thiên Lâm vừa hét vừa chạy lên chỗ của Vương Thiên Lâm nhưng bị Rin ôm chặt lại. Cô ở trong lòng anh, không ngừng giãy dụa. Nước mắt cũng vì thế mà tuôn ra không ít.

- Thiên My...Con đừng đến gần đây. Rất nguy hiểm.- Vương Thiên Lâm nghe thấy giọng con gái của mình liền nhìn về phía Thiên My rồi dặn dò.

Hấn nhân lúc ông ta sơ hở liền chạy đến cướp lấy cây súng nhưng bị ông ta giật lại. Hai người cứ thế giằng co liên tục.

- BA,...Đừng như vậy nữa mà. Con xin ba...- Thiên My vẫn không ngừng gọi lão Vương.

Vương Thiên Lâm vờ như không nghe thấy, vẫn tiếp tục cùng hấn dành giật khẩu súng.

Bốp...

Hấn thả một tay ra, cho Vương Thiên Lâm một đấm vào bụng. Ông ta hơi thả lỏng nhưng rồi cũng nắm chặt lấy khẩu súng. Hấn nhíu mày. Thế nào mà sức lực Vương Thiên Lâm lại nhiều vậy chứ.

Hấn thấy bóng đen kia đang có ý định tẩu thoát liền nhìn về phía bóng đen đó đang chạy. Nhân cơ hội đó, lão Vương cướp lấy khẩu súng rồi chia về phía hấn và...,

Đoàng...Đoàng...Đoàng...Đoàng...

Bốn tiếng nổ lớn vang lên. Lăn lượt, Vương Thiên Lâm và hấn khụy xuống. Mọi người thấy vậy thì liền chạy đến chỗ hai người bọn họ.

- Ba...Ba tỉnh lại đi. Xin ba đừng như vậy.- Vương Thiên Minh đi đến chỗ lão Vương đang nằm, ra sức lay lay lão và gọi lớn.

- Phi,...Phi, em có sao không???- Hừng lo lắng hỏi hấn.

- Không sao.- Hấn lạnh lùng lấy tay trái ôm lấy khuỷu tay phải rồi đứng lên.

Chính xác là lão Vương bị trúng ba viên đạn, một viên ở tay, một viên ở chân và một viên ở ngực trái. Người bắn không phải ai xa lạ mà chính là Thiên Thiên. Anh vừa chạy đến cạnh liền thấy Vương Thiên Lâm đang chĩa súng về phía hắn và bắn nên anh liền cho hắn ta mấy phát.

Còn hắn bị trúng một viên ở khuỷu tay vì bị Vương Thiên Lâm bắn. Hắn lạnh lùng nhìn Vương Thiên Lâm, máu ở tay vẫn không ngừng chảy.

- Ba...Ba à, hic..hic...xin ba đừng ngủ...hic... mà. Dậy....hic hic...nói chuyện với con đi.- Thiên My khóc nức lên. Cô quỳ xuống bên cạnh ba mình rồi ôm chầm lấy ông.

- Thiên...Thiên...n My...Ba...x...in...lỗi vì không...thể...ở...bên con được...c nữa.- Lão Vương nằm dưới đất, ôm lấy Thiên My nói.

- Ba,...Xin ba..hic hic...đừng đi. Ba đi..hic...rồi con biết...hic...hic...làm sao đây.- Thiên My lấy tay lau đi máu trên khuôn mặt của Vương Thiên Lâm, vừa khóc vừa hét lên.

- Thiên...My...Ba...phải đi...rồi...Con sống...tốt nhé...Con...l...à....tất....cả...của b...a.

Nói xong câu này cũng chính là lần cuối cùng, hơi thở Vương Thiên Lâm còn vương lại trên trần gian. Ông ta đã chết.

- BAAAAAAA....- Thiên My ôm lấy Vương Thiên Lâm, cho ông nằm lên đùi mình rồi hét lớn.

Mọi người nhìn thấy tình cảnh này thì không khỏi đau lòng. Dù Vương thiên Lâm có ác độc thế nào thì ông ta vẫn thương Thiên My đến vậy. Ông ta có thể vì Thiên My mà làm tất cả. Quả thật là tình phụ tử, không có thứ gì sánh bằng. Nhưng vì quá hận thù nên ông ta đã đánh mất những thứ tốt đẹp trước mắt. Và chính hắn cũng vậy.

7 năm sống ở Mi chính là những năm hắn sống trong hận thù. Quảng thời gian đó chính là quảng thời gian hắn cảm thấy mình sống thật vô nghĩa. Từ bây giờ trở đi, hắn sẽ vui vẻ sống mỗi ngày thật ý nghĩa. Để quảng đời còn lại sẽ không phải hối tiếc.

Trò chơi này...Có lẽ...Đến đây cũng nên dừng lại rồi.

—————-END CHAPTER 61—————

64. Chương 62: Truy Tìm Người Bí Ẩn.

Những ngày sau khi Vương Thiên Lâm mất, Thiên My luôn tự nhốt mình vào một góc. Không có ngày nào mà cô không khóc. Hàng đêm, giấc mơ về ba cứ hiện về khiến cô đau lòng mãi không thôi. Mà cô đau thì Rin cũng đau. Anh ngày ngày đều đến thăm cô, làm nhiều thứ để hy vọng cô vui nhưng...Cô vẫn cứ như vậy khiến anh cảm thấy mình thật bất lực.

Hôm nay, cũng như mọi ngày, anh đến biệt thự Vương Gia cùng với một đồng thức ăn. Anh nhẹ nhàng mở cổng rồi đi vào. Trong biệt thự rộng lớn chỉ có vài người giúp việc, bác quản gia và Thiên My.

- Tiểu bảo bối, anh đến đây.- Rin vừa vào đến cửa liền gọi lớn.

Thiên My nhìn thấy anh liền vui mừng chạy đến ôm lấy anh. Cả người cô mệt mỏi dựa vào anh, lấy người anh làm trụ. Cô lại đau lòng đến mức rơi nước mắt.

- Ngoan. Đừng khóc, có anh đây.- Rin nhẹ nhàng bế cô ngồi trên sofa rồi lấy tay lau đi những giọt nước mắt của cô, anh cười nhẹ an ủi.

- Rin,...Đưa em đi chỗ khác ở được không??? Em không muốn ở đây nữa. Em rất nhớ ba.- Thiên My nhìn Rin nói.

- Được rồi. Anh sẽ đưa em đến nhà anh. Bây giờ thì phải ăn sáng đã. Ngoan, ăn mau lên, em ốm lắm rồi đấy.- Rin vuốt vuốt tóc cô rồi thúc dục cô ăn.

- Ừm...- Cô vui vẻ ăn những thứ Rin mua đến. Cả đời cô có lẽ phải nhờ đến anh chăm sóc rồi.

Cả hai cứ như vậy,vui vẻ xử lý hết đồng thức ăn rồi lên xe đi đến biệt thự của Rin ở.Thấy cô ngày một vui vẻ lên như vậy,anh cũng cảm thấy ấm lòng.Hy vọng,cô vẫn sẽ mãi mãi cười thật tươi như bây giờ.

Ở một nơi khác,trong căn phòng trắng tinh,một chàng trai đẹp như thiên sứ đang say giấc trên giường.Đôi mắt anh mệt mỏi nhắm nghiền lại.Nhìn anh như vậy trông thật yên bình.Bên cạnh anh là một cô gái nào đó,cũng rất xinh đẹp.

Nhưng đôi mắt của cô lại thâm lên.Có lẽ do mất ngủ.Tay cô cứ nắm chặt lấy tay anh rồi để lên mặt mình.Cô cứ chăm chú nhìn anh như sợ rằng khi cô rời mắt khỏi anh thì anh sẽ đi mất vậy.

- Nguyên Nguyên,anh mau tỉnh lại đi.Anh nằm ngủ 2 ngày rồi đó.Anh không mỏi sao.- Người con gái đó không ai khác mà là Trúc.

Đã hai ngày rồi,cô vẫn không rời khỏi giường bệnh của Nguyên Nguyên nữa bước.Cô cứ ngồi bên cạnh anh và đọc thoại một mình.Khung cảnh thật thương tâm.

- Anh à,...Em xin anh đấy.Tỉnh lại đi mà.- Trúc vừa nói vừa cố gắng kìm nén giọt nước mắt.

Bất chợt,một ngón tay của anh cử động.Rồi hai ngón,ba ngón,bốn ngón và cả bàn tay cử động.Trúc vui mừng lay lay người anh rồi gọi lớn như để đánh thức anh sau giấc ngủ dài.

- Nguyên Nguyên,anh tỉnh lại đi.

- Ừm...

Nguyên Nguyên cựa quậy người.Có lẽ do anh nằm quá lâu nen người hơi mỏi.Anh mở mắt ra,cố gắng nhìn mọi thứ.Khung cảnh mờ mờ ảo ảo màu trắng hiện ra trước mắt anh.Anh mờ hồ nhớ lại mọi thứ.Từ chuyện cướp lô hàng cho đến chuyện bọn anh bị mắc lừa và đánh nhau với lão Vương.Nhưng sao anh lại nằm ở đây???

Anh mệt mỏi dời ánh mắt của mình về phía Trúc.Cô đang chăm chú nhìn từng hành động của anh.Thấy cô,anh vui mừng không thôi.Anh cứ nghĩ rằng mình đã chết và sẽ không về gặp Trúc được nữa chứ.

- Nguyên Nguyên...Anh thấy em không???- Trúc nắm lấy tay Nguyên Nguyên rồi lay mạnh.

- Bà cô già...Sao anh có thể không thấy em được chứ.- Nguyên Nguyên vừa tỉnh dậy,nhìn thấy Trúc liền không kìm lòng được mà trêu chọc cô.

- Hức...Hức...Anh tỉnh lại thật rồi.Em cứ tưởng mình đã mất anh rồi chứ.- Nghe Nguyên Nguyên nói như vậy liền vui mừng đến rơi nước mắt.Cô thuê thảo nói.

- Sao vậy???Sao lại khóc.Không phải anh đã tỉnh lại rồi sao.Đừng khóc.Em khóc anh sẽ rất đau lòng.- Nguyên Nguyên cười nhẹ rồi ôm lấy cô vào lòng.

- Hức...Hức...Anh đáng chết.Sao lại đi vào chỗ nguy hiểm như vậy chứ.Anh mà có mệnh hệ gì thì em sống sao đây.- Trúc rời khỏi vòng tay của Nguyên Nguyên,tức giận nhìn anh quát lớn.

- Được rồi.Anh biết rồi,anh thề,lần sau anh sẽ không như vậy nữa mà hơn như vậy.- Nguyên Nguyên thề thốt rồi nói nhỏ câu “mà hơn như vậy.”

- Anh...- Trúc nhất thời cứng họng.Mới tỉnh dậy mà đã có sức để trêu chọc cô rồi sao.Sức khỏe của anh cũng không tồi nhỉ.

- Này,..Mắt em sao vậy.Nhìn cứ như con gấu trúc ấy.- Nguyên Nguyên nhìn chăm chăm vào mắt cô rồi cười lớn.

- Anh còn cười sao.Nếu không phải em lo cho anh đến mất ăn mất ngủ thì đâu có thành ra như vậy.Nếu biết anh mới tỉnh dậy đã đáng ghét như vậy thì em đã không thêm chăm sóc anh mà bỏ đi chơi bar cho rồi.- Trúc hờn gối quay mặt đi.

- Thôi được rồi.Lão bà bà,anh xin lỗi.Được chưa.- Nguyên Nguyên nắm lấy tay Trúc,kéo cô nằm lên người mình,ôn nhu nói.

Đúng lúc đó,cánh cửa được mở ra.Từ bên ngoài,Duy,Long,Trân,Nhi và Khôi bước vào.Thấy cảnh tượng mờ ám của Nguyên và Trúc,mọi người liền bịt miệng cười khê vì sợ cặp kia ngại.

- Aiyo...Mới tỉnh dậy đã sung sức như vậy rồi sao.-Duy cười nham hiểm nhìn tỉnh cảnh của hai người bọn họ.

Trúc nghe Duy nói vậy thì đỏ hết cả mặt.Cô vùng vẫy để thoát khỏi người Nguyên nhưng bị Nguyên giữ lại và càng ôm chặt hơn.Anh nhìn Duy thách thức rồi mỉm mai.

- Tao biết mày không có người yêu nên ghen tỵ với tau chứ gì.Ở đây ai cũng là một couple,chỉ có mình mày cô đơn thôi Duy ạ.- Nguyên Nguyên cười đều nhìn Duy.

- Mày,...Tao có lòng tốt đến thăm mày vậy mà..Hừ.- Duy hừ lạnh nhìn Nguyên đầy căm phẫn.

- Hai thằng bây thôi đi.Suốt ngày đấu võ miệng không chán sao???- Khôi lắc đầu nhìn Duy và Nguyên.Hai thằng này mà cứ ở gần nhau là thể nào cũng xảy ra tranh chấp.

Duy và Nguyên nghe vậy thì không thềm đoái hoài gì đến nhau nữa.Một thằng một nơi,không thềm nhìn mặt nhau.

Sau khi thăm bệnh Nguyên Nguyên xong,cả bọn kéo nhau về biệt thự White Rose vì hần gọi điện nói có chuyện cần tìm hiểu.Vừa vào đến đại sảnh thì bọn hần đã thấy hần và Thiên,Hưng,Minh đã ngồi đợi sẵn.

- Có chuyện gì vậy???- Long,Khôi và Duy ngồi xuống.Thay mặt cả bọn,Khôi hỏi.

- Chuyện về người bí ẩn đã giúp chúng ta.- Hần ngửa người ra ghế sofa,âm đàm nói.

- Tao nghĩ người đó là do mày phái đến nên tao không để ý cho lắm.- Khôi nhìn hần nói.

- Không phải tao.Tao không biết người đó là ai cả.Nghe giọng rất quen,hình như là tao gặp ở đâu rồi thì phải.- Hần trầm ngâm suy nghĩ như để nhớ ra điều gì đó.

- Mấy đứa đang nói đến người nào vậy???- Hưng mơ hồ hỏi.Vì lúc đó anh bị lão Vương bắt nên không biết về người bí ẩn đó.

- Chuyện là lúc bọn em đánh nhau với người của Vương Thiên Lâm thì có một bóng đen nào đó chạy đến giúp.- Thiên Minh giải thích.

- Thì ra là vậy.- Hưng gật gật gù gù.

- Nhắc mới nhớ.Lúc tôi đang mai phục thì có một cái phi tiêu bay đến báo rằng mọi người đang đánh nhau với người Vương Thiên Lâm.Lúc tôi đến thì đã thấy Vương Thiên Lâm đưa súng bắn Phi rồi.Lẽ nào cái phi tiêu đó là của bóng đen ấy.- Thiên Thiên lên tiếng.

- Rốt cuộc người đó là ai???Tại sao lại giúp chúng ta???- Gia Long hoang mang hỏi.

- Chuyện đó có lẽ phải nhờ Thiên Thiên tìm hiểu rồi.- Hần quay sang Thiên Thiên,mở lời nhờ cậy giúp đỡ.

- Được rồi.Tôi sẽ cho người điều tra thân thế về bóng đen đó.- Thiên Thiên gật đầu,nhìn hần đầy tự tin.Những phi vụ như vậy thì anh không thể nào bỏ qua được.Hấp dẫn quá mà.

- Cảm ơn anh lần này đã giúp R.I.P.- Hần cảm kích nhìn Thiên Thiên.

- Không có gì.- Thiên cười nhẹ.

- Tốt rồi.Mọi người về nghỉ ngơi đi.Khôi,Minh và Long.Ba người hãy về nhà tịnh dưỡng cho thật tốt.Ba người bị thương không nhẹ đâu.-Hần nhẹ nhàng quan tâm.

Nói xong,hần đi thẳng ra ngoài.Hần nhanh chân bước lên con xe và phóng vút trên đường lớn.Khoảng 5' sau,con xe của hần dừng lại trước biệt thự Moon.Thấy chiếc xe quen thuộc,bác bảo vệ vội vàng mở cổng cho hần vào.

Bước nhẹ nhàng đến đại sảnh,hần ngạo nghễ đi vào như một ông hoàng.Mọi người đang xem ti vi,thấy hần liền vui mừng chạy đến dò hỏi.

- Phi,con về đây có chuyện gì sao???- Nội hần vừa nắm lấy tay hần vừa ngược nhìn hần đầy yêu thương.

- Con về thăm ba và nội.- Hấn cười cười nắm lấy tay bà rồi vỗ vỗ nhẹ.Vừa nói,hấn vừa đưa mắt nhìn xung quanh như để tìm kiếm ai đó.
 - Được rồi,mau đến đây.- Nội nói xong liền đưa hấn đến ngồi xuống bên cạnh bà.
 - Phi,chuyện về nhóc Key và mẹ con sao rồi??? - Ông Kiệt lo lắng hỏi khi thấy hấn đã yên vị.
 - Không sao đâu ba.Vài ngày nữa con sẽ đón mẹ và em về.- Hấn nhẹ nhàng nói.
 - Vậy thì tốt rồi.Mà tay con sao vậy???Sao lại băng bó thế này???- Ông Kiệt lo lắng nhìn miếng vải trắng trên khủy tay hấn rồi hỏi.
 - Dạ,không có gì đâu.Con chỉ bị thương nhẹ thôi.- Hấn cười trấn an nội và ba.- Mà Uyên đâu rồi ba???- Hấn vừa hỏi vừa đưa mắt liếc nhìn xung quanh.
 - À,con bé ở trong phòng ấy.Gì Trương,mau gọi Sun đến đây.- Ông Kiệt nói với hấn xong liền quay sang bà Trương ra lệnh.
 - Vâng thưa chủ tịch.- Bà Trương cung kính gập đầu rồi đi nhanh vào phòng gọi nó.
- Khoảng 5' sau,nó bước ra trong tình trạng đang ngáy ngủ.Thấy hấn,nó bừng tỉnh,lấy hai tay dụi dụi mắt như để chắc chắn rằng mình không nhìn nhầm.Khi đã xác định được,nó vội vàng đi đến rồi cúi đầu chào:
- Con chào bà chủ,chủ tịch.Chào thiếu gia.

Hấn hơi nhú mồm khi nghe cách gọi đầy xa lạ của nó.Hôm bữa mới đuổi nó về đây ở mà bây giờ đã lạnh nhạt như vậy sao???Cái gì mà thiếu gia chứ???Thật khó nghe.

Hấn không nói gì,chỉ lẳng lặng đứng dậy rồi cúi chào nội,ba và kéo nó đi trước con mắt ngạc nhiên của mọi người.Có ai làm ơn ọi người biết,thần thánh phương nào nhập vào hấn không???Từ lúc Lâm Khắc Thiên My chết,hấn chưa hề động đến một đứa con gái nào vậy mà bây giờ còn nắm tay nữa chứ.Thật là khó tin!!!

—END CHAPTER 62—

65. Chương 63: Chơi Biển.

Sau khi kéo nó đi trước mặt mọi người,hấn đưa nó đến một nơi nào đó rất xa.Sau 3 tiếng chạy đua với tử thần,cuối cùng con xe cũng dừng lại trước một bãi biển lớn.Nó ngơ ngác nhìn khung cảnh của bãi biển về đêm.Thật là đẹp!!!

Nó mơ hồ bước ra khỏi xe.Đưa ánh mắt của mình nhìn chăm chăm về phía hấn đầy ngạc nhiên.Hấn thế nào lại biết đến một chỗ đẹp như vậy.Nó vui vẻ mở giày ra rồi đi chân không trên cát mịn.Từng hạt cát nhỏ bé như đang vuốt ve bàn chân nó.Thật là dễ chịu!!!

- Sao anh lại biết được nơi này???- Nó thắc mắc hỏi.Ánh mắt chăm chú nhìn hấn như để chờ đợi câu trả lời.
- Không để nó đợi lâu,hấn ngay lập tức nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó,dẫn về phía biển rồi nói:
- Bãi biển này chính là nơi mà anh và Yun thường hay đến.

Khuôn mặt nó nhợt nhạt đi khi nghe hấn nhắc đến Thiên My.Không phải vì nó ghen mà vì nó lại chạm đến tình yêu đã ngủ yên của hấn.Nó sợ hấn sẽ lại vì nhớ Thiên My mà rời bỏ nó.Nó thực sự rất yêu hấn rồi.

Như hiểu được nỗi lo lắng trong lòng nó,hấn xoay người nó về phía mình,nắm lấy bàn tay nó rồi áp lên má của mình.Hấn nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu tím của nó,nhẹ nhàng nói như gió:

- Em yên tâm.Yun bây giờ chỉ là quá khứ.Em chính là hiện tại và tương lai.Anh sẽ delete quá khứ, hiện tại và paste vào tương lai.Tình yêu anh dành cho Yun đã mãi mãi ngủ yên rồi.Đúng...Bây giờ anh đã có thể chắc chắn với em rằng: ANH YÊU EM TRƯỞNG GIA UYÊN.- Câu cuối cùng,hấn bỏ nó ra rồi hướng về phía biển và hét lớn lên như để chứng minh tình yêu của mình.

Nó ngơ ngác nhìn hấn, đôi mắt màu tím ấy dường như đang có một thứ trong suốt nào đó chảy ra. Đúng, ... Đó chính là nước mắt. Nước mắt hạnh phúc. Nó đã chờ đợi câu nói này từ hấn lâu rồi. Nó đưa tay lên, lau đi những giọt nước mắt đó. Rồi nó cũng hướng ra biển, đưa hai tay lên miệng làm thành cái loa và hét lớn:

- DƯƠNG LÂM HOÀNG PHI, EM CŨNG YÊU ANH.

Hấn mỉm cười quay sang nhìn nó, nó cũng nhìn hấn. Hai ánh mắt đầy yêu thương nhìn nhau. Bao lời yêu, bao sự nhớ nhung, mong chờ đều được gửi gắm qua ánh mắt màu tím đó. Không còn là ánh mắt đầu bi thương nữa.

- Cảm ơn em... vì đã yêu anh.- Hấn ôn nhu nói rồi ôm chầm lấy nó.

Nó cũng ôm đáp trả lại hấn. Dưới ánh trăng sáng rực, một thiên thần và một ác quỷ đã tìm được nhau. Vì sao giữa thế gian rộng lớn với hơn 7 tỷ con người mà họ lại có thể được với nhau nhỉ??? Vì giữa họ có một sợi dây kết nối mang tên 'TÌNH YÊU'.

Hấn buông nó ra, dời ánh mắt của mình lên bầu trời. Nó cũng vậy. Bầu trời hôm nay thật nhiều sao. Những vì sao cứ tỏa sáng như đang chứng kiến một mối tình đẹp vậy.

- Vì sao em yêu anh???- Hấn đột nhiên quay sang hỏi nó. Làn gió biển thổi tung mái tóc màu tím của hấn khiến hấn đẹp hơn bao giờ hết.

- Vì, ... Anh là anh. Vậy thôi.- Nó nhún vai trả lời.

- Nếu anh không phải là anh. Em có yêu anh không???- Hấn lại tiếp tục hỏi.

- Không.- Nó thẳng thắn trả lời.

- Vì sao vậy???

- Vì nếu anh không phải là anh thì chắc chắn, em cũng không phải là em.- Nó cười như không.

- Hahaha... Em cũng thông minh đấy.- Hấn cười lớn rồi nhìn sang nó mỉa mai.

- Vậy anh nghĩ em không thông minh à.- Nó liếc xéo hấn.

- Oh no, ... anh nào dám nói em không thông minh. Mà là quá ngu.- Hấn lại cười. Hàm răng trắng cũng vì vậy mà được phô ra, sáng lấp lánh như những vì sao kia.

Nói xong, hấn liền chạy đi mất hút để lại nó ngơ ngác nhìn theo. Hấn là vừa nói mình ngu sao. Sau khi phân tích được câu nói của hấn, nó liền hét lên rồi đuổi theo hấn.

- Tên kia, anh đứng lại cho em.

- Ngu sao mà đứng lại.- Hấn vừa chạy vừa quay lại hét về phía nó.

- Tên chết bầm.

Nó tức giận nói rồi chạy về phía hấn. Hấn thấy vậy liền chạy ra xa. Trên bãi biển rộng lớn, một nam một nữ cùng đùa đùa nghịch trông thật hạnh phúc.

Sau khi chơi đùa mệt mỏi, cả hai cùng nằm ngửa lên cát trắng rồi đưa mắt nhìn trời. Hấn cười nhẹ nhìn sang nó. Từ khi nào hấn lại có thể cười một cách nhẹ nhàng như vậy??? Đúng là tình yêu đã làm thay đổi con người hấn.

Nằm phơi mình một lúc thì hấn đứng lên, kéo tay nó rồi nói:

- Về thôi. Mọi người sẽ rất lo lắng nếu chúng ta về muộn.

Nó nhẹ nhàng gật đầu. Cả hai nhanh chóng lên xe rồi phóng vút trên đường lớn và dừng lại trước biệt thự White Rose.

Sáng hôm sau...

Khi mặt trời lên đến đầu ngọn núi, soi tới lỗ rún rồi mà có hai con người nó đó vẫn đang nướng cháy khét. Vì tối qua chơi ở biển khuya quá nên bây giờ, ... Haizz... Nhắc đến đây thì lại nhớ đến Nguyên Nguyên.

Vì không muốn trễ giờ học nên Nguyên đành vào gọi hấn dậy. Ai ngờ đâu, vừa vào là liền nhìn thấy cảnh “nóng”. Bồng hết cả mắt rồi. Tình cảnh chính là nó và hấn nằm chung một giường. Chân nó thì gác lên bụng hấn, tay thì để ngang cổ. Còn hấn thì ôm nó như gấu bông.

- Aaaaaaaaaa...- Tiếng hét với tần suất cực lớn vang lên làm chấn động toàn bộ người trong biệt thự White Rose. Tiếng hét trong trẻo đó chính xác là phát ra từ phòng hấn.

Nó sau khi tỉnh lại thì thấy hấn đang ôm mình ngủ nên hét lên một tiếng và tiện chân đạp hấn xuống giường. Lúc này, hấn vừa bị tai vừa lồm cồm bò dậy. Nhìn hấn thật thê thảm.

- Em hét cái gì???- Hấn chau mày, mệt mỏi hỏi.

- Anh... Tôi... Ai cho anh ôm tôi ngủ hả tên biến thái.- Nó lại một lần nữa hét lên và không có ý định ngừng lại.

Hấn uể oải đi lên giường rồi bịt miệng ối lại và nói với chất giọng đe dọa.

- Im ngay nếu không anh cho em xuống gặp diêm vương.

Vâng, lời đe dọa của hấn rất có hiệu quả khi nó đã hoàn toàn im bặt.

- Bây giờ vào thay quần áo. Sau đó xuống ăn sáng và đi học. Biết chưa???- Thấy nó ngoan ngoãn im lặng, hấn liền nói.

Nó bị hấn bịt miệng, không thể nói được liền gật đầu sau đó đi thẳng vào nhà vệ sinh làm VSCN.

30' sau, nó và hấn cùng nhau bước xuống nhà trước con mắt mờ ám của mọi người. Hấn và nó hơi hoang mang vì không biết bọn này đang làm cái quái gì nữa. Mặc kệ tất cả, hấn vô tư nắm lấy tay nó rồi đi xuống ăn sáng. Những ánh mắt vẫn không ngừng dõi theo hai người bọn họ.

- Ê, tôi qua hai người đi đâu vậy???- Bảo Duy to gan đi đến ngồi xuống bàn ăn rồi hỏi.

- Đi đâu mà hỏi làm gì???- Hấn lạnh lùng hỏi lại.

- Tụi tao chỉ muốn biết hai người đi đâu mà tối về ngủ “ngon” như vậy thôi mà.- Nguyên Nguyên cười gian tà nói. Anh cố tình nhấn mạnh chữ “ngon” để ám chỉ gì đó.

- Đúng vậy.- Gia Long tung hô.

- Tụi mày tính làm phản à.- Hấn nghiêng răng nhìn từng đứa.

- Tụi em nào dám phản anh. Chỉ muốn biết bí quyết để sau này còn đưa vợ đi chơi để hâm nóng tình cảm chứ.- Khôi cũng hòa theo. Vừa nói, anh vừa nắm lấy tay Nhi như để đánh dấu chủ quyền.

Bụp...

Khôi vừa nói xong thì ngay lập tức, đôi dép mang trong nhà hạ cánh an toàn trên cái bản mặt đẹp trai của anh. Người nén tất nhiên là hấn rồi.

- Ê, thằng khỉ kia. Mà mà còn lãi nhãi nữa thì tao ày đi uống trà với lão Vương đấy.- Hấn đe dọa.

- Em sợ quá.- Khôi giả vờ rung người. Ánh mắt ai oán nhìn hấn.

Không thèm để ý đến tất cả mọi người nữa. Hấn kéo nó lên xe rồi phóng vút đến shool viện để tránh cái bọn nhiều chuyện đó.

Trước cổng học viện rộng lớn, hấn và nó tay trong tay bước xuống gây hoang mang dư luận. Từ xa xa, Thiên cùng Minh đi đến. Thấy nó đi cùng hấn, tim của Minh lại đau nhói. Anh đã quyết định rồi. Anh sẽ buông tay. Chỉ cần thấy nó hạnh phúc, anh có đau như thế nào cũng chịu được. Bởi vì, ...anh nợ nó.

—————END CHAPTER 63—————

66. Chương 64: Hàn Hoàng Nhi, anh Sẽ Bám Theo Em Suốt Đời!!!

Năm tiết học nhàm chán cuối cùng cũng trôi qua. Bọn hần và bọn nó uể oải ra về. Trên con xe quen thuộc, nó mệt mỏi thiếp đi lúc nào mà không hay biết. Hần quay sang nhìn nó, khẽ cười. Đột nhiên, một con xe nào đó lao ra phía xe hần.

Hần vội vàng thắng lại. Cũng may, hần thắng kịp, nếu không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Hần quay sang nhìn nó để chắc chắn rằng nó không sao. Thấy nó vẫn đang còn ngủ ngon, hần yên tâm quay sang lái xe tiếp.

Gì vậy nhỉ??? Đang định quay lại lái xe thì chiếc áo của nó hở ra một bên vai. Hàng chữ Kenna Kai màu đen đập vào mắt hần. Hần ngơ ngác nhìn hàng chữ đó. Định đưa tay lên chạm vào thì nó bất chợt tỉnh lại.

- Sao vậy???- Nó thấy tay hần vẫn đang ở giữa không trung thì hỏi.

- À,...Không,...Không có gì.- Hần cười nhẹ, bối rối trả lời.

- Sao anh lại dừng xe lại???- Nó nhìn hần ngạc nhiên.

- Không có gì đâu. Lúc nãy có một chiếc xe lao về phía xe chúng ta. Nhưng anh đã kịp thời thắng lại nên không sao.- Hần giải thích.- Thối,...Chúng ta về nhà.

Nói xong, hần quay trở lại lái xe. Ánh mắt mơ hồ nhìn mọi thứ xung quanh. Hàng chữ đó có nghĩa là gì nhỉ??? Tại sao trên lưng nó lại có hàng chữ đó.

- Uyên này???- Hần đột nhiên kêu tên nó.

- Gì vậy???

- Trên vai em có hàng chữ Kenna Kai. Vậy nó có ý nghĩa gì sao???- Hần cố gắng nói trọn câu.

- Em cũng không biết nữa. Mẹ nói, từ khi sinh ra, trên vai em đã có chữ đó.- Nó nhún vai trả lời.

- Ủ.- Hần thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là một cái bớt thôi mà. Sao hần lại trở nên đa nghi quá vậy nhỉ???

Bây giờ thì hần đã có thể chuyển tâm vào chạy xe. Khoảng 5' sau, con xe dừng lại trước biệt thự White Rose. Hần và nó cùng nhau bước xuống xe rồi đi vào nhà.

Ở một nơi khác. Trên chiếc ghế to lớn. Một người phụ nữ với vẻ cao sang nhìn tên thuộc hạ đang đứng trước mặt mình cúi đầu. Bà ta chậm rãi bước về phía tên thuộc hạ rồi hỏi bằng chất giọng lạnh lùng:

- Hoàng Thiên Bảo Trân thế nào rồi???

- Thưa chủ tịch, tiểu thư Bảo Trân vẫn ổn. Hôm nay cũng như mọi ngày, tên nhóc Gia Long vẫn luôn đi theo tiểu thư.- Tên thuộc hạ cung kính cúi đầu báo cáo.

- Tốt. Các người phải nhớ đi theo Bảo Trân 24/24 cho ta. Nếu con bé mà xảy ra việc gì thì các người coi chừng cái đầu.- Bà ta nhàn nhạt ngồi xuống ghế lớn rồi dờ dợn đe dọa.

- Vâng thưa chủ tịch.- Tên thuộc hạ sợ hãi cúi đầu.

- Ra ngoài đi.- Bà ta lạnh lùng xua xua tay.

- Vâng.- Tên thuộc hạ gật đầu rồi nhanh chóng đi ra khỏi căn phòng đó.

Ở trong phòng lớn chỉ còn lại một mình bà ta. Ánh mắt bà ta trở nên buồn bã hơn. Đôi mắt vẫn luôn luôn dán sát trên tấm hình của Trân.

- Bảo Trân, ta sẽ làm tất cả vì con.- Bà ta đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt Trân trên tấm hình rồi nói.

Kính...Kong...

Tiếng chuông biệt thự Hàn Gia vang lên. Nghe thấy tiếng chuông, cô hầu ngay lập tức đi ra mở cổng. Thấy Khôi, cô ta cung kính cúi chào anh rồi hỏi:

- Thiếu gia đến đâu tìm tiểu thư sao???

- Đúng vậy.Nhi đâu???- Khôi cười nhẹ rồi hỏi.

- Tiểu thư đang ở trong đại sảnh.Mời thiếu gia vào.- Cô hầu lễ phép trả lời rồi đưa Khôi vào bên trong.

Anh vừa bước vào đại sảnh thì thấy Nhi đang cùng nhóc Key chơi đùa.Thấy Khôi,nhóc Key liền chạy đến ôm lấy chân anh rồi nũng nịu nói:

- Anh Khôi,đưa em đi ăn kem được không???

- Tất nhiên là được rồi.Nhưng để sau được không.Bây giờ anh có chuyện cần giải quyết cùng chị của em.- Khôi bế nhóc Key lên,cưng chiều nói.

- Được ạ.- Key cười vui vẻ trả lời.

Anh nghe thấy vậy thì hài lòng rồi đặt Key xuống.Anh nhẹ nhàng đi đến ngồi cạnh Nhi.Nhìn cô đầy yêu thương.

- Gì mà nhìn em dữ vậy???- Nhi kinh ngạc nhìn Khôi.Hôm nay anh ăn trúng thuốc độc sao.Có cần làm quá như vậy không.

- Không có gì.Em đi với anh đến nơi này được không???- Không để Nhi trả lời,Khôi ngay lập tức kéo cô ra khỏi biệt thự rồi lên con xe và phóng vụt đi mất.

Kết...

Con xe dừng lại trước một ngọn đồi lớn.Khôi nắm lấy tay Nhi rồi dẫn lên ngọn đồi.Tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng Nhi vẫn im lặng và đi theo Khôi.Vì cô biết,anh làm gì cũng có mục đích của mình.

Lên đến đỉnh của ngọn đồi.Nhi ngơ ngác mở tròn hai mắt khi thấy cả một vườn bồ công anh cực đẹp.Thấy biểu hiện đầy dễ thương của Nhi,Khôi cười nhẹ rồi nắm lấy tay cô,đưa cô đến ngôi mộ cách đó không xa.

Ngôi mộ màu trắng toát lên vẻ đẹp kì diệu.Trên ngôi mộ là một con gấu bông màu hồng và một đóa bồ công anh.Nhi đưa tay chạm vào mộ rồi dờn bàn tay đến tấm hình của cô gái trên mộ.

Đó là một cô bé khoảng chừng 9 đến 10 tuổi.Cô bé cười rất tươi,hé lộ hàm răng trắng tinh.Mái tóc đen láy xõa dài đến ngang vai.Đôi mắt to tròn như đang nhìn Khôi và Nhi vậy.Bộ váy trắng trong người cùng với vòng hoa hồng trắng trên đầu chính là phụ kiện để biến cô trở nên xinh đẹp hơn.Cô,...Chẳng khác gì một thiên thần.

- Lâm Khắc Thiên My???- Nhi nhìn hàng chữ trên mộ rồi quay sang Khôi hỏi như để chắc chắn.

- Ủ.Là em gái anh.- Khôi cười nhẹ nói.Máy tóc màu bạch kim của anh tung bay trong gió khiến bất kì cô gái nào có mặt ở đó đều phải rung động và Nhi cũng vậy.Cô nhìn chăm chăm vào anh.Ngay lúc này đây,anh như một cái bong bóng nước.Nếu chạm vào thì sẽ ngay lập tức vỡ tan tành.

- Lúc còn nhỏ,Yun đã nói với anh rằng.Khi anh có người yêu,nhất định phải để Yun nhìn thấy và kiểm chứng đầu tiên.Nếu người đó không tốt với anh thì Yun sẽ dạy cho người đó một bài học.- Khôi vừa nói vừa nhìn vào tấm hình trên mộ bằng ánh mắt đầy yêu thương và cưng chiều.

- Ngày hôm nay,anh đưa em đến đây để Yun nhìn thấy.- Khôi quay sang Nhi,mỉm cười với cô rồi nói.

- Yun này,anh hai của em đã có người yêu rồi.Đây chính là người mà anh sẽ cùng đi đến trọn đời.Em thấy sao???Chị ấy rất xinh đẹp phải không???Anh biết là em sẽ rất thích chị ấy.Yun,em ở bên kia hãy sống thật tốt nhé.Hãy chúc phúc cho anh.Anh nhất định sẽ đối xử thật tốt với chị Nhi.Anh biết,Nhi là do em gửi đến cho anh.Cảm ơn em nhiều lắm Yun à.Cảm ơn vì em đã đem một thiên sứ xinh đẹp như vậy đến cho anh.Bây giờ thì em có thể yên tâm rồi nhé!!!Anh đã có người chăm sóc rồi.

Khôi mỉm cười nói chuyện với Thiên My.Lâu lâu,anh lại đưa mắt qua nhìn biểu hiện của Nhi.

- Thiên My,chị nhất định sẽ chăm sóc cho anh trai em thật tốt.Em hãy yên nghĩ.- Nhi đưa tay xoa xoa khuôn mặt Thiên My rồi nói.

- Trước sự chứng giám của Thiên My,em có nguyện ý cùng anh đi hết cuộc đời???- Khôi cầm tay Nhi,đỡ cô đứng lên.

Anh đưa tay vào túi,lấy một chiếc hộp màu đỏ ra rồi quỳ một chân xuống,cầu hôn Nhi.

Chiếc nhẫn bằng kim cương trắng rực sáng trước mặt Nhi.Cô bối rối cúi đầu rồi nói:

- Em nguyện ý.

Khôi vui mừng đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của Nhi rồi đứng lên,ôm chầm lấy cô.Đúng lúc đó thì...

Đoàng....doàng...doàng...

Những chiếc pháo hoa bay lên trời với đủ màu sắc,đủ hình dáng.Nào là hình trái tim,nào là hình thần cupic.Rồi là dòng chữ “Hàn Hoàng Nhi,anh sẽ bám theo em suốt cuộc đời!!!”...v...v...

Nhi hạnh phúc đến nỗi rơi nước mắt.Cô vui vẻ nhìn những đóa pháo hoa trên bầu trời đầy sao.Từ lúc nào,Khôi lại chuẩn bị những thứ này nhỉ???

Gió đêm khẽ lùa trên mái tóc của Nhi.Cô run run ôm lấy thân thể mình.Khôi thấy vậy thì liền cởi áo khoác rồi đặt lên người cô.Anh ôm cô vào lòng,truyền hơi ấm cho cô.

Trên ngọn đồi lớn,những đóa hoa bồ công anh bay lên giữ không trung,Nhi với tay,nắm lấy một đóa rồi đưa ra trước mặt Khôi.Cả hai mỉm cười nhìn nhau.Vậy là lại có thêm một cặp đôi nữa.Khôi cuối cùng cũng tìm được tình yêu đích thực của đời mình.

Ở trên bầu trời,một ngôi sao sáng nhất thắm chúc phúc cho họ.

- Thiên My,cảm ơn em đã đem thiên sứ này đến bên anh.

—————END CHAPTER 64—————

67. Chương 65: Mất Manh Mối.

Bar R.I.P hôm nay nhộn nhịp hơn hẳn khi có sự xuất hiện của các chàng hoàng tử nhà ta.Bọn hán ngồi ở một góc bàn khuất tầm nhìn,đưa mắt về phía những cô gái đag uốn éo kia.Như nhớ ra chuyện gì đó,Nguyễn Nguyên liền quay sang Khôi rồi hỏi.

- Khôi,tao nghe nói,hôm qua mày tỏ tình với Nhi phải không???- Nguyễn Nguyên là người đầu tiên lên tiếng kể từ khi bọn hán đến đây.Anh vừa nói vừa nhâm nhi ly rượu loại mạnh.

- Ủ.- Khôi lãnh đạm gật đầu.

- Thành công không???- Bảo Duy cảm thấy hứng thú hỏi.

- Mày nghĩ tao là ai.Chỉ cần tao nói một lời là ngay lập tức,Nhi đổ cái rụp.- Khôi tự đắc giương ngực lên nói.

- Mày có cần kiêu ngạo vậy không???- Long cười chế giễu.- Mà mày tỏ tình như thế nào vậy???- Gia Long phấn khởi hỏi tiếp.

- Thì tao đưa Nhi lên mộ của Thiên My rồi thề non hẹn biển.Vậy thôi.- Khôi nhún vai trả lời.

- Đơn giản vậy thôi sao???- Như không tin vào những gì mình vừa nghe,Thiên Thiên lại hỏi.Thiên biết,Nhi đâu phải người dễ tán như vậy.

- Ủm,...Chỉ vậy thôi.Mà này,Long.Mày tỏ tình với Trân như thế nào vậy???- Khôi thắc mắc.

- Tao đưa Trân vào quán cafe rồi hát cho Trân nghe và tỏ tình trước mặt mọi người.- Gia Long nhàn nhạt trả lời.

- Haizz...Tụi bây thì dễ rồi.Tao tỏ tình với Trúc cả trăm lần mà không được đây này.- Nguyễn Nguyên ảo não thở dài.

- Sao vậy???- Thiên Thiên hỏi.

- Thì lần nào tỏ tình,cô ấy cũng không chấp nhận.- Nguyễn Nguyên rầu rĩ trả lời.

- Chia buồn.- Duy vừa nói vừa vỗ vỗ vào vai Nguyên.

- Mà sao từ lúc vào đây đến bây giờ,thằng Phi không nói câu nào vậy nhỉ???

Nghe Gia Long nói,bọn hấn mới để ý.Đúng là từ lúc vào đây cho đến bây giờ,hấn chưa hề nói một câu nào.Hấn cứ như bức tượng vậy.Im lặng suy nghĩ gì đó.Nghe mọi người nhắc đến mình,hấn giật mình nhìn cả bọn.

Thái độ của hấn khiến cả bọn cảm thấy bất an.Chưa bao giờ,hấn có thái độ như vậy cả.Mà khoan,hấn biết giật mình sao???

- Nè,...Mày sao vậy???- Nguyên Nguyên xua xua tay trước mặt hấn.

- Ô...Không sao.- Hấn mệt mỏi trả lời.

- Làm gì mà trưng cái bộ mặt đó vậy???Có chuyện gì,cứ kể ra.Anh em sẽ hiệp lực,cùng nhau giúp mày.- Bảo Duy khoát tay lên vai hấn,hào phóng nói.

- Tao đang suy nghĩ cách để tỏ tình.- Hấn trầm ngâm,lạnh lùng trả lời.

- Gì???Tỏ tình mà cũng phải nghĩ cách nữa sao.Mày cứ như thằng Long,hát một bài là được.- Bảo Duy hét lên như không tin vào tai mình.

- Mày không biết đấy thôi.Thằng Phi cái gì cũng giỏi.Chỉ có hát là cực tệ.- Khôi nén cười thay mặt hấn trả lời.

Chính là lúc nhỏ,có một lần,Khôi và Yun bắt hấn hát một bài.Ai ngờ hấn lại hát dở đến như vậy.Nhạc không ra nhạc,lời không ra lời.Cực kì thậm tệ.

- Thật sao???- Cả bọn hét lên.

- Haizz....Đau đầu quá.Bọn mày ở lại chơi nha.Tao về đây.- Hấn nói rồi ngạo nghễ đi ra khỏi bar.

Trên chiếc xe quen thuộc,hấn mệt mỏi suy nghĩ.Bất chợt,tiếng chuông điện thoại vang lên ngắt ngang dòng suy nghĩ của hấn.Dây dây bên kia,một giọng nói quen thuộc vang lên.

- “Alô.Phi hả.”- Người gọi không ai khác mà chính là Hưng.

- Chuyện gì vậy anh???- Hấn uể oải trả lời.

- “Về việc bóng đen đã giúp chúng ta.Anh không tìm được manh mối nào cả.Người đó rất bí ẩn.”- Hưng trả lời.

- Thôi được rồi.Anh đừng tìm nữa.Bỏ đi.Chắc người đó cũng không có mục đích gì đâu.

- Ủ.Anh biết rồi.

- Mà anh tranh thủ đến thăm chị Victoria đi.Chị ấy nhớ anh lắm đó.- Hấn trêu chọc Hưng.

- Có mà nhớ em thì có.Thôi,anh cúp máy đây.Ngủ ngon.- Hưng thẹn thùng vội vàng ngừng cuộc nói chuyện.

- Bye anh.- Hấn cười nhẹ.Từ khi nào,trêu chọc Hưng lại là thú vui của hấn vậy nhỉ???

Sau 5’ chạy xe,cuối cùng,con xe cũng dừng lại trước cổng biệt thự White Rose.Hấn bước từ trên xe bước xuống,chậm rãi đi vào nhà.Vừa vào đến phòng khách thì đã thấy nó đứng đợi sẵn.Hấn nhẹ nhàng ôm nó vào lòng,khẽ thì thầm hỏi:

- Sao chưa ngủ???

- Đợi anh.Anh uống rượu sao???- Ngửi thấy mùi rượu loại mạnh nồng nặc trên người hấn.Nó nhú mào,đẩy hấn ra rồi tra hỏi.

- Chỉ một chút thôi.- Hấn cười nhẹ trả lời.

- Xí...Thôi,anh đi ngủ đi.Em cũng đi ngủ đây.

Nói rồi,nó nhanh chân bước thẳng về phòng để hẩn ở đó ngơ ngác nhìn theo.Một lát sau,hẩn cũng nhanh chóng đi tắm rồi lên giường đánh một giấc.

Ở một nơi khác,trong một căn phòng tối như mực,một người con gái lạnh lùng ngồi trên ghế lớn.Đối diện cô là một chàng trai quen thuộc.

- Ryan,đã tìm hiểu được gì chưa???- Phương Di âm thầm hỏi.

- Không thấy điều gì kì lạ cả.- Ryan nhún vai trả lời.

- Vậy là sao???Chẳng lẽ cô ấy không phải là Ken???- Phương Di nhíu mày.

- Tôi cũng không biết nữa.- Ryan lắc đầu.Anh mệt mỏi ngã người xuống ghế dựa.Ánh mắt khép hờ.Đầu óc đang suy tính chuyện gì đó.

- Tôi thực sự rất mệt mỏi.Anh phải nhanh chóng tìm ra Ken.Tôi không trụ được lâu nữa đâu.Bên phía trụ sở ở Mỹ đã bắt đầu nghi ngờ thân phận của tôi rồi.- Phương Di uể oải nói

- Tôi biết rồi.Tôi sẽ nhanh chóng tìm ra cô ấy.Cô hãy cố gắng lên.Sẽ nhanh thôi.- Ryan mở mắt ra.Ngồi thẳng dậy,lạnh lùng nói.

- Tốt.- Phương Di gật đầu.

Trong màn đêm,hai con người với hai tâm trạng.Mỗi người đeo đuổi một suy nghĩ nhưng đều có chung một mục đích.Đó là tìm ra cô gái tên Ken.

—————END CHAPTER 65—————

68. Chương 66: Màn Tổ Tình Bá Đạo.

Ánh nắng sớm lườn qua khe cửa,chiếu đến khuôn mặt hoàn mỹ của ai đó.Nó uể oải tỉnh dậy trong tình trạng mệt mỏi.Đưa tay che đi thứ ánh sáng chói chang đó.Nó nhanh chân đi vào nhà vệ sinh làm VSCN.

5' sau,nó bước ra trong bộ đồng phục quen thuộc.Nó đi đến,ngồi bên bàn,soạn sách vở để đến lớp.

Bụp...

Đột nhiên,một chiếc hộp màu đỏ nào đó rơi ra từ trong hcoj bàn.Nó mơ hồ mở chiếc hộp ra.Bên trong là một viên đạn cho hàng chữ R.I.P.Nó cất chiếc hộp vào trong học bàn rồi khóa lại.

Nó cũng không biết,chiếc đạn đó có từ bao giờ nữa.Từ lúc nó biết nhận thức được thì chiếc đũa đã luôn luôn có ở bên người rồi.Lâu lâu,nó cũng rất thắc mắc là tại sao chiếc đũa đó lại nằm trong tay mình.Còn hàng chữ kia nữa.Có ý nghĩa gì nhỉ???

Thắc mắc nhưng không tìm được lời giải đáp.Vì vậy,nó cũng quen dần với chiếc đũa đó.Nó đem cất chiếc đạn đi y như bầu vật.

Vơ lấy chiếc cặp,nó nhanh chân đi xuống nhà.Đúng lúc gặp hẩn ở phòng khách.Nó đi đến bên cạnh hẩn.

- Hôm nay anh có việc.Anh không đi học đâu.Em đi một mình nhé.Anh đã nhờ Bảo Duy đưa em đi rồi đấy.- Hẩn cười nhẹ rồi nói.Sau đó hôn lên trán nó rồi rời đi mà không để nó nói gì.

Nó ngơ ngác nhìn bóng dáng hẩn khuất dần.Bảo Duy đi ra,vừa thấy nó liền kéo nó lên xe rồi chạy đến học viện.

Vẫn như mọi ngày,nó cùng Nhi,Trân và Trúc cùng nhau đi vào lớp và bắt đầu học.Bọn nó cảm thấy rất kì lạ.Tại sao bọn hẩn lại đồng loạt cúp tiết vậy nhỉ???Bọn hẩn đang có âm mưu gì sao???

Nó ngồi học mà lâu lâu lại cứ nhìn ra ngoài như chờ đợi hẩn.Những câu hỏi cứ liên tiếp lần áp đầu óc nó,không cho nó chú tâm vào bài học.Cuối cùng,5 tiết học cũng nhanh chóng trôi qua.Nó uể oải đi ra về.

Nhưng có gì đó rất lạ.Tại sao các học viên trong trường đều lần lượt kéo nhau ra ngoài cổng???Có gì ở ngoài đó chẳng???

Nổi tò mò lấn áp cả người nó. Nó cũng đi nhanh ra bên ngoài cổng học viện. Tất cả mọi người thấy nó thì liền dàn ra hai bên, nhường hẳn một lối đi rộng cho nó. Mặc dù rất ngạc nhiên nhưng nó cũng vẫn cứ đi.

Ra đến cổng thì nó tròn mắt khi thấy nguyên một đồng hoa hồng đỏ được xếp thành hàng chữ: “Trương Gia Uyên, I LOVE U.”

- Này, ai làm vậy???- Trúc, Trân và Nhi cũng vừa đi ra. Thấy cảnh này thì không khỏi trở mắt.

- Uyên không biết nữa.- Nó không rời mắt khỏi đồng hoa đỏ mà nói.

- Oa,...Ai mà lãng mạn dữ vậy nhỉ???- Trúc hâm mộ nhìn nó.

- Uyên có vẻ tinh theo đuổi luôn. Ghen tỵ đó nha.- Nhi cười cười trêu chọc nó.

- Anh nào mà bạo gan dữ vậy ta. Không sợ Phi ăn dấm chua sao???- Trân cũng hòa theo.

Mặt nó hiện tại đã đỏ như trái gấc. Không thèm để ý đến ba nàng kia nữa. Nó toan bước đi thì một chiếc xe buýt chạy ngang qua.

Chiếc xe sẽ chẳng có gì đặc biệt nếu không có tấm poster cực lớn có hình nó và hẳn. Phía trên tấm poster là một hàng chữ được phóng đại: ” Trương Gia Uyên, anh đừng em trả trái tim cho anh.”

Nó nhú mày nhìn tấm poster đó. Bây giờ thì mọi người đã có thể biết, ai là kẻ chủ mưu của chuyện này rồi đúng không. Phi nhà ta cũng lãng mạn thật ấy chứ nhỉ???

- Wow...Lãng mạn quá nhỉ.- Girl 1 hâm mộ nhìn nó.

- Thật là ghen tỵ quá đi.- Girl hai chấp hai tay lại, cười nói.

- Ước gì, tao cũng được tỏ tình như vậy thì hay biết mấy.- Girl 3 mơ mộng.

Nó nghe được những lời đó thì không cảm lòng được mà cười nhẹ. Từ khi nào, Phi của nó chuẩn bị được những thứ này nhỉ??? Đây chính là điều bất ngờ nhất mà 17 năm qua nó nhận được.

Trong lúc nó đang đứng hự trời trồng thì có một chàng trai nào đó, cầm chùm bong bóng trái tim màu hồng tiến về phía nó. Chàng trai kia đưa chùm bong bóng đến trước mắt nó rồi nói:

- Mời tiểu thư lên xe.

Nó ngơ ngác nhìn chàng trai đó và nhận ra đó chính là Bảo Duy. Bảo Duy cũng hòa vào chuyện này sao???

Nó nhìn chùm bong bóng trên tay Duy rồi khẽ cười khi thấy hàng chữ trên bóng bóng: “Nhận mau. Không nhận là anh giận em đấy.”

Nó ngay lập tức cầm lấy chùm bong bóng rồi tiến lên xe trước hàng ngàn con mắt của mọi người. Duy cũng mời Nhi, Trân và Trúc lên xe vì Khôi, Nguyên và Long bận nên không đến đón ba người họ được.

Đó là một chiếc xe thể thao màu đỏ mui trần. Trên xe là vô số hoa hồng và bong bóng. Nó mỉm cười hạnh phúc. Phi của nó bá đạo thật.

Con xe nhanh chóng lẩn bánh rồi chạy đi. Mọi người ngưỡng mộ nhìn con xe khuất dần rồi giải tán. Trên xe, nó vẫn ôm khư khư bó hoa hồng đỏ và chùm bong bóng như sợ người khác mất.

- Uyên, nhìn kia.- Trân vừa nói vừa chỉ về phía trên tầng cao của khách sạn.

Nó dời ánh mắt của mình nhìn về phía tay Trân chỉ.

Từ trên tầng cao nhất của khách sạn, một tấm poster cực lớn đang dần dần được mở ra. Tấm hình nó và hẳn chụp lúc đi chơi ở biển được phô bày thu hút nhiều ánh nhìn của mọi người.

- Wow, Phi đại ca làm từ lúc nào vậy nhỉ???- Trúc không tự chủ được mà thốt lên.

Tiếp đến là một bảng hiệu lớn ở trước đồn cảnh sát với hàng chữ: “Trương Gia Uyên, em đã bị bắt vì tội cố tình gây thương nhớ.”

Nó nhăn mặt. Hẳn quá sức bá đạo rồi. Đồn cảnh sát của người ta cũng trở thành nơi để hẳn tỏ tình. Haizz,... Hẳn từ khi nào lại trở nên không biết mặt mặt như thế này nhỉ.

Cuối cùng,con xe cũng chịu dừng lại trước một công viên lớn cách biệt thự White Rose không xa.Bọn nó cùng Bảo Duy bước xuống.Vừa thấy nó thì ngay lập tức,một đoàn trẻ nhỏ khoảng 6 - 7 tuổi đưa chiếc bánh kem cỡ lớn đến trước mặt nó rồi nói:

- Sun,anh yêu em.

Nó được đem từ bất ngờ này đến bất ngờ khác nên không kịp thích ứng.Trong khi nó đang còn ngơ ngác thì Nhi,Trần và Trúc liền nhận lấy bánh kem rồi đặt vào trong xe.

Sau khi rời khỏi công viên,bọn nó cùng Duy trực tiếp lên xe rồi về biệt thự White Rose.Biệt thự hôm nay tràn ngập ánh đèn.Cả bọn bước vào phòng khách thì thấy Khôi,Long và Nguyên đã đứng đợi sẵn.

- Uyên vào trong đi.- Duy đẩy nó đi vào phòng ăn.

Ngồi trên bàn ăn suốt 5' mà vẫn không thấy gì.Nó sốt ruột nhìn qua nhìn lại.

- Tiểu thư,em nhìn gì???

Vừa lúc đó,hắn trong bộ quần áo đầu bếp bước ra.Trên tay hắn là một chiếc đĩa được úp lại cẩn thận.Hắn mỉm cười đặt chiếc đĩa lên trước mặt nó rồi nói.

- Tiểu thư dùng bữa tối ngon miệng.

Nó hơi ngạc nhiên rồi cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và mở chiếc nắp đĩa ra.Bên trong là một chiếc hộp nhạc.Nó xoay xoay chiếc hộp.Ngay lập tức,chiếc hộp phát ra bản nhạc cười quen thuộc Beautiful in white.

- Làm vợ anh nhé.- Hắn quỳ một chân xuống,thẳng thừng nói ra lời yêu thương.Vừa nói,hắn vừa đưa một bó hoa hồng trắng đến trước mặt nó.

- Sao lại là hoa hồng trắng???

- Vì,hoa hồng trắng có nghĩa là tinh khiết,trong trắng.Cũng giống như em,hoàn toàn tinh khiết,không một chút bụi trần.Hơn nữa,anh muốn tình yêu của chúng ta cũng mãi tinh khiết như vậy.- Hắn hôn nhẹ vào tay nó rồi đặt bó hoa hồng trắng vào bên trong tay.

Nó mỉm cười rồi đưa mắt vào bó hoa hồng trắng như để tìm kiếm thứ gì đó.Không tìm thấy thứ cần tìm,nó nhăn mặt trông rất khó coi.

- Em tìm gì vậy???- Hắn cau mày hỏi.

- Không có nhẫn sao???- Nó nhìn hắn,nhú mày hỏi lại.

- Cần phải có nhẫn sao???

- Cầu hôn mà không có nhẫn.Anh đúng là ngu mà.- Nó bĩu môi,chửi hắn.

- Đừng có đụng chạm nhau nha.Khỏi cần nhẫn không được sao???

- Không.Không có nhẫn,em không nhận lời làm vợ anh đâu.- Nó giận dỗi nói rồi bỏ đi.

Hắn vội vàng tháo bỏ bộ quần áo đầu bếp rồi chạy đi theo nó.

- Nè,giận sao???

- Ai thêm giận anh.Không đáng.

- Vậy mà nói là không giận sao???

- Hừ...- Nó hừ lạnh rồi lạnh lùng xoay người về hướng khác.- Có ai cầu hôn như anh không???Chẳng có cái nhẫn nào.- Nó tiếp lời.

- Thôi mà.Đừng giận ma.Tại anh không biết.Em mà còn giận anh là anh nhảy xuống hồ bơi tự tử đó.- Hắn đe dọa.

- Vậy thì anh chết luôn đi.- Nó phũ phàng nói.

Tùm...

Nó vừa nói hết câu thì một tiếng động lớn vang lên. Chính xác là hấn đã nhảy xuống hồ bơi.

- Anh định lừa em chắc. Em biết là anh biết bơi mà.- Nó ở trên bờ nói.

Mãi vẫn không thấy ở dưới hồ bơi có động tĩnh gì, nó lại nói:

- Anh mau lên đi. Trò này đừng hòng lừa được em.

Nó vừa nói xong câu thì từ trong biệt thự, Khôi cùng Nguyên, Long, Trần, Trúc, Nhi và Duy chạy ra. Thấy nó, Khôi hỏi:

- Có chuyện gì vậy???

- Phi đang ở dưới bể bơi. Mãi mà vẫn không thấy bơi lên.- Nó chậm rãi giải thích.

- Chết rồi, thằng Phi đang bị thương ở tay đấy.- Khôi đột nhiên hét lên.- Bị thương ở tay thì làm sao mà bơi được.- Khôi nói tiếp.

- Cái gì??? Sao không nói sớm.- Nó hốt hoảng nói.- Bây giờ làm sao???- Nó lo lắng quay sang hỏi Khôi.

- Còn làm sao nữa. Mau nhảy xuống cứu nó đi.- Khôi hối thúc.

Tùm...

Khôi vừa nói xong thì đã không thấy nó ở trên bờ nữa. Nó ở dưới bể bơi vội vàng bơi từ chỗ này qua chỗ kia để tìm hấn. Còn bọn Khôi thì ở trên bờ cười gian tà.

Sau một lúc vật vờ tìm kiếm, cuối cùng nó cũng thấy hấn. Hấn hiện tại đã bất tỉnh, nó vội vàng kéo hấn lên bờ.

- Làm sao đây???- Mãi vẫn không thấy hấn tỉnh dậy, nó quay sang hỏi Khôi.

- Hô hấp nhân tạo đi chứ còn làm gì nữa.- Khôi giả vờ lo lắng nói.

- Ồ...Ồ.

Nghe thấy vậy, nó liền làm theo. Vừa mới mở miệng hấn ra thì nó thấy một vật gì trong miệng hấn sáng lấp lánh. Đúng lúc đó, hấn đột nhiên mở mắt hôn nó. Thứ lấp lánh kia được truyền vào miệng nó. Xong xuôi, hấn buông nó ra.

Nó liền lấy tay lấy thứ trong miệng ra. Nó cực kì ngạc nhiên khi thấy một chiếc nhẫn được làm bằng kim cương trắng. Trên chiếc nhẫn còn có một hình tròn và một hình lưới liềm lồng vào nhau.

- Bây giờ có nhẫn rồi thì chịu làm vợ anh chưa???- Hấn cười đều.

- Anh...Cái này...- Nó ngạc nhiên đến mức ấp a ấp úng.

- Không trả lời có nghĩa là đồng ý nhé.- Vừa nói, hấn vừa lấy chiếc nhẫn rồi đeo vào tay nó.

Không để cho nó nói gì thêm, hấn liền ôm nó vào lòng. Mọi người thấy vậy thì mỉm cười và thầm chúc phúc cho họ.

—————-END CHAPTER 66—————

P/s 1: Những ai đem truyện của Min đi thì đổi tên tác giả lại với nhé.

P/s 2: Các bạn muốn kết thúc HE hay SE đây???

P/s 3: Đọc xong để lại bình luận chi Min nhé. Cảm ơn các bạn nhiều. *cúi đầu*

69. Chương 67: Tai Nạn Bất Ngờ.

Ngồi trên chiếc giường quen thuộc.Nó hạnh phúc nắm lấy chiếc nhẫn do hấn tặng và vẫn liên tưởng đến cảnh hấn tỏ tình ngày hôm nay.Đúng là một ngày đáng nhớ.Đang miên man suy nghĩ thì cửa phòng được mở ra.

Hấn từ bên ngoài bước vào.Trên tay hấn là một bó hoa hồng trắng.Hấn đi đến trước mặt nó,đưa bó hoa ra rồi nói:

- Cho em này.
- Cảm ơn.- Nó mỉm cười nhận lấy bó hoa.
- Ngủ sớm đi.Ngày mai anh đưa em đến một nơi.- Hấn xoa xoa đầu nó,dịu dàng nói.
- Đi đâu??- Nó thắc mắc.
- Bí mật.

Nói rồi hấn đi thẳng ra ngoài để nó ngơ ngác nhìn theo.Một lúc sau,nó cũng nghe lời hấn rồi lên giường đánh một giấc.

- Mẹ....Ba...Aaaaaa...Đừng mà.

Giấc mơ quen thuộc ấy lại lặp lại.Cái giấc mơ mà chiếc xe chở nó bị lao xuống vực không đêm nào là nó không mơ thấy.Nó sợ hãi giật mình tỉnh dậy.Mồ hôi đầm đìa rơi trên trán và lưng.Ánh mắt lo lắng nhìn toàn bộ căn phòng.Chỉ là mơ thôi.

Đột nhiên,nước mắt nó rơi xuống.Nó sợ,thực sự rất sợ.Nó cầm lấy chiếc gối,ôm vào lòng rồi đi qua phòng hấn.

Cốc...Cốc...Cốc...

Tiếng gõ cửa khô khốc vang lên.Hấn ở trong phòng,đang làm việc thì nghe thấy tiếng gõ cửa.Hấn nhẹ nhàng đi đến mở cửa ra.

- Sao còn chưa ngủ??- Hấn nhăn mặt khi nhìn thấy nó.
- Em...Em sợ.- Nó run run trả lời.
- Được rồi.Em vào đây.- Hấn kéo tay nó,đặt nó nằm lên giường của mình.Nhẹ nhàng ru nó chìm vào giấc ngủ.

Thấy nó đã ngủ say,hấn hôn nhẹ một cái lên trán nó rồi đi đến bàn,tiếp tục làm việc.Trong phòng lớn chỉ còn tiếng kim đồng hồ quay đều,tiếng gõ lách cách của bàn phím máy tính và tiếng thở đều đều của hai con người.

5h sáng hôm sau.

Hấn uể oải tỉnh dậy.Hấn ngơ ngác khi nhìn thấy mình đã ngủ trên bàn làm việc từ lúc nào.Đưa mắt đến chiếc giường lớn,thầy nó đang còn yên bình say giấc,hấn đột nhiên mỉm cười nhẹ rồi đi vào nhà vệ sinh.

5' sau,hấn bước ra trong một chiếc áo sơ mi trắng cùng với chiếc quần jean rách.Thấy nó vẫn chưa tỉnh ngủ,hấn đi đến đánh thức nó dậy.

- Nè,heo,em dậy mau.

Vẫn không thấy có động tĩnh gì,hấn lại gọi tiếp.

- Heo...Đừng ngủ nữa.Dậy mau.- Với volumn cực lớn,nó uể oải bịt tai lại và nhìn tên thủ phạm đang đứng trước mặt.
- Anh làm gì vậy.Phiền chết đi được.- Nó mệt mỏi than trách.
- Dậy nhanh.Anh đưa em đến nơi này.- Hấn kéo nó ngồi dậy,nhẹ nhàng nói.

- Được rồi. Anh xuống phòng khách trước đi.- Nó xua xua tay,đuổi hẳn đi rồi cũng đứng dậy và bước về phòng mình.

20' sau,nó bước xuống trong một bộ váy màu hồng phấn nhẹ nhàng.Mái tóc được uốn nhẹ ở phần đuôi và xõa dài đến hông.Trên tóc là một chiếc băng đô màu hồng cực xinh.Nó nhẹ nhàng đi đến bên cạnh hẳn rồi cùng hẳn đi ra xe.

Con xe phóng vụt trên đường lớn rồi dừng lại trước một ngọn đồi xanh mát.Nó đưa mắt nhìn ra cửa kính của xe.Nơi này thật là đẹp.

Hắn bước xuống xe trước rồi vòng qua bên kia,mở cửa xe cho nó xuống.Cả hai cùng nhau đi lên trên đỉnh của ngọn đồi.Nó ngơ ngác khi thấy cả một cánh đồng bồ công anh rộng lớn.Đây chính là nơi mà Khôi đã đưa Nhi đến.Nơi chôn cất Thiên My.

Hắn nắm chặt lấy tay nó,dẫn nó đến một ngôi mộ cách đó không xa.Thấy người con gái trong hình trên mộ,nó ngạc nhiên khi nhận ra đó chính là Thiên My,người hẳn từng yêu.

Thiên My thật xinh đẹp.Nếu còn sống thì chắc hẳn,Thiên My sẽ trở thành hoa khôi của học viện Moon rồi.

- Lâu lắm rồi anh mới đến thăm em.Xin lỗi.Dạo này anh bận quá nên quên mất em.- Hẳn vừa nói vừa đưa tay lau đi những hạt bụi còn vương lại trên tấm hình.

Nó nhìn thấy hẳn như vậy thì không khỏi đau lòng.Đến bây giờ,hắn vẫn còn yêu Thiên My sao???Nỗi thắc mắc của nó đều được giải đáp khi hẳn lại nói tiếp.

- Hôm nay,anh đến đây,ngoài thăm em ra,anh còn dẫn theo một người nữa.- Vừa nói,hắn vừa nắm chặt lấy tay nó.

- Yun này,lúc trước,em đã từng nói sẽ mãi ở bên cạnh anh đúng không???Em còn nhớ,anh đã hỏi gì không???Anh đã hỏi rằng,nếu không may,em không thể ở bên cạnh anh được nữa thì sao???Em đã trả lời rằng: “Nếu em không còn ở đây nữa thì em sẽ gửi một thiên thần khác thay em yêu anh.”.Và anh biết,người đang đứng cạnh anh chính là thiên thần đó,đúng chứ???- Hẳn vừa nói vừa nhìn nó.

- Cảm ơn em đã đem cô ấy đến cho anh.Anh nhất định sẽ sống thật hạnh phúc.Sống cho cả phần của em.Thiên My,em mãi mãi là hồi ức tốt đẹp nhất trong tim anh.Nếu có kiếp sau,anh hy vọng,anh và em sẽ lại có thể gặp nhau.

Hắn mỉm cười hạnh phúc rồi ôm chầm lấy nó.Kiếp này,hắn đã quyết định chỉ có thể lấy nó làm vợ.Ngoài ra,không ai có thể thay thế nó.

- Cảm ơn em,Thiên My.Chị nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho người em yêu.- Nó nhìn tấm hình của My,nhẹ nhàng nói.

- Được rồi.Chúng ta về thôi.- Hẳn quay sang nhìn nó rồi đề nghị.

- Ừm...

Trước khi đi,hắn không quên quay lại nhìn Thiên My một lần nữa.Xuống tới dưới chân ngọn đồi,cả hai nhanh chóng bước lên xe.Đột nhiên,nó hơi khựng lại rồi nói:

- Phi này,để em chạy xe cho.- Nó đề nghị.

- Em có biết chạy không đấy.Anh sợ xuống gặp bác Vương lắm.- Hẳn cười nhẹ,trêu chọc nó.

- Anh yên tâm,em chạy xe đỉnh lắm.- Nó giương ngực tự đắc.

- Được rồi.Anh giao tính mạng cho em đấy.- Nói rồi,hắn nhanh chân đi đến ngồi ghế phụ.Còn nó thì ngồi vài vị trí lái xe.

- Xuất phát thôi....- Nó nhún ga rồi chạy vụt đi.

Trên đường lớn,nó mỉm cười sung sướng khi được chạy xe.Cái cảm giác này thật là thoải mái quá đi.Hắn ngồi bên cạnh,thấy biểu hiện của nó thì không tự chủ được mà cười nhẹ.Chạy xe thôi mà,có cần vui vậy không???

Đột nhiên,nó đng chạy thì một bóng xe tải nào đó lao về phía cả hai.Nó vội vàng thắng xe lại nhưng...

Rầm...

Xe nó sau khi va chạm với chiếc xe tải thì đâm thẳng vào vỉa hè.Khói bốc lên nghi ngút.Hắn là người tỉnh dậy trước.Trên trán hắn,máu tươi rơi xuống.Hắn hốt hoảng nhìn sang người bên cạnh mình.Thấy nó bất tỉnh,hắn vội vàng kéo nó ra khỏi xe.Đi xa chiếc xe được khoảng 5m thì chiếc xe đột nhiên nổ lớn rồi phực cháy.Cũng may,hắn và nó đều an toàn thoát ra ngoài.

Vì đây là một con đường khá vắng nên không thể nhờ được ai để giúp đỡ cả.Hắn nhìn sang nó,đưa tay vỗ vỗ vào má nó,hy vọng nó tỉnh lại nhưng vẫn không thấy gì.

Hắn hơi nhăn mặt vì vết thương trên trán,tay và chân chảy máu ra ngày một nhiều hơn.Hắn nhanh chóng lấy chiếc iphone trong túi ra rồi bấm một dãy số và gọi.Chưa đầy 2' sau,đầu dây bên kia liền có tín hiệu trả lời.

- “Alô.Phi hả,có chuyện gì vậy???”

- Mày đến đường XYZ,khu Q nhanh lên.Gọi theo bác Yen và Run nữa.- Hắn lạnh lùng nói.

- “Mày bị làm sao vậy???”Sao lại gọi bác Yen???”Mày bị thương hay đau ở đâu hả???”- Khôi lo lắng đến nỗi tuôn một tràng.

- Đừng hỏi nhiều.Kêu đến thì đến đi.- Hắn nhăn mặt hét lên.

- “Được rồi.Tao đến ngay.”- Khôi nói xong,vội vàng cúp máy rồi gấp tốc chạy đi kêu người.

Chưa đầy 15' sau,bác Yen cùng Run,5R,Duy,Nguyễn,Khôi,Long và Thiên đã có mặt tại nơi xảy ra tai nạn.Thấy hắn đang ôm nó ngồi bên lề đường,cả bọn vội vàng chạy đến.

Chiếc xe của hắn bị bỏng cháy giờ chỉ còn là một nắm tro đen.Nhìn thấy hiện trường,cả bọn liền biết là hắn bị tai nạn.

- Phi,...- Bọn hắn hét lên.

- Cháu mau đặt con bé qua một bên.Run,cháu khám cho Phi.Còn Uyên cứ để cho ta.- Bác Yen phân công.

- Dạ.- Run gật đầu rồi đi đến khám sơ bộ cho hắn

Sau 5' sơ cứu,hắn và nó đều được chuyển nhanh đến bệnh viện M.Nghe tin hắn và nó bị tai nạn,ba mẹ nó,nội hắn và ông Kiệt vội vàng chạy nhanh đến bệnh viện.

- Phi và Uyên sao rồi???- Ông Kiệt lo lắng hỏi cả bọn.

- Phi và Uyên đang ở trong phòng cấp cứu.Hiện tại,bác Yen đng kiểm tra cho họ.- Khôi giải thích.

- Ba đừng lo.Phi và Uyên không sao đâu.- Nguyễn Nguyễn ngồi xuống bên cạnh ông Kiệt,nhẹ nhàng an ủi.

- Ủ,hy vọng là vậy.- Ông Kiệt lo lắng nhìn vào phòng cấp cứu chờ đợi.

—————-END CHAPTER 67—————

70. Chương 68: Biến Chứng.

Ting...Ting...Ting...

Sau 1 tiếng đồng hồ cấp cứu,cuối cùng,cánh cửa của phòng cấp cứu cũng được mở.Từ bên trong,bác Yen nhanh chân bước ra ngoài.Thấy bác Yen,tất cả mọi người vội vàng chạy đến hỏi thăm tình hình của hắn và nó:

- Mày nói xem,Phi và Uyên sao rồi???- Ông Kiệt lo lắng nắm lấy tay bác Yen rồi hỏi.

- Tình hình của Phi đã ổn.Thằng bé chỉ bị trầy xước ở hai tay và đầu nên không đáng lo ngại.Còn Uyên,cô bé ngồi ở vị trí lái xe nên bị thương khá nghiêm trọng ở đầu.Có thể sau khi tỉnh lại,cô bé sẽ mất trí nhớ.- Yen lắc đầu khi nói về tình trạng của nó.

Nghe Yen nói,ba mẹ nó gần như ngã khụy xuống.Cũng may có Nhi và Trúc đỡ lấy họ.

- Vậy lúc nào,mọi người mới có thể vào thăm hai đứa nó???- Nội hần hoang mang hỏi.

- Phi đã tỉnh lại và hiện đang ở phòng hồi sức khu VIP.Còn Uyên thì được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt cho đến khi con bé tỉnh lại.- Yen nói xong thì vội cúi đầu chào nội hần rồi lẳng lặng bước đi.

Đứng trước cửa phòng VIP mà hần đang nằm,mọi người đang do dự không biết có nên vào hay không thì nghe thấy tiếng quát lớn:

- Cô biến ngay cho tôi.- Tiếng quát đó không phải của ai khác mà chính là hần.

Cạch...

Từ bên trong phòng bệnh của hần,cô y tá lủi thủi bước ra ngoài.Cô ta nhìn thấy ông Kiệt thì vội vàng cúi đầu rồi toan bước đi nhưng bị ông Kiệt níu lại và tra hỏi:

- Sao vậy???

- Thưa chủ tịch,thiếu gia không chịu cho tôi tiêm thuốc.Cậu ấu nói cậu ấy muốn gặp tiểu thư Gia Uyên.- Cô y tá cúi đầu,nghe ngào nói như sắp khóc.

- Được rồi.Cô đi đi.- Ông Kiệt phẩy phẩy tay rồi mở cửa phòng hần và ước vào bên trong.

Hần đang ngồi dựa vào thành giường,nhìn ra bên ngoài khu vườn hoa hồng trắng qua cửa sổ.Ánh mắt buồn rầu,bàn tay chấp lại.Thấy cửa mở,hần quay sang nhìn mọi người đang đi vào rồi nói:

- Ba,nội,Uyên sao rồi???- Hần lo lắng hỏi.

Ông Kiệt và nội cùng mọi người đi đến bên giường bệnh hần,nhẹ nhàng ngồi xuống.Nội hần nắm lấy bàn tay sớm đã lạnh đi của hần rồi nói:

- Uyên không sao.Cháu cứ yên tâm.

- Sao con lại không để cho y tá tiêm thuốc chứ.- Ba hần trách móc.

- Con...Con lo cho Uyên.- Hần lạnh lùng nói.

- Mày lo ày trước đi.- Khôi quan tâm.

- Biết rồi.- Hần cau mày.

Những ngày sau đó,hần vẫn nằm trên giường bệnh trong tình trạng không có một chút tin tức gì về nó.Mãi không chịu nổi cái cảm giác bị mọi người giấu diếm này.Hần lấy điện thoại,gọi bác Yen lên phòng hần để hỏi rõ tình hình của nó.

Yen run run đứng trước mặt hần.Biết nói với hần làm sao đây???.Mọi người đều đã căn dặn bác Yen không được nói về tình trạng của nó nếu không hần sẽ lại nổi điên lên,ảnh hưởng đến sức khỏe.Nay hần lại gọi riêng Yen để hỏi thì lần này không trốn tránh được nữa rồi.Đành phải nói sự thật vậy.

- Bác Yen,bác nói thật cho cháu biết,Uyên bị làm sao vậy???- Hần nghiêm nghị nhìn Yen trả lời.

- Uyên...Uyên...- Yen ấp úng,không biết bắt đầu từ đâu.

- Bác nói nhanh.- Hần tức giận hét lên.

- Thì Uyên bị thương ở đầu,đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.- Yen buột miệng nói ra hết.

- Cái gì???Cô ấy đang ở đâu???- Hần lạnh lùng hỏi tiếp.Hai mắt hần đỏ ngầu lên,trông thật đáng sợ.Cứ như hần đang kìm nén cơn tức để không xảy ra án mạng vậy.

- Con bé ở phòng chăm sóc đặc biệt tầng VIP.- Yen vội vàng trả lời.

Không thèm nói gì thêm,hần lạnh lùng rút sợi dây chuyền nước trên tay ra rồi nhanh chân bước xuống giường.Yen thấy vậy thì vội đi đến ngăn cản hần:

- Phi,cháu đang bị thương đấy.

- Mặc kệ cháu.Cháu phải đi gặp cô ấy.- Hấn cương quyết đi ra khỏi phòng bệnh.

Đứng trước phòng chăm sóc đặc biệt,hấn hoang mang khi thấy nó vẫn còn say giấc.Sau khi đã mặc tất cả trang phục bảo hộ an toàn,hấn đẩy cửa bước vào.

Nhìn nó như vậy,trái tim hấn như bị dao cứa vào,đau lắm.Hấn đi đến bên cạnh giường bệnh của nó rồi ngồi xuống,nắm lấy bàn tay của nó,đặt lên má mình,thì thầm:

- Em tỉnh lại đi.Đừng làm anh lo mà.

- Xin em đừng.- Hấn nài nỉ.

Đột nhiên,nước mắt hấn rơi xuống.Gì vậy???Hấn là đang khóc sao???Người mà chưa bao giờ khóc vì người con gái nào ngoài Thiên My và mẹ mà bây giờ lại khóc vì nó sao???Hấn thực sự yêu nó nhiều đến thế sao???

Bỗng nhiên,một ngón tay,hai ngón rồi cả bàn tay nó cử động.Đôi mắt màu tím của nó dần dần hé mở.Hấn thấy vậy thì vui mừng nắm chặt lấy tay nó,lay lay người nó rồi nói:

- Nè heo,dậy mau.Em ngủ lâu lắm rồi đây.

- Ừm...

Nó mệt mỏi cựa quậy người.Thấy hấn,nó mỉm cười nhẹ.

- Anh khóc sao???- Nó ngạc nhiên,mở to mắt.

- Ai...Ai...Khóc...Chứ.- Hấn thẹn quá nên ấp a ấp úng,không nói nên lời.

- Hahahaha...- Anh còn chối.Trên má anh còn nước mắt kìa.- Nó cười lớn rồi cố gắng đưa tay lên chỉ vào má hấn.

- Hừ...- Hấn hừ lạnh,ảm đạm nhìn nó.

- Đau...Đau...Đau quá..Áaaaaaa...Đau quá...

Đột nhiên,nó hét lên làm hấn hoảng hốt không thôi.Vừa hét,nó vừa lấy tay ôm lấy đầu.Hấn lo lắng ôm chầm lấy nó rồi vỗ vỗ vào vai nó,nhẹ nhàng nói:

- Em đừng làm anh sợ.Em làm sao vậy???

- Đau...Đau quá...Đau quá...

Đáp lại hấn vẫn chỉ là những tiếng hét chói tai.Hấn không chịu nổi nữa liền lấy điện thoại ra gọi cho bác Yen.

Cạch...

Chưa đầy 2' sau,mọi người đã có mặt ở phòng chăm sóc đặc biệt.Yen vội vàng đi đến khám sơ cho nó.Miệng nó vẫn không ngừng kêu đau nhưng cũng may,hấn ngồi bên cạnh trấn an nó nên nó từ từ chìm vào giấc ngủ.

Khám xong,Yen đi đến chỗ mọi người,ông lắc đầu.

- Uyên sao vậy???- Hấn lo lắng nắm lấy cổ tay Yen,hỏi.

- Có phải lúc còn nhỏ,con bé đã từng bị tai nạn phải không???- Yen quay sang ba mẹ nó,hỏi mà không thêm để ý đến hấn.

- Cái này...À,..Ồ,...Phải thưa bác sĩ.- Mẹ nó áp úng trả lời.

- Vì lần đó bị tai nạn nên não của cô bé có vấn đề.Đến bây giờ,cô bé bị đau đầu liên tục như vậy chính là do biến chứng của vụ tai nạn lần đó.- Yen chậm chậm giải thích.

- Vậy bây giờ phải làm sao???- Hấn sốt ruột hỏi Yen.

- Cháu yên tâm.Ta sẽ đưa thuốc cho con bé uống nên tạm thời sẽ không sao đâu.- Yen nhìn hấn,nhẹ nhàng trấn an.

- Được rồi.Mọi người cũng rất mệt rồi.Về nhà nghỉ ngơi đi.Uyên cứ để y tá chăm sóc là được rồi.- Yen xua đuổi.

- Nhưng...- Hấn khựng người lại,nhìn chằm chằm vào phòng nó như không muốn rời đi.

- Còn nhưng nhị gì nữa.Cháu phải nhớ là cháu cũng chưa hồi phục hẳn đâu.Về nhà nghỉ đi,ngày mai rồi đến.- Yen khuyên nhủ.

- Được rồi.

Nói xong,hấn nhìn vào phòng nó lần cuối rồi cùng mọi người ra về.

—————END CHAPTER 68—————

71. Chương 69: Chủ Tịch Bang Death Trở Lại.

- Ken,...Tỉnh dậy đi.Đừng ngủ nữa.

- Đừng làm mẹ sợ mà Ken.

- Ken...Chú xin con,chú xin con mà.Tỉnh dậy đi.

Bùm...

Nó hốt hoảng bắt người dậy.Lại là mơ sao???Nó ôm lấy đầu mình,mơ màng nhớ lại gì đó.Đột nhiên,đôi mắt màu tím của nó sáng rực lên.Một tia lạnh băng xuyên qua mắt.Đôi mắt trở nên thật hung ác.Hai tay nó nắm chặt lại.Miệng vẫn không ngừng lẩm bầm từ “Ken”.

Xoạc...

Chiếc áo bệnh nhân bị nó xé đi ở một bên vai.Nó đưa tay chạm lấy hàng chữ “Kenna Kai” ở trên vai rồi lẩm bầm: “Games start.”

Cạch...

Đúng lúc đó,cánh cửa phòng bật mở.Nó vội vàng nằm xuống,cẩn thận đắp mền lại rồi vờ ngủ đi.Hấn từ bên ngoài bước vào.Trên tay hấn là một giỏ trái cây và một bó hoa hồng trắng cực đẹp.

Hấn nhẹ nhàng bước đến giường bệnh nó.Cố gắng đi thật nhẹ như sợ đánh thức nó dậy.Đặt bó hoa và giỏ trái cây lên bàn,hấn ngồi xuống bên cạnh nó rồi đưa bàn tay lấy đi những lọn tóc còn vương lại trên trán nó.Nhìn nó ngủ say như vậy,trong vô thức,hấn nở một nụ cười dịu dàng.

- Bảo bối...Dậy đi.- Hấn lay lay người nó rồi gọi.

- Dậy nhanh.- Hấn gần giọng.

- Ừm,...Phiền quá đi.- Nó ngồi dậy,nhăn mặt nhìn hấn quở trách.

- Em không đói sao???- Hấn dịu dàng hỏi.

- Không.Em muốn xuất viện.Được không???- Nó nài nỉ.

- Không.- Hấn lạnh lùng nói làm nó mất cả hứng.

- Đi mà.Xin anh đấy.Pleaseeeeeee....- Nó nắm lấy tay hấn,ra vẻ dễ thương rồi cầu xin.

- Nhưng em đang còn ốm mà.- Thấy những động tác dễ thương của nó như vậy,Hấn không kìm lòng được mà cười

nhẹ rồi nói.

- Không.Em khỏe rồi.ừ nằm đây hoài,em không bệnh cũng trở thành người có bệnh.- Nó bĩu môi.

- Được rồi.Em ngồi đây.Để anh đi làm giấy xuất viện.- Hấn cười rồi rời đi.

Cửa phòng bệnh vừa được đóng lại thì tiếng điện thoại của hấn vang lên.Hấn lấy điện thoại ra,nhấn nút màu xanh rồi áp lên tai nghe.

- Alô.

- ...

- Điều tra được rồi sao???- Hấn mừng rỡ nói.

- ...

- Anh về gửi qua mail cho em.- Người gọi không phải ai xa lạ mà chính là Hưng.

- ...

- Được rồi.Bye anh.

Hấn nhúu mày một cái rồi nhanh chân đi làm giấy xuất viện.

Con xe chở nó và hấn dừng lại trước biệt thự White Rose.Cả hai cùng nhau bước xuống và tay trong tay đi vào biệt thự.Hấn sau khi đưa nó về phòng,cần dặn nó nghỉ ngơi rồi mới an tâm đi làm việc.

Ngồi trước bàn máy tính,hấn nhúu mày,lộ rõ vẻ ngạc nhiên khi đọc những hàng chữ trước mắt.Đưa tay tựa cằm con chuột xuống dưới,thấy những hình ảnh trước mặt,hấn mỉm môi,lãnh đạm cười đều một cái.Trò vui sắp xảy ra rồi đây.

- Hãy để anh hóa giải hận thù.- Hấn thì thầm với người trong màn hình máy tính.

Trở lại với nó,sau khi hấn rời đi,nó ngay lập tức đến bàn học,mở học tủ ra rồi lấy chiếc hộp màu đỏ có viên đạn R.I.P nhìn ngắm.Ánh mắt nó xẹt qua một ia đau buồn nhưng rồi nhanh chóng biến mất,khó có ai thấy được.

Ngay lúc này,nếu ai có thể thấy nó thì chắc chắn,người đó sẽ phải hoảng sợ vì thấy khuôn mặt của nó.Trước đây,khuôn mặt nó dịu dàng,hiền lành bao nhiêu thì bây giờ lại trở nên hung ác bấy nhiêu.Một cái nhếch môi cho những điều không lành sắp xảy ra.

Nó đem cất đi chiếc hộp rồi trở lại giường ngủ.Nó âm thầm đưa mắt nhìn về phía khu vườn hoa hồng trắng rồi lầm bầm: “Sẽ nhanh thôi.”

Ở một nơi khác,trong căn phòng tối tăm,một bóng dáng hung dữ ngồi trên ghế lớn rồi quăng tất cả đồng tài liệu trên bàn xuống dưới sàn nhà.Ánh mắt bà ta đây tức giận,đôi môi mím lại đến bật máu.Tên thuộc hạ đứng đối diện bà ta run rẩy,không dám nói gì.

- Đáng chết.- Bà ta rít lên.Ánh mắt đỏ ngầu như muốn giết người.- Con Ken đó,sao có thể chưa chết chứ.- Bà ta tức giận ném chiếc ly đá xuống nhà.

Xoảng...

Tiếng vỡ lớn vang lên làm chấn động toàn bộ căn biệt thự.Nghe thấy tiếng đó,một cô gái hoảng hốt vội vàng chạy qua rồi mở cửa,lo lắng hỏi:

- Mẹ có sao không???

- Không sao.Ra ngoài đi.- Bà ta hằn giọng.Xua xua tay đuổi cô ra ngoài.

- Thật là không sao chứ???- Cô gái đó nghi ngờ,nheo mắt hỏi.

- Đã nói không sao là không sao mà.Vy Vy,ra ngoài đi.- Bà hét lên làm Vy Vy giật mình.

- Vâng.Con biết rồi.- Vy Vy hoảng hốt vội đóng cửa lại rồi về phòng.

- Người nhanh chóng tìm cách tiêu diệt con Ken đó đi.Nếu chậm trễ,người cần thận cái đầu.- Bà ta nghiến răng kén kén,cảnh cáo.

- Vâng...Vâng,thuộc hạ đã rõ.- Tên cận vệ gật đầu liên tục.

- Người lui đi.- Bà nhẹ giọng lại,xua xua tay.

- Vàng...Vàng.- Tên cận vệ vui mừng vội vàng chạy nhanh khỏi căn phòng đó.

Trong phòng chỉ còn một mình bà.Bà ta thu lại ánh mắt hiểm ác của mình,đưa tay lấy tấm hình trong học bàn ra rồi nhìn ngắm.Bà ta xoa xoa khuôn mặt cô gái trong hình rồi nhẹ nhàng nói bằng chất giọng đầy yêu thương:

- Bảo Trân,ta nhất định sẽ giết những kẻ dám cản đường tiến của con.

Biệt thự White Rose rực sáng ánh đèn.Trong phòng khách rộng lớn,hắn ôm lấy nó rồi cùng ngồi xem ti vi.Cả hai mỉm cười hạnh phúc nhìn đôi nam nữ trong phim.Họ cũng giống như hắn với nó vậy.Cúng trải qua bao nhiêu sóng gió rồi mới đến được với nhau.Đột nhiên,hắn nắm lấy bàn tay nó,nhẹ nhàng nhìn thẳng vào mắt nó rồi hỏi một câu hỏi đầy kì lạ:

- Nếu anh chết đi thì sao???

- Anh hỏi gì kì vậy.- Nó nhăn mặt,ngạc nhiên nói.

- Hãy trả lời anh.- Hắn vẫn không rời mắt khỏi nó,nắm chặt lấy tay hơn,gần giọng.

- Em sẽ không để cho anh chết.Em sẽ kéo lấy anh từ tay của tử thần.- Nó nhếch môi trả lời.

- Em chắc chứ???- Hắn nhíu mày,gắng hỏi.

- Sure.- Nó cười.

- Hãy nhớ lấy những lời em nói hôm nay đây.

Nói xong,hắn buông nó ra rồi đi thẳng về phòng.Nó ngơ ngác nhìn theo.Hắn hôm nay bị làm sao vậy ta???Nó nhún vai một cái rồi lặng lẽ tắt ti vi và đi về phòng mình.

Nằm trên chiếc yêu quý,nó không ngừng suy nghĩ về những câu hỏi kì lạ của hắn.Hắn là đang có dự ý gì đây???Mặc kệ tất cả,nó đi đến bàn học,mở chiếc laptop lên rồi bấm bấm gì đó.

11h tối...

Trên chiếc ghế lớn,Phương Di nhàn nhạt xem những tập tài liệu đã được để sẵn trên bàn.Đối diện với cô là Kỳ Nam,anh cầm chiếc iphone của mình,bấm bấm gì đó.Bỗng nhiên,mặt anh nhăn ại trông rất khó coi.Anh cứ nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại khiến Phương Di thắc mắc:

- Ryan,có chuyện gì sao???

- Ken đã trở lại.- Kỳ Nam nhếch môi bí hiểm.

- What???- Phương Di ngạc nhiên.

- Cô ấy nói rằng sẽ trở về bang vào một ngày nhanh nhất.- Ryan cười rạng rỡ.

- Chắc chắn là cô ấy chứ???- Phương Di hơi nghi ngờ.

- Chắc chắn.Vì cô ấy nhắn tin với tôi qua wet của chủ tịch.Mà mặt khẩu thì chỉ có cô ấy biết thôi.- Kỳ Nam lên tiếng chắc nịch.

- Tốt.Vậy là Gia Uyên không phải là Ken rồi.- Phương Di kết luận.

- Đúng.

- Tốt rồi.Ngày mai,nhanh chóng họp bang.Còn nữa,chuyện Ken đã trở về tuyệt đối không thể để cho ai biết.- Phương Di căn dặn.

- Tôi biết.

Nói rồi,Kỳ Nam lẳng lặng bước ra khỏi phòng họp to lớn.Anh nhanh chân đi đến căn phòng ở tầng cao nhất,to lớn nhất.Cách cửa sắt sau khi kiểm tra dấu vân tay liền được mở ra.Kỳ Nam từ bên ngoài bước vào.Anh chậm chậm đi đến bàn làm việc có hai chữ “Chủ tịch” rồi ngồi xuống.

Kỳ Nam cầm lấy tấm hình của một bé gái sớm đã cũ ở trên bàn.Anh đưa tay xoa xoa khuôn mặt của cô bé rồi nói:

” Chị Ken à!!! Em rất nhớ chị.” (Kỳ Nam 16 tuổi. Còn chủ tịch của bang Death thì 17 tuổi nên gọi bằng “chị”).

—————-END CHAPTER 69—————

72. Chương 70: Nhiệm Vụ.

Ánh nắng sớm lườn qua khe cửa, đi thẳng đến khuôn mặt hoàn mỹ của nó. Trong vô thức, nó mơ hồ tỉnh dậy. Bước nhanh xuống giường, nó đi thẳng vào nhà vệ sinh làm VSCN. 15' sau, nó bước ra trong bộ đồng phục quen thuộc.

Ngắm ngía mình trong gương, nó mỉm cười hài lòng. Nó vui vẻ nhảy chân sáo xuống dưới phòng khách. Thấy hấn đang ngồi nhâm nhi ly cafe, nó tươi cười chào:

- Hello baby.
- Gì vui vậy???- Hấn ngạc nhiên nhìn nó.
- Có gì đâu.- Nó cười.
- Thôi, đi học.

Nói rồi, hấn kéo tay nó lên con xe thân quen và phóng vụt đến học viện.

Vẫn như mọi ngày, học viện thật rộn ràng khi hấn và nó đến. Cũng do màn tổ tình quá bá đạo của hấn nên trên webside của học viện đã xuất hiện một nhóm chat mang tên Phi- Uyên. Rồi couple này còn sở hữu cả một lượng Fan hùng hậu nữa chứ.

Thấy hấn và nó bước xuống xe, tất cả mọi người ở đó nhìn hai người bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Đây chính là hoàng tử và lọ lem trong truyện cổ tích sao??? Thật đẹp đôi nha.

- Hello hai người.- Không biết ở đâu chạy đến, Trúc lớn giọng chào.
- Good morning Trúc.- Nó quay lại, thấy Trúc thì mỉm cười rồi chào.
- Hạnh phúc quá nha.- Trần từ xa đi lại trên chốc nó.

Nó ngại ngùng mỉm cười nắm lấy tay hấn.

- Ghen tỵ đấy.- Nhi cùng Khôi đồng thanh.
- Hai người cũng hợp nhau quá.- Nguyên Nguyên nhàn nhạt bước đến gần Trúc rồi nói.
- Vào lớp đi. Trống đánh rồi kìa.- Duy bị bơ thì liền cắt ngang màn nói chuyện này rồi đi thẳng vào lớp học 11 MOON VIP.

Năm tiết học nhanh chóng trôi qua. Bọn hấn và bọn nó uể oải về nhà. Trên con xe của hấn, nó mệt mỏi nằm ngửa người ra thành ghế. Ánh mắt khép hờ, đôi môi mím lại. Hấn vừa lái xe, lâu lâu lại nhìn trộm nó.

Chẳng mấy chốc, con xe của hấn đã dừng lại trước biệt thự Hàn Gia. Tiếng thắng xe lớn vang lên làm nó giật mình tỉnh dậy. Hấn thấy vậy thì đi đến mở cửa xe rồi kéo nó xuống. Hấn nắm lấy tay nó và đi thẳng vào trong đại sảnh của biệt thự.

Thấy hấn, Key vui mừng chạy đến ôm chầm lấy. Nhóc Key cười vui vẻ rồi ngồi xuống bên cạnh hấn, nhí nhảnh hỏi:

- Anh lại đến đón Key đi chơi sao???
- Không. Hôm nay, anh đến đây có việc. Ba em đâu rồi???- Hấn xoa xoa đầu Key, mỉm cười hỏi.
- Ba em ở trên phòng. Để em gọi ba và mẹ xuống cho anh.

Nói rồi, Key nhanh chân chạy vụt lên trên lầu. Nó ngơ ngác nhìn theo cậu bé rồi lại nhìn sang hấn.

- Sao lại đến đây???- Nó thắc mắc.

- Anh có việc.

Hắn cười nhẹ rồi kéo nó ngồi xuống bên cạnh mình. Chưa đầy 5' sau, Key cùng ba và mẹ bước xuống chỗ ẩn. Thấy hắn, bà Diana ngạc nhiên vô độ. Bà ta lại nhìn thẳng vào ánh mắt màu tím của hắn. Nó thật thân quen.

- Chào bác.- Hắn và nó lịch sự đứng dậy chào.

- Chào hai đứa. Tìm ta có việc gì sao???- Ông Jane ngồi xuống chiếc ghế lớn rồi nhìn hắn hỏi.

- Cháu có chuyện muốn hỏi bác.- Hắn lạnh lùng nói rồi nhìn sang bà Diana.

- Cháu hỏi đi.- Ông Jane vừa uống trà vừa nói.

- Bác gái đây không phải là vợ chính thức của bác, đúng chứ???- Hắn vào thẳng vấn đề.

Nghe hắn hỏi, ngụm trà trong miệng ông Jane phun ra ngoài. Ông ngạc nhiên mở to mắt nhìn hắn. Trong đầu ông xuất hiện hàng ngàn câu hỏi tại sao. Tại sao hắn lại có thể biết được chuyện này???

- Sao cháu lại hỏi vậy???- Ông Jane lấy lại bình tĩnh, cười như không rồi hói xoáy lại.

- Vì đây... Chính là MẸ của cháu.- Hắn nhếch môi, cổ tình nhấn mạnh từ MẸ làm ông Jane tá hỏa.

Bà Diana và nó nghe thấy vậy thì sửng sốt không nói nên lời. Cái gì mà MẸ chứ??? Thật không thể tin được. Nhưng bà lại có cảm giác hắn rất thân quen. Nhất là đôi mắt kia. Bà thật là mẹ của hắn sao???

- Moon...- Trong lúc vô thức, không hiểu sao bà lại nói ra từ này nữa.

Nghe thấy cái tên này, hắn quay sang nhìn bà Diana bằng ánh mắt đầy vui mừng. Bà đã nhớ ra hắn rồi sao???

- Có ai nói cho tôi biết, chuyện này là thế nào không???- Ông Jane than thở.

- Bà ấy là mẹ cháu. Còn Key là em trai ruột của cháu tên thật của bà ấy là Lâm Khâ Băng.- Hắn lạnh lùng nói. Vừa nói, hắn vừa đưa tay vào trong cặp rồi lấy một tờ giấy xét nghiệm ADN ra và đưa đến trước mặt ông Jane.

Ông Jane run run cầm lấy tờ giấy xét nghiệm lên. Ánh mắt ông đau khổ khi nhìn thấy dòng chữ "Cùng huyết thống." Là thật sao???

- Cháu là???- Ông Jane nhìn hắn, thắc mắc.

- Dương Lâm Hoàng Phi.- Hắn ngã người ra sô pha, nhàn nhạt nói lên bốn chữ.

- Con trai của chủ tịch tập đoàn Star sao??? Ba cháu có phải là Tuấn Kiệt không???- Ông Jane ngạc nhiên hỏi.

- Vâng.- Hắn gật đầu.

Ông Jane như rơi vào vực thẳm. Ai ông cũng có thể đấu được nhưng Dương Long Tuấn Kiệt thì không. Vì sao ư??? Vì ông nợ Kiệt. Nợ một mạng người. Chính anh trai của Kiệt đã xả thân cứu lấy ông. Ông không thể đổi đầu với Kiệt được. Suy nghĩ được một lúc. Ông Jane đứng dậy. Nhẹ nhàng nói:

- Được rồi. Ta đã hiểu. Hãy cho ta thời gian. Ta nhất định sẽ làm rõ ràng lại mọi thứ và đặt nó quay về vị trí bắt đầu.

- Tốt. Cảm ơn bác. Chào bác con về.

Hắn và nó đồng thanh rồi lên xe, rời khỏi biệt thự Hàn Gia. Trên xe, nó đưa mắt nhìn chằm chằm vào hắn. Cảm nhận được ánh mắt đầy nóng bỏng của nó, hắn mỉm cười quay sang nhìn nó hỏi:

- Sao lại nhìn anh???

- Chỉ là thấy hơi ngạc nhiên thôi.- Nó quay sang nơi khác, nói nhẹ.

- Còn ngạc nhiên dài dài.- Hắn mờ mờ ám ám nói.

Con xe sau 5' chạy với tốc độ ánh sáng cuối cùng cũng dừng lại trước cổng biệt thự White Rose. Hấn và nó cùng nhau bước xuống rồi đi vào nhà. Cả hai không ai nói với ai một câu nào mà đi thẳng về phòng.

Tại bang Death...

Hôm nay, Death đột nhiên tụ tập lại đông như kiến. Trên chiếc ghế lớn nhất và cao nhất. Một cô gái đeo chiếc mặt nạ DE, tóc buộc cao lên, mặc bộ quần áo da đen ngồi chiếm chệch bằng phong cách của một vị thủ lĩnh.

Phía bên tay phải của cô là một chàng trai với mái tóc màu nâu lãng tử. Đôi con ngươi sáng rực của anh lướt qua một lượt tất cả mọi người ở đây rồi mới bắt đầu tuyên bố lí do cùng nội dung cuộc họp.

- Trước tiên, cho tôi xin được báo cáo rằng ba bang phó của chúng ta không có mặt ở đây vì ba người họ không có nghĩa vụ trong nhiệm vụ lần này.- Ryan đồng dạ nói lớn.

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người có mặt ở đó đều sửng sốt, quay lại rồi cùng nhau thì thầm, bàn tán.

- Trật tự.- Ryan hét lên, tất cả mọi người hoảng sợ im phăng phắc.- Nhiệm vụ lần này đặc biệt khó khăn. Vì vậy, chính tay tôi và Chủ tịch Ken (Phương Di) sẽ làm.- Ryan tiếp lời. Ánh mắt vẫn dao dạt nhìn mọi người như để lấy uy.

- Vâng, nếu trợ lý Ryan và Chủ tịch đã quyết định như vậy thì cứ tiến hành như vậy đi ạ.- Một trong số những người ở đó cúi đầu vâng phục.

- Đúng vậy ạ.- Những người khác cũng đồng loạt tán thành.

- Tốt. Phòng chế tạo, gấp tốc chế tạo ra 5 khẩu súng loại tốt để phục vụ cho việc thi hành nhiệm vụ lần này.- Ryan ra lệnh.

- Vâng.- Trưởng phòng chế tạo cúi đầu.

- Phòng sát thủ, đào tạo cho tôi 10 sát thủ hạng A.

- Vâng.

- Được rồi. Cuộc họp kết thúc.

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người vội vàng rời đi. Trong phòng họp rộng lớn chỉ còn lại một mình Ryan và Phương Di. Ryan mệt mỏi ngồi thừ xuống một chiếc ghế gần đó. Nhìn thấy mọi người đã đi xa, Phương Di mới từ từ lên tiếng:

- Nhiệm vụ là gì vậy??? Tại sao tôi không biết???

- Nhiệm vụ này là do Ken chính thức ra lệnh. Cô ấy đã chat mail cho tôi. Nếu lần này không thành công thì đầu của cô và tôi đều sẽ rơi xuống sàn đấy.- Ryan lạnh lùng nói.

- Được rồi. Trận này, chúng ta không thể không thành công.- Phương Di thẳng thừng tuyên bố.

- Tốt.

Nói rồi, Kỳ Nam đứng dậy, ngạo nghễ bước ra khỏi phòng họp.

GAMES START.

—————END CHAPTER 70—————

P/s 1: Chiều lòng đọc giả, Min sẽ chuyển kết cục từ SE thành HE nha. *_*

P/s 2: Truyện sẽ kéo dài thêm 3 hoặc 4 chương nữa. Các bạn nhớ đón đọc nhé.

P/s 3: Chi Min xin ít nhận xét đi ạ.^_^.Truyện sắp kết thúc rồi, các bạn nhận xét bao quát về nội dung đi.

Lời cuối: Cảm ơn các bạn vì trong thời gian qua đã ủng hộ Min. Hy vọng trong những dự án sắp tới, các bạn sẽ lại tiếp tục ủng hộ cho Min. Yêu các bạn nhiều lắm ạ!!! Moa~ @_@

73. Chương 71: Bị Bắt Cóc.

Tại trung tâm thương mại lớn nhất thành phố, bà Diana vui vẻ cùng nhóc Key tung tăng đi mua sắm. Đến từng quầy hàng, hai mẹ con mua cả một núi đồ ăn chất thành đống. Sau một lúc dạo chơi, cả hai mỗi người chân liền đi đến một chiếc ghế gần đó rồi ngồi xuống.

- Mẹ,...Mẹ có mệt không???- Nhóc Key hiếu thảo, quay sang bà Diana quan tâm hỏi.

- Mẹ không mệt.- Bà cười nhẹ, xoa xoa đầu nhóc Key rồi cười.

- Mẹ là mẹ của anh Phi thật sao???- Nhóc Key ngu ngơ hỏi.

- Ừm...Mẹ là mẹ của Key.- Bà Diana suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Đúng vậy.- Nhóc Key cười tít cả mắt.

Bà Diana cũng mỉm cười rồi ôm lấy nhóc Key. Cho dù ngày mai có thể nào, chỉ cần có nhóc Key bên cạnh bà là đủ. Key cũng ôm chầm lấy bà Diana.

Đột nhiên, Key buông bà ra, mặt khó coi nhìn bà như muốn nói điều gì đó. Bà Diana lo lắng nắm lấy bả vai của Key rồi hỏi:

- Key, con bị làm sao vậy???

- Mẹ ơi...Con...Con...muốn đi nhà vệ sinh.- Key đỏ mặt ái ngại nói.

- Hahahaha...Con còn biết xấu hổ nữa sao.- Bà Diana cười lớn trêu chọc Key.- Được rồi. Ta đưa con đi.- Bà tiếp lời.

Nói xong, bà nắm lấy tay nhóc Key đi đến nhà vệ sinh. Đứng trước cửa nhà vệ sinh, bà Diana buông tay nhóc Key ra rồi căn dặn:

- Con đi vào đi. Nhớ đi nhanh lên nhé.

- Vâng ạ.

Nói xong, nhóc Key phóng vụt vào trong. Còn bà Diana đứng ở ngoài chờ. Giải quyết xong nỗi buồn, nhóc Key định chạy nhanh ra khỏi nhà vệ sinh thì bị 2 tên cận vệ to con cản đường. Trên tay phải của hai người còn có kí hiệu của bang Death là dòng chữ DE.

- Tránh ra.- Nhóc Key hùng dũng quát lớn.

Hai tên cận vệ, không ai bảo ai mà cùng nhau đi đến bắt lấy nhóc Key rồi bỏ vào bao tải và biến đi như chưa từng xuất hiện.

Đợi mãi không thấy Key ra, bà Diana sốt ruột đi vào trong kiểm. Cũng may, nhà vệ sinh không có ai nếu không chắc bà bị người ta chửi điên quá. Vì dù sao, đây cũng là nhà vệ sinh nam mà.

Tìm từng căn phòng nhưng vẫn không thấy nhóc Key, bà Diana lo lắng lấy điện thoại ra định gọi cho ai đó thì một vật sáng lấp lánh trước mặt bà. Bà đi đến, cầm lấy vật đó lên. Đây là sợi dây chuyền hình ngôi sao mà bà tặng cho nhóc Key nhân dịp sinh nhật lần thứ 3 mà. Đằng sau ngôi sao còn có dòng chữ D&K này.

Nỗi lo lắng xâm chiếm lên đến não. Bà mệt mỏi ngồi thừ xuống nhà vệ sinh mà khóc. Đang không biết phải làm thế nào thì cánh cửa chính của nhà vệ sinh được mở ra. Từ bên ngoài, một người đàn ông bước vào.

Đột nhiên, ông ta chạy đến ôm chầm lấy bà rồi hét lên:

- Khà Băng, là em thật sao???- Người đó ông đó chính là baba hấn, Dương Long Tuấn Kiệt.

- Nghệt...Nghệt thở.- Bà Diana gõ gõ vào tấm lưng của ông Kiệt nói.

- Xin lỗi.- Ông Kiệt nghe thấy vậy thì vội vàng buông bà ra rồi nhìn bà bằng ánh mắt đầy nhung nhớ.

- Cho hỏi anh là ai???- Bà Diana ngơ ngác hỏi. Tự nhiên không biết ông Kiệt ở đâu chạy ra rồi ôm chầm lấy bà làm bà ngạc nhiên không thôi.

- Em...Em không nhớ anh sao???- Ông Kiệt nhìn bà đầy đau khổ.Bây giờ thì ông mới nhớ ra,đã có lần Phi nói với ông rằng bà mất trí nhớ.Vậy mà ông quên mất.

- Anh là chồng của em.Anh là Dương Long Tuấn Kiệt.- Ông Kiệt xót xa nhìn bà.

Bà đã già đi rất nhiều nhưng vẫn mãi không mất đi vẻ đẹp trong trắng của thời con gái.Trên người bà luôn luôn toát ra một vẻ cao sang,quý tộc mà người khác khó mà có thể chạm đến được.

- Anh không lầm chứ.À....Con trai anh là Dương Lâm Hoàng Phi phải không???Mấy ngày trước,thằng bé có đến nhà tôi và nói ra sự thật.key là con của anh sao???- Bà Diana chợt nhớ ra,nhìn ông Kiệt ngạc nhiên.

Người trước mặt đây lại là ba của con trai bà.Trên người ông mang đầy yêu nghiệt như quỷ sa tan.Đôi mắt lạnh lẽo nhưng vẫn có một chút ấm áp.Ngũ quan anh tuấn,làn da màu nâu đồng đều mạnh mẽ.Ông ấy đẹp như vậy hèn gì cả hần và Key đều tỏa ra một nét yêu nghiệt giống ông.Cả ba người bọn họ đều rất bá đạo.

- Đúng vậy.Em chính là vợ anh.Là mẹ của Phi và Key.- Ông Kiệt khẳng định.- Tại sao,em lại khóc vậy???- Nhìn thấy giọt nước mắt đang còn đọng lại trên khóe mi của bà Diana,ông Kiệt đau lòng hỏi.

Chợt nhớ ra vụ mất tích của nhóc Key,ánh mắt bà Diana chùng xuống rồi lại sáng lên khi nhìn sang ông Kiệt.Kiệt là ba của nhóc Key chắc chắn sẽ không bỏ mặc thằng bé.Còn nữa,ông ấy lại là chủ tịch của tập đoàn Star lớn như vậy,chắc chắn là sẽ có rất nhiều lực lượng ngầm.Nhờ ông ấy giúp đỡ chắc được.Nghĩ là làm,bà Diana quay sang ông Kiệt,nhẹ giọng nói:

- Nhóc Key bị mất tích.Anh tìm thằng bé giúp tôi có được không???

- Cái gì???Nhóc Key mất tích sao???Sao lại như vậy???- Ông Kiệt hoagr hốt hỏi tới tấp.

- Lúc tôi và nhóc Key đi mua sắm,thằng bé nói muốn đi vệ sinh,tôi đưa thằng bé đến đây rồi đứng ở bên ngoài đợi.Thấy lâu quá nên mới xông vào.Lục tung tất cả các phòng nhưng đều không thấy.Tôi chỉ thấy sợi dây chuyền mà tôi tặng cho thằng bé rơi ở đây.- Bà Diana vừa kể lại vừa bật khóc.

- Được rồi....Được rồi.Đừng khóc nữa.Anh sẽ giúp em tìm thằng bé.Chúng ta ra ngoài đã được không???- Ông Kiệt lau đi giọt nước mắt trên mặt bà Diana,nhẹ nhàng trấn an.

- Ừm.- Bà Diana gạt đầu rồi cùng với ông Kiệt ngồi xuống chiếc cách đó không xa.

Khi thấy bà Diana đã ổn định,ông Kiệt mới từ từ lấy điện thoại ra,bấm một dãy số nào đó rồi nhấn nút gọi.Chưa đầy 3' sau,đầu dây bên kia liền có phản hồi.

- "Alô."

- Là ba đây.Nhóc Key mất tích rồi.Con tìm thằng bé giúp ta.- Ông Kiệt nhanh chóng nói.

- "Sao lại mất tích chứ???Đáng chết thật.Ba đang ở đâu vậy???Có mẹ đó không???"- Hần tức giận rít lên từng tiếng.

- Mẹ con đang ở cạnh ba.Ba ở trung tâm thương mại thành phố,tầng 9.- Ông Kiệt nhìn tấm biển rồi trr lời.

- "Được rồi.Bây giờ ba đưa mẹ về nghỉ ngơi đi.Con sẽ đến đó."- Hần nói xong,không đợi ông Kiệt trả lời liền cúp máy rồi phóng vụt đi.

- Đi...Chúng ta về nhà thôi.- Ông Kiệt đi đến,kéo tay bà Diana rồi nói.

- Nhưng...Còn Key thì sao???Anh đã hứa giúp tôi rồi mà???- Bà Diana lo lắng níu lấy tay ông Kiệt.

- Em yên tâm.Phi sẽ tìm Key giúp em.Thế lực của nhóc Phi còn mạnh gấp đôi người của anh.Bây giờ chúng ta về nhà,chờ tin của thằng bé.- Kiệt chậm rãi giải thích.

- Ừ.

Nói rồi,ông Kiệt đưa bà Diana lên xe rồi phóng vụt trên đường lớn.Đang chạy thì đột nhiên,ba con xe màu đen nào đó chắn ngay trước xe của họ.Ông Kiệt vội vàng phanh xe lại.

Từ trên ba chiếc xe màu đen đó,khoảng 10 tên cận vệ to con bước xuống rồi đi thẳng đến trước xe ông Kiệt.Ông thấy vậy thì tức giận rồi cũng bước ra khỏi xe cùng với bà Diana.Ông quát lớn:

- Mấy người làm cái quái gì vậy hả???

Không thèm trả lời câu hỏi của ông Kiệt, 10 tên cận vệ vội vàng xông thẳng vào ông. Ông Kiệt thấy vậy thì cũng bắt đầu xuất chiêu. Lúc còn trẻ như hấn, ông cũng đã từng là một sát thủ nên võ công cũng không tệ.

Những đòn của ông đều khiến mấy tên cận vệ kia bị thương. Nhưng những tên đó cũng không phải dạng vừa. Hấn ra đòn cũng rất dứt khoát và mạnh mẽ. Xem ra là đã được đào tạo rất kỹ càng. Sức lực ông Kiệt cũng có hạn. Với lại, tuổi của ông cũng không còn trẻ nữa nên ông nhanh chóng bại dưới tay của mấy tên đó.

Mấy tên đó không nói một câu gì liền cùng nhau đi đến bắt lấy bà Diana cùng ông Kiệt rồi đưa lên xe và chạy vụt đi không lưu lại một dấu vết.

Trên chiếc xe quen thuộc, hấn cùng Hưng, Thiên và Duy phóng vụt đến trung tâm thương mại và lên tầng 9. Đứng sau bọn hấn là 5 tên cận vệ cùng với đội ngũ điều tra của bang.

Bọn hấn nhanh chóng tiến vào nhà vệ sinh nam rồi tìm chứng cứ. Thấy hấn, quản lý của trung tâm thương mại vội vàng cung kính cúi đầu chào:

- Chào chủ tịch.

- Không cần khách sáo.- Hấn lạnh lùng như băng.

- Vâng. Chủ tịch cho gọi có việc gì ạ???- Quản lý Hoàng đổ mồ hôi hột.

- Xem tất cả các camera trong khu thương mại vào lúc 9h30. Tìm ra những kẻ khả nghi cho tôi.- Hấn ảm đạm ra lệnh.

- Vâng...Vâng...Tôi nhanh chóng đi làm ngay.- Nói rồi, quản lý Hoàng vội vàng chạy nhanh khỏi chỗ đó.

- Tìm được gì khả nghi không???- Hấn quay sang hỏi đội điều tra.

- Thưa chủ tịch, bọn người này xem ra được đào tạo rất chuyên nghiệp. Ngay cả dấu chân cũng không có. Chúng tôi thực sự không tìm thấy gì cả.- Một trong những người điều tra báo cáo.

- Chết tiệt.- Hấn tức giận rít từng tiếng.

Đúng lúc đó, điện thoại của hấn đột nhiên reo lên. Hấn cầm lấy con iphone, bấm nút màu xanh rồi nghe máy.

- Alô.- Hấn lạnh lùng.

-- Đầu dây bên kia nói gì đó khiến hấn nhăn mặt lại.

- Tốt nhất đừng đụng đến một cọng tóc của họ. Nếu không, mấy người chết chắc.- Hấn lạnh lùng cảnh cáo.

- ...

- Địa điểm???- Hấn nhíu mày hỏi.

- ...

- Được rồi.

Nói xong, hấn cúp máy rồi quay sang Thiên, Hưng và Duy rồi nói:

- Được rồi. Không cần tìm nữa. Mọi người vất vả rồi. Về nghỉ ngơi đi.- Hấn cười nhẹ.

- Không có chuyện gì sao???- Hưng thay mặt Thiên và Duy hỏi.

- Không đâu. Anh yên tâm. Họ đã về nhà an toàn rồi.- Hấn cười như không.

- Được rồi. Vậy bọn anh về đây. Bye em.

Nói xong, Hưng kéo Duy và Thiên cùng với đội điều tra rời khỏi trung tâm thương mại. Hấn ngồi trên xe, miên man chìm vào dòng suy nghĩ mà không biết, con xe đã dừng lại trước cổng biệt thự từ lúc nào không hay biết.

Không vội vào nhà, hấn ngồi trong con xe, đưa mắt nhìn toàn bộ khuôn viên biệt thự và nhìn về phía căn phòng của nó rồi lầm bầm:

- Em đã ra tay rồi sao???Được lắm,anh sẽ cùng em chơi hết trò này.

—————-END CHAPTER 71—————

74. Chương 72: Đánh Nhau.

Ngồi thừ trong xe một lát,hắn uể oải bước ra khỏi xe rồi đi vào phòng khách.Thấy nó đang ngồi xem phim,hắn mỉm cười đi đến ngồi cạnh nó,ôm chằm lấy nó.Đầu của hắn dựa vào vai nó,tham lam hít hết hương thơm trên người nó.Còn nó thì ngạc nhiên nhìn hắn rồi hỏi:

- Anh lên cơn à???

- Hihi...Nhớ em nên muốn ở gần em thôi.- Hắn cười.

Một nụ cười thực rất đẹp.Nụ cười như thiên sứ không vương một chút bụi trần.Nó cũng vì nụ cười của hắn mà đứng hình,trái tim đập loạn xạ cả lên.Nó cứ nhìn chằm chằm vào hắn như sinh vật lạ.

- Đừng nhìn anh như vậy.- Hắn lấy tay bịt mắt nó lại.

- Biết rồi.Anh bỏ tay ra.- Nó gạt phăng tay hắn đi,tức giận nói.

- Em không hối hận chứ???- Đột nhiên,hắn nghiêm túc hắn lên,lạnh lùng hỏi nó.

- Hối hận gì cơ???- Nó ngơ ngác nhìn hắn.

- Vì những gì mà em đã quyết định.Vì những gì mà em đã làm.- Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt màu tím của nó,nhẹ nhàng nói.Lời nói nhẹ đến mức tưởng chừng như là tiếng gió thoảng qua tai.Nghe thật êm.

- Tại sao em phải hối hận chứ.Những gì em làm,em đều đã suy nghĩ rất lâu rồi.- Nó vuốt vuốt lấy mày đẹp của hắn,chắc nịch nói.

- Ừ.Vậy thì tốt.- Hắn gật đầu rồi cười và đi thẳng về phòng để lại nó ngơ ngác nhìn theo.Hắn hôm nay thật lạ!!!

Ở một nơi khác,một người con gái cùng một người con trai hùng dũng tiến vào một căn nhà hoang ở ngoại thành.Trên tay người con gái là một khẩu súng loại mới do chính tay cô tạo ra.

Rầm...

Cánh cửa của căn nhà hoang bật mở,cô gái và chàng trai đó chậm rãi bước vào.Nhìn một lượt ba người đang nằm trên sàn nhà lạnh ngắt,chàng trai nở một nụ cười mãn nguyện rồi nói:

- Mấy người có trần chối gì không???- Người con trai đó chính là Kỳ Nam,còn người con gái kia tất nhiên là Phương Di.

- Mày là ai???Tại sao lại bắt tội tao???- Ông Kiệt nhìn khuôn mặt của Ryan qua lớp mặt nạ,cố gắng tưởng ra khuôn mặt của anh.

- Là ai không quan trọng.Quan trọng là ông và vợ cùng con trai ông đang nằm trong tay bọn tôi.- Ryan lạnh lùng nói.Ánh mắt của anh chiếu ra hàng ngàn tia lửa căm phẫn.Đắc tội với Ken chính là đắc tội với anh.Tất cả đều phải chết.Đây chính là nhiệm vụ mà Ken bắt anh và Phương Di cần phải thực hiện.

- Bỉ ổi.- Ông Kiệt cười lạnh rồi mắng.

- Bỉ ổi ư???Bây giờ ông mới biết sao???5 năm trước,ông có nhớ ông đã gây ra lỗi lầm gì không???Tôi bị ổi hay là ông???- Ryan cười như không,anh lạnh lùng nhìn ông Kiệt như muốn ăn tươi nuốt sống ông.

- 5 năm trước ư???- Ông Kiệt mơ hồ cố gắng nhớ lại nhưng vẫn là không có bất kì ấn tượng nào.

- Thôi,...Ông cứ từ từ ngồi đây mà nhớ lại.Rồi gia đình ông sẽ nhanh chóng đoàn tụ dưới âm phủ thôi.Hahahahaha....- Ryan cười lớn như một con thú hoang giả.Anh đưa mắt nhìn ông Kiệt lần cuối rồi cùng Phương Di đi ra khỏi căn nhà hoang đó.

6h45' tối...

Hắn ngồi trước màn hình máy tính,bấm bấm gì đó rồi lại nhắm mắt khi nhìn thấy ba,mẹ và nhóc Key bị nhốt ở một nơi hoang vu nào đó.Đồng hồ điểm đúng 7 giờ,hắn nhanh chóng vào nhà vệ sinh làm VSCN và thay quần áo.15' sau,hắn bước ra trong chiếc quần jean đen cùng với chiếc áo thun đen có chữ R.I.P màu trắng.Hắn đến tủ quần áo,lấy chiếc áo khoác da màu đen rồi mang vào.

Hắn chậm rãi mở mắt thất ra rồi bước vào.Hắn mở học tủ và lấy chiếc đuôi voi ra,nhìn ngắm nó một lát rồi lại cất vào chỗ cũ và đóng cửa mật thất.Hắn nhanh chóng rời đi,trước khi đi không quên lấy chiếc mũ phớt màu đen đội vào và khẩu súng do hắn chế tạo.

Cùng lúc với hắn,nó cũng bước ra khỏi biệt thự khi thấy hắn đã khuất dần.Con xe hắn phóng nhanh trên đường lớn rồi dừng lại trước nghĩa trang YN.

Hắn vừa vào đến cổng nghĩa trang thì ngay lập tức,hai tên cận vệ xông thẳng vào hắn.Gì chứ???200 tên cận vệ được đào tạo kĩ càng còn không lại hắn huống gì hai tên này.Chỉ trong vòng 2' ngắn ngủi,hai tên cận vệ ngay lập tức trở về với đất mẹ thân yêu.

Hắn trở lại sắc thái lãnh băng,hai tay buông lỏng,ngạo nghễ đi vào bên trong.Đi đến cổng thứ 2 của nghĩa trang thì một đám cận vệ khoảng 200 tên lao về phía hắn.Cuộc chiến đẫm máu được bắt đầu.

Đám...Đá rồi tát...

Những đòn của hắn khó ai có thể đỡ được.Khoảng 30' sau,200 tên cận vệ nằm lê lết dưới chân hắn.Hắn lại tiếp tục đi,được khoảng 5 mét thì một tên to con với thân hình quen thuộc nào đó chạy ra.Hắn lại tiếp tục giao đấu với tên đó.

Vì đã đánh với 200 tên cận vệ kia nên sức lực hắn không còn bao nhiêu.Vả lại,tên này vô công lợi hại hơn hẳn nghĩ.Xem ra đã trải qua khổ luyện rồi.Hắn vừa đánh,vừa cố gắng tháo chiếc mặt nạ trên mặt hắn ra nhưng vô ích.Hắn quá lợi hại.

Bốp....

Trong giây phút tê đó sơ hở,hắn giáng cho hắn ta một cú đấm vào mặt.Hắn ta mất đà lùi lại vài bước.Nhân cơ hội đó,hắn chạy đến gỡ lấy chiếc mặt nạ của hắn ta ra.Mặc dù là trong đêm tối nhưng khuôn mặt anh tuấn của hắn ta vẫn hiện rõ ràng trước mắt hắn.

- Nguyễn Hoàng Kỳ Nam.- Hắn nhếch môi thốt lên.- Nên gọi là Kỳ Nam hay phải gọi là TRỢ LÍ Ryan đây nhỉ!!!- Hắn mĩa mai,cổ tình nhấn mạnh hai từ “TRỢ LÍ”.

- Anh biết tôi là trợ lí của Death sao???- Ryan ngạc nhiên,anh mở tròn mắt nhìn hắn.

- Nội bộ của Death có những ai và làm chức gì,tôi đều biết hết.- Hắn vòng tay lại,ngạo nghễ cười lớn.

- Tại sao???Tại sao anh có thể biết hết chứ???- Ryan thắc mắc.Hắn là thần thánh phương nào vậy.Ngay đến anh cũng còn chưa nắm rõ được nội bộ huống gì hắn.

- Cậu quên tôi là ai sao???Một chủ tịch thế giới ngằm chả lẽ lại không biết những chuyện này.- Hắn cười khinh khỉnh.

- Hừ...Chủ tịch thì đã sao chứ.Rồi mày cũng sẽ phải chết.- Ryan cười một cách hoang dã.

Bỗng nhiên,từ sau lưng hắn,một bóng đen bay đến và tấn công từ phía sau của hắn.Hắn chưa kịp phòng thủ nên ngay lập tức bị hạ gục.Ryan cùng Phương Di mỉm cười nham hiểm rồi đưa hắn rời khỏi chỗ đó.

Hắn mơ màng tỉnh dậy,đầu hắn đau nhức.Cả người mỏi nhừ ra vì nằm mãi một tư thế.Hắn từ từ mở mắt ra.Đây là nơi nào vậy nhỉ???Hắn đưa mắt nhìn xung quanh như để xác định phương hướng.

Cả người hấn đều bị trói xung quanh chiếc ghế nên rất khó để cử động. Hấn dương đôi mắt màu tím của mình lên nhìn người đang ngồi chiếm chệ trên chiếc ghế cao lớn. Người đó có đôi mắt màu tím sắc lạnh giọng hấn. Mái tóc được buộc lên cao. Đôi môi mỏng đỏ thoát ẩn thoát hiện dưới chiếc mặt nạ DE.

Người đó mặc một bộ đồ da ôm sát lấy cơ thể làm tôn lên những đường cong hoàn mỹ của cô. Cô đi một đôi boot cao, hai chân bắt chéo, dáng ngồi của một vị thủ lĩnh.

Cô dùng đôi mắt lạnh băng nhìn hấn như muốn đóng băng tất cả. Đôi mắt đó còn lạnh hơn mắt hấn gấp bội phần. Không nói thì mọi người cũng biết đó là ai. Chính là bang chủ Death, nữ hoàng thế giới ngầm, Kenna Kai - Người được mệnh danh là Thiên Thần Bóng Tối.

- Rất vui vì được gặp lại vị chủ tịch đáng kính. - Ken lạnh lùng đứng lên, đôi môi cô cong lên 30 độ tạo thành một nét đẹp hoàn mỹ.

- Hahahaha... Tại hạ đây không đáng để nữ hoàng chào hỏi như vậy. - Hấn khách sáo nói. Mặc dù đang trong thế bị động nhưng hấn vẫn không có một chút biểu cảm nào gọi là sợ hãi. Mà ngược lại, hấn lại cảm thấy khá hứng thú với người được gọi là Nữ Hoàng kia.

- Cứ cười đi. Cười khi còn có thể. - Ken tức giận vì thái độ của hấn. Trong trường hợp này mà hấn lại có thể thản nhiên như vậy. Quả không hổ danh là người đứng đầu R.I.P.

- Tất nhiên. Nói... Ba mẹ tôi đang ở đâu??? - Hấn đột nhiên thay đổi chất giọng. Đôi mắt màu tím lạnh lùng nhìn thẳng lên con người đang đứng ở trên cao kia. Cả người toát ra một hàn khí như muốn đóng băng tất cả.

- Người lo cho người trước đi. - Ken mỉa mai.

Hấn chính là đang bị trói vậy mà còn có tâm trạng lo cho bọn người đó sao???

- Cho tôi gặp họ. - Hấn ảm đạm nói.

- Được. Ta ban cho người một ân huệ cuối cùng. - Ken nhếch mép, cười nham hiểm. Cô búng tay một cái thì ngay lập tức, ông Kiệt, bà Diana và Key được đưa ra.

Thấy mọi người, hấn mỉm cười nhẹ. Xem ra Ken cũng rất biết giữ lời hứa mà không đụng đến họ.

- Thấy sao??? - Ken vừa nói vừa từ từ đứng dậy đi về phía hấn. Cô đưa mặt mình đến đối diện mặt hấn. Chỉ cách 2cm nữa thôi là mắt chạm mắt, môi chạm môi.

Khuôn mặt được của Ken được phóng đại, hấn nhếch mép nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu tím đó. Mùi hoa oải hương trên người cô toát ra khiến hấn say mê.

- Tại sao cô lại phải bắt gia đình tôi chứ??? Chúng ta chưa từng gặp nhau mà??? - Hấn thắc mắc, nhướn mày lên hỏi.

- Tại sao ư??? Hahahahaha.... Người tốt nhất nên hỏi người cha đáng kính của người đi. - Ken nghiêng rằng nói như muốn giết chết hấn ngay lập tức.

- Tôi biết cô sao??? - Ông Kiệt cố gắng nhìn Ken để xác định khuôn mặt nhưng vẫn không có ấn tượng gì.

- Ông tất nhiên biết. 5 năm trước, tôi và ông đã từng gặp nhau. Ông còn nhớ cô bé này chứ??? - Vừa nói, Ken vừa đưa tấm hình của một bé gái khoảng chừng 11 đến 12 tuổi đến trước mặt ông.

- Đây là??? - Ông Kiệt ngạc nhiên nhìn tấm hình, cố nhớ lại mọi thứ.

- Phải,... Là tôi. - Ken cười khuấy nói. - Ông còn nhớ cái ngày đó, ông đã làm gì không??? - Ken day nghiêng nhìn ông Kiệt. Đôi mắt cô hấn lên những tia lửa khiến những người có mặt ở đó đều phải hoảng sợ.

- Tôi... Tôi... - Ông Kiệt mơ màng, cố gắng nhớ lại.

- Báo... Thưa chủ tịch, có kẻ đột nhập.

—————END CHAPTER 72—————

75. Chương 73: Lật Mặt Sự Thật.

- Báo...Thưa chủ tịch,có kẻ đột nhập.- Tên cận vệ vừa nói vừa thở hổn hển vì chạy được một đoạn đường khá xa.

Tên cận vệ vừa nói xong thì ngay lập tức,tiếng đánh êm tai được truyền đến.Kèm theo đó là tiếng súng nổ lớn.Ken tức giận nắm chặt lấy hai tay lại.Ryan thấy vậy thì vội vàng đi đến bên cạnh cô,thủ thủ vào tai cô.

- Chủ tịch bớt nóng,lấy đại sự làm chính.

- Ta biết.

Ken cố gắng lấy lại bình tĩnh,cô thở nhẹ một hơi rồi cười như không.Cô quay lưng lại,đi về phía chiếc ghế lớn dành inh rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.Ánh mắt không còn là những tia giận dữ nữa.Thay vào đó là sự lạnh lùng vốn có của nó.

Bốp...

Tên thuộc hạ cuối cùng bị đánh văng đến trước mặt Ken.Từ bên ngoài,Hưng,Duy,Long,Nguyễn và Khôi đi vào trước sự ngạc nhiên của hắn.Hắn có nói cho ai biết đâu chứ???Tại sao họ lại có thể tìm đến đây mà cứu hắn???Hàng ngàn câu hỏi xâm chiếm lấy đầu của hắn khiến hắn đau nhói.

- Ric,người cũng biết giữ lời hứa nhỉ???Đến một mình mà người nói là dẫn theo bọn người nào sao???- Ken nhếch môi lên 30 độ,tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.

- Hahahaha...Thì ra đây là Nữ Hoàng mà thế giới ngầm thường hay nhắc đến.Hóa ra,chỉ là một kẻ hèn mạt.Bất cóc ư???

Chỉ biết dùng những trò bẩn thỉu đó.- Bảo Duy cười lớn,anh nói bằng chất giọng mỉa mai.Đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào Ken.

- NGƯỜI...- Ken tức giận đến mức không nói được nên lời.- Ta không đôi co với các người.Người đầu xử lí hết cho ta.- Ken tiếp lời,vừa nói,cô vừa dùng tay chỉ thẳng vào mặt Duy.

Nghe lệnh,đám thuộc hạ vội vàng xông về phía bọn của Hưng.Họ không ai bảo ai mà ngay lập tức cùng nhau chiến đấu.Hắn lo lắng ngồi trên ghế nhìn thế trận mà không thể làm được gì.Bây giờ hắn mới cảm thấy hối hận vì đã không sử dụng đuôi voi.Đáng chết thật.Lại để mọi người lâm vào nguy trận này.

Về phía Hưng và Khôi,hai người cùng nhau tấn công ở những tên thuộc hạ gần Ken để tiện thể xử lí cô luôn nhưng,người của Ken không phải hạng tầm thường nên rất khó đánh.Chẳng mấy chốc,bọn người của Hưng đều đã bị hạ gục.

Hưng,Khôi,Nguyễn và Long đau đớn nằm ngửa người ra mặt đất.Còn Duy thì bị đưa đi vì tội dám sỉ nhục Ken.Hắn nhìn mọi người như vậy thì không khỏi đau lòng.

- Thả bọn họ đi.Ăn oán này,tôi và cô sẽ cùng nhau giải quyết.- Hắn lạnh lùng nhìn Ken.

- Thả hả???Nực cười.Tôi sẽ ấy người đoàn tụ dưới địa ngục.- Ken nhếch môi,cười như một tên điên đại.

- Chúng ta không hận không thù,tại sao cô phải làm vậy chứ???- Hắn thắc mắc.

- Dương Long Tuấn Kiệt,ông nói gì đi chứ???- Ken không thèm nói với hắn liền quay sang ông Kiệt đang bất lực ngồi đó.

- Tôi...Tôi...Không làm gì cả.- Ông Kiệt lắc đầu.Dù ông cố nghĩ thế nào,có cố gắng nhớ thế nào thì cũng đều không thể nhớ ra nổi.

- Ông..Còn dám nói vậy sao???Vì ông mà gia đình tôi bị chia cắt.Vì ông...Tất cả là vì ông.- kên hét lên.Vừa nói,cô vừa ôm lấy đầu.Đầu cô đột nhiên đau nhói.- Áaaaaa...- Cô hét lên,cả người ngã xuống đất,lăn qua lăn lại,hai tay ôm lấy đầu.Đầu cô đau như búa bổ.

- Ken...- Hấn và Kỳ Nam đồng thanh.

- Chị không sao chứ???- Kỳ Nam lo lắng chạy đến đỡ lấy cô,anh hỏi.

- Đau...Đau quá...Áaaaaa...- Ken không ngừng dẩy dụa.- Tránh ra...- Ken đẩy Kỳ Nam sang một bên,cô từ từ đứng dậy,đi đến trước mặt hấn,nhìn hấn đầy cảm hận.

- Còn nhớ cái này chứ.Quen không???- Ken cố gắng kìm nén cơn đau.Cô lấy từ trong túi ra một viên đạn.Trên viên đạn là chữ R.I.P quen thuộc.

Hấn nhú mày khi thấy viên đạn đó.Đây hính là viên đạn do hấn chế tạo mà.Trên thế giới,viên đạn này chỉ có một.Nhưng trước lúc hấn sang Mỹ định cư,viên đạn đã mất rồi còn gì.

- Tại sao em có nó???- Hấn lạnh lùng nhìn nó tra hỏi.

- Hỏi người ba thân yêu của anh đi.- Ken âm ảm rời mắt khỏi người hấn.Hai tay ôm lấy đầu rồi đi về ngồi xuống chiếc ghế lớn của mình.

- Ba...Chuyện này là sao???- Hấn quay sang ông Kiệt,nhìn ông hỏi.

- Thực ra...Thực ra năm đó,trước lúc con đi Mỹ,ta đã đem cất viên đạn này đi vì nó thực sự nguy hiểm.Ta sợ con bị thương.- Ông Kiệt nhìn viên đạn,chậm rãi giải thích.

- Ông còn nhớ không???Năm năm trước,trên ngọn đồi hoa hồng trắng ở khu biệt thự đường S.Ông còn nhớ ông đã làm gì không???Chính ông đã dùng súng bắn chết mẹ tôi.Xin giới thiệu với ông,...Tôi...HOÀNG THIÊN BẢO TRÂM,đứa con gái duy nhất của Hoàng Kỳ.- Ken vừa nói vừa nghiêng răng ken két.

Đúng lúc đó,một đám người đi vào.Nghe thấy Ken nói như vậy,đám người đó không khỏi sửng sốt.

- Ken...Là em thật sao???- Thiên Thiên như không tin vào tai mình.Liên tục lặp lại câu hỏi.Vừa nói,anh vừa chạy đến ôm lấy Ken.

- Chị...Chị ken...- Trân cũng không khỏi hoảng hốt.Người chị đã mất tích vào 5 năm trước của cô cuối cùng cũng đã trở về rồi sao???

Thiên Minh,Nhi,Trúc và Vy Vy thì đứng như trời chòng.Đây chính là Kenna Kai,chủ tịch của Death sao???Lại còn là đứa con gái cưng của Hoàng Kỳ nữa chứ.

Rời khỏi người của Ken,Thiên Thiên vui mừng nhìn chăm chăm vào cô.Anh đưa tay lên,định tháo bỏ lớp mặt nạ kia xuống thì cô giữ tay anh lại.

- Đừng...- Ken lạnh lùng nói.

- Ken...- Thiên Thiên gọi tên cô.

Không thèm để ý đến Thiên nữa,Ken đi đến trước mặt Trân,nhẹ nhàng ôm lấy cô,xoa xoa mái tóc của cô rồi nói:

- Xin lỗi vì bây giờ mới gặp em.Xin lỗi vì đã giấu em.- Ken tháo bỏ lớp võ lạnh lùng,mỉm cười nhìn Trân.Trân từ nhỏ đã thiếu tình thương của mẹ nên cô rất thương Trân.Cô chính là đang thay thế mẹ bảo bọc cho Trân.

Cô buông Trân ra,đi đến đối diện ông Kiệt rồi gằn giọng hỏi:

- Nhớ ra rồi chứ???Người ông đã giết chính là mẹ tôi.Nợ máu...phải trả bằng máu.Ông nợ tôi một,tôi lấy lại ông mười.Ông giết chết mẹ tôi,vậy thì tôi sẽ tru di tam tộc dòng họ ông.- Ken dùng đôi mắt đầu lửa nhìn một lượt tất cả mọi người.

Nói rồi,cô lấy từ trong túi áo khoác ra một con súng do chính tay mình thiết kế và chế tạo.Cô đưa mũi súng chĩa vào trán của ông Kiệt.Cô lên đạn,giây phút cô chuẩn bị kéo cò thì Thiên Thiên hét lên:

- Ken...Ken xin em mà,đừng làm vậy.Chấm dứt tất cả đi em.Đừng để hận thù làm mờ mắt nữa.- Thiên Thiên nắm lấy khẩu súng,nhẹ nhàng khuyên nhủ.

- Anh bỏ ra.- Ken gằn giọng,giật lấy khẩu súng ra khỏi tay Thiên.

- SUN.- Hắn đột nhiên nhìn Ken bằng ánh mắt dịu dàng,hắn gọi Ken bằng cái tên đó khiến Ken không khỏi sửng sốt.Cô dùng ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn hắn.Hắn có thể nhận ra cô sao???

- Anh nhầm người rồi.- Ken lãnh đạm cười khuấy nói.

- Không...Anh biết,em chính là Trương Gia Uyên.- Hắn khẳng định.Trong giọng nói mang vài phần yêu thương.

- Tôi nói không phải là không phải mà.- Ken bức xúc hét lên.

Xoạt...

Thiên Thiên ở đằng sau,từ từ tháo chiếc mặt nạ ra,khuôn mặt hoàn mỹ của nó được phô ra.Mọi người ngạc nhiên nhìn nó.Thật sự nó là Ken sao???

- Uyên...Uyên là Ken sao???- Trúc ngạc nhiên đến mức lắp bắp nói.

- Đúng...Là tôi.Thì sao???- Nó cảm phần nhìn hắn.- Chính ba anh đã đẩy tôi đến bước đường này.Tôi hận cả gia đình anh.- Nó vô vọng hét lên.

- Uyên...Ta đâu ó giết mẹ con.Con lầm rồi.- Ông Kiệt ngơ ngác nhìn nó nói.

- Vậy viên đạn này sao lại ở chỗ đó.Không phải là ông thì là ai hả???- Nó nhìn về phía ông Kiệt,chán ghét nói.

- Ta...

Đoàng...Đoàng...Đoàng...

Ông Kiệt chưa nói xong thì ba tiếng nổ lớn vang lên.Mọi người hoảng hốt nhìn về phía cổng của nghĩa trang.Nhi,Trần và Trúc thì nhanh chóng đến đỡ lấy Khôi,Long và Nguyên rồi đứng lên.Nhân lúc không ai để ý,Hưng đi đến cõi trời cho hắn.

Từ bên ngoài cổng,một đám cận vệ khoảng 300 tên tiến vào.Đằng sau đám cận vệ đó là một con xe màu đen.Trong xe,một ánh mắt lạnh băng vẫn chiếu về phía nó như muốn giết chết nó ngay lập tức.

Con xe chạy đến trước mặt nó rồi dừng lại.Từ trên xe,một người phụ nữ bước xuống.Bà ta mặc một bộ váy màu đen và đi một đôi đôi boot cao cũng màu đen luôn.Bà ta lãnh đạm nhìn nó rồi lại nhìn về phía Trần.

- Mẹ...- Vy Vy nhìn thấy bà ta liền hét lên.

- Xin chào mọi người.Đong đủ quá nhỉ.- Bà ta không thèm để ý đến Vy Vy mà nói.

- Cô là...- Ông Kiệt cố gắng nhớ lại.

- Trần Kiều Phương...Dương Long Tuấn Kiệt,còn nhớ tôi chứ???- Bà ta cười nhẹ rồi đi đến bên cạnh ông Kiệt,nhìn thẳng vào mắt ông nói.

- Cô...Cô...Trần Kiều Phương,tại sao cô lại ở đây???- Ông Kiệt nhớ ra bà ta liền hỏi.

- Tại sao ư???Tôi đến đây để kết liễu con nhỏ này.- Bà ta vừa nói vừa chĩa súng về phía nó.

Ánh mắt bà lạnh lẽo nhìn nó.Đôi mắt mang hàn ngàn tia chán ghét và khinh thường.Bà ta bóp cò,một tiếng nổ lớn vang lên làm chấn động toàn bộ nơi đó.

Đoàng...

Mọi người hốt hoảng nhìn vào người mà bà ta bắn.Người trung đạn không phải là nó mà là hắn.Chính hắn đã chạy đến,đỡ lấy viên đạn đó cho nó.Hắn từ từ ngã xuống mặt đất.Nó hoảng hốt đỡ lấy hắn,nước mắt nó rơi ra.

- PHI...- Nó cùng với ông Kiệt,bà Diana và tất cả mọi người hét lên.

- Anh làm sao vậy???Sao lại đỡ lấy viên đạn đó.Anh mau tỉnh dậy đi.- Nó ôm lấy hắn,vỗ vỗ vào má hắn,cố gắng gọi hắn.

- Moon...Moon à,con của mẹ.Đừng làm mẹ sợ mà con.- Bà Diana bị trối cùng ông Kiệt nhìn hấn đau đớn.Bà chính là đã nhớ lại tất cả.Dương Lâm Hoàng Phi chính là con trai yêu của bà.

- Mẹ...M..ẹ...Mẹ nh...ớ...lại...rồi sao.- Hấn nằm trong lòng nó,nhìn về phía bà Diana,mỉm cười nói.

- Phải...Phải...Mẹ nhớ rồi.Con...,con là con trai của mẹ.Đừng làm mẹ sợ mà con.Tĩnh lại đi mà.- Bà Diana khóc nức lên.Ông Kiệt thấy vậy thì ôm bà và Key vào lòng.

- Em...Th..a...Tha...thứ...ch..o...cho ba anh...Đừng...làm...hạ...i..hại...họ...Xin em...Anh...yê..u..yêu...e..m...Đời này...anh chỉ yêu...mì..nh em.- Hấn khó nhọc nói.Vừa nói,hấn vừa lấy tay xoa xoa khuôn mặt nó.Đôi mắt hấn mệt mỏi nhắm lại.Hấn ngất đi.

- Anh...Anh tỉnh lại đi...Anh à...- Nó lay lay người hấn nhưng vô ích.

- Hahahaha...Vĩ đại quá nhỉ!!!Yên tâm,tao sẽ ày đi theo nó.- Bà Phương thâm độc cười lớn.

- Mẹ...Sao mẹ có thể???- Vy Vy đứng từ xa hét lên.

- Cô Phương,cô làm gì vậy??- Thiên Thiên ngơ ngác nhìn bà Phương,trong đầu anh xuất hiện hàng ngàn câu hỏi.

- Mày im đi.Hôm nay,chính tay tao sẽ giết chết con nhỏ này.- Bà Phương rít lên.

- Tại sao chứ???Ken là cháu của cô đấy.- Thiên Thiên lắc đầu.Có ai làm ơn nói cho anh biết,chuyện gì đang xảy ra không???

- Cháu hả???Hahahaha...Nực cười.Tao không có loại cháu như nó.- Bà Phương dí mạnh khẩu súng vào mi tâm của nó.

- Ý bà là sao??- Nó lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bà Phương.Cố gắng tìm câu trả lời.

- Đến nước này rồi,tao cũng không dẫu diễm gì nữa.Thực ra,mẹ mày là do tao giết.Lâm Khã Băng,nghe cho rõ đây,tao đã yêu Kiệt.Yêu Kiệt trước mày.Nhưng...Kiệt lại từ chối tình cảm của tao mà đến với mày.Sau đó,tao nhường,tao từ bỏ để Kiệt được sống hạnh phúc.- Nói đến đây,đột nhiên nước mắt của bà Phương rơi xuống.

- Tao quay sang yêu Hoàng Kỳ,chính là ba của mày đấy,Ken.Nhưng rồi lại bị mẹ mày cướp mất.Tại sao???Tại sao tất cả những thứ tao có đều lần lượt bị cướp đi.Tao hận,tao thực sự rất hận.Sau khi biết,Kỳ có một người em trai tên Hoàng Huy,tao đã tiếp cận ông ta và cưới ông ta để trả thù Hoàng Kỳ.Mày biết không,trước khi cưới Hoàng Huy,tao đã bị cưỡng hiếp.Sau đó,tao sinh ra Vy Vy.Tao hận,thực sự hận ông trời vì đã làm như vậy với tao.Cho nên,tao giết mẹ mày.Tao không được hạnh phúc thì Bảo Nguyên (mẹ ruột của nó) cũng không được.- Bà ta cười như một tên điên trốn trại,vừa nói,bà vừa nhìn về phía Vy Vy đầy căm phẫn.

Nghe vậy,Vy Vy ngã khụy xuống đất.Hóa ra,cô chính là một đứa con hoang.Thiên Minh thấy vậy thì vội àng đỡ lấy cô và ôm cô vào lòng,nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô,trấn an cô.

- Nhưng vì Hoàng Huy yêu tao nên ông ta chấp nhận nuôi Vy Vy.Sau đó,tao cùng ông ta sinh ra một đứa con nữa.Người đó là Bảo Trân.- Bà ta mỉm cười hạnh phúc khi nhắc đến Trân.

- Tôi...Tôi...Tôi không phải con bà.Bà nói dối.- Trân liên tục lắc đầu phủ nhận.Cô không tin.Cô là con của Hoàng Kỳ và Trịnh Bảo Nguyên,không phải con bà ta.

- Cho dù con có phủ nhận như thế nào thì con vẫn là con của ta.- Bà Phương đau lòng bước từng bước về phía Trân,nắm lấy tay cô,nhẹ nhàng nói.

- Không...Không...Bà đừng nói nữa.Tôi không phải con bà.Không phải.- Trân khóc lớn,cô vẫn không ngừng lắc đầu.

Thấy Trân hoảng loạn như vậy,Gia Long vội vàng chạy đến đỡ bà ta ra rồi ôm lấy cô.Tìm được hơi ấm quen thuộc,Trân yên tâm dựa vào người anh.

Bà ta thấy vậy thì mỉm cười xót xa,con gái của bà không nhận bà.Đáng đời lắm.Bà rời mắt khỏi Trân,quay về phía nó,tiếp tục nói.

- Vì muốn đảm bảo cuộc sống của Trân thật giàu sang.Tao đã bỏ Trân trước cổng nhà Hoàng Kỳ.Vì ông ta nhất định sẽ nuôi nó.Nhưng,vì mày,vì yêu thương mày nên Hoàng Kỳ và Thiên Thiên không thèm để ý đến Trân.Vì dù sao,mày cũng là con ruột mà.Tao ghét mày,Vì thế,tao đã tìm cơ hội để giết chết mày.- Bà ta nghiêng răng ken két nhìn nó đầy căm phẫn.

Nó và Thiên Thiên nghe những gì bà ta nói thì tức giận đến tim mặt.

- Bà...Bà thật độc ác.Thì ra chính bà đã giết chết mẹ và em gái tôi.- Thiên Thiên rít lên.

- Phải...Thì đã sao.Mày...Hahahaha...Mày có muôn biết,vì sao viên đạn R.I.P lại có mặt ở hiện trường vụ sát hại mẹ mày không???Thực ra,Dương Long Tuấn Kiệt là người đã cứu mày.Ông ta đi ngang qua,đúng lúc thấy người của tao chuẩn bị giết mày nên ông ta dùng khẩu súng có viên đạn đó để cứu mày.Nếu không,mày làm sao thoát được.- Bà ta nhếch môi nói.

- Bà...Aaaaaaaa...Tôi sẽ không để cho bà sống.- Cơn giận của nó đã đạt tới đỉnh điểm.Nó đặt hân nằm xuống,nắm chặt lấy khẩu súng trong tay rồi chĩa về phía bà Phương.Đôi mắt nó hân lên hàng ngàn tia hận thù.Nếu ánh mắt có thể giết người thì bà Phương đã tan xương nát thịt từ lâu rồi.

Đoàng...

Phát súng đầu tiên được nổ ra,Vy Vy ngã khụy xuống.

- Tại sao???Tại sao mày lại đỡ đạn cho tao???- Bà Phương hoảng loạn nhìn Vy Vy.Chính Vy Vy đã đỡ đạn cho bà.Tại sao chứ???Từ đầu đến cuối,bà luôn đối xử tệ bạc với Vy mà.

- Mẹ...ợc ợc...Mẹ...Con yêu mẹ...Cảm ơn vì đã chấp nhận con.Con biết mẹ không ghét con...Mẹ chỉ căm thấy dơ bẩn vì con là ác mộng của mẹ thôi...Con biết,mẹ rất thương con mà đúng không???...Con yêu mẹ...- Nói xong bà cười cuối cùng,Vy Vy liền tắt thở.

- Vy Vy...- Bà Phương đau đớn hét lên.

Đoàng...Đoàng...Đoàng...

Ba phát súng liên tiếp được nổ ra.Bà Phương đau đớn nhìn chăm chăm vào họng súng đó.Người bắn không phải là nó mà chính là Trân.Cô run run buông khẩu súng xuống.Cả người như không còn một chút sức lực nào nữa.

- Viên thứ nhất,tôi bắn vì chị gái tôi Hoàng Vy Vy.Chị ấy sao có thể vì người như bà mà chết chứ.Viên thứ hai,tôi bắn vì mẹ Bảo Nguyên,bà thật độc ác.Viên thứ ba,tôi bắn bà vì tôi.Tại sao tôi lại được sinh ra từ trong bụng của bà chứ.- Trân nhìn bà Phương đang hấp hối bằng đôi mắt căm phẫn,cô hét lên.

- Bảo...Bảo...Trân...Mẹ...Mẹ xin lỗi...

Nói xong,bà Phương cũng đã đi theo Vy Vy.Đám cận vệ thấy vậy thì vội vàng hạ súng,quỳ xuống trước tất cả mọi người.Trân khóc nức lên.Vì dù sao,bà ta cũng là mẹ của cô.Dù cô có phủ nhận thế nào thì bà ta vẫn là mẹ của cô.Chính tay cô đã giết ba ta.Gia Long nhẹ nhàng đi đến ôm lấy Trân,ôm lấy bờ vai đang run run lên của cô.

- Đừng sợ...Tất cả...Đã kết thúc rồi.

—————END CHAPTER 73—————

76. Chương 74: Em Mất Anh Thật Rồi Sao???

Tít...Tít...Tít...

Những tiếng động của máy móc vang lên khiến mọi người hoảng sợ.Mọi người lo lắng ngồi trên ghế hàng ghế chờ của bệnh viện.Ánh mắt nó lo lắng nhìn vào cửa phòng cấp cứu.Bây giờ thì nó đã biết hồi hận mà hân nói là gì rồi.

Tách...Tách...Tách...

Một giọt nước mắt, hai giọt rồi ba giọt rơi xuống. Nó đau đớn nắm chặt lấy chiếc nhẫn mà hắn đã tặng. Ánh mắt đầy hy vọng nhìn vào chiếc nhẫn. Hai tay đan vào nhau, đưa lên trước miệng, thầm cầu nguyện.

- Xin anh, đừng có mệnh hệ gì.

Trong phòng cấp cứu, Yên không ngừng đổ mồ hôi. Viên đạn cắm vào sâu ở phần bụng nên hơi nguy hiểm. Và lại, loại đạn này còn tẩm độc nên khó có thể giữ được mạng sống. Các chất độc đã lan tỏa ra khắp cơ thể và truyền đến các tế bào máu. Yên lo lắng nhìn vào hắn rồi lại nhìn sang máy đo nhịp tim của hắn.

Những đường gấp khúc đang ngày một giãn ra biểu hiện nhịp tim đang dần yếu đi. Yên hoảng hốt vội vàng tăng tốc độ. Trong phòng cấp cứu rộng lớn chỉ còn tiếng thở đều đều của mọi người và tiếng máy móc đang chạy.

- Chuẩn bị dụng cụ kích tim.- Thấy tình hình càng ngày càng chuyển biến xấu hơn, Yên quay sang các y tá rồi ra lệnh.

- Vâng thưa viện trưởng.

Nói rồi, các y tá tất bật chạy đi chuẩn bị dụng cụ. Yên mệt mỏi ngồi thừ bên giường bệnh của hắn, ông chấp hai tay lại, mắt nhắm kín, không dám nhìn lấy hắn. Ông thầm cầu nguyện, hy vọng số mạng hắn lớn, hy vọng hắn tai qua nạn khỏi.

- Phi,...Bác nhất định sẽ cứu lấy con.

Ở trên giường bệnh, hắn vẫn yên lặng nằm như một cái xác chết. Đôi mắt hắn nhắm nghiền lại, đôi môi vì các chất độc lan tỏa mà đã trở nên tím hắc lên. Làn da cũng trở nên trắng bệch như người chết.

Yên từ từ đứng dậy, nhẹ bước ra khỏi phòng cấp cứu. Thấy Yên, tất cả mọi người vội vàng chạy đến, hỏi liên tục khiến Yên không biết nên phải trả lời thế nào. Cũng may, có ông Kiệt đến giải vây rồi kéo Yên ra xa. Hai người nói nói gì đó rất lâu. Nói xong, Yên gật đầu rồi bước vào phòng cấp cứu.

- Thưa viện trưởng, đã chuẩn bị xong.- Y tá thở hổn hển báo cáo.

- Được rồi. Chuẩn bị kích tim.- Yên gật đầu. Tay ông run run cầm lấy máy kích.

Ngay lúc này đây, ông cần phải tỉnh táo để cứu lấy mạng sống hắn. Nghĩ như vậy, Yên cố gắng điều chỉnh lại mình, hai tay nắm chắc lấy máy kích, ánh mắt kiên định xác định chỗ kích.

- 1..2..3 kích tim.- Yên hạ máy kích xuống, cả người hắn bật lên như có lo xo nâng.

Nhịp im của hắn vẫn không có một chút gì biến đổi nào cả. Mà thậm chí, còn yếu hơn lúc ban đầu. Yên lo lắng nhìn vào máy đo nhịp tim rồi tiếp tục nói.

- 1..2..3 kích tim.....1..2..3 kích tim....1..2..3 kích tim...- Yên liên tiếp hét lên.

Nhịp tim của hắn yếu dần, yếu dần rồi trở thành một đường thẳng. Yên hốt hoảng run run tay đánh rơi cả máy kích. Ông lấy từ trong túi áo blue trắng ra một cái ống tiêm, trong đó có một thứ chất lỏng màu xanh trời óng ánh. Ông dùng kim tiêm đó, tiêm vào cổ tay hắn, thứ chất lỏng đỏ được truyền vào tay hắn. Nhịp tim của hắn chỉ còn là những đường thẳng. Hơi thở cũng tắt ngấm. Yên đau đớn quỳ rạp xuống trước thi thể của hắn, nước mắt ông khế rơi. Đứa cháu ông yêu thương nhất thực sự đã ra đi rồi.

Các y tá thấy vậy thì vội vàng đi ra khỏi phòng cấp cứu và báo tin ọi người. Mọi người ủa ập chạy vào phòng cấp cứu. Nhìn thấy cảnh này, không ai kìm nén được đau đớn mà bật khóc. Bà Diana thở gấp rồi ngất đi khi thấy thi thể của hắn.

Khôi, Long, Nguyên, Duy, Minh, Hưng và Thiên cùng 4R quỳ rạp xuống xung quanh giường hắn đang nằm. Nó đau đớn nhìn chằm chằm vào hắn. Nỗi mất mát này còn đau gấp 10 lần khi mẹ nó ra đi. Nó bước từng bước thật nhẹ đến giường của hắn. Nó run run đưa tay chạm vào khuôn mặt hắn.

Hắn vẫn vậy, vẫn là nét lạnh lùng ngạo mạn bất diệt. Nhưng ngay giờ phút này, khuôn mặt hắn lại sáng lung linh lên một cách kì lạ. Đôi môi đã không còn tím tái nữa mà hồng hào như một thiên thần. Mái tóc màu tím buông xuống, che mất hàng long mày rậm rạp. Đôi mắt nhắm nghiền. Có lẽ, hắn đã quá mệt mỏi rồi.

Nó vuốt vuốt khuôn mặt hoàn mỹ của hắn. Từng giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má rồi rơi xuống mặt hắn.

- Anh...Anh à,tĩnh lại đi.Xin anh đẩy...Đừng đùa nữa.Không vui đâu.- Nó cười như không.Cứ lay lay người hắn.Nó không tin,không tin hắn đã chết.Hắn mạnh mẽ lắm,hắn nhất định sẽ không ra đi dễ dàng như vậy đâu.

- Anh đừng ngủ nữa.Em sợ lắm.Mau tỉnh dậy đi.Em biết lỗi rồi.Em hối hận rồi.- Nó ngã khụy xuống,nước mắt vẫn không ngừng rơi.Ánh mắt vô hồn nhìn hắn.Nhi và Trúc vội vàng chạy đến đỡ lấy nó.Nhìn nó đau đớn như vậy,mọi người cũng không kìm lòng được mà bật khóc theo.

- Uyên...À không...Ken,chị đừng như vậy.Anh Phi đi rồi,đi thật rồi.Chị nhìn đi,anh ấy đã tắt thở rồi.- Trần ôm lấy nó,vỗ vỗ vai nó trấn an.

- Không.Chị không tin.Không...- Nó vô thức ôm lấy đầu,hét lên.

Đầu nó lại đau nhói,đau như búa bổ.Hai tay nó ôm lấy đầu như muốn bóp nát.Người nó ngã ra sàn,lăn qua lăn lại để tìm nén cơn đau.Mọi người thấy vậy thì hết hoảng đưa nó vào phòng cấp cứu bên cạnh.

1 tuần sau...

Nó mơ mang tỉnh dậy,đầu nó đau buốt.Nó từ từ mở mắt ra rồi đưa mắt tìm kiếm một người nào đó.Nó khá thất vọng khi trước mặt nó không phải là người mà nó cần tìm.Ánh mắt nó rũ xuống.Hắn thật sự đã ra đi rồi.

- Chị...Chị không sao chứ???- Kỳ Nam thấy biểu hiện đầy khó hiểu của nó thì vội hỏi.

- Không...Không sao.- Nó lắc lắc đầu.Không dám ngược mắt lên nhìn Kỳ Nam.Vì nước mắt nó đã bắt đầu tràn ra bờ mi rồi.Nó không muốn người khác thấy nó yếu đuối.

- Chị...Chị muốn xuất viện.Em làm giấy xuất viện giúp chị nhé.- Nó lấy tay lau đi nước mắt rồi nhìn Kỳ Nam đề nghị.

- Nhưng...Chị đang yếu lắm.- Kỳ Nam từ chối.

- Chị không sao.Em giúp chị nhé!!!- Nó nắm lấy tay Kỳ Nam,nấn nỉ.

- Được rồi.Để em đi làm giấy xuất viện cho chị.- Kỳ Nam chịu thua với cái tính ương bướng của nó rồi.Anh đứng dậy rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Nghe thấy tiếng cửa đóng,nước mắt nó trực trào.Nó lấy điện thoại ra ngắm hình hắn.Hắn vẫn như vậy.Không cười nhiều nhưng nó vẫn cảm thấy thật ấm áp khi ở cạnh hắn.Hắn luôn mang đến cảm giác an toàn cho nó.

- Em nhớ anh lắm.- Nó đưa tay xoa xoa khuôn mặt hắn trong hình,nhẹ nhàng nói trong nước mắt.

Sau khi Kỳ Nam làm giấy xuất viện xong,Kỳ Nam liền đưa nó trở về biệt thự White Rose theo yêu cầu của nó.Nhìn những đồ đạc trong biệt thự,nỗi nhớ lại ùa về.Tìm nó quặn thắt lại.Nó đau đớn bước vào phòng hắn để tìm lại hơi ấm ngày xưa.Nó đưa tay chạm lấy những đồ vật trong phòng hắn,một cái ấm áp xem thẳng vào tim.Nó mở laptop bật bài nhạc mà hắn vẫn thường hay nghe.Nó mơ màng chìm vào giấc ngủ lúc nào mà không hay biết.

Đợi mãi mà không thấy nó ra,Kỳ Nam lo lắng đi thẳng vào biệt thự và lên tầng 2.Thấy một căn phòng không đóng cửa,Kỳ Nam nhẹ nhàng đi vào.Thấy nó ôm lấy tấm hình hắn ngủ,trên khóe mắt vẫn còn đọng lại giọt nước mắt.Nhìn nó như vậy,Kỳ Nam không khỏi đau lòng.Anh đi đến bế thốc nó lên rồi đưa về biệt thự Hoàng Gia.

- Con bé sao vậy???- Thấy nó ngủ say,Hoàng Kỳ lo lắng hỏi.

- Chị ấy ngủ ạ.- Kỳ Nam cúi đầu chào Hoàng Kỳ rồi lễ phép trả lời.

- Ủa,cháu đưa con bé lên phòng giúp ta.- Hoàng Kỳ cương chiều nhìn nó rồi quay sang nhờ vả Kỳ Nam.

- Vâng ạ.- Kỳ Nam nói xong liền đưa nó trở về phòng.

Tối đến,nó mơ màng tỉnh dậy.Đưa mắt nhìn xung quanh.Phát hiện căn phòng khá quen thuộc,nó ngỡ ngàng đứng dậy rồi đi đến từng góc ngách.Đây chính là căn phòng của nó hồi còn ở biệt thự Hoàng Gia đây mà.Căn phòng vẫn không thay đổi là bao nhiêu.Đây là căn phòng do chính tay mẹ nó thiết kế nên nó rất hài lòng và yêu thích.

Cạch...

Đang chăm chú quan sát căn phòng thì tiếng cửa mở ra.Từ bên ngoài,Thiên Thiên dứt hai tay vào túi quần,chậm rãi đi về phía nó.

- Ken,...Em xuống nhà đi.Còn ăn tối nữa.- Thiên Thiên nhìn cô em gái yêu quý của mình,nhẹ nhàng nói.

- Em biết rồi.Anh xuống trước đi.- Nó xua xua tay.

- Đừng buồn nữa.Người đi cũng đã đi rồi.Mà người sống thì vẫn phải sống.Cố lên em gái yêu của anh.- Thiên Thiên nói xong thì liền đi ra khỏi phòng.

Thiên Thiên nói đúng,nó không thể vì nỗi buồn của mình mà làm ba và anh trai buồn được.Phải mạnh mẽ lên.

Nghĩ đến đây,nó như được tiếp thêm động lực.Nó vào nhà vệ sinh làm VSCN rồi ước xuống nhà dưới trong chiếc váy búp bê màu trắng nhẹ nhàng.Thấy nó xuống,Hoàng Kỳ,Trần và Thiên Thiên vui mừng không thôi.Cuối cùng thì nó cũng đã suy nghĩ thông suốt rồi.

- Con chào ba.- Nó đi nhanh đến hôn lên má Hoàng Kỳ rồi cười nhẹ và nói.

- Ừ.Con gái yêu.Mau ngồi xuống đây ăn tối cùng cả nhà nào.- Hoàng Kỳ nhìn nó yêu thương.

- Phải rồi.Em ngồi xuống đi.- Thiên Thiên đẩy ghế ra rồi đặt nó ngồi xuống.

- Vâng ạ.

- Phải rồi,Bảo Trân,con và Gia Long dự định khi nào sẽ đính hôn???- Hoàng Kỳ chợt nhớ đến Gia Long,ông cười hỏi.

- Dạ,tụi con dự định tuần tới sẽ đính hôn cùng với Nguyên Nguyên và Trúc luôn ạ.- Bảo Trân cười e thẹn.

- Tốt lắm.

- Ba à!!!- Nó đột nhiên kêu Hoàng Kỳ khiến ông không khỏi lo lắng.

- Con nói đi.

- Con muốn đi qua Mỹ du học.- Nó buông đũa xuống,ng nghiêm túc nói.

- Sao vậy???Ở đây với ba không tốt sao???

- Đúng vậy.Em đừng đi.- Thiên Thiên ngăn cản.

- Anh Thiên,em muốn đi du học.Đó là ước mơ từ nhỏ của em rồi.Ba à,con muốn qua Mỹ để học sâu hơn về ngành kinh tế.Con muốn phụ giúp ba và anh Thiên quản lí công ty.- Nó mỉm cười nhẹ.

- Nhưng...- Thiên Thiên định nói gì đó thì bị nó cướp lời.

- Anh Thiên,em tuyệt đối không phải vì buồn nên mới qua đó để chạy trốn đâu.- Nó đặt tay nó lên tay Thiên,Nhẹ nhàng cười hờ để chứng minh những lời mình nói là thật.

- Thôi được rồi.Em dự định khi nào sẽ đi???- Thiên Thiên đầu hàng.Tính bướng bỉnh từ nhỏ của nó đã bắt trị rồi mà.Nó mà quyết định thì trời có sập cũng không thể làm nó lau động đâu.

- Ngay mai ạ.

- Nhanh vậy sao???- Thiên và Trần đồng thanh.

- Chị không định tham dự lễ đính hôn của em sao???- Trần tiếc nuối.

- Xin lỗi em.Chị muốn đi nhanh để sớm ổn định và học nữa.- Nó cười.- Ngày mai con đi được không ba???- Nó tiếp lời.

- Ủi.Nếu con muốn.- Hoàng Kỳ bắt đắc dĩ gật đầu.

- Con cảm ơn ba.- Nó vui mừng mỉm cười.

—————-END CHAPTER 74—————

77. Chương 75: Cuộc Sống Mới.

Ánh nắng sớm trải dài trên con đường đầy lá vàng.Một bóng dáng cô đơn,nhỏ bé bước từng bước thật nặng trĩu.Nó mặc một bộ váy màu hồng phấn,đôi giày búp bê màu hồng thật nữ tính.

Ngày hôm nay chính là ngày nó rời xa đất nước thân yêu này.Rời xa cả gia đình và những người thân của nó nữa.Nó chính là đang chạy trốn nỗi mất mát mà hấn đã để lại.Nó muốn bắt đầu một cuộc sống mới ở một nơi xa lạ.Vì khi ở đó,nó sẽ không còn thấy những kỉ niệm đầy đau thương nữa.

Đi mãi,đi mãi,cuối cùng,bước chân của nó dừng lại trước một ngôi mộ màu trắng thật đẹp mắt.Trên mộ,hình ảnh người con trai mà nó yêu mến vẫn mỉm cười như một thiên thần.Mái tóc màu tím rũ xuống,đôi môi đỏ như máu.Ánh mắt lạnh lùng nhưng cũng đầy ấm áp.Hấn sao lại được thương để ưu ái như vậy nhỉ???

Nó ngồi xuống bên mộ hấn,đặt bó hoa lên trước tấm hình.Nó đưa tay xoa xoa lấy khuôn mặt đẹp như tượng tạc của hấn.Ngay giờ phút tay nó chạm vào hình,nó như cảm nhận được rằng,hấn đã trở về bên nó.Nó cười nhẹ,ánh mắt vô hồn nhìn hấn,khẽ thì thầm:

- Hi,...Em sắp phải đi rồi.Anh mau tỉnh dậy ngăn cản em đi.

- Đây,không phải anh nói anh yêu em sao.Yêu em thì mau ngăn cản không cho em đi đi chứ.- Nó trách cứ.

- Phi,đến giờ em phải đi rồi.Tạm biệt anh!!!Tình yêu đầu đời của em.- Nó mỉm cười chua xót,vẫy vẫy tay tạm biệt hấn lần cuối.

Nói xong,nó đứng dậy rồi bước đi.Trên con xe màu trắng,nó mơ màng nhìn ra cửa sổ.Nơi này để lại nó biết bao niềm vui nhưng cũng không ít nỗi buồn.Nó muốn chôn dấu kí ức,muốn xóa bỏ tất cả để bắt đầu một cuộc sống mới.

Con xe chở nó chạy qua công viên,khách sạn,đồn cảnh sát và cả học viện Moon.Những nơi này đều được hấn dùng để tỏ tình.Nỗi đau lại ủa về.Nó cứ ngỡ,tất cả mới chỉ xảy ra ngày hôm qua.Mọi thứ đến quá nhanh khiến nó thích ứng không kịp.Nó nhớ hấn!!!

Sau 30' chạy,con xe cuối cùng cũng dừng lại trước cổng sân bay.Nó tháo mắt kính đen ra,ngước nhìn sân bay rộng lớn rồi kéo hành lý đi vào trong.

- Ken!!!

Nó ngơ ngác quay lại khi nghe ai đó gọi tên mình.Nó hy vọng,hy vọng người đó chính là hấn nhưng sự thật vẫn là sự thật.Hấn đã chết,không thể quay trở về bên nó nữa.

Từ đằng xa,Thiên,Minh,Duy,Long,Nguyễn,Khôi,Hưng,Trần,Trúc và Nhi chạy đến.Mọi người thở hổn hển khi đã đến trước mặt nó.Thiên Thiên lấy lại nhịp thở rồi lấy từ trong túi ra một chiếc cỏ bốn lá được ép lại,anh đặt vào tay nó nói:

- Chúc em may mắn!!!Anh sẽ rất nhớ em,em gái yêu của anh!!!

- Cảm ơn anh!!!- Nó ôm chầm lấy Thiên.

- Chị Ken,chị không định tham dự lễ đính hôn của em và Trúc sao???- Trần rơm rớm nước mắt,kiềm giọng hỏi nó.

- Trần,chị xin lỗi.Chị phải đi.Long,chăm sóc cho em gái của tôi thật tốt.Nếu con bé mà khóc thì cậu xác định đi.- Nó nghiêm mặt nhìn Long đe dọa.

- Em biết rồi.- Gia Long cười,anh nhẹ nhàng gật đầu.

- Trúc,Trần,chúc hai người hạnh phúc.- Nó nắm lấy tay của Trần và Trúc rồi nói.

- Ken sẽ rất nhớ Nhi.- Nó nhìn Nhi đầy chân thành.

- Nhi cũng sẽ nhớ Ken.- Nhi dang tay ra,ôm chầm lấy nó.Cô khóc nức lên.

- Được rồi.Được rồi.- Nó xoa xoa lưng nhi,nhẹ nhàng an ủi.Nó và Nhi buông nhau ra.- Thiên Minh,cảm ơn anh đã ở bên cạnh em trong thời gian qua.Em nợ anh một lời xin lỗi.Xin lỗi vì không thể yêu anh.- Giọng nó trầm ấm nhưng mang một chút gì đó xót xa.Có lẽ,nó đã làm tổn thương Thiên Minh quá nhiều rồi.

- Ngốc,...Em xem như anh là anh trai không được sao???Ah trai chăm sóc em gái là điều đương nhiên mà.- Thiên Minh mỉm cười,anh xoa xoa mái tóc nó,nhẹ nhàng nói.

- Đây,...Cậu mà là anh trai của Ken vậy là ngang hàng với tôi à!!!- Thấy không khí khá u ám,Thiên Thiên trêu đùa làm mọi người bật cười.

“Xin thông báo,..Chuyến bay từ Tp Hồ Chí Minh- Việt Nam đến New York- Mỹ sắp khởi hành.Đề nghị hành khách nhanh chóng lên máy bay và ổn định...”Please notice,...Flight from Ho Chi Minh, Vietnam to New York- US. Passenger fast board the plane and stability....Nhắc lại...”

Tiếng thông báo của nhân viên máy bay vang lên đánh thức cuộc trò chuyện của mọi người,nó vội vàng tạm biệt mọi người rồi rời đi.

- Thôi,em phải đi đây.Tạm biệt mọi người.

Nói xong,nó lặng lẽ quay lưng đi vào trong khu soát vé và lên máy bay mà không quay lưng lại một lần.Nó sợ khi thấy mọi người,trái tim nó sẽ bị rung động mà thay đổi ý định.Trước khi lên máy bay,nó nhìn mảnh đất thân yêu này một lần cuối cùng và nói:

- Việt Nam...See you again!!!

.....

Đứng trên đất Mỹ rộng lớn,nó ngơ ngác nhìn sự đồ sộ của thành phố New York này.Quả thật,nó rất đẹp và xa hoa.Ở đây chính là nơi nó bắt đầu một cuộc sống mới.Không muộn phiền,không đau khổ,không có kỉ niệm.

- Excuse me,are you Ken???

Mãi ngắm thành phố xinh đẹp này mà nó không hề biết,có một người đã đứng cạnh nó từ lúc nào.Nghe người đó hỏi,nó giật mình quay người lại.Đó là một chàng trai người Mỹ khá bảnh bao.Anh ta có mái tóc màu nâu đậm.Đôi mắt màu xanh lung linh,sáng người cao ráo,khuôn mặt khá ái.Anh ta mặc một bộ vest khá trang trọng và đắt tiền.

- Hey...What are you matter???- Không thấy nó có phản ứng gì,chàng trai đó dùng tay quơ quơ trước mặt nó rồi hỏi.

- Oh...I'm sorry.Can you repeat question not???- Mãi ngắm nhìn hình dáng anh ta mà không biết anh ta đang hỏi gì nữa.

- Are you Ken???- Anh ta lịch sự hỏi.

- Yes.Who are you???- Nó gật đầu.

- Tôi là Jack.Là bạn của ba em.Ba em nhờ tôi đến đón em về nhà.- Chàng trai đó chìa tay ra trước mặt nó,mỉm cười nói.

- Anh...Biết nói tiếng việt sao???- Nó ngạc nhiên.

- À...Tôi học tiếng việt được 3 năm rồi.- Jack thu tay lại,nhẹ nhàng nói.- Đi,anh đưa em về nhà.- Jack một tay nắm lấy hành lý của nó,tay còn lại nắm lấy tay nó rồi kéo đi.

Ở trên xe,nó với Jack không ngừng nói chuyện.Jack là một bạc sĩ,Jack rất cởi mở,nói tiếng việt rất giỏi.Jack còn chọc cho nó cười nữa chứ.Nó bắt đầu thấy cảm mến anh chàng Jack này rồi đó.

Kết...

Con xe dừng lại trước một căn biệt thự lớn.Nó và Jack cùng nhau bước xuống xe.Nhìn sự đồ sộ của căn biệt thự này,nó không khỏi ngạc nhiên.Ánh mắt mở to tròn hết cỡ.Căn biệt thự này giống như một tòa lâu đài trắng vậy.Thật sự rất đẹp.

- Đây là nhà của ba em đây.- Jack thấy sắc mặt đầy thú vị của nó thì nói.

- Oh...Rất đẹp.- Nó cười.

- Vào thôi.

Nó đi theo Jack bước vào trong biệt thự rồi lên tầng hai.Nó và Jack dừng lại trước căn phòng cuối cùng của hành lang.Căn phòng có cánh cửa màu trắng ,trước cửa con có một chiếc chuông gió được làm bằng gỗ sò nữa.

- Đây là phòng em.Em vào nghỉ ngơi đi.- Jack mở cửa rồi bước vào.

Nó cũng theo sau anh.Đó là một căn phòng cực lớn.Lớn gấp đôi phòng nó ở biệt thự Hoàng Gia nữa.Màu chủ đạo của căn phòng là màu xanh biển và màu trắng.Được thiết kế giống như phòng công chúa.Rất đẹp.

- Em nghỉ ngơi đi.- Jack nói rồi bước ra ngoài.

Nó uể oải đi đến giường lớn rồi thả cơ thể mình rơi tự do xuống giường.Ánh mắt mệt mỏi nhìn lên trần nhà.Đột nhiên,nó bật người dậy,lấy từ trong vali ra tấm hình của hân rồi thì thầm:

- Em đến Mĩ rồi.Em rất nhớ anh.

Nói xong,nó nhẹ nhàng đặt tấm hình trên bàn làm việc rồi đi vào nhà vệ sinh.Sau 30',nó bước ra trong một chiếc váy công chúa màu xanh trời.Nó nhẹ nhàng bước ra ban công,nhìn ngắm những ánh sao sáng lấp lánh.

- Anh à,người ta thường nói,khi một người mất đi sẽ trở thành một vì sao phải không???Vậy,anh là vì sao nào???- Nó tự độc thoại một mình.

- Có phải là ngôi sao sáng nhất kia không???- Nó chỉ tay lên ngôi sao đang lấp lánh.

- Khuya rồi.Em đi ngủ đây.Anh ngủ ngon!!!

Nói xong,nó lên giường,tự thưởng mình một giấc ngủ thật ngon.

12h tối...

Nó mơ màng tỉnh dậy khi nghe thấy tiếng động gì đó.Nó bước xuống nhà dưới rồi bật điện lên.

- Anh Jack.Anh làm gì vậy???- Nó ngạc nhiên nhìn Jack đang lồm cồm bò dậy.

- Aiya...Anh đi pha cafe,vấp phải cái bàn nên bị ngã.- Jack xoa xoa cái chân,mỉm cười nói.- Sao em không ngủ đi???- Jack hỏi.

- Em nghe thấy tiếng động nên chạy xuống xem sao.Anh không sao chứ???- Nó quan tâm hỏi.

- Không sao.- Jack lắc đầu.

- Giờ này mà anh còn pha cafe làm gì vậy???- Nó thắc mắc.

- Anh đang nghiên cứu cách giải độc ột bệnh nhân bị trúng đạn.- Jack từ từ đi về phía chiếc bàn có để laptop rồi nói.

- Bị trúng độc sao???- Nó ngạc nhiên nhìn vào những tài liệu trong máy tính.- Là Cyanide sao???- Nó trở mắt.

- Em biết loại độc này hả???- Jack ngạc nhiên.Số người biết loại độc này chỉ đếm trên đầu ngón tay.Vậy mà nó cũng biết.

Nó mơ màng nhớ lại.Khẩu súng mà Trần Kiều Phương bắn hân cũng bị nhiễm loại độc này.Nghĩ đến hân,nó lại thấy buồn,ánh mắt nó chùng xuống hân.

- Em không biết.Chỉ đoán thôi.Em mệt rồi,em về phòng đây.- Không để Jack nói gì thêm,nó lẳng lặng bước về phòng.

78. Chương 76: Gặp Lại.

Reng...Reng...Reng...

Sáng sớm đầu tiên trên đất Mỹ,nó mơ màng tỉnh dậy,với tay tắt đi chiếc báo thức đang kêu inh ỏi kia.Nó ngáp một cái thật dài rồi uể oải bước vào nhà vệ sinh.

15' sau,nó bước ra trong một chiếc quần jeans rách ôm sát đôi chân dài cùng với chiếc áo sơ mi tay dài màu bộ đội.Đi kèm với bộ quần áo đó là một đôi boot cao 10 phân và chiếc kính mát màu đen.Hôm nay chính là ngày đầu tiên nó đi học tại đất nước xa lạ này.Tâm trạng khá hồi hộp nhưng cũng không khỏi lo lắng.Nó đi đến bàn học,lấy chiếc túi xách rồi xuống dưới nhà.

- Ken,mau lại đây ăn sáng rồi đi học.- Jack thấy nó xuống liền nói.

Anh mặc chiếc tạp dề,một tay cầm dũa,một tay cầm dao trông đến buồn cười.Nhìn anh như vậy,nó lại thấy khá thú vị.Nụ cười đã mất nay lại xuất hiện trên môi nó.

- Em biết rồi.- Nó kìm nén lại cảm xúc,nhẹ nhàng gật đầu rồi đi đến ngồi xuống bàn ăn lớn.Jack cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện nó.

Sau khi chén xong bữa sáng,Jack đưa nó đến trường mới ở New York,gần khu biệt thự mà nó đang ở.Con xe của nó dừng lại trước cổng học viện tạo nên tiếng động lớn thu hút hàng ngàn ánh mắt của học sinh nơi đây.

Từ trên xe,nó ảm đạm bước xuống rồi mở chiếc kính mát ra,đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi dừng lại trước hàng chữ Học viện Packer Collegiate.Nhìn sự đồ sộ của học viện này,nó không khỏi ngỡ ngàng.Qũa không hổ danh học viện lớn và nổi tiếng ở New York.

Nó chậm rãi bước vào trong học viện.Những ánh mắt đầy sự tò mò luôn luôn hướng về phía nó không rời cho đến khi nó khuất dần sau hành lang.

Sau khi lên phòng hiệu trưởng để nhận lớp thì nó ngay lập tức gặp một cô nàng lớp trưởng khá đẹp gái.Nó và cô gái đó làm quen và nói chuyện rất vui vẻ.Chẳng mấy chốc,lớp 11- 8 đã hiện ra trước mặt cả hai.

Đứng trên bục bắng,nó run run nhìn một lượt tất cả mọi người rồi bắt đầu giới thiệu về mình.

- Hello everyone.My name is Ken.I'm from Viet Nam.Nice to meet you.

Bụp...Bụp...Bụp...

Sau màn chào hỏi của nó là hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên.Tất cả mọi người thay nhau hỏi này hỏi nọ về nó.Nó chỉ biết mỉm cười ái ngại rồi trả lời họ.Nó cứ nghĩ,ở những trường học quý tộc này thì sẽ lại bị khinh bỉ,bị bắt nạt.Ai ngờ học sinh ở đây lại tốt và thân thiện như vậy chứ.Không cần có sự hiện diện của cô giáo mà vẫn rất nghiêm túc.Qũa thật không ngờ đến.

- Ok,stop.Ken,you come here.- Cô nàng lớp trưởng Alissa ổn định đám hỗn loạn đang vẫn không ngừng hỏi nó kia lại.Cô nhìn lên nó,mỉm cười ngoắt ngoắt rồi nói.

- Okay.- Nó đi về phía Alissa rồi yên vị.

Đang bắt đầu tiết tự học thì đám đông ở bên dưới sân trường nhốn nháo hết cả lên.Tất cả mọi người ùa nhau ra ngoài để xem cái thứ đã làm náo loạn trường.Lớp nó cũng nhốn nháo không kém.Mặc sự ngăn cản của lớp trưởng,Kang Min

- Cậu bạn Hàn lạnh chanh phóng vụt ra ngoài.

5' sau,cậu ta trở lại cùng một tin tức nóng hổi.Cậu ta đứng trên bục,oai phong nói:

(Min sẽ viết bằng tiếng việt luôn nha)

- Này...Tin nóng đây...Nóng đến 1000 độ hét le đây.Nóng đến phỏng người đây.

- Có gì thì nói đi.- Một cô bạn người Mỹ sốt ruột hỏi.

- Đúng vậy.- Cả lớp đồng thanh.

- Demon đã trở về rồi.Theo dự tính thì tối nay,chúng ta sẽ đập phá một bữa thật hoành tráng chào mừng sự trở lại của cậu ta.Hú...Hú...- Kang Min nhảy tưng tưng lên.Cả lớp cũng không kém.

- Hú...Hú...So great...- Trong khi nó đang ngơ ngác thì cả lớp lại không ngừng hò hét vì sự trở lại của cậu bạn tên Demon.

- Hey,...Demon là ai vậy???- Nó kéo cô lớp trưởng của mình lại rồi hỏi.

Câu hỏi của nó khiến toàn bộ cả lớp chấn động.Ở cái học viện này,không ai là không biết Demon.Về thành tích phá hoại thì cậu ta đã đập vỡ tổng cộng 20 mảnh kính của trường.Pha tan nát vườn hoa bách hợp.Quậy cần tin thành bãi chiến trường.Đánh bị thương hơn 50 học sinh trong học viện....V...v.v.

- Demon là một học sinh của lớp ta.Tên đầy đủ của cậu ấy là Rick Martin Simpson.Thường gọi là Demon vì thành tích phá hoại đầy vĩ đại của cậu ấy.Những gần một năm nay,cậu ấy đã trở về Việt Nam rồi.- Lớp trưởng Alissa cặn kẽ giải thích cho nó hiểu.

Nó mặc dù ngời nghe như vậy nhưng cũng chẳng thể nhét nổi cái gì vào đầu.Nó cứ gật gật cho có vậy thôi.

- Hú...Hú...DEMON...

Tiếng hò hét lại bộc phát lên khiến đầu nó lại đau nhức.Nó mơ màng đứng dậy,bước từng bước ra khỏi lớp tìm chỗ thoáng để hít thở.

Đúng lúc đó,Demon bước vào.Thấy bóng lưng quen thuộc.Demon toan đuổi theo thì bị Kang Min níu lại.

- Hello.Lâu ngày quá mới gặp lại.Khỏe không???- Kang Min khoác vai,ra vẻ thân mật hỏi.

- Ồn.- Demon lạnh nhạt trả lời.

- Oh...Bạn bè mới gặp lại mà đâu cần phải thờ ơ như vậy chứ.- Kang Min buồn tủi.

- Nào,Rick.Mau vào lớp đi.Lâu rồi mới gặp lại cậu.Cậu trông phong độ hơn đó nha.- Lớp trưởng Alissa nhìn một lượt từ trên xuống dưới người của Rick rồi đánh giá.

- Lớp chúng ta có bạn mới sao???Tôi thấy cậu ấy vừa ra ngoài.- Rick nhìn bóng dáng đã khuất dần nơi hành lang rồi hỏi.

- Đúng vậy.Bạn ấy tên Ken.Từ Việt Nam chuyển đến.- Alissa giới thiệu về nó.

- Ken???

- Đúng vậy.Tên tiếng việt của bạn ấy là Hoàng Thiên Bảo Trâm.Là con gái của Hoàng Kỳ đấy nhé.- Alissa thần nhiên.

Còn khuôn mặt của Rick thì dần biến sắc.Rick suy nghĩ,tính toán gì đó rồi quay sang Alissa và cả lớp rồi nói:

- Tôi nhờ cả lớp việc này nhé!!!

- Nói đi.Bạn bè mà khách sáo gì.

....

Nó sau khi đã bình tĩnh trở lại thì vội vàng quay về lớp.Ánh nắng chói chang chiếu xuống sân trường làm in bóng của nó.Nó vội vàng quay về lớp để bắt đầu buổi học thì ở trước mặt nó,Kang Min đang cầm một tấm poster cỡ lớn rồi mỉm cười.Trên tấm poster là hàng chữ “Welcome to US.You are happy people!!!”

Trên đầu nó xuất hiện một vạch đen cùng với con quạ bay qua.Kiểu chào đón học sinh mới của Mỹ đúng là lạ thật.

Nó không thèm chú ý đến cậu ta nữa mà tiếp tục đi.Đến dãy hành lang thứ nhất thì một tấm poster khác xuất hiện với dòng chữ cùng hình ảnh quen thuộc.Đột nhiên,nước mắt nó thi nhau rơi xuống.

Hình bóng người con trai mà nó đang cố quên lại hiện ra rành rành trước mắt khiến nó đau đớn không thôi. Tình yêu đã ngủ yên của nó bỗng chốc tỉnh giấc.

“Hoàng Thiên Bảo Trâm, em trả <3 lại=”” cho=”” anh.”=”” đi=”” kèm=”” hàng=”” chữ=”” đó=”” là=”” hình=”” ảnh=”” hân=”” và=”” nó=”” trong=”” chuyển=”” đi=”” chơi=”” biển=”” ở=”” viết=””>

Nó bước qua tấm poster, nhẹ nhàng lau đi nước mắt rồi đi tiếp. Nó mệt mỏi bước vào lớp học 11- 8. Lớp học không một bóng người khiến nó hơi ngạc nhiên. Nhưng rồi lại nghĩ chắc họ đi ăn mừng ngày cậu bạn Demon trở về nên không có mặt ở đây. Nó uể oải ngồi thừ xuống bàn thì đột nhiên, điện trong lớp đều bị tắt đi. Trên máy chiếu, hình ảnh hân và nó hiện ra. Nụ cười đầy mê hoặc của hân khiến nó không thể nào rời mắt được.

“Hello. Ngạc nhiên lắm đúng không??? Anh trở về với em đây. Chào mừng em đã đến Mĩ. Em có biết, đây là ngôi trường mà anh từng học không. Em qua Mĩ để chạy trốn phải không??? Anh biết mà. Đừng đau khổ nữa. Vì anh sẽ mãi ở bên cạnh em. Anh hứa, anh sẽ đeo bám em đến suốt cuộc đời. Làm gì vậy??? Sao lại khóc. Anh không thích em khóc đâu nhé!!! Hãy mãi cười vì anh sẽ không bao giờ biến mất nữa đâu. Anh hứa đấy. Ken, I LOVE U VERY MUCH....MOA~”

Nước mắt lại một lần nữa không nghe lời chủ mà rơi xuống. Hân chết rồi mà. Tại sao lại có thể làm những thứ này??? Nó đưa mắt xung quanh để tìm kiếm hân. Đúng lúc đó, điện lớp bật sáng, chiếc hộp nhạc với bản nhạc Beautiful in white phát lên. Hân từ bên ngoài với bó hoa hồng trắng tiến vào.

Nó ngơ ngác nhìn chăm chăm vào hân. Là nó mơ phải không??? Có ai làm ơn nói cho nó biết đây là sự thật đi. Tim nó đau lắm rồi.

Hân nhẹ nhàng bước đến bên cạnh nó, quỳ một chân xuống rồi đưa bó hoa ra trước mặt nó rồi nói.

- Ken, anh xin lỗi.

Nó đưa tay sờ sờ mặt hân như để kiểm chứng đây là sự thật. Đúng... Hân chính là bằng xương bằng thịt quỳ trước mặt nó. Nhưng... Nhưng tại sao hân lại có thể...

- Em nhận đi. Anh mỏi lắm rồi.- Hân dúi bó hoa vào trong tay nó.

Nó cầm lấy bó hoa, nước mắt rơi lả chả xuống. Nụ cười trên môi mà lâu nay mất đi bây giờ lại xuất hiện. Mặc kệ tất cả, nó chỉ biết, hân còn sống là đủ rồi.

- Đừng khóc. Anh đã chết đâu.- Hân đưa tay lau đi nước mắt của nó rồi nhẹ nhàng an ủi.

- Anh... Anh còn sống thật sao??? Không phải là mơ chứ???- Nó ngơ ngác hỏi.

- Tất nhiên rồi. Anh còn sống sờ sờ trước mặt em đây.- Hân mỉm cười, nắm lấy tay nó.

- Nhưng... Nhưng... Không phải anh chết rồi sao???

- Tất cả chỉ là vở kịch thôi.

—————END CHAPTER 76—————

Chơi tí trò chơi đi. ^ _ ^

Câu hỏi: Đoán xem lí do mà Ric chưa chết là gì nè???

79. Chương 77: !!! (the End)

- Tất cả chỉ là vở kịch.- Hân nhàn nhạt nói.

Trong lớp học, không khí căng thẳng hân lên. Nó vẫn không rời mắt khỏi hân cho dù là nửa giây.

- Ý anh là sao???- Nó ngu ngơ hỏi.

- Thực ra, lúc anh hôn mê ở trong phòng cấp cứu. Ba anh đã nhờ bác Yen tiêm một thứ chất lỏng màu xanh giúp tim ngừng đập trong một thời gian nhất định. Khi hết thời gian đó thì tim sẽ đập trở lại.- Hân vòng hai tay, cả người dựa vào thành ghế, đầu ngược lên trên. Ánh mắt mơ hồ nhìn lên trần nhà.

Nó thực sự không hiểu,tại sao ba hấn lại làm như vậy chứ???Ba hấn làm như vậy thì không phải mọi người sẽ nghĩ hấn chết mà đau buồn sao???

- Nhưng...Tại sao ba anh phải làm như vậy???- Nó thắc mắc.

- Bởi vì ba anh biết,cơ hội được chữa lành bệnh ở Việt Nam rất mong manh.Ba anh làm như vậy vì không muốn mọi người nuôi hy vọng để rồi lại thất vọng.Vì thế nên,ba anh lén đưa anh qua Mi để chữa trị.Nếu thành công thì có thể về gặp mọi người.Nếu lỡ may thất bại thì mọi người cũng sẽ không đau buồn.- Hấn từ từ giải thích.Ánh mắt màu tím sáng lên.Hấn nhẹ nhàng nhìn nó.

Hai ánh mắt thâm tình nhìn nhau như có hàng ngàn lời muốn nói.Đang trong giây phút lãng mạn thì từ bên ngoài,cả lớp ủa vào như kiến.Nhìn hấn và nó,bọn họ lại bịt miệng cười.Lớp trưởng Alissa thay mặt cả lớp rồi nói:

- Hêy...Sorry vì đã làm kì đà cản mũi nhưng...Cả lớp dự định sẽ mở party mừng Rick quay lại.Tối nay,hai người nhớ đến ở chỗ cũ nhé!!!

- Ok.Tôi và Ken nhất định sẽ đến.- Hấn gật đầu,nắm lấy tay nó rồi nói.

Thấy cảnh tượng tình cảm này,cả lớp không ai hẹn ai mà cũng nhau đi ra ngoài.Hấn và nó cũng đứng dậy rồi lên xe đi đâu đó.Con xe của hấn dừng lại trước một ngọn đồi bỏ công anh lớn.Cả hai tay trong tay đi lên ngọn đồi.

Gió mát lùa qua mái tóc của nó,khẽ trên đầu.Nhìn thấy cảnh tượng này,trong lòng hấn không khỏi rung động.Chỉ mong rằng,thời gian sẽ dừng lại ngay lúc này.Để hấn có thể cảm nhận được hai từ “hạnh phúc”.

- Lại đây.- Hấn ngồi xuống bãi cỏ.Thấy nó nhìn mình thì ngoắc ngoắc tay kêu nó lại.

- Ừm.- Nó gật đầu rồi nhanh chạy đến ngồi xuống bên cạnh hấn.

Hấn ôm lấy nó ngồi vào lòng mình.Mắt hấn và nó đều hướng về phía chân trời xa xôi kia.Trên bầu trời xanh ngát,những đàn chim bay lượn trên bầu trời.Cũng đã có lần,hấn ước mình được như chim,có thể tự do bay trên bầu trời mà không bị ràng buộc.Nhưng...Đó chỉ là ước muốn.

Hận thù luôn là thứ ràng buộc hấn.Cũng vì hai từ “hận thù” mà hấn đã tạo ình một vỏ bọc lạnh lùng.Ngay phút này đây,hấn đã có thể tháo bỏ vỏ bọc đó rồi.Thật sự rất thoải mái.

- Anh...Anh và Thiên My gặp nhau như thế nào vậy???- Nó đột nhiên lại muốn biết về chuyện tình của hấn.Muốn nắm rõ quá khứ của hấn.Đó có lẽ là sự ích kỷ của tình yêu chăng.

- Vào một ngày đẹp trời.Khi anh đang đi ngang qua một cái ngõ thì thấy Thiên My bị mấy tên côn đồ ức hiếp.Vì ngứa mắt nên anh lao vào cứu.Thiên My bị thương rất nặng,anh không nỡ bỏ cô ấy ở đó nên đưa cô ấy về nhà.Từ đó,anh và cô cũng có tình cảm.Sau khi biết cô ấy là em gái của Khôi thì anh càng yêu mến cô ấy hơn.Vậy thôi.- Hấn nhún vai kể lại.

- Òa,thì ra là tình yêu sét đánh.- Nó suýt xoa.

- Ừ,tình yêu sét đánh.Còn anh và em là yêu từ cái nhìn đầu tiên.- Hấn ôm chặt lấy nó hơn.Nhẹ nhàng thì thào vào tay nó.

- Anh...Hát cho em nghe.- Nó đề nghị khiến hấn suýt nữa là ngất.

Cái gì chứ???Sao lại bắt hấn hát nhỉ???Cái gì Dương Lâm Hoàng Phi này cũng có thể làm ngoại trừ hát.

- Không...Anh không hát đâu.- Hấn lắc đầu liên tục.Ánh mắt tránh né.

- Sao vậy???Người nào tổ tình cũng hát cả mà.Sao anh lại không hát cho em nghe.- Nó bĩu môi.

- Anh...Anh không biết hát.- Hấn thú nhận.

- Gì???Hát mà cũng không biết sao???- Nó ngạc nhiên,quay lại nhìn chằm chằm vào hấn như sinh vật lạ.- Hahahahaha...Anh có phải là người không vậy???- Nó cười lớn,cố gắng trên chọc hấn.

Mặt hấn hiện tại đã đỏ lên như hai quả cà chua rồi.Lần thứ hai,hấn bị người khác chế nhạo như vậy.Lần đầu tiên chính là khi hấn nói hấn sợ độ cao,nó cũng phản ứng như hiện tại.Thật là mất mặt mà.

- Em...Im ngay.- Hấn gằn giọng.

- Không.- Nó vẫn không ngừng cười.

Nói xong từ “không” nó liền chạy vụt mất.Ngu gì mà ở lại đó.Lỡ hấn điên lên,đánh nó thì sao???Gì chứ,đối đầu với Rick thì nó không dám rồi.Hấn được mệnh danh là Demon mà.

- Này.Đứng lại đó cho anh.- Hấn đứng lên,vội vàng đuổi theo nó.

- Anh có bị ngu không.Đứng lại đó cho anh bắt được à.- Nó lè lưỡi,trêu chọc hấn.

- Em to gan lắm rồi.Để anh dạy cho em một bài học.

Nói xong,hấn liền đuổi heo nó với tốc độ ánh sáng.Nó liền bị tóm gọn vào tay hấn.Hấn ôm lấy nó,nhẹ nhàng đặt lên môi nó một nụ hôn thật ngọt ngào.Nó chỉ biết mở tròn mắt nhìn hấn.

Não của nó bắt đầu hình thành dây phản xạ có điều kiện.Phải đẩy hấn ra.Phải đẩy hấn ra.Nhưng nụ hôn cuồng nhiệt của hấn khiến nó mê mẩn.Phản xạ dần dần mất đi.Nó cứ như vậy để hấn hôn.

Khi hơi thở đã bắt đầu cạn kiệt,hấn mời quyến luyến rời khỏi làn môi nó.Hấn ôm lấy nó rồi ngã xuống bãi cỏ.Nó vẫn ngơ ngác nhìn từng hành động của hấn.

Em yêu có lẽ bây giờ đã ngủ sau.

Đâu hay anh nhớ em lúc này.

Ai thức suốt đêm mới biết đêm dài.

Khi yêu mới biết ta yêu nhiều.

Em đâu hay biết rằng anh đang rất vui.

Dù bên em anh ít hay khi cười

Một không hơi im khi giờ này vẫn nhớ em.

Thế giới ấy với anh dường như không quá to

Bởi lúc em buồn anh tìm em đâu quá khó

Anh vẫn biết em đi đâu khi buồn nhất

Anh buồn cùng em có được không.

Dẫu vẫn biết em giờ đây đang ngủ say

Em ơi anh lẻ loi phải chi em ở đây

Anh muốn nắm tay và trao môi hôn đắm say

Em ơi anh nhớ em lúc này.

Em ơi anh nhớ em lúc này

Mong em mơ thấy anh lúc này...

Khi em ngủ sau _ Chi Dân.

Bỗng nhiên,hấn hát lên.Tuy hát không hay,không thuần thực,không dễ nghe như người bình thường nhưng nó lại cảm thấy rất ấm lòng.Không biết từ lúc nào,nó lẳng lặng đi vào giấc ngủ.Thấy nó đã ngủ,hấn an tâm ôm chặt lấy nó.Để nó có một chỗ ngủ thật thoải mái trong lòng mình.

Đúng 6h,tiếng chuông điện thoại của hấn vang lên.Hấn mệt mỏi nhìn sang người bên cạnh mình.Nó vẫn đang ngủ say.Ánh mắt nhắm nghiền lại.Đôi mi cong dài thu hút ánh nhìn của hấn.Đôi môi mọng đỏ khiến người khác không thể rời mắt.Nó tại sao lại đẹp đến như vậy???

- Anh phải trả phí nhìn em đấy.- Nó đột nhiên mở mắt ra.Mỉm cười nói.

- Gì mà phí nhìn em chứ???Em ngày nào chẳng nhìn anh.Huề!!!

Nói xong, không để nó nói thêm câu gì. Hấn liền lập tức đứng dậy rồi kéo nó dậy theo. Cả hai cùng nhau lên xe và trở về biệt thự của hấn.

Kết...

Con xe dừng lại trước biệt thự to lớn. Nó ngơ ngác nhìn kiến trúc của biệt thự này. Quả thật không hổ danh là con trai cưng của Dương Long Tuấn Kiệt. Từ lúc sinh ra đã nằm trên vàng và kim cương rồi.

- Sao lại đưa em đến đây.- Nó ngạc nhiên, nhìn hấn hỏi.

- Em đã đồng ý làm vợ anh rồi thì tất nhiên phải ở cùng anh chứ!!!- Hấn thản nhiên nhún vai.

Không để nó nói thêm gì, hấn liền kéo nó vào trong đại sảnh.

- Chào ba con mới về.- Hấn nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế lớn rồi nói.

- Oh...Con về rồi sao???...Ken...Ken...Sao con lại ở đây???- Ông Kiệt ngược mắt lên, nhìn thấy nó thì không khỏi hoảng hốt.

- Dạ, con chào chủ tịch. Con mới đến Mỹ ngày hôm qua. Con sang đây để đi học ạ.- Nó lễ phép chào hỏi rồi trả lời.

- Ủ.- Ông Kiệt mỉm cười gật đầu. Con gái của Hoàng Kỳ mà làm con dâu ông thì không còn gì để chê nữa. Vả lại, nó hiền lành, dễ thương nên giao con trai của ông cho nó khiến ông rất yên tâm. Vậy là từ nay có người quản lý hấn rồi.

- Thôi. Con xin phép lên phòng. Tối nay con có party nên con sẽ không ở nhà đâu ạ. Ba đón mẹ và nhóc Key sang đây ở luôn đi.- Hấn vừa nói vừa kéo nó đi lên tầng 2.

- Ba biết rồi.- Ông Kiệt nói với theo.

Hấn kéo nó vào trong phòng rồi mở tủ ra. Một tủ quần áo con gái khiến nó không khỏi ngơ ngác. Hấn làm sao có quần áo của con gái nhỉ??? Như hiểu được nỗi thắc mắc trong lòng nó, hấn từ từ giải thích.

- Cái này là những bộ sưu tập của chị Vic. Trước kia chị ấy ở đây nên để những bộ trang phục này ở đây luôn. Đây là phòng của chị Vic, không phải của anh đâu.

-Ồ.- Nó ồ lên một tiếng.

Nhìn những bộ trang phục này, nó mở tròn mắt lên. Quả thật rất long lanh.

- Em chọn đi.- Hấn nói.

Nó lấy một chiếc váy búp bê màu hồng nhạt. Chiếc váy được may rất sắc sảo. Phần chân váy còn được phối một lớp ren màu trắng rất đẹp. Sau lưng là chiếc nơ màu hồng bản to. Nó nhanh chân đi vào thay đồ.

5' sau, nó bước ra. Nhìn nó chẳng khác gì một công chúa. Thật xinh đẹp. Dưới chân nó là một đôi giày búp bê cũng màu hồng thật dễ thương. Hấn nhìn nó không chớp mắt. Nó thật sự rất rất đẹp. Cảm thấy thiếu thiếu gì đó, hấn liền đi đến học tủ, lấy một chiếc hộp đồ ra rồi đưa đến trước mặt nó.

Chiếc hộp được hấn mở ra. Đó là một sợi dây chuyền kim cương trắng thật sáng chói. Hấn đeo sợi dây lên cổ nó. Không có sợi dây đã đẹp, có sợi dây lại càng lung linh thêm bội phần. Đúng là người đẹp vì lụa.

- Em xuống nhà trước đi. Anh thay quần áo rồi xuống sau.- Hấn cẩn thận nói.

-Ừm.- Nó gật đầu rồi rời đi.

Khoảng 20' sau, hấn bước xuống trong bộ đồ vest màu đen cực bản. Mai tóc được cắt tỉa thật cẩn thận. Bên tai trái của hấn là chiếc khuyên được làm bằng kim cương trắng thoát ẩn thoát hiện tạo nên một nét bí ẩn gì đó cho hấn.

Hấn nắm lấy tay nó rồi bước lên con Lamborghini Reventon quen thuộc. Sau 20' chạy xe, cuối cùng cũng đã đến nơi. Đó là một nhà hàng cực sang trọng. Chuyên tổ chức những buổi tiệc cho các ông ta bà lớn.

Hấn như một chàng hoàng tử bước xuống xe. Đi vòng qua bên kia, hấn mở cửa cho nó. Hấn mở tay ra, nó khoắc lấy tay hấn rồi chậm chậm bước vào.

Cả lớp đã có mặt đầy đủ từ lúc nào. Thấy hấn và nó đi đến, mọi người vội vàng tung pháo bông lên.

- Hai nhân vật chính đến rồi.- Kang Min cười lớn rồi nói.

Hôm nay, mọi người mặc đồ rất đẹp. Các bạn nam thì đều mặc vest sang trọng như hấn. Còn nữ thì mặc những chiếc váy búp bê hay váy dạ hội cực kỳ mắc tiền. Trông họ thật lung linh.

- Hello Everyone.- Nó mỉm cười thân thiện.

- Ric,...Ken...

Đang mải mê trò chuyện với mọi người thì những giọng nói quen thuộc vang lên. Hấn và nó ngạc nhiên nhìn bọn Hưng và bọn Nhi đang đi đến. Quả thật rất bất ngờ nha.

Nhìn thấy mọi người, nó vui mừng chạy đến ôm chầm lấy Thiên rồi Nhi, Trân và Trúc. Còn có cả Nhật Hạ, Trâm Anh và Bảo Đăng nữa chứ.

- Hey...Người anh em. Cậu như vậy mà làm em tôi khổ sở suốt thời gian qua nha.- Thiên Thiên buông nó ra, nhẹ nhàng đi đến quàng vai bá cổ hấn rồi nói.

- Hihi...Em cũng không có muốn vậy mà.- Hấn cười gượng nhìn anh vợ tương lai.

- Mà hay lắm Ric ạ.- Khôi và Nguyên kinh bĩ nhìn hấn.

- Ấy ấy đừng dùng ánh mắt ấy nhìn tao.- Hấn tránh né. Mỉm cười giả hòa.

- Chuyện là thế nào. Còn không mau khai báo.- Hưng lạnh đậm vòng hai tay, cùng Victoria đến bên cạnh hấn.

- Ồ...Ồ...Hai người công khai rồi à.- Hấn nhìn Hưng và Vic như vậy thì trêu chọc.

- Đừng có đánh trống lảng mà.- Duy nghiêng răng nghiêng lợi ôm lấy Phương Di rồi nói. Đúng...Anh và Phương Di chính thức đã trở thành một cặp cực hot nha.

Biết không thoát khỏi mấy đứ đũa nhiều chuyện này, hấn đành kể lại tất cả sự việc.

- Bác sĩ Jack chính là người đã cứu tao đấy. Jack là anh trai của Vic và cháu của bác Yen.- Hấn vừa nói vừa nhí về phía Jack đang tán tỉnh lớp trưởng Alissa.

- Giờ tính sao??? Mà cũng phải tạ tội chứ nhỉ???- Thiên Minh vòng hai tay, lạnh đậm bước gần đến hấn. Dở giọng lưu manh nói.

- Mà muốn phạt gì???- Hấn dương mặt thách thức.

- Trước hết uống một chai Whisky đã.- Gia Long đề nghị.

Không đợi mọi người nói gì thêm, hấn ngay lập tức cầm chai Whisky lên rồi uống hết một hơi. Nhìn hấn như vậy, nó cũng hơi lo lắng. Định chạy đến cản hấn thì bị Thiên Minh chặn lại.

- Rồi. Gì nữa???- Hấn uống xong, liền hỏi tiếp.

- Không tệ nha.- Duy thán phục nói.

- Tiếp theo...- Thiên Thiên định ra yêu cầu tiếp thì bị nó ngăn lại.

- Thôi mà anh. Anh định giết anh ấy à.

- Ó...Chưa gì mà đã bênh vực cho chồng rồi sao???- Thiên trêu nó.

- Anh...Cầu xin anh đấy.- Nó năn nỉ.

- Ok...Thôi, tha cho Rick đi.- Thiên Thiên nói.

Mọi người thấy vậy thì cũng nhất trí.

Đột nhiên, bản nhạc Beautiful in white phát lên. Mọi người cũng hòa mình và âm nhạc mà quên mất luôn buổi cãi vã này.

Hắn nắm lấy tay nó,kéo nó đi ra khỏi đám đông đó.Cả hai đi ra đằng sau khuôn viên của nhà hàng,nơi có một bãi cỏ xanh ngát.Hắn ôm lấy nó từ phía sau.Nhẹ nhàng hỏi.

- Em yêu Dương Lâm Hoàng Phi hay Rick Martin Simspon hơn???

Câu hỏi của hắn làm nó hơi ngạc nhiên.Không phải cả hai đều cùng một người sao???Hắn hỏi gì kì vậy nhỉ???Như hiểu được ý ngầm trong câu hỏi đó,nó nhẹ nhàng nhìn lên bầu trời đầy sao rồi trả lời;

- Em yêu Rick Martin Simspon hơn.

- Tại sao???- Hắn thắc mắc.

- Bởi vì trong ấn tượng của em,Dương Lâm Hoàng Phi là một con người lạnh lùng,tàn nhẫn,độc ác,luôn sống trong hận thù.Còn Rick thì luôn đem đến cho em cảm giác bình yên,nhẹ nhàng nên em yêu Rick hơn.- Nó nhàn nhạt giải thích.

- Ừm.Vậy em xem như Dương Lâm Hoàng Phi đã chết rồi đi.

- Nhưng Dương Lâm Hoàng Phi đã từng nói sẽ mãi ở bên cạnh em.Nếu Phi chết thì chẳng phải Phi thất hứa sao???

- Vậy anh chính là thiên sứ được Dương Lâm Hoàng Phi gửi đến cho em.Anh sẽ thay Phi yêu em,quan tâm em và chăm sóc cho em.Được chứ???- Hắn nhẹ nhàng hỏi.

- Ừm.- Nó vui vẻ trả lời.

Dưới ánh trăng màu bạc,một cặp đôi nữa lại có thể tìm thấy nhau.Ngôi sao sáng nhất trên bầu trời bỗng dừng lấp lánh,sáng rực lên thật đẹp.Phải chăng,thượng đế chính là đang mỉm cười với họ.

Hạnh phúc đôi khi chỉ đơn giản là được ở cùng nhau.Được cùng nhau làm những điều mình thích và được mang hạnh phúc đến cho đối phương mà thôi!!! ^__^

THE END.

*** Chốt: + Đừng để hận thù ngăn cản đường đến hạnh phúc.

+ Đừng để quá khứ phá nát tương lai.

*** Lời cuối: + Cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng Min trong thời gian qua.*cúi đầu*

+ Vì đây là tác phẩm đầu tay nên có khá nhiều sai sót.Vì vậy,mong các bạn bỏ qua cho Min.

+ Chương cuối rồi,buồn quá!!! Hy vọng các bạn không quên Min.

+ Hẹn gặp các bạn ở bộ chuyện mới của Min: Nụ hôn của quỷ (Version TFBoys).Đây là một câu chuyện nói về thần tượng của Min.Nội dung cũng khá khác biệt,hy vọng các bạn có thể ghé qua ủng hộ Min.

+ Xin chân thành cảm ơn các bạn một lần nữa *lại cúi đầu*.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-se-thay-anh-ben-em>